

New Testament

Shqip Language

Shqip - Bible - New Testament

Mateu	3	
Marku	86	
Luka	139	
Gjoni	228	
Veprat	293	
Romakëve	395	
1 Korintasve	412	
2 Korintasve	446	
Galatasv	468	
Efesianëve	480	
Filipianëve	493	
Kolosianëve	502	
1 Selanikasve	510	
2 Selanikasve	518	
1 Timoteut	522	
2 Timoteut	531	
Titit	538	
Filemonit	542	
Hebrenjve	544	
Jakobi	569	
1 Pjetrit	578	
2 Pjetrit	587	
1 Gjoni	593	
2 Gjoni	602	
3 Gjoni	604	
Juda	606	
Zbulesa	609	

Shqip - Bible - New Testament

Mateu

Mateu 1

Breznitë e Jezu Krishtit

(Lk 3.23-38)

- ¹Libri i breznive të Jezu Krishtit, birit të Davidit, birit të Abrahamit.
- ²Abrahamit i lindi Isaku, Isakut i lindi Jakobi, Jakobit i lindi Juda dhe vëllezërit e tij;
- ³Judës i lindën prej Tamarës Faresi dhe Zara, Faresit i lindi Hesromi, Hesromit i lindi Arami,
- ⁴Aramit i lindi Aminadabi, Aminadabit i lindi Naasoni, Naasonit i lindi Salmoni,
- ⁵Salmonit i lindi Boezi prej Rahabës, Boezit i lindi Jobedi prej Rutës, Jobedit i lindi Jeseu,
- ⁶Jeseut i lindi Davidi, mbreti. Davidit i lindi Solomoni nga gruaja e Urias,
- ⁷Solomonit i lindi Roboami, Roboamit i lindi Abiu, Abiut i lindi Asafi,
- ⁸Asafit i lindi Josafati, Josafatit i lindi Jorami, Joramit i lindi Ozia,
- ⁹Ozisë i lindi Joatami, Joatamit i lindi Akazi, Akazit i lindi Ezekia,
- ¹⁰Ezekisë i lindi Manaseu, Manaseut i lindi Amosi, Amosit i lindi Josia,
- ¹¹Josisë i lindi Jekonia dhe vëllezërit e tij, në kohën e shpërnguljes në Babiloni.
- ¹²Pas shpërnguljes në Babiloni, Jekonisë i lindi Salatieli, Salatielit i lindi Zorobabeli,
- ¹³Zorobabelit i lindi Abiudi, Abiudit i lindi Eliakimi, Eliakimit i lindi Azori,

¹⁴Azorit i lindi Sadoku, Sadokut i lindi Akimi, Akimit i lindi Eliudi,

¹⁵Eliudit i lindi Eleazari, Eleazarit i lindi Matani, të cilit i lindi Jakobi.

¹⁶Jakobit i lindi Jozefi, burri i Marisë, prej së cilës lindi Jezui, i quajtur Krisht.

¹⁷Breznitë nga Abrahami deri te Davidi janë gjithsej katërbëdhjetë, nga Davidi deri te shpërngulja në Babiloni katërbëdhjetë dhe nga shpërngulja në Babiloni deri te Krishti, katërbëdhjetë brezni.

Lindja e Jezu Krishtit

(Lk 2.1-7)

¹⁸Lindja e Jezu Krishtit ndodhi kështu: Maria, nëna e tij, ishte e fejuar me Jozefin, por përpara se të bashkoheshin, ajo mbeti shtatzënë nga Shpirti i Shenjtë.

¹⁹Por, meqenëse Jozefi, burri i saj, ishte njeri i drejtë dhe nuk donte ta turpëronte, vendosi ta ndante fshehurazi.

²⁰Ndërsa po mendonte këto gjëra, një engjëll i Zotit iu shfaq në ëndërr dhe i tha: «Jozef, bir i Davidit, mos ki frikë ta marrësh për grua Marinë. Fëmija që është ngjizur në të është nga Shpirti i Shenjtë.

²¹Ajo do të lindë një djalë dhe ti do t'ia vësh emrin Jezu, sepse ai do ta shpëtojë popullin e tij nga mëkatet e tyre».

²²E gjithë kjo ndodhi që të përmbushej çfarë kishte thënë Zoti nëpërmjet profetit:

²³*Virgjëresha do të ngjizet dhe do të lindë një djalë, që do të quhet Emanuel, që e përkthyer do të thotë: Perëndia është me ne.*

²⁴Kur u zgjua nga gjumi, Jozefi bëri siç e kishte urdhëruar engjëlli i Zotit dhe e mori Marinë për grua,

²⁵por nuk pati marrëdhënie me të, derisa ajo lindi të birin, të cilit Jozefi i vuri emrin Jezu.

Mateu 2

Ardhja e dijetarëve

¹Kur u lind Jezui në Betlehem të Judesë, në kohën kur ishte mbret Herodi, disa dijetarë erdhën nga Lindja në Jerusalem

²dhe pyetën: «Ku është mbreti i sapolindur i judenjve? Sepse pamë yllin e tij në Lindje dhe erdhëm ta adhurojmë».

³Kur e dëgjoi këtë mbreti Herod, u shqetësua ai dhe tërë Jerusalemi.

⁴Atëherë mblodhi të gjithë kryepriiftërinjtë e skribët e popullit dhe i pyeti se ku duhej të lindte Krishti.

⁵Ata i thanë: «Në Betlehem të Judesë, sepse kështu shkruan profeti:

⁶E ti, *Betlehem*, tokë e Judesë, nuk je aspak më i vogli ndër prijësit e Judesë, sepse prej teje do të lindë një prijës, që do të jetë bariu i popullit tim Izraelit».

⁷Atëherë Herodi thirri fshehurazi dijetarët dhe mori vesh prej tyre kohën e saktë se kur ishte shfaqur ylli.

⁸Pastaj i nisi për në Betlehem dhe u tha: «Shkoni e pyesni me hollësi për fëmijën dhe kur ta gjeni, më lajmëroni që të vij edhe unë e ta adhuroj».

⁹Pasi dëgjuan mbretin, u nisën. Dhe ja, ylli që kishin parë në lindje u printe derisa u ndal në vendin ku ishte fëmija.

¹⁰Kur panë yllin, ata u gëzuan shumë.

¹¹Si hynë në shtëpi, panë fëmijën me Marinë, nënën e tij, e ranë në gjunjë dhe e adhuruan. Pastaj hapën thesaret e tyre dhe i dhuruan ar, temjan dhe mirrë.

¹²Të lajmëruar në ëndërr që të mos ktheheshin te Herodi, u kthyen në vendin e tyre nga një rrugë tjetër.

Ikja në Egjipt

¹³Si u nisën dijetarët, engjëlli i Zotit iu shfaq në ëndërr Jozefit dhe i tha: «Ngrihu, merre fëmijën dhe të ëmën, ik në Egjipt dhe rri atje derisa të them unë, sepse Herodi do ta kërkojë fëmijën për ta vrarë».

¹⁴Ai u ngrit, mori fëmijën dhe të ëmën e u nis nëpër natë për në Egjipt.

¹⁵Qëndroi atje derisa vdiq Herodi, që të përmbushej çfarë kishte thënë Zoti përmes profetit: *Nga Egjipti e thirra birin tim.*

Vrasja e fëmijëve

¹⁶Kur mori vesh se dijetarët e kishin mashtruar, Herodi u zemërua shumë dhe dërgoi të vrisnin në Betlehem dhe në mbarë atë krahinë të gjithë fëmijët meshkuj që ishin dy vjeç e poshtë, sipas kohës së saktë që kishte marrë vesh nga dijetarët.

¹⁷Atëherë u përmbush çfarë kishte thënë profeti Jeremia:

¹⁸U dëgjua një zë në Ramë, vajtim dhe gjëmë e madhe. *Rakela vajton fëmijët e saj dhe nuk do që ta ngushëllojnë, sepse ata nuk janë më.*

Kthimi nga Egjipti

¹⁹Kur vdiq Herodi, një engjëll i Zotit iu shfaq në ëndërr Jozefit në Egjipt

²⁰dhe i tha: «Ngrihu, merr me vete fëmijën dhe të ëmën dhe nis për në tokën e Izraelit, sepse ata që kërkonin jetën e fëmijës kanë vdekur».

²¹Jozefi u ngrit, mori me vete fëmijën dhe të ëmën e u nis për në tokën e Izraelit.

²²Por pati frikë të shkojë atje kur mori vesh se në Jude sundonte Arkelau, në vend të Herodit, atit të tij. I lajmëruar në ëndërr, shkoi në krahinën e Galilesë

²³dhe u vendos në një qytet të quajtur Nazaret, që të përmbushej thënia e profetëve: «Do të quhet nazaretas».

Mateu 3

Predikimi i Gjon Pagëzorit

(Mk 1.1-8; Lk 3.1-9, 15-17; Gjn 1.19-28)

- ¹Ato ditë erdhi Gjon Pagëzori, që predikonte në shkretëtirën e Judesë.
- ²Ai thoshte: «Pendohuni, se mbretëria e qiejve është afër».
- ³Gjoni është ai për të cilin është folur përmes profetit Isaia, që ka thënë: *Një zë thërret në shkretëtirë: bëni gati udhën për Zotin, drejtoni shtigjet e tij.*
- ⁴Gjoni ishte i veshur me një rrobë prej leshi deveje dhe mbante një brez lëkure rreth ijëve. Ai ushqej me karkaleca dhe mjaltë të egër.
- ⁵Atëherë njerëz nga Jerusalemi, nga gjithë Judeja dhe nga mbarë krahina e Jordanit shkonin tek ai
- ⁶dhe, duke rrëfyer haptazi mëkatet e tyre, pagëzoheshin prej tij në lumin Jordan.
- ⁷Kur pa Gjoni se shumë farisenj dhe saducenj vinin për t'u pagëzuar tek ai, u tha: «Pjellë nepërkash! Kush ju mësoi t'i ikni zemërimit që po vjen?»
- ⁸Tregojeni me vepra se jeni penduar
- ⁹dhe mos mendoni se do t'i thoni vetes: kemi për atë Abrahamin. Unë po ju them se Perëndia mund t'i japë bij Abrahamit edhe nga këta gurë.
- ¹⁰Sëpata gjendet tashmë te rrënjët e pemëve. Çdo pemë që nuk jep fryte të mira do të pritet e do të hidhet në zjarr.
- ¹¹Unë po ju pagëzoj me ujë, që të pendoheni, por pas meje vjen një që është më i fortë se unë, të cilit nuk jam i denjë as t'i zgjidh sandalet. Ai do t'ju pagëzojë me Shpirtin e Shenjtë dhe me zjarr.
- ¹²Ai e mban në dorë terploten dhe do të ndajë grurin nga kashta. Grurin do ta mbledhë në grunar, ndërsa kashtën do ta djegë në një zjarr që nuk shuhet kurrë».

Pagëzimi i Jezuit
(Mk 1.9-11; Lk 3.21-22)

- ¹³Atëherë Jezui erdhi nga Galileja në Jordan te Gjoni për t'u pagëzuar prej tij.
- ¹⁴Por Gjoni e kundërshtoi dhe i tha: «Jam unë ai që duhet të pagëzohem prej teje, e ti vjen tek unë? ».

¹⁵Jezui iu përgjigj: «Lëre për tani, se kështu duhet, që të përmbushim tërë drejtësinë». Dhe Gjoni pranoi.

¹⁶Pasi u pagëzua, Jezui doli menjëherë nga uji. Dhe ja, qiejt u hapën dhe ai pa Shpirtin e Perëndisë duke zbritur në formë pëllumbi e duke ardhur tek ai.

¹⁷Atëherë u dëgjua një zë nga qielli, që tha: «Ky është Biri im i dashur, me të cilin jam i kënaqur».

Mateu 4

Tundimi i Jezuit

(Mk 1.12-13; Lk 4.1-13)

¹Pastaj, i shtyrë nga Shpirti i Shenjtë, Jezui shkoi në shkretëtirë që të tundohej nga djalli.

²Pasi agjëroi për dyzet ditë dhe dyzet net, Jezuin e mori uria.

³Atëherë erdhi tunduesi tek ai e i tha: «Nëse je Biri i Perëndisë, thuaju këtyre gurëve të bëhen bukë».

⁴Por Jezui iu përgjigj: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Njeriu nuk jeton vetëm me bukë, por me çdo fjalë që del nga goja e Perëndisë*».

⁵Pastaj djalli e çoi në qytetin e shenjtë, e vuri në pikën më të lartë të tempullit

⁶dhe i tha: «Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu poshtë, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Do t'i urdhërojë engjëjt e tij të të ruajnë dhe ata do të të mbajnë në duart e tyre, që mos të të ndeshë këmba në gur*».

⁷Jezui i tha: «Shkrimi i shenjtë thotë edhe: *Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd*».

⁸Djalli e çoi sërish në një mal shumë të lartë e i tregoi të gjitha mbretëritë e botës dhe lavdinë e tyre.

⁹Dhe i tha Jezuit: «Do të t'i jap të gjitha këto nëse bie në gjunjë dhe më adhuron».

¹⁰Atëherë Jezui i tha: «Largohu, Satan, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Adhuro Zotin, Perëndinë tënd dhe shërbeji vetëm atij*».

¹¹Atëherë djalli u largua nga Jezui dhe, ja, erdhën engjëjt dhe i shërbenin.

Fillon shërbesa në Galile

(Mk 1.14-15; Lk 4.14-15)

¹²Kur Jezui dëgjoji se Gjonin e kishin burgosur, u largua për në Galile.

¹³Nuk qëndroi në Nazaret, por shkoi për të jetuar në Kafarnaum, qytet pranë liqenit, në tokën e Zabulonit e të Neftalimit,

¹⁴që të përmbushej çfarë kishte thënë profeti Isaia:

¹⁵*Tokë e Zabulonit dhe tokë e Neftalimit, në rrugën drejt detit, përtej Jordanit, Galile e paganëve!*

¹⁶*Populli që ishte në errësirë pa një dritë të madhe dhe për ata që ishin në vendin e hijes së vdekjes zbardhi drita.*

¹⁷Që atëherë Jezui filloi të predikonte e të thoshte: «Pendohuni, se mbretëria e qiejve është afër».

Thirrja e katër peshkatarëve

(Mk 1.16-20; Lk 5.1-11)

¹⁸Ndërsa po ecte bregut të Liqenit të Galilesë, Jezui pa dy vëllezër, Simonin që quhej Pjetër dhe Andrean, vëllain e tij, që po hidhnin rrjetat në liqen. Ata ishin peshkatarë.

¹⁹Jezui u tha: «Ejani pas meje dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish».

²⁰Ata lanë menjëherë rrjetat dhe shkuan pas tij.

²¹Pak më tutje Jezui pa dy vëllezër të tjerë, Jakobin, birin e Zebedeut dhe Gjonin, vëllain e tij, që ishin në një varkë bashkë me Zebedeun, atin e tyre, duke qepur rrjetat dhe i thirri.

²²Ata lanë menjëherë varkën dhe atin e tyre dhe shkuan pas tij.

Jezui predikon dhe shëron

(Lk 6.17-19)

²³Jezui shkonte nëpër Galile duke mësuar njerëzit në sinagoga, duke shpallur ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje e lëngatë në popull.

²⁴Kështu për të u hap fjala në gjithë Sirinë. Atëherë i sollën gjithë të sëmurët, njerëz të prekur nga sëmundje dhe dhimbje të ndryshme, të pushtuar nga djalli, epileptikë dhe të paralizuar, dhe ai i shëroi.

²⁵Turma të mëdha njerëzish nga Galileja e Dekapoja, nga Jerusalemi, Judeja e përtej Jordanit shkonin pas tij.

Mateu 5

Predikimi në Mal

(Mt 5-7)

¹Kur pa turmat, Jezui u ngjit në mal e pasi u ul, iu afruan dishepujt e vet.

²Atëherë mori fjalën e filloi t'i mësonte kështu:

Lumnitë

(Lk 6.20-23)

³«Lum të varfrit në shpirt, se e tyre do të jetë mbretëria e qiejve.

⁴Lum ata që vajtojnë, se do të ngushëllohen.

⁵Lum zemërbutët, se do të trashëgojnë tokën.

⁶Lum të uriturit e të eturit për drejtësi, se do të ngopen.

⁷Lum të mëshirshmit, se do të mëshirohen.

⁸Lum të pastrit në shpirt, se do të shohin Perëndinë.

⁹Lum paqebërësit, se do të quhen bij të Perëndisë.

¹⁰Lum të përndjekurit për shkak të drejtësisë, se e tyre është mbretëria e qiejve.

¹¹Lum ju kur t'ju shajnë e t'ju përndjekin dhe me gënjeshtër të thonë të gjitha të këqijat kundër jush, për shkak se keni besuar në mua.

¹²Gëzohuni dhe ngazëlleni, se shpërblimi juaj do të jetë i madh në qiej. Kështu përndoqën edhe profetët përpara jush. »

Kripë dhe dritë

(Mk 9.50; Lk 14.34-35)

13«Ju jeni kripa e tokës. Por nëse kripa e humbet shijen, si mund ta rifitojë atë? Nuk ka më asnjë vlerë, përveçse të hidhet e të shkelet prej njerëzve.

14Ju jeni drita e botës. Nuk mund të fshihet qyteti i ngritur mbi një mal.

15Askush nuk e ndez kandilin për ta vënë nën magje, por e vë në mbajtësen e vet, që të ndriçojë të gjithë ata që janë në shtëpi.

16Kështu duhet të shndrisë drita juaj para njerëzve, që të shohin veprat tuaja të mira dhe të përlevdojnë Atin tuaj që është në qiej. »

Mësimi për ligjin e Moisiut

17«Mos mendoni se kam ardhur për të shfuqizuar ligjin e Moisiut apo profetët. Unë nuk kam ardhur për t'i shfuqizuar, po për t'i përmbushur.

18Me të vërtetë po ju them: derisa të jetë qielli e toka, asnjë 'i' dhe asnjë pikë mbi 'i' nuk do t'i hiqet ligjit të Moisiut para se të ndodhë gjithçka.

19Prandaj, kushdo që e shpërfill njërin nga këto urdhërime, qoftë edhe më të voglin, dhe do t'i mësojë edhe të tjerët të bëjnë po ashtu, ai do të jetë më i vogli në mbretërinë e qiejve. Ndërsa ai që do t'i zbatojë dhe do t'ua mësojë të tjerëve, do të jetë i madh në mbretërinë e qiejve.

20Ja, unë po ju them: nëse drejtësia juaj nuk do të jetë më e madhe se drejtësia e skribëve dhe e farisenjve, nuk do të hyni në mbretërinë e qiejve. »

Zemërimi

21«Keni dëgjuar se të parëve u qe thënë: *Mos vrit*. Ai që vret, do të dalë në gjyq.

22Por unë po ju them: kushdo që zemërohet kundër vëllait të vet, do të dalë në gjyq, por kush i thotë vëllait të vet "i pamend", do të përgjigjet para sinedrit, dhe nëse i thotë "i marrë", do të përgjigjet në zjarrin e ferrit.

23Nëse kur sjell dhuratën e blatimit në altar, kujtohesh se vëllai yt ka diçka kundër teje,

²⁴atëherë lëre dhuratën aty para altarit, shko e pajtohu më parë me vëllain tënd, pastaj kthehu e kushtojë dhuratën tënde.

²⁵Shpejto të merresh vesh me kundërshtarin tënd ndërsa je ende rrugës me të, që ai të mos të dorëzojë te gjykatësi, gjykatësi te roja dhe të përfundosh në burg.

²⁶Me të vërtetë po të them se nuk do të dalësh që andej pa paguar deri edhe qindarkën e fundit. »

Tradhtia bashkëshortore

²⁷«Keni dëgjuar se është thënë: *Mos bëj tradhti bashkëshortore.*

²⁸Por unë po ju them: kushdo që e shikon një grua me dëshirim, ka bërë tashmë tradhti bashkëshortore me të në zemrën e vet.

²⁹Nëse syri yt i djathtë të çon në mëkat, nxirre dhe hidhe larg teje, se është më mirë për ty të humbasësh njëren nga gjymtyrët, sesa të të hidhet i tërë trupi në ferr.

³⁰Dhe nëse dora jote e djathtë të çon në mëkat, preje e hidhe larg teje, sepse është më mirë për ty të humbasësh vetëm njëren nga gjymtyrët, sesa të të shkojë i tërë trupi në ferr. »

Divorci

(Mt 19.9; Mk 10.11-12; Lk 16.18)

³¹«Është thënë edhe: *Kushdo që e ndan gruan, duhet t'i japë asaj letrën e ndarjes.*

³²Por unë po ju them: kushdo që e ndan gruan e vet, përveç rastit të kurvërisë, e shtyn atë në tradhti bashkëshortore dhe kushdo që martohet me një grua të ndarë, bën tradhti bashkëshortore. »

Betimi

³³«Keni dëgjuar edhe se u qe thënë të parëve: *Mos bëj betim të rremë, por bëj atë për të cilën je betuar para Zotit.*

³⁴Ndërsa unë po ju them: mos u betoni kurrë. As për qiellin, se është froni i Perëndisë,

³⁵as për tokën, se është shtroja e këmbëve të tij, as për Jerusalemin, se është qyteti i mbretit të madh.

³⁶Mos u beto as për kokën tënde, se as edhe një fije floku nuk mund ta bësh të bardhë a të zezë.

³⁷Kur të flisni, thoni 'po' kur është 'po' dhe 'jo' kur është 'jo'. Çfarë thuhet më shumë, vjen nga i ligu. »

Shpagimi
(Lk 6.29-30)

³⁸«Keni dëgjuar se është thënë: *Sy për sy e dhëmb për dhëmb.*

³⁹Por unë po ju them: mos hyr në luftë me të ligun! Përkundrazi, nëse dikush të jep një shuplakë në faqen e djathtë, ktheji edhe tjetrën.

⁴⁰Nëse dikush do që të të hedhë në gjyq për të të marrë tunikën, jepi edhe mantelin.

⁴¹Nëse të kërkon të ecësh një milje, bëj me të dy milje.

⁴²Jepi atij që të kërkon dhe mos ia kthe shpinën atij që të kërkon hua. »

Dashuria për armiqtë
(Lk 6.27-28, 32-36)

⁴³«Keni dëgjuar se është thënë: *Duaje tjetrin,* por urreje armikun tënd.

⁴⁴Por unë po ju them: duajini armiqtë tuaj dhe lutuni për ata që ju përndjekin,

⁴⁵që të bëheni bij të Atit tuaj që është në qiej, sepse ai bën të lindë dielli i tij mbi të këqijtë e mbi të mirët dhe të bjerë shiu mbi të drejtët e mbi të padrejtët.

⁴⁶Sepse, nëse doni vetëm ata që ju duan, ç'shpërblim do të keni? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit?

⁴⁷Dhe nëse përshëndetni vetëm vëllezërit tuaj, ç'gjë të veçantë bëni? A nuk bëjnë kështu edhe paganët?

⁴⁸Jini, pra, të përsosur, sikurse është i përsosur edhe Ati juaj qiellor. »

Mateu 6

Lëmosha

¹«Ruhuni të mos i bëni veprat e mira në sy të njerëzve për t'u dukur para tyre, se kështu nuk do të keni shpërblim tek Ati juaj që është në qiej.

²Kur të japësh lëmoshë, mos trumbeto me të madhe për të tërhequr vëmendjen, siç bëjnë hipokritët nëpër sinagoga e nëpër rrugë, që të marrin lëvdata nga njerëzit. Me të vërtetë po ju them: ata e kanë marrë tashmë shpërblimin e tyre.

³Po kur të japësh lëmoshë, dora jote e majtë të mos e dijë çfarë bën e djathta,

⁴në mënyrë që lëmosha jote të mbetet e fshehtë dhe Ati yt, që sheh në fshehtësi, do të ta shpërblejë. »

Ati ynë (Lk 11.2-4)

⁵«Kur të luteni, mos u bëni si hipokritët, të cilëve u pëlqen të luten në këmbë nëpër sinagoga dhe udhëkryqe, për t'u dukur para njerëzve. Me të vërtetë po ju them se ata e kanë marrë shpërblimin e tyre.

⁶Po kur ti të lutesh, hyr në dhomën tënde, mbylle derën dhe lutju Atit tënd që është aty në fshehtësi, e Ati yt që sheh në fshehtësi do të ta shpërblejë.

⁷Kur të luteni, mos thoni fjalë të shumta si paganët. Ata mendojnë se duke folur shumë, do të dëgjohen.

⁸Mos bëni si ata, se Ati juaj e di mirë për çfarë keni nevojë përpara se t'ia kërkon.

⁹Prandaj ju lutuni kështu: Ati ynë që je në qiej, u shenjtëroftë emri yt,

¹⁰ardhtë mbretëria jote, u bëftë vullneti yt, si në qiell, edhe në tokë.

¹¹Bukën tonë të përditshme na e jep sot.

¹²Na i fal fajet tona, siç ua falim ne fajtorëve tanë.

¹³E mos na shtjer në tundim, por na çliro nga i ligu.

14Nëse ua falni njerëzve paudhësitë, atëherë edhe Ati juaj qiellor do t'juaj falë juve,

15por nëse ju nuk do t'ua falni njerëzve paudhësitë, atëherë as Ati juaj nuk do t'juaj falë juve ato. »

Agjërimi

16«Kur të agjëroni, mos merrni hije të rëndë, siç bëjnë hipokritët. Ata e shtrembërojnë fytyrën për t'u treguar njerëzve se po agjërojnë. Me të vërtetë po ju them se ata e kanë marrë shpërblimin e tyre.

17Ndërsa ti, kur të agjërosh, lyeje kokën me erë të mirë dhe laje fytyrën,

18që agjërimi yt të mos duket para njerëzve, por të duket para Atit tënd që është në fshehtësi. E Ati yt, që sheh në fshehtësi, do të ta shpërblejë. »

Thesari në qiell

(Lk 12.33-34)

19«Mos mblidhni për vete thesare mbi tokë, ku i brejnë tenja e ndryshku, ku vjedhësit thyejnë shtëpinë e plaçkitin.

20Prandaj, mblidhni thesare në qiell! Atje nuk ka as tenjë e as krimb që t'i brejë, nuk ka as vjedhës, që plaçkitin e vjedhin.

21Sepse atje ku është thesari yt, atje do të jetë edhe zemra jote. »

Drita e trupit

(Lk 11.34-36)

22«Syri është drita e trupit. Nëse syri yt është i fortë, tërë trupi yt do të jetë i ndriçuar.

23Por, nëse syri yt është i sëmurë, tërë trupi yt do të jetë në errësirë. Nëse drita që është në ty është errësirë, sa e madhe do të jetë errësira! »

Perëndia dhe Mamoni

(Lk 16.13)

24«Askush nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve. Ai ose do të urrejë njërën e do të dojë tjetrin, ose do të jepet pas njërës e do të lërë pas dore tjetrin. Nuk mund t'i shërbeni edhe Perëndisë, edhe parasë. »

Kujdesi dhe ankthi

(Lk 12.22-34)

²⁵«Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj se çfarë do të hani e çfarë do të pini, as për trupin tuaj se çfarë do të vishni. A nuk vlen jeta më shumë se ushqimi dhe trupi më shumë se veshja?

²⁶Shikoni zogjtë e qiellit! Ata as mbjellin, as korrin, as mbledhin në grunarë e megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju më shumë?

²⁷Kush nga ju, me gjithë përkujdesjen për veten, do të mund ta zgjaste qoftë edhe pak jetën e vet?

²⁸Po për veshjet, përse shqetësoheni? Shikoni si rriten zambakët e fushave. Ata as nuk lodhen e as nuk endin,

²⁹por unë po ju them se as vetë Solomoni, në gjithë madhësinë e tij, nuk ishte veshur si ndonjë prej tyre.

³⁰Nëse Perëndia vesh kështu barin e fushës, që sot është e nesër hidhet në furrë, a nuk do të kujdeset shumë më tepër për ju, o besimpakë?

³¹Mos u shqetësoni, pra, e mos thoni: “Çfarë do të hamë? ”, “Çfarë do të pimë? ”, apo “Me se do të vishemi? ”.

³²Janë paganët ata që i kërkojnë të gjitha këto gjëra, ndërsa Ati juaj qiellor e di se ju keni nevojë për të gjitha këto.

³³Kërkoni së pari mbretërinë e Perëndisë e drejtësinë e tij dhe ai do t’ju japë edhe ato gjëra.

³⁴Prandaj mos u shqetësoni për të nesërmen. E nesërmja ka shqetësimet e veta. Çdo dite i mjafton pikëllimi i vet. »

Mateu 7

Mos e gjyko tjetrin

(Lk 6.37-38, 41-42)

¹«Mos gjykoni, që të mos ju gjykojë Perëndia,

²sepse ashtu siç gjykoni, do të gjykooheni, dhe me masën që do të matni të tjerët, do të mateni edhe ju nga Perëndia.

³Përse shikon ashklën në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon traun që është në syrin tënd?

⁴Dhe si mund t'i thuash vëllait tënd "më lër të ta heq ashklën nga syri" kur ke traun në syrin tënd?

⁵Hipokrit! Hiq më parë traun nga syri yt e pastaj do të shohësh qartë për të hequr ashklën nga syri i vëllait tënd.

⁶Mos u jepni qenve gjërat e shenjta dhe mos i hidhni margaritarët tuaj para derrave, që të mos i shkelin e pastaj të kthehen kundër jush e t'ju shqyejnë. »

Lypni, kërkoni, trokitni

(Lk 11.9-13)

⁷«Lypni e do t'ju jepet; kërkoni e do të gjeni; trokitni e do t'ju hapet,

⁸sepse kush lyp, merr; kush kërkon, gjen dhe atij që troket, do t'i hapet.

⁹Kush prej jush do t'i jepte gur fëmijës së vet po t'i kërkonte bukë?

¹⁰Ose, do t'i jepte gjarpër po t'i kërkonte peshk?

¹¹Nëse ju, që jeni të këqij dini t'u jepni fëmijëve tuaj gjëra të mira, aq më shumë Ati juaj, që është në qiej do t'u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë.

¹²Bëjuni të tjerëve atë që dëshironi t'ju bëjnë ata juve. Në këtë përmbledhen ligji i Moisiut dhe profetët. »

Dera e ngushtë

(Lk 13.24)

¹³«Hyni nëpër derën e ngushtë, sepse e madhe është dera dhe e gjerë është udha që çon në humbje dhe të shumtë janë ata që kalojnë nëpër të.

¹⁴Por e ngushtë është dera dhe e ngushtë është udha që çon në jetë e të paktë janë ata që e gjejnë. »

Pema njihet nga frytet

(Lk 6.43-44)

¹⁵«Ruhuni nga profetët e rremë, që vijnë të veshur si dele, por që përbrenda janë ujë grabitqarë.

¹⁶Ata do t'i njihni nga frytet e tyre. A vilet rrush nga ferrat apo fiq nga murrizat?

¹⁷Kështu, çdo pemë e mirë jep fryte të mira, ndërsa pema e kalbur jep fryte të këqija.

¹⁸Pema e mirë nuk mund të japë fryte të këqija dhe as pema e kalbur nuk jep fryte të mira.

¹⁹Çdo pemë që nuk jep fryt të mirë pritet e hidhet në zjarr.

²⁰Kështu, pra, prej fryteve të tyre do t'i njihni. »

Nuk ju kam njohur

(Lk 13.25-27)

²¹«Jo kushdo që më thotë: “O Zot, o Zot! ”, do të hyjë në mbretërinë e qiejve, por ai që bën vullnetin e Atit tim që është në qiej.

²²Atë ditë shumë veta do të më thonë: “O Zot, o Zot, a nuk profetizua në emrin tënd? A nuk dëbuam djajtë në emrin tënd? A nuk bëmë mrekulli në emrin tënd? ”.

²³Atëherë do t'u them: “Kurrë nuk ju kam njohur, largohuni nga unë, ju që keni bërë paudhësi. ”»

Dy themelet

(Lk 6.47-49)

²⁴«Kushdo që i dëgjon dhe i zbaton fjalët e mia, i ngjan një njeriu të mençur, që e ka ndërtuar shtëpinë në shkëmb.

²⁵Ra shi, erdhën përrenjtë, frynë erërat dhe u vërsulën kundër kësaj shtëpie, por ajo nuk u shemb, sepse i kishte themelet në shkëmb.

²⁶Kushdo që i dëgjon, por nuk i zbaton fjalët e mia, i ngjan një njeriu të pamend, që e ka ndërtuar shtëpinë në rërë.

²⁷Ra shi, erdhën përrenjtë, frynë erërat dhe u vërsulën kundër kësaj shtëpie, dhe ajo u shemb. I madh qe shkatërimi i saj».

²⁸Dhe kur Jezui mbaroi së foluri, turmat mbetën të habitura nga mësimi i tij,

²⁹se i mësonte me autoritet dhe jo si skribët.

Mateu 8

Pastrimi i të lebrosurit

(Mk 1.40-45; Lk 5.12-16)

¹Kur Jezui zbriti nga mali, një turmë e madhe i shkoi pas.

²Dhe ja, një i lebrosur iu afrua dhe i ra në gjunjë e i tha: «O Zot, po të duash ti mund të më pastrosh».

³Jezui shtriu dorën, e preku dhe i tha: «Dua. Pastrohu! ». Dhe ai u pastrua menjëherë nga lebra.

⁴Jezui i tha: «Mos i trego njeriu, por shko paraqitu te prifti dhe kushto dhuratën që ka urdhëruar Moisiu. Kjo do t’u shërbejë si dëshmi».

Besimi i centurionit

(Lk 7.1-10; Gjn 4.43-54)

⁵Kur Jezui hyri në Kafarnaum, iu afrua një centurion dhe iu lut:

⁶«O Zot, shërbëtori im dergjet në shtëpi i paralizuar dhe po vuan shumë».

⁷Jezui i tha: «Do të vij ta shëroj».

⁸Centurioni i tha: «O Zot, unë nuk jam i denjë që të hysh nën çatinë time, por thuaj vetëm një fjalë dhe shërbëtori im do të shërohet.

⁹Sepse edhe unë jam nën urdhrat e eprorëve të mi dhe kam nën vete ushtarë. Kur i them njërit: “shko”, ai shkon dhe kur i them tjetrit: “eja”, ai vjen. Kur i them shërbëtorit tim: “bëje këtë”, ai e bën».

¹⁰Kur dëgjoji këto fjalë, Jezui u mrekullua dhe u tha atyre që po e ndiqnin: «Me të vërtetë po ju them, se nuk e kam gjetur një besim kaq të madh tek asnjeri në Izrael.

¹¹Prandaj po ju them se shumë do të vijnë nga lindja e nga perëndimi dhe do të ulen në tryezë me Abrahamin, Isakun e Jakobin në mbretërinë e qiejve,

¹²ndërsa bijtë e mbretërisë do të hidhen përjashta në errësi, ku do të ketë vajtim e kërcëllimë dhëmbësh».

¹³Pastaj i tha centurionit: «Shko dhe u bëftë sipas besimit tënd! ». Dhe shërbëtori u shërua në atë çast.

Shërimi i shumë njerëzve

(Mk 1.29-34; Lk 4.38-41)

¹⁴Kur shkoi në shtëpinë e Pjetrit, Jezui pa vjehrrën e Pjetrit që dergjej në shtrat me ethe.

¹⁵Ai ia preku dorën dhe atë e lanë ethet. Atëherë ajo u ngrit që t'u shërbente.

¹⁶Në mbrëmje sollën tek ai shumë të pushtuar nga djalli. Me anë të fjalës ai dëboi shpirtrat e ndyrë dhe shëroi të gjithë të sëmurët,

¹⁷që kështu të përmbushej fjala e profetit Isaia: *Mori mbi vete dobësitë tona dhe mbarti sëmundjet tona.*

Të ndjekësh Jezuin

(Lk 9.57-62)

¹⁸Kur pa se ishte i rrethuar nga një turmë e madhe, Jezui urdhëroi të shkonin në bregun tjetër.

¹⁹Një skrib iu afrua e i tha: «Mësues, do të të ndjek kudo që të shkosh».

²⁰Jezui i tha: «Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit kanë fole, ndërsa Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështesë kokën».

²¹Një tjetër, një nga dishepujt, i tha: «Zot, më lejo të shkoj e të varros më parë tim atë».

²²Por Jezui i tha: «Ti më ndiq mua dhe lëri të vdekurit të varrosin të vdekurit e tyre».

Jezui fashit stuhinë

(Mk 4.35-41; Lk 8.22-25)

²³Pastaj hipi në varkë i ndjekur nga dishepujt e vet.

²⁴Dhe ja, në liqen u ngrit një stuhi e madhe, aq sa varka u mbulua nga dallgët. Ndërkohë ai flinte.

²⁵Ata iu afruan, e zgjuan dhe i thanë: «O Zot, na shpëto se po mbytemi! »

²⁶Ai u tha: «Përse keni frikë, o besimpakë? ». Atëherë u ngrit e qortoi erërat dhe liqenin. Pastaj u bë bunacë e madhe.

²⁷Njerëzit, të mahnitur, i thanë njëri-tjetrit: «Kush është ky që i binden edhe erërat, edhe liqeni? ».

Shërimi i dy të pushtuarve nga djalli

(Mk 5.1-20; Lk 8.26-39)

²⁸Kur arriti në bregun tjetër, në vendin e gadarenëve, i dolën përpara dy të pushtuar nga djalli, që erdhën nga varrezat. Ata ishin aq të egër, saqë askush nuk guxonte të kalonte asaj rruge.

²⁹Dhe ja, ata filluan të bërtisnin e të thoshin: «Çfarë ke me ne, o Biri i Perëndisë? Ke ardhur të na mundosh para kohe? ».

³⁰Jo larg tyre kulloste një tufë e madhe derrash

³¹dhe djajtë iu lutën Jezuit: «Nëse na dëbon, na dërgo te kjo tufë derrash».

³²Ai u tha: «Shkoni! ». Atëherë, pasi dolën, ata shkuan te derrat dhe e tërë tufa u hodh nga humnera në liqen e u mbyt në ujë.

³³Ata që ruanin derrat ua mbathën këmbëve e shkuan në qytet që të tregonin për të pushtuarit nga djalli dhe për gjithçka ndodhi.

³⁴Dhe ja, i gjithë qyteti i doli para Jezuit dhe kur e panë, iu lutën që të largohet nga krahina e tyre.

Mateu 9

Jezui shëron një të paralizuar

(Mk 2.1-12; Lk 5.17-26)

¹Si hipi në varkë, Jezui kaloi në bregun tjetër dhe erdhi në qytetin e vet.

²Atëherë i sollën një të paralizuar, të shtrirë në një vig. Kur pa besimin e tyre, Jezui i tha të paralizuarit: «Merr zemër, biri im, të janë falur mëkatet».

³Disa nga skribët thanë me vete: «Ky po fyen Perëndinë».

⁴Meqenëse Jezui i njihte mendimet e tyre, u tha: «Pse keni këto mendime të këqija në zemrat tuaja?»

⁵Çfarë është më e lehtë, të thuash “të janë falur mëkatet”, apo të thuash “ngrihu dhe ec”?

⁶Mirëpo, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtetin të falë mëkatet mbi tokë» - i tha të paralizuarit - «ngrihu, merre vigun e shko në shtëpi!».

⁷Ai u ngrit e shkoi në shtëpi.

⁸Kur panë këtë gjë, turmat i zuri frika dhe përlëvduan Perëndinë, që u kishte dhënë njerëzve një pushtet kaq të madh.

Thirrja e Mateut
(Mk 2.13-17; Lk 5.27-32)

⁹Si u largua prej andej, Jezui pa një njeri që rrinte ulur në bankën e tagrave dhe që quhej Mate. Jezui i tha: «Më ndiq!». Ai u ngrit dhe i shkoi pas.

¹⁰Ndërsa ishin ulur për të ngrënë në shtëpinë e Mateut, erdhën shumë tagrambledhës e mëkatarë, që u ulën në tryezë me Jezuin dhe me dishepujt e tij.

¹¹Kur panë këtë gjë, farisenjtë u thanë dishepujve: «Përse mësuesi juaj ha me tagrambledhës e me mëkatarë?».

¹²Por kur e dëgjoji këtë, Jezui tha: «Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët.

¹³Shkoni e mësoni çfarë do të thotë: *Dua mëshirë dhe jo fljime*. Unë nuk kam ardhur të thërras të drejtët, por mëkatarët».

Agjërimi
(Mk 2.18-22; Lk 5.33-39)

¹⁴Atëherë iu afruan dishepujt e Gjonit dhe i thanë: «Përse ne dhe farisenjtë agjërojmë shumë, ndërsa dishepujt e tu nuk agjërojnë?».

¹⁵Jezui u tha: «A mund të mbajnë zi dasmorët kur dhëndri është me ta? Por do të vijë dita kur do t’ua rrëmbejnë dhëndrin e atëherë do të agjërojnë.

¹⁶Askush nuk vë një arnë prej një cope të re në një rrobë të vjetër, sepse arna e gris rrobën dhe grisja bëhet më e madhe.

¹⁷Askush nuk hedh verë të re në kacekë të vjetër, se kacekët çahen, vera derdhet e kështu humbasin edhe kacekët. Prandaj, vera e re hidhet në kacekë të rinj e kështu ruhen që të dyja».

Bija e kryetarit të sinagogës dhe gruaja me hemorragji

(Mk 5.21-43; Lk 8.40-56)

¹⁸Ndërsa Jezui po fliste me ta, iu afrua një kryetar sinagoge, që i ra në gjunjë dhe i tha: «Sapo më vdiq vajza, por eja vëri duart mbi të dhe ajo do të jetojë».

¹⁹Jezui u ngrit e shkoi pas tij bashkë me dishepujt.

²⁰Dhe ja, një grua që vuante nga hemorragjia prej dymbëdhjetë vjetësh iu afrua nga pas dhe i preku cepin e mantelit.

²¹Sepse thoshte me vete: «Sikur t'i prek vetëm mantelin, do të shpëtoj».

²²Jezui u kthye, e pa dhe i tha: «Merr zemër, bija ime, besimi yt të shpëtoi». Dhe që nga ai çast ajo grua u shërua.

²³Kur arriti te shtëpia e kryetarit të sinagogës dhe pa fyelltarët e turmën e zhurmshme,

²⁴Jezui tha: «Largohuni se vajza nuk ka vdekur, por po fle». Por ata e përqeshën.

²⁵Kur e nxorën turmën përjashta, ai hyri, e mori vajzën për dore dhe ajo u ngrit.

²⁶Lajmi për këtë mrekulli u përhap në mbarë krahinën.

Jezui shëron dy të verbër

²⁷Kur Jezui u largua që andej, i shkuan pas dy të verbër, që thërrisnin: «Ki mëshirë për ne, Biri i Davidit! ».

²⁸Si arritën në shtëpi, të verbërit iu afruan dhe Jezui u tha: «A besoni se mund ta bëj këtë gjë? ». Ata i thanë: «Po, o Zot! ».

²⁹Atëherë ai u preku sytë dhe u tha: «U bëftë sipas besimit tuaj! ».

³⁰Dhe atyre iu hapën sytë. Jezui i urdhëroi: «Kini kujdes se mos e merr vesh njeri».

³¹Por ata, sapo dolën, e përhapën lajmin në mbarë krahinën.

Jezui shëron një shurdhmemec

³²Ndërsa po dilnin, i sollën një shurdhmemec që ishte i pushtuar nga djalli.

³³Kur u dëbua djalli, shurdhmemeci foli dhe turmat u mrekulluan e thanë: «Nuk është parë asnjëherë një gjë e tillë në Izrael».

³⁴Por farisenjtë thanë: «Ai i dëbon djajtë me fuqinë e kryetarit të djajve».

Dhembshuria e Jezuit

³⁵Jezui i përshkoi të gjitha qytetet dhe fshatrat duke mësuar njerëzit në sinagogat e tyre, duke predikuar ungjillin e mbretërisë dhe duke shëruar çdo sëmundje e lëngatë.

³⁶Kur pa turmat, iu dhimbsën, sepse ishin të lodhura dhe të braktisura, si delet pa bari.

³⁷Atëherë u tha dishepujve: «Të korrat janë të mëdha, por punëtorë ka pak.

³⁸Lutjuni të zotit të të korrave të dërgojë punëtorë në të korrat e veta».

Mateu 10

Të dymbëdhjetët

(Mk 3.13-19; Lk 6.12-16)

¹Pasi thirri pranë vetes dymbëdhjetë dishepujt, Jezui u dha atyre pushtet për të dëbuar shpirtrat e ndyrë dhe për të shëruar çdo sëmundje e lëngatë.

²Këta janë emrat e dymbëdhjetë apostujve: i pari Simoni, që quhet Pjetër, dhe Andrea, vëllai i tij; Jakobi i Zebedeut dhe Gjoni, vëllai i tij;

³Filipi dhe Bartolomeu; Thomai dhe Mate tagrambledhësi; Jakobi, biri i Alfeut, dhe Tadeu;

⁴Simon kananeasi dhe Judë Iskarioti, ai që e tradhtoi.

Porositë e Jezuit për të dymbëdhjetët

(Mk 6.7-13; Lk 9.1-6)

⁵Jezui i dërgoi këta dymbëdhjetë dishepuj e i porositi kështu: «Mos shkoni udhëve të paganëve dhe mos hyni në asnjë qytet samaritanësh,

⁶por shkoni te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit.

⁷Ndërsa shkoni, predikoni e thoni: “Mbretëria e qiejve është afër”.

⁸Shëroni të sëmurët, ngjallni të vdekurit, pastroni të lebrosurit, dëboni djajtë. Falas morët, falas jepni.

⁹Mos merrni me vete as ar, as argjend, as bakër,

¹⁰as torbë për udhëtim, as dy tunika, as sandale, as shkop, sepse punëtori ka të drejtë të ushqehet.

¹¹Në çfarëdo qyteti a fshati që të hyni, kërkoni atë që është i gatshëm t’ju presë në shtëpinë e tij dhe rrini atje derisa të niseni.

¹²Kur të hyni në një shtëpi, përshëndetini.

¹³Nëse ajo shtëpi ju pret mirë, le të vijë mbi të paqja juaj, por nëse nuk ju pret mirë, le të kthehet paqja juaj te ju.

¹⁴Dhe nëse ndokush nuk do t’ju pranojë, apo nuk do të dëgjojë fjalët tuaja kur të dilni nga ajo shtëpi apo nga ai qytet, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja.

¹⁵Me të vërtetë po ju them se në ditën e gjykimit më lehtë do ta ketë Sodoma e Gomorra sesa ai qytet. »

Jezui parashikon përndjekjet

(Mk 13.9-13; Lk 21.12-17)

¹⁶«Ja, po ju dërgoj si delet mes ujqërve, prandaj jini të zgjuar si gjarpërinjtë dhe të pastër si pëllumbat.

¹⁷Ruhuni nga njerëzit, se do t’ju dorëzojnë nëpër sinedra dhe do t’ju fshikullojnë në sinagogat e tyre.

¹⁸Do t’ju tërheqin zvarrë para qeveritarëve e mbretërve për shkakun tim, që të jepni dëshmi para tyre e para paganëve.

19Kur t'ju dorëzojnë, mos u shqetësoni sesi do të flisni apo se çfarë do të thoni, sepse ajo që do të thoni do t'ju jepet në atë çast.

20Nuk jeni ju ata që do të flisni, por Shpirti i Atit tuaj që do të flasë përmes jush.

21Vëllai do ta dorëzojë vëllanë që ta dënojnë me vdekje e babai të birin. Bijtë do të ngrihen kundër prindërve dhe do t'i çojnë drejt vdekjes.

22Të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim, por ai që do të qëndrojë deri në fund do të shpëtohet.

23Kur t'ju përndjekin në një qytet, shkoni në një tjetër. Me të vërtetë po ju them se nuk do t'i keni përshkuar të gjitha qytetet e Izraelit, para se të vijë Biri i njeriut.

24Dishepulli nuk është më i madh se mësuesi dhe shërbëtori nuk është më i madh se i zoti.

25Dishepullit i mjafton të jetë si mësuesi i tij dhe shërbëtorit të jetë si i zoti. Nëse e quajtën Beelzebul të zotin e shtëpisë, aq më shumë do t'i quajnë ashtu ata të shtëpisë së tij. »

Kujt duhet t'i trembemi

(Lk 12.2-7)

26«Prandaj mos kini frikë prej tyre, sepse nuk ka asgjë të mbuluar që s'do të zbulohet, apo të fshehtë që s'do të merret vesh.

27Çfarë po ju them në errësirë, thojeni në dritë dhe çfarë ju pëshpëritet në vesh, shpalleni nga çatitë.

28Mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por nuk mund të vrasin shpirtin. Kini frikë atë që mund të shkatërrojë edhe shpirtin, edhe trupin në ferr.

29A nuk shiten dy harabela për një qindarkë? Megjithatë asnjë prej tyre nuk bie në tokë pa vullnetin e Atit tuaj.

30Madje edhe fijet e flokëve tuaj janë të gjitha të numëruara.

31Prandaj, mos kini frikë! Ju vleni më tepër se shumë harabela. »

Të dëshmosh për Krishtin

(Lk 12.8-9)

³²«Kështu, kushdo që më rrëfen para njerëzve, edhe unë do ta rrëfej para Atit tim që është në qiej,

³³por kushdo që më mohon para njerëzve, edhe unë do ta mohoj para Atit tim që është në qiej. »

Jo paqen, por shpatën

(Lk 12.51-53; 14.26-27)

³⁴«Mos mendoni se erdha të sjell paqen në tokë. Nuk erdha të sjell paqen, por shpatën.

³⁵Kam ardhur të ndaj birin nga i ati, bijën nga e ëma; nusen nga e vjehrra

³⁶dhe armiqtë e njeriut do të jenë ata të shtëpisë së tij.

³⁷Kush e do babanë apo nënën e vet më shumë se mua, nuk është i denjë për mua dhe ai që e do të birin ose të bijën më shumë se mua, nuk është i denjë për mua.

³⁸Kush nuk e merr kryqin e vet për të më ndjekur, nuk është i denjë për mua.

³⁹Kush e gjen jetën e vet, do ta humbasë atë dhe ai që e humb jetën e vet për shkakun tim, do ta gjejë atë. »

Shpërblimi

(Mk 9.41)

⁴⁰«Kush ju pranon ju, më pranon mua dhe kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar.

⁴¹Kush pranon një profet se është profet, do të marrë shpërblimin e profetit dhe kush pranon një njeri të drejtë se është i drejtë, do të marrë shpërblimin e njeriut të drejtë.

⁴²Kushdo që i jep njërit prej këtyre të vegjëlve qoftë edhe një gotë ujë të ftohtë, sepse është dishepull, me të vërtetë po ju them se ai nuk do ta humbasë shpërblimin e tij».

Mateu 11

¹Si u mësoi këto gjëra dymbëdhjetë dishepujve, Jezui u largua që andej dhe shkoi për të mësuar njerëzit e për të predikuar në qytetet përreth.

Të dërguarit e Gjon Pagëzorit

(Lk 7.18-35)

²Gjoni ishte në burg dhe, kur dëgjoji për veprat e Krishtit, i çoi fjalë përmes dishepujve të vet

³për t'i thënë: «A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër? ».

⁴Jezui u përgjigj kështu: «Shkoni e i tregoni Gjonit për atë që po dëgjoni e po shihni.

⁵Të verbërit po shohin përsëri dhe të çalët po ecin, të lebrosurit po pastrohen dhe të shurdhrit po dëgjojnë, të vdekurit po ngjallen dhe të varfërve po u shpallet ungjilli.

⁶Lum ai që nuk humbet besimin në mua».

⁷Kur u larguan ata, Jezui filloi t'u fliste turmave për Gjonin e tha: «Çfarë shkuat të shihnit në shkretëtirë? Një kallam që e lëkund era?

⁸Çfarë shkuat të shihnit, pra? Një njeri të veshur me rroba të buta? Ata që vishen me rroba të buta gjenden në pallatet mbretërore.

⁹Çfarë shkuat të shihnit, atëherë? Një profet? Po, po ju them, madje më shumë se një profet.

¹⁰Gjoni është ai për të cilin Shkrimi i shenjtë thotë: *Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim para teje, që të përgatisë udhën tënde.*

¹¹Me të vërtetë po ju them se asnjë grua nuk ka lindur njeri më të madh se Gjon Pagëzori. Por, më i vogli në mbretërinë e qiejve është më i madh se ai.

¹²Që nga dita e Gjon Pagëzorit e deri tani mbretëria e qiejve fitohet me përpjekje të mëdha dhe atë e fitojnë ata që përpiqen.

¹³Të gjithë profetët dhe ligji i Moisiut profetizuan deri në kohën e Gjonit.

¹⁴Dhe doni apo s'doni ta pranoni, ai është Elia që duhej të vinte.

¹⁵Kush ka veshë, le të dëgjojë.

¹⁶Me çfarë mund ta krahasoj këtë brezni? Ajo u ngjan fëmijëve që ulen shesheve dhe u thërrasin të tjerëve

¹⁷e u thonë: “I ramë fyellit për ju e nuk kërcyhet, vajtuam e ju nuk mbajtet zi”.

¹⁸Erdhi Gjoni që as ha e as pi, e njerëzit thonë: “Është i pushtuar nga djalli”.

¹⁹Erdhi Biri i njeriut që ha e pi, e njerëzit thonë: “Ja grykësi e pijaneci, miku i tagrambledhësve e i mëkatarëve”. Por, urtia e Perëndisë dëftehet se është e drejtë nga vetë veprat e veta».

Mjerë qytetet e papenduara

(Lk 10.13-15)

²⁰Atëherë Jezui filloi të qortojojë qytetet ku u bënë pjesa më e madhe e mrekullive të tij, por që nuk ishin penduar:

²¹«Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Betsaidë! Po të ishin bërë në Tir e në Sidon mrekullitë që u bënë ndër ju, ata do të ishin penduar me kohë, duke veshur thasë e duke hedhur hi mbi kokë.

²²Por unë po ju them se Tiri e Sidoni do ta kenë më të lehtë se ju në ditën e gjykimit.

²³Po ti, Kafarnaum, mos vallë do të lartësohesh deri në qiell? Në ferr do të plandosesh. Sepse Sodoma do të kishte mbetur deri më sot po të ishin bërë aty mrekullitë që u bënë te ti.

²⁴Por po ju them se toka e Sodomës do ta ketë më të lehtë se ju në ditën e gjykimit».

Jezui jep prehje

(Lk 10.21-22)

²⁵Atëherë Jezui tha: «Të falënderoj, o Atë, Zot i qiellit e i tokës, se ua ke fshehur këto gjëra të urtëve e të mençurve dhe ua ke zbuluar fëmijëve të vegjël.

²⁶Po, o Atë, se kështu të ka pëlqyer ty.

²⁷Gjithçka më është dhënë nga Ati im. Askush nuk e njeh Birin përveç Atit dhe askush nuk e njeh Atin përveç Birit dhe atij të cilit Biri dëshiron t'ia zbulojë.

²⁸Ejani tek unë të gjithë ju që jeni të lodhur e të munduar, sepse unë do t'ju çlodh.

²⁹Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse kam zemër të butë e të përlurur. Kështu do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj,

³⁰sepse zgjedha ime është e butë dhe barra ime është e lehtë».

Mateu 12

Jezui dhe e shtuna

(Mk 2.23-28; Lk 6.1-5)

¹Një të shtunë Jezui po ecte përmes një fushe me grurë. Dishepujt e tij ishin të uritur dhe filluan të këpusnin kallinj gruri e të hanin.

²Po kur farisenjtë e panë këtë gjë, i thanë Jezuit: «Ja, dishepujt e tu po bëjnë atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën».

³Jezui u tha: «A nuk e keni lexuar se çfarë bëri Davidi kur e mori uria, atë dhe ata që ishin me të?»

⁴Se si hyri në shtëpinë e Perëndisë dhe hëngri bukët e kushtimit, që nuk lejohej t'i hante as ai e as ata që ishin me të, por vetëm priftërinjtë?

⁵Ose, nuk e keni lexuar në ligjin e Moisiut sesi priftërinjtë ditën e shtunë e thyejnë ligjin e së shtunës në tempull dhe janë të pafajshëm?

⁶Por unë po ju them se këtu është dikush më i madh se tempulli.

⁷Dhe po ta kishit ditur se çfarë do të thotë: *dëshiroj mëshirën dhe jo flijimin*, nuk do të kishit dënuar të pafajshmit.

⁸Biri i njeriut është Zot i së shtunës».

Njeriu me dorë të tharë

(Mk 3.1-6; Lk 6.6-11)

⁹Jezui u largua që andej dhe hyri në sinagogën e tyre.

¹⁰Aty gjendej një njeri që e kishte dorën të tharë. Atëherë, që të mund ta padisnin, ata e pyetën: «A është e lejueshme të shërosh të shtunave? ».

¹¹Por Jezui u tha: «Kush nga ju, po t'i binte në gropë një dele ditën e shtunë, nuk do ta kapte e ta nxirrte?

¹²Sa herë më shumë vlen një njeri se një dele? Prandaj është e lejueshme të bësh mirë të shtunën».

¹³Pastaj i tha atij njeriu: «Shtrije dorën! ». Ai e shtriu dhe ajo u shërua tërësisht si tjetra.

¹⁴Por farisenjtë dolën përjashta dhe u këshilluan me njëri-tjetrin që ta vrisnin.

Shërbëtori i zgjedhur

¹⁵Kur e mori vesh këtë gjë, Jezui u largua që andej. Turma të mëdha e ndoqën pas e ai i shëroi të gjithë të sëmurët

¹⁶dhe i urdhëroi rreptësisht që të mos u tregonin të tjerëve për të.

¹⁷Kjo ndodhi që të përmbushej çfarë ishte thënë përmes profetit Isaia:

¹⁸*Ja shërbëtori që unë kam zgjedhur, i dashuri im, me të cilin shpirti im është i kënaqur. Tek ai do të vë Shpirtin tim dhe ai do t'u shpallë drejtësinë paganëve.*

¹⁹*Nuk do të ankohet, as do të bërtasë. Askush nuk do ta dëgjojë në rrugë zërin e tij.*

²⁰*Nuk do ta thyejë kallamin e shkelur dhe as do ta shuajë flakëzën që nxjerr tym, derisa të ngadhënjejë e drejta.*

²¹*E në emrin e tij do të shpresojnë paganët.*

Jezui dhe Beelzebuli

(Mk 3.20-30; Lk 11.14-23; 12.10)

²²Pastaj i sollën një shurdhmemec të verbër, që ishte i pushtuar nga djalli. Jezui e shëroi dhe ai filloi të fliste e të shikonte.

²³Të gjithë njerëzit u mahnitën e thanë: «A mos është ky Biri i Davidit? ».

²⁴Po kur e dëgjuan këtë gjë, farisenjtë thanë: «Ky i dëbon djajtë vetëm me fuqinë e Beelzebulit, kryetarit të djajve».

²⁵Jezui, që i njihte mendimet e tyre, u tha: «Çdo mbretëri e përçarë shkretohet dhe asnjë qytet a shtëpi që është e përçarë nuk mund të qëndrojë në këmbë.

²⁶Nëse Satani dëbon Satanin, do të thotë se është i përçarë. E si mund të qëndrojë, atëherë, mbretëria e tij?

²⁷Nëse unë i dëboj djajtë me fuqinë e Beelzebulit, me ndihmën e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Prandaj këta do të jenë gjykatësit tuaj.

²⁸Por, nëse unë i dëboj djajtë me fuqinë e Shpirtit të Perëndisë, atëherë mbretëria e Perëndisë ka ardhur te ju.

²⁹Si mund të hyjë dikush në shtëpinë e një njeriu të fortë e ta plaçkitë, pa e lidhur më parë të fortin? Vetëm atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë.

³⁰Kush nuk është me mua, është kundër meje. Kush nuk mbledh me mua, shpërndan.

³¹Prandaj po ju them se njerëzve do t'u falet çdo mëkat e fyerje ndaj Perëndisë, por nuk do t'u falet fyerja ndaj Shpirtit të Shenjtë.

³²Kushdo që thotë një fjalë kundër Birit të njeriut, do të falet, por ai që flet kundër Shpirtit të Shenjtë, nuk do të falet as në këtë jetë e as në jetën që vjen. »

Pema njihet nga frytet

(Lk 6.43-45)

³³«Po të jetë pema e mirë, do të merrni fryte të mira. Po të jetë pema e kalbur, do të merrni fryte të këqija, sepse pema njihet nga frytet që jep.

³⁴Pjellë nepërkash! E si mund të flisni mirë nëse jeni të këqij? Ç'ka zemra, nxjerr goja.

³⁵Njeriu i mirë nxjerr të mira nga thesari i tij i mirë dhe njeriu i keq nxjerr të këqija nga thesari i tij i keq.

³⁶Unë po ju them se në ditën e gjykimit njerëzit do të përgjigjen për çdo fjalë të kotë që do të thonë,

³⁷sepse nga fjalët tuaja do të bëheni të drejtë dhe nga fjalët tuaja do të dënoheni».

Jezuit i kërkojnë një mrekulli

(Mk 8.11-12; Lk 11.29-32)

³⁸Pastaj disa skribë dhe farisenj i thanë: «Mësues, duam të shohim një mrekulli prej teje».

³⁹Por ai u përgjigj: «Kjo brezni e ligë dhe e pafe kërkon mrekulli, por asaj nuk do t'i jepet asnjë mrekulli, përveç mrekullisë së profetit Jona.

⁴⁰Ashtu si Jonai ndenji tri ditë e tri net në barkun e peshkut të madh, kështu do të rrijë edhe Biri i njeriut tri ditë e tri net në zemër të tokës.

⁴¹Banorët e Ninivës do të ngjallen ditën e gjykimit bashkë me këtë brezni e do ta dënojnë atë, sepse ata u penduan pas predikimit të Jonait. Dhe ja, këtu është dikush më i madh se Jonai.

⁴²Mbretëresha e Jugut do të ngjallet ditën e gjykimit bashkë me këtë brezni dhe do ta dënojë atë, sepse ajo erdhi nga fundi i dheut për të dëgjuar urtinë e Solomonit. Dhe ja, këtu është dikush më i madh se Solomoni. »

Kthimi i shpirtit të ndyrë

(Lk 11.24-26)

⁴³«Kur del nga njeriu, shpirti i ndyrë endet nëpër vende pa ujë duke kërkuar prehje, por nuk gjen.

⁴⁴Atëherë thotë: “Do të kthehem te shtëpia ime, prej nga dola”. Kur vjen, e gjen shtëpinë të zbrazët, të pastruar e të zbukuruar.

⁴⁵Pastaj shkon e sjell me vete shtatë shpirtra të tjerë më të këqij se vetja dhe hyjnë e banojnë aty. Kështu, gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e keqe se e mëparshmja. Kështu do t'i ndodhë edhe kësaj breznie të ligë».

Nëna dhe vëllezërit e Jezuit

(Mk 3.31-35; Lk 8.19-21)

⁴⁶Ndërsa Jezui po u fliste ende turmave, përjashta prisnin nëna dhe vëllezërit e tij, që kërkonin të flisnin me të.

⁴⁷Dikush i tha: «Nëna jote dhe vëllezërit e tu janë përjashta dhe duan të flasin me ty».

⁴⁸Por Jezui iu përgjigj: «Kush është nëna ime dhe kush janë vëllezërit e mi? ».

⁴⁹Pastaj shtriu dorën drejt dishepujve e tha: «Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi.

⁵⁰Kushdo që bën vullnetin e Atit tim, që është në qiej, është vëllai im, motra ime dhe nëna ime».

Mateu 13

Shëmbëlltyra e mbjellësit

(Mk 4.1-9; Lk 8.4-8)

¹Po atë ditë Jezui doli nga shtëpia dhe u ul në breg të liqenit.

²Turma të mëdha u mbledhën pranë tij. Ai hipi në një varkë dhe u ul, ndërsa e tërë turma qëndronte në breg.

³Jezui u tregoi shumë gjëra me shëmbëlltyra dhe u tha: «Një mbjellës doli për të mbjellë.

⁴Ndërsa po mbillte, disa fara ranë në rrugë dhe erdhën zogjtë e i hëngrën.

⁵Disa fara të tjera ranë në gurishtë, ku nuk kishte shumë dhe. Ato mbinë menjëherë, sepse dheu nuk ishte i thellë,

⁶por u vyshkën kur doli dielli dhe ngaqë nuk kishin rrënjë, u thanë.

⁷Disa fara të tjera ranë ndër ferra dhe ferrat u rritën e ua zunë frymën.

⁸Fara të tjera ranë në tokë të mirë dhe dhanë fryt, disa njëqindfish, disa gjashtëdhjetë e disa tridhjetë.

⁹Kush ka veshë le të dëgjojë».

Qëllimi i shëmbëlltyrave

(Mk 4.10-12; Lk 8.9-10)

¹⁰Pastaj erdhën dishepujt dhe i thanë: «Përse u flet me shëmbëlltyra? ».

11Jezui u përgjigj: «Juve ju janë bërë të njohura të fshehtat e mbretërisë së qiejve, ndërsa atyre jo.

12Atij që ka, do t'i jepet edhe më shumë e do të ketë me tepri, por atij që nuk ka, do t'i merret edhe ajo që ka.

13Atyre u flas me shëmbëlltyra, sepse megjithëse shikojnë, nuk shohin dhe megjithëse dëgjojnë, nuk marrin vesh e as kuptojnë.

14Te këta plotësohet profecia e Isaisë që thotë: *do të dëgjoni, por s'do të kuptoni, do të shikoni, por s'do të shihni.*

15Sepse zemra e këtij populli është mpirë, veshët e tyre dëgjojnë me vështirësi dhe sytë i kanë të mbyllur, që të mos shohin me sy, të mos dëgjojnë me veshë, të mos kuptojnë me zemër dhe që të mos kthehen tek unë për t'i shëruar.

16Por lum sytë tuaj që shohin dhe veshët tuaj që dëgjojnë.

17Me të vërtetë po ju them se shumë profetë dhe njerëz të drejtë kanë dëshiruar të shohin çfarë po shihni ju e nuk i panë, të dëgjonin çfarë po dëgjoni ju e nuk i dëgjuan. »

Shpjegimi i shëmbëlltyrës së mbjellësit

(Mk 4.13-20; Lk 8.11-15)

18«Ju e dëgjuat shëmbëlltyrën e mbjellësit.

19Kur dikush e dëgjon fjalën e mbretërisë dhe nuk e kupton, vjen i ligu dhe i rrëmben atë që është mbjellë në zemrën e tij. Ky njeri është fara që u mboll në rrugë.

20Ajo që u mboll në gurishtë është ai njeri që e dëgjon fjalën dhe e pranon menjëherë plot gëzim,

21por nuk ka rrënjë në vetvete dhe është i përkohshëm, kështu që kur vjen mundimi apo përndjekja për shkak të fjalës së Perëndisë, menjëherë humbet besimin.

²²Ajo që u mboll mes ferrash është ai njeri që e dëgjon fjalën, por shqetësimet e kësaj jete dhe joshja e pasurisë ia zënë frymën fjalës dhe e bëjnë të pafrytshme.

²³Ajo që u mboll në tokë të mirë, është ai njeri që e dëgjon fjalën dhe e kupton. Ai jep fryt dhe prodhon njëri njëqindfish, tjetri gjashtëdhjetë e tjetri tridhjetë».

Shëmbëlltyra e egjrës dhe e grurit

²⁴Pastaj u tregoi një shëmbëlltyrë tjetër: «Mbretëria e qiejve i ngjan një njeriu që mbolli farën e mirë në fushën e vet,

²⁵por ndërsa njerëzit po flinin, erdhi armiku i tij dhe mbolli egjër në mes të grurit e u largua.

²⁶Kështu, kur bimët u rritën e dhanë fryt, atëherë u duk edhe egjra.

²⁷Shërbëtorët e të zotit të shtëpisë erdhën e i thanë: “Zotëri, a nuk mbolle farë të mirë në fushën tënde? Nga na doli egjra? ”.

²⁸Ai u tha: “Këtë e ka bërë armiku. ” Shërbëtorët i thanë: “A do që të shkojmë e ta mbledhim? ”.

²⁹Por ai u tha: “Jo, sepse duke mbledhur egjrën, bashkë me të mund të shkulni edhe grurin.

³⁰Le të rriten të dyja bashkë deri në të korra dhe kur të vijë koha e të korrave, do t’u them korrësve: korrni më parë egjrën, lidheni në tufëza për t’i djegur, ndërsa grurin mblidheni në grunar”».

Shëmbëlltyrat e farës së sinapit dhe e tharmit

(Mk 4.30-32; Lk 13.18-21)

³¹Pastaj Jezui u tregoi një shëmbëlltyrë tjetër: «Mbretëria e qiejve ngjan me një farë sinapi që një njeri e mori dhe e mbolli në arën e vet.

³²Ajo është më e vogla ndër të gjitha farërat, por pasi rritet, është më e madhja ndër barishtet dhe bëhet pemë, saqë zogjtë e qiellit vijnë e bëjnë fole në degët e saj».

³³U tregoi edhe një shëmbëlltyrë tjetër: «Mbretëria e qiejve ngjan me tharmin që e mori një grua dhe e përzjeu me tri masa mielli, derisa u mbrujt i gjithë brumi».

Dobia e shëmbëlltyrave

(Mk 4.33-34)

³⁴Jezui ua tha turmave të gjitha këto gjëra me shëmbëlltyra dhe nuk u fliste pa shëmbëlltyra,

³⁵që të përmbushet çfarë është thënë përmes profetit: *Do të flas me shëmbëlltyra, do të tregoj çfarë ishte e fshehur që nga fillimi i botës.*

Shpjegimi i shëmbëlltyrës së egjres

³⁶Pastaj Jezui i la turmat dhe shkoi në një shtëpi. Dishepujt erdhën tek ai dhe i thanë: «Na e shpjego shëmbëlltyrën e egjres në arë».

³⁷Ai u përgjigj: «Ai që mbjell farën e mirë është Biri i njeriut,

³⁸ara është bota dhe farat e mira janë bijtë e mbretërisë, ndërsa egjra janë bijtë e të ligut.

³⁹Armiku që i ka mbjellë është djalli. Të korrat janë fundi i botës, ndërsa korrësit janë engjëjt.

⁴⁰Ashtu siç mblidhet dhe digjet me zjarr egjra, kështu do të ndodhë në fundin e botës.

⁴¹Biri i njeriut do të dërgojë engjëjt e tij dhe ata do të mbledhin e do të hedhin jashtë mbretërisë gjithçka që shtyn në mëkat dhe të gjithë ata që shkelin ligjin e Moisiut,

⁴²dhe do t'i hedhë në furrën e zjarrit. Atje do të ketë vajtim e kërcëllimë dhëmbësh.

⁴³Pastaj të drejtët do të shkëlqejnë si dielli në mbretërinë e Atit të tyre. Kush ka veshë, le të dëgjojë. »

Tri shëmbëlltyra

⁴⁴«Mbretëria e qiejve ngjan me një thesar të fshehur në një arë. Një njeri, pasi e gjeti, e mbuloi dhe plot gëzim shkoi e shiti gjithçka që kishte dhe e bleu atë arë.

⁴⁵Mbretëria e qiejve ngjan edhe me një tregtar që kërkon margaritarë të mirë,

⁴⁶i cili, pasi gjeti një margaritar me vlerë të madhe, shkoi e shiti gjithçka që kishte dhe e bleu.

⁴⁷Mbretëria e qiejve ngjan edhe me një rrjetë që është hedhur në liqen dhe ka mbledhur peshq të çdo lloji.

⁴⁸Kur u mbush plot, e nxorën në breg, u ulën dhe i mbledhën peshqit e mirë në enë dhe të këqijë i hodhën përjashta.

⁴⁹Kështu do të ndodhë në fundin e botës. Engjëjt do të dalin e do të ndajnë të këqijë nga të drejtët,

⁵⁰e do t'i hedhin në furrën e zjarrit. Atje do të ketë vajtim e kërcëllimë dhëmbësh. »

Thesaret e reja dhe të vjetra

⁵¹«A i kuptuat të gjitha këto? ». Ata iu përgjigjën: «Po».

⁵²Atëherë ai u tha: «Prandaj çdo skrib që është bërë dishepull i mbretërisë së qiejve i ngjan të zotit të shtëpisë, që nxjerr nga thesari i tij gjëra të reja dhe të vjetra».

Jezui nuk e pranojnë në Nazaret

(Mk 6.1-6; Lk 4.16-30)

⁵³Si mbaroi së treguari këto shëmbëlltyra, Jezui u largua që andej.

⁵⁴Kur erdhi në vendlindjen e tij, i mësonte njerëzit nëpër sinagogat e tyre. Ata mrekulloheshin e thoshin: «Nga i vjen gjithë kjo urti dhe kjo fuqi për të bërë mrekulli?»

⁵⁵A nuk është ky i biri i zdrukthëtarit? A nuk quhet Mari nëna e tij? A nuk janë vallë Jakobi, Jozefi, Simoni e Juda vëllezërit e tij?

⁵⁶Po motrat e tij a nuk janë të gjitha këtu te ne? Nga i vijnë këtij të gjitha këto? ».

⁵⁷Dhe kjo i pengonte të besonin në të. Por Jezui u tha: «Profeti nuk përçmohet askund përveçse në vendlindjen dhe në shtëpinë e vet».

⁵⁸Aty nuk bëri shumë mrekulli, për shkak të mosbesimit të tyre.

Mateu 14

Vrasja e Gjon Pagëzorit

(Mk 6.14-29; Lk 9.7-9)

¹Atëherë Herod tetrarku dëgjoji për Jezuin

²dhe u tha shërbëtorëve të vet: «Ky është Gjon Pagëzori. Ai është ngjallur prej të vdekurve, prandaj veprojnë këto fuqi në të».

³Në të vërtetë Herodi e kishte kapur Gjonin, e kishte lidhur dhe e kishte futur në burg për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të vet,

⁴sepse Gjoni i kishte thënë: «Nuk të lejohet ta marrësh për grua».

⁵Herodi donte ta vriste, por kishte frikë nga populli që e mbante Gjonin për profet.

⁶Po kur festohej ditëlindja e Herodit, vajza e Herodiadës kërceu para të ftuarve dhe i pëlqeu Herodit

⁷aq shumë, sa i premtoi me betim t'i jepte çfarëdo që t'i kërkonte.

⁸Ajo, e shtyrë nga e ëma, tha: «Më jep këtu në një pjatë kokën e Gjon Pagëzorit».

⁹Mbretit i erdhi keq, po për shkak të betimit dhe të ftuarve urdhëroi që t'ia japin.

¹⁰Ai dërgoi dikë që i preu kokën Gjonit në burg.

¹¹Kokën e tij e sollën në një pjatë, ia dhanë vajzës dhe ajo ia çoi së ëmës.

¹²Pastaj erdhën dishepujt e Gjonit, e morën trupin, e varrosën dhe shkuan e i treguan Jezuit.

Jezui ushqen pesë mijë veta

(Mk 6.30-44; Lk 9.10-17; Gjn 6.1-14)

13Kur i dëgjoi këto, Jezui u largua që andej me varkë dhe u tërhoq mënjanë në një vend të shkretë. Por turmat, kur e morën vesh, i shkuan pas më këmbë nga qytetet.

14Si arriti në breg, ai pa një turmë të madhe, e cila iu dhimbs dhe shëroi të sëmurët e tyre.

15Në mbrëmje erdhën dishepujt e i thanë: «Ky vend është i shkretë dhe tashmë është bërë vonë. Lëri turmat të shkojnë nëpër fshatra e të blejnë ushqim».

16Jezui u tha: «Nuk është nevoja të shkojnë, jepuni ju të hanë».

17Ata i thanë: «Ne kemi vetëm pesë bukë e dy peshq me vete».

18Jezui tha: «M'i sillni këtu».

19Pastaj, si i urdhëroi turmat të uleshin në bar, mori pesë bukët e dy peshqit, ngriti sytë drejt qiellit, tha lutjen e bekimit, theu bukën, ua dha dishepujve dhe dishepujt ua dhanë turmave.

20Të gjithë hëngrën e u ngopën. Me copat e bukës që tepruan u mbushën plot dymbëdhjetë shporta.

21Ata që hëngrën ishin rreth pesë mijë burra, përveç grave e fëmijëve.

Jezui ecën mbi ujë

(Mk 6.45-52; Gjn 6.15-21)

22Pastaj Jezui u dha urdhër dishepujve të hipnin në varkë e të shkonin përpara tij në bregun tjetër, derisa ai të shpërndante turmat.

23Pasi shpërndau turmat, u ngjit i vetëm në mal për t'u lutur. Në mbrëmje ai ishte ende aty i vetëm,

24ndërsa varka ishte tashmë shumë larg bregut dhe rrihej prej dallgëve, sepse era ishte kundër.

25Në agim, Jezui erdhi tek ata duke ecur mbi liqen.

²⁶Po kur e panë dishepujt duke ecur mbi liqen, u tmerruan e thanë: «Është fantazmë! ». Dhe bërtitën nga frika.

²⁷Por menjëherë Jezui u tha: «Merrni zemër! Jam unë. Mos kini frikë! ».

²⁸Pjetri u përgjigj: «Zot, nëse je ti, më urdhëro të vij te ti mbi ujë».

²⁹Jezui i tha: «Eja! ». Pjetri zbriti nga varka, eci mbi ujë dhe shkoi te Jezui,

³⁰po kur pa erën e fortë, u tremb dhe teksa filloi të fundosej, bërtiti: «Zot, më shpëto! ».

³¹Jezui menjëherë zgjati dorën, e kapi dhe i tha: «Përse dyshove, njeri besimpakët? ».

³²Dhe kur ata hipën në varkë, era pushoi.

³³Ata që gjendeshin në varkë i ranë në gjunjë dhe i thanë: «Ti je me të vërtetë Biri i Perëndisë».

Shërimi i të sëmurëve në Gjenesaret

(Mk 6.53-56)

³⁴Si kaluan në bregun tjetër, arritën në krahinën e Gjenesaretit.

³⁵Kur e njohën, njerëzit e atij vendi çuan fjalë në të gjithë krahinën përreth, i sollën të gjithë të sëmurët

³⁶dhe iu lutën që të mund t'i preknin vetëm cepin e mantelit. Kështu, ata që e prekën, u shëruan.

Mateu 15

Tradita e të parëve

(Mk 7.1-23)

¹Farisenjtë dhe skribët erdhën te Jezui nga Jerusalemi dhe i thanë:

²«Përse dishepujt e tu e shkelin traditën e të parëve? Ata nuk i lajnë duart kur hanë».

³Jezui u përgjigj: «Po ju, pse e shkelni urdhërimin e Perëndisë për hir të traditës suaj?»

⁴Se Perëndia ka thënë: *Ndero babanë tënd e nënën tënde dhe kush flet keq për babanë e nënën, të dënohet me vdekje.*

⁵Por ju thoni: “Kush i thotë babait apo nënës se ndihmën që do t’ju jepja juve po ia kushtoj Perëndisë,

⁶ai është i çliruar nga detyrimi për të nderuar babanë. ” Kështu, për shkak të traditës suaj keni shfuqizuar fjalën e Perëndisë.

⁷Hipokritë! Mirë profetizoi Isaia për ju, kur tha:

⁸*Ky popull më nderon me buzë, por zemrat e tyre janë larg meje.*

⁹*Më kot më nderojnë, përderisa japin si mësim të Zotit urdhrat e njerëzve. »*

¹⁰Pastaj e thirri turmën pranë vetes dhe tha: «Dëgjoni e merrni vesh!

¹¹Njeriun nuk e ndot çfarë hyn në gojë, por e ndot ajo që del prej saj».

¹²Atëherë erdhën dishepujt e i thanë: «A e di se farisenjtë janë skandalizuar kur e kanë dëgjuar këtë gjë? ».

¹³Jezui u përgjigj: «Çdo bimë që nuk është mbjellë nga Ati im, do të shkulet me gjithë rrënjë.

¹⁴Lërinia ata! Ata janë të verbër që udhëheqin të verbër. Nëse një i verbër i prin një të verbri tjetër, do të bien të dy në gropë».

¹⁵Por Pjetri i tha: «Na e shpjego këtë shëmbëlltje».

¹⁶Jezui tha: «Ende nuk e keni kuptuar?

¹⁷A nuk e dini se çfarë hyn në gojë, kalon në bark e pastaj jashtëqitet?

¹⁸Ndërsa çfarë del nga goja rrjedh nga zemra dhe kjo e ndot njeriun.

¹⁹Nga zemra dalin mendimet e këqija, vrasjet, tradhtitë bashkëshortore, kurvëritë, vjedhjet, dëshmitë e rreme dhe fyerjet.

²⁰Këto e ndotin njeriun dhe jo ngrënia me duar të palara».

Besimi i gruas kananease

(Mk 7.24-30)

²¹Jezui u largua që andej e shkoi në rrethinat e Tirit e të Sidonit.

²²Dhe ja, një grua kananease nga ajo krahinë shkoi dhe i tha me zë të lartë: «Ki mëshirë për mua, o Zot, Biri i Davidit, se vajzën time e ka pushtuar keq djalli».

²³Por Jezui nuk iu përgjigj. Dishepujt e tij iu afruan e i thanë: «Largoje atë, se na vjen nga pas duke bërtitur».

²⁴Ai u përgjigj: «Unë jam dërguar vetëm te delet e humbura të shtëpisë së Izraelit».

²⁵Por ajo erdhi, i ra në gjunjë e i tha: «O Zot, më ndihmo! ».

²⁶Ai iu përgjigj: «Nuk është mirë të marrësh bukën e fëmijëve e t'ua hedhësh qenve».

²⁷Ajo i tha: «Po, o Zot, por edhe qentë hanë thërrimet që bien nga tryeza e të zotëve».

²⁸Pastaj Jezui iu përgjigj: «O grua, i madh është besimi yt! Le të bëhet ashtu siç dëshiron». Vajza e saj u shërua që në atë çast.

Jezui shëron shumë njerëz

²⁹Jezui u largua që andej dhe shkoi bregut të Liqenit të Galilesë. U ngjit në mal dhe u ul aty.

³⁰Turma të mëdha erdhën tek ai duke sjellë me vete të çalë, të verbër, të gjymtuar, memecë e shumë të tjerë. I ulën te këmbët e tij dhe ai i shëroi.

³¹Kështu turmat u mrekulluan kur panë memecët që po flisnin, të gjymtuarit që shëroheshin, të çalët që ecnin, të verbërit që shikonin dhe përlëvduan Perëndinë e Izraelit.

Jezui ushqen katërmijë veta

(Mk 8.1-10)

³²Pastaj Jezui thirri pranë vetes dishepujt dhe u tha: «Më dhimbset turma, sepse kanë tri ditë që rrinë me mua e nuk kanë asgjë për të ngrënë. Nuk dua t'i lë të shkojnë të uritur e të mbeten rrugës».

³³Dishepujt i thanë: «Ku do ta gjejmë ne gjithë atë bukë në shkretëtirë për të ushqyer tërë këtë turmë? ».

³⁴Jezui i pyeti: «Sa bukë keni? ». Ata iu përgjigjën: «Shtatë bukë dhe disa peshq të vegjël».

³⁵Pasi urdhëroi turmën të ulej përdhe,

³⁶mori shtatë bukët dhe peshqit, tha lutjen e falënderimit, i theu bukët, ua dha dishepujve dhe dishepujt ua dhanë turmave.

³⁷Të gjithë hëngrën e u ngopën dhe morën me vete shtatë shporta me copat që tepruan.

³⁸Ata që hëngën ishin katër mijë burra, përveç grave e fëmijëve.

³⁹Jezui i shpërndau turmat, hipi në varkë e shkoi në krahinën e Magadanit.

Mateu 16

Jezuit i kërkoi një mrekulli

(Mk 8.11-13; Lk 12.54-56)

¹Atëherë erdhën farisenjtë e saducenjtë dhe, për ta vënë në provë Jezuin, i kërkuan t'u bënte një mrekulli nga qielli.

²Por ai iu përgjigj: «Kur bie mbrëmja, ju thoni se do të bëjë mot i mirë, sepse qielli është i kuq.

³Ndërsa në agim thoni: “Sot kemi stuhi, sepse qielli është i kuq dhe i vranët”. Ju që dini të shpjegoni dukuritë e qiellit, nuk mund të shpjegoni shenjat e kohës?

⁴Kjo brezni e ligë dhe e pafe kërkon mrekulli, por asaj nuk do t'i jepet asnjë mrekulli, përveç mrekullisë së Jonait». Pastaj u largua prej tyre.

Tharmi i farisenjve dhe saducenjve

(Mk 8.14-21)

⁵Kur arritën në bregun tjetër, dishepujt panë se kishin harruar të merrnin bukë.

⁶Atëherë Jezui u tha: «Kini kujdes e ruhuni nga tharmi i farisenjve e saducenjve».

⁷Ndërsa ata i thanë njëri-tjetrit: «Nuk kemi marrë bukë me vete».

⁸Por Jezui e dinte këtë gjë dhe u tha: «Çfarë po i thoni njëri-tjetrit, o besimpakë? Se nuk keni bukë?

⁹Nuk kuptoni? A nuk ju kujtohen pesë bukët që iu ndamë pesë mijë vetave dhe sesa shporta mblodhët?

¹⁰Po shtatë bukët që iu ndamë katër mijë vetave? Sa shporta mblodhët?

¹¹Si nuk e kuptoni që nuk ju fola për bukën? Ruhuni, pra, prej tharmit të farisenjve e saducenjve».

¹²Atëherë e kuptuan se nuk u kishte thënë të ruheshin nga tharmi i bukës, por nga mësimi i farisenjve e saducenjve.

Pohimi i Pjetrit
(Mk 8.27-30; Lk 9.18-21)

¹³Kur erdhi në krahinën e Cezaresë së Filipisë, Jezui i pyeti dishepujt e vet: «Kush thonë njerëzit se është Biri i njeriut? ».

¹⁴Ata i thanë: «Disa thonë se është Gjon Pagëzori, të tjerë se është Elia dhe të tjerë se është Jeremia ose njëri nga profetët».

¹⁵Ai u tha: «Po ju, kush thoni se jam unë? ».

¹⁶Atëherë Simon Pjetri u përgjigj: «Ti je Krishti, Biri i Perëndisë së gjallë».

¹⁷Jezui i tha: «Lum ti, Simon, biri i Jonait, se as mishi, as gjaku nuk ta zbuluan këtë gjë, por Ati im që është në qiej!

¹⁸Dhe unë po të them: ti je Pjetri. Mbi këtë shkëmb unë do të ndërtoj kishën time dhe fuqitë e ferrit nuk do ta mposhtin atë.

¹⁹Ty do të të jap çelësat e mbretërisë së qiejve. Çfarëdo që të lidhësh në tokë, do të jetë e lidhur në qiej dhe çfarëdo që të zgjidhësh në tokë, do të jetë e zgjidhur në qiej».

²⁰Pastaj i urdhëroi dishepujt të mos i tregonin askujt se ai ishte Krishti.

Jezui paralajmëron vdekjen dhe ngjalljen e tij

(Mk 8.31-9.1; Lk 9.22-27)

²¹Që nga ajo kohë, Jezui filloi t'u tregonte dishepujve se duhej të shkonte në Jerusaleëm dhe të vuante shumë për shkak të pleqve, kryepriфтërinjve dhe skribëve. Pastaj do ta vrisnin, por ditën e tretë do të ngjallej.

²²Pjetri e mori mënjanë dhe filloi ta qortojë e i tha: «Larg qoftë o Zot! Kjo mos të ndodhtë kurrë».

²³Por Jezui u kthye nga ai e i tha: «Largohu prej meje, Satan! Ti po më pengon, sepse nuk mendon sipas Perëndisë, por sipas njerëzve».

²⁴Pastaj Jezui u tha dishepujve: «Kush dëshiron të vijë pas meje, le ta mohojë veten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë.

²⁵Sepse kushdo që dëshiron ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë atë dhe kushdo që e humbet jetën e vet për shkakun tim, do ta gjejë atë.

²⁶Ç'dobi do të kishte njeriu po të fitonte mbarë botën, por të humbte jetën e vet? Apo çfarë do të jepte njeriu në këmbim të jetës së vet?

²⁷Biri i njeriut do të vijë me engjëjt e tij në lavdinë e Atit të vet dhe atëherë do të shpërblejë çdo njeri sipas veprave që ka bërë.

²⁸Me të vërtetë po ju them se disa nga ata që janë këtu nuk do të provojnë vdekjen pa e parë Birin e njeriut duke ardhur në mbretërinë e tij».

Mateu 17

Shndërrimi i Jezuit

(Mk 9.2-13; Lk 9.28-36)

¹Pas gjashtë ditësh Jezui mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe vëllanë e tij, Gjonin, e i çoi në një mal të lartë, në një vend të vetmuar.

²Atëherë ai u shndërrua para tyre. Fytyra i shkëlqeu si dielli dhe rrobat iu bënë të bardha si drita.

³Pastaj atyre iu shfaqën Moisiu dhe Elia, që po flisnin me Jezuin.

⁴Pjetri i tha Jezuit: «Zot, sa mirë që jemi këtu! Nëse dëshiron, do të ngre këtu tri tenda, një për ty, një për Moisiun dhe një për Elian».

⁵Ndërsa ai ishte ende duke folur, një re e shndritshme i mbuloi me hijen e saj dhe një zë nga reja tha: «Ky është Biri im i dashur, me të cilin jam i kënaqur. Dëgjojeni! ».

⁶Kur e dëgjuan këtë, dishepujt ranë me fytyrë përdhe dhe i zuri një frikë e madhe.

⁷Por Jezui u afrua, i preku dhe u tha: «Ngrihuni e mos kini frikë! ».

⁸Kur ngritën sytë, nuk panë askënd përveç Jezuit.

⁹Kur po zbrisnin nga mali, Jezui i urdhëroi: «Mos i thoni askujt çfarë keni parë, derisa Biri i njeriut të ngjallet prej të vdekurve».

¹⁰Atëherë dishepujt e pyetën: «Përse thonë skribët se duhet të vijë më parë Elia? ».

¹¹Jezui u përgjigj: «Po, Elia po vjen dhe ai do të vërë gjithçka në vendin e vet.

¹²Madje po ju them se Elia ka ardhur, por ata nuk e njohën dhe bënë me të çfarë deshën. Kështu do të vuajë edhe Biri i njeriut në duart e tyre».

¹³Atëherë dishepujt e kuptuan se po u fliste për Gjon Pagëzorin.

Jezui shëron një djalë të pushtuar nga djalli

(Mk 9.14-29; Lk 9.37-43a)

¹⁴Kur arritën te turma, Jezuit iu afrua një njeri, i ra në gjunjë

¹⁵e i tha: «Zot, ki mëshirë për djalin tim, sepse është epileptik dhe vuan shumë. Shpeshherë bie në zjarr dhe në ujë.

¹⁶Ua solla dishepujve të tu, por ata nuk mundën ta shëronin».

¹⁷Jezui tha: «O brezni e pafe dhe e mbrapshtë! Edhe sa kohë do të jem me ju? Deri kur do t'ju duroj? Sillmani këtu! ».

¹⁸Jezui e qortoi djallin. Atëherë djalli doli prej djaloshit dhe ai u shërua në çast.

¹⁹Pastaj dishepujt erdhën te Jezui dhe kur ishin vetëm, i thanë: «Përse ne nuk mundëm ta dëbonim? ».

^{20,21}Ai u tha: «Për shkak të besimit tuaj të pakët. Me të vërtetë po ju them se po të kishit besim sa një farë sinapi, do t'i thoshit këtij mali “lëviz që këtej” dhe ai do të lëvizte. Asgjë nuk do të ishte e pamundur për ju».

Jezui paralajmëron përsëri vdekjen dhe ngjalljen e tij

(Mk 9.30-32; Lk 9.43b-45)

²²Kur ishin në Galile, Jezui u tha: «Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve,

²³ata do ta vrasin dhe ditën e tretë, ai do të ngjallet». Atëherë dishepujt u pikëlluan shumë.

Tagri për tempullin

²⁴Kur arritën në Kafarnaum, mbledhësit e tagrit të tempullit iu afruan Pjetrit dhe i thanë: «A e paguan tagrin mësuesi juaj? ».

²⁵Ai u tha: «E paguan». Sapo Pjetri u kthye në shtëpi, Jezui iu drejtua i pari: «Si mendon ti Simon? Nga kush i marrin mbretërit e kësaj bote tagrat ose detyrimet? Nga bijtë e tyre apo nga të tjerët? ».

²⁶Pjetri u përgjigj: «Nga të tjerët». Jezui i tha: «Atëherë bijtë janë të lirë.

²⁷Po për të mos i skandalizuar ata, shko te liqeni, hidh grepin dhe kap peshkun e parë që do të bjerë në të. Kur t'i hapësh gojën, do të gjesh një monedhë. Merre e paguaj për mua e për vete».

Mateu 18

Më i madhi në mbretërinë e qiejve

(Mk 9.33-37; Lk 9.46-48)

¹Atëherë dishepujt erdhën te Jezui dhe e pyetën: «Kush është më i madhi në mbretërinë e qiejve? ».

²Jezui thirri një fëmijë, e vuri mes tyre

³dhe tha: «Me të vërtetë po ju them se, nëse nuk ktheheni dhe bëheni si fëmijë, nuk do të hyni në mbretërinë e qiejve.

⁴Kush përulet si ky fëmijë, ai është më i madhi në mbretërinë e qiejve.

⁵Kush pranon në emrin tim një fëmijë si ky, më pranon mua. »

Mos u bëj shkaktar i mëkatit

(Mk 9.42-48; Lk 17.1-2)

⁶«Nëse dikush shtyn në mëkat njërin prej këtyre të vegjëlve që besojnë në mua, për atë do të ishte më mirë të lidhte në qafë një gur të madh mulliri dhe të mbytej thellë në det.

⁷Mjerë bota për gjërat që i shtyjnë njerëzit në mëkat! Ato duhet të vijnë, por mjerë ai njeri që i shkakton ato!

⁸Nëse dora apo këmba jote të çon në mëkat, preje e hidhe tej! Është më mirë të hysh i gjymtuar ose i çalë në jetën e vërtetë, sesa t'i kesh të dyja duart dhe këmbët e të të hedhin në zjarrin e amshuar.

⁹Dhe nëse syri yt të çon në mëkat, nxirre dhe hidhe tej! Është më mirë të hysh me një sy në jetën e vërtetë, sesa t'i kesh të dy sytë e të të hedhin në zjarrin e ferrit. »

Shëmbëlltyra e deles së humbur

(Lk 15.3-7)

^{10.11}«Kini kujdes se mos përçmoni ndonjërin prej këtyre të vegjëlve, sepse po ju them se engjëjt e tyre në qiej shikojnë gjithnjë fytyrën e Atit tim që është në qiej.

¹²Si mendoni? Nëse një njeri ka njëqind dele dhe njëra prej tyre humb rrugën, a nuk do t'i lërë ai të nëntëdhjetë e nëntat në male për të kërkuar atë që humbi rrugën?

¹³Dhe nëse e gjen, me të vërtetë po ju them se ai gëzohet më shumë për të sesa për të nëntëdhjetë e nëntat, që nuk e kishin humbur rrugën.

¹⁴Po kështu edhe vullneti i Atit tuaj në qiej nuk është që të humbasë ndonjë prej këtyre të vegjëlve. »

Kur mëkaton një vëlla

(Lk 17.3)

15«Nëse vëllai yt mëkaton kundër teje, shko dhe qortoje vetëm për vetëm. Po të dëgjoi, e ke fituar vëllanë tënd.

16Por, nëse nuk të dëgjon, merr edhe një ose dy të tjerë me vete, që *çdo fjalë të mund të mbështetet me dëshminë e dy ose tre dëshmitarëve.*

17Nëse nuk pranon t'i dëgjojë, tregoja kishës dhe, po nuk pranoi të dëgjojë as kishën, le të jetë për ty si një pagan dhe tagrambledhës. »

18«Me të vërtetë po ju them: çfarëdo që të lidhni në tokë, do të jetë e lidhur në qiell dhe çfarëdo që zgjidhni në tokë, do të jetë e zgjidhur në qiell.

19Përsëri po ju them se nëse dy prej jush bien në një mendje për diçka që duan të kërkojnë, Ati im në qiell do t'ua japë.

20Sepse atje ku janë të mbledhur dy a tre veta në emrin tim, unë jam aty, mes tyre».

Shëmbëlltyra e shërbëtorit që nuk fal

21Atëherë Pjetri erdhi te Jezui e i tha: «Zot, sa herë duhet ta fal vëllain që mëkaton kundër meje? Deri në shtatë herë? ».

22Jezui i tha: «Jo deri në shtatë herë, por deri në shtatëdhjetë herë shtatë.

23Prandaj mbretëria e qiejve i ngjan mbretit që deshi të bënte llogaritë me shërbëtorët e vet.

24Kur filloi, i sollën njërin që i detyrohej dhjetë mijë talenta

25dhe meqenëse ky nuk kishte të paguante, i zoti urdhëroi që të shitej së bashku me gruan, fëmijët dhe gjithçka që kishte, që të shlyhej detyrimi.

26Atëherë shërbëtori i ra në gjunjë duke iu përgjëruar: “Ki durim me mua se do të paguaj gjithçka! ”.

27I zoti i këtij shërbëtori, i shtyrë nga dhembshuria që pati për të, e liroi dhe ia fali detyrimin.

²⁸Por, po ai shërbëtor, kur doli jashtë, takoi njërin prej shërbëtorëve të tjerë si ai, i cili i detyrohej njëqind denarë. E kapi për gryke dhe i tha: “Më kthe atë që më detyrohesh!”.

²⁹Atëherë ky shërbëtor i ra në gjunjë duke iu përgjëruar: “Ki durim me mua se do të ta kthej detyrimin!”.

³⁰Ai nuk pranoi, por shkoi dhe e futi në burg derisa t’i paguante detyrimin.

³¹Kur e panë çfarë ndodhi, shërbëtorët e tjerë u pikëlluan shumë dhe shkuan e i treguan të zotit gjithçka që kishte ndodhur.

³²Atëherë i zoti e thirri shërbëtorin dhe i tha: “Shërbëtor i mbrapshtë! Unë ta fala tërë detyrimin se ti m’u përgjërove.

³³A nuk duhej të kishe mëshirë edhe ti për shërbëtorin tjetër, siç pata unë mëshirë për ty?”.

³⁴I zoti ua dorëzoi me zemërim rojave të burgut, derisa të shlyente tërë detyrimin e tij.

³⁵Kështu do të veprojnë me ju edhe Ati im qiellor nëse nuk i falni vëllezërit tuaj me gjithë zemër».

Mateu 19

Mësimi për divorcin

(Mk 10.1-12)

¹Pasi mbaroi së treguari këto gjëra, Jezui u largua nga Galileja dhe shkoi në krahinën e Judesë, përtej Jordanit.

²Atje e ndoqën turma të mëdha dhe ai i shëroi të sëmurët.

³Disa farisenj shkuan tek ai dhe u munduan ta zinin në kurth duke e pyetur: «A është e lejueshme ta ndash gruan për çfarëdolloj shkak? ».

⁴Jezui u përgjigj: «A nuk e keni lexuar se ai që i ka krijuar që nga fillimi i bëri mashkull e femër? ».

⁵Dhe tha: «Për këtë arsye burri do ta lërë babanë dhe nënën e tij, për t’u bashkuar me gruan e vet e të dy do të bëhen një trup i vetëm.

⁶Kështu, ata nuk janë më dy, por një trup i vetëm. Prandaj, atë që ka bashkuar Perëndia, njeriu të mos e ndajë! ».

⁷Ata i thanë: «Atëherë, përse urdhëroi Moisiu *t'i jepet gruas letra e ndarjes dhe të lihet?* ».

⁸Jezui u tha: «Moisiu ju lejoi të ndaheni prej grave tuaja për shkak të ngurtësisë së zemrave tuaja, por në fillim nuk ka qenë kështu.

⁹Unë po ju them se kushdo që e ndan gruan e vet, përveç rastit të kurvërisë dhe martohet me një grua tjetër, bën tradhti bashkëshortore».

¹⁰Dishepujt i thanë: «Nëse ndodh kështu me një burrë e një grua, atëherë është më mirë të mos martohet njeri».

¹¹Por ai u tha: «Jo të gjithë mund t'i kuptojnë këto fjalë, por vetëm ata të cilëve u ka dhënë aftësinë Perëndia.

¹²Ka eunukë që janë të tillë që nga lindja dhe ka eunukë që janë bërë të tillë nga njerëzit, por ka edhe eunukë që janë bërë të tillë për shkak të mbretërisë së qiejve. Kush mund të kuptojë, le ta kuptojë».

Jezui bekon fëmijët

(Mk 10.13-16; Lk 18.15-17)

¹³Pastaj i sollën disa fëmijë, që të vinte duart mbi ta dhe të lutej, por dishepujt i qortuan.

¹⁴Atëherë Jezui u tha: «Lërin fëmijët të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse mbretëria e qiejve u përket atyre që janë si ata».

¹⁵Pastaj vuri duart mbi ta dhe u largua që andej.

Djaloshi i pasur

(Mk 10.17-31; Lk 18.18-30)

¹⁶Dikush erdhi te Jezui e i tha: «Mësues, ç'të mirë duhet të bëj që të fitoj jetën e amshuar? ».

¹⁷Jezui i tha: «Përse më pyet për të mirën? Vetëm njëri është i mirë. Nëse dëshiron të hysh në jetën e amshuar, zbato urdhërimet».

- ¹⁸Ai i tha: «Cilat? ». Jezui iu përgjigj: «Mos vrit, mos bëj tradhti bashkëshortore, mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, ndero babanë e nënën dhe dua je tjetrin si veten! ».
- ²⁰Djaloshi i tha: «Të gjitha këto i kam bërë. Çfarë më mungon ende? ».
- ²¹Jezui i tha: «Nëse dëshiron të jesh i përsosur, shko, shit çfarë ke, jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell. Pastaj eja e më ndiq! ».
- ²²Kur e dëgjoji këtë gjë, djaloshi u largua i trishtuar, se kishte shumë pasuri.
- ²³Jezui u tha dishepujve të vet: «Me të vërtetë po ju them se i pasuri do ta ketë të vështirë të hyjë në mbretërinë e qiejve.
- ²⁴Po ju them edhe se është më e lehtë të kalojë një deve nëpër vrimën e gjilpërës, sesa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë».
- ²⁵Kur e dëgjuan këtë gjë, dishepujt mbetën shumë të habitur e thanë: «Po atëherë, kush do të mund të shpëtohet? ».
- ²⁶Por Jezui i vështroi e u tha: «Kjo është e pamundur për njerëzit, po për Perëndinë gjithçka është e mundur».
- ²⁷Atëherë Pjetri i tha: «Ja, ne lamë gjithçka dhe erdhëm pas teje. Po me ne ç'do të bëhet? ».
- ²⁸Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them se në krijimin e ri, kur Biri i njeriut të ulet në fronin e tij të lavdishëm, ju që keni ardhur pas meje do të uleni në dymbëdhjetë frone për të gjykuar dymbëdhjetë fiset e Izraelit.
- ²⁹Dhe kushdo që ka lënë shtëpi, vëllezër a motra, babë a nënë, fëmijë ose ara për hir të emrit tim, do t'i marrë njëqindfish dhe do të trashëgojë jetën e amshuar.
- ³⁰Por shumë nga ata që janë të parët do të jenë të fundit dhe të fundit do të jenë të parët. »

Mateu 20

Punëtorët e vreshtit

- ¹«Mbretëria e qiejve është si i zoti i shtëpisë, që doli në mëngjes herët për të gjetur punëtorë për vreshtin e vet.
- ²Pasi u mor vesh me punëtorët që t'i paguante për një denar në ditë, i dërgoi në vreshtin e vet.
- ³Kur doli rreth orës nëntë, pa disa të tjerë që po rrinin pa punë te tregu
- ⁴dhe u tha: “Shkoni edhe ju në vresht dhe do t’ju jap aq sa është e drejtë. ”
- ⁵Dhe ata shkuan. Ai doli përsëri rreth orës dymbëdhjetë dhe rreth orës tre.
- ⁶Doli edhe rreth orës pesë, gjeti të tjerë që po rrinin dhe u tha: “Përse rrini kot këtu gjithë ditën? ”.
- ⁷Ata i thanë: “Sepse askush nuk na ka marrë në punë. ” Ai u tha: “Shkoni edhe ju në vresht. ”
- ⁸Kur erdhi mbrëmja, i zoti i vreshtit i tha nëpunësit të tij: “Thirri punëtorët dhe jepu shpërblimin, duke filluar nga i fundit e deri tek i pari. ”
- ⁹Kur erdhën ata që kishte thirrur rreth orës pesë, secili prej tyre mori nga një denar.
- ¹⁰Kur erdhën të parët, mendonin se do të merrnin më shumë, por edhe secili prej tyre mori nga një denar.
- ¹¹Kur e morën, iu ankuan të zotit të shtëpisë
- ¹²dhe i thanë: “Këta të fundit punuan vetëm një orë dhe i pagove aq sa ne që kemi duruar mundin e ditës dhe të nxehtin. ”
- ¹³Por ai iu përgjigj njërit prej tyre: “Mik, nuk po të bëj padrejtësi. A nuk u morëm vesh për një denar?
- ¹⁴Merr atë që të takon e shko. Unë do t’i jap këtij të fundit sa ty.
- ¹⁵A nuk më lejohe mua të bëj çfarë dua me gjënë time? Apo ke zili që jam i mirë? ”.
- ¹⁶Kështu, të fundit do të jenë të parët dhe të parët do të jenë të fundit».

Jezui flet për të tretën herë për vdekjen dhe ngjalljen e vet

(Mk 10.32-34; Lk 18.31-34)

¹⁷Kur po shkonte në Jerusalem, Jezui mori mënjanë dymbëdhjetë dishepujt dhe gjatë rrugës u tha:

¹⁸«Ja, ne po shkojmë në Jerusalem dhe Biri i njeriut do t'u dorëzohet kryepriiftërinjve dhe skribëve. Ata do ta dënojnë me vdekje,

¹⁹do t'ua dorëzojnë paganëve që ta tallin, ta fshikullojnë dhe ta kryqëzojnë, por ditën e tretë ai do të ngjallet».

Të mbretërosh do të thotë të shërbesh

(Mk 10.35-45)

²⁰Atëherë erdhi te Jezui nëna e bijve të Zebedeut bashkë me djemtë e saj, i ra në gjunjë dhe i kërkoi diçka.

²¹Jezui i tha: «Çfarë dëshiron? ». Ajo i tha: «Urdhëro që këta dy djemtë e mi të ulen njëri në të djathtën dhe tjetri në të majtën tënde, në mbretërinë tënde».

²²Por Jezui iu përgjigj: «Ju nuk dini çfarë kërkon. A mund ta pini ju kupën që do të pi unë? ». Ata iu përgjigjën: «Mundemi».

²³Jezui u tha: «Kupën time do ta pini, por që të uleni në të djathtën dhe në të majtën time nuk më takon mua ta vendos, sepse vendet u takojnë atyre që ua ka bërë gati Ati im».

²⁴Kur e dëgjuan këtë gjë, dhjetë të tjerët u zemëruan me dy vëllezërit.

²⁵Por Jezui i thirri pranë vetes dhe u tha: «Ju e dini se krerët e paganëve sundojnë mbi ta dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë pushtet mbi ta.

²⁶Me ju nuk duhet të ndodhë kështu, por nëse dikush nga ju dëshiron të bëhet i madh, le të bëhet shërbëtori juaj

²⁷dhe nëse dikush dëshiron të jetë i pari, le të jetë shërbëtori juaj,

²⁸sikurse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por erdhi për të shërbyer e për të dhënë jetën e vet si shpengim për shumë njerëz».

Jezui shëron dy të verbër

(Mk 10.46-52; Lk 18.35-43)

- ²⁹Kur po dilnin nga Jerikoja, Jezuin po e ndiqte një turmë e madhe.
- ³⁰Dy të verbër që rrinin ulur në anë të rrugës, kur dëgjuan se po kalonte Jezui, bërtitën: «Ki mëshirë për ne, o Zot, Biri i Davidit! ».
- ³¹Turma i qortoi që të heshtnin, por ata bërtitën edhe më fort: «Ki mëshirë për ne, o Zot, Biri i Davidit! ».
- ³²Jezui ndaloi, i thirri e u tha: «Çfarë doni të bëj për ju? ».
- ³³Ata i thanë: «Zot, duam të na hapen sytë! ».
- ³⁴Jezui ndjeu dhembshuri për ta e u preku sytë. Atyre iu kthye menjëherë shikimi dhe shkuan pas tij.

Mateu 21

Hyrja ngadhënjimtare në Jerusalem

(Mk 11.1-11; Lk 19.28-38; Gjn 12.12-19)

- ¹Kur iu afruan Jerusalemit dhe erdhën në Betfagë, në Malin e Ullinjve, Jezui dërgoi dy dishepuj përpara
- ²dhe u tha: «Shkoni në fshatin përballë dhe menjëherë do të gjeni të lidhur një gomaricë dhe një kërraç. Zgjdhini dhe sillini tek unë.
- ³Nëse ju thotë gjë njeri, i thoni: “Zoti ka nevojë për ta dhe do t’jua kthejë menjëherë”».
- ⁴Kjo ndodhi që të përmbushej çfarë ishte thënë përmes profetit:
- ⁵*I thoni bijës së Sionit: ja, po vjen te ti mbreti yt, plot butësi, hipur mbi një gomaricë dhe një kërraç, i vogli i gomaricës.*
- ⁶Dishepujt shkuan dhe vepruan siç i urdhëroi Jezui.
- ⁷Sollën gomaricën me kërraçin, u vunë përsipër rrobat e tyre dhe Jezui u ul mbi to.
- ⁸Shumë veta nga turma shtruan në rrugë rrobat e tyre, ndërsa të tjerë prisnin degët e pemëve dhe i shtronin në rrugë.

⁹Turmat që ecnin përpara Jezuit dhe ato pas tij thërrisnin: «*Hosana birit të Davidit, bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit, hosana në lartësitë e qiejve!*».

¹⁰Kur Jezui hyri në Jerusalem, u vu në lëvizje mbarë qyteti. Njerëzit pyesnin: «Kush është ky?».

¹¹Dhe turmat thoshin: «Ky është profeti Jezu nga Nazareti i Galilesë».

Pastrimi i tempullit

(Mk 11.15-19; Lk 19.45-48; Gjn 2.13-22)

¹²Jezui hyri në tempull dhe dëboi që andej të gjithë ata që shisnin e blinin. Përmbysi tezgat e këmbyesve të parave dhe ndenjësjet e tregtarëve të pëllumbave.

¹³Dhe u tha: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutjeje, por ju e keni bërë shpellë kusarësh*».

¹⁴Kur ishte në tempull, Jezuit i çonin të verbërit e të çalët dhe ai i shëronte.

¹⁵Por kryeprihtërinjtë e skribët, kur panë mrekullitë që bëri dhe fëmijët që thërrisnin në tempull: «Hosana Birit të Davidit!», u zemëruan

¹⁶dhe i thanë: «A e dëgjon çfarë thonë këta?». Jezui u tha: «Po. A nuk e keni lexuar ndonjëherë: *Nga goja e fëmijëve dhe e foshnjave more lavdi?*».

¹⁷Pastaj ai u largua e shkoi jashtë qytetit, në Betani, ku kaloi natën.

Mallkimi i fikut

(Mk 11.12-14, 20-24)

¹⁸Në mëngjes herët, ndërsa po kthehej në qytet, Jezuin e mori uria.

¹⁹Ai pa një fik ndanë rrugës, iu afrua, por nuk gjeti asgjë përveç gjetheve. Atëherë i tha fikut: «Mos dhësh më kurrë fryt!». Dhe fiku u tha në çast.

²⁰Kur dishepujt e panë këtë gjë, u çuditën dhe pyetën: «Si u tha kaq shpejt fiku?».

²¹Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po ju them se po të kishit besim dhe të mos ngurronit, do të bënit jo vetëm çfarë i bëra unë fikut, por do t'i thoshit këtij mali “ngrihu e hidhu në det” dhe kjo do të ndodhte.

²²Çfarëdo që të kërkoni me besim përmes lutjes, do ta merrni».

Çështja e autoritetit të Jezuit

(Mk 11.27-33; Lk 20.1-8)

²³Jezui kishte hyrë në tempull dhe po mësonte njerëzit kur kryepriiftërinjtë e pleqtë shkuan tek ai dhe e pyetën: «Me ç'autoritet i bën këto gjëra? Kush ta ka dhënë këtë autoritet? ».

²⁴Jezui u tha: «Edhe unë kam një pyetje për ju. Nëse më përgjigjeni, atëherë edhe unë do t'ju tregoj me ç'autoritet i bëj këto gjëra.

²⁵Prej nga vinte pagëzimi i Gjonit? Prej qiellit apo prej njerëzve? ». Atëherë ata i thanë njëri-tjetrit: «Po të themi “prej qiellit”, do të na thotë: “Pse nuk i besuat atij? ”.

²⁶Po të themi “prej njerëzve”, kemi frikë nga turma, se të gjithë e mbajnë Gjonin për profet».

²⁷Prandaj i thanë Jezuit: «Nuk e dimë». Dhe Jezui u tha: «As unë nuk ju them se me ç'autoritet i bëj këto gjëra. »

Shëmbëlltyra e dy djemve

²⁸«Më thoni, si e mendoni këtë gjë: Një njeri kishte dy djem. Shkoi tek i pari e i tha: “Bir, shko e puno në vresht sot. ”

²⁹Ai iu përgjigj: “Nuk dua. ” Por më vonë u pendua dhe shkoi.

³⁰Shkoi te djali tjetër dhe i tha të njëjtën gjë. Ai iu përgjigj: “Po, imzot”, por nuk shkoi.

³¹Cili nga të dy bëri vullnetin e të atit? ». Ata iu përgjigjën: «I pari». Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them: tagrambledhësit dhe laviret do të shkojnë përpara jush në mbretërinë e Perëndisë.

³²Gjoni erdhi te ju në udhën e drejtësisë dhe ju nuk i besuat, por tagrambledhësit dhe laviret i besuan. Ndërsa ju, edhe pasi e patë këtë gjë, nuk ndërruat mendje dhe nuk besuat. »

Shëmbëlltyra e vreshtit dhe e vreshtarëve

(Mk 12.1-12; Lk 20.9-19)

³³«Dëgjoni një shëmbëlltyrë tjetër: I zoti i një shtëpie mbolli një vresht, e rrethoi me gardh, hapi një gropë për të shtrydhur rrushin dhe ngriti një kullë. Vreshtin ua dha me qira disa vreshtarëve dhe u largua në një vend të huaj.

³⁴Kur afroi koha e të vjelave, dërgoi shërbëtorët e vet te vreshtarët që të merrnin pjesën e tij të prodhimit.

³⁵Por vreshtarët i kapën shërbëtorët dhe njërin e rrahën, tjetrin e vranë dhe një tjetër e vranë me gurë.

³⁶U dërgoi edhe shërbëtorë të tjerë, më shumë se të parët, por vreshtarët bënë të njëjtën gjë me ta.

³⁷Pastaj dërgoi të birin duke thënë: “Për tim bir do të kenë respekt. ”

³⁸Po kur panë të birin, vreshtarët i thanë njëri-tjetrit: “Ky është trashëgimtari. Ejani ta vrasim e t’i marrim trashëgiminë. ”

³⁹Atëherë e kapën, e nxorën jashtë vreshtit dhe e vranë.

⁴⁰Kur të vijë i zoti i vreshtit, çfarë do t’u bëjë këtyre vreshtarëve? ».

⁴¹Ata i thanë: «Do t’i vrasë pa mëshirë vreshtarët e këqij dhe vreshtin do t’ua japë vreshtarëve të tjerë, që do t’i japin të vjelat në kohën e duhur».

⁴²Jezui u tha: «A nuk i keni lexuar kurrë Shkrimet e shenjta që thonë: *guri që ndërtesit e hodhën tej, u bë guri i qoshes. Kjo është vepra e Zotit dhe është e mrekullueshme në sytë tanë*»?

⁴³Prandaj po ju them: «Mbretëria e Perëndisë do t’ju hiqet juve dhe do t’i jepet një kombi që do të japë fryte në të.

⁴⁴Kushdo që bie mbi këtë gur do të bëhet copë dhe, nëse ai gur bie mbi ndonjërin, do ta thërrmojë».

⁴⁵Kur kryepiftërinjtë dhe farisenjtë i dëgjuan shëmbëlltyrat e Jezuit, e kuptuan se po fliste për ta

⁴⁶dhe donin ta kapnin, por kishin frikë nga turma që e mbante Jezuin për profet.

Mateu 22

Shëmbëlltyra e dasmës

(Lk 14.15-24)

¹Jezui filloi t'u fliste përsëri me shëmbëlltyra:

²«Mbretëria e qiejve i ngjan mbretit që bëri dasmë për të birin.

³Ai dërgoi shërbëtorët e vet për të thirrur ata që ishin ftuar në dasmë, por këta nuk donin të vinin.

⁴Përsëri dërgoi shërbëtorë të tjerë dhe u tha: “U thoni të ftuarve, gostia është gati. Demat e bagëtisë e majmura i kam therur dhe gjithçka është përgatitur. Ejani në dasmë.”

⁵Por këta nuk ua vunë veshin dhe shkuan kush në arën e vet e kush për punët e veta,

⁶ndërsa të ftuarit e tjerë i kapën shërbëtorët, i rrahën dhe i vranë.

⁷Mbreti u zemërua dhe dërgoi ushtarët e vet, që i vranë ata vrasës dhe i vunë zjarrin qytetit të tyre.

⁸Atëherë u tha shërbëtorëve të vet: “Dasma është gati, por të ftuarit nuk ishin të denjë,

⁹prandaj dilni nëpër udhëkryqe dhe ftoni në dasmë këdo që të gjeni.”

¹⁰Shërbëtorët dolën nëpër rrugë dhe mblodhën të gjithë ata që gjetën, të këqij e të mirë; kështu dhoma e dasmës u mbush plot.

11Po kur hyri për të parë të ftuarit, mbreti pa një njeri që nuk ishte i veshur si për dasmë

12dhe i tha: “Mik, si ke hyrë këtu pa rrobën e dasmës? ”. Ai nuk e hapi gojën.

13Pastaj mbreti u tha shërbëtorëve: “Lidheni këmbë e duar dhe hidheni përjashta në errësirë. Atje do të ketë vajtim e kërcëllimë dhëmbësh. ”

14Shumë janë të thirrur, por pak të zgjedhur».

Taksa e Cezarit

(Mk 12.13-17; Lk 20.20-26)

15Pastaj farisenjtë shkuan e u këshilluan si ta zinin Jezuin në kurth për ndonjë fjalë.

16Kështu dërguan te Jezui dishepujt e tyre dhe disa herodianë, që i thanë: «Mësues, e dimë se je i vërtetë dhe se u mëson të tjerëve me vërtetësi udhën e Perëndisë, pa pyetur për njeri dhe pa u ndikuar nga askush.

17Na thuaj, pra, çfarë mendon, a është e lejueshme t'i paguhen taksat Cezarit, apo jo? ».

18Por Jezui, duke e njohur ligësinë e tyre, u tha: «Përse më vini në provë, o hipokritë?

19Ma tregoni monedhën e taksës». Ata i sollën një monedhë.

20Jezui u tha: «E kujt është kjo figurë e ky mbishkrim? ».

21Ata i thanë: «Të Cezarit». Atëherë Jezui u tha: «Jepini, pra, Cezarit ç'është e Cezarit dhe Perëndisë ç'është e Perëndisë».

22Kur e dëgjuan këtë, ata u mrekulluan. Pastaj e lanë Jezuin dhe ikën që andej.

Diskutimi për ngjalljen

(Mk 12.18-27; Lk 20.27-40)

23Po atë ditë erdhën te Jezui disa saducenj. Këta thonë se nuk ka ngjallje, prandaj e pyetën:

²⁴«Mësues, Moisiu ka thënë: *Nëse një njeri vdes pa lënë fëmijë, vëllai i tij duhet të martohet me të venë për t'i dhënë trashëgimtarë të vëllait.*

²⁵Na ishin shtatë vëllezër. I pari u martua, vdiq pa lënë fëmijë dhe i la të venë vëllait të vet.

²⁶Kështu ndodhi me të dytin, të tretin, e deri te i shtati.

²⁷Pas të gjithë atyre vdiq edhe gruaja.

²⁸Pas ngjalljes, gruaja e cilit prej të shtatëve do të jetë ajo, meqenëse të gjithë e patën për grua? ».

²⁹Por Jezui u përgjigj: «Gaboheni, sepse nuk njihni as Shkrimet e shenjta, as fuqinë e Perëndisë.

³⁰Pas ngjalljes njerëzit as nuk do të martohen, as nuk do të martojnë, por do të jenë si engjëjt në qiell.

³¹Për sa i përket ngjalljes së të vdekurve, a nuk e keni lexuar çfarë ju ka thënë Perëndia:

³²*Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit. Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por i të gjallëve».*

³³Dhe turmat mahniteshin kur dëgjonin mësimin e tij.

Urdhërimi i madh

(Mk 12.28-34; Lk 10.25-28)

³⁴Kur dëgjuan se Jezui ua kishte mbyllur gojën saducenjve, farisenjtë u mblodhën

³⁵dhe njëri prej tyre, një mësues i ligjit të Moisiut, e pyeti për ta zënë në kurth:

³⁶«Mësues, cili është urdhërimi më i madh i ligjit të Moisiut? ».

³⁷Jezui i tha: «*Duaje Zotin, Perëndinë tënd me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde.*

³⁸Ky është urdhërimi më i madh dhe i pari.

³⁹Dhe urdhërimi i dytë, i ngjashëm me këtë, është: *Duaje tjetrin si veten.*

⁴⁰Nga këto dy urdhërime varen tërë ligji i Moisiut dhe profetët».

Biri i Davidit

(Mk 12.35-37; Lk 20.41-44)

⁴¹Ndërsa farisenjtë ishin të mbledhur së bashku, Jezui i pyeti:

⁴²«Çfarë mendoni për Krishtin? Biri i kujt është? ». Ata i thanë: «Biri i Davidit».

⁴³Jezui u tha: «Si vallë, i frymëzuar nga Shpirti i Shenjtë, Davidi e quan atë Zot kur thotë:

⁴⁴*I tha Zoti Zotit tim: ulu në të djathtën time derisa t'i vë armiqtë e tu nën këmbët e tua?*

⁴⁵Nëse Davidi e quan Krishtin Zot, si mund të jetë ai Biri i Davidit? ».

⁴⁶Askush nuk mundi t'i përgjigjej qoftë edhe me një fjalë. Që nga ajo ditë askush nuk guxoi ta pyeste më.

Mateu 23

Kujdes nga skribët dhe nga farisenjtë

(Mk 12.38-40; Lk 11.37-52; 20.45-47)

¹Atëherë Jezui u tha turmave dhe dishepujve:

²«Skribët dhe farisenjtë kanë për detyrë t'ju mësojnë ligjin e Moisiut.

³Bëni dhe zbatoni gjithçka që ju thonë ata, por mos veproni sipas veprave të tyre, sepse ata nuk veprojnë ashtu siç thonë.

⁴Lidhin barrë të rënda që mbahen me vështirësi dhe ua vënë njerëzve mbi shpatulla, por vetë nuk duan t'i lëvizin as me gisht.

⁵Të gjitha veprat i bëjnë që të duken para njerëzve. Thekët i mbajnë të gjera dhe cepat e mantelit të gjata.

⁶U pëlqen të kenë vendin e nderit nëpër festa dhe vendet e para nëpër sinagoga.

⁷Duan që njerëzit t'i përshëndesin nëpër sheshe dhe t'i thërrasin "mësues".

⁸Por ju mos lejoni t'ju thërrasin mësues, sepse një është mësuesi juaj dhe ju jeni të gjithë vëllezër.

⁹Mos e quani askënd mbi tokë atin tuaj, sepse Ati juaj është një: ai që është në qiell.

¹⁰Mos lejoni t'ju thërrasin prijës, sepse ju e keni një prijës, Krishtin.

¹¹Kush është më i madhi ndër ju, le të jetë shërbëtori juaj.

¹²Kush do ta lartësojë veten, atë do ta përulë Zoti dhe kush do të përulë veten, atë do ta lartësojë Zoti. »

^{13.14}«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë, që u mbyllni njerëzve mbretërinë e qiellit! As vetë nuk hyni brenda dhe as nuk lejoni të hyjnë ata që duan të hyjnë. »

¹⁵«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë, që përshkoni detin e tokën për të kthyer një njeri në besimin tuaj, dhe më pas e bëni atë bir të ferrit dy herë më shumë se veten tuaj! ».

¹⁶«Mjerë ju, o udhërrëfyes të verbër që thoni: “Nëse dikush betohet për tempullin, s’ka gjë, por nëse betohet për arin e tempullit, është i detyruar ta mbajë betimin. ”

¹⁷Të marrë dhe të verbër! Çfarë është më i rëndësishëm, ari apo tempulli që e shenjtëron arin?

¹⁸Ju thoni: “Nëse dikush betohet për altarin, s’ka gjë, por nëse betohet për dhuratën që gjendet mbi altar, është i detyruar të mbajë betimin. ”

¹⁹Të verbër! Çfarë është më e rëndësishme, dhurata apo altari që e shenjtëron dhuratën?

²⁰Sepse kush betohet për altarin, betohet për të dhe për gjithçka që gjendet mbi altar.

²¹Kush betohet për tempullin, betohet për të dhe për atë që banon në tempull.

²²Kush betohet për qiellin, betohet për fronin e Perëndisë dhe për atë që rri ulur mbi fron. »

²³«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë! Ju i kushtoni Perëndisë një të dhjetën e mendrës, të koprës dhe të kuminit, por lini pas dore gjërat më me peshë të ligjit të Moisiut: drejtësinë, mëshirën dhe besnikërinë. Këto duhet të zbatoni, pa lënë pas dore të tjerat.

²⁴Udhërrëfyes të verbër! Ju kulloni pijen për të hequr mushkonjën, por gëlltitni devenë! »

²⁵«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë! Ju pastroni anën e jashtme të kupës e të pjatës, por brenda ato janë plot me vjedhje dhe shfrenim.

²⁶Farise i verbër, pastro më parë anën e brendshme të kupës e të pjatës, që të jetë e pastër edhe ana e jashtme. »

²⁷«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë! Ju ngjani me varre të zbardhura që duken të bukura nga jashtë, por brenda janë plot me eshtra njerëzish të vdekur dhe gjithfarë ndyrësish.

²⁸Kështu nga jashtë ju shfaqeni para njerëzve si të drejtë, po përbrenda jeni plot hipokrizi dhe mbrapshti».

Jezui flet për dënimin e skribëve dhe të farisenjve

²⁹«Mjerë ju, o skribë e farisenj hipokritë, se ndërtoni varret e profetëve dhe stolisni përmendoret e të drejtëve!

³⁰Ju thoni: “Po të kishim jetuar ne në kohën e etërve tanë, nuk do të kishim marrë pjesë në derdhjen e gjakut të profetëve. ”

³¹Kështu dëshmoni kundër vetes suaj, se jeni bij të atyre që vranë profetët.

³²Çojeni deri në fund veprën e nisur nga etërit tuaj.

³³Gjarpërinj dhe pjellë nepërkash, si do t’i shmangeni dënimin të ferrit?

³⁴Prandaj unë po ju dërgoj juve profetë, të urtë dhe skribë. Disa prej tyre do t'i vrisni dhe do t'i kryqëzoni, të tjerë do t'i rihni në sinagogat tuaja dhe do t'i përndiqni nga qyteti në qytet

³⁵dhe kështu do të bjerë mbi ju tërë gjaku i drejtë i derdhur mbi tokë, që nga gjaku i Abelit të drejtë, deri te gjaku i Zakarias, birit të Barakut, që e vratë mes shenjtërores dhe altarit.

³⁶Me të vërtetë po ju them se të gjitha këto gjëra do të bien mbi këtë brezni. »

Vajtimi për Jerusalem

(Lk 13.34-35)

³⁷«Jerusalem, Jerusalem, ti që vret profetët dhe që me gurë i vret të dërguarit e Perëndisë! Sa herë kam dashur t'i mbledh bijtë e tu, siç mbledh kllloçka zogjtë e vet nën krahë, por ju nuk deshët!

³⁸Ja, shtëpia juaj do të mbetet e shkretë.

³⁹Unë po ju them se nuk do të më shihni më, derisa të thoni: *Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!* ».

Mateu 24

Jezui parathotë shkatërrimin e tempullit

(Mk 13.1-2; Lk 21.5-6)

¹Kur Jezui doli nga tempulli dhe po largohej, erdhën dishepujt dhe i treguan ndërtesat e tempullit.

²Jezui u tha: «I shikoni të gjitha këto? Me të vërtetë po ju them se nuk do të mbesë gur mbi gur pa u rrëzuar».

Fillimi i fundit

(Mk 13.3-13; Lk 21.7-19)

³Kur Jezui po rrinte në Malin e Ullinjve, erdhën dishepujt dhe i thanë veçmas: «Na thuaj, kur do të ndodhin këto dhe cila do të jetë shenja e ardhjes sate dhe e fundit të botës? ».

⁴Jezui u tha: «Hapni sytë se mos ju mashtron njeri,

⁵sepse do të vijnë shumë veta në emrin tim e do të thonë: “Unë jam Krishti” dhe do të mashtrojnë shumë njerëz.

⁶Do të dëgjoni për luftëra e lajme luftërash, por mos u tronditni. Këto duhet të ndodhin, por ky nuk do të jetë ende fundi.

⁷Një komb do të ngrihet kundër një kombi tjetër dhe një mbretëri kundër një mbretërie tjetër. Do të ketë zi buke dhe tërmete në disa vende,

⁸por ky do të jetë fillimi i dhimbjeve të lindjes.

⁹Do t’ju dorëzojnë në mundime e do t’ju vrasin dhe të gjitha kombet do t’ju urrejnë për shkak të emrit tim.

¹⁰Do të ketë nga ata që do të largohen nga besimi, do të tradhtojnë dhe do të urrejnë njëri-tjetrin.

¹¹Do të dalin shumë profetë të rremë dhe do të mashtrojnë shumë njerëz.

¹²Kaq shumë do të përhapet paudhësia, sa që për shkak të saj do të ftohet dashuria e shumë njerëzve.

¹³Por kush qëndron deri në fund, do të shpëtohet.

¹⁴Ky ungjill i mbretërisë do të shpallet në të gjithë botën si dëshmi për të gjitha kombet dhe atëherë do të vijë fundi. »

Shkretimi i madh

(Mk 13.14-23; Lk 21.20-24)

¹⁵«Kur të shihni tmerrin e shkretimit në vendin e shenjtë, për të cilin ka folur profeti Daniel - kush lexon le ta kuptojë -

¹⁶atëherë ata që janë në Jude le të arratisen maleve.

¹⁷Ai që do të ndodhet mbi çati, të mos zbresë e të mos hyjë brenda për të marrë gjë nga shtëpia e tij!

¹⁸Ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa për të marrë mantelin!

¹⁹Mjerë gratë shtatzëna dhe ato që mëkojnë fëmijë në ato ditë!

²⁰Lutuni që arratia juaj të mos ndodhë në dimër apo të shtunën.

²¹Atëherë do të bjerë një mjerim aq i madh, që nuk është parë nga fillimi i botës e deri tani dhe të tillë mjerim nuk do të ketë më kurrë.

²²Po të mos shkurtoheshin ato ditë, nuk do të shpëtonte asnjëri, po për hir të të zgjedhurve ato ditë do të shkurtohen.

²³Nëse dikush ju thotë: “Ja ku është Krishti!”, ose “Ja, është këtu!”, mos i besoni.

²⁴Do të dalin krishtë të rremë e profetë të rremë, që do të bëjnë mrekulli të mëdha e shenja, që mundësisht të mashtrojnë edhe të zgjedhurit,

²⁵por, ja, unë ju paralajmërova.

²⁶Prandaj, nëse ju thonë: “Ja, është në shkretëtirë!”, mos shkoni atje. Po të thonë: “Ja, është i fshehur këtu!”, mos u besoni.

²⁷Biri i njeriut do të vijë si vetëtima që vetëtin nga lindja në perëndim.

²⁸Ku është kërma, mblidhen edhe skifterët. »

Ardhja e Birit të njeriut

(Mk 13.24-27; Lk 21.25-28)

²⁹«Menjëherë pas pikëllimit të atyre ditëve, dielli do të errësohet dhe hëna nuk do të japë dritë. Yjet do të bien nga qielli dhe pushtetet qiellore do të tronditen.

³⁰Atëherë do të shfaqet në qiell shenja e Birit të njeriut dhe të gjitha fiset e tokës do të mbajnë zi e do të shohin *Birin e njeriut duke ardhur mbi retë e qiellit* me pushtet e me lavdi të madhe.

³¹Do të buçasë trumbeta e madhe dhe ai do të dërgojë engjëjt e tij në të katër anët e tokës për të mbledhur të zgjedhurit, nga njëri skaj në skajin tjetër të botës. »

Mësimi nga fiku i tharë

(Mk 13.28-31; Lk 21.29-33)

³²«Mësoni nga shëmbëlltyra e fikut. Sapo dega e tij bëhet e njomë dhe nxjerr gjethe, ju e dini se po afrohet vera.

³³Kështu edhe ju kur t'i shihni të gjitha këto gjëra, ta dini se fundi është afër, te dera.

³⁴Me të vërtetë po ju them se kjo brezni nuk do të kalojë pa ndodhur të gjitha këto gjëra.

³⁵Qielli e toka do të shkojnë, por fjalët e mia jo. »

Dita dhe ora e fshehtë

(Mk 13.32-37; Lk 17.26-30, 34-36)

³⁶«Askush nuk e di atë ditë apo atë orë. As engjëjt e qiejve, as Biri, por vetëm Ati.

³⁷Siç ishte në ditët e Noeut, kështu do të jetë edhe ardhja e Birit të njeriut.

³⁸Ashtu sikurse gjatë atyre ditëve përpara përmbytjes njerëzimit hanin e pinin, martoreshin e martonin, deri në ditën kur Noeu hyri në arkë,

³⁹dhe nuk dinin gjë derisa erdhi përmbytja dhe i zhdukuri, kështu do të jetë edhe ardhja e Birit të njeriut.

⁴⁰Atëherë, prej dy vetave që do të gjenden në arë, njëri do të merret dhe tjetri do të lihet.

⁴¹Prej dy grave që do të jenë te mulliri për të bluar, njëra do të merret dhe tjetra do të lihet.

⁴²Prandaj rrini zgjuar, sepse nuk e dini në ç'ditë vjen Zoti.

⁴³Po ta dinte i zoti i shtëpisë se në ç'orë të natës do të vinte vjedhësi, do të rrinte zgjuar dhe nuk do të lejonte t'i vidhej shtëpia.

⁴⁴Prandaj jini gati, se Biri i njeriut do të vijë në një orë që nuk e prisni. »

Shërbëtori besnik dhe ai i mbrapshtë

(Lk 12.41-48)

⁴⁵«Cili është ai shërbëtor besnik dhe i mençur, të cilin i zoti e ka vënë mbi shërbëtorët e tjerë për t'u dhënë ushqimin në kohën e duhur?

⁴⁶Lum ai shërbëtor që kur të vijë i zoti, do ta gjejë duke vepruar kështu.

⁴⁷Me të vërtetë po ju them se këtij shërbëtori do t'ia besojë të gjitha pasuritë e veta.

⁴⁸Por, nëse ai shërbëtor i mbrapshtë thotë me vete: “Zotëria im po vonohet”

⁴⁹dhe fillon të rrahë shërbëtorët e tjerë dhe ha e pi me të dehurit,

⁵⁰atëherë i zoti i këtij shërbëtori do të vijë ditën që ai nuk e pret dhe në orën që ai nuk e di,

⁵¹do ta dënojë ashpër dhe do ta hedhë atje ku dënohen hipokritët. Aty do të ketë vajtim dhe kërcëllimë dhëmbësh. »

Mateu 25

Shëmbëlltyra e dhjetë vajzave

¹«Mbretëria e qiejve mund të krahasohet me dhjetë virgjëresha, që morën kandilat dhe shkuan për të takuar dhëndrin.

²Pesë prej tyre ishin të marra dhe pesë të mençura.

³Të marrat, kur morën kandilat, nuk morën vaj me vete,

⁴ndërsa të mençurat morën enë vaji për kandilat.

⁵Dhëndri u vonua dhe ato dremitën të gjitha e i zuri gjumi.

⁶Por në mesnatë dikush thirri: “Erdhi dhëndri, dilni për ta takuar. ”

⁷Atëherë të gjitha virgjëreshat u zgjuan për të bërë gati kandilat.

⁸Të marrat u thanë të mençurave: “Na jepni pak nga vaji juaj, se po na fiken kandilat. ”

⁹Por të mençurat u përgjigjën: “Jo, se pastaj nuk do të na mjaftojë as neve e as juve. Më mirë shkoni te tregtarët e blini. ”

¹⁰Kur shkuan për të blerë, arriti dhëndri. Virgjëreshat që ishin gati hynë së bashku me të në dasmë dhe dera u mbyll.

¹¹Pastaj erdhën virgjëreshat e tjera dhe thanë: “Zotëri, zotëri, na e hap derën! ”.

¹²Por ai u përgjigj: “Me të vërtetë po ju them se nuk ju njoh. ”

¹³Rrini zgjuar, pra, se nuk e dini as ditën e as orën. »

Shëmbëlltyra e monedhave

(Lk 19.11-27)

¹⁴«Mbretëria e qiejve ngjan me një njeri që, para se të nisej për në një vend të huaj, thirri shërbëtorët e vet dhe u besoi pasurinë.

¹⁵Njërit i dha pesëqind monedha ari, një tjetri dyqind dhe tjetrit njëqind, secilit sipas aftësisë që kishte. Pastaj u nis për rrugë.

¹⁶Ai që kishte marrë pesëqind monedha, shkoi menjëherë, bëri tregti me to dhe fitoi edhe pesëqind të tjera.

¹⁷Po ashtu ai që kishte marrë dyqind monedha, fitoi edhe dyqind të tjera.

¹⁸Por, ai që kishte marrë njëqind monedha, shkoi, gërmoi tokën dhe i fshehu atje monedhat e zotërisë së vet.

¹⁹Pas një kohe të gjatë i zoti i këtyre shërbëtorëve erdhi dhe bëri llogaritë me ta.

²⁰Ai që kishte marrë pesëqind monedha, erdhi dhe solli edhe pesëqind të tjera dhe tha: “Zotëri, më dhe pesëqind monedha, ja, fitova edhe pesëqind të tjera. ”

²¹I zoti i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik. U tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të besoj gjëra të mëdha. Hyr në gëzimin e tët zoti. ”

²²Edhe ai që kishte marrë dyqind monedha erdhi e tha: “Zotëri, më dhe dyqind monedha, ja, fitova edhe dyqind të tjera. ”

²³I zoti i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë dhe besnik. U tregove besnik në gjëra të vogla, unë do të të besoj gjëra të mëdha. Hyr në gëzimin e tët zoti. ”

²⁴Edhe ai që kishte marrë njëqind monedha, erdhi e tha: “Zotëri, unë të njoh për njeri të rreptë, që korr ku nuk ke mbjellë dhe mbledh ku nuk ke shpërndarë,

²⁵Prandaj pata frikë dhe shkova e i fsheha në tokë monedhat që më dhe. Merri, ja ku i ke! ”

²⁶Por i zoti iu përgjigj: “Shërbëtor i mbrapshtë dhe përtac. Ti e paske ditur se unë korr ku nuk kam mbjellë dhe mbledh ku nuk kam shpërndarë?

²⁷Atëherë duhej t’i kishe futur paratë e mia në bankë, që kur të kthehesha, t’i merrja bashkë me fitimin.

²⁸Prandaj merrjani këtij monedhat dhe jepjani atij që ka një mijë,

²⁹sepse atij që ka, do t’i jepet edhe më shumë dhe do t’i teprojë, por atij që nuk ka do t’i merret edhe ajo që ka.

³⁰Shërbëtorin e pavlerë hidheni përjashta në errësirë, ku ka vajtim dhe kërcëllimë dhëmbësh. ”»

Gjykimi i kombeve

³¹«Kur Biri i njeriut të vijë në lavdinë e tij bashkë me të gjithë engjëjt, do të ulet mbi fronin e tij të lavdishëm.

³²Të gjitha kombet do të mblidhen para tij dhe ai do t’i ndajë njërin nga tjetri, siç ndan bariu delet nga dhitë.

³³Delet do t’i vërë në të djathtë, ndërsa dhitë në të majtë.

³⁴Pastaj mbreti do t’u thotë atyre që janë në të djathtën e tij: “Ejani, o të bekuarit e Atit tim, trashëgojeni mbretërinë e përgatitur për ju që nga krijimi i botës,

³⁵sepse pata uri e më dhatë për të ngrënë, pata etje e më dhatë për të pirë, isha i huaj e më pritët,

³⁶isha i zhveshur e më veshët, isha i sëmurë dhe erdhët të më shihni, isha në burg dhe erdhët tek unë. ”

³⁷Atëherë të drejtët do t’i përgjigjen: “Zot, kur të pamë të uritur e të dhamë për të ngrënë? Ose të pamë të etur e të dhamë për të pirë?

³⁸Dhe kur të pamë të huaj e të pritëm apo të pamë të zhveshur e të veshëm?

³⁹Kur të pamë të sëmure ose në burg dhe erdhëm te ti? ”.

⁴⁰Mbreti do t’u përgjigjet: “Me të vërtetë po ju them se sa herë që e keni bërë këtë gjë për njërin nga këta vëllezërit e mi më të vegjël, ma keni bërë mua. ”

⁴¹Pastaj do t’u thotë atyre që janë në të majtën e tij: “Largohuni prej meje, o të mallkuar, në zjarrin e amshuar, që është përgatitur për djallin dhe engjëjt e tij,

⁴²sepse pata uri e nuk më dhatë për të ngrënë, pata etje e nuk më dhatë për të pirë,

⁴³isha i huaj e nuk më pritët, isha i zhveshur e nuk më veshët, isha i sëmure dhe në burg e nuk erdhët të më shihni. ”

⁴⁴Atëherë edhe ata do të përgjigjen: “O Zot, kur të pamë të uritur, të etur, të huaj, të zhveshur, të sëmure apo në burg e nuk të shërbyem? ”.

⁴⁵Ai do t’u përgjigjet: “Me të vërtetë po ju them se sa herë që nuk e keni bërë këtë për ndonjërin nga vëllezërit e mi më të vegjël, nuk ma keni bërë as mua. ”

⁴⁶Këta do të shkojnë në dënimin e amshuar, ndërsa të drejtët në jetën e amshuar».

Mateu 26

Kurthi kundër Jezuit

(Mk 14.1-2; Lk 22.1-2; Gjn 11.45-53)

¹Kur mbaroi së thëni këto fjalë, Jezui u tha dishepujve:

²«Ju e dini se pas dy ditësh është Pashka dhe Biri i njeriut do të dorëzohet për t’u kryqëzuar».

³Atëherë kryepiftërinjtë dhe pleqtë e popullit u mbledhën në oborrin e pallatit të kryepiftit që quhej Kajafa

⁴dhe së bashku vendosën që ta kapnin Jezuin me dredhi e ta vrisnin.

⁵Prandaj thoshin: «Jo gjatë festës, që të mos ndodhë ndonjë trazirë në popull».

Jezuin e lyejnë me mirrë

(Mk 14.3-9; Gjn 12.1-8)

- ⁶Jezui gjendej në Betani, në shtëpinë e Simon të lebrosurit.
- ⁷Ndërsa po rrinte në tryezë, iu afrua një grua që mbante një enë alabastrit me mirrë shumë të kushtueshme dhe e derdhi mbi kokën e tij.
- ⁸Kur e panë këtë gjë, dishepujt u zemëruan dhe thanë: «Përse u bë gjithë ky shpenzim?»
- ⁹Kjo mirrë mund të ishte shitur shtrenjtë dhe paratë t'u jepeshin të varfërve».
- ¹⁰Por Jezui e kuptoi se çfarë po thoshin e u tha: «Përse e mundoni këtë grua? Ajo bëri për mua një vepër të mirë.
- ¹¹Të varfrit i keni gjithmonë me ju, ndërsa mua nuk më keni gjithmonë.
- ¹²Ajo e derdhi këtë mirrë mbi trupin tim dhe këtë e bëri për të më përgatitur për varrim.
- ¹³Me të vërtetë po ju them se kudo që të shpallet ungjilli, në mbarë botën do të tregohet në kujtim të saj kjo që bëri».

Juda përgatit tradhtinë

(Mk 14.10-11; Lk 22.3-6)

- ¹⁴Atëherë, njëri prej të dymbëdhjetëve, ai që quhej Judë Iskarioti, shkoi te kryepriiftërinjtë
- ¹⁵dhe u tha: «Çfarë do të më jepni po t'jua dorëzoj? ». Ata i dhanë tridhjetë monedha argjendi.
- ¹⁶Që nga ai çast Juda kërkonte kohën e përshtatshme për ta tradhtuar.

Përgatitja e darkës së Pashkës

(Mk 14.12-21; Lk 22.7-14, 21-23; Gjn 13.21-30)

- ¹⁷Ditën e parë të Festës së Bukëve të Pambrujtura, dishepujt erdhën te Jezui dhe i thanë: «Ku dëshiron ta përgatisim darkën e Pashkës? ».
- ¹⁸Jezui u tha: «Shkoni në qytet te filani dhe i thoni: “Mësuesi thotë se koha ime është afuar. Unë dhe dishepujt e mi do ta bëjmë Pashkën në shtëpinë tënde”».

¹⁹Dishepujt bënë siç i kishte urdhëruar Jezui dhe përgatitën darkën e Pashkës.

²⁰Në mbrëmje Jezui u ul në tryezë me të dymbëdhjetët

²¹dhe ndërsa po hanin, tha: «Me të vërtetë po ju them se njëri nga ju do të më tradhtojë».

²²Ata u trishtuan shumë dhe filluan ta pyesnin njëri pas tjetrit: «Mos jam unë, o Zot? ».

²³Ai u përgjigj: «Ai që e ngjeu kafshatën në të njëjtën pjatë me mua, ai do të më tradhtojë».

²⁴Biri i njeriut po shkon, sikurse është shkruar për të, por mjerë ai njeri që tradhton Birin e njeriut! Për atë njeri do të kishte qenë më mirë të mos kishte lindur».

²⁵Juda që e kishte tradhtuar, tha: «Mos jam unë, mësues? ». Jezui i tha: «Ti vetë po e thua».

Darka e Zotit

(Mk 14.22-26; Lk 22.15-20; 1Kor 11.23-25)

²⁶Ndërsa po hanin, Jezui mori bukën, tha lutjen e bekimit, e theu, ua dha dishepujve dhe tha: «Merrni, hani, ky është trupi im».

²⁷Mori edhe kupën dhe pasi tha lutjen e falënderimit, ua dha atyre dhe tha: «Pini të gjithë prej kësaj».

²⁸Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes që derdhet për shumë njerëz për faljen e mëkateve.

²⁹Unë po ju them se nuk do të pij më nga ky fryt i hardhisë, deri ditën që do ta pij të re së bashku me ju në mbretërinë e Atit tim».

³⁰E si kënduan një himn, shkuan në Malin e Ullinjve.

Jezui parathotë mohimin e Pjetrit

(Mk 14.27-31; Lk 22.31-34; Gjn 13.36-38)

³¹Pastaj Jezui u tha: «Në këtë natë ju të gjithë do të humbisni besimin në mua, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Do të godas bariun dhe delet e tufës do të shpërndahen.*

³²Po kur të ngjallem, do të shkoj përpara jush në Galileë».

³³Pjetri i tha: «Edhe nëse të gjithë do ta humbasin besimin në ty, unë nuk do ta humbas kurrë».

³⁴Jezui i tha: «Me të vërtetë po të them se po këtë natë, para se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri herë».

³⁵Pjetri i tha: «Edhe nëse duhet të vdes me ty, nuk do të të mohoj». Kështu thanë të gjithë dishepujt.

Lutja në Gjetsemani
(Mk 14.32-42; Lk 22.39-46)

³⁶Pastaj Jezui shkoi bashkë me dishepujt në një vend që quhet Gjetsemani dhe u tha: «Rrini këtu, se unë po shkoj më tej për t'u lutur».

³⁷Ai mori me vete Pjetrin dhe dy bijtë e Zebedeut e filloi të ndiente trishtim dhe ankth.

³⁸Atëherë u tha: «Shpirti im është i trishtuar deri në vdekje. Qëndroni këtu dhe rrini zgjuar me mua».

³⁹Pasi shkoi pak më tej, ra me fytyrë përdhe dhe u lut: «Ati im, po të jetë e mundur, largoje këtë kupë prej meje. Megjithatë u bëftë jo si dua unë, por si do ti».

⁴⁰Pastaj Jezui erdhi te dishepujt dhe i gjeti duke fjetur. Atëherë i tha Pjetrit: «Nuk mundët të rrinis zgjuar me mua as edhe një orë?»

⁴¹Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos bini në tundim, se shpirti është i gatshëm, por trupi është i dobët».

⁴²Jezui shkoi për të dytën herë dhe u lut: «Ati im, nëse kjo kupë nuk mund të hiqet pa e pirë unë, atëherë u bëftë vullneti yt! ».

⁴³Kur u kthye, i gjeti përsëri duke fjetur, sepse u ishin rënduar sytë.

⁴⁴Pasi u largua përsëri, shkoi e u lut për të tretën herë me të njëjtat fjalë.

⁴⁵Pastaj erdhi te dishepujt dhe u tha: «Ende po flini e po pushoni? Ja, erdhi ora dhe Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve.

⁴⁶Ngrihuni të shkojmë. Ja, po afrohet ai që po më tradhton».

Jezuin e tradhtojnë dhe e arrestojnë

(Mk 14.43-50; Lk 22.47-53; Gjn 18.3-12)

⁴⁷Ndërsa Jezui ishte ende duke folur, erdhi Juda, njëri prej të dymbëdhjetëve, bashkë me një turmë të madhe me shpata e shkopinj, të dërguar nga kryepiftërinjtë dhe pleqtë e popullit.

⁴⁸Tradhtari u kishte dhënë këtë shenjë: «Jezui është ai që unë do të puth. Atë kapni! ».

⁴⁹Dhe menjëherë iu afrua Jezuit dhe i tha: «Të përshëndes, mësues! » dhe e puthi.

⁵⁰Jezui i tha: «Mik, bëj atë që ke ardhur të bësh! ». Ata erdhën, e kapën Jezuin dhe e arrestuan.

⁵¹Dhe ja, njëri nga ata që ishin me Jezuin nxori shpatën, goditi shërbëtorin e kryepiftit dhe i preu veshin.

⁵²Atëherë Jezui i tha: «Ktheje shpatën aty ku e kishe, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, nga shpata do të vdesin.

⁵³A mendoni se nuk mund t'i lutem Atit tim që ai të më dërgojë menjëherë më shumë se dymbëdhjetë legjione engjëjsh?

⁵⁴Por si do të përmbusheshin Shkrimet e shenjta, që thonë se duhet të ndodhë kështu? ».

⁵⁵Atëherë Jezui u tha turmave: «Paskeni ardhur të më merrni me shpata e shkopinj si të isha kusar? Unë isha çdo ditë në tempull duke mësuar njerëzit dhe nuk më kapët.

⁵⁶Por të gjitha këto ndodhën që të përmbushen ato që kanë shkruar profetët». Atëherë të gjithë dishepujt e braktisën dhe ikën.

Jezui para sinedrit

(Mk 14.53-65; Lk 22.54-55, 63-71; Gjn 18.13-14, 19-24)

⁵⁷Pastaj ata që e kishin arrestuar, e çuan Jezuin te kryepriifti Kajafa, ku ishin mbledhur skribët dhe pleqtë.

⁵⁸Pjetri e ndoqi Jezuin nga larg deri tek oborri i pallatit të kryepriiftit dhe pasi u fut brenda, u ul mes shërbëtorëve për të parë si do të mbaronte kjo gjë.

⁵⁹Kryepriiftërinjtë dhe gjithë sinedri kërkonin dëshmi të rreme kundër Jezuit për ta dënuar me vdekje,

⁶⁰por nuk gjetën asnjë, edhe pse u paraqitën shumë dëshmitarë të rremë. Në fund dolën dy veta

⁶¹dhe thanë: «Ky njeri ka thënë: “Unë mund ta shkatërroj tempullin e Perëndisë dhe ta ndërtoj për tri ditë”».

⁶²Atëherë kryepriifti u ngrit e tha: «Nuk ke asgjë për të thënë për çfarë po dëshmojnë kundër teje? ».

⁶³Jezui heshti. Kryepriifti i tha: «Të përbej për Perëndinë e gjallë, na thuaj a je ti Krishti, Biri i Perëndisë? ».

⁶⁴Jezui i tha: «Ti vetë po e thua. Por unë po ju them se që tani e tutje do ta shihni *Birin e njeriut të ulur në të djathtën e Perëndisë të pushtetshëm, duke ardhur mbi retë e qiellit*».

⁶⁵Atëherë kryepriifti shqeu rrobat e tha: «Fyeu Perëndinë! Ç’na duhen më dëshmitarët? Ju e dëgjuat tani fyerjen që i bëri Perëndisë.

⁶⁶Çfarë mendoni? ». Ata iu përgjigjën: «Meriton vdekjen».

⁶⁷Atëherë filluan ta pështynin në fytyrë dhe ta godisnin me grushte. Disa i binin me shuplaka

⁶⁸dhe i thoshin: «Gjeje kush të goditi, o Krisht? ».

Pjetri mohon Jezuin

(Mk 14.66-72; Lk 22.56-62; Gjn 18.15-18, 25-27)

⁶⁹Pjetri rrinte ulur përjashta në oborr. Një shërbëtoreshë erdhi tek ai dhe i tha: «Edhe ti ishe me Jezun galileasin».

⁷⁰Por Pjetri e mohoi para të gjithëve e tha: «Ti nuk di ç'po flet!».

⁷¹Kur po dilte nga porta, atë e pa një shërbëtoreshë tjetër dhe u tha atyre që ishin aty: «Ky njeri ishte me Jezun e Nazaretit».

⁷²Por Pjetri e mohoi përsëri duke u betuar: «Unë nuk e njoh këtë njeri».

⁷³Pas pak, ata që ishin aty iu afruan Pjetrit e i thanë: «Me siguri je një nga ata, sepse të tradhton e folura».

⁷⁴Pastaj Pjetri filloi të mallkojë e të bënte be: «Nuk e njoh këtë njeri». Atë çast këndoi gjeli

⁷⁵dhe Pjetrit iu kujtuan fjalët e Jezuit: «Përpara se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri herë». Pastaj doli përjashta e qau me hidhërim.

Mateu 27

Jezun e çojnë te Pilati

(Mk 15.1; Lk 23.1-2; Gjn 18.28-32)

¹Në mëngjes herët të gjithë kryepiftërinjtë dhe pleqtë e popullit vendosën së bashku ta dënonin Jezun me vdekje.

²Pasi e lidhën, e morën dhe ia dorëzuan Pilatit, qeveritarit.

Vdekja e Judës

(Vap 1.18-19)

³Kur pa Juda, ai që e tradhtoi, se Jezun e dënuan, u pendua, ia ktheu kryepiftit e pleqve tridhjetë monedhat e argjendta

⁴dhe u tha: «Kam mëkatuar se tradhtova gjakun e pafajshëm». Ata i thanë: «E ç'na duhet neve? ! Kjo është punë për ty».

⁵Pasi hodhi monedhat e argjendta në tempull, u largua dhe shkoi e vari veten.

⁶Kryepiftërinjtë morën monedhat e argjendta dhe thanë: «Nuk është e lejueshme t'i vëmë këto para në thesarin e tempullit, sepse janë para gjaku».

⁷Atëherë vendosën të blinin me to arën e një poçari për ta bërë varrezë të huajsh.

⁸Për këtë arsye ajo arë është quajtur deri më sot ‘Ara e Gjakut’.

⁹Kështu u përmbush çfarë që thënë nga profeti Jeremia: *I morën tridhjetë monedhat e argjendta, çmimi që kishin dhënë bijtë e Izraelit,*

¹⁰dhe blenë me to arën e poçarit, siç më kishte urdhëruar Zoti.

Jezui para Pilatit

(Mk 15.2-5; Lk 23.3-5; Gjn 18.33-38)

¹¹Jezui qëndronte para qeveritarit dhe ai e pyeti: «A je ti mbreti i judenjve?». Jezui i tha: «Ti vetë po e thua».

¹²Po kur e padisnin kryepriiftërinjtë dhe pleqtë, nuk jepte asnjë përgjigje.

¹³Atëherë Pilati i tha: «A nuk dëgjon sa gjëra po dëshmojnë kundër teje? ».

¹⁴Por Jezui nuk iu përgjigj asnjë padie, gjë që e çuditi shumë qeveritarin.

Jezuin e dënojnë me vdekje

(Mk 15.6-15; Lk 23.13-25; Gjn 18.39-19.16)

¹⁵Për çdo festë Pashke qeveritari e kishte bërë zakon të lironte një të burgosur sipas kërkesës së turmës.

¹⁶Në atë kohë kishin në burg një të burgosur shumë të njohur, që quhej Jezu Baraba.

¹⁷Kur u mblodh turma, Pilati u tha: «Cilin doni t’ju liroj, Jezu Barabën, apo Jezuin që quhet Krisht? ».

¹⁸Sepse e dinte se Jezuin e kishin dorëzuar nga smira.

¹⁹Ndërsa Pilati ishte ulur në fronin e gjykatësit, e shoqja i çoi fjalë: «Mos u ngatërro me atë njeri të drejtë, sepse sot kam vuajtur shumë në ëndërr për shkak të tij».

²⁰Por kryepriiftërinjtë dhe pleqtë ia mbushën mendjen turmës që të kërkonin Barabën dhe të vrisnin Jezuin.

²¹Qeveritari u tha përsëri: «Cilin nga të dy doni t'ju liroj? ». Ata iu përgjigjën: «Barabën! ».

²²Pilati i pyeti: «Atëherë çfarë të bëj me Jezuin që quhet Krisht? ». Të gjithë i thanë: «Të kryqëzohet! ».

²³Ai u tha: «Përse, ç'të keqe ka bërë? ». Por ata thirrën edhe më fort: «Të kryqëzohet! ».

²⁴Kur Pilati e pa se nuk po arrinte asgjë, por përkundrazi, po fillonte rrëmuja, mori ujë, lau duart para turmës dhe tha: «Unë nuk kam faj për gjakun e këtij njeriu. Është puna juaj! ».

²⁵I gjithë populli u përgjigj: «Gjaku i tij rëntë mbi ne dhe mbi fëmijët tanë! ».

²⁶Atëherë Pilati liroi Barabën, ndërsa Jezuin, pasi e fshikulluan, e dorëzoi që ta kryqëzonin.

Ushtarët tallen me Jezuin

(Mk 15.16-20; Gjn 19.2-3)

²⁷Atëherë ushtarët e qeveritarit e futën Jezuin në pretorium dhe mblodhën tek ai tërë kohortën.

²⁸Ia hoqën rrobat dhe e mbështollën me një mantel të kuq.

²⁹Pastaj thurën një kurorë me gjemba dhe ia vunë në kokë. Në dorë i dhanë një kallam dhe, duke rënë në gjunjë para tij, talleshin me të e i thoshin: «Të përshëndesim, o mbreti i judenjve! ».

³⁰E pështynë, morën një kallam dhe e godisnin në kokë.

³¹Pasi e tallën, ia hoqën mantelin, e veshën me rrobat e veta dhe e çuan për ta kryqëzuar.

Kryqëzimi i Jezuit

(Mk 15.21-32; Lk 23.26-43; Gjn 19.17-27)

³²Kur dolën përjashta, ndeshën një njeri nga Kirena, që quhej Simon, të cilin e detyruan të mbartte kryqin e Jezuit.

³³Kur arritën te një vend që quhet Golgota, që do të thotë 'Vendi i Kafkës',

³⁴i dhanë të pijë verë me një përzierje të hidhur, po kur e provoi, Jezui nuk deshë ta pijë.

³⁵Pasi e kryqëzuan, hodhën short për të ndarë rrobat e tij.

³⁶Pastaj u ulën dhe po e ruanin.

³⁷Mbi kokë i vunë shkrimin me shkakun e dënimit: «Ky është Jezui, mbreti i judenjve».

³⁸Bashkë me të kryqëzuan edhe dy kusarë, njërin në të djathtë e tjetrin në të majtë.

³⁹Kalimtarët e fyenin, tundnin kokën

⁴⁰e thoshin: «Ti që do ta shkatërroje tempullin dhe do ta ndërtoje për tri ditë, shpëto veten nëse je Biri i Perëndisë dhe zbrit nga kryqi! ».

⁴¹Edhe kryepriiftërinjtë me skribët dhe pleqtë e tallnin dhe thoshin:

⁴²«Të tjerët i shpëtoi, ndërsa veten nuk e shpëtuaka dot. Ky që qenka mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi e atëherë do t'i besojmë.

⁴³Ky ka besuar në Perëndinë dhe ka thënë se është Biri i Perëndisë! Atëherë le ta shpëtojë Perëndia nëse e do».

⁴⁴Edhe kusarët që ishin kryqëzuar bashkë me të e përqeshnin në të njëjtën mënyrë.

Vdekja e Jezuit

(Mk 15.33-41; Lk 23.44-49; Gjn 19.28-30)

⁴⁵Që nga mesdita e deri në orën tre pasdite u bë errësirë në gjithë tokën.

⁴⁶Rreth orës tre pasdite Jezui thirri me zë të lartë: «*Eli, Eli, lema sabakthani?* », që do të thotë: «*Perëndia im, Perëndia im, përse më braktise?* ».

⁴⁷Disa nga ata që ishin aty kur e dëgjuan, thanë: «Ky po thërret Elian».

⁴⁸Njëri prej tyre vrapoi, mori një sfungjer, e ngjeu në uthull, e vuri në një kallam dhe ia dha për ta pirë.

⁴⁹Të tjerët thoshin: «Prisni të shohim nëse do të vijë Elia për ta shpëtuar».

⁵⁰Jezui thirri përsëri me zë të lartë e dha shpirt.

⁵¹Atëherë veli i tempullit u gris më dysh nga lart deri poshtë, toka u drodh dhe shkëmbinjtë u çanë.

⁵²Edhe varret u hapën dhe shumë besimtarë që kishin vdekur u ngjallën

⁵³dhe pasi dolën nga varret pas ngjalljes së tij, shkuan në qytetin e shenjtë dhe iu shfaqën shumë njerëzve.

⁵⁴Centurioni dhe të tjerët që ishin me të për të ruajtur Jezuin, kur panë tërmetin dhe gjithçka që ndodhi, u frikësuan shumë e thanë: «Me të vërtetë ky paska qenë Biri i Perëndisë».

⁵⁵Aty gjendeshin edhe shumë gra që kishin shkuar pas Jezuit që nga Galileja dhe i kishin shërbyer. Ato po shikonin nga larg.

⁵⁶Ndër to ishte Maria Magdalena, Maria, nëna e Jakobit dhe Jozefit, si dhe nëna e bijve të Zebedeut.

Varrimi i Jezuit

(Mk 15.42-47; Lk 23.50-56; Gjn 19.38-42)

⁵⁷Në mbrëmje erdhi një njeri i pasur nga Arimateja me emrin Jozef. Edhe ai kishte qenë dishepull i Jezuit.

⁵⁸Ai shkoi te Pilati dhe i kërkoi trupin e Jezuit. Atëherë Pilati urdhëroi që t'ia jepnin.

⁵⁹Jozefi e mori trupin e Jezuit, e mbështolli me një pëlhurë të pastër prej liri

⁶⁰dhe e vendosi në varrin e ri që kishte hapur për vete në shkëmb. Pastaj rrokullisi një gur të madh te gryka e varrit dhe u largua.

⁶¹Maria Magdalena dhe Maria tjetër po rrinin përballë varrit.

Rojat te varri

⁶²Të nesërmen ishte e shtunë. Kryepriiftërinjtë dhe farisenjtë u mbledhën te Pilati

⁶³dhe i thanë: «Zotëri, na kujtohet se ai mashtrues, kur ishte ende gjallë, ka thënë: “Pas tri ditësh do të ngjallem”».

⁶⁴Prandaj jep urdhër që të sigurohet varri deri ditën e tretë, që të mos shkojnë dishepujt e tij për ta vjedhur trupin e pastaj t'i thonë popullit: “U ngjall prej të vdekurve”. Kështu mashtrimi i fundit do të jetë më i madh se i pari».

⁶⁵Pilati u tha: «Merrni roja dhe shkoni e siguroni varrin sa më mirë».

⁶⁶Ata shkuan dhe pasi e vulosën gurin dhe vendosën roja, e siguruan varrin.

Mateu 28

Ngjallja e Jezuit

(Mk 16.1-8; Lk 24.1-12; Gjn 20.1-10)

¹Pas së shtunës, në mëngjes herët, Maria Magdalena dhe Maria tjetër erdhën për të parë varrin.

²Papritur ra një tërmet i fortë dhe një engjëll i Zotit zbriti nga qielli, rrokullisi gurin dhe u ul mbi të.

³Fytyra e engjëllit shndriste si vetëtima dhe rrobat i kishte të bardha si dëbora.

⁴Rojat i zuri një frikë aq e madhe, saqë u drodhën dhe mbetën si të vdekur.

⁵Engjëlli foli dhe u tha grave: «Mos kini frikë! E di se po kërkon Jezuin, të kryqëzuarin.

⁶Nuk është këtu, se ai u ngjall siç pati thënë. Ejani e shihni vendin ku qe vënë.

⁷Shkoni shpejt dhe u thoni dishepujve të tij se ai u ngjall prej të vdekurve dhe se do të shkojë përpara jush në Galile. Atje do ta shihni. Këto kisha për t'ju thënë».

⁸Ato u larguan me të shpejtë nga varri dhe plot frikë e gëzim të madh vrapuan për të lajmëruar dishepujt.

⁹Dhe ja, Jezui u doli përpara e u tha: «Ju përshëndes! ». Ato iu afruan, i rrokën këmbët dhe e adhuruan.

¹⁰Atëherë Jezui u tha: «Mos kini frikë! Shkoni e u thoni vëllezërve të mi të shkojnë në Galile. Atje do të më shohin».

Dëshmia e rojave

¹¹Ndërsa gratë ishin rrugës, disa roja shkuan në qytet dhe u treguan kryepiftërinjve gjithçka që kishte ndodhur.

¹²Kryepiftërinjtë dhe pleqtë u mblodhën dhe pasi ranë në një mendje, u dhanë ushtarëve një shumë të madhe parash

¹³dhe u thanë: «Ju duhet të thoni se dishepujt e tij erdhën gjatë natës kur ju po flinit dhe e vodhën trupin e tij.

¹⁴Po ta marrë vesh qeveritari, do ta bindim ne dhe nuk do të lejojmë që ju të ndëshkoheni».

¹⁵Ata morën paratë dhe bënë siç i mësuat. Kështu këto fjalë janë përhapur ndër judenjtë deri në ditët e sotme.

Porositë e Jezuit për dishepujt

(Mk 16.14-18; Lk 24.36-49; Gjn 20.19-23; Vap 1.6-8)

¹⁶Të njëmbëdhjetë dishepujt shkuan në Galile, në malin që u kishte thënë Jezui.

¹⁷Kur e panë Jezuin, e adhuruan, por disa prej tyre dyshuan.

¹⁸Jezui iu afrua dhe u tha: «Mua më është dhënë çdo pushtet në qiell e në tokë,

¹⁹prandaj shkoni e i bëni dishepuj të gjitha kombet dhe pagëzojini në emër të Atit, të Birit e të Shpirtit të Shenjtë.

²⁰Mësojini të zbatojnë gjithë sa ju kam urdhëruar. Dhe ja, unë jam me ju të gjitha ditët, deri në mbarim të botës».

Marku

Marku 1

Predikimi i Gjon Pagëzorit

(Mt 3.1-12; Lk 3.1-9, 15-17; Gjn 1.19-28)

¹Fillimi i ungjillit të Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë.

²Ndodhi sikurse është shkruar te profeti Isaia: *Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim përpara teje, që të përgatisë udhën tënde.*

³Ai është zëri që thërret në shkretëtirë: *bëni gati udhën për Zotin, drejtoni shtigjet e tij.*

⁴Gjon Pagëzori doli në shkretëtirë dhe u predikonte njerëzve të pendoheshin e të pagëzoheshin, që t'u faleshin mëkatet.

⁵Njerëz nga e gjithë krahina e Judesë dhe të gjithë banorët e Jerusalemit shkonin tek ai dhe pagëzoheshin prej tij në lumin Jordan, duke rrëfyer haptazi mëkatet e tyre.

⁶Gjoni ishte i veshur me një rrobë prej leshi deveje, mbante një brez lëkure rreth ijëve dhe hante karkaleca e mjaltë të egër.

⁷Ai predikonte e thoshte: «Pas meje vjen ai që është më i fortë se unë, të cilit nuk jam i denjë të ulem as për t'i zgjidhur lidhëset e sandaleve.

⁸Unë ju pagëzova me ujë, ndërsa ai do t'ju pagëzojë me Shpirtin e Shenjtë».

Pagëzimi i Jezuit

(Mt 3.13-17; Lk 3.21-22)

⁹Gjatë atyre ditëve Jezui erdhi nga Nazareti i Galilesë dhe u pagëzua prej Gjonit në Jordan.

¹⁰Menjëherë, ndërsa po dilte nga uji, pa qiejt që po hapeshin dhe Shpirtin e Shenjtë si një pëllumb duke zbritur mbi të.

¹¹Atëherë u dëgjua një zë nga qielli: «Ti je Biri im i dashur. Me ty jam i kënaqur».

Tundimi i Jezuit

(Mt 4.1-11; Lk 4.1-13)

¹²Menjëherë Shpirti i Shenjtë e çoi Jezuin në shkretëtirë.

¹³Ai qëndroi në shkretëtirë dyzet ditë, i tunduar nga Satani. Rrinte me egërsira dhe engjëjt i shërbenin.

Fillon shërbesa në Galile

(Mt 4.12-17; Lk 4.14-15)

¹⁴Pas arrestimit të Gjonit, Jezui shkoi në Galile, ku predikonte ungjillin e Perëndisë

¹⁵dhe thoshte: «Erdhi koha, mbretëria e Perëndisë është afër; pendohuni dhe besoni në ungjill».

Thirrja e katër peshkatarëve

(Mt 4.18-22; Lk 5.1-11)

¹⁶Ndërsa po kalonte bregut të Liqenit të Galilesë, Jezui pa Simonin dhe Andrean, vëllanë e Simonit, që po hidhnin rrjetat në liqen. Ata ishin peshkatarë.

¹⁷Jezui u tha: «Ejani pas meje dhe unë do t'ju bëj peshkatarë njerëzish».

¹⁸Ata lanë menjëherë rrjetat dhe shkuan pas tij.

¹⁹Pak më tutje Jezui pa Jakobin, birin e Zebedeut, dhe Gjonin, vëllanë e tij, që ishin në varkë duke qepur rrjetat

²⁰dhe i thirri menjëherë. Ata lanë në varkë Zebedeun, atin e tyre, bashkë me shërbëtorët dhe shkuan pas tij.

Njeriu i pushtuar nga një shpirt i ndyrë

(Lk 4.31-37)

²¹Pastaj shkuan në Kafarnaum dhe menjëherë, ditën e shtunë, Jezui hyri në sinagogë e filloi të mësonte njerëzit.

²²Ata mahniteshin nga mësimi i tij, se i mësonte me autoritet dhe jo si skribët.

²³Në sinagogë ishte një njeri i pushtuar nga një shpirt i ndyrë,

²⁴që filloi të thërrasë: «Çfarë ke me ne, o Jezu i Nazaretit? A ke ardhur të na shkatërrosh? Unë e di kush je: ti je i Shenjti i Perëndisë».

²⁵Por Jezui e qortoi e i tha: «Hesht e dil prej tij! ».

²⁶Shpirti i ndyrë doli prej tij, duke e shkundur dhe duke thirrur me zë të lartë.

²⁷Të gjithë u mahnitën dhe pyesnin njëri-tjetrin: «Ç'është kjo? Një mësim i ri, i dhënë me autoritet! Ai urdhëron deri edhe shpirtrat e ndyrë dhe ata i binden».

²⁸E sakaq fama e tij u përhap kudo nëpër rrethinat e Galilesë.

Shërimi i shumë njerëzve

(Mt 8.14-17; Lk 4.38-41)

²⁹Kur doli nga sinagoga, Jezui shkoi menjëherë në shtëpinë e Simonit e të Andreas, bashkë me Jakobin e Gjonin.

³⁰Sapo hyri, i treguan për vjehrrën e Simonit, që dergjej në shtrat me ethe.

³¹Ai iu afrua, e mori për dore dhe e ngriti. Atëherë atë e lanë ethet dhe filloi t'u shërbente.

³²Në mbrëmje, në perëndim të diellit, sollën tek ai të gjithë të sëmurët dhe të pushtuarit nga djalli.

³³I tërë qyteti ishte mbledhur te dera.

³⁴Jezui shëroi shumë veta që vuanin nga sëmundje të ndryshme dhe dëboi shumë djaj. Ai nuk i lejonte djajtë të flisnin, sepse ata e dinin kush ishte.

Jezui predikon

(Lk 4.42-44)

³⁵Në mëngjes herët, shumë kohë përpara se të agonte, Jezui u ngrit e shkoi në një vend të shkretë për t'u lutur.

³⁶Simoni dhe të tjerët që ishin me të shkuan pas tij,

³⁷e gjetën dhe i thanë: «Të gjithë po të kërkojnë».

³⁸Ai u tha: «Le të shkojmë më tej në fshatrat e tjera, që të predikoj edhe atje, sepse për këtë gjë kam ardhur».

³⁹Dhe shkante nëpër gjithë Galilenë, duke predikuar në sinagogat e tyre dhe duke dëbuar djajtë.

Pastrimi i një të lebrosur

(Mt 8.1-4; Lk 5.12-16)

⁴⁰Një i lebrosur shkoi tek ai dhe, duke iu përgjyruar e duke i rënë në gjunjë, i tha: «Po të duash, ti mund të më pastrosh».

⁴¹Jezui ndjeu dhembshuri, shtriu dorën, e preku dhe i tha: «Dua. Pastrohu!».

⁴²Dhe lebra e la menjëherë e ai u pastrua.

⁴³Jezui e largoi menjëherë dhe e urdhëroi rreptësisht:

⁴⁴«Mos i trego njeriu, por shko paraqitu te prifti dhe kushto për pastrimin tënd atë që ka urdhëruar Moisiu. Kjo do t'u shërbejë si dëshmi».

⁴⁵Por sapo doli, ai filloi të hapte fjalë e ta shpallte këtë gjë, saqë Jezui nuk mundi të hyjë më haptas në qytet, por qëndroi jashtë nëpër vende të shkreta. Dhe njerëzit vinin tek ai nga çdo anë.

Marku 2

Shërimi i një të paralizuar

(Mt 9.1-8; Lk 5.17-26)

¹Pas disa ditësh, kur Jezui u kthye në Kafarnaum, u hap fjala se ai ishte në një shtëpi.

²Atje u mbledhën aq shumë njerëz, saqë nuk kishte më ku të rrinin, as edhe te dera. Ai u predikonte fjalën.

³Atëherë erdhën dhe i sollën një të paralizuar, të cilin e mbartnin katër burra.

⁴Meqë nuk mund t'i afroreshin për shkak të turmës, hapën çatinë sipër tij dhe ulën poshtë vigun ku gjendej i paralizuar.

⁵Kur pa besimin e tyre, Jezui i tha të paralizuarit: «Biri im, të janë falur mëkatet».

⁶Disa skribë që rrinin aty filluan të mendonin në zemrat e tyre:

⁷«Përse flet kështu ky njeri? Ai po fyen Perëndinë. E kush tjetër, përveç Perëndisë, mund t'i falë mëkatet? ».

⁸Jezui e kuptoi menjëherë në shpirtin e tij se ata po mendonin kështu, prandaj u tha: «Përse mendoni kështu në zemrat tuaja?

⁹Çfarë është më e lehtë, t'i thuhet të paralizuarit “të janë falur mëkatet”, apo t'i thuhet “ngrihu, merre vigun tënd dhe ec”?

¹⁰Mirëpo, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtetin të falë mëkatet mbi tokë, » - i tha të paralizuarit -

¹¹«po të them, ngrihu, merre vigun e shko në shtëpi».

¹²Ai u ngrit, mori menjëherë vigun e doli para të gjithëve. Të gjithë u mahnitën dhe përlëvduan Perëndinë e thanë: «Nuk kemi parë asnjëherë diçka të tillë».

Thirrja e Levit

(Mt 9.9-13; Lk 5.27-32)

¹³Jezui doli përsëri në breg të liqenit. Gjithë turma u mbledh rreth tij e ai i mësonte.

¹⁴Teksa po ecte më tej, pa Levin, birin e Alfeut, që rrinte ulur në bankën e tagrave dhe i tha: «Më ndiq! ». Ai u ngrit dhe i shkoi pas.

¹⁵Ndërsa ishte ulur për të ngrënë, në shtëpinë e Levit, shumë tagrambledhës e mëkatarë u ulën me Jezuin dhe me dishepujt e tij. Ata që e ndiqnin ishin shumë.

¹⁶Kur panë se po hante me mëkatarët e tagrambledhësit, skribët e farisenjve u thanë dishepujve: «Përse ha ai me tagrambledhësit e mëkatarët? ».

¹⁷Kur e dëgjoi këtë, Jezui tha: «Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët. Unë nuk kam ardhur të thërras të drejtët, por mëkatarët».

Çështja e agjërimit

(Mt 9.14-17; Lk 5.33-39)

¹⁸Dishepujt e Gjonit dhe farisenjtë po agjëronin. Disa prej tyre shkuan e i thanë Jezuit: «Përse dishepujt e Gjonit dhe të farisenjve agjërojnë, ndërsa dishepujt e tu nuk agjërojnë? ».

¹⁹Jezui u tha: «A mund të agjërojnë dasmorët kur dhëndri është me ta? Jo, nuk mund të agjërojnë për sa kohë kanë dhëndrin.

²⁰Por do të vijë dita kur do t'ua rrëmbejnë dhëndrin dhe atëherë, në atë ditë, do të agjërojnë.

²¹Askush nuk qep një arnë prej një cope të re në një rrobë të vjetër, sepse arna prej copës së re e gris rrobën e vjetër dhe grisja bëhet më e madhe.

²²Askush nuk hedh verë të re në kacekë të vjetër, se vera i çan kacekët dhe kështu humbasin edhe vera, edhe kacekët. Prandaj vera e re hidhet në kacekë të rinj».

Jezui dhe e shtuna

(Mt 12.1-8; Lk 6.1-5)

²³Një të shtunë po ecnin përmes një fushe me grurë. Tek po kalonin andej, dishepujt e tij filluan të këpusnin kallinj gruri

²⁴dhe farisenjtë i thanë: «Ja, përse po bëjnë atë që nuk është e lejueshme të bëhet të shtunën? ».

²⁵Por Jezui u tha: «A e keni lexuar ndonjëherë se çfarë bëri Davidi kur u gjet ngushtë dhe e kishte marrë uria, atë dhe ata që ishin me të?

²⁶Se si hyri në shtëpinë e Perëndisë, kur ishte kryepriift Abiatarit dhe hëngri bukët e kushtimit, që nuk lejohet t'i hajë askush, përveç priftërinjve dhe se si ua dha edhe atyre që ishin me të? ».

²⁷Pastaj u tha: «E shtuna është bërë për njeriun dhe jo njeriu për të shtunën.

²⁸Kështu Biri i njeriut është Zot edhe i së shtunës».

Marku 3

Njeriu me dorë të tharë

(Mt 12.9-14; Lk 6.6-11)

- ¹Jezui hyri përsëri në një sinagogë dhe aty gjendej një njeri që e kishte dorën të tharë.
- ²Farisenjtë e vëzhgonin me kujdes për të parë nëse do ta shëronte ditën e shtunë, që të mund ta padisnin.
- ³Jezui i tha njeriut që e kishte dorën të tharë: «Ngrihu e dil në mes! ».
- ⁴Pastaj iu drejtua atyre: «A është e lejueshme të bësh mirë apo të bësh keq të shtunën, të shpëtosh një jetë apo të vrasësh? ». Por ata heshtën.
- ⁵Jezui pa përreth i zemëruar dhe, me keqardhje për ngurtësimin e zemrës së tyre, i tha atij njeriu: «Shtrije dorën! ». Ai e shtriu dhe dora iu shërua plotësisht.
- ⁶Farisenjtë dolën përjashta dhe u këshilluan me herodianët që ta vrisnin.

Turma në bregun e liqenit

- ⁷Jezui shkoi bashkë me dishepujt drejt liqenit, ku e ndoqi një turmë e madhe njerëzish nga Galileja dhe Judeja,
- ⁸nga Jerusalemi e Idumeja, nga bregu tjetër i Jordanit, nga rrethinat e Tirit e të Sidonit. Ishte një turmë e madhe që, me të dëgjuar çfarë bënte, erdhi tek ai.
- ⁹Jezui u tha dishepujve t'i bënin gati një varkë të vogël, që të mos e shtypte turma,
- ¹⁰sepse ai kishte shëruar aq shumë veta, saqë të gjithë ata që kishin sëmundje shtyheshin drejt tij për ta prekur.
- ¹¹Kur e shihnin, shpirtrat e ndyrë binin përmbys para tij, duke thirrur: «Ti je Biri i Perëndisë».
- ¹²Dhe ai i urdhëroi rreptësisht që të mos u tregonin të tjerëve për të.

Zgjedhja e të dymbëdhjetëve

(Mt 10.1-4; Lk 6.12-16)

- ¹³Pastaj u ngjit në mal dhe thirri pranë vetes ata që donte. Ata shkuan tek ai

¹⁴dhe ai caktoi të dymbëdhjetët që i quajti apostuj, që të qëndronin me të dhe t'i dërgonte të predikonin,

¹⁵duke u dhënë pushtet për të dëbuar djajtë.

¹⁶Ja të dymbëdhjetët: Simoni, të cilit i vuri emrin Pjetër,

¹⁷Jakobi, biri i Zebedeut, dhe Gjoni, vëllai i Jakobit, të cilëve u vuri emrin Boanerges, që do të thotë 'bijtë e bubullimës',

¹⁸Andrea dhe Filipi, Bartolomeu dhe Mateu, Thomai dhe Jakobi, biri i Alfeut, Tadeu, Simon kananeasi

¹⁹dhe Judë Iskarioti, ai që e tradhtoi.

Jezui dhe Beelzebuli

(Mt 12.22-32; Lk 11.14-23; 12.10)

²⁰Pastaj Jezui shkoi në një shtëpi dhe përsëri u mbledh një turmë, sa nuk mundën as të hanin bukë.

²¹Kur e morën vesh këtë gjë, të afërmit e tij erdhën ta merrnin, sepse thoshin: «Nuk është në vete».

²²Por skribët që kishin ardhur nga Jerusalemi thoshin: «Ka Beelzebulin brenda dhe i dëbon djajtë me fuqinë e kryetarit të djajve».

²³Jezui i thirri ata pranë vetes dhe filloi t'u fliste me shëmbëlltyra: «E si është e mundur që Satani të dëbojë Satanin?»

²⁴Nëse një mbretëri është e përçarë, kjo mbretëri nuk mund të qëndrojë më këmbë.

²⁵Dhe nëse një shtëpi është e përçarë, kjo shtëpi nuk mund të qëndrojë më këmbë.

²⁶Nëse Satani është ngritur kundër vetes dhe është përçarë, nuk mund të qëndrojë më këmbë, por ka marrë fund.

²⁷Por askush nuk mund të hyjë në shtëpinë e një njeriu të fortë e ta plaçkitë nëse nuk e ka lidhur më parë të fortin. Vetëm atëherë mund t'ia plaçkitë shtëpinë.

²⁸Me të vërtetë po ju them se gjithçka do t'u falet bijve të njerëzve, edhe mëkatet që kanë bërë, edhe fyerjet ndaj Perëndisë,

²⁹por kushdo që fyen Shpirtin e Shenjtë, nuk do të falet në amshim. Ai është fajtor me mëkat të amshuar».

³⁰Jezui i tha të gjitha këto, sepse ata thoshin: «Është i pushtuar nga një shpirt i ndyrë».

Nëna dhe vëllezërit e Jezuit

(Mt 12.46-50; Lk 8.19-21)

³¹Ndërkaq erdhën nëna dhe vëllezërit e tij. Ata u ulën përjashta dhe dërguan dikë për ta thirrur.

³²Një turmë rrinte ulur rreth tij dhe dikush i tha: «Nëna jote, vëllezërit e tu dhe motrat janë përjashta dhe po të kërkojnë».

³³Ai iu përgjigj: «Kush është nëna ime dhe kush janë vëllezërit e mi? ».

³⁴Pastaj vështroi ata që ishin ulur rreth tij e tha: «Ja nëna ime dhe vëllezërit e mi.

³⁵Kushdo që bën vullnetin e Perëndisë është vëllai im, motra ime dhe nëna ime».

Marku 4

Shëmbëlltyra e mbjellësit

(Mt 13.1-9; Lk 8.4-8)

¹Jezui filloi përsëri t'i mësonte njerëzit në breg të liqenit dhe ja një turmë shumë e madhe u mbledh pranë tij. Ai hipi në varkën që ishte në liqen dhe u ul. E tërë turma qëndronte në breg të liqenit.

²Ai i mësonte me anë të shumë shëmbëlltyrave dhe, teksa i mësonte, u tha:

³«Dëgjoni! Një mbjellës doli për të mbjellë

⁴dhe ndërsa po mbillte, disa fara ranë në rrugë dhe erdhën zogjtë e i hëngrën.

⁵Disa fara të tjera ranë në gurishtë, ku nuk kishte shumë dhë. Ato mbinë menjëherë, sepse dheu nuk ishte i thellë,

⁶por u vyshkën kur doli dielli dhe, ngaqë nuk kishin rrënjë, u thanë.

⁷Disa fara të tjera ranë ndër ferra dhe ferrat u rritën, ua zunë frymën e nuk dhanë fryt.

⁸Fara të tjera ranë në tokë të mirë dhe ndërsa rriteshin dhe zhvilloheshin, dhanë fryt e prodhuan njëra tridhjetë, tjetra gjashtëdhjetë dhe një tjetër njëqindfish».

⁹Pastaj u tha: «Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ».

Qëllimi i shëmbëlltyrave

(Mt 13.10-17; Lk 8.9-10)

¹⁰Kur mbeti vetëm, ata që ishin rreth tij bashkë me të dymbëdhjetët e pyetën për shëmbëlltyrat.

¹¹Dhe ai u tha: «Juve ju është bërë e njohur e fshehta e mbretërisë së Perëndisë, ndërsa atyre që janë përjashta u jepet gjithçka me shëmbëlltyra,

¹²që, *megjithëse kanë sy për të parë, të mos shohin, megjithëse kanë veshë për të dëgjuar, të mos marrin vesh, përndryshe do të ishin kthyer te Perëndia dhe ai do t'i falte».*

Shpjegimi i shëmbëlltyrës së mbjellësit

(Mt 13.18-23; Lk 8.11-15)

¹³Jezui u tha: «A nuk e kuptoni këtë shëmbëlltyrë? E si do t'i merrni vesh të gjitha shëmbëlltyrat e tjera?

¹⁴Mbjellësi mbjell fjalën.

¹⁵Farat që gjenden rrugës ku është mbjellë fjala, janë ata që sapo e kanë dëgjuar fjalën, por menjëherë vjen Satani dhe e rrëmben fjalën që është mbjellë në ta.

¹⁶Farat që janë mbjellë në gurishtë janë ata që e pranojnë fjalën me gëzim sapo e dëgjojnë,

¹⁷por nuk kanë rrënjë në vetvete, sepse janë të përkohshëm dhe, kur vijnë vështirësitë dhe përndjekja për shkak të fjalës, largohen nga besimi.

¹⁸Farat që kanë rënë në ferra janë ata që e kanë dëgjuar fjalën,

¹⁹por shqetësimet e kësaj jete, joshja e pasurisë dhe lakmia për gjëra të tjera hyjnë brenda tyre, ia zënë frymën fjalës dhe e bëjnë të pafrytshme.

²⁰Por ka edhe nga ata që janë mbjellë në tokë të mirë. Këta e dëgjojnë fjalën, e pranojnë dhe japin fryt tridhjetë, gjashtëdhjetë e njëqindfish».

Drita nën magje

(Lk 8.16-18)

²¹Dhe u tha: «A mos ndizet kandili për ta vënë nën magje a nën shtrat? A nuk duhet vënë mbi mbajtësen e vet?

²²Sepse nuk ka asnjë sekret që s'do të zbulohet dhe asnjë të fshehtë që s'do të dalë në dritë.

²³Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë».

²⁴Pastaj u tha: «Kujdes çfarë dëgjoni! Me masën që do të matni të tjerët, do të mateni edhe ju nga Perëndia, madje edhe më shumë.

²⁵Atij që ka, do t'i jepet edhe më shumë. Atij që nuk ka, do t'i merret edhe ajo që ka».

Shëmbëlltyra e farës që rritet

²⁶Dhe tha: «Mbretëria e Perëndisë është si ai njeriu që ka hedhur farën në tokë.

²⁷Në gjumë apo zgjuar, natë a ditë, fara mbin dhe rritet pa e ditur as ai sesi.

²⁸Vetvetiu toka prodhon më parë filizin, pastaj kallirin e më pas kallirin plot me kokrra.

²⁹Dhe kur piqet fryti, i vihet menjëherë drapri, se është koha e të korrave».

Shëmbëlltyra e farës së sinapit

(Mt 13.31-32; Lk 13.18-19)

30Pastaj tha: «Me çfarë ta krahasojmë mbretërinë e Perëndisë? Me cilën shëmbëlltyrë mund ta përfytyrojmë?»

31Ajo është si fara e sinapit. Kur mbillet në arë, është më e vogla ndër farërat që ka toka,

32por pasi të jetë mbjellë, rritet e bëhet më e madhja ndër të gjitha barishtet dhe nxjerr degë aq të mëdha, saqë zogjtë e qiellit mund të strehohen nën hijen e saj».

Dobia e shëmbëlltyrave

(Mt 13.34-35)

33Jezui u shpallte atyre fjalën e Perëndisë me shumë shëmbëlltyra të tilla, në masën që ata ishin në gjendje të kuptonin.

34Nuk u fliste pa shëmbëlltyra, po kur ishin vetëm, ua shpjegonte të gjitha dishepujve të vet.

Jezui fashit stuhinë

(Mt 8.23-27; Lk 8.22-25)

35Po atë ditë, kur ra mbrëmja, Jezui u tha: «Le të shkojmë në bregun tjetër».

36Ata e lanë pas turmën dhe e morën Jezuin me varkën në të cilën ndodhej. Me ta ishin edhe disa varka të tjera.

37Atëherë filloi një erë e fortë. Valët përplaseshin mbi varkë dhe gati e mbushën plot me ujë.

38Jezui ishte në qiç, kishte vënë kokën mbi nënkresë e po flinte. Ata e zgjuan dhe i thanë: «Mësues, a nuk shqetësohesh se po mbytemi? ».

39Jezui u ngrit, qortoi erën dhe i tha liqenit: «Hesht! Fashitu! ». Era pushoi dhe u bë bunacë e madhe.

40Pastaj u tha: «Përse keni frikë? Ende nuk keni besim? ».

41Atëherë ata i zuri një frikë e madhe dhe i thanë njëri-tjetrit: «Vallë, kush është ky që i binden edhe era, edhe liqeni? ».

Marku 5

Shërimi i të pushtuarit nga djalli

(Mt 8.28-34; Lk 8.26-39)

- ¹Arritën në bregun tjetër të liqenit, në vendin e gerasenëve
- ²dhe menjëherë, sapo doli Jezui nga varka, erdhi nga varrezat tek ai një njeri i pushtuar nga një shpirt i ndyrë.
- ³Ai banonte në varreza dhe askush nuk mund ta lidhte më as me zinxhirë,
- ⁴sepse disa herë e kishin lidhur me pranga e zinxhirë, por ai i kishte këputur zinxhirët dhe i kishte thyer prangat dhe askush nuk mund ta zbuste dot.
- ⁵Natë e ditë rrinte nëpër varre e nëpër male, duke bërtitur dhe duke e goditur veten me gurë.
- ⁶Kur e pa Jezuin nga larg, ai vrapoi, ra në gjunjë para tij
- ⁷dhe thirri me zë të lartë: «Çfarë ke me mua, o Jezu, Biri i Perëndisë më të lartë? Të përbej për Perëndinë, mos më mundo! ».
- ⁸Jezui i tha: «Shpirt i ndyrë, dil nga ky njeri! ».
- ⁹Dhe e pyeti: «Si e ke emrin? ». Ai iu përgjigj: «Emri im është Legjion, sepse jemi shumë».
- ¹⁰Dhe djalli i lutej shumë Jezuit që të mos e dëbonte jashtë atij vendi.
- ¹¹Aty pranë malit gjendej një tufë e madhe derrash që po kullosnin.
- ¹²Shpirtrat e ndyrë iu lutën Jezuit e i thanë: «Na dërgo të hyjmë te derrat! ».
- ¹³Dhe ai i lejoi. Atëherë shpirtrat e ndyrë, me të dalë prej tij, u futën te derrat dhe tufa, që gati arrinte numrin dy mijë, u hodh nga humnera në liqen e u mbyt.
- ¹⁴Ata që ruanin derrat ua mbathën këmbëve dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra dhe njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur.
- ¹⁵Ata erdhën pranë Jezuit dhe kur panë të pushtuarin nga djalli, atë që kishte pasur Legjionin, që rrinte ulur dhe ishte i veshur e me mendje në rregull, i zuri frika.

¹⁶Ata që e kishin parë ngjarjen treguan se çfarë kishte ndodhur me të pushtuarin nga djalli dhe me derrat.

¹⁷Atëherë ata iu lutën Jezuit që të largohej nga krahina e tyre.

¹⁸Ndërsa Jezui po hipte në varkë, njeriu që kishte qenë i pushtuar nga djalli i lutej që të rrinte me të.

¹⁹Jezui nuk e lejoi, por i tha: «Shko në shtëpi te njerëzit e tu dhe tregoj çfarë ka bërë Zoti dhe sesi tregoi mëshirë për ty».

²⁰Atëherë ai u largua dhe nëpër mbarë Dekapojën shpallte atë që kishte bërë Jezui për të dhe të gjithë mahniteshin.

Bija e Jairit dhe gruaja me hemorragji

(Mt 9.18-26; Lk 8.40-56)

²¹Jezui kaloi përsëri me varkë në bregun tjetër dhe një turmë e madhe u mbledh rreth tij. Kur ishte në breg të liqenit,

²²erdhi njëri prej kryetarëve të sinagogës me emrin Jair dhe sapo e pa Jezuin, i ra ndër këmbë

²³e iu lut shumë duke i thënë: «Vajza ime e vogël është në çastet e fundit, prandaj eja, vëri duart mbi të, që të shpëtojë dhe të jetojë! ».

²⁴Jezui shkoi me të dhe një turmë e madhe, që shtyhej nga të gjitha anët, i shkoi pas.

²⁵Një grua kishte dymbëdhjetë vjet që vuante nga hemorragjia.

²⁶Ajo kishte hequr shumë nga mjekë të ndryshëm dhe kishte shpenzuar gjithçka që kishte pa kurrfarë dobie dhe sa vinte e përkeqësohej.

²⁷Me të dëgjuar për Jezuin, ajo hyri mes turmës dhe i preku nga pas mantelin.

²⁸Ajo thoshte me vete: «Sikur t'ia prek vetëm rrobat, do të shpëtoj».

²⁹Rrjedhja e gjakut iu ndërpre në çast dhe ajo ndjeu në trupin e saj se u shërua nga sëmundja.

- ³⁰Jezui e ndjeu menjëherë forcën që doli prej tij dhe si iu drejtua turmës, tha: «Kush m'i preku rrobat? ».
- ³¹Dishepujt i thanë: «Ti e sheh turmën që të shtyn nga të gjitha anët dhe thua kush më preku? ».
- ³²Por ai shikonte rreth e rrotull për të parë atë që e kishte prekur.
- ³³Atëherë gruaja, e frikësuar dhe duke u dridhur, ngaqë e dinte atë që i kishte ndodhur, erdhi, i ra ndër këmbë dhe i tha gjithë të vërtetën.
- ³⁴Jezui i tha: «Bijë, besimi yt të shpëtoi. Shko në paqe dhe qofsh e shëruar».
- ³⁵Ndërsa po fliste, erdhën disa prej njerëzve të kryetarit të sinagogës dhe i thanë: «Jot bijë vdiq. Përse e shqetëson ende mësuesin? ».
- ³⁶Por Jezui, kur i dëgjoji këto fjalë, i tha kryetarit të sinagogës: «Mos ki frikë, vetëm beso! ».
- ³⁷Dhe nuk lejoi askënd që ta shoqëronte përveç Pjetrit, Jakobit e Gjonit, vëllait të Jakobit.
- ³⁸Si arritën në shtëpinë e kryetarit të sinagogës, Jezui pa rrëmujë dhe njerëz që qanin e vajtonin me zë të lartë.
- ³⁹Kur hyri, u tha: «Përse bërtisni e qani? Fëmija nuk ka vdekur, por po fle».
- ⁴⁰Ata e përqeshën. Por ai i nxori të gjithë përjashta, mori me vete babanë dhe nënën e fëmijës dhe ata që e shoqëronin dhe hynë atje ku ishte fëmija.
- ⁴¹Ai e kapi fëmijën për dore dhe i tha: «Talitha kum», që përkthehet: «Vashëz, unë po të them: ngrihu! ».
- ⁴²Vajza e vogël u ngrit menjëherë dhe filloi të ecte. Ajo ishte dymbëdhjetë vjeçe. Të gjithë u habitën pa masë.
- ⁴³Jezui i urdhëroi rreptësisht që askush të mos e merrte vesh këtë gjë dhe u tha që t'i jepnin për të ngrënë.

Marku 6

Jezuin nuk e pranojnë në Nazaret

(Mt 13.53-58; Lk 4.16-30)

- ¹Si iku që andej, Jezui shkoi në vendlindjen e tij dhe dishepujt i shkuan pas.
- ²Kur erdhi e shtuna, filloi të mësojë njerëzit në sinagogë dhe shumë nga ata që e dëgjonin mrekulloheshin e thoshin: «Nga i vijnë këto gjëra? Ç'është kjo dituri që i është dhënë dhe këto mrekulli që bëhen prej duarve të tij?»
- ³A nuk është ky zdrukthëtari, i biri i Marisë, vëllai i Jakobit, i Josesë, i Judës dhe i Simonit? A nuk janë edhe motrat e tij këtu te ne? ». Dhe kjo i pengonte të besonin në të.
- ⁴Por Jezui u tha: «Asnjë profet nuk përçmohet askund, përveçse në vendlindjen e tij, te të afërmit e tij dhe në shtëpinë e tij».
- ⁵Dhe atje nuk mundi të bënte asnjë mrekulli, përveçse shëroi disa të sëmurë, duke vënë duart mbi ta.
- ⁶Ai u çudit për shkak të mosbesimit të tyre.

Dërgimi i të dymbëdhjetëve

(Mt 10.1, 5-15; Lk 9.1-6)

Kështu, Jezui shkante nëpër fshatra dhe mësonte njerëzit.

- ⁷Ai i thirri pranë vetes të dymbëdhjetët dhe filloi t'i dërgojë dy nga dy. U dha pushtet mbi shpirtrat e ndyrë
- ⁸dhe i porositi që të mos merrnin asgjë me vete për udhëtim përveç një shkopi, të mos merrnin as bukë, as trastë, as para në brez,
- ⁹por të vishnin sandalet dhe të mos mbanin dy tunika.
- ¹⁰Pastaj u tha: «Qëndroni në atë shtëpi në të cilën hyni, derisa të niseni prej aty.
- ¹¹E nëse ka ndonjë vend ku nuk do t'ju pranojnë dhe nuk do t'ju dëgjojnë, kur të dilni që andej, shkundni pluhurin nga këmbët tuaja, si dëshmi kundër tyre».
- ¹²Dishepujt u nisën dhe predikonin që njerëzit të pendoheshin
- ¹³si dhe dëbonin shumë djaj, lyejnë me vaj shumë të sëmurë dhe i shëronin.

Vrasja e Gjon Pagëzorit

(Mt 14.1-12; Lk 9.7-9)

- ¹⁴Mbreti Herod dëgjoi për Jezuin, sepse emri i tij ishte bërë i njohur dhe disa thoshin: «Gjon Pagëzori është ngjallur prej të vdekurve, prandaj veprojnë këto fuqi në të».
- ¹⁵Disa të tjerë thoshin: «Ky është Elia». Dhe të tjerë: «Ky është profet si profetët e tjerë».
- ¹⁶Kur i dëgjoi këto gjëra, Herodi tha: «Ky është Gjoni, të cilit i kam prerë kokën dhe është ngjallur».
- ¹⁷Në të vërtetë, Herodi ishte ai që kishte dërguar njerëz që ta kapnin Gjonin, ta lidhnin e ta fusnin në burg, për shkak të Herodiadës, gruas së Filipit, vëllait të tij, me të cilën ishte martuar.
- ¹⁸Gjoni i kishte thënë Herodit: «Nuk të lejohet ta marrësh për grua, gruan e vëllait tënd».
- ¹⁹Herodiada e urrente për këtë dhe donte ta vriste, por nuk mundte,
- ²⁰sepse Herodi e kishte frikë Gjonin, meqenëse e njihte si njeri të drejtë dhe të shenjtë; prandaj e mbronte. Atij nuk i vinte mirë nga ato që dëgjonte prej Gjoni, por e dëgjonte me ëndje.
- ²¹Një ditë erdhi rasti i duhur kur Herodi, për ditëlindjen e vet, shtroi një darkë për të mëdhenjtë, komandantët e kohortave dhe për parinë e Galileës.
- ²²Bija e Herodiadës kërcëu një valle që i pëlqeu Herodit dhe të ftuarve. Atëherë mbreti i tha vajzës: «Më kërkoi çfarë të duash e unë do të ta jap».
- ²³Dhe iu betua: «Çfarëdo që të më kërkosh do të ta jap, deri edhe gjysmën e mbretërisë sime! ».
- ²⁴Ajo doli dhe i tha së ëmës: «Çfarë të kërkohet? ». Ajo i tha: «Kokën e Gjon Pagëzorit».
- ²⁵Në çast u kthye me nxitim te mbreti dhe i bëri këtë kërkesë: «Dua që të më japësh menjëherë kokën e Gjon Pagëzorit në një pjatë».

²⁶Mbreti u trishtua shumë, por nuk deshë ta shkelte premtimin për shkak të betimit dhe të ftuarve.

²⁷Menjëherë mbreti dërgoi një rojë dhe e urdhëroi të sillte kokën e Gjonit. Roja shkoi dhe ia preu kokën në burg,

²⁸pastaj e solli kokën e tij në një pjatë, ia dha vajzës dhe vajza ia dha së ëmës.

²⁹Dishepujt e Gjonit, sapo e morën lajmin, erdhën dhe morën kufomën e tij dhe e vunë në një varr.

Jezui ushqen pesë mijë veta
(Mt 14.13-21; Lk 9.10-17; Gjn 6.1-14)

³⁰Apostujt u mblodhën pranë Jezuit dhe i treguan për gjithçka që kishin bërë e që u kishin mësuar njerëzve.

³¹Ai u tha: «Ejani veçmas në një vend të vetmuar që të pushoni pak! ». Në të vërtetë, aq shumë njerëz vinin e shkonin, saqë nuk kishin kohë as të hanin.

³²Kështu u nisën me varkë drejt një vendi të shkretë për të ndenjtur vetëm.

³³Kur i panë se po largoheshin, shumë veta e kuptuan këtë dhe nga të gjitha qytetet vrapuan e arritën përpara tyre.

³⁴Kur po zbrisnin nga varka, Jezui pa një turmë të madhe e cila iu dhimbs, sepse ishin si delet pa bari. Atëherë ai filloi t'u mësojë shumë gjëra.

³⁵Tashmë ishte bërë vonë, prandaj dishepujt iu afruan dhe i thanë: «Vendi është i shkretë dhe është bërë vonë.

³⁶Lëri të shkojnë nëpër fushat dhe fshatrat përreth, që të blejnë diçka për të ngrënë! ».

³⁷Ai u përgjigj: «Jepuni ju të hanë! ». Ata i thanë: «A të shkojmë të blejmë dyqind denarë bukë, që t'u japim për të ngrënë? ».

³⁸Jezui u tha: «Sa bukë keni? Shkoni e shikoni». Ata e dinin, prandaj i thanë: «Pesë bukë e dy peshq».

³⁹Atëherë ai u dha urdhër dishepujve t'i ulnin të gjithë në grupe mbi barin e gjelbër.

⁴⁰Ata u ulën në grupe nga njëqind e nga pesëdhjetë.

⁴¹Pasi mori pesë bukët dhe dy peshqit, Jezui ngriti sytë drejt qiellit, tha lutjen e bekimit, theu bukët dhe ua dha dishepujve të vet, që t'i shtronin. Edhe dy peshqit ua ndau të gjithëve.

⁴²Të gjithë hëngrën e u ngopën

⁴³dhe mblodhën copat që tepruan, aq sa u mbushën dymbëdhjetë shporta, bashkë me ato që tepruan nga peshqit.

⁴⁴Ata që hëngrën bukët ishin pesë mijë burra.

Jezui ecën mbi ujë
(Mt 14.22-33; Gjn 6.15-21)

⁴⁵Menjëherë Jezui i urdhëroi dishepujt të hipnin në varkë e të shkonin përpara tij në bregun tjetër, nga ana e Betsaidës, derisa ai të shpërndante turmën.

⁴⁶Kur u nda prej tyre, shkoi në mal për t'u lutur.

⁴⁷Kur ra mbrëmja, varka ishte në mes të liqenit dhe ai gjendej i vetëm në breg.

⁴⁸Jezui pa se dishepujt ishin lodhur duke vozitur, sepse kishin erën kundër dhe, në të gdhirë, erdhi drejt tyre duke ecur mbi liqen e donte t'i kalonte.

⁴⁹Kur ata e panë duke ecur mbi liqen, menduan se ishte fantazmë dhe bërtitën,

⁵⁰sepse të gjithë e kishin parë dhe ishin trembur. Por menjëherë ai u tha: «Merrni zemër! Jam unë. Mos kini frikë! ».

⁵¹Pastaj hipi në varkë tek ata dhe era pushoi. Ata u çuditën së tepërmi.

⁵²Nuk kishin kuptuar asgjë për bukët, se zemra e tyre ishte ngurtësuar.

Shërimi i të sëmurëve në Gjenesaret
(Mt 14.34-36)

⁵³Si kaluan në bregun tjetër, arritën në krahinë e Gjenesaretit dhe lidhën varkën.

⁵⁴Sapo dolën nga varka, njerëzit e njohën menjëherë Jezuin

⁵⁵dhe vrapuan nëpër gjithë atë krahinë e filluan të mbartnin të sëmurët në vigje dhe t'ia sillnin kudo që merrnin vesh se ishte.

⁵⁶Kudo që hynte, në fshatra, në qytete a nëpër ara, vendosnin të sëmurët nëpër sheshe dhe i luteshin t'i preknin së paku cepin e mantelit. Të gjithë ata që e preknin, shëroheshin.

Marku 7

Tradita e të parëve

(Mt 15.1-20)

¹Farisenjtë dhe skribët që kishin ardhur nga Jerusalemi shkuan pranë tij.

²Ata panë disa prej dishepujve të tij që po hanin bukë me duar të papastra, domethënë të palara.

³Farisenjtë dhe të gjithë judenjtë nuk hanë pa i larë duart me kujdes deri në bërryl, sipas traditës së të parëve

⁴dhe, pasi kthehen nga tregu, nuk hanë pa u larë. Janë edhe shumë gjëra të tjera, që sipas traditës duhet t'i ruajnë, si larje gotash, brokash, enësh bakri dhe shtretërisht.

⁵Prandaj farisenjtë dhe skribët e pyetën: «Përse dishepujt e tu nuk sillen sipas traditës së të parëve, por hanë bukë me duar të palara? ».

⁶Por ai u tha: «Hipokritë! Mirë profetizoi Isaia për ju kur shkroi: *Ky popull më nderon me buzë, por zemrat e tyre janë larg meje.*

⁷*Më kot më nderojnë, përderisa japin si mësim të Zotit urdhrat e njerëzve.*

⁸Ju lini pas dore urdhërimin e Perëndisë për t'iu përmbajtur traditës së njerëzve».

⁹Dhe u tha: «Ju shpërfillni pa të keq urdhërimin e Perëndisë, për të mbajtur traditën tuaj.

¹⁰Në të vërtetë Moisiu ka thënë: *Ndero babanë tënd e nënën tënde dhe kush flet keq për babanë e nënën, të dënohet me vdekje.*

¹¹Por ju thoni: “Nëse dikush i thotë babait ose nënës se ndihmën që do t’ju jepja, po e bëj korban - që do të thotë dhuratë për Perëndinë -

¹²atëherë ai është i çliruar nga detyrimi për të ndihmuar babanë ose nënën. ”

¹³Kështu, ju shfuqizoni fjalën e Perëndisë me anë të traditës që keni trashëguar. Ju bëni edhe shumë gjëra të ngjashme me këto».

¹⁴Jezui e thirri turmën pranë vetes dhe tha: «Dëgjomëni të gjithë e merrni vesh!

¹⁵¹⁶Njeriun nuk mund ta ndotë asgjë që hyn tek ai nga jashtë, por e ndotin ato që dalin prej tij».

¹⁷Kur u nda nga turma e hyri në shtëpinë ku po rrinin, dishepujt e pyetën për shëmbëlltyrën.

¹⁸Ai u tha: «As ju nuk e keni kuptuar? A nuk e kuptoni se njeriun nuk mund ta ndotë çfarë hyn tek ai nga jashtë,

¹⁹sepse nuk hyn në zemër, por në bark e pastaj jashtëqitet? ». Kështu Jezui i shpalli të pastra të gjitha ushqimet.

²⁰Dhe vazhdoi: «Çfarë del prej njeriut është ajo që e ndot njeriun,

²¹sepse prej zemrës së njeriut dalin mendimet e liga, kurvëritë, vjedhjet, vrasjet,

²²tradhtitë bashkëshortore, grykësitë, ligësitë, dinakëria, fëlligështia, smira, fyerjet, mburrja dhe marrëzia.

²³Të gjitha këto gjëra dalin nga brenda dhe e ndotin njeriun».

Besimi i gruas sirofenikase

(Mt 15.21-28)

²⁴Jezui u nis prej aty e shkoi në krahinën e Tirit. Ai hyri në një shtëpi dhe kjo nuk mundi të mbetej e fshehtë, megjithëse Jezui nuk donte që të merrej vesh.

²⁵Menjëherë një grua, bija e së cilës ishte e pushtuar nga një shpirt i ndyrë, dëgjoji të flitej për të dhe erdhi e i ra ndër këmbë.

²⁶Kjo grua ishte greke, me prejardhje sirofenikase, dhe i lutej që t'i dëbonte djallin prej së bijës.

²⁷Dhe ai i tha: «Le të ngopen fëmijët më parë, sepse nuk është mirë të marrësh bukën e fëmijëve e t'ua hedhësh qenve».

²⁸Ajo u përgjigj: «Zot, edhe qentë nën tryezë hanë thërrimet e fëmijëve!».

²⁹Atëherë ai i tha: «Për hir të fjalëve që the, shko! Djalli ka dalë prej bijës sate».

³⁰Ajo u kthye në shtëpi dhe e gjeti fëmijën të shtrirë në shtrat. Djalli kishte dalë.

Shërimi i një shurdhmemeci

³¹Pastaj, ndërsa po kthehej nga krahina e Tirit, shkoi nëpër Sidon drejt Liqenit të Galilesë, përmes krahinës së Dekapojës.

³²Aty i sollën një të shurdhët që fliste me vështirësi dhe iu lutën që të vinte duart mbi të.

³³Si e ndau veç nga turma, ia vuri gishtat në veshë. Pastaj ia preku gjuhën me pështymë

³⁴dhe ngriti sytë drejt qiellit, psherëtiu e i tha: «Effatha! », që do të thotë «Hapu! ».

³⁵Menjëherë atij iu hapën veshët, iu zgjidh gjuha dhe filloi të fliste rrjedhshëm.

³⁶Jezui i porositi që të mos i tregonin askujt, por sa më shumë i porosiste, aq më shumë e shpallnin

³⁷dhe, të mrekulluar tej mase, thoshin: «Të gjitha gjërat i ka bërë mirë. Ai i bën të shurdhët të dëgjojnë e memecët të flasin».

Marku 8

Jezui ushqen katër mijë veta

(Mt 15.32-39)

¹Ato ditë përsëri u mbledh një turmë e madhe dhe meqë nuk kishin ç'të hanin, Jezui i thirri pranë vetes dishepujt dhe u tha:

²«Më dhimbset turma, sepse kanë tri ditë që rrinë me mua dhe nuk kanë asgjë për të ngrënë.

³Nëse i nis në shtëpi të uritur, do të mbeten rrugës dhe disa prej tyre kanë ardhur nga larg».

⁴Por dishepujt iu përgjigjën: «E si mund t'i ngopim me bukë këta njerëz këtu në shkretëtirë? ».

⁵Jezui i pyeti: «Sa bukë keni? ». Ata iu përgjigjën: «Shtatë».

⁶Ai e urdhëroi turmën të ulej përdhe, mori shtatë bukët, tha lutjen e falënderimit, i theu, ua dha dishepujve t'i shtronin dhe ata ia shtruan turmës.

⁷Kishin edhe ca peshq të vegjël dhe, pasi i bekoi, u tha dishepujve që t'i shtronin edhe këto.

⁸Ata hëngrën e u ngopën dhe mbledhën copat e mbetura. U mbushën shtatë shporta.

⁹Aty ishin gjithsej rreth katër mijë veta. Pastaj Jezui i shpërndau.

¹⁰Ai hipi menjëherë në varkë bashkë me dishepujt dhe shkoi në krahinën e Dalmanutës.

Jezuit i kërkoi një mrekulli

(Mt 16.1-4)

¹¹Atëherë erdhën farisenjtë dhe filluan të diskutonin me të. Ata i kërkonin një mrekulli nga qielli për ta vënë në provë.

¹²Jezui psherëtiu thellë e tha: «Përse kjo brezni kërkon një mrekulli? Me të vërtetë po ju them se kësaj breznie nuk do t'i jepet asnjë mrekulli».

¹³Pastaj u largua prej tyre, hipi në varkë dhe kaloi në bregun tjetër.

Tharmi i farisenjve dhe i Herodit

(Mt 16.5-12)

- ¹⁴Dishepujt kishin harruar të merrnin bukë. Në varkë kishin vetëm një bukë.
- ¹⁵Jezui i porositi: «Kini kujdes e ruhuni nga tharmi i farisenjve dhe nga tharmi i Herodit».
- ¹⁶Por ata i thanë njëri-tjetrit: «Flet kështu sepse nuk kemi bukë me vete».
- ¹⁷Jezui e dinte këtë gjë dhe u tha: «Çfarë po thoni? Se nuk keni bukë? Nuk kuptoni dhe nuk merrni vesh? A ju është ngurtësuar zemra?
- ¹⁸Keni sy dhe nuk shikoni? Keni veshë dhe nuk dëgjoni? Nuk ju kujtohet vallë
- ¹⁹kur theva pesë bukët për pesë mijë veta? Sa shporta plot me copa mbloodhët? ». Ata i thanë: «Dymbëdhjetë».
- ²⁰«Po kur theva shtatë bukët për katër mijë veta? Sa shporta plot me copa mbloodhët? ». Ata i thanë: «Shtatë».
- ²¹Ai u tha: «Ende nuk kuptoni? ».

Shërimi i një të verbri në Betsaidë

- ²²Pastaj arritën në Betsaidë, ku i sollën një të verbër dhe iu lutën që ta prekte.
- ²³Ai e mori të verbrin për dore, e nxori jashtë fshatit, pështyu në sytë e tij dhe e pyeti: «A sheh gjë? ».
- ²⁴Ai ngriti sytë e tha: «Shoh njerëzit që duken si pemë që ecin».
- ²⁵Jezui ia vuri përsëri duart mbi sy. I verbri filloi të shihte, u shërua e shikonte gjithçka qartë.
- ²⁶Jezui e dërgoi në shtëpi dhe i tha: «Mos hyr fare në fshat».

Pohimi i Pjetrit

(Mt 16.13-20; Lk 9.18-21)

- ²⁷Pastaj Jezui shkoi bashkë me dishepujt e tij në fshatin e Cezaresë së Filipisë dhe, gjatë rrugës, i pyeti dishepujt: «Kush thonë njerëzit se jam unë? ».

²⁸Ata iu përgjigjën: «Disa thonë se je Gjon Pagëzori, të tjerë se je Elia e të tjerë se je njëri nga profetët».

²⁹Dhe ai i pyeti: «Po ju, kush thoni se jam unë? ». Pjetri iu përgjigj: «Ti je Krishti».

³⁰Jezui i urdhëroi rreptësisht të mos i tregonin askujt për të.

Jezui paralajmëron vdekjen dhe ngjalljen e tij

(Mt 16.21-28; Lk 9.22-27)

³¹Ai filloi t'i mësonte se Biri i njeriut duhej të vuante shumë dhe se nuk do të pranohej nga pleqtë, kryepiftërinjtë dhe skribët. Pastaj do ta vrisnin, por pas tri ditësh do të ngjallej.

³²Ai ua tha haptas këto fjalë. Atëherë Pjetri e mori mënjanë dhe filloi ta qortojë.

³³Por Jezui u kthye, pa nga dishepujt dhe e qortoi Pjetrin e i tha: «Largohu prej meje, Satan, sepse nuk mendon sipas Perëndisë, por sipas njerëzve».

³⁴Dhe thirri pranë vetes turmën bashkë me dishepujt e u tha: «Kush dëshiron të vijë pas meje, le të mohojë veten, të marrë kryqin e vet dhe të më ndjekë.

³⁵Sepse kushdo që dëshiron ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë atë dhe kushdo që e humbet jetën e vet për shkakun tim dhe të ungjillit, do ta shpëtojë atë.

³⁶Ç'dobi do të kishte njeriu po të fitonte mbarë botën, por të humbte jetën e vet?

³⁷Çfarë do të jepte njeriu në këmbim të jetës së vet?

³⁸Nëse dikush ka turp për mua dhe për fjalët e mia para kësaj breznie të pafe dhe mëkatare, po ashtu do të ketë turp për ta edhe Biri i njeriut kur të vijë me engjëjt e shenjtë në lavdinë e Atit të tij».

Marku 9

¹Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them se disa nga ata që janë këtu nuk do ta provojnë vdekjen pa e parë mbretërinë e Perëndisë, duke ardhur me fuqi».

Shndërrimi i Jezuit

(Mt 17.1-13; Lk 9.28-36)

²Pas gjashtë ditësh Jezui mori me vete Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin e i çoi në një mal të lartë, në një vend të veçuar. Atëherë ai u shndërrua para tyre

³e rrobat iu bënë vezulluese dhe aq të bardha, sa askush mbi tokë nuk mund t'i zbardhte aq shumë.

⁴Pastaj atyre iu shfaqën Elia me Moisiun, që po flisnin me Jezuin.

⁵Pjetri i tha Jezuit: «Mësues, sa mirë që jemi këtu! Le të ngremë tri tenda, një për ty, një për Moisiun e një për Elian».

⁶Në të vërtetë nuk dinte ç'të thoshte, sepse u kishte hyrë tmerri.

⁷Atëherë doli një re që i mbuloi me hijen e saj dhe nga reja u dëgjua një zë: «Ky është Biri im i dashur. Dëgjojeni! ».

⁸Dhe, befas, kur shikuan përreth, nuk panë askënd përveç Jezuit që ishte me ta.

⁹Kur po zbrisnin nga mali, Jezui i urdhëroi të mos i tregonin askujt çfarë kishin parë, derisa Biri i njeriut të ngjallej prej të vdekurve.

¹⁰Ata e mbajtën fjalën dhe pyesnin veten: ç'do të thotë të ngjallej prej të vdekurve?

¹¹Pastaj e pyetën Jezuin: «Përse thonë skribët se duhet të vijë më parë Elia?».

¹²Ai u tha: «Është e vërtetë se Elia do të vijë më parë për të vënë gjithçka në vendin e vet. Po përse thotë Shkrimi i shenjtë se Biri i njeriut do të vuajë shumë dhe do të përçmohet?»

¹³Megjithatë unë po ju them se Elia ka ardhur dhe me të bënë çfarë deshën, ashtu si Shkrimi i shenjtë thotë për të».

Shërimi i djaloshit të pushtuar nga një shpirt i ndyrë

(Mt 17.14-20; Lk 9.37-43a)

- ¹⁴Kur erdhën te dishepujt e tjerë, panë rreth tyre një turmë të madhe dhe skribët që po diskutonin me ta.
- ¹⁵Tërë ajo turmë u habit kur e pa Jezuin. Njerëzit vrapuan tek ai dhe e përshëndetën.
- ¹⁶Jezui i pyeti: «Çfarë po diskutoni me ta? ».
- ¹⁷Njëri nga turma iu përgjigj: «Mësues, të kam sjellë tim bir, se e mundon një shpirt që nuk e lë të flasë.
- ¹⁸Kudo që e kap, e përplas përdhe dhe ai nxjerr shkumë nga goja, kërcëllin dhëmbët e mpihet. U thashë edhe dishepujve të tu që t'ia dëbojnë, por nuk mundën».
- ¹⁹Jezui tha: «O brezni e pafe! Edhe sa kohë do të jem me ju? Deri kur do t'ju duroj? Sillmani këtu! ».
- ²⁰Ata e sollën djaloshin tek ai. Kur e pa Jezuin, shpirti e shkundi menjëherë djalin. Ai ra përdhe dhe u rrotullua duke i dalë shkumë nga goja.
- ²¹Jezui e pyeti babanë e djalit: «Sa kohë ka që është kështu? ». Ai u përgjigj: «Që në fëmijëri.
- ²²Disa herë e ka hedhur në zjarr dhe në ujë për ta vrarë. Nëse mundesh, ki dhembshuri për ne dhe na ndihmo! ».
- ²³Jezui i tha: «Nëse mundem? Gjithçka është e mundur për atë që beson».
- ²⁴Menjëherë babai i fëmijës thirri: «Besoj o Zot. Ndhimomë në besimin tim të pakët! ».
- ²⁵Kur pa Jezui se turma po mblidhej me vrap, e qortoi shpirtin e ndyrë dhe i tha: «Shpirt shurdh e memec, po të urdhëroj, dil prej tij e mos hyr më kurrë! ».
- ²⁶Shpirti bërtiti dhe si e shkundi mirë, doli prej tij e djali mbeti si i vdekur, saqë të gjithë thoshin: «Ka vdekur».
- ²⁷Por Jezui e mori për dore dhe e ngriti. Atëherë djali u ngrit në këmbë.

²⁸Kur hyri në shtëpinë ku po rrinin, dishepujt e pyetën veçmas: «Përse ne nuk mundëm ta dëbonim? ».

²⁹Jezui u tha: «Ky lloj shpirti nuk mund të dëbohet ndryshe, përveçse me lutje».

Jezui paralajmëron përsëri vdekjen dhe ngjalljen e vet

(Mt 17.22-23; Lk 9.43b-45)

³⁰Pastaj u larguan që aty dhe kaluan nëpër Galile. Jezui nuk donte ta merrte vesh njeri.

³¹Ai po mësonte dishepujt e tij dhe u tha: «Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve, ata do ta vrasin dhe, pas tri ditësh, ai do të ngjallet».

³²Por ata nuk i kuptuan këto fjalë dhe kishin frikë ta pyesnin.

Kush është më i madhi

(Mt 18.1-5; Lk 9.46-48)

³³Arritën në Kafarnaum dhe kur hyri në shtëpinë ku po rrinin, i pyeti: «Për çfarë po bisedonit me njëri-tjetrin gjatë rrugës? ».

³⁴Ata heshtën, sepse gjatë rrugës kishin biseduar se kush nga ata ishte më i madhi.

³⁵Pasi u ul, i thirri të dymbëdhjetët dhe u tha: «Nëse dikush dëshiron të jetë i pari, le të bëhet i fundit i të gjithëve dhe shërbëtori i të gjithëve».

³⁶Pastaj mori një fëmijë, e vuri mes tyre dhe duke e marrë në krahë, u tha:

³⁷«Kush pranon në emrin tim një fëmijë si ky, më pranon mua dhe kush më pranon mua, nuk më pranon mua, por atë që më ka dërguar».

Kush nuk është kundër nesh është me ne

(Lk 9.49-50)

³⁸Gjoni i tha Jezuit: «Mësues, pamë një njeri që dëbonte djajtë në emrin tënd dhe ia ndaluam, sepse nuk vinte pas nesh».

³⁹Por Jezui i tha: «Mos ia ndaloni, se askush nuk mund të flasë keq për mua sapo bën një vepër të fuqishme në emrin tim.

⁴⁰Kush nuk është kundër nesh, është me ne.

⁴¹Nëse dikush do t'ju japë të pini një gotë ujë për shkak se jeni të Krishtit, me të vërtetë po ju them se ai nuk do ta humbasë shpërblimin e tij».

Mos u bëj shkaktar i mëkatit

(Mt 18.6-9; Lk 17.1-2)

⁴²«Nëse dikush shtyn në mëkat njërin prej këtyre të vegjëlve që besojnë në mua, për atë do të ishte më mirë të lidhte në qafë një gur të madh mulliri dhe të hidhej në det.

^{43.44}Nëse dora jote të çon në mëkat, preje! Është më mirë të hysh i gjymtuar në jetën e vërtetë, sesa t'i kesh të dyja duart e të shkosh në ferr, në zjarrin që nuk shuhet .

^{45.46}Dhe nëse këmba jote të çon në mëkat, preje! Është më mirë të hysh i çalë në jetën e vërtetë, sesa t'i kesh të dyja këmbët e të të hedhin në ferr.

⁴⁷Nëse syri të çon në mëkat, nxirre! Është më mirë të hysh me një sy në mbretërinë e Perëndisë, sesa t'i kesh të dy sytë e të të hedhin në ferr,

⁴⁸atje ku tenja nuk ngordh dhe zjarri nuk shuhet.

⁴⁹Në të vërtetë, gjithçka do të kripet me zjarr.

⁵⁰Kripa është e mirë, por nëse e humbet shijen, si do t'ia ktheni? Kini kripë në veten tuaj dhe jetoni në paqe me njëri-tjetrin».

Marku 10

Mësimi për divorcin

(Mt 19.1-12)

¹Jezui u largua që andej e shkoi në krahinën e Judesë, përtej Jordanit, e përsëri turmat u mblodhën pranë tij. Ai filloi përsëri t'i mësonte, siç e kishte zakon.

²Disa farisenj iu afruan dhe, për ta zënë në kurth, e pyetën: «A është e lejueshme që burri ta ndajë gruan? ».

³Jezui u përgjigj: «Çfarë ju ka urdhëruar Moisiu? ».

⁴Ata i thanë: «Moisiu ka lejuar t'i shkruhet gruas letra e ndarjes dhe të lihet».

⁵Jezui u tha: «Ai jua ka shkruar këtë urdhërim për shkak të ngurtësisë së zemrës suaj,

⁶por që nga fillimi i krijimit Perëndia bëri mashkullin e femrën.

⁷Për këtë arsye burri do ta lërë babanë e nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e vet

⁸e të dy do të bëhen një trup i vetëm. Kështu, ata nuk do të jenë më dy, por një trup i vetëm.

⁹Prandaj atë që ka bashkuar Perëndia, njeriu të mos e ndajë! ».

¹⁰Kur u kthyen në shtëpinë ku po rrinin, dishepujt e pyetën përsëri për këtë gjë.

¹¹Ai u tha: «Kushdo që e ndan gruan e vet dhe martohet me një tjetër, bën tradhti bashkëshortore ndaj saj,

¹²dhe kushdo që e ndan burrin e vet dhe martohet me një tjetër, bën tradhti bashkëshortore».

Jezui bekon fëmijët

(Mt 19.13-15; Lk 18.15-17)

¹³Atëherë i sollën disa fëmijë, që të vinte duart mbi ta, por dishepujt i qortuan.

¹⁴Kur i pa, Jezui u zemërua dhe u tha: «Lëroni fëmijët të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse mbretëria e Perëndisë u përket atyre që janë si ata.

¹⁵Me të vërtetë po ju them se ai që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë, nuk do të hyjë në të».

¹⁶Pastaj i mori në krahë dhe i bekoji duke vënë duart mbi ta.

Njeriu i pasur

(Mt 19.16-30; Lk 18.18-30)

¹⁷Ndërsa po nisej për rrugë, dikush erdhi me vrap, i ra në gjunjë dhe e pyeti: «Mësues i mirë, ç'duhet të bëj që të trashëgoj jetën e amshuar? ».

- ¹⁸Jezui i tha: «Përse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç Perëndisë.
- ¹⁹Ti i njeh urdhërimet: *Mos vrit, mos bëj tradhti bashkëshortore, mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, mos mashtro, ndero babanë e nënën!* ».
- ²⁰Ai i tha: «Mësues, të gjitha këto i kam bërë që nga rinia ime».
- ²¹Jezui e vështroi, ndjeu dashuri për të e i tha: «Të mungon një gjë: shko, shit çfarë ke, jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell. Pastaj eja e më ndiq! ».
- ²²Por ai u trishtua nga këto fjalë e u largua i mërzhitur, se kishte shumë pasuri.
- ²³Jezui vështroi rreth e rrotull e u tha dishepujve: «Sa e vështirë është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë! ».
- ²⁴Dishepujt u shtangën nga fjalët e tij, por Jezui u tha përsëri: «Bijtë e mi, sa e vështirë është të hysh në mbretërinë e Perëndisë.
- ²⁵Është më e lehtë të kalojë një deve nëpër vrimën e gjilpërës, sesa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë».
- ²⁶Ata u habitën tej mase e i thanë njëri-tjetrit: «Po atëherë, kush do të mund të shpëtohet? ».
- ²⁷Jezui i vështroi e tha: «Kjo është e pamundur për njerëzit, por jo për Perëndinë, sepse për Perëndinë gjithçka është e mundur».
- ²⁸Atëherë Pjetri mori fjalën e tha: «Ja, ne lamë gjithçka dhe erdhëm pas teje».
- ²⁹Jezui tha: «Me të vërtetë po ju them se askush nga ata që lanë shtëpi, vëllezër a motra, nënë a babë, fëmijë ose ara për shkakun tim dhe për shkak të ungjillit

30nuk do të mbetet pa marrë, tani, në këtë kohë, së bashku me përndjekjet, njëqindfish shtëpi, vëllezër, motra, nënë, fëmijë e ara, dhe jetën e amshuar në botën e ardhshme.

31Por shumë nga ata që janë të parët do të jenë të fundit dhe të fundit do të jenë të parët».

Jezui paralajmëron vdekjen dhe ngjalljen e tij për të tretën herë

(Mt 20.17-19; Lk 18.31-34)

32Rrugës për në Jerusalem Jezui u printe dishepujve. Dishepujt ishin të tmerruar, ndërsa të tjerët që i ndiqnin kishin frikë. Si i mori përsëri mënjane të dymbëdhjetët, Jezui filloi t'u tregonte çfarë do t'i ndodhte:

33«Ja, ne po shkojmë në Jerusalem dhe Biri i njeriut do t'u dorëzohet kryepriiftërinjve dhe skribëve. Ata do ta dënojnë me vdekje dhe do t'ua dorëzojnë paganëve.

34Këta do ta tallin e do ta pështyjnë, do ta fshikullojnë e do ta vrasin, por pas tri ditësh ai do të ngjallet».

Të mbretërosh do të thotë të shërbesh

(Mt 20.20-28)

35Jakobi e Gjoni, bijtë e Zebedeut, iu afruan dhe i thanë: «Mësues, duam të bësh për ne gjithçka që të kërkojmë».

36Ai u tha: «Çfarë doni të bëj për ju? ».

37Ata i thanë: «Na lejo që në lavdinë tënde të ulemi njëri në të djathtën e tjetri në të majtën tënde».

38Por Jezui u tha: «Ju nuk dini çfarë kërkon. A mund ta pini ju kupën që do të pi unë, apo të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin do të pagëzohem unë? ».

39Ata iu përgjigjën: «Mundemi». Jezui u tha: «Kupën që do të pi unë do ta pini edhe ju dhe do të pagëzoheni me pagëzimin me të cilin do të pagëzohem edhe unë,

⁴⁰por që të uleni në të djathtën a në të majtën time, nuk më takon mua ta vendos, sepse vendet u takojnë atyre për të cilët janë përgatitur».

⁴¹Kur e dëgjuan këtë gjë, dhjetë të tjerët u zemëruan me Jakobin dhe me Gjonin.

⁴²Por Jezui i thirri pranë vetes dhe u tha: «Ju e dini se ata që e mbajnë veten si krerë të kombeve sundojnë mbi to dhe të mëdhenjtë e tyre ushtrojnë pushtet mbi to.

⁴³Me ju nuk duhet të ndodhë kështu, por nëse dikush nga ju dëshiron të bëhet i madh, le të jetë shërbëtori juaj,

⁴⁴dhe nëse dikush dëshiron të jetë i pari, le të bëhet shërbëtor i të gjithëve,

⁴⁵sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t'i shërbejnë, por erdhi për të shërbyer e për të dhënë jetën e vet si shpengim për shumë njerëz».

Shërimi i Bartimeut të verbër

(Mt 20.29-34; Lk 18.35-43)

⁴⁶Kështu arritën në Jeriko. Ndërsa po nisej që andej bashkë me dishepujt dhe me një turmë të madhe, një lypës i verbër, Bartimeu, biri i Timeut, rrinte ulur në anë të rrugës.

⁴⁷Kur dëgjoji se po kalonte Jezui i Nazaretit, ai nisi të bërtiste: «Jezu, Biri i Davidit, ki mëshirë për mua! ».

⁴⁸Shumë veta e qortonin që të heshtte, por ai thërriste edhe më fort: «Biri i Davidit, ki mëshirë për mua! ».

⁴⁹Jezui ndaloi dhe tha: «Thirreni! ». Ata e thirrën të verbrin e i thanë: «Merr zemër! Ngrihu! Ai po të thërret».

⁵⁰Ai hodhi tej mantelin, brofi në këmbë e shkoi te Jezui.

⁵¹Jezui i tha: «Çfarë dëshiron të bëj për ty? ». I verbri iu përgjigj: «Mësues, dua që të shoh përsëri».

⁵²Atëherë Jezui i tha: «Shko! Besimi yt të shpëtoi». Atij iu kthye menjëherë shikimi dhe shkoi pas Jezuit.

Marku 11

Hyrja ngadhënjimtare e Jezuit në Jerusalem

(Mt 21.1-11; Lk 19.28-40; Gjn 12.12-19)

- ¹Kur iu afruan Jerusalemit, pranë Betfagës e Betanisë, afër Malit të Ullinjve, Jezui dërgoi dy prej dishepujve
- ²dhe u tha: «Shkoni në fshatin përballë dhe sapo të hyni, do të gjeni të lidhur një kërraç mbi të cilin nuk ka hipur ende askush. Zgjidheni dhe silleni!
- ³Nëse dikush ju thotë “ç’po bëni? ”, i thoni: “Zoti ka nevojë për të dhe do t’jua kthejë përsëri”».
- ⁴Ata shkuan dhe e gjetën kërraçin të lidhur afër një dere përjashta në rrugë dhe e zgjidhën.
- ⁵Disa njerëz që po rrinin aty u thanë: «Përse po e zgjidhni kërraçin? ».
- ⁶Dy dishepujt u përgjigjën siç u kishte thënë Jezui dhe ata i lejuan.
- ⁷Pastaj e sollën kërraçin te Jezui, i hodhën përsipër rrobat e tyre dhe Jezui u ul mbi të.
- ⁸Shumë veta shtruan në rrugë rrobat e tyre, ndërsa të tjerë shtruan degë të këputura nëpër fusha.
- ⁹Ata që ecnin përpara tij dhe ata pas tij, thërrisnin: «*Hosana! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!*
- ¹⁰Bekuar qoftë mbretëria që vjen, mbretëria e Davidit, atit tonë! *Hosana në lartësitë e qiejve!* ».
- ¹¹Jezui hyri në Jerusalem e shkoi në tempull. Ai vështroi gjithçka rreth e rrotull dhe meqenëse tashmë ishte vonë, doli për të shkuar në Betani bashkë me të dymbëdhjetët.

Mallkimi i fikut

(Mt 21.18-19)

- ¹²Të nesërmen, pasi u kthyen nga Betania, Jezuin e mori uria.

¹³Nga larg pa një fik që kishte gjethe dhe shkoi të shihte nëse do të gjente ndonjë fryt. Kur iu afrua, nuk gjeti asgjë përveç gjetheve, se nuk ishte koha e fiquve.

¹⁴Atëherë i tha fikut: «Mos ngrëntë njeri kurrë fryt prej teje! ». Dhe dishepujt e dëgjuan.

Jezui pastron tempullin

(Mt 21.12-17; Lk 19.45-48; Gjn 2.13-22)

¹⁵Kur arritën në Jerusalem, Jezui hyri në tempull dhe nisi të dëbonte ata që shisnin e blinin aty. Pastaj përmbysi tryezat e këmbyesve të parave dhe tryezat e tregtarëve të pëllumbave

¹⁶dhe s'lejonte njeri të mbartte sende nëpër tempull.

¹⁷Jezui i mësonte dhe u thoshte: «A nuk thotë Shkrimi i shenjtë: *Shtëpia ime do të quhet shtëpi lutjeje për të gjitha kombet?* Por ju e keni bërë shpellë kusarësh».

¹⁸Kryepriiftërinjtë dhe skribët dëgjuan për këtë dhe kërkonin sesi ta vrisnin. Në të vërtetë e kishin frikë, sepse tërë turma mahnitej me mësimin e tij.

¹⁹Kur ra muzgu, ata dolën nga qyteti.

Mësimi nga fiku i tharë

(Mt 21.20-22)

²⁰Në mëngjes, ndërsa po kalonin andej, panë fikun të tharë që në rrënjë.

²¹Pjetri u kujtua dhe i tha Jezuit: «Mësues, shiko! Fiku që mallkove është tharë».

²²Jezui u tha: «Kini besim në Perëndinë!

²³Me të vërtetë po ju them se nëse dikush i thotë këtij mali “ngrihu e hidhu në det” dhe nuk ka dyshime në zemër, por beson se ajo që thotë do të ndodhë, kështu do të bëhet.

²⁴Prandaj po ju them se çfarëdo që të kërkoni në lutje, besoni se do ta merrni dhe kështu do të bëhet.

25.26Dhe kur ngriheni për t'u lutur, nëse keni diçka kundër dikujt, faleni atë, që edhe Ati juaj që është në qiell t'juaj falë paudhësitë tuaja».

Çështja e autoritetit të Jezuit

(Mt 21.23-27; Lk 20.1-8)

27Kur erdhën përsëri në Jerusalem, Jezui po ecte në tempull dhe kryepriiftërinjtë, skribët e pleqtë iu afruan

28dhe i thanë: «Me ç'autoritet i bën këto gjëra? Kush ta ka dhënë këtë autoritet që të bësh këto gjëra? ».

29Jezui u tha: «Unë do t'ju bëj vetëm një pyetje. Përgjigjmuni dhe do t'ju tregoj me ç'autoritet i bëj këto gjëra.

30Pagëzimi i Gjonit, vinte prej qiellit apo prej njerëzve? Përgjigjmuni! ».

31Atëherë ata i thanë njëri-tjetrit: «Po të themi “prej qiellit”, do të na thotë: “Pse nuk i besuat atij? ”.

32Po sikur të themi “prej njerëzve”? ». Por kishin frikë nga turma, se të gjithë e mbanin Gjonin për profet të vërtetë.

33Prandaj i thanë Jezuit: «Nuk e dimë». Dhe Jezui u tha: «As unë nuk ju them se me ç'autoritet i bëj këto gjëra».

Marku 12

Shëmbëlltyra e vreshtit dhe e bujqve

(Mt 21.33-46; Lk 20.9-19)

1Pastaj Jezui filloi t'u fliste me shëmbëlltyra: «Një njeri mbolli një vresht, e thuri me gardh, hapi një gropë për të shtrydhur rrushin dhe ngriti një kullë. Vreshtin ua dha me qira disa vreshtarëve dhe u largua në një vend të huaj.

2Kur erdhi koha e të vjelave, dërgoi një shërbëtor te vreshtarët, që të merrte pjesën e vet nga prodhimi i vreshtit.

3Vreshtarët e kapën, e rrahën dhe e kthyen duarzbrazët.

4Atëherë ai dërgoi edhe një shërbëtor tjetër, por ata e goditën në kokë dhe e poshtëruan.

⁵Dërgoi edhe një tjetër, por edhe këtë e vranë. Dërgoi edhe shumë të tjerë, por disa i rrahën e disa i vranë.

⁶I kishte mbetur vetëm një, biri i tij i dashur. Në fund e dërgoi tek ata duke thënë: “Për tim bir do të kenë respekt.”

⁷Por vreshtarët i thanë njëri-tjetrit: “Ky është trashëgimtari. Ejani ta vrasim dhe trashëgimia do të na mbetet neve.”

⁸Atëherë e kapën, e vranë dhe e hodhën jashtë vreshtit.

⁹Ç’do të bëjë i zoti i vreshtit? Do të vijë, do t’i vrasë vreshtarët dhe do t’ua japë vreshtin të tjerëve.

¹⁰A nuk i keni lexuar këto fjalë të Shkrimit të shenjtë: *Guri që ndërtuesit e hodhën tej, u bë guri i qoshes.*

¹¹Kjo është vepra e Zotit dhe është e mrekullueshme në sytë tanë».

¹²Atëherë ata kërkonin ta kapnin, sepse e kuptuan se shëmbëlltyrën e kishte thënë kundër tyre, por kishin frikë nga turma, prandaj e lanë dhe ikën.

Taksa e Cezarit

(Mt 22.15-22; Lk 20.20-26)

¹³Pastaj dërguan te Jezui disa nga farisenjtë dhe disa nga herodianët për ta zënë në kurth për ndonjë fjalë.

¹⁴Kur erdhën, i thanë: «Mësues, e dimë se je i vërtetë dhe, pa pyetur për njeri e pa u ndikuar nga askush, u mëson të tjerëve me vërtetësi udhën e Perëndisë. A është e lejueshme t’i paguhen taksat Cezarit, apo jo? Duhet t’ia paguajmë apo nuk duhet? ».

¹⁵Por Jezui, duke e njohur hipokrizinë e tyre, u tha: «Përse më vini në provë? Më sillni një monedhë që ta shoh! ».

¹⁶Ata ia sollën. Atëherë ai u tha: «E kujt është kjo figurë e ky mbishkrim? ». Ata i thanë: «Të Cezarit».

¹⁷Jezui u tha: «Jepini Cezarit ç’është e Cezarit dhe Perëndisë ç’është e Perëndisë». Dhe ata u mrekulluan me të.

Ngjallja e të vdekurve

(Mt 22.23-33; Lk 20.27-40)

¹⁸Atëherë erdhën te Jezui disa saducenj. Këta thonë se nuk ka ngjallje, prandaj e pyetën:

¹⁹«Mësues, Moisiu na ka lënë të shkruar: *Nëse një njeriu i vdes vëllai dhe lë pas gruan, por nuk lë fëmijë, ky duhet të martohet me gruan e ve për t'i dhënë trashëgimtarë të vëllait.*

²⁰Na ishin shtatë vëllezër. I pari u martua dhe kur vdiq nuk la fëmijë.

²¹Me të venë u martua edhe i dyti, por edhe ky vdiq pa lënë fëmijë. Po kështu edhe i treti,

²²dhe që të shtatë nuk lanë fëmijë. Në fund vdiq edhe gruaja.

²³Pas ngjalljes, gruaja e kujt do të jetë ajo, meqenëse të shtatë e patën për grua? ».

²⁴Jezui u tha: «Gaboheni, sepse nuk njihni as Shkrimet e shenjta, as fuqinë e Perëndisë.

²⁵Kur të ngjallen prej të vdekurve, njerëzit as nuk do të martohen, as nuk do të martojnë, por do të jenë si engjëjt në qiej.

²⁶Sa për ngjalljen e të vdekurve, a nuk e keni lexuar në librin e Moisiut, në pjesën që flet për shkurren, sesi Perëndia i tha: *Unë jam Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut dhe Perëndia i Jakobit.*

²⁷Ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por i të gjallëve. Gaboheni rëndë! ».

Urdhërimi i madh

(Mt 22.34-40; Lk 10.25-28)

²⁸Një skrib, që i kishte dëgjuar tek diskutonin, kur pa se u ishte përgjigjur drejt, e pyeti: «Cili është urdhërimi më i rëndësishëm? ».

²⁹Jezui u përgjigj: «Urdhërimi më i rëndësishëm është: *Dëgjo Izrael! Zoti, Perëndia ynë, është i vetmi Zot*

³⁰dhe ti duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë mendjen tënde dhe me gjithë forcën tënde.

³¹Ndërsa urdhërimi i dytë është: *Duaje tjetrin si veten!* Nuk ka urdhërime më të mëdha se këto».

³²Skribi i tha: «Mirë, mësues, ti ke të drejtë kur thua se *ai është një dhe se nuk ka të tjerë përveç tij.*

³³Ta duash me gjithë zemër, me gjithë mendje, me gjithë forcë dhe të duash tjetrin si veten vlen më shumë se të gjitha shkumbimet e kafshëve dhe flijimet».

³⁴Kur pa se iu përgjigj me mend, Jezui i tha: «Ti nuk je larg nga mbretëria e Perëndisë». Dhe askush nuk kishte guxim ta pyeste më.

Biri i Davidit

(Mt 22.41-46; Lk 20.41-44)

³⁵Ndërsa po mësonte njerëzit në tempull, Jezui i pyeti: «E si mund të thonë skribët se Krishti është Biri i Davidit?

³⁶Vetë Davidi ka thënë me anë të Shpirtit të Shenjtë: *I tha Zoti Zotit tim: ulu në të djathtën time, derisa t'i vë armiqtë e tu nën këmbët e tua.*

³⁷Kur vetë Davidi e thërret Zot, si mund të jetë ai biri i tij? ». Dhe turma e madhe e dëgjonte me ëndje.

Kundër skribëve

(Mt 23.1-36; Lk 20.45-47)

³⁸Dhe ndërsa i mësonte, u thoshte: «Ruhuni nga skribët që kënaqen kur mbajnë rroba të gjata, me qëllim që të tjerët t'i përshëndesin shesheve publike,

³⁹që zënë vendet e para nëpër sinagoga dhe kryet e vendit nëpër festa,

⁴⁰që përlajnë pasuritë e vejushave dhe luten gjatë për të rënë në sy. Këta do të marrin ndëshkim më të rëndë».

Dhurata e vejushës

(Lk 21.1-4)

⁴¹Si u ul përballë arkës së thesarit, Jezui shikonte turmën që hidhte monedha të vogla në thesar. Shumë të pasur hidhnin shumë para.

⁴²Aty erdhi një vejushë e varfër dhe hodhi dy monedha bakri, domethënë një kuadrant.

⁴³Jezui thirri dishepujt e u tha: «Me të vërtetë po ju them se kjo vejushë e varfër hodhi në arkën e thesarit më shumë se të gjithë të tjerët,

⁴⁴sepse të gjithë dhanë nga tepricat e tyre, ndërsa ajo, në varfërinë e saj, dha gjithçka që kishte për të jetuar».

Marku 13

Jezui parathotë shkatërrimin e tempullit

(Mt 24.1-2; Lk 21.5-6)

¹Kur dolën nga tempulli, njëri prej dishepujve i tha: «Mësues, shiko ç'gurë e ç'ndërtesa! ».

²Jezui i tha: «A i sheh këto ndërtesa të mëdha? Nuk do të mbesë gur mbi gur pa u rrëzuar».

Fillimi i fundit

(Mt 24.3-14; Lk 21.7-19)

³Kur u ul në Malin e Ullinjve përballë tempullit, Pjetri, Jakobi, Gjoni dhe Andrea e pyetën Jezuin veçmas:

⁴«Na thuaj, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila do të jetë shenja se të gjitha ato do të përmbushen? ».

⁵Atëherë Jezui filloi t'u thoshte: «Hapni sytë se mos ju mashtron njeri.

⁶Shumë veta do të vijnë në emrin tim e do të thonë: “Unë jam Krishti” dhe do të mashtrojnë shumë njerëz.

⁷Kur të dëgjoni për luftëra e lajme luftërash, mos u tronditni. Këto duhet të ndodhin, por ky nuk do të jetë ende fundi.

⁸Një komb do të ngrihet kundër një kombi tjetër dhe një mbretëri kundër një mbretërie tjetër. Në disa vende do të ketë tërmete e zi buke. Ky do të jetë fillimi i dhimbjeve të lindjes.

⁹Por kini kujdes për veten, se do t'ju dorëzojnë nëpër sinedra dhe do t'ju rrahin nëpër sinagoga. Për shkakun tim do t'ju nxjerrin që të dëshmoni para princërve e mbretërve.

¹⁰Por më parë ungjilli duhet t'u predikohet të gjitha kombeve.

¹¹Kur t'ju dorëzojnë, mos u shqetësoni se çfarë do të thoni, por thoni çfarë t'ju jepet në atë çast, sepse nuk do të jeni ju ata që flisni, por Shpirti i Shenjtë.

¹²Vëllai do ta dorëzojë vëllanë, që ta dënojnë me vdekje e babai të birin. Bijtë do të ngrihen kundër prindërve dhe do t'i çojnë drejt vdekjes.

¹³Të gjithë do t'ju urrejnë për shkak të emrit tim, por ai që do të qëndrojë deri në fund, do të shpëtohet. »

Shkretimi i madh

(Mt 24.15-28; Lk 21.20-24)

¹⁴«Po kur të shihni tmerrin e shkretimit, që qëndron atje ku nuk i takon - kush lexon le ta kuptojë - atëherë ata që janë në Jude le të arratisen maleve.

¹⁵Ai që do të ndodhet mbi çati, të mos zbresë e të mos hyjë brenda për të marrë gjë nga shtëpia e tij!

¹⁶Ai që do të jetë në arë, të mos kthehet prapa për të marrë mantelin!

¹⁷Mjerë gratë shtatzëna dhe ato që mëkojnë fëmijë në ato ditë!

¹⁸Lutuni që kjo të mos ndodhë në dimër,

¹⁹sepse në ato ditë do të bjerë një mjerim i paparë ndonjëherë deri më sot, që kur Perëndia krijoi gjithçka, dhe të tillë mjerim nuk do të ketë më kurrë.

²⁰Po të mos i kishte shkurtuar Zoti ato ditë, nuk do të shpëtonte asnjëri, po për hir të atyre që ka zgjedhur, ai i shkurtoi ato ditë.

²¹Nëse dikush ju thotë “ja ku është Krishti!”, ose “ja, është këtu!”, mos i besoni.

²²Do të dalin krishtë të rremë e profetë të rremë, që do të bëjnë mrekulli e shenja, që mundësisht të mashtrojnë edhe të zgjedhurit.

²³Por kini kujdes! Unë ju paralajmërova për të gjitha. »

Ardhja e Birit të njeriut

(Mt 24.29-31; Lk 21.25-28)

²⁴«Në ato ditë, pas pikëllimit, dielli do të errësohet dhe hëna nuk do të ndriçojë.

²⁵Yjet do të bien nga qielli dhe pushtetet që janë në qiell do të tronditen.

²⁶Pastaj do të shohin *Birin e njeriut duke ardhur mbi re* me pushtet të madh e me lavdi.

²⁷Atëherë ai do të dërgojë engjëjt dhe do të mbledhë të zgjedhurit e tij nga të katër anët, prej skajeve të dheut deri te skajet e qiellit. »

Shëmbëlltyra e fikut

(Mt 24.32-35; Lk 21.29-33)

²⁸«Mësoni nga shëmbëlltyra e fikut. Sapo dega e tij bëhet e njomë dhe nxjerr gjethe, ju e dini se po afrohet vera.

²⁹Kështu edhe ju, kur të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se fundi është afër, te dera.

³⁰Me të vërtetë po ju them se kjo brezni nuk do të kalojë pa ndodhur të gjitha këto gjëra.

³¹Qielli e toka do të shkojnë, por fjalët e mia jo. »

Dita dhe ora e fshehtë

(Mt 24.36-44)

³²«Askush nuk e di atë ditë apo atë orë. As engjëjt në qiell, as Biri, por vetëm Ati.

³³Kini kujdes dhe rrini zgjuar, se nuk e dini kur do të vijë koha.

³⁴Kjo është si puna e atij njeriut që niset për rrugë. Ai largohet nga shtëpia, i cakton secilit shërbëtor punën e vet dhe e urdhëron rojtarin e derës që të rrijë zgjuar.

³⁵Prandaj rrini zgjuar se nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë, në mbrëmje a në mesnatë, në agim a në mëngjes,

³⁶që nëse vjen befasisht, të mos ju gjejë në gjumë.

³⁷Atë që ju them juve, ua them të gjithëve: rrini zgjuar! ».

Marku 14

Jezuit i ngrenë kurth

(Mt 26.1-5; Lk 22.1-2; Gjn 11.45-53)

¹Pas dy ditësh ishte Pashka dhe Festa e Bukëve të Pambrujtura. Kryeprihtërinjtë dhe skribët kërkonin sesi ta kapnin me dredhi e ta vrisnin Jezuin.

²Prandaj thoshin: «Jo gjatë festës, që të mos ndodhë ndonjë trazirë në popull».

Jezuin e lyejnë me mirrë

(Mt 26.6-13; Gjn 2.1-8)

³Jezui ishte në Betani, në shtëpinë e Simon të lebrosurit. Ndërsa po rrinte në tryezë, erdhi një grua që mbante një enë alabastri me mirrë nardi të kulluar, që kushtonte shumë shtrenjtë. Ajo e theu enën dhe e derdhi mirrën mbi kokën e Jezuit.

⁴Aty gjendeshin disa veta, që i thanë njëri-tjetrit të zemëruar: «Pse u bë gjithë ky shpenzim i kotë i mirrës?»

⁵Kjo mirrë mund të ishte shitur për më shumë se treqind denarë dhe këto t'u ishin dhënë të varfërve». Dhe e qortuan gruan.

⁶Por Jezui u tha: «Lëreni të qetë! Përse e mundoni? Ajo bëri për mua një vepër të mirë.

⁷Të varfrit i keni gjithmonë me ju dhe mund t'u bëni mirë kur të doni, por mua nuk më keni gjithmonë.

⁸Ajo bëri atë që kishte mundësi. Që tani ma leu trupin me mirrë për varrim.

⁹Me të vërtetë po ju them se kudo që të shpallet ungjilli, në mbarë botën, do të tregohet në kujtim të saj kjo që bëri».

Juda përgatit tradhtinë

(Mt 26.14-16; Lk 22.3-6)

¹⁰Atëherë Judë Iskarioti, njëri prej të dymbëdhjetëve, shkoi te kryepriiftërinjtë, që t'ua dorëzonte Jezuin.

¹¹Kur e dëgjuan këtë gjë, ata u gëzuan dhe i premtuan se do t'i jepnin para. Kështu, ai kërkonte kohën e përshtatshme për ta tradhtuar.

Përgatitja e darkës së Pashkës

(Mt 26.17-25; Lk 22.7-14, 21-23; Gjn 13.21-30)

¹²Ditën e parë të Festës së Bukëve të Pambrujtura, kur flijohej qengji i Pashkës, dishepujt i thanë Jezuit: «Ku dëshiron të shkojmë e ta përgatisim darkën e Pashkës? ».

¹³Ai dërgoi dy prej dishepujve të tij dhe u tha: «Shkoni në qytet e do të takoni një njeri që mban një shtambë me ujë. Ndiqeni

¹⁴dhe atje ku të hyjë ai, i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi pyet ku është dhoma e pritjes ku mund të ha darkën e Pashkës me dishepujt e mi? ”.

¹⁵Dhe në katin e sipërm ai do t'ju tregojë një dhomë të madhe e të bërë gati. Aty na e shtroni darkën».

¹⁶Dishepujt u nisën, shkuan në qytet, gjetën gjithçka siç u kishte thënë Jezui dhe përgatitën darkën e Pashkës.

¹⁷Në mbrëmje Jezui erdhi me të dymbëdhjetët.

¹⁸Ndërsa ishin ulur e po hanin, Jezui tha: «Me të vërtetë po ju them se njëri nga ju që po ha me mua do të më tradhtojë».

¹⁹Ata filluan të trishtohen dhe i thoshin një nga një: «Mos jam unë? »

²⁰Ai u tha: «Është njëri nga të dymbëdhjetët, ai që po ngjyen kafshatën në të njëjtën pjatë me mua.

²¹Biri i njeriut po shkon, sikurse është shkruar për të, por mjerë ai njeri që tradhton Birin e njeriut! Për atë njeri do të kishte qenë më mirë të mos kishte lindur».

Darka e Zotit

(Mt 26.26-30; Lk 22.15-20; 1Kor 11.23-25)

²²Kur po hanin, mori bukën, tha lutjen e bekimit, e theu, ua dha atyre dhe tha: «Merrni, ky është trupi im».

²³Mori edhe kupën, tha lutjen e falënderimit, ua dha atyre e ata pinë të gjithë prej saj.

²⁴Dhe u tha: «Ky është gjaku im, gjaku i besëlidhjes, që derdhet për shumë njerëz.

²⁵Në të vërtetë po ju them se nuk do të pi më nga fryti i hardhisë, deri ditën që do ta pi të re në mbretërinë e Perëndisë».

²⁶E si kënduan një himn, shkuan në Malin e Ullinjve.

Jezui parathotë mohimin e Pjetrit

(Mt 26.31-35; Lk 22.31-34; Gjn 13.36-38)

²⁷Jezui u tha: «Ju të gjithë do të humbisni besimin në mua, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Do të godas bariun dhe delet do të shpërndahen.*

²⁸Po kur të ngjallem, do të shkoj përpara jush në Galile».

²⁹Pjetri i tha: «Edhe nëse të gjithë do të humbasin besimin, unë nuk do ta humbas».

³⁰Jezui i tha: «Me të vërtetë po të them se po këtë natë, para se të këndojë gjeli dy herë, ti do të më mohosh tri herë».

³¹Por ai nguli këmbë: «Edhe nëse duhet të vdes me ty, nuk do të të mohoj». Kështu thanë të gjithë.

Lutja në Gjetsemani

(Mt 26.36-46; Lk 22.39-46)

³²Pastaj shkuan në një vend që quhej Gjetsemani dhe Jezui u tha dishepujve të tij: «Rrini këtu sa të lutem».

³³Mori me vete Pjetrin, Jakobin e Gjonin dhe filloi të ndiente frikë dhe ankth.

³⁴Pastaj u tha: «Shpirti im është i trishtuar deri në vdekje. Qëndroni këtu dhe rrini zgjuar».

³⁵Pasi shkoi pak më tej, ra përdhe dhe lutej që, po të ishte e mundur, të largoheshin prej tij ato çaste vuajtjesh.

³⁶Atëherë tha: «Abba, Atë, gjithçka është e mundur për ty; largoje këtë kupë prej meje. Megjithatë, jo çfarë dua unë, por çfarë do ti».

³⁷Pastaj erdhi e i gjeti duke fjetur dhe i tha Pjetrit: «Simon, po fle? A nuk munde të rrish zgjuar as edhe një orë?

³⁸Rrini zgjuar dhe lutuni që të mos bini në tundim, se shpirti është i gatshëm, por trupi është i dobët».

³⁹Sërish u largua dhe u lut, duke thënë të njëjtat fjalë.

⁴⁰Kur u kthye përsëri, i gjeti duke fjetur, sepse u ishin rënduar sytë. Ata nuk dinin si t'i përgjigjeshin.

⁴¹Pastaj erdhi për të tretën herë dhe u tha: «Ende po flini e po pushoni? Mjafton. Erdhi ora. Ja, Biri i njeriut po dorëzohet në duart e mëkatarëve.

⁴²Ngrihuni të shkojmë. Ja, po afrohet ai që po më tradhton».

Jezuin e tradhtojnë dhe e arrestojnë

(Mt 26.47-56; Lk 22.47-53; Gjn 18.3-12)

⁴³Dhe në atë çast, ndërsa Jezui ishte ende duke folur, erdhi Juda, njëri prej të dymbëdhjetëve, bashkë me një turmë me shpata e shkopinj, të dërguar nga kryepriiftërinjtë, skribët dhe pleqtë.

⁴⁴Tradhtari u kishte dhënë këtë shenjë: «Jezui është ai që unë do të puth. Kapeni dhe ruajeni mirë! ».

⁴⁵Dhe menjëherë iu afrua Jezuit e i tha: «Mësues! » dhe e puthi.

⁴⁶Atëherë ata e kapën dhe e arrestuan.

⁴⁷Njëri nga ata që ishin aty, nxori shpatën, goditi shërbëtorin e kryepriiftit dhe i preu veshin.

⁴⁸Jezui u tha: «Paskeni ardhur të më merrni me shpata e shkopinj si të isha kusar?

⁴⁹Unë isha çdo ditë mes jush në tempull duke mësuar njerëzit dhe nuk më kapët. Por kjo u bë që të përmbushen Shkrimet e shenjta».

⁵⁰Atëherë të gjithë e braktisën dhe ikën.

Djaloshi që iku

⁵¹Një i ri, i mbështjellë vetëm me një copë prej liri, po e ndiqte. Rojat e kapën,

⁵²por ai lëshoi copën prej liri e iku lakuriq.

Jezui para sinedrit

(Mt 26.57-68; Lk 22.54-55, 63-71; Gjn 18.13-14, 19-24)

⁵³Atëherë e dërguan Jezuin te kryepriifti dhe mblodhën aty të gjithë kryepriiftërinjtë, pleqtë dhe skribët.

⁵⁴Pjetri e ndoqi nga larg, deri brenda oborrit të pallatit të kryepriiftit, dhe u ul mes shërbëtorëve, duke u ngrohur pranë zjarrit.

⁵⁵Ndërkohë kryepriiftërinjtë dhe gjithë sinedri kërkonin dëshmi kundër Jezuit për ta dënuar me vdekje, por nuk gjenin.

⁵⁶Shumë veta jepnin dëshmi të rreme kundër tij, por dëshmitë e tyre nuk përkonin.

⁵⁷Disa të tjerë u ngritën e dhanë dëshmi të rreme kundër tij dhe thanë:

⁵⁸«Ne e kemi dëgjuar të thotë: “Do ta shkatërroj këtë tempull të bërë nga duart e njeriut dhe për tri ditë do të ndërtoj një tjetër, që nuk është ndërtuar nga duart e njeriut”».

⁵⁹Por as dëshmia e tyre nuk përkonte.

⁶⁰Atëherë kryepriifti u ngrit në mes të sinedrit dhe e pyeti Jezuin: «Nuk ke asgjë për të thënë për çfarë po dëshmojnë kundër teje? ».

⁶¹Por Jezui heshti dhe nuk dha asnjë përgjigje. Kryeprifti e pyeti përsëri: «A je ti Krishti, Biri i të Bekuarit? ».

⁶²Jezui iu përgjigj: «Unë jam. *Do të shihni Birin e njeriut të ulur në të djathtën e Perëndisë të pushtetshëm, duke ardhur mbi retë e qiellit*».

⁶³Kryeprifti shqeu rrobat e veta e tha: «Ç'na duhen më dëshmitarët?

⁶⁴Ju e dëgjuat fyerjen që i bëri Perëndisë. Cili është vendimi juaj? ». Dhe të gjithë e gjykuan se ishte fajtor për vdekje.

⁶⁵Disa filluan ta pështynin, t'i mbulonin fytyrën dhe ta godisnin duke i thënë: «Gjeje kush të goditi! ». Edhe rojat e godisnin me shuplaka.

Pjetri mohon Jezuin

(Mt 26.69-75; Lk 22.56-62; Gjn 18.15-18, 25-27)

⁶⁶Ndërsa Pjetri ishte poshtë në oborr, erdhi njëra nga shërbëtoret e kryepriftit

⁶⁷dhe, kur e pa Pjetrin duke u ngrohur, ia nguli sytë e i tha: «Edhe ti ishe me Jezuin e Nazaretit».

⁶⁸Por ai e mohoi dhe tha: «Nuk po e marr vesh dhe as nuk po e kuptoj se ç'thua». Pastaj doli jashtë, në hyrje të oborrit, dhe ndërkohë këndoi gjeli.

⁶⁹Shërbëtorja e pa dhe filloi t'u thoshte përsëri atyre që ishin aty: «Ky është një prej tyre».

⁷⁰Por ai e mohoi përsëri. Pas pak, ata që ishin aty i thanë Pjetrit sërish: «Me siguri që je një nga ata, sepse je galileas».

⁷¹Por ai filloi të mallkojë e të bënte be: «Nuk e njoh këtë njeri për të cilin po flisni».

⁷²Atë çast këndoi gjeli për të dytën herë. Atëherë Pjetrit iu kujtua ç'i kishte thënë Jezui: «Përpara se gjeli të këndojë dy herë, ti do të më mohosh tri herë». Dhe filloi të qante.

Marku 15

Jezui para Pilatit

(Mt 27.1-2; 11.14; Lk 23.1-5; Gjn 18.28-38)

¹Në mëngjes herët kryepriiftërinjtë së bashku me pleqtë, skribët dhe gjithë sinedrën, pasi u këshilluan, e lidhën Jezuin, e morën dhe ia dorëzuan Pilatit.

²Pilati e pyeti: «A je ti mbreti i judenjve? ». Jezui iu përgjigj: «Ti vetë po e thua».

³Ndërkaq kryepriiftërinjtë e padisnin për shumë gjëra.

⁴Dhe Pilati e pyeti përsëri: «Nuk po jep asnjë përgjigje? Shiko për sa gjëra po të padisin».

⁵Por Jezui nuk iu përgjigj për asgjë, gjë që e çuditi shumë Pilatin.

Jezuin e dënojnë me vdekje

(Mt 27.15-26; Lk 23.13-25; Gjn 18.39; 19.16)

⁶Për çdo festë Pashke Pilati lironte një të burgosur sipas kërkesës së turmës.

⁷Një njeri që quhej Baraba gjendej në burg bashkë me disa kryengritës të tjerë, që kishin bërë një vrasje në një kryengritje.

⁸Atëherë erdhi turma dhe filloi t'i kërkonte Pilatit atë që ai e kishte zakon të bënte për ta.

⁹Pilati i pyeti: «A doni t'ju liroj mbretin e judenjve? ».

¹⁰Sepse ai e kishte kuptuar se kryepriiftërinjtë ia kishin dorëzuar Jezuin nga smira.

¹¹Por kryepriiftërinjtë e nxitën turmën që në vend të tij të lironte Barabën.

¹²Pilati u tha përsëri: «Atëherë çfarë doni të bëj me atë që e quani mbret të judenjve? ».

¹³Ata thirrën përsëri: «Kryqëzoje! ».

¹⁴Por Pilati u tha: «Përse, ç'të keqe ka bërë? ». Atëherë ata thirrën edhe më fort: «Kryqëzoje! ».

¹⁵Kështu Pilati, për të kënaqur turmën, liroi Barabën dhe, pasi e fshikulluan Jezuin, e dorëzoi që ta kryqëzonin.

Ushtarët tallen me Jezuin

(Mt 27.27-31; Gjn 19.2-3)

¹⁶Atëherë ushtarët e morën Jezuin dhe e futën në oborrin e pallatit, domethënë në pretorium dhe mblodhën gjithë kohortën.

¹⁷E veshën me një mantel të purpurt dhe, pasi thurën një kurorë me gjemba, ia vunë në kokë.

¹⁸Pastaj filluan t'i thoshin: «Të përshëndesim, o mbreti i judenjve!».

¹⁹E godisnin në kokë me kallam, e pështynin dhe duke rënë në gjunjë, përkuleshin para tij.

²⁰Pasi e tallën, ia hoqën mantelin e purpurt dhe e veshën me rrobat e veta. Pastaj e nxorën jashtë për ta kryqëzuar.

Kryqëzimi i Jezuit

(Mt 27.32-44; Lk 23.26-43; Gjn 19.17-27)

²¹Atëherë detyruan një kalimtar që po kthehej nga ara, një farë Simoni nga Kirena, i ati i Aleksandrit dhe i Rufit, të mbartte kryqin e Jezuit.

²²Kështu e çuan Jezuin në vendin e Golgotës, që do të thotë 'Vendi i Kafkës'

²³dhe i dhanë verë të përzier me mirrë, por ai nuk e mori.

²⁴Pastaj e kryqëzuan dhe hodhën short për të ndarë rrobat e tij, që të shihnin çfarë do t'i binte secilit.

²⁵Ishte ora nëntë e mëngjesit kur e kryqëzuan.

²⁶Mbishkrimi me shkakun e dënimit thoshte: «Mbreti i judenjve».

^{27.28}Bashkë me të kryqëzuan edhe dy kusarë, njërin në të djathtë e tjetrin në të majtë të tij.

²⁹Kalimtarët e fyenin, tundnin kokën e thoshin: «Ti që do ta shkatërroje tempullin dhe do ta ndërtoje për tri ditë,

³⁰shpëto veten dhe zbrit nga kryqi!».

³¹Edhe kryepriiftërinjtë me skribët e tallnin dhe thoshin: «Të tjerët i shpëtoi, ndërsa veten nuk e shpëtuaka dot.

³²Krishti, mbreti i Izraelit, le të zbresë tani nga kryqi, që të shohim e të besojmë». Edhe ata që ishin kryqëzuar bashkë me të e përqeshnin.

Vdekja e Jezuit

(Mt 27.45-46; Lk 23.44-49; Gjn 19.28-30)

³³Në mesditë u bë errësirë në gjithë tokën deri në orën tre të pasdites.

³⁴Në orën tre pasdite Jezui thirri me zë të lartë: «*Eloi, Eloi lema sabakthani?* », që e përkthyer do të thotë: «*Perëndia im, Perëndia im, përse më braktise?* »

³⁵Disa nga ata që ishin aty, kur e dëgjuan, thanë: «Ja, po thërret Elian».

³⁶Dikush shkoi me vrap dhe, pasi ngjeu një sfungjer në uthull, e vuri në një kallam, ia drejtoi Jezuit dhe tha: «Prisni, të shohim nëse do të vijë Elia për ta zbritur».

³⁷Jezui lëshoi një britmë të madhe e dha shpirt.

³⁸Atëherë veli i tempullit u gris më dysh nga lart deri poshtë.

³⁹Dhe centurioni që rrinte përballë tij, kur e pa duke dhënë shpirt në atë mënyrë, tha: «Me të vërtetë ky njeri paska qenë Biri i Perëndisë».

⁴⁰Aty gjendeshin edhe disa gra, që shikonin nga larg. Ndër to ishin Maria Magdalena, Maria nëna e Jakobit të vogël dhe e Josesë, si dhe Saloma,

⁴¹të cilat e kishin ndjekur dhe i kishin shërbyer kur Jezui ishte në Galile; ishin edhe shumë të tjera, që kishin ardhur me të në Jerusalem.

Varrimi i Jezuit

(Mt 27.57-61; Lk 23.50-56; Gjn 19.38-42)

⁴²Tashmë kishte rënë mbrëmja dhe ishte e premtë, domethënë vigjilja e së shtunës.

⁴³Jozefi nga Arimateja, anëtar i respektuar i sinedrit, që gjithashtu priste mbretërinë e Perëndisë, shkoi me guxim te Pilati dhe i kërkoi trupin e Jezuit.

⁴⁴Pilati, i çuditur që tashmë kishte vdekur, thirri centurionin dhe e pyeti nëse kishte shumë kohë që kishte vdekur.

⁴⁵Pasi u njoftua nga centurioni, ia dha kufomën Jozefit.

⁴⁶Ky bleu një pëlhurë prej liri, e zbriti kufomën nga kryqi dhe pasi e mbështolli, e vuri në një varr të hapur në shkëmb. Pastaj rrokullisi një gur mbi grykën e varrit.

⁴⁷Ndërkaq, Maria Magdalena dhe Maria, nëna e Josesë, e panë ku e vunë Jezuin.

Marku 16

Ngjallja e Jezuit

(Mt 28.1-8; Lk 24.1-12; Gjn 20.1-10)

¹Pasi kaloi e shtuna, Maria Magdalena, Maria nëna e Jakobit dhe Saloma blenë vajra erëmirë, që të shkonin për të lyer trupin e Jezuit.

²Të dielën, herët në mëngjes, shkuan te varri sapo kishte lindur dielli.

³Ato i thanë njëra-tjetrës: «Kush do të na e rrokullisë gurin nga gryka e varrit? ».

⁴Por panë dhe vunë re se guri ishte rrokullisur, edhe pse ishte tepër i madh.

⁵Hynë, pra, në varr dhe panë një djalosh të veshur me një rrobë të bardhë, që rrinte ulur në të djathtë dhe u shtangën.

⁶Por ai u tha: «Mos kini frikë! Ju kërkoni Jezuin e Nazaretit, të kryqëzuarin. Ai u ngjall. Nuk është këtu. Ja vendi ku e kishin vënë.

⁷Tani shkoni, u thoni dishepujve të tij dhe Pjetrit se ai po shkon përpara jush në Galile. Atje do ta shihni, siç ju ka thënë».

⁸Ato dolën dhe ikën nga varri, se ishin të frikësuarra dhe të tmerruara. Nga frika nuk i thanë gjë askujt.

Përfundimi i gjatë i Markut

Jezui i shfaqet Maria Magdalenës

(Mt 28.9-10; Gjn 20.11-18)

⁹Pasi u ngjall në mëngjesin e së dielës, Jezui iu shfaq në fillim Maria Magdalenës, prej së cilës kishte dëbuar shtatë djaj.

¹⁰Kjo shkoi të lajmëronte ata që kishin ndenjur me të, që ishin në zi dhe vajtonin.

11Kur dëgjuan se Jezui ishte gjallë dhe se ajo e kishte parë, ata nuk deshën ta besonin.

Jezui u shfaqet dy dishepujve

(Lk 24.13-35)

12Pas këtyre, Jezui iu shfaq në një trajtë tjetër dy dishepujve, që po ecnin drejt fshatit.

13Edhe ata u kthyen për të lajmëruar të tjerët, por as këtyre nuk deshën t'u besonin.

Porosia për dishepujt

(Mt 28.16-20; Lk 24.36-49; Gjn 20.19-23; Vap 1.6-8)

14Në fund iu shfaq të njëmbëdhjetëve, ndërsa po hanin, dhe i qortoi për mosbesimin e tyre dhe për ngurtësinë e zemrës, ngaqë nuk u kishin besuar atyre që e kishin parë të ngjallur.

15Jezui u tha: «Shkoni në të gjithë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijese.

16Ai që do të besojë dhe do të pagëzohet, do të shpëtojë; por ai që nuk do të besojë, do të dënohet.

17Këto do të jenë shenjat që do të shoqërojnë ata që besojnë: do të dëbojnë djaj në emrin tim, do të flasin gjuhë të reja,

18do të marrin gjarpërinj në duar dhe, nëse do të pijnë ndonjë helm, nuk do t'u bëjë dëm, do të vënë duart mbi të sëmurët dhe këta do të shërohen».

Ngritja e Jezuit në qiell

(Lk 24.50-53; Vap 1.9-11)

19Zoti Jezu, pasi foli me ta, u ngrit në qiell dhe u ul në të djathtën e Perëndisë.

20Atëherë ata u nisën dhe predikuan kudo, ndërkohë që Zoti vepronte së bashku me ta dhe e vërtetonte fjalën me mrekullitë që e shoqëronin.

Përfundimi i shkurtër i Markut

Gratë ia treguan Pjetrit shkurtimisht të gjitha porositë. Pastaj vetë Jezui, nëpërmjet dishepujve, e përhapi nga lindja deri në perëndim predikimin e shenjtë dhe të paprishshëm të shpëtimit të amshuar. Amen!

Luka

Luka 1

Hyrja

¹Përderisa shumë veta kanë marrë përsipër të rrëfejnë ngjarjet që janë përmbushur ndër ne,

²siç na i kanë përçuar ata që i panë me sytë e tyre dhe që qenë shërbëtorë të fjalës që nga fillimi,

³edhe mua, meqë kam ndjekur me kujdes nga afër gjithçka që nga fillimi, më është dukur gjë e mirë të t'i shkruaj me radhë, i përndritshëm Teofil,

⁴me qëllim që të njohësh palëkundshmërinë e mësimeve që ke marrë.

Paralajmërimi i lindjes së Gjon Pagëzorit

⁵Në ditët kur Herodi ishte mbreti i Judesë, një prift me emrin Zakaria, nga kasta e Abiut, kishte për grua njëren prej bijave nga fisi i Aaronit që quhej Elizabetë.

⁶Që të dy ishin të drejtë para Perëndisë dhe jetonin pa të metë, sipas të gjitha ligjeve dhe urdhërimeve të Zotit.

⁷Nuk kishin fëmijë, se Elizabeta ishte shterpë dhe të dy ishin të shkuar në moshë.

⁸Ndërsa Zakaria po kryente shërbesën e tij priftërore, para Perëndisë, kur ishte radha e kastës së tij,

⁹sipas zakonit të shërbesës priftërore, i ra shorti të hynte në shenjtëroren e Zotit për të djegur temjanin.

¹⁰Ndërsa digjej temjani, tërë populli lutej përjashta.

¹¹Zakarisë iu shfaq engjëlli i Zotit, i cili rrinte në të djathtë të altarit të temjanit.

¹²Kur e pa, Zakaria u trondit dhe e pushtoi frika.

- 13**Por engjëlli i tha: «Mos ki frikë, Zakari, se lutja jote është dëgjuar dhe Elizabeta, gruaja jote, do të të lindë një djalë dhe ti do t'ia vësh emrin Gjon.
- 14**Do të gëzohesh e do të ngazëllehesh dhe shumë veta do t'i gëzohen lindjes së tij.
- 15**Ai do të jetë i madh para Zotit dhe nuk do të pijë verë dhe as pije dehëse. Do të jetë i mbushur me Shpirtin e Shenjtë që në bark të nënës.
- 16**Shumë bij të Izraelit do t'i kthejë te Zoti, Perëndia i tyre.
- 17**Do të vijë përpara Zotit me shpirtin dhe fuqinë e Elias, për t'i kthyer zemrat e etërve drejt bijve dhe kryeneçët në urtinë e të drejtëve, për t'i bërë gati Zotit një popull të përgatitur».
- 18**Zakaria i tha engjëllit: «Si do ta marr vesh këtë gjë? Se unë jam i vjetër dhe gruaja ime e moshuar».
- 19**Engjëlli iu përgjigj: «Unë jam Gabrieli, që rri në praninë e Zotit dhe jam dërguar për të folur me ty dhe për të të dhënë këtë lajm të mirë.
- 20**Ja, ti do të mbetesh memec dhe nuk do të mund të flasësh deri ditën kur do të ndodhin këto gjëra, sepse nuk u ke besuar fjalëve të mia, që do të përmbushen kur t'u vijë koha».
- 21**Populli priste Zakarian dhe ishte i habitur për vonesën e tij në tempull.
- 22**Po kur doli, ai nuk mundi t'u fliste dhe ata e kuptuan se kishte parë një vegim në tempull. Ai u bënte shenja dhe nuk fliste dot.
- 23**Kur u mbushën ditët e shërbesës së tij, Zakaria u kthye në shtëpi.
- 24**Pas këtyre ditëve, Elizabeta, gruaja e tij, mbeti shtatzënë dhe për pesë muaj rrinte fshehur dhe thoshte:
- 25**«Kështu bëri për mua Zoti në ditët kur hodhi sytë mbi mua, për të më hequr turpin para njerëzve».

Paralajmërimi i lindjes së Jezuit

- ²⁶Në muajin e gjashtë engjëlli Gabriel u dërgua nga Perëndia në një qytet të Galilesë me emrin Nazaret,
- ²⁷te një virgjëreshë që ishte e fejuar me një burrë që quhej Jozef, nga shtëpia e Davidit. Virgjëresha quhej Mari.
- ²⁸Engjëlli shkoi tek ajo dhe i tha: «Gëzohu, hirplotë, Zoti është me ty».
- ²⁹Ajo u trondit nga këto fjalë dhe mendonte për domethënien e kësaj përshëndetjeje.
- ³⁰Engjëlli i tha: «Mos ki frikë, Mari, sepse ke gjetur hir para Perëndisë.
- ³¹Ja, do të mbetesh shtatzënë, do të lindësh një djalë dhe do t'ia vësh emrin Jezu.
- ³²Ai do të jetë i madh dhe do të quhet Bir i më të Lartit dhe Zoti Perëndi do t'i japë fronin e Davidit, atit të tij.
- ³³Ai do të mbretërojë mbi shtëpinë e Jakobit përgjithmonë dhe mbretëria e tij nuk do të ketë mbarim».
- ³⁴Por Maria i tha engjëllit: «Si do të ndodhë kjo, se unë nuk njoh burrë? ».
- ³⁵Engjëlli iu përgjigj: «Shpirti i Shenjtë do të zbresë mbi ty dhe fuqia e më të Lartit do të të mbulojë me hijen e vet, prandaj i Shenjti që do të lindë do të quhet Bir i Perëndisë.
- ³⁶Ja, edhe Elizabeta, kushërira jote, pret t'i lindë një djalë në pleqërinë e saj dhe është në muajin e gjashtë, ajo që quhej shterpë.
- ³⁷Për Perëndinë asgjë nuk është e pamundur».
- ³⁸Atëherë Maria tha: «Unë jam shërbëtorja e Zotit. Më ndodhte sipas fjalës sate». Dhe engjëlli u largua prej saj.

Maria shkon tek Elizabeta

- ³⁹Ato ditë Maria u ngrit e shkoi me nxitim në një krahinë malore, në një qytet të Judesë.
- ⁴⁰Ajo hyri në shtëpinë e Zakarias dhe përshëndeti Elizabetën.

- ⁴¹Sapo Elizabeta dëgjoji përshëndetjen e Marisë, i kërceu foshnja në bark. Elizabeta u mbush me Shpirtin e Shenjtë,
- ⁴²thirri me zë të lartë e tha: «E bekuar je ndër gratë dhe i bekuar është fryti i barkut tënd!
- ⁴³Nga më vjen kjo dhuratë, që nëna e Zotit të vijë tek unë?
- ⁴⁴Ja, sapo zëri i përshëndetjes sate arriti në veshët e mi, foshnja kërceu nga gëzimi në barkun tim.
- ⁴⁵Lum ajo që ka besuar, se do të përmbushet çfarë i qe thënë prej Zotit! ».
- ⁴⁶Maria tha: «Gjithë qenia ime e madhëron Zotin
- ⁴⁷dhe shpirti im ngazëllehët për Perëndinë, Shpëtimtarin tim,
- ⁴⁸sepse ai hodhi sytë mbi përlësinë e shërbëtores së vet dhe, ja, të gjitha breznitë do të më quajnë të lume.
- ⁴⁹Gjëra të mëdha ka bërë për mua i fuqishmi. I shenjtë është emri i tij.
- ⁵⁰Mëshira e tij zgjat nga breznia në brezni për ata që e druajnë.
- ⁵¹Bëri vepra të fuqishme me krahun e tij, hodhi poshtë ata që mburreshin me mendimet e zemrës së tyre,
- ⁵²rrëzoi të fuqishmit nga froni dhe lartësoi të përlulurit.
- ⁵³Të uriturit i mbushi me të mira, ndërsa të pasurit i nisi duarzbrazët.
- ⁵⁴E ndihmoi Izraelin, shërbëtorin e vet, duke sjellë ndër mend mëshirën,
- ⁵⁵siç u kishte thënë etërve tanë, Abrahamit dhe pasardhësve të tij përgjithmonë».
- ⁵⁶Maria ndenji rreth tre muaj me Elizabetën, pastaj u kthye në shtëpinë e vet.

Lindja e Gjon Pagëzorit

- ⁵⁷Elizabetës i erdhi koha për të lindur dhe lindi djalë.
- ⁵⁸Fqinjët dhe farefisi i saj dëgjuan se Zoti tregoi mëshirë të madhe për Elizabetën dhe gëzoheshin bashkë me të.

⁵⁹Ditën e tetë erdhën për të rrethprerë fëmijën dhe donin t'i vinin emrin Zakaria, sipas emrit të të atit.

⁶⁰Atëherë e ëma e tij tha: «Jo, ai do të quhet Gjon».

⁶¹Ata i thanë: «Askush nga të afërmit tuaj nuk quhet me këtë emër».

⁶²Atëherë e pyetën të atin me shenja se ç'emër donte t'i vinte.

⁶³Ai kërkoi një dërrasë, mbi të cilën shkroi: «Gjon është emri i tij». Të gjithë u mrekulluan.

⁶⁴Përnjëherë Zakarias iu hap goja dhe iu zgjidh gjuha dhe filloi të fliste duke bekuar Perëndinë.

⁶⁵Të gjithë banorët aty pranë i zuri frika dhe në mbarë krahinën malore të Judesë flitej për këto gjëra.

⁶⁶Ata që i dëgjuan këto gjëra i mbajtën në zemër dhe thanë: «Ç'do të bëhet vallë ky djalë? ». Dhe dora e Zotit ishte me të.

Profecia e Zakarisë

⁶⁷Zakaria, ati i tij, u mbush me Shpirtin e Shenjtë dhe profetizoi kështu:

⁶⁸«Bekuar qoftë Zoti, Perëndia i Izraelit, se erdhi dhe shpengoi popullin e tij.

⁶⁹Ai ngriti për ne bririn e shpëtimit në shtëpinë e Davidit, shërbëtorit të vet,

⁷⁰siç e kishte thënë me gojën e profetëve të tij të shenjtë që prej shekujsh;

⁷¹shpëtim nga armiqtë tanë dhe nga dora e të gjithëve atyre që na urrejnë,

⁷²për të treguar mëshirë me etërit tanë dhe për t'u kujtuar për besëlidhjen e tij të shenjtë;

⁷³për betimin që i bëri Abrahamit, atit tonë, për të na lejuar

⁷⁴që, pasi të na çlironte nga duart e armiqve tanë, t'i shërbenim pa frikë,

⁷⁵në shenjtëri dhe në drejtësi para tij për të gjitha ditët e jetës sonë.

⁷⁶Dhe ti, foshnjë, do të quhesh profet i më të Lartit, sepse do të ecësh përpara Zotit për të përgatitur udhët e tij,

⁷⁷për t'i dhënë popullit të tij njohjen e shpëtimit me anë të faljes së mëkateve,

⁷⁸falë zemrës së mëshirshme të Perëndisë tonë, me të cilën do të na vijë së larti agimi,

⁷⁹që shndrit mbi ata që rrinë në errësirë e në hijen e vdekjes dhe për të drejtuar hapat tanë në udhën e paqes».

⁸⁰Fëmija rritej, forcohej shpirtërisht dhe rrinte shkretëtirave gjer në ditën kur do t'i dëftohej Izraelit.

Luka 2

Lindja e Jezuit

(Mt 1.18-25)

¹Në ato ditë Cezar Augusti nxori një dekret për regjistrimin e tërë popullsisë.

²Regjistrimi i parë ishte bërë kur Kuirini qeveriste Sirinë.

³Të gjithë shkonin për t'u regjistruar, secili në qytetin e vet.

⁴Edhe Jozefi, që ishte nga Galileja, nga qyteti i Nazaretit, shkoi në Jude, në qytetin e Davidit, që quhet Betlehem, sepse ishte nga shtëpia dhe nga fisi i Davidit,

⁵për t'u regjistruar së bashku me Marinë, të fejuarën e tij, që ishte shtatzënë.

⁶Ndërsa ndodheshin në Betlehem, i erdhën ditët për të lindur

⁷dhe lindi djalin e saj të parë. E mbështolli në pelena dhe e vuri në grazhd, sepse në bujtinë nuk kishte vend për ta.

Barinjë dhe engjëjt

⁸Në atë vend gjendeshin disa barinj që kalonin natën nëpër ara duke ruajtur tufën e tyre.

⁹Një engjëll i Zotit iu shfaq atyre dhe lavdia e Zotit i mbështolli me dritë. Ata u trembën shumë,

¹⁰por engjëlli u tha: «Mos kini frikë! Ja, po ju jap lajmin e mirë, një gëzim të madh për të gjithë popullin:

¹¹Sot, në qytetin e Davidit ka lindur për ju një shpëtimtar që është Krishti Zot.

¹²Shenja për ju do të jetë kjo: do të gjeni një fëmijë të mbëshjellë në pelena dhe të shtrirë në grazhd».

¹³Papritur bashkë me engjëllin u duk një ushtri e madhe qiellore, që lavdëronte Perëndinë kështu:

¹⁴«Lavdi i qoftë Perëndisë në lartësitë qiellore dhe paqe në tokë njerëzve që ai i ka për zemër».

¹⁵Kur u larguan engjëjt prej tyre dhe u kthyen në qiell, barinj të i thanë njëri-tjetrit: «Të shkojmë në Betlehem e të shohim çfarë ka ndodhur, atë që na ka bërë të ditur Zoti».

¹⁶Ata shkuan me nxitim dhe gjetën Marinë me Jozefin dhe fëmijën të shtrirë në grazhd.

¹⁷Kur e panë, shpallën çfarë u qe thënë për foshnjën.

¹⁸Dhe të gjithë ata që dëgjuan mbetën të habitur nga tregimi i barinjve.

¹⁹Maria i ruante dhe i shqyrtonte të gjitha këto në zemrën e saj.

²⁰Atëherë barinj të u kthyen duke përlëvdur Perëndinë e duke i thurur lavde për gjithçka panë e dëgjuan, ashtu siç u qe thënë.

²¹Pas tetë ditësh, kur e rrethprenë, i vunë emrin Jezu, emrin që i kishte vënë engjëlli para se të ngjizej.

Jezui foshnjë në tempull

²²Kur erdhi koha e pastrimit të tyre në tempull, sipas ligjit të Moisiut, Jozefi dhe Maria e çuan Jezuin në Jerusalem për t'ia paraqitur Zotit,

²³siç është shkruar në ligjin e Zotit: *Çdo djalë i parë do t'i kushtohet Zotit,*

²⁴dhe për të kushtuar flinë siç thuhet në ligjin e Zotit: *Një çift turtujsh ose dy pëllumba të vegjël.*

²⁵Në atë kohë jetonte në Jerusalem një njeri me emrin Simeon. Ky njeri ishte i drejtë e i përkushtuar ndaj Perëndisë. Ai priste ngushëllimin e Izraelit dhe Shpirti i Shenjtë ishte me të.

²⁶Shpirti i Shenjtë i kishte zbuluar se nuk do të vdiste pa e parë Krishtin e Zotit.

²⁷I udhëhequr nga Shpirti i Shenjtë ai erdhi në tempull dhe kur prindërit sollën Jezuin foshnjë, për të përmbushur me të kërkesat e ligjit të Moisiut,

²⁸Simeoni e mori Jezuin në krahë dhe bekoi Perëndinë kështu:

²⁹«Tani, o Zot, lëre shërbëtorin tënd të shkojë në paqe, sipas fjalës sate,

³⁰sepse me sytë e mi e pashë shpëtimin tënd,

³¹që ti e përgatite në sytë e të gjithë popujve,

³²dritë për të ndriçuar kombet dhe lavdi për popullin tënd, Izraelin».

³³I ati dhe e ëma e Jezuit mrekulloheshin nga gjërat që thuheshin për të.

³⁴Atëherë Simeoni i bekoi dhe i tha Marisë, nënës së Jezuit: «Ja, ky fëmijë do të jetë shkak për rënien dhe ngritjen e shumë vetave në Izrael dhe shenjë kundërshtimi,

³⁵që të zbulohen mendimet e shumë zemrave. Ndërsa ty një shpatë do të ta përshkojë shpirtin».

³⁶Aty gjendej edhe një profeteshë, Ana, bija e Fanuelit, nga fisi i Asherit. Ajo ishte e shkuar në moshë, kishte jetuar shtatë vjet me burrin e saj

³⁷e pastaj jetoi si vejushë derisa u bë tetëdhjetë e katër vjeç. Ajo nuk largohej nga tempulli, por adhuronte Zotin ditë e natë, duke agjëruar e duke u lutur.

³⁸Meqenëse ndodhej aty në atë çast, filloi edhe ajo të lavdëronte Zotin dhe u fliste për fëmijën atyre që prisnin shpengimin e Jerusalemit.

Kthimi në Nazaret

³⁹Kur kryen gjithçka sipas ligjit të Zotit, u kthyen në Galile, në qytetin e tyre Nazaret.

⁴⁰Fëmija rritej e forcohej plot urti dhe hiri i Zotit ishte me të.

Jezui fëmijë në tempull

⁴¹Prindërit e Jezuit shkonin çdo vit në Jerusalem për festën e Pashkës.

⁴²Kur ai mbushi dymbëdhjetë vjeç, shkuan përsëri atje, sipas zakonit.

⁴³Si kaluan ditët e festës, ata u nisën për t'u kthyer. Fëmija Jezu mbeti në Jerusalem, por prindërit nuk e morën vesh këtë gjë.

⁴⁴Meqë mendonin se ai ishte bashkë me udhëtarët e tjerë, ata udhëtuan gjithë ditën dhe pastaj filluan ta kërkonin te të afërmit e të njohurit,

⁴⁵por nuk e gjetën dhe u kthyen në Jerusalem për ta kërkuar.

⁴⁶Pas tri ditësh e gjetën në tempull. Ishte ulur në mes të mësuesve që i dëgjonte dhe i pyeste.

⁴⁷Të gjithë ata që e dëgjonin mahniteshin nga zgjuarsia dhe përgjigjet e tij.

⁴⁸Kur e panë, u habitën dhe e ëma i tha: «Bir, pse na e bëre këtë? Unë dhe yt atë po të kërkonim gjithë ankth».

⁴⁹Jezui u përgjigj: «Pse po më kërkonit? A nuk e dinit se duhet të merrem me punët e Atit tim? ».

⁵⁰Por ata nuk i kuptuan fjalët e tij.

⁵¹Pastaj u nis bashkë me ta, u kthye në Nazaret dhe u bindej. Nëna e tij i ruante të gjitha këto gjëra në zemër.

⁵²Jezui rritej në urti, në moshë e në hir para Perëndisë dhe njerëzve.

Luka 3

Predikimi i Gjon Pagëzorit

(Mt 3.1-12; Mk 1.1-8; Gjn 1.19-28)

¹Në vitin e pesëmbëdhjetë të mbretërimit të Cezar Tiberit, kur Ponc Pilati ishte qeveritar i Judesë dhe Herodi, tetrark i Galilesë, ndërsa vëllai i tij Filipi, tetrark i krahinës së Ituresë dhe Trakonitidës, kur Lisania ishte tetrark i Abilenës

- ²dhe kryepriiftërinj ishin Hanai dhe Kajafa, Gjonit, birit të Zakarisë, iu dha fjala e Perëndisë në shkretëtirë.
- ³Ai shkoi në mbarë krahinën përreth Jordanit dhe u predikonte njerëzve që të pendoheshin e të pagëzoheshin, që t'u faleshin mëkatet.
- ⁴Siç është shkruar në librin e profetit Isaia: *Një zë thërret në shkretëtirë: bëni gati udhën për Zotin, drejtoni shtigjet e tij.*
- ⁵Çdo luginë le të mbushet dhe çdo mal e kodër le të rrafshohet. Drejtoni udhët e shtrembra dhe rrafshoni rrugët e ashpra.
- ⁶Çdo njeri do ta shohë shpëtimin e Perëndisë.
- ⁷Gjoni u thoshte turmave që vinin për t'u pagëzuar tek ai: «Pjellë nepërkash! Kush ju mësoi t'i ikni zemërimit që po vjen?»
- ⁸Tregojeni me vepra se jeni penduar dhe mos filloni t'i thoni vetes: kemi për atë Abrahamin. Unë po ju them se Perëndia mund t'i japë bij Abrahamit edhe nga këta gurë.
- ⁹Që tani pemëve u është vënë sëpata në rrënjë. Çdo pemë që nuk jep fryt të mirë, pritet e hidhet në zjarr».
- ¹⁰Turmat e pyetën: «Ç'duhet të bëjmë, atëherë?»
- ¹¹Gjoni u përgjigj: «Kush ka dy tunika, le t'ia japë njëren atij që nuk ka. Ai që ka për të ngrënë, le të veprojë po kështu».
- ¹²Erdhën për t'u pagëzuar edhe tagrambledhësit dhe i thanë: «Mësues, ç'duhet të bëjmë?»
- ¹³Ai u tha: «Mos mblidhni më shumë nga ç'ju është ngarkuar».
- ¹⁴Edhe disa ushtarë e pyetën: «Po ne, ç'duhet të bëjmë?» Gjoni u tha: «Mos i merrni askujt gjë me dhunë dhe duke mashtruar, por kënaquni me pagën tuaj».
- ¹⁵Populli ishte në pritje dhe të gjithë mendonin në zemrat e tyre se mos Gjoni ishte Krishti.

¹⁶Atëherë Gjoni u tha: «Unë po ju pagëzoj me ujë, por po vjen dikush më i fuqishëm se unë, të cilit unë nuk jam i denjë as t'i zgjidh sandalet. Ai do t'ju pagëzojë me Shpirtin e Shenjtë dhe me zjarr.

¹⁷Ai e mban në dorë terploten për ta ndarë grurin nga kashta. Grurin do ta mbledhë në grunarin e tij, ndërsa kashtën do ta djegë në zjarrin që nuk shuhet kurrë».

¹⁸Gjoni ia shpallte lajmin e mirë popullit edhe me shumë porosi të tjera.

¹⁹Herod Tetrarku, të cilin Gjoni e kishte qortuar për shkak të Herodiadës, gruas së vëllait të vet, si edhe për të gjitha të këqijat që kishte bërë,

²⁰bëri edhe këtë të keqe: e futi Gjonin në burg.

Pagëzimi i Jezuit
(Mt 3.13-17; Mk 1.9-11)

²¹Kur u pagëzua gjithë populli, u pagëzua edhe Jezui dhe kur po lutej, u hap qielli

²²dhe mbi të zbriti Shpirti i Shenjtë në trajtë trupore si pëllumb. Atëherë u dëgjua një zë nga qielli: «Ti je Biri im i dashur. Me ty jam i kënaqur».

Breznitë e Jezuit
(Mt 1.1-17)

²³Kur Jezui e filloi shërbesën e vet, ishte rreth tridhjetë vjeç. Jezuin e pandehnin se ishte biri i Jozefit. Jozefi ishte bir i Eliut,

²⁴bir i Matatit, bir i Levit, bir i Melkiut, bir i Janait, bir i Jozefit,

²⁵bir i Matatisë, bir i Amosit, bir i Naumit, bir i Esliut, bir i Nagait,

²⁶bir i Mahatit, bir i Matatisë, bir i Semeinit, bir i Josekut, bir i Jodës,

²⁷bir i Joanait, bir i Resës, bir i Zorobabelit, bir i Salatielit, bir i Nerit,

²⁸bir i Melkiut, bir i Adiut, bir i Kosamit, bir i Elmadamit, bir i Erit,

²⁹bir i Jozueut, bir i Eliezerit, bir i Jorimit, bir i Matatit, bir i Levit,

³⁰bir i Simeonit, bir i Judës, bir i Jozefit, bir i Jonamit, bir i Eliakimit,

³¹bir i Meleas, bir i Menait, bir i Matatës, bir i Natamit, bir i Davidit,

- ³²bir i Jeseut, bir i Jobedit, bir i Boozit, bir i Salait, bir i Naasonit,
³³bir i Aminadabit, bir i Adminit, bir i Arnit, bir i Esromit, bir i Faresit, bir i Judës,
³⁴bir i Jakobit, bir i Isakut, bir i Abrahamit, bir i Tarait, bir i Nahorit,
³⁵bir i Serukut, bir i Ragaut, bir i Falekut, bir i Eberit, bir i Salait,
³⁶bir i Kainamit, bir i Arfaksadit, bir i Semit, bir i Noeut, bir i Lamekut,
³⁷bir i Matusalait, bir i Enokut, bir i Jaretit, bir i Maleleelit, bir i Kainamit,
³⁸bir i Enout, bir i Setit, bir i Adamit, bir i Perëndisë.

Luka 4

Tundimi i Jezuit

(Mt 4.1-11; Mk 1.12-13)

- ¹Jezui, plot me Shpirtin e Shenjtë, u kthye nga Jordani dhe Shpirti i Shenjtë e çoi në shkretëtirë.
- ²Atje u tundua nga djalli për dyzet ditë. Gjatë këtyre ditëve nuk hëngri asgjë dhe kur kaluan ato ditë, e mori uria.
- ³Djalli i tha: «Nëse je Biri i Perëndisë, thuaji këtij guri të bëhet bukë».
- ⁴Por Jezui iu përgjigj: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Njeriu nuk jeton vetëm me bukë*».
- ⁵Pastaj djalli e ngjiti lart, i tregoi të gjitha mbretëritë e botës në një çast
- ⁶dhe i tha: «Unë do të ta jap gjithë pushtetin dhe lavdinë e tyre, sepse më është dhënë mua dhe unë mund t'ia jap kujt të dua.
- ⁷Gjithçka do të jetë e jotja nëse bie në gjunjë para meje».
- ⁸Dhe Jezui i tha: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Adhuro Zotin, Perëndinë tënd dhe shërbeji vetëm atij*».
- ⁹Pastaj djalli e çoi në Jerusalem, e vuri në pikën më të lartë të tempullit dhe i tha: «Nëse je Biri i Perëndisë, hidhu që këtu,
- ¹⁰sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Do t'i urdhërojë engjëjt e tij të të ruajnë*

¹¹dhe do të të mbajnë në duart e tyre, që mos të të ndeshë këmba në gur».

¹²Por Jezui iu përgjigj: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Mos e tundo Zotin, Perëndinë tënd*».

¹³Pasi e tundoi Jezuin në të gjitha mënyrat, djalli u largua prej tij për një farë kohe.

Fillon shërbesa në Galile

(Mt 4.12-17; Mk 1.14-15)

¹⁴Jezui u kthye në Galile me fuqinë e Shpirtit të Shenjtë dhe për të u hap fjala në mbarë rrethinat e atij vendi.

¹⁵Ai i mësonte njerëzit nëpër sinagogat e tyre dhe të gjithë e përlëvdonin.

Jezuin nuk e pranojnë në Nazaret

(Mt 13.53-58; Mk 6.1-6)

¹⁶Jezui shkoi në Nazaret, atje ku ishte rritur. Ditën e shtunë, sipas zakonisht, shkoi në sinagogë. U ngrit për të lexuar

¹⁷dhe i dhanë librin e profetit Isaia. Ai e hapi librin dhe gjeti vendin ku ishte shkruar:

¹⁸«Shpirti i Zotit është mbi mua, sepse ai më ka vajosur për t'u shpallur ungjillin të varfërve. Më ka dërguar për t'u shpallur robërve lirinë dhe për t'u kthyer të verbërve shikimin, për të çliruar të shtypurit

¹⁹dhe për të shpallur vitin e hirit të Zotit».

²⁰E mbylli librin, ia dha shërbestarit dhe u ul. Sytë e të gjithëve në sinagogë ishin drejtuar tek ai.

²¹Jezui filloi t'u thoshte: «Sot u përmbush kjo pjesë e Shkrimit të shenjtë që e dëgjuat me veshët tuaj».

²²Të gjithë flisnin mirë për të dhe mrekulloheshin nga fjalët plot hir që dilnin nga goja e tij dhe thoshin: «A nuk është ky i biri i Jozefit? ».

²³Jezui u tha: «Ju do të më përmendni padyshim këtë thënie: mjek, shëro veten. Bëj edhe këtu në vendin tënd çfarë kemi dëgjuar se ke bërë në Kafarnaum».

²⁴Dhe vazhdoi: «Me të vërtetë po ju them se asnjë profet nuk pranohet në vendlindjen e tij.

²⁵Por, me të vërtetë po ju them: në kohën e Elias kishte shumë vejusha në Izrael kur qielli ishte i mbyllur për tre vjet e gjashtë muaj, kur në mbarë tokën ra zia e bukës.

²⁶Megjithatë, Elia nuk qe dërguar tek asnjëra prej tyre, por vetëm në Sarepta, në tokën e Sidonit, te një grua e ve.

²⁷Në kohën e profetit Elise kishte shumë të lebrosur në Izrael e, megjithatë, asnjëri prej tyre nuk u pastrua, por vetëm Namani nga Siria».

²⁸Të gjithë ata që ishin në sinagogë u mbushën me zemërim kur e dëgjuan këtë.

²⁹U ngritën, e nxorën jashtë qytetit dhe e çuan në majë të kodrës, ku ishte ndërtuar qyteti i tyre, që ta hidhnin në humnerë.

³⁰Por Jezui kaloi përmes tyre dhe u largua.

Njeriu i pushtuar nga një shpirt i ndyrë

(Mk 1.21-28)

³¹Jezui shkoi në Kafarnaum, në një qytet të Galilesë dhe po i mësonte njerëzit ditën e shtunë.

³²Ata mahniteshin nga mësimi i tij, se fliste me autoritet.

³³Në sinagogë gjendej një njeri që ishte i pushtuar nga shpirti i një demoni të ndyrë. Ai bërtiti me zë të lartë:

³⁴«Çfarë ke me ne, o Jezui i Nazaretit? Ke ardhur të na shkatërrosh? Unë e di kush je: ti je i Shenjti i Perëndisë».

³⁵Por Jezui e qortoi e i tha: «Hesht e dil prej tij! ». Shpirti i ndyrë e përplasi njeriun në mes të turmës dhe doli prej tij pa e dëmtuar.

³⁶Të gjithë u mrekulluan dhe i thoshin njëri-tjetrit: «Ç'është kjo fjalë? Ai i urdhëron shpirtrat e ndyrë me pushtet e me fuqi dhe ata dalin».

³⁷Dhe për të u hap fjala kudo në ato rrethina.

Shërimi i shumë vetave

(Mt 8.14-17; Mk 1.29-34)

³⁸Jezui u ngrit, doli nga sinagoga dhe shkoi në shtëpinë e Simonit. Vjehrra e Simonit ishte sëmurë me ethe të forta, prandaj iu lutën që ta shëronte.

³⁹Jezui u përkul mbi të, qortoi ethet dhe ato e lanë. Ajo u ngrit menjëherë dhe filloi t'u shërbente.

⁴⁰Në përndim të diellit, të gjithë ata që kishin të sëmurë që vuanin nga sëmundje të ndryshme i sillnin te Jezui. Ai vendoste duart mbi secilin prej tyre dhe i shëronte.

⁴¹Prej shumë vetave dilnin shpirtra të ndyrë që bërtisnin: «Ti je Biri i Perëndisë! ». Por Jezui i qortonte dhe nuk i lejonte të flisnin, sepse ata e dinin se ai ishte Krishti.

Jezui predikon nëpër Jude

(Mk 1.35-39)

⁴²Kur agoi dita, Jezui doli nga qyteti e shkoi drejt një vendi të shkretë. Një turmë e madhe shkoi për ta kërkuar dhe kur e gjetën, nuk donin që ai të largohej prej tyre,

⁴³por Jezui u tha: «Më duhet ta shpall ungjillin e mbretërisë së Perëndisë edhe në qytetet e tjera, se për këtë gjë jam dërguar».

⁴⁴Dhe predikonte nëpër sinagogat e Judesë.

Luka 5

Thirrja e dishepujve të parë

(Mt 4.18-22; Mk 1.16-20)

¹Jezui gjendej pranë Liqenit të Gjenesaretit dhe turma shtyhej drejt tij për të dëgjuar fjalën e Perëndisë.

²Ai pa dy varka në breg të liqenit, por peshkatarët kishin dalë nga varkat e po lanin rrjetat.

³Si hipi në një të një prej tyre, në atë të Simonit, i kërkoi ta largonte pak nga bregu. Pastaj u ul dhe mësonte turmën nga varka.

⁴Kur mbaroi së foluri, i tha Simonit: «Shko drejt thellësisë e hidhi rrjetat për peshkim».

⁵Simoni iu përgjigj: «Mësues, jemi munduar gjithë natën e nuk kemi zënë asgjë, po për hir të fjalës sate do t'i hedh rrjetat».

⁶Si bënë kështu, kapën aq shumë peshk, saqë po u griseshin rrjetat.

⁷Atëherë u bënë shenjë atyre që ishin në varkën tjetër që të vinin e t'i ndihmonin. Ata erdhën dhe të dyja varkat u mbushën aq shumë sa po fundoseshin.

⁸Kur e pa këtë gjë, Simon Pjetri ra në gjunjë para Jezuit dhe tha: «O Zot, largohu prej meje, se jam njeri mëkatar».

⁹Ai dhe të gjithë ata që ishin me të u çuditën nga sasia e madhe e peshkut që kishin zënë.

¹⁰Aty ishin edhe Jakobi e Gjoni, bijtë e Zebedeut, që ishin të afërm të Simonit. Atëherë Jezui i tha Simonit: «Mos ki frikë, që tani do të bëhesh peshkatar njerëzish».

¹¹Si i nxorën varkat në breg, ata lanë gjithçka dhe shkuan pas Jezuit.

Jezui pastron një të lebrosur

(Mt 8.1-4; Mk 1.40-45)

¹²Ndërsa Jezui gjendej në një qytet, erdhi një burrë që e kishte mbuluar lebra. Kur e pa Jezuin, ra përmbys dhe iu lut: «O Zot, po të duash, ti mund të më pastrosh».

¹³Jezui shtriu dorën, e preku dhe i tha: «Dua. Pastrohu! ». Dhe lebra e la menjëherë.

¹⁴Jezui e urdhëroi të mos i tregonte askujt dhe i tha: «Shko e paraqitu te prifti dhe kushto një fli për pastrimin tënd, siç ka urdhëruar Moisiu. Kjo t'u shërbejë si dëshmi».

¹⁵Megjithatë, fjala për Jezuin përhapej gjithnjë e më shumë dhe turma të mëdha mbledheshin për ta dëgjuar e për t'u shëruar nga sëmundjet e tyre.

¹⁶Por ai u tërhoq në vende të shkreta dhe lutej.

Shërimi i një të paralizuari

(Mt 9.1-8; Mk 2.1-12)

¹⁷Një ditë Jezui po mësonte njerëzit dhe aty gjendeshin disa farisenj dhe mësues të ligjit të Moisiut, që kishin ardhur nga çdo fshat i Galileës, nga Judeja e nga Jerusalemi. Fuqia e Zotit ishte me Jezuin që ai të shëronte.

¹⁸Atëherë disa burra po sillnin në një vig një njeri të paralizuar. Ata po mundoheshin ta fusnin në shtëpinë ku ishte Jezui dhe ta vinin para tij,

¹⁹por nuk dinin nga të hynin për shkak të turmës. Atëherë hipën mbi çati, hoqën tjegullat dhe e ulën në mes bashkë me vigun, para Jezuit.

²⁰Kur e pa besimin e tyre, Jezui i tha të paralizuarit: «O njeri, të janë falur mëkatet».

²¹Skribët dhe farisenjtë filluan të thonë me vete: «Kush është ky që fyen Perëndinë? E kush tjetër, përveç Perëndisë, mund t'i falë mëkatet? ».

²²Jezui i kuptoi mendimet e tyre dhe u tha: «Përse mendoni kështu në zemrat tuaja?

²³Çfarë është më e lehtë, të thuash “të janë falur mëkatet”, apo të thuash “ngrihu dhe ec”?

²⁴Mirëpo, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtetin të falë mëkatet mbi tokë» – i tha të paralizuarit – «po të them: ngrihu, merre vigun e shko në shtëpi».

²⁵Ai u ngrit menjëherë para tyre, mori vigun dhe shkoi në shtëpi duke përlëvduar Perëndinë.

²⁶Të gjithë u mahnitën, përlëvduan Perëndinë dhe plot frikë thanë: «Sot kemi parë gjëra të çuditshme».

Thirrja e Levit

(Mt 9.9-13; Mk 2.13-17)

²⁷Pastaj Jezui doli, pa një tagrambledhës me emrin Levi që rrinte ulur në bankën e tagrave dhe i tha: «Më ndiq! ».

²⁸Ai la gjithçka, u ngrit dhe i shkoi pas.

²⁹Levi shtroi për Jezuin një festë të madhe në shtëpinë e tij. Në tryezë me ta ishin ulur një turmë e madhe tagrambledhësish dhe njerëzish të tjerë.

³⁰Atëherë farisenjtë dhe skribët e tyre murmurisnin kundër dishepujve e thoshin: «Përse hani e pini me tagrambledhës e mëkatarë? ».

³¹Jezui iu përgjigj: «Nuk janë të shëndoshët ata që kanë nevojë për mjekun, por të sëmurët.

³²Unë nuk kam ardhur të thërras të drejtët, por mëkatarët që të pendohen».

Çështja e agjërimit

(Mt 9.14-17; Mk 2.18-22)

³³Atëherë farisenjtë i thanë Jezuit: «Dishepujt e Gjonit agjërojnë shpesh e luten. Po kështu bëjnë edhe dishepujt e farisenjve, ndërsa të tutë hanë e pijnë».

³⁴Jezui u tha: «A mund të agjërojnë dasmorët kur dhëndri është me ta?

³⁵Por do të vijnë ditët kur do t'ua rrëmbejnë dhëndrin dhe atëherë, në ato ditë, do të agjërojnë».

³⁶Pastaj u tregoi këtë shëmbëlltyrë: «Askush nuk pret një copë prej një rrobe të re për të arnuar me të një rrobë të vjetër, sepse copa nga rroba e re do të grisët dhe nuk do t'i përshtatet së vjetrës.

³⁷Askush nuk hedh verë të re në kacekë të vjetër, se vera e re do t'i çajë kacekët dhe do të derdhet, ndërsa vetë kacekët do të shkojnë dëm.

³⁸Prandaj vera e re hidhet në kacekë të rinj.

³⁹Askush nuk dëshiron të pijë verë të re pasi ka pirë verë të vjetër, sepse thotë: “E vjetra është më e mirë”».

Luka 6

Jezui dhe e shtuna

(Mt 12.1-8; Mk 2.23-28)

¹Një të shtunë, ndërsa Jezui po ecte përmes një fushe me grurë, dishepujt këpusnin kallinj, i shkoqnin me duar dhe hanin.

²Disa nga farisenjtë thanë: «Përse po bëni atë që nuk është e lejueshme të shtunën? ».

³Jezui u përgjigj: «A nuk e keni lexuar se çfarë bëri Davidi kur e mori uria, atë dhe ata që ishin me të?»

⁴Se si hyri në shtëpinë e Perëndisë, mori bukën e kushtimit, hëngri vetë dhe u dha edhe atyre që ishin me të, bukë që nuk lejohet t'i hajë askush përveç priftërinjve? ».

⁵Pastaj u tha: «Biri i njeriut është Zot i së shtunës».

Njeriu me dorë të paralizuar

(Mt 12.9-14; Mk 3.1-6)

⁶Një të shtunë tjetër Jezui hyri në një sinagogë dhe filloi të mësonte njerëzit. Aty gjendej një njeri që e kishte dorën e djathtë të tharë.

⁷Skribët dhe farisenjtë e vëzhgonin me kujdes Jezuin për të parë nëse do të shëronte të shtunën, që të gjenin një shkak për ta paditur.

⁸Jezui, edhe pse e dinte se çfarë mendonin ata, i tha njeriut që e kishte dorën të tharë: «Ngrihu e qëndro në mes! ». Dhe ai u ngrit.

⁹Pastaj u tha atyre: «Po ju pyes: a është e lejueshme të bësh mirë apo të bësh keq të shtunën? Të shpëtosh një jetë apo ta shkatërrosh atë? ».

¹⁰Dhe, ndërsa po i shikonte të gjithë ata që ishin përreth, i tha të sëmurit: «Shtrije dorën! ». Ai e shtriu dhe dora iu shërua tërësisht.

11Por ata u tërbuan dhe filluan të flisnin me njëri-tjetrin se çfarë mund t'i bënin Jezuit.

Zgjedhja e të dymbëdhjetëve

(Mt 10.1-4; Mk 3.13-19)

12Gjatë këtyre ditëve Jezui shkoi në mal për t'u lutur dhe e gdhiu duke iu lutur Perëndisë.

13Kur u bë ditë, i thirri dishepujt pranë vetes, zgjodhi dymbëdhjetë prej tyre dhe i quajti apostuj.

14Këta ishin: Simoni, të cilit ia vuri emrin Pjetër, dhe vëllai i tij Andrea, Jakobi dhe Gjoni, Filipi dhe Bartolomeu,

15Mateu dhe Thomai, Jakobi i Alfeut dhe Simoni që quhej Zelltar,

16Juda i Jakobit dhe Judë Iskarioti, që u bë tradhtar.

Shërbesa e Jezuit dhe turmat

(Mt 4.23-25)

17Jezui zbriti së bashku me ta dhe u ndal në një vend të rrafshët, ku gjendeshin shumë nga dishepujt e tij. Aty gjendej edhe një turmë e madhe njerëzish nga e gjithë Judeja, Jerusalemi dhe bregu i Tirit e i Sidonit.

18Kishin ardhur për ta dëgjuar dhe për t'u shëruar nga sëmundjet e tyre. Ata që vuanin nga shpirtrat e ndyrë shëroheshin

19dhe të gjithë përpiqeshin ta preknin, sepse prej tij dilte një forcë që i shëronte.

Lumnitë dhe mjerimet

(Mt 5.1-12)

20Atëherë Jezui ngriti sytë, pa nga dishepujt e tha: «Lum ju që jeni të varfër, se e juaja do të jetë mbretëria e Perëndisë!

21Lum ju që tani keni uri, se do të ngopeni! Lum ju që tani qani, se do të qeshni!

22Lum ju kur njerëzit t'ju urrejnë, kur t'ju përjashtojnë, kur t'ju shajnë dhe të shpifin për ju, për shkak se keni besuar në Birin e njeriut.

²³Kur të vijë ajo ditë, gëzohuni e kërceni nga hareja, se shpërblimi juaj do të jetë i madh në qiell. Kështu kanë bërë etërit e tyre edhe me profetët.

²⁴Por mjerë ju që jeni të pasur, se ju e keni marrë ngushëllimin tuaj në këtë jetë!

²⁵Mjerë ju që tani e keni barkun plot, se do të keni uri! Mjerë ju që tani qeshni, se do t'ju zërë trishtimi dhe do të qani!

²⁶Mjerë ju kur të gjithë do të flasin mirë për ju, se kështu kanë bërë etërit e tyre me profetët e rremë! »

Dashuria për armiqtë

(Mt 5.38-48; 7.12a)

²⁷«Por unë po ju them juve që më dëgjoni: Duajini armiqtë tuaj, bëjuni mirë atyre që ju urrejnë.

²⁸Bekojini ata që ju mallkojnë dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë.

²⁹Nëse dikush të qëllon në njëren faqe, ktheja edhe tjetrën. Kushdo që të merr mantelin, mos e pengo të të marrë edhe tunikën.

³⁰Jepi kujtdo që të kërkon ndonjë gjë dhe, nëse dikush të merr ndonjë gjë tënden, mos ia kërko.

³¹Bëjuni të tjerëve ashtu siç do të donit t'ju bëjnë ata juve.

³²Sepse, nëse doni vetëm ata që ju duan, çfarë merite keni? Edhe mëkatarët i duan ata që i duan.

³³Dhe nëse u bëni mirë vetëm atyre që ju bëjnë mirë, çfarë merite keni? Edhe mëkatarët bëjnë kështu.

³⁴Nëse u jepni hua vetëm atyre prej të cilëve shpresoni se do t'jua kthejnë, çfarë merite keni? Edhe mëkatarët u japin hua mëkatarëve, që të marrin prej tyre çfarë kanë dhënë.

³⁵Ju, përkundrazi, duajini armiqtë tuaj, bëjuni mirë atyre dhe jepni hua pa pritur që t'ju kthehet. Kështu do të merrni një shpërblim të madh dhe do të

jeni bij të më të lartit Perëndi, sepse ai është i mirë me mosmirënjohësit dhe të këqijtë.

36Jini të mëshirshëm, sikurse është i mëshirshëm edhe Ati juaj. »

Mos gjyko tjetrin

(Mt 7.1-5)

37«Mos gjykoni dhe Perëndia nuk do t'ju gjykojë. Mos dënoni dhe Perëndia nuk do t'ju dënojë. Falni dhe Perëndia do t'ju falë.

38Jepni dhe Perëndia do t'ju japë. Ai do të vendosë në prehrin tuaj një dhuratë të mirë, të begatë, të përsosur e të pamasë, sepse me masën që do të matni të tjerët, do të mateni edhe ju nga Perëndia».

39Jezui u foli përsëri me shëmbëlltyra: «A mund t'i prijë një i verbër një të verbri tjetër? A nuk do të bien të dy në gropë?

40Dishepulli nuk është më i madh se mësuesi. Edhe po të mësojë gjithçka, do të jetë si mësuesi i tij.

41Përse shikon ashklën në syrin e vëllait tënd dhe nuk shikon traun që është në syrin tënd?

42Si mund t'i thuash vëllait tënd “vëlla, më lër të ta heq ashklën nga syri”, ti që nuk sheh traun që është në syrin tënd? Hipokrit! Hiq më parë traun nga syri yt dhe atëherë do të shohësh qartë për të hequr ashklën nga syri i vëllait tënd. »

Pema njihet nga frytet

(Mt 7.17-20; 12.34b-35)

43«Nuk ka pemë të mirë që jep fryte të këqija dhe as pemë të kalbur që jep fryte të mira.

44Çdo pemë njihet nga frytet e saj. Askush nuk mund të vjelë fiq nga ferrat dhe as rrush nga shkurret.

45Njeriu i mirë nxjerr të mirën nga thesari i mirë i zemrës së tij dhe njeriu i keq nxjerr të keqen nga thesari i tij i keq, sepse ç'ka zemra, nxjerr goja. »

Dy shtëpitë

(Mt 7.24-27)

⁴⁶«Përse më thërrisni “Zot, Zot” dhe nuk bëni çfarë ju them unë?

⁴⁷Po ju tregoj kujt i ngjan ai që vjen tek unë dhe që i dëgjon e i zbaton fjalët e mia.

⁴⁸Ai i ngjan një njeriu që ndërtoi një shtëpi, gërmoi thellë dhe i hodhi themelet në shkëmb. Kur erdhi përmbytja, lumi vërshoi drejt asaj shtëpie, por nuk e tundi dot vendit, sepse shtëpia ishte ndërtuar mirë.

⁴⁹Ndërsa ai që i dëgjon, por nuk i zbaton fjalët e mia, i ngjan një njeriu që ndërtoi një shtëpi mbi dhë, pa themele. Kur vërshoi lumi, ajo u shemb menjëherë e i madh qe shkatërrimi i saj».

Luka 7

Besimi i centurionit

(Mt 8.5-13; Gjn 4.43-54)

¹Kur mbaroi së thëni të gjitha fjalët për popullin që po e dëgjonte, Jezui shkoi në Kafarnaum.

²Aty gjendej një centurion që kishte një shërbëtor të cilin e vlerësonte shumë, por që ishte shumë i sëmurë, gati duke vdekur.

³Kur dëgjoji për Jezuin, centurioni dërgoi tek ai disa pleq të judenjve, që t'i luteshin të vinte për t'i shëruar shërbëtorin.

⁴Si arritën te Jezui, ata iu lutën me këmbëngulje e i thanë: «Ai e meriton ta ndihmohet,

⁵sepse e do popullin tonë dhe na ka ndërtuar edhe sinagogën».

⁶Atëherë Jezui shkoi me ta, por nuk ishin larg nga shtëpia kur centurioni dërgoi disa miq për t'i thënë: «O Zot, mos u shqetëso! Unë nuk jam i denjë që të hysh nën çatinë time.

⁷Prandaj nuk m'u duk vetja i denjë të vija vetë, por thuaj një fjalë e shërbëtori im do të shërohet.

⁸Sepse edhe unë jam nën urdhrat e eprorëve të mi dhe kam nën vete ushtarë. Kur i them njërit: “shko”, ai shkon dhe kur i them tjetrit: “eja”, ai vjen. Kur i them shërbëtorit tim: “bëje këtë”, ai e bën».

⁹Kur dëgjoi këto fjalë, Jezui u mrekullua me centurionin. Atëherë u kthye dhe i tha turmës që po e ndiqte: «Po ju them se as në Izrael nuk e kam gjetur një besim kaq të madh».

¹⁰Pastaj të dërguarit u kthyen në shtëpinë e centurionit dhe e gjetën shërbëtorin të shëruar.

Jezui ngjall djalin e një vejushe

¹¹Jezui shkoi në një qytet që quhej Nain, i shoqëruar nga dishepujt e tij e nga një turmë e madhe.

¹²Kur iu afruan portës së qytetit, pa se po çonin për të varrosur një të vdekur. Ai kishte qenë djalë i vetëm dhe e ëma ishte e ve. Një turmë e madhe nga qyteti po e shoqëronte.

¹³Kur Zoti e pa, ndjeu dhembshuri për të e i tha: «Mos qaj! ».

¹⁴Pastaj u afrua dhe preku vigun. Ata që e mbanin, u ndalën. Jezui tha: «Djalosh, po të them: ngrihu! ».

¹⁵I vdekuri u ngrit e filloi të fliste. Jezui e çoi tek e ëma.

¹⁶Të gjithë i zuri frika dhe përlëvdonin Perëndinë duke thënë: «Një profet i madh është shfaqur mes nesh» dhe «Perëndia i ka kthyer sytë mbi popullin e vet».

¹⁷Atëherë u përhap fjala për të në mbarë Judenë e në krahinat përreth.

Të dërguarit e Gjon Pagëzorit

(Mt 11.2-19)

¹⁸Dishepujt e Gjonit i treguan atij për gjithçka. Gjoni thirri dy prej tyre

¹⁹e i dërgoi te Zoti për ta pyetur: «A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër? ».

²⁰Kur arritën te Jezui i thanë: «Gjon Pagëzori na ka dërguar te ti për të të pyetur: “A je ti ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër? ”».

²¹Jezui sapo kishte shëruar shumë njerëz nga sëmundjet e nga mundimet, i kishte çliruar nga shpirtrat e këqij e u kishte kthyer shikimin shumë të verbërve.

²²Atëherë u përgjigj: «Shkoni e i tregoni Gjonit për ato që patë e dëgjuat. Të verbërit po shohin përsëri dhe të çalët po ecin, të lebrosurit po pastrohen dhe të shurdhrit po dëgjojnë, të vdekurit po ngjallen dhe të varfërve po u shpallet ungjilli.

²³Lum ai që nuk humbet besimin në mua».

²⁴Kur u larguan të dërguarit e Gjonit, Jezui filloi t’u fliste turmave për Gjonin e tha: «Çfarë shkuat të shihnit në shkretëtirë? Një kallam që e lëkund era?

²⁵Çfarë shkuat të shihnit, pra? Një njeri të veshur me rroba të buta? Ata që vishen me rroba të kushtueshme e që jetojnë në kënaqësi gjenden në pallatet mbretërore.

²⁶Çfarë shkuat të shihnit, atëherë? Një profet? Po, po ju them madje më shumë se një profet.

²⁷Gjoni është ai për të cilin Shkrimi i shenjtë thotë: *Ja, unë po dërgoj lajmëtarin tim përpara teje, që të përgatisë udhën tënde.*

²⁸Me të vërtetë po ju them se asnjë grua nuk ka lindur njeri më të madh se Gjon Pagëzorin. Por më i vogli në mbretërinë e Perëndisë është më i madh se ai. »

²⁹Të gjithë ata që e dëgjuan këtë gjë, përfshirë edhe tagrambledhësit, pranuan se Perëndia është i drejtë dhe u pagëzuan nga Gjoni.

³⁰Por farisenjtë dhe mësuesit e ligjit të Moisiut iu kundërvunë vullnetit të Perëndisë e nuk u pagëzuan nga Gjoni.

³¹Pastaj Jezui tha: «Me kë mund t’i krahasoj njerëzit e kësaj breznie, me kë ngjajnë?

³²Ata u ngjajnë fëmijëve që ulen shesheve dhe i thërrasin njëri-tjetrit e i thonë: “I ramë fyellit për ju e nuk kërcyem, vajtuam e ju nuk qatë.”

³³Erdhi Gjon Pagëzori, që as ha bukë e as pi verë, e ju thoni: “Është i pushtuar nga djalli.”

³⁴Erdhi Biri i njeriut, që ha e pi, e ju thoni: “Ja grykësi e pijaneci, miku i tagrambledhësve e i mëkatarëve.”

³⁵Por urtia e Perëndisë dëftehet se është e drejtë nga të gjithë bijtë e saj».

Jezui fal një grua mëkatare

³⁶Një farise e ftoi Jezuin për të ngrënë me të. Jezui shkoi në shtëpinë e fariseut e u ul në tryezë.

³⁷Një grua nga ai qytet, që ishte mëkatare, kur mori vesh se Jezui ishte në shtëpinë e fariseut, solli një enë alabastri me mirrë.

³⁸Ajo rrinte prapa Jezuit te këmbët e tij duke qarë e filloi t’ia lagte këmbët me lot e t’ia thante me flokët e saj. Pastaj vazhdoi t’i puthte këmbët e t’ia lyente me mirrë.

³⁹Kur fariseu që e kishte ftuar Jezuin e pa këtë gjë, tha me vete: «Po të ishte profet ky njeri, do ta dinte kush është e çfarë është kjo grua që po e prek: ajo është mëkatare».

⁴⁰Jezui i tha fariseut: «Simon, kam diçka për të të thënë». Simoni iu përgjigj: «Fol, mësues».

⁴¹«Dy njerëz kishin detyrime ndaj një huadhënësi. Njëri detyrohej pesëqind denarë e tjetri pesëdhjetë.

⁴²Meqë as njëri e as tjetri nuk mund ta shlyenin detyrimin, ai ua fali atë të dyve. Cili prej të dyve do ta dojë më shumë? ».

⁴³Simoni iu përgjigj: «Ma do mendja se ai të cilit i fali detyrimin më të madh». E Jezui i tha: «Ke gjykuar drejt».

⁴⁴Pastaj u kthye nga gruaja e i tha Simonit: «A e sheh këtë grua? Erdha në shtëpinë tënde e ti nuk më dhe as ujë për këmbët, ndërsa ajo m'i lau me lotët e saj e m'i thau me flokët e saj.

⁴⁵Ti nuk më përshëndete me puthje, ndërsa ajo nuk ka pushuar së puthuri këmbët e mia që kur hyra brenda.

⁴⁶Ti nuk ma leve kokën me mirrë, ndërsa ajo m'i leu këmbët me mirrë.

⁴⁷Po të them se dashuria e madhe që ajo shfaqti tregon se mëkatet e saj të shumta janë falur. Por ai të cilit i është falur pak, tregon pak dashuri».

⁴⁸Pastaj i tha asaj: «Të janë falur mëkatet».

⁴⁹Por ata që ishin me të në tryezë filluan të thoshin me njëri-tjetrin: «Kush është ky që fal edhe mëkatet? ».

⁵⁰Ndërsa Jezui i tha gruas: «Besimi yt të shpëtoi, shko në paqe».

Luka 8

Disa gra shoqërojnë Jezuin

¹Pas këtyre gjërave Jezui shkoi nëpër qytete e fshatra duke predikuar e duke shpallur ungjillin e mbretërisë së Perëndisë e të dymbëdhjetët ishin me të.

²Ishin edhe disa gra që Jezui i kishte shëruar nga shpirtrat e këqij e nga sëmundjet: Maria, që quhej Magdalenë, prej së cilës ishin dëbuar shtatë djaj,

³Joana, gruaja e Kuzit, kujdestarit të pasurisë së Herodit, Suzana dhe shumë të tjera që kishin vënë pasuritë e veta në shërbim të Jezuit e të dishepujve.

Shëmbëlltyra e mbjellësit

(Mt 13.1-9; Mk 4.1-9)

⁴Kur u mbloodh një turmë e madhe me njerëz që vinin tek ai nga qytete të ndryshme, Jezui foli me shëmbëlltyra:

⁵«Një mbjellës doli për të mbjellë farën. Ndërsa po mbillte, disa fara ranë në rrugë dhe njerëzit i shkelën dhe zogjtë e qiellit i hëngrën.

⁶Disa të tjera ranë në gurishtë dhe sapo mbinë, u thanë se nuk kishin ujë.

⁷Disa të tjera ranë ndër ferra. Ferrat u rritën së bashku me to e ua zunë frymën.

⁸Por disa të tjera ranë në tokë të mirë dhe kur u rritën, prodhuan njëqindfish». Pastaj tha: «Kush ka veshë për të dëgjuar, le të dëgjojë! ».

Qëllimi i shëmbëlltyrave

(Mt 13.10-17; Mk 4.10-12)

⁹Pastaj dishepujt e pyetën se çfarë kuptimi kishte kjo shëmbëlltyrë.

¹⁰Jezui u përgjigj: «Juve ju janë bërë të njohura të fshehtat e mbretërisë së Perëndisë, ndërsa të tjerëve u flas me shëmbëlltyra, që të kenë sy e të mos shohin dhe të dëgjojnë e të mos kuptojnë. »

Shpjegimi i shëmbëlltyrës së mbjellësit

(Mt 13.18-23; Mk 4.13-20)

¹¹«Shëmbëlltyra është kjo: fara është fjala e Perëndisë.

¹²Farat që ranë në rrugë janë ata që e dëgjojnë atë. Pastaj vjen djalli dhe e rrëmben fjalën nga zemrat e tyre, që të mos besojnë e të mos shpëtohen.

¹³Farat që ranë në gurishtë janë ata që e dëgjojnë fjalën dhe e pranojnë me gëzim, por nuk e lënë të zërë rrënjë. Ata besojnë vetëm për pak dhe në kohën e sprovës e braktisin besimin.

¹⁴Fara që ra ndër ferra janë ata që e dëgjojnë, por gjatë udhës ua zënë frymën shqetësimet, pasuria dhe kënaqësitë e jetës dhe frytet e tyre nuk piqen.

¹⁵Fara që bie në tokë të mirë janë ata që e dëgjojnë fjalën dhe e ruajnë në një zemër të ndershme e të mirë. Këta mbesin besnikë e japin fryte».

Drita nën magje

(Mk 4.21-25)

¹⁶«Askush nuk e ndez kandilin për ta vënë nën magje apo nën shtrat. Përkundrazi, vihet në mbajtësen e vet, që ta shohin dritën ata që hyjnë brenda.

¹⁷Asgjë e fshehur nuk do të mbetet pa u zbuluar dhe asnjë e fshehtë nuk do të mbetet pa u njohur e pa dalë në dritë.

¹⁸Kini kujdes për mënyrën sesi dëgjoni, sepse atij që ka do t'i jepet edhe më shumë, por atij që nuk ka do t'i merret edhe ajo pak që mendon se ka».

Nëna dhe vëllezërit e Jezuit

(Mt 12.46-50; Mk 3.31-35)

¹⁹Nëna dhe vëllezërit e Jezuit shkuan për ta takuar, por nuk mundën të arrinin tek ai për shkak të turmës.

²⁰Atëherë i thanë Jezuit: «Nëna jote e vëllezërit e tu janë përjashta dhe duan të të shohin».

²¹Por ai u tha: «Nëna ime dhe vëllezërit e mi janë ata që e dëgjojnë dhe e zbatojnë fjalën e Perëndisë».

Jezui fashit stuhinë

(Mt 8.23-27; Mk 4.35-41)

²²Një ditë Jezui hipi në një varkë me dishepujt e u tha: «Le të shkojmë në bregun tjetër të liqenit». Kështu u nisën.

²³Ndërsa po lundronin, Jezuin e zuri gjumi. Papritur filloi një erë e fortë mbi liqen. Varka po mbushej me ujë e ata ishin në rrezik.

²⁴Dishepujt iu afruan Jezuit, e zgjuan dhe i thanë: «Mësues, mësues, po mbytemi». Ai u zgjua e qortoi erën dhe dallgët kërcënuese, të cilat pushuan. Pastaj u bë bunacë.

²⁵Jezui u tha dishepujve: «Ku është besimi juaj? ». Ata ishin të trembur e të mahnitur dhe i thanë njëri-tjetrit: «Vallë, kush është ky që urdhëron edhe erërat, edhe ujin e ata i binden? ».

Shërimi i gerasenasit të pushtuar nga djalli

(Mt 8.28-34; Mk 5.1-20)

²⁶Pastaj arritën në krahinën e gerasenëve, që është nga ana tjetër e liqenit, përballë Galileësë.

²⁷Kur zbriti në breg, Jezuit i doli përpara një njeri nga ai qytet. Ky njeri ishte i pushtuar nga djajtë dhe kishte kohë që nuk vishej e nuk banonte në shtëpi, por në varreza.

²⁸Kur e pa Jezuin, lëshoi një britmë, ra përmbys para tij e tha me zë të lartë: «Çfarë ke me mua, o Jezu, Biri i Perëndisë më të lartë? Të lutem, mos më mundo! »,

²⁹sepse Jezui e urdhëroi shpirtin e ndyrë të dilte prej atij njeriu. Shpirti i ndyrë e kishte pushtuar atë disa herë, prandaj e lidhnin me zinxhirë dhe e mbanin në pranga, por ai i thyente prangat dhe djalli e shtynte në shkretëtirë.

³⁰Atëherë Jezui e pyeti: «Si e ke emrin? ». Ai u përgjigj: «Legjion», sepse brenda tij kishin hyrë shumë djaj.

³¹Dhe djajtë i luteshin Jezuit që të mos i urdhëronte të shkonin në humnerë.

³²Aty gjendej një tufë e madhe derrash që po kullosnin në mal dhe djajtë iu lutën Jezuit që t'i lejonte të hynin te derrat. Jezui i lejoi.

³³Sapo dolën nga ai njeri, djajtë u futën te derrat. Tufa vrapoi të hidhej nga humnera në liqen e u mbyt.

³⁴Kur panë çfarë ndodhi, ata që ruanin derrat ua mbathën këmbëve dhe e përhapën lajmin në qytet e nëpër fshatra.

³⁵Njerëzit erdhën për të parë çfarë kishte ndodhur. Kur arritën te Jezui, gjetën njeriun prej të cilit kishin dalë djajtë. Ai ishte ulur te këmbët e Jezuit, ishte i veshur e me mendje në rregull. Ata i zuri frika.

³⁶Ata që e kishin parë ngjarjen treguan sesi ishte shëruar i pushtuari nga djalli.

³⁷Atëherë tërë populli i krahinës së gerasenëve i kërkoi Jezuit të largohej prej tyre, sepse kishin shumë frikë. Jezui hipi në një varkë e u kthye.

³⁸Njeriu prej të cilit kishin dalë djajtë i kërkoi të rrinte me të, por Jezui e nisi dhe i tha:

³⁹«Kthehu në shtëpinë tënde e trego çfarë ka bërë Perëndia për ty». Ai u largua duke shpallur në mbarë qytetin çfarë kishte bërë për të Jezui.

Bija e Jairit dhe gruaja me hemorragji

(Mt 9.18-26; Mk 5.21-43)

- ⁴⁰Kur po kthehej, Jezuit i doli para turma, sepse të gjithë po e prisnin.
- ⁴¹Atëherë iu afrua një njeri me emrin Jair, që ishte kryetar i sinagogës. Ai i ra ndër këmbë Jezuit dhe iu lut që të shkonte në shtëpinë e tij,
- ⁴²se vajza e tij e vetme, që ishte dymbëdhjetë vjeç, ishte duke vdekur. Gjatë udhës turmat e shtynin nga të gjitha anët.
- ⁴³Dhe një grua që vuante prej dymbëdhjetë vjetësh nga hemorragjia, megjithëse kishte shpenzuar gjithçka që kishte pasur, askush nuk kishte mundur ta shëronte.
- ⁴⁴Ajo iu afrua nga pas, i preku cepin e mantelit e menjëherë iu ndal hemorragjia.
- ⁴⁵Atëherë Jezui tha: «Kush më preku? ». Meqenëse të gjithë e mohuan, Pjetri i tha: «Mësues, turmat po të rrethojnë e po të shtyjnë».
- ⁴⁶Por Jezui tha: «Dikush më preku, sepse ndjeva fuqinë që doli prej meje».
- ⁴⁷Atëherë gruaja, kur pa se nuk mund të fshihej, erdhi duke u dridhur, i ra ndër këmbë dhe tregoi para gjithë popullit përse e kishte prekur Jezuin e si ishte shëruar menjëherë.
- ⁴⁸Jezui i tha: «Bijë, besimi yt të shpëtoi. Shko në paqe».
- ⁴⁹Ndërsa po fliste, erdhi dikush nga shtëpia e kryetarit të sinagogës dhe i tha: «Jot bijë vdiq. Mos e shqetëso më mësuesin».
- ⁵⁰Kur e dëgjoi këtë, Jezui i tha: «Mos ki frikë, vetëm beso e ajo do të shpëtojë».
- ⁵¹Kur arriti te shtëpia, nuk lejoi askënd të hynte me të, përveç Pjetrit, Gjionit, Jakobit dhe nënës e babait të vajzës.
- ⁵²Të gjithë e qanin dhe e vajtonin, por Jezui tha: «Mos qani! Ajo nuk ka vdekur, por po fle».
- ⁵³Por ata e përqeshën, sepse e dinin se kishte vdekur.

⁵⁴Atëherë Jezui e mori për dore dhe thirri: «Vashëz, ngrihu! ».

⁵⁵Asaj iu kthye shpirti e u ngrit menjëherë. Pastaj Jezui u tha t'i jepnin për të ngrënë.

⁵⁶Prindërit e saj u mrekulluan, por ai i urdhëroi të mos i tregonin askujt për çfarë kishte ndodhur.

Luka 9

Dërgimi i të dymbëdhjetëve

(Mt 10.5-15; Mk 6.7-13)

¹Jezui i thirri të dymbëdhjetët dhe u dha fuqi e pushtet mbi të gjithë djajtë si edhe për të shëruar sëmundjet.

²Pastaj i dërgoi të predikonin mbretërinë e Perëndisë e të shëronin të sëmurët.

³Atëherë u tha: «Mos merrni asgjë me vete për udhëtim, as shkop, as trastë, as bukë, as para e mos mbani dy tunika.

⁴Në atë shtëpi që të hyni, rrini aty derisa të niseni.

⁵Nëse ndokush nuk ju pranon, kur të dilni prej atij qyteti shkundni pluhurin nga këmbët tuaja, si dëshmi kundër tyre».

⁶Dishepujt u nisën e shkuan nëpër fshatra, duke shpallur ungjillin e duke shëruar kudo.

Herodi shqetësohet

(Mt 14.1-12; Mk 6.14-29)

⁷Herod tetrarku dëgjoji për gjithçka që kishte ndodhur e u shqetësua, sepse disa thoshin se Gjoni ishte ngjallur prej të vdekurve,

⁸disa të tjerë thoshin se ishte shfaqur Elia e të tjerë se ishte ngjallur një nga profetët e vjetër.

⁹Herodi tha: «Gjonit ia kam prerë kokën, por kush është ky për të cilin po dëgjoj këto gjëra? ». Dhe kërkonte ta shihte.

Jezui ushqen pesë mijë veta

(Mt 14.13-21; Mk 6.30-44; Gjn 6.1-14)

¹⁰Kur u kthyen, apostujt i treguan Jezuit për gjithçka që kishin bërë. Ai i mori apostujt e u largua vetëm me ta drejt një qyteti të quajtur Betsaidë.

¹¹Kur turmat e morën vesh këtë gjë, i shkuan pas. Jezui i mirëpriti, u foli për mbretërinë e Perëndisë dhe shëroi ata që kishin nevojë për shërim.

¹²Dita po mbaronte e të dymbëdhjetët iu afruan Jezuit e i thanë: «Nise turmën që të shkojë në fshatrat e fushat përreth, që të strehohen e të ushqehen, sepse ky vend është i shkretë».

¹³Por Jezui u tha: «Jepuni ju ndonjë gjë për të ngrënë! ». Ata iu përgjigjën: «Ne kemi vetëm pesë bukë e dy peshq. A të shkojmë e të blejmë ushqim për gjithë këtë popull? ».

¹⁴Aty ishin rreth pesë mijë burra. Jezui u tha dishepujve: «Ulini njerëzit në grupe nga pesëdhjetë veta! ».

¹⁵Ata vepruan ashtu dhe i ulën të gjithë.

¹⁶Jezui mori pesë bukët e dy peshqit, ngriti sytë drejt qiellit, tha lutjen e bekimit, i theu bukët dhe ua dha dishepujve t'ia shtronin turmës.

¹⁷Të gjithë hëngrën e u ngopën. Çfarë teproi u mblodh dhe u mbushën dymbëdhjetë shporta me copa buke.

Pohimi i Pjetrit
(Mt 16.13-19; Mk 8.27-29)

¹⁸Një herë, kur Jezui po lutej në një vend të veçuar e dishepujt ishin me të, ai i pyeti: «Kush thonë turmat se jam unë? ».

¹⁹Ata iu përgjigjën: «Disa thonë se je Gjon Pagëzori, të tjerë se je Elia, të tjerë se është ngjallur ndonjëri nga profetët e vjetër».

²⁰Atëherë u tha: «Po ju, kush thoni se jam unë? ». Pjetri u përgjigj: «Ti je Krishti i Perëndisë».

Jezui paralajmëron vdekjen dhe ngjalljen e tij
(Mt 16.20-28; Mk 8.30-9.1)

²¹Jezui i urdhëroi rreptësisht të mos i tregonin askujt për këtë

²²dhe u tha se Biri i njeriut duhej të vuante shumë dhe se nuk do të pranohej nga pleqtë, kryepriiftërinjtë dhe skribët. Pastaj do ta vrisnin, por ditën e tretë do të ngjallej.

²³Atëherë u tha të gjithëve: «Kush dëshiron të vijë pas meje, le ta mohojë veten, të marrë kryqin e vet çdo ditë dhe të më ndjekë.

²⁴Sepse kushdo që dëshiron ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë atë dhe kushdo që e humbet jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë atë.

²⁵Ç'dobi do të kishte njeriu po të fitonte mbarë botën, por të humbte dhe të rrëronte veten?

²⁶Por edhe Biri i njeriut, kur të vijë me lavdinë e tij e me lavdinë e Atit dhe të engjëjve të shenjtë, do të ketë turp për ata që kanë turp nga unë ose nga fjalët e mia.

²⁷Me të vërtetë po ju them se disa nga ata që janë këtu, nuk do të provojnë vdekjen pa e parë mbretërinë e Perëndisë».

Shndërrimi i Jezuit

(Mt 17.1-8; Mk 9.2-8)

²⁸Rreth tetë ditë pasi tha këto fjalë, Jezui mori me vete Pjetrin, Gjonin, Jakobin dhe u ngjit në mal për t'u lutur.

²⁹Ndërsa po lutej, pamja e fytyrës së tij ndryshoi e rrobat morën një bardhësi vezulluese.

³⁰Pastaj panë dy burra që po flisnin me Jezuin. Ishin Moisiu dhe Elia,

³¹që u shfaqën në lavdi e po flisnin për veprën që do të përmbushte Jezui me vdekjen e tij në Jerusalem.

³²Pjetri dhe ata që e shoqëronin kishin rënë në gjumë të thellë, por u zgjuan dhe panë lavdinë e tij dhe të dy burrave që ishin me të.

³³Kur po ndaheshin, Pjetri i tha Jezuit: «Mësues, sa mirë që jemi këtu! Le të ngremë tri tenda, një për ty, një për Moisiun e një për Elian». Pjetri nuk dinte çfarë po thoshte.

³⁴Ndërsa po fliste, erdhi një re e i mbështolli. Kur hynë në re, dishepujt i zuri frika.

³⁵Pastaj nga reja u dëgjua një zë që tha: «Ky është Biri im i zgjedhur. Dëgjojeni! ».

³⁶Si u dëgjua zëri, Jezui mbeti vetëm. Ata heshtën e në ato ditë nuk i treguan askujt për gjërat që kishin parë.

Jezui shëron një djalë të pushtuar nga djalli

(Mt 17.14-18; Mk 9.14-27)

³⁷Të nesërmen, pasi kishin zbritur nga mali, Jezuin e takoi një turmë e madhe.

³⁸Atëherë një burrë nga turma thirri: «Mësues, të lutem shikojë tim bir, se e kam djalë të vetëm!

³⁹Atë e pushton një shpirt që e bën të bërtasë, e shkund me dhunë, derisa nxjerr shkumë nga goja. E mundon dhe largohet me vështirësi prej tij.

⁴⁰Iu luta dishepujve të tu që ta dëbonin, por nuk mundën».

⁴¹Jezui u përgjigj: «O brezni e pafe dhe e mbrapshtë! Edhe sa kohë do të jem me ju? Deri kur do t'ju duroj? Sille këtu tët bir! ».

⁴²Kur po e sillnin, djalli e përplasi përtokë djaloshin dhe e përpëliti. Por Jezui e qortoi shpirtin e ndyrë, e shëroi djaloshin dhe ia ktheu të atit.

⁴³Të gjithë u mrekulluan nga madhështia e Perëndisë.

Jezui paralajmëron edhe një herë vdekjen e tij

(Mt 17.22-23; Mk 9.30-32)

Ndërsa të gjithë mrekulloheshin me gjithçka që kishte bërë, Jezui u tha dishepujve:

⁴⁴«Vëruni veshin mirë fjalëve që po ju them: Biri i njeriut do të dorëzohet në duart e njerëzve».

⁴⁵Por ata nuk i kuptuan këto fjalë. Kuptimi i tyre u mbeti i fshehur, kështu që nuk e morën vesh dhe kishin frikë ta pyesnin.

Madhështia e vërtetë

(Mt 18.1-5; Mk 9.33-37)

⁴⁶Mes dishepujve lindi pyetja se kush prej tyre ishte më i madhi.

⁴⁷Por Jezui, që i njihte mendimet e zemrës së tyre, mori një fëmijë dhe e mbajti pranë.

⁴⁸Atëherë u tha dishepujve: «Kush e pranon këtë fëmijë në emrin tim, më pranon mua dhe kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar. Më i vogli ndër të gjithë ju, ai është më i madhi».

Kush nuk është kundër jush është me ju

(Mk 9.38-40)

⁴⁹Atëherë Gjoni i tha: «Mësues, pamë një njeri që dëbonte djajtë në emrin tënd dhe ia ndaluan, sepse nuk të ndjek pas bashkë me ne».

⁵⁰Por Jezui i tha: «Mos ia ndaloni, sepse kush nuk është kundër jush, është me ju».

Samaritanët nuk e pranojnë Jezuin

⁵¹Kur po afroreshin ditët e ngritjes së tij në qiell, Jezui mori vendim të prerë për të shkuar në Jerusalem

⁵²dhe dërgoi përpara lajmëtarët. Gjatë rrugës u ndalën në një fshat samaritanësh për të bërë përgatitjet për Jezuin,

⁵³por ata nuk e pranuan, sepse po shkonte drejt Jerusalemit.

⁵⁴Kur dishepujt e tij, Jakobi dhe Gjoni, e panë këtë gjë, i thanë: «Zot, a do që të urdhërojmë të zbresë zjarri nga qielli e t'i përpijë? ».

⁵⁵Por Jezui u kthye e i qortoi.

⁵⁶Pastaj shkuan në një fshat tjetër.

Të ndjekësh Jezuin

(Mt 8.19-22)

⁵⁷Ndërsa po ecnin rrugës, dikush i tha: «Do të të ndjek kudo që të shkosh».

⁵⁸Por Jezui i tha: «Dhelprat kanë strofka dhe zogjtë e qiellit kanë fole, ndërsa Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështesë kokën».

⁵⁹Një tjetri i tha: «Më ndiq! ». Por ai iu përgjigj: «Zot, më lejo të shkoj e të varros më parë tim atë! ».

⁶⁰Jezui i tha: «Lëri të vdekurit të varrosin të vdekurit e tyre, ndërsa ti shko e shpall mbretërinë e Perëndisë».

⁶¹Një tjetër i tha: «Unë do të të ndjek, Zot, por më lejo të ndahem më parë me ata të shtëpisë».

⁶²Jezui iu përgjigj: «Kushdo që vë dorë në parmendë dhe e kthen kokën pas, nuk është i përshtatshëm për mbretërinë e Perëndisë».

Luka 10

Dërgimi i shtatëdhjetë e dy dishepujve

¹Pas këtyre gjërave, Zoti caktoi shtatëdhjetë e dy të tjerë dhe i dërgoi përpara dy nga dy në çdo qytet dhe në çdo vend ku do të shkonte ai vetë.

²Dhe u tha: «Të korrat janë të mëdha, por punëtorë ka pak. Lutjuni të zotit të të korrave të dërgojë punëtorë në të korrat e veta.

³Shkoni! Ja, po ju dërgoj si qengjat mes ujqërve.

⁴Mos merrni me vete as para, as trastë, as sandale. Udhës mos përshëndetni askënd.

⁵Në cilëndo shtëpi të hyni, së pari thoni: “Paqja me këtë shtëpi! ”

⁶Nëse dikush aty është bir i paqes, paqja juaj do të zbresë mbi të; nëse jo, do të kthehet te ju.

⁷Qëndroni në atë shtëpi dhe hani e pini çfarë t’ju shtrojnë përpara, sepse punëtori ka të drejtë të shpërblehet. Mos u endni nga një shtëpi në tjetrën.

⁸Në çdo qytet që të hyni e t’ju mirëpresin, hani çfarë t’ju vënë përpara,

⁹shëroni të sëmurët që gjenden aty e u thoni: “Mbretëria e Perëndisë është pranë jush. ”

¹⁰Por nëse hyni në një qytet e nuk ju mirëpresin, dilni nëpër sheshet e tij e thoni:

11“Edhe pluhurin e qytetit tuaj që na është ngjitur këmbëve, po e shkundim kundër jush. Por veç ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër. ”

12Unë po ju them se atë ditë Sodoma do ta ketë më të lehtë se ai qytet. »

Mjerë qytetet e papenduara

(Mt 11.20-24)

13«Mjerë ti, Korazin! Mjerë ti, Betsaidë! Po të ishin bërë në Tir e në Sidon mrekullitë që u bënë ndër ju, ata do të ishin penduar me kohë, duke veshur thasë e duke u ulur në hi.

14Megjithatë, Tiri e Sidoni do ta kenë më të lehtë se ju në ditën e gjykimit.

15Po ti, Kafarnaum, mos vallë do të lartësohesh deri në qiell? Në ferr do të plandosesh.

16Kush ju dëgjon ju, më dëgjon mua dhe kush nuk ju pranon ju, nuk më pranon as mua. Kush nuk më pranon mua, nuk pranon as atë që më ka dërguar».

Kthimi i të shtatëdhjetedyve

17Të shtatëdhjetë e dy dishepujt u kthyen me gëzim dhe i thanë: «Zot, edhe djajtë na nënshtrohen në emrin tënd! ».

18Jezui u tha: «E pashë Satanin tek binte nga qielli si rrufe.

19Ja, ju kam dhënë pushtet që të shkëlpi mbi gjarpërinj e akrepa, si edhe mbi tërë fuqinë e armikut. Asgjë nuk do t’ju bëjë keq.

20Megjithatë, mos u gëzoni që ju nënshtrohen shpirtrat, por gëzohuni që emrat tuaj janë shkruar në qiell».

Gëzimi i Jezuit

(Mt 11.25-27; 13.16-17)

21Në atë çast Jezui u mbush me gëzim nga Shpirti i Shenjtë e tha: «Të falënderoj, o Atë, Zot i qiellit e i tokës, se ua ke fshehur këto gjëra të urtëve e të mençurve dhe ua ke zbuluar fëmijëve të vegjël. Po, o Atë, se kështu të ka pëlqyer ty.

²²Gjithçka më është dhënë nga Ati im. Askush nuk e njeh Birin përveç Atit dhe askush nuk e njeh Atin përveç Birit dhe atij të cilit Biri dëshiron t'ia zbulojë».

²³Pastaj Jezui u kthye drejt dishepujve dhe u tha veçmas: «Lum sytë që shohin çfarë shihni ju!

²⁴Sepse po ju them se shumë profetë e mbretër kanë dëshiruar të shohin çfarë po shihni ju e nuk i panë, të dëgjonin çfarë po dëgjoni ju e nuk i dëgjuan».

Samaritani i mirë

²⁵Atëherë një mësues i ligjit të Moisiut u ngrit për ta vënë në provë Jezuin dhe i tha: «Mësues, çfarë duhet të bëj për të trashëguar jetën e amshuar? ».

²⁶Jezui i tha: «Çfarë shkruhet në ligjin e Moisiut? Çfarë lexon atje? ».

²⁷Ai iu përgjigj: «*Duaje Zotin, Perëndinë tënd, me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd, me gjithë forcën tënde e me gjithë mendjen tënde dhe duaje tjetrin si veten*».

²⁸Jezui i tha: «U përgjigje drejt. Bëj kështu e do të jetosh».

²⁹Por ai, meqenëse donte t'i jepte të drejtë vetes, i tha Jezuit: «Kush është tjetri? ».

³⁰Jezui iu përgjigj: «Një njeri po zbriste nga Jerusalemi për në Jeriko dhe ra në duart e kusarëve që e zhveshën, e rrahën e pastaj ikën dhe e lanë gjysmë të vdekur.

³¹Rastësisht një prift po zbriste asaj rruge dhe, kur e pa, kaloi në anën tjetër.

³²Po kështu edhe një levit, kur arriti tek ai vend dhe e pa, kaloi në anën tjetër.

³³Por një samaritan që po udhëtonte andej, iu afrua dhe kur e pa, ndjeu dhembshuri për të.

³⁴Shkoi tek ai, i derdhi vaj e verë mbi plagë dhe ia lidhi. Pastaj e ngarkoi mbi kafshën e vet, e çoi në një bujtinë dhe u kujdes për të.

³⁵Të nesërmen nxori dy denarë, ia dha të zotit të bujtinës e i tha: “Kujdesu për të dhe kur të kthehem, do të të paguaj për çfarë do të shpenzosh më tepër. ”

³⁶Cili prej këtyre të treve, mendon ti, u bë “tjetri” për atë që ra në duart e kusarëve? ».

³⁷Ai tha: «Ai që tregoi mëshirë». Jezui i tha: «Shko e bëj edhe ti kështu! ».

Jezui shkon te Marta e Maria

³⁸Ndërsa po udhëtonin, Jezui hyri në një fshat, ku një grua me emrin Marta e priti në shtëpi.

³⁹Ajo kishte një motër që quhej Mari, që u ul te këmbët e Zotit dhe dëgjonte fjalët e tij.

⁴⁰Por Marta ishte e zënë me punë të shumta, prandaj erdhi te Jezui e i tha: «Zot, a nuk e vë re se motra ime më ka lënë t’i bëj të gjitha punët vetëm? Thuaji, pra, të më ndihmojë! ».

⁴¹Por Zoti iu përgjigj: «Martë, Martë, ti je e shqetësuar dhe e zënë me shumë gjëra,

⁴²por vetëm një gjë është e nevojshme. Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që nuk do t’i merret».

Luka 11

Ati ynë

(Mt 6.9-15; 7.7-11)

¹Jezui po lutej në një vend. Kur mbaroi, njëri nga dishepujt i tha: «Zot, na mëso të lutemi, sikurse Gjoni mësoi dishepujt e vet».

²Ai u tha: «Kur të luteni thoni: Atë, u shenjtëroftë emri yt, ardhhtë mbretëria jote!

³Bukën tonë të përditshme na e jep çdo ditë

⁴e na i fal mëkatet tona, sepse edhe ne ua falim fajtorëve tanë. E mos na shtjer në tundim».

⁵Pastaj u tha: «E zëmë se njëri nga ju ka një mik, shkon tek ai në mesnatë e i thotë: “Mik, m’i jep tri bukë,

⁶se më ka ardhur një miku im e nuk kam asgjë për t’i vënë përpara. ”

⁷E ai përgjigjet nga brenda: “Mos më shqetëso! Tani e kam mbyllur derën dhe kemi rënë në gjumë edhe unë, edhe fëmijët. Nuk mund të çohem për të të dhënë gjë. ”

⁸Unë po ju them se edhe pse nuk do të çohet për t’i dhënë gjë ngaqë e ka mik, do të çohet për t’i dhënë aq sa ka nevojë të paktën për shkak të këmbënguljes së tij.

⁹Dhe unë po ju them: lypni e do t’ju jepet; kërkoni e do të gjeni; trokitni e do t’ju hapet,

¹⁰sepse kush lyp, merr; kush kërkon, gjen dhe atij që troket, do t’i hapet.

¹¹A ka ndër ju ndonjë baba që do t’i jepte fëmijës së vet, që i kërkon peshk, gjarpër në vend të peshkut?

¹²Ose, nëse fëmija i lyp vezë, do t’i jepte një akrep?

¹³Nëse ju që jeni të këqij, dini t’u jepni fëmijëve tuaj gjëra të mira, aq më shumë Ati juaj do t’ua japë prej qiellit Shpirtin e Shenjtë atyre që ia kërkojnë!
».

Jezui dhe Beelzebuli

(Mt 12.22-30; Mk 3.20-27)

¹⁴Jezui po dëbonte një djall që ishte djalli i memecërisë. Kur u dëbua djalli, memeci foli dhe turmat u mrekulluan.

¹⁵Por disa prej tyre thanë: «Ai i dëbon djajtë me fuqinë e Beelzebulit, kryetarit të djajve».

¹⁶Të tjerë, për ta vënë në provë, i kërkonin një mrekulli nga qielli.

¹⁷Por Jezui që i njihnte mendimet e tyre u tha: «Çdo mbretëri e përcarë shkretohet dhe shtëpitë e saj shemben njëra pas tjetrës.

18Nëse edhe Satani është i përçarë, si mund të qëndrojë mbretëria e tij meqë ju po thoni se unë i dëbuakam djajtë me fuqinë e Beelzebulit?

19Nëse unë i dëboj djajtë me fuqinë e Beelzebulit, me fuqinë e kujt i dëbojnë bijtë tuaj? Për këtë arsye ata do të jenë gjykatësit tuaj.

20Por nëse unë i dëboj djajtë me fuqinë e Perëndisë, atëherë mbretëria e Perëndisë ka ardhur te ju.

21Kur një njeri i fortë dhe i armatosur mirë e ruan shtëpinë e vet, pasuria e tij është e sigurt.

22Por nëse dikush më i fortë se ai e sulmon dhe e mund, ia merr armët te të cilat kishte varur shpresën dhe u shpërndan të tjerëve ato që ka plaçkitur.

23Kush nuk është me mua, është kundër meje dhe kush nuk mbledh me mua, shpërndan. »

Kthimi i shpirtit të ndyrë

(Mt 12.43-45)

24«Kur del nga njeriu, shpirti i ndyrë endet nëpër vende pa ujë, duke kërkuar prehje dhe kur nuk gjen, thotë: “Po kthehem te shtëpia ime prej nga dola.”

25Kur vjen, e gjen të pastruar e të zbukuruar.

26Pastaj shkon e sjell me vete shtatë shpirtra të tjerë më të këqij se vetja dhe hyjnë e banojnë aty. Kështu, gjendja e fundit e atij njeriu bëhet më e keqe se e mëparshmja».

Lumnia e vërtetë

27Ndërsa po thoshte këto gjëra, një grua nga turma ngriti zërin e i tha: «Lum barku që të ka mbajtur dhe gjinjtë që të kanë mëkuar! ».

28Por Jezui i tha: «Më mirë, lum ata që e dëgjojnë fjalën e Perëndisë dhe e zbatojnë! ».

Jezuit i kërkojnë një mrekulli

(Mt 12.38-42; Mk 8.12)

²⁹Ndërsa turmat po shtoheshin, Jezui filloi të thoshte: «Kjo brezni është e mbrapshtë. Ajo kërkon një mrekulli, por asaj nuk do t'i jepet asnjë mrekulli, përveç mrekullisë së Jonait.

³⁰Sikurse Jonai u bë shenjë mrekullie për popullin e Ninivës, ashtu do të jetë edhe Biri i njeriut për këtë brezni.

³¹Mbretëresha e Jugut do të ngjallet ditën e gjykimit bashkë me njerëzit e kësaj breznie e do t'i dënojë, se ajo erdhi nga fundi i dheut për të dëgjuar urtinë e Solomonit. Dhe ja, këtu është dikush më i madh se Solomoni.

³²Njerëzit e Ninivës do të ngjallen ditën e gjykimit bashkë me këtë brezni e do ta dënojnë, sepse ata u penduan kur predikoi Jonai. Dhe ja, këtu është dikush më i madh se Jonai. »

Drita e trupit
(Mt 5.15; 6.22-23)

³³«Askush nuk e ndez kandilin për ta vënë në një vend të fshehtë apo nën magje. Përkundrazi, vihet në mbajtësen e vet, që ta shohin dritën ata që hyjnë brenda.

³⁴Drita e trupit është syri. Nëse syri yt është i fortë, tërë trupi yt do të jetë i ndriçuar, por nëse syri yt është i sëmurë, trupi yt do të jetë në errësirë.

³⁵Prandaj ki kujdes që drita që është në ty të mos jetë errësirë.

³⁶Nëse, pra, tërë trupi yt është plot me dritë e pa asnjë pjesë në errësirë, gjithçka do të jetë e shndritshme, siç është kur një kandil shndrit me tërë shkëlqimin e tij».

Mjerë ju farisenj dhe mësues të ligjit
(Mt 23.1-36; Mk 12.38-40; Lk 20.45-47)

³⁷Ndërsa Jezui po fliste, një farise e ftoi për të ngrënë në shtëpinë e tij. Jezui shkoi e u ul në tryezë.

³⁸Fariseu u çudit kur pa se Jezui nuk bëri ritin e larjes para se të hante.

³⁹Atëherë Zoti i tha: «Tani, ju farisenjtë pastroni pjesën e jashtme të kupës e të pjatës, por përbrenda jeni plot grykësi e ligësi.

- ⁴⁰Të marrë! Ai që bëri pjesën e jashtme, a nuk bëri edhe të brendshmen?
- ⁴¹Prandaj, jepni lëmoshë me gjërat e brendshme dhe kështu do të keni të pastër gjithçka.
- ⁴²Por, mjerë ju, farisenj! Ju i kushtoni Perëndisë një të dhjetën e mendrës, të ryzës e të çdo barishteje, por lini pas dore drejtësinë dhe dashurinë e Perëndisë. Këto duhet të zbatoni, pa lënë pas dore të tjerat.
- ⁴³Mjerë ju, farisenj, që ju pëlqen të zini vendet e para nëpër sinagoga e të merrni përshëndetje nëpër sheshe!
- ⁴⁴Mjerë ju që jeni si varre pa shenjë, që njerëzit i shkelin pa e ditur».
- ⁴⁵Njëri nga mësuesit e ligjit të Moisiut iu përgjigj: «Mësues, ti na fyen edhe ne duke thënë këto gjëra».
- ⁴⁶Por Jezui i tha: «Mjerë edhe ju, mësues të ligjit të Moisiut, sepse i ngarkoni njerëzit me barrë të rënda, por vetë nuk lëvizni as gishtin për t'i mbajtur!
- ⁴⁷Mjerë ju, se ndërtoni varret e profetëve që etërit tuaj i vranë!
- ⁴⁸Kështu dëshmoni se i miratoni veprat e etërve tuaj, sepse ata i vranë profetët, ndërsa ju u ndërtoni varret.
- ⁴⁹Prandaj edhe Perëndia në urtinë e tij ka thënë: “Unë do t’u dërgoj profetë dhe apostuj, por ata do t’i vrasin e disa do t’i përndjekin”,
- ⁵⁰që kjo brezni të fajësohet për gjakun e derdhur të të gjithë profetëve që nga themelimi i botës,
- ⁵¹që nga gjaku i Abelit, te gjaku i Zakarias, që e vranë mes altarit dhe shenjtërores. Po, po ju them se për këtë gjë do të fajësohet kjo brezni.
- ⁵²Mjerë ju, mësues të ligjit të Moisiut, sepse keni marrë për vete çelësin e dijes! Kështu, as vetë nuk hytë, por edhe të tjerët i penguat që të hyjnë».
- ⁵³Kur Jezui doli, skribët dhe farisenjtë filluan të zemëroheshin e ta sulmonin me lloj-lloj pyetjesh,

⁵⁴duke i ngritur kurth që ta kapnin për ndonjë gjë që do të thoshte.

Luka 12

Ruhuni nga hipokrizia

¹Atëherë, ndërsa mijëra njerëz ishin mbledhur turmë, aq sa shkelnin njëritjetrit, Jezui filloi t'u fliste më parë dishepujve të vet: «Ruhuni nga tharmi i farisenjve, që është hipokrizia.

²Nuk ka asgjë të mbuluar që s'do të zbulohet dhe asnjë të fshehtë që s'do të merret vesh.

³Prandaj, çfarëdo që keni thënë në errësirë, do të dëgjohet në dritë dhe çfarë keni pëshpëritur me dyer të mbyllura, do të shpallet nga çatitë. »

Mos kini frikë

(Mt 10.28-31)

⁴«Miqtë e mi, unë po ju them: mos kini frikë nga ata që vrasin trupin, por pastaj nuk mund të bëjnë asgjë më tepër.

⁵Ja cilin duhet të kini frikë: atë që pas vdekjes ka pushtetin t'ju hedhë në ferr. Po, po ju them, nga ky të keni frikë.

⁶A nuk shiten pesë harabela për dy qindarka? Megjithatë Perëndia nuk lë në harresë asnjërin prej tyre.

⁷Madje edhe fijet e flokëve tuaj janë të gjitha të numëruara. Prandaj mos kini frikë! Ju vleni më tepër se shumë harabela. »

Të dëshmosh për Krishtin

(Mt 10.32-33; 12.32; 10.19-20)

⁸«Unë po ju them se kushdo që më rrëfen para njerëzve, edhe Biri i njeriut do ta rrëfejë atë para engjëjve të Perëndisë.

⁹Por, kush më mohon para njerëzve, edhe Biri i njeriut do ta mohojë atë para engjëjve të Perëndisë.

¹⁰Kush flet kundër Birit të njeriut do të falet, por ai që do të fyejë Shpirtin e Shenjtë, nuk do të falet.

¹¹Kur t'ju dërgojnë para sinagogave, krerëve dhe autoriteteve, mos u shqetësoni sesi do të mbroheni apo se çfarë do të thoni.

¹²Shpirti i Shenjtë do t'ju mësojë se çfarë të thoni në atë çast».

Shëmbëlltyra e pasanikut të pamend

¹³Pastaj dikush nga turma i tha: «Mësues, thuaji vëllait tim ta ndajë trashëgiminë me mua».

¹⁴Por Jezui i tha: «Kush më vuri mua gjykatës apo ndarës mes jush, o njeri? ».

¹⁵Pastaj u tha: «Kini kujdes! Ruhuni nga çdo dëshirë për pasuri, se jeta e njeriut nuk varet nga pasuria e tij».

¹⁶Atëherë u tregoi një shëmbëlltyrë: «Toka e një pasaniku dha shumë prodhim.

¹⁷Kështu ai mendoi me vete: “Çfarë të bëj, se nuk kam vend ku të mbledh të korrat? ”

¹⁸Pastaj tha: “Ja çfarë do të bëj: do të rrëzoj grunarët e mi e do të ndërtoj disa më të mëdhenj. Kështu do të mbledh në ta gjithë grurin e të gjitha të mirat e mia.

¹⁹E do t'i them shpirtit tim: Shpirti im, ke shumë të mira për shumë vite. Pusho, ha, pi e kënaqu! ”

²⁰Por Perëndia i tha: “I pamend! Pikërisht këtë natë do të të merret shpirti. Po ato që grumbullove, kujt do t'i mbeten? ”

²¹Kështu u ndodh atyre që mbledhin thesare për vete dhe nuk bëhen të pasur në sytë e Perëndisë».

Kujdesjet dhe shqetësimet

(Mt 6.25-34, 19-21)

²²Jezui u tha dishepujve të vet: «Prandaj po ju them: mos u shqetësoni për jetën tuaj se çfarë do të hani, as për trupin tuaj se çfarë do të vishni.

²³Se jeta vlen më shumë se ushqimi dhe trupi më shumë se veshja.

- 24**Shikoni korbat! Ata as mbjellin, as korrin, as nuk kanë qilarë apo grunarë, e megjithatë Perëndia i ushqen. Por ju vleni shumë më tepër se shpendët.
- 25**Kush nga ju, me gjithë përkujdesjen për veten, do të mund ta zgjaste qoftë edhe pak jetën e vet?
- 26**Nëse ju, pra, nuk mund të bëni një vogëlsirë si kjo, pse shqetësoheni për të tjerat?
- 27**Shikoni si rriten zambakët. Ata as nuk punojnë e as nuk endin, por unë po ju them se as vetë Solomoni në gjithë madhësinë e tij nuk ishte veshur si ndonjë prej tyre.
- 28**Nëse Perëndia vesh barin e fushës që sot është e nesër hidhet në furrë, a nuk do të kujdeset shumë më tepër për ju, o besimpakë?
- 29**Mos u shqetësoni se çfarë do të hani e çfarë do të pini dhe mos u brengosni.
- 30**Janë paganët e kësaj bote që i kërkojnë të gjitha këto gjëra, ndërsa Ati juaj e di se ju keni nevojë për këto.
- 31**Kërkoni mbi të gjitha mbretërinë e Perëndisë dhe ai do t'ju japë edhe ato.
- 32**Mos ki frikë, grigjë e vogël, se Atit i ka pëlqyer t'ju japë mbretërinë.
- 33**Shitini pasuritë tuaja dhe jepni lëmoshë. Bëni për vete pasuri që nuk vjetrohen dhe mblidhni në qiej një thesar që nuk shteron kurrë. Atje vjedhësi nuk mund të afrohet e tenja nuk mund të brejë.
- 34**Sepse, atje ku është thesari juaj, atje do të jetë edhe zemra juaj. »

Shërbëtorët e kujdesshëm

(Mt 24.45-51)

- 35**«Ngjeshini ijët për punë e mbajini kandilat ndezur.
- 36**Jini si ata që presin të zotin e tyre që kthehet nga dasma, për t'i hapur derën sapo të trokasë.
- 37**Lum ata shërbëtorë që, kur vjen i zoti, i gjen zgjuar. Me të vërtetë po ju them se ai do të ngjeshë ijët dhe do t'u thotë të ulen për të ngrënë. Pastaj do të vijë dhe do t'u shërbejë.

- ³⁸Nëse vjen nga mesnata apo në mëngjes herët e i gjen zgjuar, lum ata!
- ³⁹Por dini këtu: po ta dinte i zoti i shtëpisë se në ç'orë do të vinte vjedhësi, nuk do të lejonte t'i vidhej shtëpia.
- ⁴⁰Jini gati, se nuk e dini orën kur do të vijë Biri i njeriut».
- ⁴¹Pjetri i tha: «Zot, këtë shëmbëlltore po e thua për ne apo për të gjithë? ».
- ⁴²Atëherë Zoti i tha: «Cili është ai shërbëtor besnik e i mençur, të cilin i zoti e ka vënë mbi shërbëtorët e tjerë për t'u dhënë ushqimin në kohën e duhur?»
- ⁴³Lum ai shërbëtor që, kur të vijë i zoti, do ta gjejë duke vepruar kështu.
- ⁴⁴Me të vërtetë po ju them se këtij shërbëtori do t'ia besojë të gjitha pasuritë e veta.
- ⁴⁵Por nëse ai shërbëtor thotë me vete: “Zotëria im po vonon të vijë” dhe fillon të rrahë shërbëtorët e tjerë, burra e gra, të hajë e të pijë dhe të dehet,
- ⁴⁶atëherë i zoti i këtij shërbëtori do të vijë ditën që ai nuk e pret dhe në orën që ai nuk e di, do ta dënojë ashpër dhe do ta hedhë atje ku dënohen të pafetë.
- ⁴⁷Ai shërbëtor që e di se çfarë dëshiron i zoti i tij, por nuk është gati të veprojë sipas dëshirës së të zotit, do të marrë shumë të rrahura.
- ⁴⁸Por ai që nuk e dinte dhe bëri gjëra për të cilat meriton të rrihet, do të rrihet më pak. Kujt i është dhënë shumë, do t'i kërkohet shumë. Kujt i është besuar shumë, do t'i kërkohet edhe më shumë. »

Jezui shkak ndarjeje

(Mt 10.34-36)

- ⁴⁹«Unë erdha që të sjell zjarrin mbi tokë e sa shumë dëshiroj të ndizet!
- ⁵⁰Kam një pagëzim me të cilin do të pagëzohem e me sa padurim e pres të përmbushet.
- ⁵¹Mos vallë mendoni se erdha të sjell paqen mbi tokë? Jo paqe, po ju them, por përçarje.

⁵²Që tani e tutje nëse në një shtëpi do të jenë pesë veta, do të ndahen tre kundër dyve e dy kundër treve.

⁵³Do të ndahen ati nga i biri dhe biri nga i ati, nëna nga e bija dhe bija nga e ëma, vjehrra nga nusja dhe nusja nga e vjehrra».

Shenjat e kohës

(Mt 16.2-3)

⁵⁴Pastaj u tha turmave: «Kur shihni renë që ngrihet në perëndim, ju menjëherë thoni se do të bjerë shi e kështu ndodh.

⁵⁵Kur shihni se po fryn juga, ju thoni se do të bëjë i nxehtë i madh e kështu ndodh.

⁵⁶Hipokritë! Dukuritë e tokës e të qiellit dini t'i shpjegoni, po si nuk ditkeni të shpjegoni kohën e tanishme? »

Pajtimi me kundërshtarin

(Mt 5.25-26)

⁵⁷«Pse nuk gjykoni vetë se ç'është e drejtë?

⁵⁸Nëse je rrugës për te gjykatësi bashkë me kundërshtarin tënd, përpiqu të merresh vesh me të rrugës, që kur të dalësh para gjykatësit, ai të mos të dorëzojë te roja e pastaj roja të të fusë në burg.

⁵⁹Unë po të them se nuk do të dalësh që andej pa paguar deri edhe qindarkën e fundit».

Luka 13

Thirrje për pendim

¹Në atë kohë erdhën disa njerëz te Jezui e i treguan për galileasit, gjakun e të cilëve Pilati e kishte përzier me gjakun e fljimeve.

²Jezui i pyeti: «A mendoni se galileasit që vuajtën këtë gjë ishin më mëkatarë se galileasit e tjerë?

³Jo po ju them, por nëse nuk pendoheni, do të përfundoni të gjithë si ata.

⁴Po për ata të tetëmbëdhjetët, mbi të cilët ra kulla e Siloamit e i vrau, a mendoni se ishin fajtorë më të mëdhenj se njerëzit e tjerë që banojnë në Jerusalem?

⁵Jo po ju them, por nëse nuk pendoheni, do të përfundoni të gjithë si ata».

Shëmbëlltyra e fikut

⁶Pastaj Jezui tregoi këtë shëmbëlltyrë: «Një njeri kishte një fik të mbjellë në vreshtin e tij. Erdhi që të kërkonte ndonjë fryt në të, por nuk gjeti.

⁷Atëherë i tha vreshtarit: “Ja, erdha tre vjet me radhë që të kërkoja ndonjë fryt nga ky fik, por ende nuk kam gjetur asnjë. Preje! Pse ta zërë tokën kot?”.

⁸Vreshtari iu përgjigj: “Zotëri, lëre edhe këtë vit, që ta prashis e ta plehëroj,

⁹se mos jep fryt vitin e ardhshëm. Nëse jo, preje”».

Jezui shëron ditën e shtunë

¹⁰Një të shtunë Jezui po mësonte njerëzit në një sinagogë.

¹¹Aty gjendej edhe një grua e pushtuar nga një shpirt që e kishte mbajtur për tetëmbëdhjetë vjet të kërrusur. Ajo nuk mund të rrinte drejt.

¹²Jezui e pa, e thirri dhe i tha: «Grua, je e çliruar nga sëmundja jote».

¹³Kur e preku gruan me dorën e tij, ajo u drejtua e filloi të perlëvdonte Perëndinë.

¹⁴Por, kryetari i sinagogës u zemërua që Jezui shëroi ditën e shtunë, prandaj i tha turmës: «Ka gjashtë ditë në të cilat mund të punohet. Gjatë këtyre ditëve ejani për t’u shëruar e jo ditën e shtunë».

¹⁵Atëherë Zoti iu përgjigj: «Hipokritë! A nuk e zgjidh secili nga ju kaun ose gomarin nga grazhdi ditën e shtunë dhe e çon për t’i dhënë ujë?

¹⁶Atëherë kjo grua, që është bijë e Abrahamit e që Satani e ka lidhur për tetëmbëdhjetë vjet, nuk u dashka çliruar nga këto pranga ditën e shtunë? ».

17Pasi i tha Jezui këto, të gjithë kundërshtarët e tij u turpëruan dhe mbarë turma gëzohej për gjërat e mrekullueshme që bënte ai.

Shëmbëlltyra e farës së sinapit dhe e tharmit

(Mt 13.31-33; Mk 4.30-32)

18Atëherë Jezui tha: «Me çfarë ngjan mbretëria e Perëndisë? Me çfarë mund ta krahasoj?

19Ajo ngjan me farën e sinapit, që një njeri e mori dhe e mbolli në kopsht. Fara u rrit, u bë pemë dhe zogjtë e qiellit bënë foletë në degët e saj».

20Jezui tha përsëri: «Me çfarë ta krahasoj mbretërinë e Perëndisë?

21Ajo ngjan me tharmin që e mori një grua dhe e përzjeu me tri masa mielli, derisa u mbrujt i gjithë brumi».

Dera e ngushtë

(Mt 7.13-14, 21-23)

22Rrugës për në Jerusalem, Jezui përshkonte qytete e fshatra duke mësuar njerëzit.

23Dikush e pyeti: «Zot, a janë pak ata që shpëtohen? ». Atëherë Jezui i tha:

24«Përpiquni të hyni nëpër derën e ngushtë, sepse po ju them se shumë do të mundohen të hyjnë, por nuk do të mundin.

25Nëse i zoti i shtëpisë është ngritur dhe e ka mbyllur derën e ju filloni të rrini përjashta e të trokisni në derë duke thënë: “Zot, na e hap derën!”, ai do të përgjigjet: “Nuk e di nga vini. ”

26Atëherë do të filloni të thoni: “Ne kemi ngrënë e kemi pirë me ty dhe ti na ke mësuar nëpër sheshe. ”

27Por ai do të thotë: “Nuk e di nga vini. Largohuni nga unë të gjithë ju që bëni padrejtësi. ”

28Atje do të ketë të qara e kërcëllimë dhëmbësh kur të shihni Abrahamin, Isakun e Jakobin bashkë me të gjithë profetët në mbretërinë e Perëndisë, ndërsa juve do t’ju kenë hedhur përjashta.

²⁹Atëherë do të vijë nga lindja e nga perëndimi, nga veriu e nga jugu dhe do të hanë në mbretërinë e Perëndisë.

³⁰Dhe ja, të fundit do të jenë të parët e të parët do të jenë të fundit».

Vajtimi për Jerusalemin

(Mt 23.37-39)

³¹Në atë çast disa farisenj erdhën e i thanë Jezuit: «Largohu që këtej se Herodi kërkon të të vrasë».

³²Dhe Jezui u tha: «Shkoni e i thoni asaj dhelprë: “Ja, unë po dëboj djajtë e po shëroj sot e nesër. Ditën e tretë e mbaroj veprën time.

³³Megjithatë, sot, nesër e pasnesër unë do të eci udhës sime, sepse nuk është e mundur që një profet të vritet jashtë Jerusalemit. ”

³⁴Jerusalem, Jerusalem, ti që vret profetët dhe që me gurë vret të dërguarit e Perëndisë! Sa herë kam dashur t’i mbledh bijtë e tu, siç mbledh kllloçka zogjtë e vet nën krahë, por ju nuk deshët.

³⁵Ja, shtëpia juaj do të mbetet e shkretë. Unë po ju them se nuk do të më shihni më, derisa të thoni: *Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit!* ».

Luka 14

Shërimi i të sëmurit me hidropizi

¹Një të shtunë Jezui shkoi për të ngrënë në shtëpinë e njërit prej kryetarëve të farisenjve dhe ata po e vëzhgonin me kujdes.

²Përballë Jezuit gjendej një njeri që vuante nga hidropizia.

³Jezui i pyeti mësuesit e ligjit të Moisiut dhe farisenjtë: «E lejon ligji i Moisiut që të shërosh ditën e shtunë apo jo? ».

⁴Por ata heshtën. Atëherë Jezui e preku të sëmurin, e shëroi dhe e lejoi të shkonte.

⁵Pastaj u tha atyre: «Kush është ai që, po t’i binte fëmija apo kau në pus ditën e shtunë, nuk do ta nxirrte menjëherë? ».

⁶Ata nuk mundën t’i përgjigjeshin.

Mësimi për mikpritjen

⁷Jezui vuri re sesi të ftuarit zgjidhnin vendet e nderit dhe u tregoi një shëmbëlltyrë:

⁸«Kur të ftojnë në dasmë, mos u ul në vendin e nderit, se ndoshta është i ftuar ndokush më i nderuar se ti

⁹dhe ai që ju ka ftuar të dyve mund të vijë e të të thotë: “lërja këtë vend këtij.” Dhe atëherë, i turpëruar, do të zësh vendin e fundit.

¹⁰Po kur të të ftojnë, shko e ulu në vendin e fundit, që kur të vijë ai që të ka ftuar, të të thotë: “Mik, eja më lart!”. E kështu do të jesh i nderuar nga të gjithë ata që janë në tryezë me ty.

¹¹Sepse kush e lartëson vetveten, do të përulet, e kush e përul vetveten, do të lartësohet».

¹²Atij që e kishte ftuar, Jezui i tha: «Kur të shtrosh një drekë a një darkë, mos fto miqtë e tu, vëllezërit, të afërmit e tu apo fqinjët e pasur, duke shpresuar se edhe ata do të të ftojnë e kështu do të shpërblehesh.

¹³Përkundrazi, kur të shtrosh një gosti, fto njerëz të varfër, të kërrusur, të çalë e të verbër.

¹⁴Atëherë do të jesh i lum, se ata nuk do të kenë me çfarë të të shpërblejnë, por ti do ta marrësh shpërblimin në ngjalljen e të drejtëve. »

Shëmbëlltyra e gosisë së madhe

(Mt 22.1-10)

¹⁵Njëri nga të ftuarit, pasi kishte dëgjuar gjithçka, i tha Jezuit: «Lum kush ha bukë në mbretërinë e Perëndisë!».

¹⁶Por Jezui i tha: «Dikush shtroi një darkë të madhe e thirri shumë veta.

¹⁷Kur erdhi koha e darkës, dërgoi shërbëtorin e vet që t’u thoshte atyre që kishte ftuar: “Ejani, se çdo gjë është gati.”

¹⁸Por të gjithë, njëri pas tjetrit, filluan të gjenin shkaqe për të mos shkuar. I pari i tha: “Kam blerë një copë tokë e më duhet të dal e ta shoh. Të lutem më ndje!”

¹⁹Dikush tjetër tha: “Unë kam blerë pesë pendë qe e po shkoj t’i provoj. Të lutem më ndje!”

²⁰Dikush tjetër tha: “Sapo jam martuar, prandaj nuk mund të vij.”

²¹E kështu shërbëtori u kthye dhe e njoftoi të zotin për të gjitha. Atëherë i zoti i shtëpisë u zemërua dhe i tha shërbëtorit të vet: “Dil menjëherë në sheshet e në rrugët e qytetit e sill këtu të varfrit, të kërrusurit, të verbërit e të çalët.”

²²Dhe shërbëtori i tha: “Zotëri, bëmë siç urdhërove dhe ka prapë vend.”

²³Atëherë i zoti i tha shërbëtorit: “Dil nëpër rrugë e shtigje dhe detyroji njerëzit të hyjnë brenda, që të mbushet shtëpia ime.”

²⁴Unë po ju them: asnjë nga ata që ishin të ftuar nuk do ta shijojë darkën time».

Të ndjekësh Jezuin

(Mt 10.37-38)

²⁵Jezuin po e ndiqnin turma të mëdha, por ai u kthye dhe u tha:

²⁶«Kush vjen pas meje dhe nuk e urren babanë e nënën, gruan e fëmijët, vëllezërit e motrat, madje edhe vetë jetën e tij, nuk mund të jetë dishepulli im.

²⁷Kush nuk e mbart kryqin e vet për të ardhur pas meje, nuk mund të jetë dishepulli im.

²⁸Kush nga ju nëse dëshiron të ndërtojë një kullë, nuk ulet më parë të bëjë llogaritë për të parë a ka sa i duhen për ta mbaruar?

²⁹Përndryshe, nëse i ka hedhur themelet e nuk është në gjendje ta përfundojë, ata që e shohin do të fillojnë ta tallin

³⁰e do t’i thonë: “Ky njeri filloi të ndërtonte, por nuk qe i zoti ta mbaronte.”

³¹Ose, cili mbret, kur del në luftë për t'u ndeshur me një mbret tjetër, nuk ulet më parë të shqyrtojë a është i aftë që me dhjet mijë veta t'i bëjë ballë atij që vjen me njëzet mijë?

³²Atëherë, nëse nuk mundet, i dërgon një përfaqësi për t'i kërkuar kushtet e paqes ndërsa ai është ende larg.

³³Prandaj, asnjëri nga ju nuk mund të bëhet dishepulli im nëse nuk heq dorë nga tërë pasuria që zotëron. »

Kripa pa shije

(Mt 5.13; Mk 9.50)

³⁴«Kripa është e mirë, por nëse e humbet shijen, si mund ta rifitojë atë?

³⁵Nuk është e përshtatshme më as për tokën, as për plehun, por vetëm për t'u hedhur. Kush ka veshë, le të dëgjojë».

Luka 15

Shëmbëlltyra e deles së humbur

(Mt 18.12-14)

¹Të gjithë tagrambledhësit dhe mëkatarët po i afroreshin Jezuit për ta dëgjuar.

²Farisenjtë dhe skribët murmurisnin e thoshin: «Ky pranua mēkatarët e ha me ta».

³Atëherë Jezui u tregoi këtë shëmbëlltyrë:

⁴«Cili nga ju nëse ka njëqind dele dhe njëra prej tyre i humb, nuk i lë të nëntëdhjetë e nëntat në shkretëtirë për të kërkuar atë që ka humbur, derisa ta gjejë?

⁵Dhe kur e gjen, e ngarkon mbi shpatulla i gëzuar.

⁶Pasi kthehet në shtëpi, mbledh miqtë e vet e të afërmit e u thotë: «Gëzohuni me mua, se e gjeta delen që më kishte humbur. »

⁷Unë po ju them se kështu ndodh edhe në qiell. Aty ka më shumë gëzim për një mëkatar që pendohet sesa për nëntëdhjetë e nëntë të drejtë që nuk kanë nevojë të pendohen. »

Shëmbëlltyra e monedhës së humbur

⁸«Ose, përsëri, nëse një grua ka dhjetë monedha argjendi dhe njëra i humb, a nuk shkon e ndez një kandil për të ndriçuar shtëpinë, që të kërkojë me kujdes derisa ta gjejë?

⁹E pasi e ka gjetur, thërret shoqet e saj e fqinjat e u thotë: “Gëzohuni me mua, se e gjeta monedhën që më kishte humbur. ”

¹⁰Unë po ju them: kështu gëzohen edhe engjëjt e Perëndisë për një mëkatar që pendohet».

Shëmbëlltyra e djalit plëngprishës

¹¹Pastaj Jezui tha: «Një njeri kishte dy djem.

¹²Më i vogli i tha të atit: “Baba, ma jep pjesën e pasurisë që më takon. ” Kështu i ati ua ndau pasurinë djemve.

¹³Pak ditë më vonë djali i vogël mblodhi gjithçka kishte e shkoi në një vend të largët. Atje ai e çoi dëm pasurinë duke jetuar në shturje.

¹⁴Dhe si shpenzoi gjithçka, në atë vend ra një zi e madhe buke dhe ai filloi të mbetej pa gjë.

¹⁵Atëherë shkoi e gjeti punë te njëri nga qytetarët e atij vendi dhe ky e dërgoi në ara që të ruante derrat.

¹⁶Atje do të kishte dashur shumë të ushqehet me lendet që hanin derrat, por askush nuk ia jepte.

¹⁷Si erdhi në vete, tha: “Shumë nga punëtorët e tim ati kanë bukë e u tepron, ndërsa unë këtu po vdes urie.

¹⁸Do të çohem, do të shkoj tek im atë e do t'i them: Atë, kam mëkatuar kundër qiellit dhe para teje.

¹⁹Nuk jam më i denjë të quhem biri yt. Më mbaj si një nga punëtorët e tu. ”

- 20**Kështu u nis e shkoi tek i ati. Por ndërsa ishte ende larg, i ati e pa dhe ndjeu dhembshuri për të. Vrapoi, e mbështolli në krahët e tij dhe e puthi.
- 21**Atëherë i biri i tha: “Atë, kam mëkatuar kundër qiellit dhe para teje. Nuk jam më i denjë të quhem biri yt.”
- 22**Por i ati u tha shërbëtorëve: “Sillni shpejt rrobën më të mirë e vishjani. Vërjani unazën në gisht e sandalet në këmbë.
- 23**Merrni viçin e majmë e theneni. Le të hamë e të bëjmë festë,
- 24**se ky biri im kishte vdekur e u ngjall, kishte humbur e u gjet!”. Dhe filluan të festonin.
- 25**Djali i tij më i madh gjendej në arë. Kur erdhi dhe iu afrua shtëpisë, dëgjoi muzikë e valle.
- 26**Atëherë thirri njërin nga shërbëtorët dhe e pyeti se çfarë po ndodhte.
- 27**Ai iu përgjigj: “Vëllai yt ka ardhur dhe yt atë ka therur viçin e majmë, se ai është kthyer shëndoshë e mirë.”
- 28**Atëherë ai u zemërua dhe nuk pranoi të hynte brenda. I ati doli përjashta për t’iu lutur që të hynte,
- 29**por ai iu përgjigj: “Unë kam punuar si një shërbëtor gjatë gjithë këtyre viteve për ty e nuk të kam thyer asnjë urdhër, megjithatë ti nuk më ke dhënë as edhe një kec që të bëj festë me miqtë e mi.
- 30**Ndërsa kur u kthye yt bir, ai që e prishi pasurinë tënde me lavire, ti there për të viçin e majmë.”
- 31**Pastaj i ati i tha: “Bir, ti je gjithmonë me mua e gjithçka që kam unë është edhe jotja.
- 32**Por ne duhet të festojmë e të gëzohemi, se vëllai yt kishte vdekur e u kthye në jetë, kishte humbur e u gjet”».

Luka 16

Shëmbëlltyra e shërbëtorit të pandershëm

- ¹Pastaj Jezui u tha dishepujve të vet: «Një i kamur kishte për kujdestar të pasurisë një njeri, të cilin e paditi se i shpërdoronte pasurinë.
- ²Atëherë ai e thirri e i tha: “Ç’është kjo që po dëgjoj për ty? Më jep llogari për punën tënde, se nuk mund të jesh më kujdestari i pasurisë.”
- ³Atëherë kujdestari tha me vete: “Zotëria im do të ma heqë kujdestarinë. Ç’të bëj? Të gërmoj nuk kam fuqi, të lyp kam turp.
- ⁴E di se çfarë do të bëj që kur të më heqin si kujdestar, njerëzit të më pranojnë në shtëpitë e tyre.”
- ⁵Kështu i thirri një nga një huamarrësit e zotërisë së vet e i tha të parit: “Sa i detyrohesh zotërisë tim?”
- ⁶Ai i tha: “Njëqind masa vaj.” Kujdestari i tha: “Ja, merre shkresën, ulu menjëherë e shkruaj pesëdhjetë.”
- ⁷Pastaj pyeti një tjetër: “Po ti, sa i detyrohesh?”. Ai u përgjigj: “Njëqind masa drithë.” Kujdestari i tha: “Ja, merre shkresën e shkruaj tetëdhjetë.”
- ⁸Dhe zotëria i tij e lavdëroi kujdestarin e pandershëm, sepse kishte vepruar me zgjuarsi. Bijtë e kësaj bote janë më të zgjuar se bijtë e dritës në punët me njëri-tjetrin.
- ⁹Dhe unë po ju them: bëni miq me anë të pasurive të padrejta, që pasi të mbarojë pasuria, t’ju pranojnë në banesat e tyre të amshuara.
- ¹⁰Kush është besnik në pak, është besnik edhe në shumë e kush është i pandershëm në pak, është i pandershëm edhe në shumë.
- ¹¹Nëse nuk keni qenë besnikë në pasuritë e pandershme, kush do t’jua besojë pasuritë e vërteta?
- ¹²Dhe nëse nuk keni qenë besnikë në atë që i përket dikujt tjetër, kush do t’jua japë atë që është juaja?

¹³Asnjë shërbëtor nuk mund t'u shërbejë dy zotërinjve. Ai ose do të urrejë njërin e do të dojë tjetrin, ose do të jepet pas njërit e do të lërë pas dore tjetrin. Nuk mund t'i shërbeni edhe Perëndisë, edhe parasë».

Ligji i Moisiut dhe mbretëria e Perëndisë

(Mt 11.12-13)

¹⁴Farisenjtë, që janë lakmitarë parash, dëgjonin gjithçka dhe e përqeshnin Jezuin.

¹⁵Atëherë ai u tha: «Ju jeni ata që para njerëzve shfaqeni si të drejtë, por Perëndia i njeh zemrat tuaja. Megjithatë, ajo që është e madhërishtme për njerëzit, për Perëndinë është fundërrinë.

¹⁶Ligji i Moisiut e profetët ishin deri te Gjoni. Pastaj u shpall ungjilli i mbretërisë së Perëndisë dhe të gjithë mundohen ta fitojnë atë me përpjekje të mëdha.

¹⁷Megjithatë, është më e lehtë që të kalojnë qielli e toka, sesa t'i hiqet ligjit të Moisiut qoftë edhe një pikë.

¹⁸Kushdo që e ndan gruan e vet e martohet me një tjetër, bën tradhti bashkëshortore dhe kushdo që martohet me një grua të ndarë, bën tradhti bashkëshortore. »

Lazari dhe pasaniku

¹⁹«Ishte një njeri i pasur, që vishej me rroba purpuri e liri të çmueshëm dhe jetonte çdo ditë në luks.

²⁰Te dera e tij rrinte një i varfër me emrin Lazar. Ai ishte i mbuluar me plagë

²¹e dëshironte të ngopej me thërrimet që binin nga tryeza e pasanikut. Edhe qentë vinin e i lëpinin plagët.

²²I varfri vdiq dhe engjëjt e çuan të rrinte me Abrahamin. Edhe pasaniku vdiq e u varros.

²³Në ferr, ku po vuante torturat, ngriti sytë e pa diku larg Abrahamin me Lazarin përbri.

²⁴Atëherë tha me zë të lartë: “Atë Abraham, ki mëshirë për mua e dërgoje Lazarin që ta ngjyjejë gishtin në ujë e të më freskojë gjuhën, se këto flakë po më mundojnë. ”

²⁵Por Abrahami i tha: “Biri im, kujtohu se ti i more të mirat e tua gjatë jetës sate, ndërsa Lazari mori të këqijat. Tani ky gëzon këtu, ndërsa ti vuan.

²⁶Pastaj, midis jush e nesh është caktuar një hendek i madh, në mënyrë që ata që do të donin të kalonin që këndeje te ju, të mos munden dhe askush nuk mund të kalojë që andej te ne. ”

²⁷Pasaniku i tha: “Atëherë, o atë, po të lutem ta dërgosh te shtëpia e tim ati,

²⁸se kam pesë vëllezër. Le t’i paralajmërojë që të mos vijnë edhe ata në këtë vend mundimesh. ”

²⁹Abrahami u përgjigj: “Kanë Moisiun e profetët. Ata duhet të dëgjojnë. ”

³⁰Ai tha: “Jo, atë Abraham, por nëse shkon dikush nga të vdekurit, do të pendohen. ”

³¹Abrahami i tha: “Nëse nuk dëgjojnë Moisiun e profetët, atëherë nuk do të binden edhe sikur dikush të ngjallet prej të vdekurve”».

Luka 17

Mos u bëj shkaktar i mëkatit

(Mt 18.6-7, 21-22; Mk 9.42)

¹Jezui u tha dishepujve të vet: «Është e pamundur të mos vijnë tundimet për të mëkatuar, por mjerë kush i shkakton!

²Për të do të ishte më mirë që të lidhte në qafë një gur mulliri dhe të hidhej në det, sesa të bëhej shkak mëkati për këta të vegjlit.

³Kini kujdes! Nëse vëllai yt mëkaton, qortoje. Nëse pendohet, fale.

⁴Nëse mëkaton kundër teje shtatë herë në ditë e shtatë herë kthehet e të thotë “pendohem”, fale».

⁵Atëherë apostujt i thanë Zotit: «Na e shto besimin! ».

⁶Dhe Zoti u tha: «Po të kishit besim sa fara e sinapit, do t'i thoshit këtij mani “shkulu që këtu e mbillu në det”, dhe ai do t'ju bindej.

⁷Cili nga ju po të kishte një shërbëtor që plugon ose ruan dhentë, do t'i thoshte atij kur të kthehej nga ara: “Eja menjëherë e ulu në tryezë! ”?

⁸A nuk do t'i thoshte: “Ma bëj gati darkën, përvish mëngët e më shërbe që të ha e të pi unë e pastaj mund të hash e të pish edhe ti. ”?

⁹Mos vallë e falënderon shërbëtorin sepse bëri detyrën?

¹⁰Kështu edhe ju, kur të bëni çfarë keni për detyrë, thoni: “Jemi shërbëtorë të padobishëm. Kemi bërë detyrën”».

Jezui pastron dhjetë të lebrosur

¹¹Kur po shkonte drejt Jerusalemit, Jezui kaloi përmes Samarisë e Galilesë.

¹²Si hyri në një fshat, iu afruan dhjetë të lebrosur. Ata rrinin larg

¹³dhe thërrisnin: «Jezu, mësues, ki mëshirë për ne! ».

¹⁴Jezui i pa dhe u tha: «Shkoni e paraqituni te priftërinjtë». Dhe ndërsa po shkonin, u pastruan.

¹⁵Pastaj njëri prej tyre, kur pa se ishte pastruar, u kthye e përlëvdonte Perëndinë me zë të lartë.

¹⁶Ai ra përmbys para këmbëve të Jezuit dhe e falënderoi. Ai ishte samaritan.

¹⁷Atëherë Jezui pyeti: «A nuk ishin dhjetë ata që u pastruan? Po nëntë të tjerët, ku janë?

¹⁸Nuk u gjet asnjë prej tyre që të kthehej e t'i jepte lavdi Perëndisë përveç këtij të huaji? ».

¹⁹Pastaj i tha atij: «Ngrihu e shko. Besimi yt të shpëtoi».

Ardhja e mbretërisë (Mt 24.23-28, 37-41)

²⁰Një herë, kur farisenjtë e pyetën Jezuin se kur do të vinte mbretëria e Perëndisë, Jezui u përgjigj: «Mbretëria e Perëndisë nuk vjen me bujë.

- ²¹Nuk do të thonë: “Ja ku është këtu!”, apo “Ja atje!”. Sepse Mbretëria e Perëndisë është brenda jush».
- ²²Jezui u tha dishepujve: «Po vijnë ditë në të cilat do të dëshironi të shihni njërën nga ditët e Birit të njeriut, por nuk do ta shihni.
- ²³Atëherë do t’ju thonë: “Ja ku është atje!”, apo “Ja këtu!”. Mos shkoni atje e mos i ndiqni!
- ²⁴Sikurse vetëtima shkëlqen nga qielli dhe e ndriçon atë nga njëri skaj në tjetrin, ashtu do të jetë edhe Biri i njeriut në ditën e tij.
- ²⁵Por më parë ai duhet të vuajë shumë dhe nuk do të pranohet nga kjo brezni.
- ²⁶Dhe sikurse ndodhi në ditët e Noeut, kështu do të ndodhë edhe në ditët e Birit të njeriut.
- ²⁷Në atë kohë njerëzit hanin e pinin, martoheshin e martonin deri ditën kur Noeu hyri në arkë e pastaj erdhi përmbytja e përmbyti gjithçka.
- ²⁸Sikurse ndodhi edhe në ditët e Lotit, njerëzit hanin e pinin, blinin e shisnin, mbillnin e ndërtonin,
- ²⁹por ditën kur Loti u largua nga Sodoma, ra zjarr e squfur nga qielli e i vrau të gjithë,
- ³⁰kështu do të ndodhë atë ditë kur do të shfaqet Biri i njeriut.
- ³¹Nëse atë ditë dikush do të ndodhet mbi çati, por do t’i ketë gjërat e veta në shtëpi, të mos zbresë për t’i marrë. Dhe nëse dikush do të ndodhet në arë, as ai të mos kthehet.
- ³²Kujtoni gruan e Lotit!
- ³³Kush mundohet ta ruajë jetën e vet, do ta humbasë atë dhe ai që do ta humbasë jetën e vet, do ta shpëtojë atë.
- ³⁴Unë po ju them: atë natë, prej dy vetave që do të jenë në të njëjtin shtrat, njëri do të merret e tjetri do të lihet.

35.36Prej dy grave që do të jenë te mulliri për të bluar, njëra do të merret e tjetra do të lihet».

37Pastaj e pyetën: «Po ku, o Zot? ». Ai u tha: «Ku është kufoma, mblidhen edhe skifterët».

Luka 18

Shëmbëlltyra e vejushës dhe gjykatësit

1Pastaj Jezui u tha një shëmbëlltyrë për t'u treguar se duhet të luten gjithmonë, pa hequr dorë.

2Ai u tha: «Në një qytet ishte një gjykatës që nuk e druante Perëndinë e as kishte respekt për njerëzit.

3Në atë qytet gjendej edhe një vejushë që shkante tek ai e i thoshte: “Më jep të drejtë para kundërshtarit tim! ”.

4Për një farë kohe ai nuk donte, por pastaj tha me vete: “Edhe pse nuk e druaj Perëndinë e as kam respekt për njerëzit,

5meqë kjo vejushë po më shqetëson, do t'ia jap të drejtën, se përndryshe, duke ardhur vazhdimisht, do të më bëjë ta humb durimin”».

6E Zoti tha: «Dëgjoni se çfarë thotë gjykatësi i padrejtë.

7Po Perëndia, a nuk do të vendosë drejtësi për të zgjedhurit e tij që e thërrasin ditë e natë? A do të vonohet t'i ndihmojë?

8Unë po ju them se ai do të vendosë shpejt drejtësi. Por prapëseprapë, kur të vijë Biri i njeriut, a do të gjejë ende besim në tokë? ».

Shëmbëlltyra e fariseut dhe tagrambledhësit

9Edhe disave që e mbanin veten si të drejtë dhe përçmonin të tjerët, Jezui u tregoi këtë shëmbëlltyrë:

10«Dy njerëz shkuan për t'u lutur në tempull. Njëri ishte farise, tjetri tagrambledhës.

¹¹Fariseu rrinte në këmbë e lutej duke thënë me vete: “Perëndi, unë të falënderoj që nuk jam si njerëzit e tjerë, vjedhës, i padrejtë, burrë që bën tradhti bashkëshortore apo si ky tagrambledhës.

¹²Unë agjëroj dy herë në javë dhe jap të dhjetën e gjithë të ardhurave të mia.”

¹³Ndërsa tagrambledhësi që rrinte larg e nuk guxonte as të ngrinte sytë drejt qiellit, godiste gjoksin e thoshte: “Perëndi, ki mëshirë për mua mëkatarin!”

¹⁴Unë po ju them: ky njeri e jo fariseu u kthye në shtëpi i bërë i drejtë nga Perëndia. Sepse kush e lartëson vetveten, do të përulet e kush e përul vetveten, do të lartësohet».

Jezui bekon fëmijët

(Mt 19.13-15; Mk 10.13-16)

¹⁵Disa njerëz sillnin foshnjat te Jezui, që ai t’i prekte, po kur i shihnin, dishepujt i ndalonin.

¹⁶Atëherë Jezui i thirri fëmijët pranë vetes e tha: «Lërin fëmijët të vijnë tek unë dhe mos i pengoni, sepse mbretëria e Perëndisë u përket atyre që janë si ata.

¹⁷Me të vërtetë po ju them se ai që nuk e pranon mbretërinë e Perëndisë si një fëmijë, nuk do të hyjë në të».

Njeriu i pasur

(Mt 19.16-30; Mk 10.17-31)

¹⁸Një nga krerët e judenjve e pyeti: «Mësues i mirë, ç’duhet të bëj që të trashëgoj jetën e amshuar?»

¹⁹Jezui i tha: «Përse më quan të mirë? Askush nuk është i mirë, përveç Perëndisë.

²⁰Ti i njeh urdhërimet: *Mos bëj tradhti bashkëshortore, mos vrit, mos vidh, mos bëj dëshmi të rreme, ndero babanë e nënën!* ».

²¹Atëherë ai i tha: «Të gjitha këto i kam bërë që nga rinia ime».

²²Kur e dëgjoji këtë, Jezui i tha: «Të mungon vetëm një gjë: shit gjithçka që ke, jepua të varfërve dhe do të kesh një thesar në qiell. Pastaj eja e më ndiq!».

²³Po kur i dëgjoji këto, ai u trishtua, se ishte shumë i pasur.

²⁴Jezui pa se ai u trishtua, prandaj tha: «Sa e vështirë është për ata që kanë pasuri të hyjnë në mbretërinë e Perëndisë!

²⁵Është më e lehtë të kalojë një deve nëpër vrimën e gjilpërës, sesa të hyjë një i pasur në mbretërinë e Perëndisë».

²⁶Ata që po e dëgjonin e pyetën: «Po atëherë, kush do të mund të shpëtohet?».

²⁷Jezui u përgjigj: «Ajo që është e pamundur për njerëzit, është e mundur për Perëndinë».

²⁸Atëherë Pjetri i tha: «Ja, ne lamë gjithçka kishim dhe erdhëm pas teje».

²⁹Dhe Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po ju them se askush nga ata që kanë lënë shtëpi a grua, vëllezër a fëmijë për shkakun e mbretërisë së Perëndisë,

³⁰nuk do të mbetet pa marrë shumë më tepër në këtë kohë dhe do të marrë jetën e amshuar në botën tjetër».

Jezui paralajmëron vdekjen dhe ngjalljen e vet për të tretën herë

(Mt 20.17-19; Mk 10.32-34)

³¹Jezui i mori mënjanë të dymbëdhjetët e u tha: «Po shkojmë në Jerusalem dhe gjithçka që shkruan profetët për Birin e njeriut do të përmbushet.

³²Ai do t'u dorëzohet paganëve që do ta tallin, do ta shajnë e do ta pështyjnë

³³dhe, pasi ta kenë fshikulluar, do ta vrasin, por ditën e tretë ai do të ngjallet».

³⁴Ata nuk kuptuan asgjë, sepse ajo që u tha Jezui ishte e fshehtë për ta dhe nuk e morën vesh çfarë tha.

Jezui shëron një lypës të verbër

(Mt 20.29-34; Mk 10.46-52)

³⁵Ndërsa Jezui po i afrohej Jerikosë, një i verbër rrinte ulur ndanë udhës e lypte.

³⁶Kur dëgjoji se po kalonte një turmë, pyeti se çfarë po ndodhte.

³⁷Ata i thanë: «Po kalon Jezui i Nazaretit. »

³⁸Atëherë ai thirri me zë të lartë: «Jezu, Biri i Davidit, ki mëshirë për mua! ».

³⁹Ata që ecnin përpara e urdhëruan të heshte, por ai thirri edhe më fort: «Biri i Davidit, ki mëshirë për mua! ».

⁴⁰Jezui ndaloi dhe urdhëroi t'i sillnin të verbrin. Kur ai u afrua, Jezui e pyeti:

⁴¹«Çfarë dëshiron të bëj për ty? ». Ai i tha: «Zot, dua që të shoh përsëri! ».

⁴²Dhe Jezui i tha: «Shih përsëri! Besimi yt të shpëtoi».

⁴³Atij iu kthye menjëherë shikimi dhe shkoi pas Jezuit, duke përlëvduar Perëndinë. Të gjithë ata që e panë, lavdëruan Perëndinë.

Luka 19

Jezui dhe Zakeu

¹Jezui hyri në Jeriko dhe po kalonte nëpër qytet.

²Aty ishte një njeri me emrin Zake. Ai ishte kryetagrancedhës dhe ishte i pasur.

³Zakeu po përpiqej të shihte kush ishte Jezui, por ishte i shkurtër e nuk mund ta shihte për shkak të turmës.

⁴Atëherë vrapoi përpara dhe hipi në një fik për ta parë, sepse Jezui po kalonte asaj rruge.

⁵Kur Jezui arriti aty, ngriti sytë e i tha: «Zake, zbrit shpejt, se sot duhet të ndalem në shtëpinë tënde».

⁶Zakeu zbriti me nxitim dhe u gëzua që do të priste Jezuin në shtëpi.

⁷Të gjithë ata që e panë këtë, filluan të murmurisnin: «Ky shkoi mik te një mëkatar».

⁸Zakeu, që rrinte në këmbë, i tha Zotit: «Ja, Zot, unë po u jap të varfërve gjysmën e pasurisë sime e nëse i kam marrë ndokujt para me mashtrim, do t'ia kthej katërfish».

⁹Atëherë Jezui i tha: «Sot erdhi shpëtimi në këtë shtëpi, sepse edhe ky është bir i Abrahamit.

¹⁰Biri i njeriut ka ardhur për të kërkuar e për të shpëtuar atë që kishte humbur».

Shëmbëlltyra e dhjetë monedhave

(Mt 25.14-30)

¹¹Ndërsa po e dëgjonin, Jezui u tregoi edhe këtë shëmbëlltyrë, meqë ishte afër Jerusalemit dhe ata besonin se mbretëria e Perëndisë do të shfaqej nga çasti në çast.

¹²Ai u tha: «Një fisnik shkoi në një vend të largët të kurorëzohej mbret e pastaj do të kthehej.

¹³Thirri dhjetë nga shërbëtorët e vet, u dha dhjetë monedha e u tha: “Vërinë në punë derisa të kthehem unë!”

¹⁴Por qytetarët e tij e urrenin dhe i dërguan nga pas një përfaqësi për t'i thënë: “Nuk duam që ky të mbretërojë mbi ne.”

¹⁵Kur ai u kthye, pasi u bë mbret, urdhëroi të thërrisnin shërbëtorët që u kishte dhënë para për të parë sesi i kishin përdorur.

¹⁶Erdhi i pari e i tha: “Zotëri, monedha jote ka dhënë dhjetë të tjera.”

¹⁷Ai i tha: “Të lumtë, shërbëtor i mirë! Meqenëse u tregove besnik në gjënë më të vogël, do të kesh pushtet mbi dhjetë qytete.”

¹⁸Pastaj erdhi i dyti e i tha: “Zotëri, monedha jote ka dhënë pesë të tjera.”

¹⁹Ai i tha: “Edhe ti qeveris pesë qytete!”

²⁰Pastaj erdhi tjetri e tha: “Zotëri, ja ku e ke monedhën tënde. Unë e mbështolla me një garzë,

²¹se kisha frikë nga ti, që je i rreptë, që merr çfarë nuk ke dhënë e korr çfarë nuk ke mbjellë. ”

²²Ai i tha: “Shërbëtor i mbrapshtë, unë do të të gjykoj nga fjalët e tua. Ti e paske ditur se unë qenkam i rreptë, se marrkam çfarë nuk kam dhënë dhe korrkam çfarë nuk kam mbjellë?

²³Atëherë pse nuk e fute në bankë paranë time, që kur të kthehesha ta merrja bashkë me fitimin? ”

²⁴Pastaj u tha atyre që ishin aty: “Merrjani monedhën e jepjani atij që ka dhjetë! ”

²⁵Ata i thanë: “Zotëri, po ai i ka dhjetë monedha. ”

²⁶Ai u përgjigj: “Unë po ju them se kujtdo që ka, do t’i jepet edhe më shumë, por atij që nuk ka, do t’i merret edhe ajo që ka.

²⁷Ndërsa ata armiqtë e mi që nuk dëshironin të bëhesha mbreti i tyre, sillini këtu e vritini para syve të mi! ”».

Hyrja ngadhënjimtare e Jezuit në Jerusalem

(Mt 21.1-11; Mk 11.1-11; Gjn 12.12-19)

²⁸Pasi tha këto, Jezui u priu për në Jerusalem.

²⁹Kur iu afrua Betfagës dhe Betanisë, në vendin që quhet Mali i Ullinjve, dërgoi dy prej dishepujve

³⁰dhe u tha: «Shkoni në fshatin përballë dhe kur të hyni, do të gjeni të lidhur një kërraç, mbi të cilin nuk ka hipur kurrë njeri. Zgjidheni dhe silleni.

³¹Nëse dikush ju pyet “përse po e zgjidhni? ”, i thoni kështu: “Zoti ka nevojë për të”».

³²Atëherë, ata që dërgoi Jezui, u nisën dhe gjetën gjithçka, siç u kishte thënë ai.

³³Kur po e zgjidhnin kërricin, të zotët i pyetën: «Përse po e zgjidhni kërricin? ».

³⁴Ata thanë: «Zoti ka nevojë për të».

³⁵Atëherë ia sollën kërricin Jezuit, i hodhën përsipër rrobat e tyre dhe Jezui u ul mbi të.

³⁶Gjatë udhës njerëzit shtronin në rrugë rrobat e tyre.

³⁷Kur iu afrua rrugës që zbret nga Mali i Ullinjve, mbarë turma e dishepujve filloi të lavdërojë Perëndinë me gëzim e me zë të lartë për të gjitha veprat e fuqishme që kishin parë.

³⁸Ata thoshin: «*Bekuar qoftë mbreti që vjen në emër të Zotit! Paqe në qiell e lavdi në lartësitë e qiejve!* ».

³⁹Disa nga farisenjtë që ishin në turmë i thanë Jezuit: «Mësues, urdhëroji dishepujt të heshtin».

⁴⁰Por Jezui u përgjigj: «Unë po ju them, edhe po të heshtnin këta, gurët do të bërtisnin».

⁴¹Kur iu afrua qytetit dhe e pa, Jezui qau për të

⁴²e tha: «Ah sikur ta kuptoje edhe ti sot se nga vjen paqja! Por kjo është e fshehtë për sytë e tu.

⁴³Po vijnë ditët kur armiqtë e tu do të hapin llogore rreth teje, do të të rrethojnë e do të të shtrëngojnë nga çdo anë.

⁴⁴Pastaj do të të shtrijnë përdhe ty e fëmijët e tu dhe nuk do të të lënë gur mbi gur, sepse ti nuk e njohë kohën kur Perëndia erdhi për të të ndihmuar».

Pastrimi i tempullit

(Mt 21.12-17; Mk 11.15-19; Gjn 2.13-22)

⁴⁵Pastaj Jezui hyri në tempull e filloi të dëbonte ata që shisnin aty.

⁴⁶Dhe u tha: «Shkrimi i shenjtë thotë: *Shtëpia ime është shtëpi lutjeje*, por ju e keni bërë shpellë kusarësh».

⁴⁷Jezui mësonte njerëzit çdo ditë në tempull. Kryepriiftërinjtë, skribët dhe krerët e popullit kërkonin ta vrisnin,

⁴⁸por nuk dinin çfarë të bënin, sepse i gjithë populli mrekullohej kur e dëgjonte.

Luka 20

Çështja e autoritetit të Jezuit

(Mt 21.23-27; Mk 11.27-33)

¹Një ditë, kur Jezui po mësonte njerëzit në tempull dhe po u shpallte të gjithëve ungjillin, erdhën kryepriiftërinjtë, skribët e pleqtë

²dhe i thanë: «Na thuaj, me ç' autoritet i bën këto gjëra? Kush ta ka dhënë këtë autoritet? ».

³Jezui u tha: «Edhe unë kam një pyetje për ju: më thoni,

⁴pagëzimi i Gjonit vinte prej qiellit apo prej njerëzve? ».

⁵Atëherë ata i thanë njëri-tjetrit: «Po të themi “prej qiellit”, do të na thotë: “Pse nuk i besuat atij? ”.

⁶Po të themi “prej njerëzve”, populli do të na vrasë me gurë, sepse është i bindur se Gjoni ishte profet».

⁷Prandaj iu përgjigjën: «Nuk e dimë prej nga vinte».

⁸Dhe Jezui u tha: «As unë nuk ju them se me ç' autoritet i bëj këto gjëra».

Shëmbëlltyra e vreshtit dhe vreshtarëve

(Mt 21.33-46; Mk 12.1-12)

⁹Jezui filloi t'i tregonte popullit këtë shëmbëlltyrë: «Një njeri mbolli një vresht, ua dha disa vreshtarëve me qira dhe u largua në një vend të huaj për një kohë të gjatë.

¹⁰Kur erdhi koha e të vjelave, dërgoi një shërbëtor te vreshtarët që t'i jepnin pjesën e tij nga prodhimi i vreshtit, por vreshtarët e rrahën dhe e nisën duarzbrazët.

¹¹Pastaj dërgoi një shërbëtor tjetër. Edhe atë e rrahën, e shanë dhe e nisën duarzbrazët.

¹²Përsëri dërgoi një të tretë, por edhe këtë e plagosën dhe e dëbuan.

¹³Atëherë i zoti i vreshtit tha: “Çfarë të bëj? Do të dërgoj birin tim të dashur, se ndoshta për të do të kenë respekt. ”

¹⁴Po kur e panë të birin, vreshtarët i thanë njëri-tjetrit: “Ky është trashëgimtari. Ta vrasim e kështu trashëgimia bëhet e jona. ”

¹⁵Pastaj e dëbuan nga vreshti dhe e vranë. Çfarë do t’u bëjë atyre i zoti i vreshtit?

¹⁶Ai do të vijë e do t’i vrasë ata vreshtarë dhe do t’ua japë vreshtin të tjerëve». Kur e dëgjuan këtë gjë, njerëzit thanë: «Larg qoftë! ».

¹⁷Por Jezui hodhi sytë drejt tyre dhe tha: «Ç’kuptim kanë këto fjalë të Shkrimit të shenjtë: *Guri që ndërtuesit e hodhën tej, u bë guri i qoshes?*

¹⁸Kushdo që bie mbi atë gur, do të bëhet copë dhe, nëse ai gur bie mbi ndonjërin, do ta copëtojë».

¹⁹Skribët dhe kryepriiftërinjtë e kuptuan që Jezui e kishte thënë këtë shëmbëlltyrë kundër tyre, prandaj donin ta kapnin që në atë çast, por kishin frikë nga populli.

Çështja e taksës së Cezarit

(Mt 22.15-22; Mk 12.13-17)

²⁰Dhe filluan ta vëzhgonin me kujdes Jezuin, prandaj i vunë spiunë që shtireshin sikur ishin njerëz të drejtë, me qëllim që ta zinin gabim në ndonjë fjalë dhe t’ia dorëzonin pushtetit dhe autoritetit të qeveritarit.

²¹Ata e pyetën: «Mësues, ne e dimë se flet dhe mëson drejt, se nuk ndikohesh nga njerëzit, por u mëson të tjerëve me vërtetësi udhën e Perëndisë.

²²A është e lejueshme t’i paguajmë taksa Cezarit, apo jo? ».

²³Por Jezui e kuptoi dinakërinë e tyre dhe u tha:

²⁴«Më tregoni një monedhë. Figurën dhe mbishkrimin e kujt mban kjo monedhë? ». Ata i thanë: «Të Cezarit».

²⁵Jezui u tha: «Atëherë, jepini Cezarit ç'është e Cezarit dhe Perëndisë ç'është e Perëndisë».

²⁶Kështu, ata nuk mundën ta zinin në fjalë përpara popullit dhe, të mrekulluar me përgjigjen e tij, heshtën.

Çështja e ngjalljes

(Mt 22.23-33; Mk 12.18-27)

²⁷Atëherë erdhën te Jezui disa saducenj. Këta thonë se nuk ka ngjallje,

²⁸prandaj e pyetën: «Mësues, Moisiu na ka lënë të shkruar: *Nëse një njeriu i vdes vëllai dhe lë pas gruan pa fëmijë, ky duhet të martohet me gruan e ve për t'i dhënë trashëgimtarë të vëllait.*

²⁹Na ishin shtatë vëllezër. I pari u martua dhe vdiq pa lënë fëmijë.

³⁰I dyti

³¹e pastaj i treti u martuan me gruan e tij dhe që të shtatë nuk lanë fëmijë kur vdiqën.

³²Në fund vdiq edhe gruaja.

³³Pas ngjalljes, gruaja e kujt do të jetë ajo, meqenëse të shtatë e patën për grua? ».

³⁴Jezui u tha: «Bijtë e kësaj bote martohen dhe martojnë,

³⁵por ata që janë vlerësuar të denjë t'i përkasin botës tjetër dhe të arrijnë ngjalljen prej të vdekurve, as martohen, as martojnë.

³⁶Ata as nuk mund të vdesin më, sepse janë si engjëjt dhe janë bij të Perëndisë, meqenëse janë bij të ngjalljes.

³⁷Edhe Moisiu e ka treguar se të vdekurit do të ngjallen kur te shkurrja e quan Zotin, *Perëndi të Abrahamit, Perëndi të Isakut dhe Perëndi të Jakobit.*

³⁸Pra, ai nuk është Perëndia i të vdekurve, por i të gjallëve, sepse të gjithë jetojnë për Perëndinë».

³⁹Atëherë disa nga farisenjtë i thanë: «Mësues, fole mirë».

⁴⁰Dhe nuk guxonin ta pyesnin më.

Biri i Davidit

(Mt 22.41-46; Mk 12.35-37)

⁴¹Pastaj Jezui u tha: «Si mund të thonë se Krishti është Biri i Davidit?

⁴²Davidi vetë thotë në librin e Psalmeve: *I tha Zoti, Zotit tim: ulu në të djathtën time,*

⁴³*derisa t'i vë armiqtë e tu si shtrojë e këmbëve të tua.*

⁴⁴Nëse Davidi e quan Zot, si mund të jetë ai biri i tij? ».

Jezui qorton skribët

(Mt 23.1-36; Mk 12.38-40; Lk 11.37-54)

⁴⁵Kur gjithë populli po dëgjonte, Jezui u tha dishepujve të vet:

⁴⁶«Ruhuni nga skribët, të cilëve u pëlqen të shëtisin me veshje të gjata dhe dëshirojnë t'i përshëndesin nëpër sheshe, të zënë vendet e para nëpër sinagoga dhe vendet e nderit nëpër festa.

⁴⁷Ata përlajnë gjithçka nga shtëpitë e vejushave dhe thonë lutje të gjata për t'u dukur. Kështu, ata do të marrin një dënim më të rëndë».

Luka 21

Dhurata e vejushës

(Mk 12.41-44)

¹Jezui ngriti sytë dhe pa të pasurit tek hidhnin dhuratat e tyre në thesar.

²Ai pa edhe një vejushë të varfër, që hodhi dy monedha të vogla bakri

³dhe tha: «Me të vërtetë po ju them se kjo vejushë e varfër ka hedhur më shumë se ata të gjithë,

⁴sepse ata hodhën nga tepricat e tyre te dhuratat e thesarit, ndërsa ajo dha nga varfëria e saj gjithçka që kishte për të jetuar».

Jezui parathotë shkatërrimin e tempullit

(Mt 24.1-2; Mk 13.1-2)

⁵Kur disa po flisnin për tempullin, sesi ishte i stolisur me gurë të bukur dhe i zbukuruar me dhurata kushtuar Perëndisë, Jezui tha:

⁶«Do të vijnë ditë kur, nga këto që po shihni, nuk do të mbesë gur mbi gur pa u rrëzuar».

Shenjat dhe përndjekjet

(Mt 24.3-14; Mk 13.3-13)

⁷Atëherë e pyetën Jezuin: «Mësues, kur do të ndodhin këto gjëra dhe cila do të jetë shenja se ato po ndodhin? ».

⁸Ai tha: «Hapni sytë se mos ju mashtrojnë, sepse do të vijnë shumë veta në emrin tim e do të thonë: “Jam unë”, ose “U afrua koha”. Mos shkoni pas tyre.

⁹Kur të dëgjoni për luftëra e trazira, mos u tmerroni, sepse këto gjëra duhet të ndodhin më parë, por prapë fundi nuk do të vijë menjëherë».

¹⁰Pastaj u tha: «Një komb do të ngrihet kundër një kombi tjetër dhe një mbretëri kundër një mbretërie tjetër.

¹¹Do të bien tërmete të mëdha dhe në disa vende do të ketë zi buke e murtaja. Do të ketë edhe dukuri të frikshme e shenja të mëdha nga qielli,

¹²por para se të ndodhin të gjitha këto, do t’ju kapin e do t’ju përndjekin. Do t’ju dorëzojnë nëpër sinagoga e nëpër burgje dhe do t’ju çojnë para mbretërve e qeveritarëve për shkak të emrit tim.

¹³Kështu do të mund të dëshmoni.

¹⁴Jini të vendosur dhe mos u shqetësoni për vetëmbrojtjen tuaj,

¹⁵sepse unë do t’ju jap zotësinë për të folur dhe një urti të tillë saqë askush nga kundërshtarët tuaj nuk do t’i bëjë ballë dhe nuk do ta kundërshtojë dot.

¹⁶Deri edhe prindërit e vëllezërit, të afërmit e miqtë do t’ju tradhtojnë dhe do të vrasin disa prej jush.

¹⁷Të gjithë do t’ju urrejnë për shkak të emrit tim,

¹⁸por asnjë fije floku nuk do t'ju bjerë nga koka.

¹⁹Me qëndresën tuaj do të fitoni shpirtrat tuaj. »

Jezui paralajmëron shkatërrimin e Jerusalemit

(Mt 24.15-21; Mk 13.14-19)

²⁰«Kur ta shihni Jerusalemin të rrethuar nga ushtritë, atëherë dijeni se shkretimi i tij është afër.

²¹Kështu, ata që janë në Jude të arratisen maleve, ata që janë në Jerusalem të dalin jashtë tij dhe ata që janë nëpër fshatra të mos hyjnë në Jerusalem,

²²sepse këto janë ditët e shpagimit, në të cilat do të plotësohet çfarë është shkruar.

²³Mjerë gratë shtatzëna dhe ato që mëkojnë fëmijë në ato ditë, sepse do të bjerë mjerim i madh mbi tokë dhe zemërim kundër këtij populli!

²⁴Ata do të bien nga tehu i shpatës e do të bëhen robër ndër të gjithë popujt paganë dhe Jerusalemi do të shkelet nga paganët, derisa t'u mbarojë koha paganëve. »

Ardhja e Birit të njeriut

(Mt 24.29-31; Mk 13.24-27)

²⁵«Do të ketë shenja në diell, në hënë dhe në yje. Në tokë popujt paganë do t'i zërë tmerri dhe ankthi nga buçima e detit dhe e valëve.

²⁶Njerëzit për pak sa nuk do të vdesin nga frika dhe nga pritja e asaj që është duke rënë mbi botën, sepse pushtetet qiellore do të tronditen.

²⁷Atëherë do të shohin *Birin e njeriut duke ardhur mbi re* me pushtet e me lavdi të madhe.

²⁸Kur të fillojnë të ndodhin këto gjëra, ngrihuni dhe ngrijeni kokën, sepse shpengimi juaj është afër».

Mësimi nga fiku

(Mt 24.32-35; Mk 13.28-31)

²⁹Pastaj Jezui u tregoi një shëmbëlltyrë: «Shikojeni fikun dhe të gjitha pemët.

³⁰Sapo të shihni se kanë nxjerrë sythe, ju e dini se po afrohet vera.

³¹Kështu edhe ju, kur të shihni se po ndodhin këto gjëra, ta dini se mbretëria e Perëndisë është afër.

³²Me të vërtetë po ju them se kjo brezni nuk do të kalojë pa ndodhur të gjitha këto gjëra.

³³Qielli e toka do të shkojnë, por fjalët e mia jo. »

Jini vigjilentë

³⁴«Ruhuni që të mos ju rëndohen zemrat nëpër shfrenitë, dehjet dhe ankthet e kësaj jete e të mos ju kapë në befasi ajo ditë

³⁵si të ishte një kurth. Ajo do të bjerë mbi të gjithë ata që jetojnë në mbarë faqen e dheut.

³⁶Prandaj jini të vëmendshëm gjatë gjithë kohës dhe lutuni që të mund t'u ikni të gjitha këtyre gjërave që do të ndodhin e që të mund të qëndroni para Birit të njeriut».

³⁷Gjatë ditës Jezui mësonte njerëzit në tempull, ndërsa natën e kalonte në një vend që quhej Mali i Ullinjve.

³⁸Gjithë populli zgjohej herët në mëngjes për të dëgjuar Jezuin në tempull.

Luka 22

Komploti kundër Jezuit

(Mt 26.1-5, 14-16; Mk 14.1-2, 10-11; Gjn 11.45-53)

¹Ndërkaq po afrohej Festa e Bukëve të Pambrujtura, që quhet Pashkë.

²Kryepriiftërinjtë dhe skribët po kërkonin sesi ta vrisnin Jezuin, por kishin frikë nga populli.

³Atëherë Satani hyri te Juda që quhej Iskariot dhe që ishte njëri prej të dymbëdhjetëve.

⁴Ky shkoi për t'u marrë vesh me kryepriiftërinjtë dhe rojat sesi mund t'ua dorëzonte Jezuin.

⁵Ata u gëzuan shumë dhe ranë në një mendje për t'i dhënë para.

⁶Kështu Juda pranoi dhe kërkonte rastin që t'ua dorëzonte pa qenë e pranishme turma.

Përgatitja e Darkës së Pashkës

(Mt 26.17-25; Mk 14.12-21; Gjn 13.21-30)

⁷Kur erdhi dita e Festës së Bukëve të Pambrujtura, kur flijohej qengji i Pashkës,

⁸Jezui dërgoi Pjetrin e Gjonin dhe u tha: «Shkoni dhe bëni përgatitjet që të hamë Pashkën».

⁹Ata e pyetën: «Ku dëshiron që ta përgatisim? ».

¹⁰Jezui u tha: «Dëgjoni, kur të hyni në qytet do të takoni një njeri që mban një shtambë me ujë. Shkojini pas deri te shtëpia ku do të hyjë ai

¹¹dhe i thoni të zotit të shtëpisë: “Mësuesi na ka dërguar të të pyesim: ku është dhoma e pritjes ku mund të ha Pashkën me dishepujt e mi? ”.

¹²Në katin e sipërm ai do t'ju tregojë një dhomë të madhe e të bërë gati. Aty shtrojeni darkën».

¹³Ata shkuan, gjetën gjithçka siç u kishte thënë Jezui dhe përgatitën darkën e Pashkës.

Darka e Zotit

(Mt 26.26-30; Mk 14.22-26; 1Kor 11.23-25)

¹⁴Kur erdhi koha, Jezui u ul për të ngrënë bashkë me dishepujt.

¹⁵Ai u tha: «Sa shumë kam dëshiruar ta ha këtë Pashkë me ju para se të vuaj,

¹⁶sepse po ju them, nuk do të ha më nga kjo Pashkë, derisa ajo të përmbushet në mbretërinë e Perëndisë».

¹⁷Pastaj mori kupën, tha lutjen e falënderimit dhe tha: «Merreni dhe ndajeni këtë mes jush.

¹⁸Unë po ju them se që tani nuk do të pi më nga fryti i hardhisë, derisa të vijë mbretëria e Perëndisë».

¹⁹Pastaj mori bukën, tha lutjen e falënderimit, e theu, ua dha dishepujve dhe tha: «Ky është trupi im, që jepet për ju. Bëjeni këtë në përkujtimin tim».

²⁰Po ashtu, pas darkës, bëri edhe me kupën dhe tha: «Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim, që derdhet për ju.

²¹Por ja, dora e atij që po më tradhton është me mua në tryezë.

²²Biri i njeriut po shkon sikurse është caktuar, por mjerë ai njeri që e tradhton».

²³Atëherë ata filluan të pyesnin njëri-tjetrin se cili prej tyre mund të ishte ai që do ta bënte këtë gjë.

Kush është më i madhi

²⁴Mes dishepujve lindi një grindje se kush prej tyre duhej të quhej më i madhi.

²⁵Por Jezui u tha: «Mbretërit e paganëve sundojnë mbi ta dhe ata që kanë pushtet mbi ta quhen bamirës.

²⁶Me ju nuk duhet të ndodhë kështu. Përkundrazi, më i madhi nga ju duhet të bëhet si më i vogli dhe udhëheqësi si shërbëtori.

²⁷Kush është më i madh, ai që është në tryezë apo ai që shërben? A nuk është ai që rri në tryezë? Por unë jam mes jush si ai që shërben.

²⁸Ju jeni ata që keni qëndruar me mua në tundimet e mia

²⁹dhe unë po ju lë juve në dorë mbretërinë, ashtu si ma la mua Ati im,

³⁰që ju të mund të hani e të pini në tryezën e mbretërisë sime. Ju do të uleni në frone për të gjykuar dymbëdhjetë fiset e Izraelit. »

Jezui parathotë mohimin e Pjetrit

(Mt 26.31-35; Mk 14.27-31; Gjn 13.36-38)

³¹«Simon, Simon, ja, Satani kërkoi t'ju kalojë nëpër shoshë porsi grurin,

³²por unë jam lutur për ty që të mos shterojë besimi yt. Dhe ti, kur të kthehesh, forcoji vëllezërit e tu».

³³Pjetri i tha: «Zot, unë jam gati të vij me ty në burg dhe në vdekje».

³⁴Por Jezui iu përgjigj: «Pjetër, unë po të them se sot nuk do të ketë kënduar ende gjeli para se ti të mohosh tri herë që më njeh».

Parà, trastë dhe shpatë

³⁵Pastaj Jezui u tha: «Kur ju dërgova pa para, pa trastë dhe pa sandale, a ju mungoi gjë? ». Ata i thanë: «Asgjë».

³⁶Atëherë ai u tha: «Por tani, kush ka para, le t'i marrë me vete. Po ashtu edhe kush ka trastë. Dhe kush nuk ka shpatë, le të shesë mantelin e vet dhe të blejë një shpatë.

³⁷Unë po ju them se në mua duhet të përmbushet Shkrimi i shenjtë që thotë: *U radhit me të paudhët*. E me të vërtetë, çfarë është thënë për mua po përmbushet».

³⁸Ata i thanë: «Zot, ja, këtu janë dy shpata». Ai u përgjigj: «Është mjaft».

Lutja në Malin e Ullinjve

(Mt 26.36-46; Mk 14.32-42)

³⁹Jezui doli e shkoi në Malin e Ullinjve, siç e kishte zakon, dhe dishepujt shkuan pas tij.

⁴⁰Kur arriti atje, u tha dishepujve: «Lutuni që të mos bini në tundim».

⁴¹Pastaj u largua prej tyre sa një e hedhur guri, ra në gjunjë dhe u lut

⁴²kështu: «Atë, nëse do, largoje këtë kupë prej meje. Megjithatë, u bëftë jo vullneti im, por i yti! ».

⁴³Pastaj iu shfaq një engjëll nga qielli dhe i dha forcë.

⁴⁴Kur e zuri ankthi i vdekjes, u lut edhe më fort. Atëherë djersa e tij u bë si pika gjaku që binin në tokë.

⁴⁵Kur u ngrit nga lutja, erdhi te dishepujt dhe i gjeti duke fjetur nga trishtimi.

⁴⁶Atëherë u tha: «Përse po flini? Ngrihuni dhe lutuni që të mos bini në tundim».

Jezuin e tradhtojnë dhe e arrestojnë

(Mt 26.47-56; Mk 14.43-50; Gjn 18.3-11)

⁴⁷Ndërsa Jezui ishte ende duke folur, erdhi një turmë së cilës i printe njëri nga të dymbëdhjetët, ai që quhej Judë. Ai iu afrua Jezuit për ta puthur,

⁴⁸por Jezui i tha: «Judë, me puthje po e tradhton Birin e njeriut? ».

⁴⁹Kur panë se çfarë po ndodhte, ata që ishin rreth tij i thanë: «Zot, a t'u biem me shpata? ».

⁵⁰Atëherë njëri prej tyre goditi shërbëtorin e kryepriftit dhe i preu veshin e djathtë,

⁵¹por Jezui tha: «Mjaft me kaq! ». Pastaj ia preku veshin dhe e shëroi.

⁵²Jezui u tha kryepriftërinjve, rojave të tempullit dhe pleqve që kishin ardhur për të: «Paskeni ardhur të më merrni me shpata e shkopinj si të isha kusar?

⁵³Unë isha çdo ditë me ju në tempull dhe nuk më kapët, por ky është çasti juaj dhe pushteti i errësirës».

Pjetri mohon Jezuin

(Mt 26.57-58, 69-75; Mk 14.53-54, 66-72; Gjn 18.12-18, 25-27)

⁵⁴Atëherë e kapën Jezuin, e morën dhe e çuan në shtëpinë e kryepriftit, ndërsa Pjetri e ndoqi nga larg.

⁵⁵Aty kishin ndezur një zjarr në mes të oborrit, ishin ulur së bashku dhe Pjetri ishte mes tyre.

⁵⁶Kur një shërbëtoe e pa Pjetrin të ulur pranë zjarrit, ia nguli sytë dhe tha: «Edhe ky njeri ishte me të».

⁵⁷Por Pjetri e mohoi dhe tha: «Grua, unë nuk e njoh atë».

⁵⁸Pak më vonë dikush tjetër e pa Pjetrin dhe tha: «Edhe ti je një nga ata». Por Pjetri tha: «Nuk jam, o njeri».

⁵⁹Pas rreth një ore, edhe një tjetër nguli këmbë e tha: «Është e vërtetë që edhe ky ishte me të, sepse është galileas».

⁶⁰Por Pjetri tha: «O njeri, nuk e di për çfarë po flet». Atë çast, ndërkohë që ai po fliste, këndoi gjeli.

⁶¹Atëherë Zoti u kthye dhe vështroi Pjetrin. Pjetrit iu kujtuan fjalët e Zotit kur i kishte thënë: «Sot, para se të këndojë gjeli, ti do të më mohosh tri herë».

⁶²Pastaj doli përjashta dhe qau me hidhërim.

Jezuin e tallin dhe e rrahin

(Mt 26.67-68; Mk 14.65)

⁶³Njerëzit që e ruanin Jezuin e tallnin dhe e rrihnin.

⁶⁴Ata ia lidhën sytë dhe e pyesnin: «Gjeje kush të goditi?».

⁶⁵Dhe e fyenin me shumë fjalë të tjera.

Jezui para sinedrit

(Mt 26.59-66; Mk 14.55-64; Gjn 18.19-24)

⁶⁶Kur u bë ditë, u mblodhën pleqësia e popullit, kryepriiftërinjtë e skribët, dhe e çuan Jezuin në sinedrin e tyre

⁶⁷e i thanë: «Nëse je Krishti, na e thuaj». Por Jezui u tha: «Po t'jua them, nuk do të më besoni,

⁶⁸dhe po t'ju pyes, nuk do të më përgjigjeni,

⁶⁹por që tani *Biri i njeriut do të ulet në të djathtën e Perëndisë të pushtetshëm».*

⁷⁰Atëherë të gjithë thanë: «A je ti, pra, Biri i Perëndisë?» Dhe Jezui u tha: «Ju po e thoni. Unë jam».

⁷¹Dhe ata thanë: «Për çfarë dëshmie tjetër kemi nevojë? E dëgjuam vetë nga goja e tij».

Luka 23

Jezui para Pilatit

(Mt 27.1-2, 11-14; Mk 15.1-5; Gjn 18.28-38)

¹Atëherë tërë turma e tyre u ngrit, e çuan Jezuin te Pilati

²dhe filluan ta padisnin kështu: «E zumë këtë njeri duke e nxjerrë popullin tonë nga udha. Ai ndalon që t'i paguhen taksat Cezarit, e quan veten Krisht dhe thotë se është mbret».

³Atëherë Pilati e pyeti: «A je ti mbreti i judenjve? ». Jezui iu përgjigj: «Ti vetë po e thua».

⁴Atëherë Pilati u tha kryepriiftërinjve dhe turmave: «Nuk gjej asnjë faj te ky njeri».

⁵Por ata ngulnin këmbë e thoshin: «Ai e ngre popullin në këmbë duke mësuar njerëzit nëpër tërë Judenë, që nga Galileja, deri këtu».

Jezui para Herodit

⁶Kur e dëgjoi këtë, Pilati pyeti nëse ky njeri ishte galileas.

⁷Si mori vesh se Jezui vinte nga krahina që qeverisej prej Herodit, e dërgoi tek ai, meqenëse Herodi gjendej në Jerusalem ato ditë.

⁸Kur e pa Jezuin, Herodi u gëzua shumë. Ai kishte shumë kohë që donte ta shihte, sepse kishte dëgjuar për Jezuin dhe shpresonte ta shihte duke bërë ndonjë mrekulli.

⁹Ai e pyeti gjatë, por Jezui nuk iu përgjigj.

¹⁰Aty ishin edhe kryepriiftërinjtë e skribët, të cilët e padisnin plot zemërim.

¹¹Edhe Herodi me ushtarët e vet e tallën dhe e përqeshën Jezuin. Pastaj i hodhën mbi supet një veshje të shndritshme dhe e dërguan te Pilati.

¹²Atë ditë Herodi dhe Pilati u bënë miq me njëri-tjetrin, sepse më parë kishin qenë në armiqësi.

Jezui dënohet me vdekje

(Mt 27.15-26; Mk 15.6-15; Gjn 18.39-19.16)

¹³Atëherë Pilati thirri kryepriiftërinjtë, krerët dhe popullin

¹⁴e u tha: «Më keni sjellë këtë njeri e më thoni se ai e nxjerr popullin nga udha. Ja, unë e hetova para syve tuaj, por nuk e gjeta te ky njeri fajin për të cilin e padisni

¹⁵dhe as Herodi, sepse ai e ktheu te ne. Ky nuk ka bërë asgjë që të meritojë vdekjen.

^{16.17}Prandaj do ta ndëshkoj dhe do ta liroj».

¹⁸Atëherë ata bërtitën të gjithë së bashku: «Vrite këtë e na liro Barabën».

¹⁹Barabën e kishin futur në burg për një kryengritje që kishte ndodhur në qytet dhe për vrasje.

²⁰Pilati, që dëshironte ta lironte Jezuin, iu drejtua përsëri atyre,

²¹por ata bërtisnin e thoshin: «Kryqëzoje, kryqëzoje! ».

²²Për të tretën herë ai u tha: «Përse, ç'të keqe ka bërë? Nuk kam gjetur tek ai asnjë faj për ta dënuar me vdekje, prandaj do ta ndëshkoj e do ta liroj».

²³Por ata ngulnin këmbë dhe kërkonin me britma të mëdha që të kryqëzohej. Ulërimat e tyre bëheshin gjithnjë e më të forta.

²⁴Atëherë Pilati vendosi që t'u plotësohej kërkesa.

²⁵Liroi njeriun që kishin kërkuar, atë që ishte futur në burg për kryengritje dhe vrasje, dhe u dorëzoi Jezuin, siç dëshironin ata.

Kryqëzimi i Jezuit

(Mt 27.32-44; Mk 15.21-32; Gjn 19.17-27)

²⁶Ndërsa po e çonin për ta kryqëzuar, morën një farë Simoni nga Kirena, i cili po vinte nga ara dhe i ngarkuan kryqin që ta mbartte pas Jezuit.

²⁷Një turmë e madhe njerëzish shkonin pas tij. Mes tyre ishin edhe disa gra që rrihnin kraharorin dhe qanin për të,

²⁸por Jezui u kthye drejt tyre dhe u tha: «Bija të Jerusalemit, mos qani për mua, por qani për veten dhe për fëmijët tuaj.

²⁹Po vijnë ditët në të cilat do të thuhet: "Lum shterpat, lum ato që nuk lindën kurrë dhe gjinjtë që nuk mëkuan! "

³⁰Atëherë do të fillojnë t'u thonë maleve: "bini mbi ne" dhe kodrave: "na mbuloni! ".

³¹Dhe nëse bëjnë kështu me drurin e njomë, çfarë do të ndodhë me të thatin? ».

³²Ata sollën edhe dy keqbërës të tjerë për t'i kryqëzuar bashkë me Jezuin.

³³Kur arritën te vendi që quhej 'Kafka', kryqëzuan aty Jezuin dhe të dy keqbërësit, njërin në të djathtë dhe tjetrin në të majtë të tij.

³⁴Pastaj Jezui tha: «Atë, fali, se nuk dinë çfarë bëjnë». Dhe ata hodhën short për të ndarë rrobat e tij.

³⁵Populli rrinte aty e shikonte, ndërsa krerët e përqeshnin dhe thoshin: «Të tjerët i shpëtoi. Nëse ai është Krishti i Perëndisë, i Zgjedhuri, le ta shpëtojë veten».

³⁶Edhe ushtarët e përqeshnin. Ata erdhën, i sollën uthull

³⁷e i thanë: «Nëse je mbreti i judenjve, shpëto veten! ».

³⁸Mbi të gjendej ky mbishkrim: «Ky është mbreti i judenjve».

³⁹Njëri nga keqbërësit e varur në kryq e fyente duke i thënë: «A nuk je ti Krishti? Shpëto veten dhe ne! ».

⁴⁰Por tjetri e qortoi dhe i tha: «A nuk e druan Perëndinë, ti që po vuan të njëjtin dënim si ai?

⁴¹Ne jemi dënuar me të drejtë, se po marrim ndëshkimin e merituar për ato që kemi bërë, ndërsa ky nuk ka bërë asnjë të keqe».

⁴²Pastaj tha: «Jezu, kujtohu për mua kur të shkosh në mbretërinë tënde».

⁴³Jezui iu përgjigj: «Me të vërtetë po të them, sot ti do të jesh me mua në parajsë».

Vdekja e Jezuit

(Mt 27.45-46; Mk 15.33-41; Gjn 19.28-30)

⁴⁴Aty nga mesdita, errësira mbuloi gjithë tokën deri në orën tre pasdite.

⁴⁵Dielli u zu dhe veli i tempullit u gris më dysh.

⁴⁶Atëherë Jezui thirri me zë të lartë e tha: «Atë, në duart e tua po e dorëzoj shpirtin tim». Pasi tha këto, dha shpirt.

⁴⁷Kur pa çfarë kishte ndodhur, centurioni përlevdoi Perëndinë e tha: «Me të vërtetë ky njeri ishte i drejtë».

⁴⁸Të gjitha turmat që ishin mbledhur aty për të parë këtë ngjarje, panë se çfarë ndodhi dhe u kthyen duke rrahur kraharorin.

⁴⁹Ndërsa të gjithë të njohurit e tij, bashkë me gratë që e kishin ndjekur që nga Galileja, rrinin në një farë largësie dhe shikonin këto gjëra.

Varrimi i Jezuit

(Mt 27.57-61; Mk 15.42-47; Gjn 19.38-42)

⁵⁰Aty ishte një njeri i mirë dhe i drejtë me emrin Jozef. Ai ishte anëtar i sinedrit,

⁵¹por nuk e kishte miratuar vendimin dhe veprimin e të tjerëve. Jozefi ishte nga Arimateja, një qytet i Judesë, dhe priste mbretërinë e Perëndisë.

⁵²Ai shkoi te Pilati dhe i kërkoi trupin e Jezuit.

⁵³Atëherë e zbriti nga kryqi, e mbështolli me një pëlhurë prej liri dhe e vendosi në një varr të hapur në shkëmb, ku nuk ishte vënë ende askush.

⁵⁴Ishte e premtë, duke u gdhirë e shtunë.

⁵⁵Gratë, që kishin ardhur nga Galileja me Jezuin, e ndoqën pas Jozefin. Ato e panë varrin dhe sesi ishte vendosur trupi i Jezuit.

⁵⁶Pastaj u kthyen dhe përgatitën vajra erëmirë dhe mirrë.

Ngjallja e Jezuit

(Mt 28.1-10; Mk 16.1-8; Gjn 20.1-10)

Të shtunën pushuan sipas ligjit të Moisiut.

Luka 24

¹Të dielën, herët në mëngjes, gratë erdhën te varri me vajrat erëmirë që kishin përgatitur.

²Ato e gjetën gurin të rrokullisur nga varri,

³u futën brenda, por nuk e gjetën trupin e Zotit Jezu.

⁴Ndërsa ishin të hutuara nga kjo gjë, papritur u shfaqën përbri tyre dy burra me rroba vezulluese.

⁵Gratë i zuri frika dhe ranë me fytyrë përdhe, por burrat u thanë: «Përse e kërkoni të gjallin ndër të vdekurit? Ai nuk është këtu. Është ngjallur.

⁶Kujtohuni se çfarë ju tha kur ishte në Galile,

⁷se si Biri i njeriut duhet t'u dorëzohej mëkatarëve, të kryqëzohej dhe të tretën ditë të ngjallej».

⁸Ato kujtuan fjalët e tij

⁹dhe kur u kthyen nga varri, u treguan gjithçka të njëmbëdhjetëve dhe të gjithë të tjerëve.

¹⁰Ishin Maria Magdalena, Joana, Maria nëna e Jakobit dhe gratë e tjera që rrinin me to. Ato ua treguan këto gjëra apostujve,

¹¹por atyre iu dukën të pakuptimta këto fjalë dhe nuk u besuan.

¹²Megjithatë Pjetri u ngrit dhe vrapoi te varri. U përkul e shikoi brenda. Ai pa vetëm pëlkurat dhe u kthye në shtëpi i mrekulluar për çfarë kishte ndodhur.

Rrugës për në Emaus

(Mk 16.12-13)

¹³Në të njëjtën ditë, dy prej tyre po shkonin në një fshat me emrin Emaus, që është rreth njëmbëdhjetë kilometra nga Jerusalemi.

¹⁴Ata po flisnin me njëri-tjetrin rreth të gjitha gjërave që kishin ndodhur.

¹⁵Ndërsa flisnin e bisedonin, Jezui iu afrua dhe eci bashkë me ta,

¹⁶por diçka i pengonte ta njihnin.

¹⁷Ai u tha: «Për çfarë po bisedonit me njëri-tjetrin duke ecur udhës? ». Ata u ndalën të trishtuar.

¹⁸Atëherë njëri prej tyre, që quhej Kleopa, iu përgjigj: «A je ti i vetmi i huaj në Jerusalem që nuk e di çfarë ka ndodhur aty këto ditë? ».

¹⁹Ai i pyeti: «Çfarë? ». Ata i thanë: «Gjërat rreth Jezuit të Nazaretit, që ishte profet i fuqishëm me vepra e me fjalë para Perëndisë e para gjithë njerëzve

²⁰dhe se si kryepiftërinjtë dhe krerët tanë e dorëzuan që të dënohej me vdekje dhe e kryqëzuan.

²¹Ne shpresonim se ai do ta shpengonte Izraelin, por u bënë tri ditë që kur kanë ndodhur këto gjëra.

²²Disa gra nga grupi ynë na kanë çuditur. Ato ishin sot në mëngjes herët te varri

²³dhe, pasi nuk e gjetën aty trupin e tij, erdhën e na thanë se u janë shfaqur engjëj që u kanë thënë se ai është gjallë.

²⁴Disa nga ata që ishin me ne shkuan te varri dhe e gjetën ashtu siç u kishin thënë gratë, por atë nuk e panë».

²⁵Atëherë ai u tha: «O të pamend dhe të ngadaltë për të besuar çfarë kanë thënë të gjithë profetët!

²⁶A nuk duhej që Krishti të vuante këto gjëra e pastaj të hynte në lavdinë e tij? ».

²⁷Pastaj ai u shtjelloi të gjitha pjesët e Shkrimit të shenjtë që flisnin për të, duke filluar nga Moisiu deri te të gjithë profetët.

²⁸Kur iu afruan fshatit ku po shkonin, Jezui eci përpara, sikur donte të vazhdonte,

²⁹por ata iu lutën shumë dhe i thanë: «Rri me ne, se po vjen mbrëmja e dita gati mbaroi». Atëherë ai shkoi e ndenji me ta.

³⁰Kur ishte në tryezë me ta, mori bukën, tha lutjen e bekimit, e theu dhe ua dha atyre.

- ³¹Atëherë atyre iu hapën sytë dhe e njohën, por ai u zhduk prej tyre.
- ³²Ata i thanë njëri-tjetrit: «A nuk na digjte zemra kur na fliste gjatë udhës dhe kur na shpjegonte Shkrimet e shenjta? ».
- ³³Në atë çast u ngritën dhe shkuan në Jerusalem, ku gjetën të njëmbëdhjetët dhe të tjerët që ishin me ta dhe që po rrinin së bashku.
- ³⁴Ata thoshin: «Zoti është ngjallur me të vërtetë dhe i është shfaqur Simonit».
- ³⁵Atëherë dy dishepujt u treguan çfarë kishte ndodhur gjatë udhës dhe sesi u ishte bërë i njohur në thyerjen e bukës.

Jezui u shfaqet dishepujve

(Mt 28.16-20; Mk 16.14-18; Gjn 20.19-23; Vap 1.6-8)

- ³⁶Ndërsa po flisnin për këto gjëra, Jezui qëndroi mes tyre dhe u tha: «Paqja me ju! ».
- ³⁷Ata u trembën e i zuri frika duke menduar se po shihnin një shpirt.
- ³⁸Por ai u tha: «Përse keni frikë dhe përse lindin dyshime në zemrat tuaja?»
- ³⁹Shikojini duart e mia dhe këmbët e mia. Jam unë. Prekmëni e shikoni. Shpirti nuk ka mish e kocka siç shihni se kam unë».
- ⁴⁰Dhe, pasi tha këto, u tregoi duart dhe këmbët.
- ⁴¹Ndërsa ata ende nuk po besonin nga gëzimi dhe çuditëshin, Jezui u tha: «A keni ndonjë gjë për të ngrënë? ».
- ⁴²Ata i dhanë një copë peshk të pjekur.
- ⁴³Ai e mori dhe e hëngri në praninë e tyre.
- ⁴⁴Atëherë u tha: «Këto fjalë jua thashë kur isha ende me ju: gjithçka që është shkruar për mua në ligjin e Moisiut, te profetët dhe te psalmet, duhet të përmbushet».
- ⁴⁵Pastaj ua hapi mendjet që të kuptonin Shkrimet e shenjta
- ⁴⁶e u tha: «Shkrimi i shenjtë thotë: Krishti duhet të vuajë e të ngjallet prej të vdekurve të tretën ditë

⁴⁷dhe të gjitha kombeve do t'u shpallet pendimi e falja e mëkateve, duke filluar nga Jerusalemi.

⁴⁸Ju jeni dëshmitarët e këtyre gjërave.

⁴⁹Ja, unë po ju dërgoj premtimin e Atit tim, prandaj rriini këtu në qytet derisa të visheni me pushtet nga lart».

Ngritja e Jezuit në qiell

(Mk 16.19-20; Vap 1.9-11)

⁵⁰Pastaj u priu deri në Betani, ngriti duart e i bekoi.

⁵¹Ndërsa po i bekonte, u largua prej tyre dhe u mor në qiell.

⁵²Ata e adhuruan dhe u kthyen me gëzim të madh në Jerusalem

⁵³ku rrinin vazhdimisht në tempull dhe bekonin Perëndinë.

Gjoni

Gjoni 1

Mishërimi i Fjalës

- ¹Në fillim ishte Fjala. Fjala ishte me Perëndinë. Fjala ishte Perëndi.
- ²Fjala ishte që në fillim me Perëndinë.
- ³Gjithçka u bë nëpërmjet tij dhe asgjë e krijuar nuk u bë pa të.
- ⁴Në të gjendej jeta dhe jeta ishte drita e njerëzve.
- ⁵Drita ndriçon në errësirë dhe errësira nuk e mundi dot.
- ⁶Perëndia dërgoi një njeri që quhej Gjon.
- ⁷Ai erdhi të jepte dëshmi për dritën, që të gjithë të besojnë nëpërmjet tij.
- ⁸Ai nuk ishte drita, por dëshmitar i dritës.
- ⁹Fjala ishte drita e vërtetë, e cila vjen në botë dhe ndriçon çdo njeri.
- ¹⁰Ai ishte në botë dhe bota u bë nëpërmjet tij, por bota nuk e njohu.
- ¹¹Ai erdhi në vendin e vet, por njerëzit e tij nuk e pranuan.
- ¹²Atyre që e pranuan dhe besuan në emrin e tij, u dha të drejtën të bëhen bij të Perëndisë.
- ¹³Ata nuk u lindën prej gjakut, as prej vullnetit njerëzor a prej dëshirës së burrit, por prej Perëndisë.
- ¹⁴Dhe Fjala u mishërua e banoi mes nesh. Ne e pamë lavdinë e tij, lavdi e Birit të vetëmlindur të Atit, plot hir dhe të vërtetë.
- ¹⁵Gjoni dëshmoi për të. Ai tha me zë të lartë: «Ky është ai për të cilin thashë: Ai që vjen pas meje është më i madh se unë, sepse ishte para meje».
- ¹⁶Ne të gjithë morëm hir mbi hir prej plotësisë së tij.
- ¹⁷Ligji u dha përmes Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën përmes Jezu Krishtit.

¹⁸Askush nuk e ka parë ndonjëherë Perëndinë. Biri i vetëmlindur që është në gjirin e Atit, ai na e bëri të njohur.

Dëshmia e Gjon Pagëzorit

(Mt 3.1-12; Mk 1.2-8; Lk 3.15-17)

¹⁹Kjo është dëshmia e Gjonit kur të parët e judenjve nga Jerusalemi i dërguan priftërinj dhe levitë që ta pyesin: «Kush je ti? ».

²⁰Ai nuk ngurroi të përgjigjej, por rrëfeu: «Unë nuk jam Krishti».

²¹Ata e pyetën: «Atëherë, kush je ti? A mos je Elia? ». Gjoni tha: «Jo, nuk jam». «A mos je profeti? ». Ai u përgjigj: «Jo».

²²Atëherë i thanë: «Kush je ti? Se duhet t’u japim një përgjigje atyre që na dërguan. Ç’thua për veten tënde? ».

²³Gjoni tha: «*Unë jam zëri që thërret në shkretëtirë: Bëni gati udhën për Zotin!* ». Kështu kishte thënë edhe profeti Isaia.

²⁴Të dërguarit ishin nga farisenjtë.

²⁵Ata e pyetën: «Nëse ti nuk je Krishti, as Elia dhe as profeti, atëherë, përse pagëzon? ».

²⁶Gjoni u përgjigj: «Unë pagëzoj me ujë, por mes jush qëndron ai që ju nuk e njihni.

²⁷Ai vjen pas meje, por unë nuk jam i denjë as t’i zgjidh lidhëset e sandaleve».

²⁸Të gjitha këto ndodhën në Betani, në anën tjetër të lumit Jordan, ku Gjoni po pagëzonte.

Qengji i Perëndisë

²⁹Të nesërmen Gjoni pa Jezuin që po vinte drejt tij dhe tha: «Ja Qengji i Perëndisë, që merr mbi vete mëkatin e botës!

³⁰Ky është ai për të cilin ju thashë: “Pas meje vjen dikush që është më i madh se unë, sepse ishte përpara meje.”

³¹Unë nuk e njihja atë, prandaj erdha të pagëzoj me ujë që t'ia zbuloj Izraelit».

³²Gjoni dëshmoi: «Pashë Shpirtin e Perëndisë tek zbriste prej qiellit si pëllumb dhe që qëndroi mbi të.

³³Unë nuk e njihja atë, por ai që më dërgoi të pagëzoj me ujë më tha: “Ai mbi të cilin do të shohësh Shpirtin duke zbritur dhe duke qëndruar mbi të, është ai që do të pagëzojë me Shpirtin e Shenjtë.”

³⁴Unë e kam parë dhe dëshmoj se ky është Biri i Perëndisë».

Dishepujt e parë të Jezuit

³⁵Të nesërmen, Gjoni po qëndronte sërish atje bashkë me dy prej dishepujve të tij

³⁶dhe kur pa Jezuin që po kalonte, tha: «Ja Qengji i Perëndisë! ».

³⁷Dy dishepujt, kur dëgjuan çfarë tha Gjoni, i shkuan pas Jezuit.

³⁸Jezui u kthye, dhe kur pa se po i shkonin pas, i pyeti: «Çfarë kërkoni? ». Ata i thanë: «Rabbi - që do të thotë mësues - ku banon? ».

³⁹Jezui u tha: «Ejani dhe shihni! ». Ata shkuan, panë se ku banonte dhe atë ditë qëndruan me të. Ora ishte rreth katër e pasdites.

⁴⁰Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte njëri prej atyre të dyve që ndoqën Jezuin, pasi dëgjuan çfarë tha Gjoni.

⁴¹Ai takoi të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: «Gjetëm Mesinë! », domethënë Krishtin.

⁴²Pastaj e çoi atë te Jezui, i cili sapo e pa, i tha: «Ti je Simoni, biri i Gjonit. Ti do të quhesh Kefa», që do të thotë Pjetër, shkëmb.

Jezui thërret Filipin dhe Natanaelin

⁴³Të nesërmen, Jezui vendosi të shkojë në Galile. Ai takoi Filipin dhe i tha: «Më ndiq! ».

⁴⁴Filipi ishte nga Betsaida, nga qyteti i Andreas dhe Pjetrit.

⁴⁵Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha: «E gjetëm atë për të cilin kanë shkruar Moisiu në ligj dhe profetët, Jezuin nga Nazareti, të birin e Jozefit».

⁴⁶Natanaeli e pyeti: «A mund të dalë ndonjë gjë e mirë nga Nazareti?». «Eja e shih!» - iu përgjigj Filipi.

⁴⁷Jezui pa Natanaelin që po shkonte drejt tij dhe tha për të: «Ja një izraelit i vërtetë tek i cili nuk ka mashtrim!».

⁴⁸Natanaeli e pyeti: «Nga më njeh?». Jezui iu përgjigj: «Të pashë kur ishe nën fik, përpara se të të thërriste Filipi».

⁴⁹Natanaeli tha: «Mësues, ti je Biri i Perëndisë! Ti je mbreti i Izraelit!».

⁵⁰Jezui i tha: «Ti beson vetëm sepse të thashë se të pashë nën fik? Do të shohësh gjëra edhe më të mëdha!».

⁵¹Pastaj Jezui i tha: «Me të vërtetë po ju them: do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e njeriut».

Gjoni 2

Dasma në Kanë

¹Pas dy ditësh u bë një dasmë në Kanë të Galilesë. Atje ndodhej edhe e ëma e Jezuit.

²Në dasmë ishte i ftuar edhe Jezui me dishepujt e tij.

³Kur mbaroi vera, e ëma i tha Jezuit: «Nuk kanë më verë».

⁴Jezui iu përgjigj: «Çfarë do nga unë, o grua? Koha ime nuk ka ardhur ende!».

⁵Atëherë, e ëma e Jezuit u tha shërbëtorëve: «Bëni gjithçka që do t'ju thotë!».

⁶Atje ndodheshin gjashtë qypa prej guri, që përdoreshin për ritin e pastrimit të judenjve. Secili prej tyre mbante tetëdhjetë deri në njëqind e njëzet litra.

⁷Atëherë, Jezui u tha shërbëtorëve: «Mbushini qypat me ujë!».

Ata i mbushën deri në grykë.

⁸Pastaj u tha: «Tani, mbushni nga qypat dhe çojani të parit të dasmës! ». Dhe ata ia çuan.

⁹I pari i dasmës nuk e dinte nga vinte vera, por shërbëtorët që e kishin nxjerrë nga qypat e dinin. Ai, pasi e provoi ujin e bërë verë, thirri dhëndrin

¹⁰dhe i tha: «Të gjithë nxjerrin për të pirë në fillim verën më të mirë dhe, pasi të jenë dehur dasmorët, sjellin të keqen, ndërsa ti e ke ruajtur verën e mirë deri tani! ».

¹¹Kjo qe mrekullia e parë që bëri Jezui në Kanë të Galilesë. Ai shfaqti kështu lavdinë e tij dhe dishepujt besuan tek ai.

¹²Pastaj ai shkoi në Kafarnaum bashkë me të ëmën, vëllezërit dhe dishepujt e tij dhe qëndruan atje për pak ditë.

Jezui pastron tempullin

(Mt 21.12-13; Mk 11.15-17; Lk 19.45-46)

¹³Meqenëse po afrohej Pashka e judenjve, Jezui shkoi në Jerusalem.

¹⁴Në tempull ai gjeti tregtarët e qeve, të deleve dhe pëllumbave, si dhe këmbyesit e parave që rrinin ulur.

¹⁵Pasi bëri një fshikull me litarë, i dëboi të gjithë prej tempullit bashkë me delet dhe qetë, derdhi të hollat e këmbyesve të parave dhe pastaj përmbysi tryezat e tyre.

¹⁶Ndërsa tregtarëve të pëllumbave u tha: «Hiqini këto gjëra që këtej dhe mos e bëni vend tregtie shtëpinë e Atit tim! ».

¹⁷Dishepujve të tij iu kujtua ajo pjesë e Shkrimit të shenjtë që thotë: *Zelli për shtëpinë tënde do të më djegë.*

¹⁸Atëherë ndërhy në disa judenj dhe e pyetën: «Me çfarë mrekullie na bind se mund t'i bësh këto gjëra? ».

¹⁹Jezui iu përgjigj: «Shkatërrojeni këtë tempull dhe për tri ditë unë do ta ringre».

²⁰Atëherë judenjtë i thanë: «U deshën dyzet e gjashtë vjet për ta ndërtuar këtë tempull dhe ti do ta ringresh për tri ditë? ».

²¹Por ai po fliste për tempullin e trupit të tij.

²²Kur u ngjall prej të vdekurve, dishepujt e tij kujtuan këto fjalë dhe i besuan Shkrimit të shenjtë dhe fjalëve që kishte thënë Jezui.

Jezui i njeh të gjithë njerëzit

²³Gjatë qëndrimit të Jezuit në Jerusalem për festën e Pashkës shumë veta i besuan atij pasi panë mrekullitë që bënte.

²⁴Por vetë Jezui nuk u zinte besë atyre, sepse i njihte të gjithë.

²⁵Ai nuk kishte nevojë që t'i tregonin asgjë për njerëzit, pasi e dinte se ç'kishte përbrenda njeriut.

Gjoni 3

Jezui dhe Nikodemi

¹Midis farisenjve ishte një njeri që quhej Nikodem. Ky ishte njëri nga krerët e judenjve.

²Ai shkoi natën te Jezui dhe i tha: «Mësues, e dimë se vjen nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë mrekullitë që bën ti, nëse Perëndia nuk është me të».

³Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po të them se ai që nuk lindet përsëri, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë».

⁴Nikodemi i tha: «Si mund të lindet përsëri një njeri kur është i thyer në moshë? A mund të hyjë për së dyti në barkun e nënës dhe të lindet përsëri? ».

⁵Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po të them se ai që nuk lind nga uji dhe nga Shpirti i Shenjtë, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë.

⁶Ajo që ka lindur nga njeriu është njerëzore, ajo që ka lindur nga Shpirti i Shenjtë është shpirt.

- ⁷Mos u çudit se të thashë: “Duhet të lindeni përsëri. ”
- ⁸Era fryn ku të dojë; ushtimën ia dëgjon, por nuk e di nga vjen e ku shkon. Kështu janë edhe ata që linden nga Shpirti i Shenjtë».
- ⁹Nikodemi e pyeti: «Si mund të ndodhin këto gjëra? ».
- ¹⁰Jezui u përgjigj: «Ti je mësues i Izraelit dhe nuk i kupton këto gjëra?
- ¹¹Me të vërtetë po të them: flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që kemi parë, por ju nuk e pranoni dëshminë tonë.
- ¹²Nëse nuk më besoni kur ju flas për gjërat tokësore, si do të më besoni po t’ju flas për gjërat qiellore?
- ¹³Askush nuk është ngjitur në qiell, përveç Birit të njeriut që ka zbritur prej qiellit.
- ¹⁴Ashtu si Moisiu lartësoi gjarprin prej bronzi në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart edhe Biri i njeriut,
- ¹⁵që kushdo që beson në të, të ketë jetën e amshuar.
- ¹⁶Perëndia e deshi aq shumë botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindur, që kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetën e amshuar.
- ¹⁷Perëndia nuk e dërgoi Birin në botë për ta gjykuar botën, por që bota të shpëtohet nëpërmjet tij.
- ¹⁸Kush beson në të nuk gjykohet, ndërsa kush nuk beson në të është gjykuar tashmë, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë.
- ¹⁹Gjykimi është ky: Drita ka ardhur në botë, por njerëzit kanë dashur errësirën më shumë se dritën, sepse veprat e tyre ishin të liga.
- ²⁰Kush bën gjëra të këqija e urren dritën dhe nuk del në dritë, që të mos zbulohen veprat e tij.
- ²¹Ndërsa kush bën të vërtetën del në dritë, që të shfaqet se veprat e tij janë bërë me fuqinë e Perëndisë».

Jezui dhe Gjon Pagëzori

²²Pastaj Jezui shkoi bashkë me dishepujt e tij në krahinën e Judesë. Atje qëndroi për pak kohë me ta dhe pagëzonte.

²³Por edhe Gjoni pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse atje kishte shumë ujë dhe njerëzit shkonin tek ai dhe pagëzoheshin.

²⁴Në atë kohë Gjoni nuk ishte burgosur ende.

²⁵Atëherë, dishepujt e Gjonit filluan të diskutonin me një jude rreth ritit të pastrimit.

²⁶Ata shkuan te Gjoni dhe i thanë: «Mësues, ai që ishte me ty përtej Jordanit, për të cilin ti dëshmove, ja, po pagëzon dhe të gjithë po shkojnë tek ai».

²⁷Gjoni u përgjigj: «Askush nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë prej qiellit.

²⁸Vetë ju keni qenë dëshmitarë kur thashë: “Unë nuk jam Krishti, por jam dërguar përpara tij.”

²⁹Ai që ka nusen është dhëndri, ndërsa miku i dhëndrit që rri dhe e dëgjon, ngazëlleshet nga zëri i dhëndrit. Ky pra është gëzimi im dhe tani është bërë i plotë.

³⁰Krishti duhet të rritet, ndërsa unë të zvogëlohem. »

Ai që vjen nga lart

³¹«Ai që vjen nga lart është mbi të gjithë, ndërsa ai që vjen nga toka është prej tokës dhe flet për gjërat e saj. Ai që vjen nga qielli është mbi të gjithë

³²dhe dëshmon për atë që ka parë e ka dëgjuar, por askush nuk e pranon dëshminë e tij.

³³Kush pranon dëshminë e tij, pohon se Perëndia është i vërtetë.

³⁴Ai që ka dërguar Perëndia, flet fjalët e Perëndisë, sepse Perëndia ia jep Shpirtin e Shenjtë pa masë.

³⁵Ati e do Birin dhe i ka lënë gjithçka në dorë.

³⁶Kush beson në Birin, ka jetën e amshuar, ndërsa kush nuk i bindet Birit, nuk do ta shohë jetën, por mbetet nën zemërimin e Perëndisë».

Gjoni 4

Jezui dhe gruaja nga Samaria

¹Kur Jezui mori vesh se farisenjtë kishin dëgjuar se ai po bënte më shumë dishepuj se Gjoni dhe se po pagëzonte,

²ndonëse nuk pagëzonte Jezui vetë, por dishepujt e tij,

³la Judenë dhe shkoi përsëri në Galile.

⁴Për të arritur atje, i duhej të kalonte nëpër Samari.

⁵Kështu mbërriti në një qytet të Samarisë që quhet Sihar, pranë arës që Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të tij.

⁶Atje ndodhej pusi i Jakobit. Jezui, i lodhur nga rruga, u ul te pusi. Ora ishte rreth dymbëdhjetë e drekës.

⁷⁻⁸Ndërkohë që dishepujt kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime, një grua nga Samaria erdhi për të mbushur ujë. Jezui i tha: «Më jep të pi! ».

⁹Gruaja samaritane i tha: «Ti që je jude, si kërkon të pish ujë nga unë që jam grua samaritane? ». Dihet se judenjtë nuk shoqërohen me samaritanët.

¹⁰Jezui u përgjigj: «Sikur ta njihje dhuratën e Perëndisë dhe atë që po të kërkon për të pirë, atëherë ti do të kërkoje prej tij dhe ai do të të jepte ujë të gjallë».

¹¹Gruaja i tha: «Zotëri, ti nuk ke kovë dhe pusi është i thellë. Ku do ta gjesh ujin e gjallë?»

¹²Mos je ti më i madh se Jakobi, ati ynë, që na e dha këtë pus? Ai vetë ka pirë prej këtij pusi bashkë me të bijtë dhe me bagëtitë».

¹³Jezui u përgjigj: «Kushdo që pi nga ky ujë do të ketë etje përsëri,

¹⁴por ai që do të pijë nga uji që do t'i jap unë, nuk do të ketë kurrë më etje. Uji që unë do t'i jap do të bëhet brenda tij burim për jetën e amshuar».

- ¹⁵Gruaja i tha: «Zotëri, jepma këtë ujë, që të mos kem më etje dhe të mos vij më këtu për të mbushur ujë».
- ¹⁶Jezui i tha: «Shko, thirr burrin tënd dhe kthehu këtu».
- ¹⁷Gruaja iu përgjigj: «Nuk kam burrë». Jezui i tha: «Mirë e the, nuk ke burrë,
- ¹⁸sepse ke pasur pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt. Këtu ke thënë të vërtetën».
- ¹⁹Gruaja i tha: «Zotëri, po shoh se je profet.
- ²⁰Etërit tanë samaritanë e kanë adhuruar Perëndinë në këtë mal, ndërsa ju judenjta thoni se vendi ku duhet adhuruar Perëndia është në Jerusalem».
- ²¹Atëherë Jezui i tha: «Më beso, o grua, se po vjen koha kur nuk do ta adhuroni Atin as në këtë mal, as në Jerusalem.
- ²²Ju adhuroni atë që nuk e njihni. Ne adhurojmë atë që njohim, sepse shpëtimi vjen nga judenjta.
- ²³Po vjen koha, e tashmë ka ardhur, kur adhuruesit e vërtetë do ta adhurojnë Perëndinë në shpirt dhe në të vërtetë, sepse të tillë janë adhuruesit që kërkon Ati.
- ²⁴Perëndia është shpirt dhe ata që e adhurojnë duhet ta adhurojnë në shpirt dhe në të vërtetë».
- ²⁵Gruaja i tha: «Unë e di se do të vijë Mesia që quhet Krisht. Kur të vijë, ai do të na tregojë gjithçka».
- ²⁶Jezui i tha: «Unë jam, unë që po të flas».
- ²⁷Ndërkohë mbërritën dishepujt e tij dhe u çuditën që ai po fliste me një grua. Megjithatë askush nuk i tha: «Çfarë kërkon? », apo: «Përse flet me të? ».
- ²⁸Gruaja la shtambën dhe shkoi në qytet për t'u thënë njerëzve:
- ²⁹«Ejani e shikoni një njeri që më tregoi gjithçka që kam bërë. Të jetë vallë ai Krishti? ».

- 30**Atëherë ata dolën nga qyteti dhe shkuan te Jezui.
- 31**Ndërkohë dishepujt po i luteshin: «Mësues, ha diçka! ».
- 32**Por ai u tha: «Unë kam një ushqim që ju nuk e njihni».
- 33**Atëherë dishepujt filluan të pyesin njëri-tjetrin: «Mos i solli ndokush për të ngrënë? ».
- 34**Jezui u tha: «Ushqimi im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi dhe të përmbush veprën e tij.
- 35**Ju keni një thënie: “Edhe katër muaj dhe vijnë të korrat”. Ndërsa unë ju them: “Hapni sytë e shikoni fushat që verdhojnë, gati për t’u korrur! ”
- 36**Ai që korr merr shpërblimin dhe grumbullon fryte për jetën e amshuar, që të gëzohen së bashku, si mbjellësi ashtu dhe korrësi.
- 37**Sepse është e vërtetë fjala “Njëri mbjell dhe tjetri korr. ”
- 38**Unë ju dërgova të korni atë për ç’ka ju nuk u munduat. Të tjerë u munduan dhe ju gëzuat frytet e mundimit të tyre».
- 39**Shumë nga samaritanët e atij qyteti besuan në Jezuin nga dëshmia e gruas që thoshte: «Më tregoi gjithçka që kam bërë».
- 40**Kur shkuan tek ai, samaritanët iu lutën të qëndronte me ta dhe ai qëndroi atje dy ditë.
- 41**Edhe më shumë njerëz besuan në të kur dëgjuan fjalët e tij.
- 42**Ndërsa gruas i thoshin: «Tani nuk besojmë më vetëm nga fjalët e tua, sepse e dëgjuam vetë dhe e dimë se ky është me të vërtetë Shpëtimtari i botës! ».

Shërimi i djalit të nëpunësit

(Mt 8.5-13; Lk 7.1-10)

- 43**Pas këtyre dy ditëve, Jezui iku prej andej dhe shkoi në Galile.
- 44**Vetë ai kishte thënë se asnjë profet nuk nderohet në vendlindjen e tij,

⁴⁵po kur mbërriti në Galile, galileasit e pritën mirë, sepse kishin parë gjithë sa kishte bërë gjatë festës në Jerusalem, pasi edhe ata kishin qenë atje për festë.

⁴⁶Jezui shkoi përsëri në Kanë të Galilesë, ku kishte kthyer ujin në verë. Një nëpunës mbretëror, që kishte të birin sëmurë në Kafarnaum,

⁴⁷kur dëgjoji se Jezui kishte ardhur nga Judeja në Galile, shkoi dhe i kërkoi të zbriste deri në Kafarnaum dhe t'i shëronte të birin që ishte duke vdekur.

⁴⁸Atëherë Jezui i tha: «Ju nuk besoni nëse nuk shikoni mrekulli dhe shenja».

⁴⁹Nëpunësi i tha: «Zotëri, eja para se të më vdesë fëmija».

⁵⁰Jezui i tha: «Shko në shtëpi! Yt bir do të jetojë». Ai u besoi fjalëve të Jezuit dhe shkoi.

⁵¹Dhe teksa ishte duke zbritur për në shtëpi, shërbëtorët i dolën para e i thanë se djali i tij ishte mirë.

⁵²Atëherë ai i pyeti për orën kur u bë më mirë djali dhe ata i thanë: «Dje, në orën një të drekës e lanë etet».

⁵³Atëherë i ati e kuptoi se ajo ishte ora kur Jezui i kishte thënë: «Yt bir do të jetojë». Kështu besoi ai vetë dhe të gjithë ata të shtëpisë së tij.

⁵⁴Kjo ishte mrekullia e dytë që bëri Jezui kur u kthye nga Judeja në Galile.

Gjoni 5

Shërimi i një të paralizuari

¹Pastaj judenjtë kishin një festë dhe Jezui shkoi në Jerusalem.

²Në Jerusalem, afër Portës së Dhenve, kishte një pishinë me pesë portikë që në hebraisht quhet Betzata.

³Atje dergjeshin shumë të sëmurë, të verbër, të çalë e të paralizuar.

⁴⁻⁵Aty ishte dhe një njeri i sëmurë, që kishte tridhjetë e tetë vjet që vuante.

⁶Jezui, kur e pa që dergjej i sëmurë dhe duke e ditur se kishte shumë kohë që vuante, i tha: «A dëshiron të shërohesh? ».

⁷I sëmuri iu përgjigj: «Zotëri, nuk kam njeri që të më fusë në pishinë kur trazohet uji. Kur përpiqem të hyj unë, dikush tjetër zbret para meje».

⁸Jezui i tha: «Ngrihu, merre shtrojën tënde dhe ec! ».

⁹Ai njeri u shërua në çast, mori shtrojën dhe eci. Por, meqenëse atë ditë ishte e shtunë,

¹⁰judenjtë i thanë të shëruarit: «Sot është e shtunë dhe nuk të lejohet të mbartësh shtrojën».

¹¹Ai u përgjigj: «Ai që më shëroi më tha: merre shtrojën tënde dhe ec! ».

¹²Ata e pyetën: «Cili është ky njeri që të tha: merre shtrojën dhe ec? ».

¹³I shëruari nuk e dinte kush ishte, sepse në të vërtetë Jezui kishte humbur mes turmës së njerëzve që ndodheshin aty.

¹⁴Më vonë Jezui e gjeti atë në tempull dhe i tha: «Ja ku u shërove! Mos mëkato më, që mos të të ndodhë ndonjë e keqe më e madhe».

¹⁵Ai njeri shkoi e u tregoi judenjve se ai që e kishte shëruar ishte Jezui.

¹⁶Atëherë judenjtë filluan ta përndjekin Jezuin, meqenëse ai i bënte këto gjëra të shtunën.

¹⁷Ndërsa Jezui u tha: «Ati im vepron gjithmonë, prandaj edhe unë veproj».

¹⁸Kështu judenjtë kërkonin edhe më shumë ta vrisnin, sepse jo vetëm që shkelte ligjin e së shtunës, por edhe thoshte se Perëndia ishte Ati i tij, duke e bërë veten të barabartë me Perëndinë.

Autoriteti i Birit

¹⁹Atëherë Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë nga vetja, përveç asaj që sheh se bën Ati. Ato gjëra që bën Ati, bën edhe Biri.

²⁰Ati e do Birin dhe i tregon gjithçka që bën. Ai do t'i tregojë vepra edhe më të mëdha, që ju të mrekulloheni.

²¹Sepse ashtu si Ati ngjall të vdekurit dhe u jep jetë, kështu edhe Biri u jep jetë atyre që dëshiron.

²²Ati nuk gjykon njeri, por gjithë gjykimin ia ka lënë në dorë Birit,

²³që të gjithë ta nderojnë Birin ashtu siç nderojnë Atin. Kush nuk nderon Birin, nuk e nderon as Atin që e ka dërguar.

²⁴Me të vërtetë po ju them se ai që dëgjon fjalët e mia dhe i beson atij që më ka dërguar, ka jetën e amshuar dhe nuk do të gjykohet, pasi ka kaluar tashmë nga vdekja në jetë.

²⁵Me të vërtetë po ju them se po vjen një kohë, dhe madje ajo ka ardhur, kur të vdekurit do të dëgjojnë zërin e Birit të Perëndisë dhe ata që do ta dëgjojnë, do të jetojnë.

²⁶Sikurse Ati është burimi i jetës, kështu e ka bërë edhe Birin të jetë burim jete

²⁷dhe i ka dhënë të drejtën të gjykojë, sepse ai është Biri i njeriut.

²⁸Mos u habisni për këtë, sepse po afron koha kur të gjithë të vdekurit do të dëgjojnë zërin e tij

²⁹dhe do të dalin nga varret. Ata që kanë bërë të mirën do të ngjallen për të jetuar, ndërsa ata që bënë të keqen do të ngjallen për t'u gjykuar.

³⁰Unë nuk mund të bëj asgjë nga vetja ime. Unë gjykoj sipas asaj që dëgjoj nga Ati im dhe gjykimi im është i drejtë, sepse nuk kërkoj të bëhet vullneti im, por vullneti i atij që më dërgoi».

Dëshmia për Jezuin

³¹«Nëse unë dëshmoj për veten time, atëherë kjo dëshmi mund të mos ishte e vërtetë.

³²Por dikush tjetër dëshmon për mua dhe unë e di se dëshmia e tij është e vërtetë.

³³Ju dërguat njerëz te Gjoni dhe ai tha të vërtetën.

³⁴Unë nuk kam nevojë për dëshminë e ndonjë njeriu, por i përmenda këto që të shpëtoheni.

³⁵Gjoni ishte pishtari i ndezur që shndrit dhe juve ju pëlqeu të ngazëlleheshit për pak kohë në dritën e tij.

³⁶Por dëshmia ime është më e madhe se ajo e Gjunit. Veprat që më dha Ati për të bërë, veprat që unë bëj, ato dëshmojnë për mua se më ka dërguar Ati.

³⁷Dhe vetë Ati që më dërgoi ka dëshmuar për mua. Ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe nuk e keni parë kurrë fytyrën e tij.

³⁸Fjala e tij nuk qëndron në ju, sepse nuk i besoni atij që ai dërgoi.

³⁹Ju shqyrtoni Shkrimet e shenjta, sepse mendoni se në to gjeni jetën e amshuar dhe pikërisht ato dëshmojnë për mua,

⁴⁰por, megjithatë, nuk doni të vini tek unë që të keni jetë.

⁴¹Unë nuk marr lavdi nga njerëzit.

⁴²Ju njoh dhe e di se nuk keni në ju dashurinë e Perëndisë.

⁴³Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe nuk më pranoni. Nëse dikush tjetër do të vinte në emër të vetes, atë do ta pranoni.

⁴⁴Si mund të besoni ju që i thurni lavdi njëri-tjetrit dhe nuk kërkon lavdinë prej të vetmit Perëndi?

⁴⁵Mos mendoni se do t'ju padis unë tek Ati. Moisiu, tek i cili keni varur shpresën, ai do t'ju padisë.

⁴⁶Sepse po t'i besoni Moisiut do të më besoni edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua.

⁴⁷Por nëse nuk u besoni atyre që ai shkroi, si do t'u besoni fjalëve të mia? ».

Gjoni 6

Jezui ushqen pesë mijë burra

(Mt 14.13-21; Mk 6.30-44; Lk 9.10-17)

- ¹Pak kohë më vonë, Jezui shkoi në bregun tjetër të Liqenit të Galilesë së Tiberiadës.
- ²Një turmë e madhe i shkonte pas, sepse shihnin mrekullitë që bënte për të sëmurët.
- ³Atëherë Jezui u ngjit në mal dhe atje u ul me dishepujt.
- ⁴Po afrohej Pashka, festa e judenjve.
- ⁵Kur hodhi sytë dhe pa se një turmë e madhe po shkonte drejt tij, Jezui i tha Filipit: «Ku mund të blejmë bukë që të hanë gjithë këta njerëz? ».
- ⁶Këtë e tha për të vënë në provë Filipin, pasi ai vetë e dinte se çfarë do të bënte.
- ⁷Filipi iu përgjigj: «As dyqind denarë bukë nuk do të mjaftonin që të hajë secili nga një copëz».
- ⁸Njëri prej dishepujve, Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, tha:
- ⁹«Këtu është një djalosh që ka pesë bukë elbi dhe dy peshq, por çfarë janë këto për kaq njerëz? ».
- ¹⁰Jezui tha: «U thoni njerëzve të ulen! ». Në atë vend kishte shumë bar. Atëherë ata u ulën. Numri i tyre arrinte rreth pesë mijë burra.
- ¹¹Pastaj Jezui mori bukën dhe, si falënderoi Perëndinë, ua ndau atyre që ishin ulur. U ndau edhe peshq, aq sa deshën.
- ¹²Kur u ngopën, Jezui u tha dishepujve: «Mblidhni copat që kanë tepruar, që të mos shkojë asgjë dëm».
- ¹³Kështu i mblodhën të gjitha dhe mbushën dymbëdhjetë shporta me copat që u kishin tepruar atyre që kishin ngrënë prej pesë bukëve të elbit.
- ¹⁴Njerëzit, kur panë mrekullinë që bëri, thanë: «Ky është me të vërtetë profeti që duhet të vijë në botë! ».
- ¹⁵Jezui, duke e ditur se kishin ndër mend të vinin ta merrnin me forcë për ta bërë mbret, u largua sërish për në mal fill i vetëm.

Jezui ecën mbi ujë
(Mt 14.22-27; Mk 6.45-52)

- 16**Në muzg dishepujt zbritën në liqen,
- 17**hipën në varkë dhe po shkonin drejt bregut tjetër të liqenit, për në Kafarnaum. Tashmë ishte errur, por Jezui nuk kishte mbërritur ende tek ata.
- 18**Liqeni po trazohej nga era e fortë që frynte.
- 19**Pasi kishin lundruar rreth tri a katër milje, panë Jezuin që po ecte mbi liqen duke iu afruar varkës dhe u frikësuan.
- 20**Ai u tha: «Jam unë. Mos kini frikë! ».
- 21**Ata deshën ta merrnin në varkë, por menjëherë varka arriti në bregun ku po shkonin.

Jezui është buka e jetës

- 22**Të nesërmen, turma që kishte qëndruar në bregun tjetër të liqenit, pa se atje nuk kishte veçse një varkë. Ata e dinin se Jezui nuk kishte hipur në varkë bashkë me dishepujt, porse dishepujt ishin nisur vetëm.
- 23**Varka të tjera erdhën nga Tiberiada afër atij vendi ku kishin ngrënë bukën pasi Zoti kishte thënë lutjen e falënderimit.
- 24**Njerëzit, kur panë se Jezui dhe dishepujt nuk ishin atje, hipën edhe ata nëpër varka dhe shkuan në Kafarnaum për ta kërkuar.
- 25**Kur e gjetën në bregun tjetër të liqenit, i thanë: «Mësues, kur erdhe këtu? ».
- 26**Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po ju them se ju nuk më kërkonit pse patë mrekulli, por sepse hëngrët prej bukëve dhe u ngopët.
- 27**Mos punoni për ushqimin që priset, po për ushqimin që mbetet për jetën e amshuar, të cilin do t'ju japë Biri i njeriut, sepse atij ia dha të drejtën Perëndia, Ati».
- 28**Atëherë ata i thanë: «Çfarë duhet të bëjmë që të kryejmë veprat e Perëndisë? ».

- ²⁹Jezui u përgjigj: «Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai dërgoi! ».
- ³⁰Ata i thanë: «Çfarë mrekullie mund të bësh që ta shohim dhe të të besojmë? Çfarë vepre mund të bësh?»
- ³¹Etërit tanë hëngrën manën në shkretëtirë, ashtu siç thonë Shkrimet e shenjta: *U dha për të ngrënë bukë prej qiellit*».
- ³²Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them: nuk jua dha Moisiu bukën prej qiellit, por Ati im ju jep bukën e vërtetë prej qiellit,
- ³³sepse buka e Perëndisë është ai që zbret prej qiellit dhe i jep jetë botës».
- ³⁴Atëherë ata i thanë: «Zot, na e jep përherë këtë bukë! ».
- ³⁵Jezui u tha: «Unë jam buka e jetës. Kush vjen tek unë nuk do të ketë më uri dhe kush beson në mua nuk do të ketë më kurrë etje.
- ³⁶Por ju thashë se më keni parë dhe megjithatë nuk besoni.
- ³⁷Të gjithë ata që më jep Ati do të vijnë tek unë dhe atë që vjen tek unë nuk do ta hedh kurrë jashtë,
- ³⁸sepse nuk kam zbritur prej qiellit për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më dërgoi.
- ³⁹Vullneti i atij që më dërgoi është të mos humbas asnjë nga ata që më dha, por t'i ngjall në ditën e fundit.
- ⁴⁰Vullneti i Atit tim është që të gjithë ata që shikojnë Birin dhe besojnë në të, të kenë jetë të amshuar dhe unë do t'i ngjall në ditën e fundit».
- ⁴¹Atëherë judenjtë filluan të murmurisnin kundër Jezuit sepse kishte thënë: «Unë jam buka që zbriti prej qiellit».
- ⁴²Ata thoshin: «A nuk është ky Jezui, i biri i Jozefit, nënën dhe babanë e të cilit i njohim? Si na thënka tani “unë kam zbritur prej qiellit”? ».
- ⁴³Jezui u përgjigj: «Mos murmurisni me njëri-tjetrin!

- ⁴⁴Askush nuk mund të vijë tek unë nëse nuk e tërheq Ati që më dërgoi dhe unë ta ngjall në ditën e fundit.
- ⁴⁵Profetët kanë shkruar: *Të gjithë do të mësojnë prej Perëndisë.* Kushdo që dëgjon Atin dhe mëson prej tij, vjen tek unë.
- ⁴⁶Kjo nuk do të thotë se ndokush e ka parë Atin. Vetëm ai që është pranë Perëndisë e ka parë Atin.
- ⁴⁷Me të vërtetë po ju them: ai që beson ka jetën e amshuar.
- ⁴⁸Unë jam buka e jetës.
- ⁴⁹Etërit tuaj hëngrën manën në shkretëtirë dhe vdiqën.
- ⁵⁰Por kjo është buka që zbret prej qiellit. Kush ha prej saj nuk vdes kurrë.
- ⁵¹Unë jam buka e gjallë që zbret prej qiellit. Kush ha nga kjo bukë do të jetojë në amshim. Buka që do të jap unë është mishi im, që e jap për jetën e botës».
- ⁵²Atëherë judenjtë filluan të grinden me njëri-tjetrin e thoshin: «Si mundet ky të na japë mishin e vet për të ngrënë? ».
- ⁵³Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them: nëse nuk hani mishin e Birit të njeriut dhe nuk pini gjakun e tij, ju nuk keni jetë.
- ⁵⁴Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të amshuar dhe unë do ta ngjall në ditën e fundit,
- ⁵⁵sepse mishi im është ushqim i vërtetë dhe gjaku im pije e vërtetë.
- ⁵⁶Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim mbetet në mua dhe unë në të.
- ⁵⁷Ashtu si Ati i gjallë më dërgoi e unë jetoj nëpërmjet tij, kështu edhe kush më ha mua do të jetojë nëpërmjet meje.
- ⁵⁸Kjo është buka që zbriti prej qiellit, jo si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën. Kush ha këtë bukë do të jetojë në amshim».
- ⁵⁹Jezui i tha këto në sinagogë kur mësonte njerëzit në Kafarnaum.

Fjalët e jetës së amshuar

⁶⁰Shumë nga dishepujt e tij kur dëgjuan këto, thanë: «Fjala e tij është shumë e ashpër. Kush mund ta dëgjojë? ».

⁶¹Jezui, duke e ditur se dishepujt po murmurisnin për këto, u tha: «Kjo ju skandalizon?»

⁶²Po kur ta shikoni Birin e njeriut të ngjitet atje ku ishte më parë?

⁶³Shpirti i Shenjtë jep jetë, ndërsa gjërat njerëzore nuk sjellin asnjë dobi. Fjalët që ju thashë janë shpirt dhe jetë».

⁶⁴Por ka disa nga ju që nuk besojnë. Në të vërtetë Jezui e dinte që në fillim cilët ishin ata që nuk besonin dhe kush ishte ai që do ta tradhtonte.

⁶⁵Dhe u tha: «Prandaj ju thashë se askush nuk mund të vijë tek unë, nëse nuk i është dhënë prej Atit».

⁶⁶Që atëherë shumë nga dishepujt e tij u tërhoqën dhe nuk u shoqëruan më me të.

⁶⁷Atëherë Jezui u tha të dymbëdhjetëve: «Mos doni të ikni edhe ju? ».

⁶⁸Simon Pjetri iu përgjigj: «Zot, te kush të shkojmë? Ti i ke fjalët e jetës së amshuar.

⁶⁹Ne kemi besuar dhe e dimë se ti je i Shenjti i Perëndisë».

⁷⁰Jezui u tha: «A nuk ju zgjodha unë ju, të dymbëdhjetët? Dhe megjithatë njëri prej jush është djall».

⁷¹Këtë e tha për Judën e Simon Iskariotit, sepse ky do ta tradhtonte ndonëse ishte një nga të dymbëdhjetët.

Gjoni 7

Mosbesimi i vëllezërve të Jezuit

¹Pastaj Jezui vazhdoi të përshkonte Galilenë. Ai nuk donte të kalonte nëpër Jude, pasi judenjtë kërkonin ta vrisnin.

²Po afronte festa e Kasolleve, një nga festat e judenjve,

³dhe vëllezërit e vet i thanë: «Largohu prej këtej dhe shko në Jude, që edhe dishepujt e tu të shohin veprat që bën!»

⁴Kush kërkon të jetë i njohur, nuk i fsheh ato që bën. Nëse ti bën vepra të tilla, shfaqja veten botës! ».

⁵Në të vërtetë as vëllezërit e tij nuk besonin në të.

⁶Atëherë Jezui u tha: «Koha ime nuk ka ardhur ende, ndërsa për ju çdo kohë është e përshtatshme.

⁷Bota nuk mund t'ju urrejë ju, ndërsa mua më urren, sepse unë dëshmoj se veprat e saj janë të liga.

⁸Ju, shkoni në festë! Unë nuk do të vij në këtë festë, sepse koha ime nuk ka ardhur ende».

⁹U tha këto dhe qëndroi në Galile.

Jezui në festën e Kasolleve

¹⁰Pasi vëllezërit e tij shkuan në festë, shkoi edhe Jezui, jo haptas por fshehurazi.

¹¹Judenjtë e kërkonin në festë dhe pyesnin: «Ku është ai? ».

¹²Nëpër turmë pëshpëritej shumë për të. Disa thoshin: «Është i mirë». Të tjerë thoshin: «Jo. Ai po mashtron turmën! »,

¹³por asnjë nuk fliste hapur për të, sepse kishin frikë nga judenjtë.

¹⁴Nga mesi i festës Jezui shkoi në tempull dhe filloi të mësonte njerëzit.

¹⁵Judenjtë habiteshin dhe thoshin: «Nga i njeh ky Shkrimet e shenjta pa ia mësuar njeri? ».

¹⁶Jezui u përgjigj: «Mësimi im nuk është i imi, por i atij që më dërgoi.

¹⁷Kush dëshiron të bëjë vullnetin e tij do ta kuptojë nëse mësimi im është prej Perëndisë apo nëse unë flas nga vetja ime.

¹⁸Kush flet nga vetja kërkon lavdi për vete, ndërsa kush kërkon lavdinë e atij që e dërgoi, thotë të vërtetën dhe në të nuk ka gënjeshtër.

¹⁹A nuk jua dha Moisiu ligjin? Megjithatë asnjë prej jush nuk e zbaton. Përse kërkoni të më vrisni? ».

²⁰Turma iu përgjigj: «Ty të ka pushtuar djalli. Kush kërkon të të vrasë? ».

²¹Jezui u tha: «Një mrekulli bëra dhe u habitët të gjithë.

²²Moisiu ju dha rrethprerjen, e cila në fakt nuk është dhënë nga Moisiu, por nga etërit, e, megjithatë, ju e rrethpritni njeriun të shtunën.

²³Nëse një njeri rrethprietet të shtunën, që të mos shkelet ligji i Moisiut, përse zemëroheni me mua, sepse shërova tërësisht një njeri të shtunën?

²⁴Mos gjykoni nga pamja e jashtme, por gjykoni me drejtësi».

A është Jezui Krishti?

²⁵Disa nga Jerusalemi thoshin: «A nuk është ky ai që e kërkojnë për ta vrarë?

²⁶Ja, ai po flet lirisht dhe nuk i thonë gjë! A mos kanë pranuar me të vërtetë krerët se ky është Krishti?

²⁷Por ne e dimë nga është ky, ndërsa kur të vijë Krishti, askush nuk do ta dijë nga është».

²⁸Atëherë Jezui, ndërsa mësonte njerëzit në tempull, thirri: «Po, mua më njihni dhe e dini nga jam. Megjithatë unë nuk kam ardhur nga vetja ime, por ai që më dërgoi është i vërtetë dhe atë ju nuk e njihni.

²⁹Por unë e njoh atë, sepse vij prej tij dhe ai më dërgoi».

³⁰Atëherë kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të, pasi nuk i kishte ardhur ende koha.

³¹Shumë nga turma besuan në Jezuin dhe thoshin: «A thua kur të vijë Krishti do të bëjë më shumë mrekulli se ky? ».

Përpjekje për të arrestuar Jezuin

³²Farisenjtë dëgjuan se turma pëshpëriste këto gjëra për Jezuin, prandaj, së bashku me kryepriiftërinjtë, dërguan roja për ta kapur.

³³Atëherë Jezui u tha atyre: «Edhe për pak kohë jam me ju e pastaj do të shkoj tek ai që më dërgoi.

³⁴Do të më kërkoni dhe nuk do të më gjeni, sepse ju nuk mund të vini atje ku jam unë».

³⁵Judenjtë pyesnin njëri-tjetrin: «Ku ka ndër mend të shkojë ky, që ne nuk mund ta gjejmë? Mos ka ndër mend të shkojë te judenjtë e shpërndarë mes grekëve dhe të mësojë grekët?

³⁶Ç'do të thonë fjalët: “do të më kërkoni dhe nuk do të më gjeni, sepse ju nuk mund të vini atje ku jam unë”».

Lumenj uji të gjallë

³⁷Ditën e fundit dhe më të madhen e festës Jezui u ngrit në këmbë dhe thirri: «Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë dhe të pijë!

³⁸Kush beson në mua, lumenj uji të gjallë do të rrjedhin nga brenda tij. Kështu thotë Shkrimi i shenjtë».

³⁹Këtë e tha për Shpirtin e Shenjtë që do të merrnin ata që do të besonin në të. Shpirti i Shenjtë nuk ishte dhënë ende, sepse Jezui ende nuk ishte ngritur në lavdi.

Përçarje për shkak të Jezuit

⁴⁰Kur dëgjuan këto fjalë, disa njerëz nga turma thanë: «Ky është me të vërtetë profeti»,

⁴¹të tjerë thoshin: «Ky është Krishti», ndërsa të tjerë: «Vallë nga Galileja vjen Krishti?

⁴²A nuk thotë Shkrimi i shenjtë: “Krishti vjen nga fara e Davidit dhe nga Betlehemi, fshati nga ishte Davidi”? »

⁴³Kështu pati përçarje në turmë për shkak të Jezuit.

⁴⁴Disa prej tyre donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të.

Mosbesimi i krerëve

⁴⁵Rojat u kthyen te kryepiftërinjtë e farisenjtë, që i pyetën: «Përse nuk e sollët? ».

⁴⁶Ata iu përgjigjën farisenjve: «Kështu si ai nuk ka folur asnjëherë ndonjë njeri».

⁴⁷Farisenjtë u thanë: «Mos u mashtruat edhe ju?

⁴⁸A ka besuar në të ndonjë prej krerëve apo prej farisenjve?

⁴⁹Por kjo turmë që nuk e njeh ligjin e Moisiut është e mallkuar».

⁵⁰Nikodemi, njëri prej farisenjve që kishte shkuar më parë te Jezui, tha:

⁵¹«A e gjykon ligji ynë ndonjë njeri pa e dëgjuar më parë dhe pa marrë vesh se çfarë ka bërë? ».

⁵²Ata iu përgjigjën: «Mos je edhe ti nga Galileja? Kërko dhe shiko se asnjë profet nuk vjen nga Galileja».

Gruaja që bëri tradhti bashkëshortore

⁵³Dhe secili shkoi në shtëpinë e vet.

Gjoni 8

¹Ndërsa Jezui shkoi në Malin e Ullinjve.

²Në të gdhirë, ai u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli shkante pranë tij. Ai u ul dhe mësonte njerëzit.

³Atëherë skribët dhe farisenjtë i çuan një grua që e kishin kapur duke bërë tradhti bashkëshortore dhe pasi e vunë në mes,

⁴i thanë: «Mësues, kjo grua u kap duke bërë tradhti bashkëshortore.

⁵Në ligj Moisiu na ka urdhëruar që t'i vrasim me gurë gra të tilla. Po ti, ç'thua? ».

⁶Këtë e thanë për ta zënë në kurth, që të kishin për çfarë ta padisnin, por Jezui u ul dhe filloi të shkruante me gisht në tokë.

⁷Meqenëse ata po vazhdonin ta pyesnin, ai u ngrit e tha: «Kush është pa mëkat ndër ju le të hedhë i pari gurin mbi të! ».

⁸Pastaj u ul përsëri dhe shkruante në tokë.

⁹Kur e dëgjuan këtë, ata u larguan njëri pas tjetrit duke filluar nga më të moshuarit. Mbeti vetëm Jezui me gruan që qëndronte në mes.

¹⁰Jezui u ngrit dhe i tha: «Grua, ku janë paditësit e tu? Askush nuk të dënoi? ».

¹¹Ajo u përgjigj: «Askush, zotëri». Jezui i tha: «Atëherë as unë nuk po të dënoj. Shko dhe mos mëkato më që tani e tutje! ».

Jezui është drita e botës

¹²Atëherë Jezui foli përsëri me ta dhe u tha: «Unë jam drita e botës. Kush vjen pas meje nuk do të ecë kurrë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës».

¹³Farisenjtë i thanë: «Ti po dëshmon për veten. Dëshmia jote nuk është e vërtetë».

¹⁴Jezui u përgjigj: «Edhe nëse unë dëshmoj për veten time, dëshmia ime është e vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur dhe ku po shkoj, ndërsa ju nuk e dini as nga vij dhe as ku po shkoj.

¹⁵Ju gjykoni si njerëz, ndërsa unë nuk gjykoj askënd.

¹⁶Po edhe kur unë gjykoj, gjykimi im është i drejtë, sepse nuk jam vetëm, por jemi unë dhe Ati që më dërgoi.

¹⁷Në ligjin e Moisiut shkruhet se dëshmia e dy njerëzve është e vërtetë.

¹⁸Unë dëshmoj për veten time dhe Ati që më dërgoi dëshmon për mua».

¹⁹Ata i thanë: «Ku është Ati yt? ». Jezui u përgjigj: «Ju nuk më njihni as mua, as Atin tim. Po të më njihnit mua, do të njihnit edhe Atin tim».

²⁰Ai i tha këto fjalë te vendi i thesarit, teksa mësonte njerëzit në tempull dhe askush nuk e kapi, sepse nuk i kishte ardhur ende koha.

Udha e Jezuit drejt lartësisimit

- ²¹Jezui u tha përsëri farisenjve: «Unë po shkoj dhe ju do të më kërkoni, por do të vdisni në mëkatin tuaj. Ju nuk mund të vini atje ku po shkoj unë».
- ²²Judenjtë thoshin: «Mos do të vrasë veten kur thotë “ju nuk mund të vini atje ku po shkoj unë”? ».
- ²³Ai u tha: «Ju jeni prej këtu poshtë, unë jam prej së larti. Ju jeni nga kjo botë, unë nuk jam nga kjo botë.
- ²⁴Prandaj ju thashë se do të vdisni në mëkatet tuaja. Nëse nuk besoni se unë jam, do të vdisni në mëkatet tuaja».
- ²⁵Ata i thanë: «Kush je ti? ». Jezui u përgjigj: «Që në fillim jua kam thënë se kush jam.
- ²⁶Kam shumë për të thënë dhe për të gjykuar lidhur me ju, por ai që më dërgoi është i vërtetë dhe unë i them botës ato që dëgjova prej tij».
- ²⁷Ata nuk e kuptuan se po u fliste për Atin.
- ²⁸Atëherë Jezui u tha: «Kur ta keni lartësuar Birin e njeriut, atëherë do ta kuptoni se unë jam dhe se nuk bëj asgjë nga vetja, por flas si më mësoi Ati.
- ²⁹Ai që më dërgoi është me mua dhe nuk më ka lënë vetëm, sepse unë bëj gjithnjë çfarë i pëlqen atij».
- ³⁰Shumë njerëz besuan në Jezuin kur e dëgjuan të fliste kështu.

E vërteta do t'ju bëjë të lirë

- ³¹Jezui u tha judenjve që besuan në të: «Nëse qëndroni në fjalën time, do të jeni me të vërtetë dishepujt e mi,
- ³²do të njihni të vërtetën dhe e vërteta do t'ju bëjë të lirë».
- ³³Ata iu përgjigjën: «Ne jemi pasardhës të Abrahamit dhe nuk kemi qenë kurrë skllav të askujt. Si mund të thuash: “Do të bëheni të lirë”? ».
- ³⁴Jezui u përgjigj: «Me të vërtetë po ju them se kushdo që mëkaton është skllav i mëkatit.
- ³⁵Skllavi nuk rri përgjithmonë në shtëpi, ndërsa biri rri gjithmonë.

³⁶Nëse Biri do t'ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë.

³⁷E di se jeni pasardhës të Abrahamit, por kërkoni të më vrisni, sepse fjala ime nuk gjen vend në ju.

³⁸Unë them ato që kam parë pranë Atit tim, ndërsa ju bëni ato që keni dëgjuar nga ati juaj».

Bij të Abrahamit apo të djallit?

³⁹Ata i thanë: «Ati ynë është Abrahami». Jezui u tha: «Po të ishit bij të Abrahamit, do të bënit veprat e tij.

⁴⁰Tani kërkoni të më vrisni mua, njeriun që ju kam thënë të vërtetën që dëgjova nga Perëndia. Abrahami nuk e bëri këtë.

⁴¹Ju bëni veprat e atit tuaj». Atëherë judenjtë i thanë: «Ne nuk kemi lindur nga kurvëria. Ne kemi një Atë të vetëm, Perëndinë».

⁴²Jezui u tha: «Po të ishte Perëndia Ati juaj, do të më donit edhe mua, sepse unë dola nga Perëndia dhe kam ardhur prej tij. Nuk kam ardhur nga vetja ime, por ai më dërgoi.

⁴³Përse nuk i kuptoni këto që ju them? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time.

⁴⁴Ati juaj është djalli dhe ju doni të bëni vullnetin e atit tuaj. Ai ishte njeri-vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi tek e vërteta, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë gënjeshtër, flet nga vetja e tij, sepse është gënjeshtar dhe ati i gënjeshtërës.

⁴⁵Ndërsa mua që them të vërtetën, nuk më besoni.

⁴⁶Kush nga ju mund ta vërtetojë se kam mëkatuar? Nëse them të vërtetën, përse nuk më besoni?

⁴⁷Ai që është prej Perëndisë, dëgjon fjalët e Perëndisë. Ju prandaj nuk dëgjoni, sepse nuk jeni prej Perëndisë».

Jezui dhe Abrahami

48Judenjtë i thanë Jezuit: «A nuk e kemi mirë kur themi se je samaritan dhe ke djallin? ».

49Jezui u përgjigj: «Unë nuk kam djallin, por nderoj Atin tim, ndërsa ju më poshtëroni.

50Unë nuk kërkoj lavdinë time. Ka se kush e kërkon dhe se kush gjykon.

51Me të vërtetë po ju them se kush do të zbatojë fjalët e mia, nuk do ta shohë vdekjen kurrë».

52Atëherë judenjtë i thanë: «Tani e dimë se ke djallin. Abrahami vdiq. Po ashtu dhe profetët, ndërsa ti thua: “Kush do të zbatojë fjalët e mia, nuk do ta shijojë vdekjen kurrë”.

53A mos je ti më i madh se ati ynë Abrahami që ka vdekur? Edhe profetët kanë vdekur. Për kë e mban veten? ».

54Jezui u përgjigj: «Nëse unë përlehtëtoj veten time, lavdia ime nuk është asgjë. Ati im, për të cilin ju thoni se është Perëndia juaj, është ai që më përlehtëton.

55Ju nuk e keni njohur, ndërsa unë e njoh. Po të them se nuk e njoh, do të jem gënjeshtar si ju. Por unë e njoh dhe e zbatoj fjalën e tij.

56Ati juaj, Abrahami, u ngazëllua që do të shikonte ditën time. E pa dhe u gëzua».

57Atëherë judenjtë i thanë: «Nuk je as pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin? ».

58Jezui u tha: «Me të vërtetë po ju them se, para se të kishte lindur Abrahami, Unë Jam».

59Ata morën gurë për t'i gjuajtur, por Jezui u fsheh dhe doli nga tempulli.

Gjoni 9

Shërimi i atij që kishte lindur i verbër

1Ndërsa po ecte, Jezui pa një njeri që kishte lindur i verbër.

²Dishepujt e pyetën: «Mësues, kush ka mëkatuar që ai ka lindur i verbër, ai vetë apo prindërit e tij? ».

³Jezui u përgjigj: «Nuk kanë mëkatuar as ai e as prindërit e tij, por ka lindur i verbër që në të të shfaqen veprat e Perëndisë.

⁴Sa është ditë, duhet të bëjmë veprat e atij që më dërgoi. Po vjen nata kur askush nuk mund të veprojë.

⁵Për sa kohë të jem në botë, jam drita e botës».

⁶Si tha këto, Jezui pështyu në tokë, bëri baltë me pështymë dhe ia leu sytë me baltë të verbërit.

⁷Pastaj i tha: «Shko dhe lahu te pishina e Siloamit! », që do të thotë i Dërguari. Ai shkoi, u la dhe kur u kthye, shikonte.

⁸Atëherë fqinjët dhe ata që më përpara e kishin parë duke lypur, thoshin: «A nuk është ky ai që rrinte ulur dhe lypte? ».

⁹Disa thoshin: «Ai është», ndërsa të tjerë: «Jo, nuk është ai, por i ngjan». Ndërsa ai vetë thoshte: «Unë jam».

¹⁰Atëherë ata e pyetën: «Si t'u hapën sytë? ».

¹¹Ai u përgjigj: «Njeriu që quhet Jezu bëri baltë, m'i leu sytë dhe më tha: "Shko te pishina e Siloamit dhe lahu! ". Unë shkova, u lava dhe pashë».

¹²Ata e pyetën: «Ku është ai njeri? ». Ai u përgjigj: «Nuk e di».

Farisenjtë hetojnë shërimin

¹³Atëherë atë që kishte qenë dikur i verbër e çuan te farisenjtë.

¹⁴Atë ditë që Jezui bëri baltën dhe hapi sytë e të verbërit, ishte e shtunë.

¹⁵Farisenjtë e pyetën përsëri sesi e fitoi dritën e syve. Ai u tha: «Më vuri baltë mbi sy, u lava dhe tani shoh».

¹⁶Disa nga farisenjtë thoshin: «Ky njeri nuk është nga Perëndia, sepse nuk e respekton të shtunën». Disa të tjerë thoshin: «Si mund të bëjë mrekulli të tilla një njeri mëkatar? ». Dhe u përçanë mes tyre.

- ¹⁷Ata e pyetën përsëri të verbërin: «Ti çfarë thua për atë që t'i hapi sytë? ». Ai u tha: «Është profet».
- ¹⁸Por derisa thirrën prindërit e tij, judenjtë nuk donin të besonin se ai kishte qenë i verbër dhe tani shihte.
- ¹⁹Pastaj i pyetën prindërit e tij: «A është ky biri juaj, për të cilin ju thoni se ka lindur i verbër? E si shihka tani? ».
- ²⁰Prindërit e tij u përgjigjën: «E dimë se ky është biri ynë dhe se ka lindur i verbër,
- ²¹por nuk e dimë sesi sheh tani, as se kush ia hapi sytë. Pyeteni vetë, ai e ka moshën për të folur për veten e tij».
- ²²Prindërit e tij i thanë këto sepse kishin frikë nga judenjtë, të cilët kishin vendosur të përjashtonin nga sinagoga këdo që do të rrëfente se Jezui është Krishti.
- ²³Prandaj edhe prindërit e tij thanë: «Ai e ka moshën, pyeteni vetë! ».
- ²⁴Atëherë thirrën përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe i thanë: «Jepi lavdi Perëndisë! Ne e dimë se ai njeri është mëkatar».
- ²⁵Ai u përgjigj: «Në është mëkatar apo jo nuk e di. Një gjë di, që isha i verbër dhe tani shoh».
- ²⁶Ata e pyetën: «Çfarë të bëri? Si t'i hapi sytë? ».
- ²⁷Ai u përgjigj: «Jua thashë një herë dhe nuk më dëgjuat. Përse doni ta dëgjoni përsëri? Mos doni të bëheni edhe ju dishepuj të tij? ».
- ²⁸Ata e fyen dhe i thanë: «Ti je dishepull i tij, ndërsa ne jemi dishepuj të Moisiut.
- ²⁹Ne e dimë se Perëndia i ka folur Moisiut, ndërsa për atë nuk e dimë as nga është».
- ³⁰Ai u përgjigj: «Është për t'u habitur! Ju nuk e dini nga është e megjithatë ai më hapi sytë.

³¹E dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët, por dëgjon atë që e respekton dhe që bën vullnetin e tij.

³²Nuk është dëgjuar kurrë që dikush të ketë hapur sytë e dikujt që ka lindur i verbër.

³³Nëse ai nuk do të ishte nga Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë».

³⁴Ata i thanë: «Ti ke lindur i tëri në mëkate dhe do që të na mësosh ne? ». Dhe e nxorën jashtë.

Verbëria shpirtërore

³⁵Kur Jezui mori vesh se e kishin nxjerrë jashtë, e gjeti dhe i tha: «A beson ti në Birin e njeriut? ».

³⁶Ai u përgjigj: «Kush është, zotëri, që të besoj në të? ».

³⁷Jezui i tha: «Ti e ke parë. Është ai që po flet me ty».

³⁸«Besoj, o Zot! », i tha ai dhe ra në gjunjë para tij.

³⁹Pastaj Jezui tha: «Unë kam ardhur për të bërë gjyq në këtë botë, që të shohin ata që nuk shohin dhe të verbohen ata që shohin».

⁴⁰Disa nga farisenjtë që ishin me të, kur dëgjuan këto fjalë, i thanë: «A mos jemi dhe ne të verbër? ».

⁴¹Jezui u tha: «Po të ishit të verbër, nuk do të kishit mëkat, por tani thoni se shihni prandaj mëkati juaj mbetet. »

Gjoni 10

Bariu i mirë

¹«Me të vërtetë po ju them: kush nuk hyn nga dera në vathën e deleve, por hyn nga një anë tjetër duke u kacavjerrë, është vjedhës dhe kusar.

²Kush hyn nga dera, ai është bariu i deleve.

³Rojtari i hap atij derën dhe delet ia dëgjojnë zërin. Ai i thërret delet e tij me emër dhe u prin përjashta.

⁴Pasi i ka nxjerrë delet e veta, ecën para tyre dhe ato i shkojnë pas, sepse ia njohin zërin.

⁵Një të huaji nuk i shkojnë pas, por largohen prej tij, sepse të huajve nuk ia njohin zërin».

⁶Jezui u tregoi këtë shëmbëlltyrë, por ata nuk e kuptuan për çfarë u foli.

Jezui është bariu i mirë

⁷Jezui u tha përsëri: «Me të vërtetë po ju them: Unë jam dera e deleve.

⁸Të gjithë sa erdhën para meje janë vjedhës dhe kusarë, por delet nuk i dëgjuan.

⁹Unë jam dera. Kush hyn nëpërmjet meje do të shpëtojë. Do të hyjë e do të dalë dhe do të gjejë kullotë.

¹⁰Vjedhësi vjen vetëm për të vjedhur, për të vrarë e për të shkatërruar. Unë erdha që të kenë jetë dhe ta kenë të plotë.

¹¹Unë jam bariu i mirë. Bariu i mirë jep jetën për delet.

¹²Ndërsa rrogëtari, që nuk është bari dhe nuk i ka delet të tijat, kur shikon ujkun duke ardhur, i lë delet dhe ikën. Ujku i rrëmben ato dhe i shpërndan,

¹³sepse rrogëtari është rrogëtar dhe nuk shqetësohet për delet.

¹⁴Unë jam bariu i mirë. Unë i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua,

¹⁵ashtu si Ati më njeh mua edhe unë e njoh Atin dhe jap jetën për delet.

¹⁶Kam edhe dele të tjera që nuk janë prej kësaj vathe. Duhet t'i mbledh edhe ato. Do ta dëgjojnë zërin tim e do të bëhen një tufë dhe një bari.

¹⁷Prandaj më do Ati, sepse unë e jap jetën time që ta marr përsëri.

¹⁸Askush nuk mund të ma marrë, por unë e jap vetë. Kam pushtet ta jap dhe kam pushtet ta marr përsëri. Këtë urdhërim mora nga Ati im».

¹⁹Këto fjalë shkaktuan përsëri përçarje mes judenjve.

²⁰Shumë prej tyre thoshin: «Ka djallin dhe është i marrë. Përse e dëgjoni? ».

²¹Ndërsa të tjerë thoshin: «Këto fjalë nuk dalin nga një që ka djallin. A mundet djalli të hapë sytë e të verbërve? ».

Judenjtë nuk e pranojnë Jezuin

²²Në Jerusalem po kremtohej festa e Kushtimit. Ishte dimër.

²³Jezui po ecte në tempull në portikun e Solomonit.

²⁴Atëherë judenjtë e rrethuan dhe i thanë: «Deri kur do të na e mbash mendjen pezull? Nëse je ti Krishti, na e thuaj hapur».

²⁵Jezui u përgjigj: «Unë jua thashë, por ju nuk besoni. Veprat që unë bëj në emër të Atit tim dëshmojnë për mua,

²⁶por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia.

²⁷Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin pas.

²⁸Unë u jap atyre jetën e amshuar. Ato nuk do të humbasin kurrë dhe askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime.

²⁹Ati im, që m'i ka dhënë, është më i madh se të gjithë dhe askush nuk mund të rrëmbejë gjë nga dora e tij.

³⁰Unë dhe Ati jemi një».

³¹Judenjtë morën përsëri gurë për ta vrarë.

³²Jezui iu përgjigj: «Shumë vepra të mira nga Ati kam bërë para jush. Për cilën nga ato doni të më vrisni me gurë? ».

³³Judenjtë iu përgjigjën: «Nuk duam të të vrasim me gurë për ndonjë vepër të mirë, po për fyerje ndaj Perëndisë, sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi».

³⁴Jezui u përgjigj: «A nuk është shkruar në ligjin tuaj: *Unë thashë: Jeni perëndi.*

³⁵Perëndia i quajti perëndi ata të cilëve iu drejtua fjala e tij dhe Shkrimi i shenjtë nuk mund të hidhet poshtë.

³⁶Atëherë, si mund t'i thoni ju atij që Ati e shenjtëroi dhe e dërgoi në botë: “Fyen Perëndinë”, vetëm sepse kam thënë: “Jam Biri i Perëndisë”?

³⁷Nëse nuk bëj veprat e Atit tim, mos më besoni,

³⁸por nëse i bëj, edhe nëse nuk më besoni mua, besojuni veprave të mia, që të shihni dhe të kuptoni se Ati është në mua dhe unë në Atin».

³⁹Përsëri donin ta kapnin, por ai u iku nga duart.

⁴⁰Jezui shkoi sërish në bregun tjetër të Jordanit, në vendin ku më parë pagëzonte Gjoni dhe qëndroi atje.

⁴¹Shumë njerëz shkuan tek ai dhe thoshin: «Gjoni nuk bëri asnjë mrekulli, por gjithçka që tha për të është e vërtetë».

⁴²Dhe atje shumë njerëz besuan në të.

Gjoni 11

Vdekja e Lazarit

¹Në atë kohë dergjej i sëmurë Lazari nga Betania, fshati i Marisë dhe i motrës së saj, Martës.

²Maria, motra e Lazarit të sëmurë, ishte ajo që leu Zotin me mirrë dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj.

³Atëherë motrat i çuan fjalë Jezuit: «Zot, miku yt i dashur është sëmurë».

⁴Kur e dëgjoji këtë, Jezui tha: «Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë dhe që të përlevdohet nëpërmjet saj Biri i Perëndisë».

⁵Jezui i donte shumë Martën, motrën e saj Marinë dhe Lazarin.

⁶Kur dëgjoji se Lazari ishte sëmurë, qëndroi edhe dy ditë atje ku ishte

⁷dhe pastaj u tha dishepujve: «Le të kthehemi përsëri në Jude! ».

⁸Dishepujt i thanë: «Mësues, pak më parë judenjtë kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti do që të shkosh përsëri atje? ».

⁹Jezui u përgjigj: «A nuk ka dita dymbëdhjetë orë? Nëse dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote.

¹⁰Por nëse dikush ecën natën, pengohet, sepse në të nuk ka dritë».

¹¹Pasi u tha këto, shtoi: «Lazari, miku ynë, ka fjetur, por po shkoj ta zgjoj».

¹²Dishepujt i thanë: «Zot, nëse ka fjetur do të shpëtojë».

¹³Por Jezui u kishte folur për vdekjen e Lazarit, ndërsa ata pandehën se ai u kishte folur për gjumin e zakonshëm.

¹⁴Atëherë Jezui u tha hapur: «Lazari ka vdekur.

¹⁵Gëzohem që nuk ndodhesha atje, në mënyrë që ju të besoni. Le të shkojmë tek ai! ».

¹⁶Atëherë Thomai, i quajtur Binjak, u tha dishepujve të tjerë: «Të shkojmë edhe ne të vdesim me të! ».

Jezui është ngjallja dhe jeta

¹⁷Kur erdhi Jezui, Lazari kishte katër ditë që ishte në varr.

¹⁸Betania ndodhej rreth tri kilometra larg Jerusalemit

¹⁹dhe shumë judenj kishin shkuar te Marta dhe Maria, që t'i ngushëllonin për vdekjen e vëllait.

²⁰Kur dëgjoji se po vinte Jezui, Marta shkoi për ta takuar, ndërsa Maria qëndroi në shtëpi.

²¹Atëherë Marta i tha Jezuit: «Zot, po të kishe qenë këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur.

²²Por e di se, edhe tani, Perëndia do të të japë gjithçka që do t'i kërkosh».

²³Jezui i tha: «Yt vëlla do të ngjallet».

²⁴Marta i tha: «E di se do të ngjallet në ngjallje në ditën e fundit».

²⁵Jezui i tha: «Unë jam ngjallja dhe jeta. Kush beson në mua do të jetojë, edhe nëse vdes.

²⁶Kushdo që jeton dhe beson në mua, nuk do të vdesë kurrë. A e beson këtë? ».

²⁷Ajo i tha: «Po, Zot. Unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që vjen në botë».

Jezui qan

²⁸Pasi tha këto, ajo shkoi, thirri mënjanë Marinë, motrën e saj, dhe i tha: «Mësuesi është këtu dhe të kërkon».

²⁹Maria, sapo e dëgjoi, u ngrit me nxitim dhe shkoi tek ai,

³⁰sepse Jezui nuk kishte arritur ende në fshat, por po rrinte atje ku e kishte takuar Marta.

³¹Judenjtë që ishin me Marinë në shtëpi për ta ngushëlluar, kur panë se ajo u ngrit me nxitim dhe doli, i shkuan pas duke menduar se po shkonte te varri për të qarë atje.

³²Maria shkoi atje ku ishte Jezui dhe kur e pa, i ra ndër këmbë e i tha: «Zot, po të kishe qenë këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur».

³³Jezui, kur e pa se ajo dhe judenjtë që kishin ardhur me të po qanin, u prek në shpirt, u turbullua

³⁴dhe tha: «Ku e keni vënë? ». Ata i thanë: «Zot, eja dhe shih! ».

³⁵Jezui u përlot.

³⁶Atëherë judenjtë thanë: «Shih sa e donte! ».

³⁷Por disa nga ata thoshin: «Ky që hapi sytë e të verbërit, a nuk mund të bënte që edhe Lazari të mos vdiste? ».

Jezui ngjall Lazarin

³⁸Jezui u prek përsëri në shpirt dhe shkoi te varri, që ishte një shpellë me një gur në hyrje.

³⁹Jezui tha: «Hiqeni gurin! ». Marta, motra e të vdekurit, i tha: «Zot, ai qelbet tashmë, se ka katër ditë në varr».

⁴⁰Jezui i tha: «A nuk të thashë se po të besosh do të shohësh lavdinë e Perëndisë? ».

⁴¹Atëherë ata ngritën gurin, ndërsa Jezui ngriti sytë lart dhe tha: «Të falënderoj, o Atë, që më dëgjove.

⁴²Unë e dija se ti gjithmonë më dëgjon, por e thashë për turmën përreth, që të besojnë se ti më dërgove».

⁴³Pasi tha këto, thirri me zë të lartë: «Lazar, dil jashtë! ».

⁴⁴I vdekuri doli me këmbë e duar të lidhura me rripa pëlhure, ndërsa fytyrën e kishte të mbështjellë me rizë. Jezui u tha: «Zgjidheni e lëreni të shkojë! ».

Judenjtë duan të vrasin Jezuin

(Mt 26.1-5; Mk 14.1-2; Lk 22.1-2)

⁴⁵Shumë nga judenjtë që kishin ardhur te Maria, kur panë ato që bëri Jezui, besuan në të,

⁴⁶por disa prej tyre shkuan te farisenjtë dhe u treguan çfarë kishte bërë Jezui.

⁴⁷Atëherë kryeprihtërinjtë dhe farisenjtë mblodhën këshillin dhe thanë: «Çfarë të bëjmë? Ky njeri po bën kaq shumë mrekulli!

⁴⁸Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë do të besojnë në të e atëherë do të vijnë romakët dhe do të rrënojnë tempullin dhe kombin tonë».

⁴⁹Njëri prej tyre, Kajafa, që ishte kryeprifti atë vit, u tha: «Ju nuk kuptoni asgjë.

⁵⁰A nuk e kuptoni se për ju është më mirë të vdesë një njeri për popullin sesa të shkatërrohet gjithë kombi? ».

⁵¹Këtë nuk e tha nga vetja, por, meqenëse ishte kryeprift i atij viti, profetizoi se Jezui do të vdiste për kombin.

⁵²Dhe jo vetëm për kombin, por edhe për të mbledhur e për të bërë një bijtë e shpërndarë të Perëndisë.

⁵³Që nga ajo ditë ata vendosën ta vrasin.

⁵⁴Prandaj Jezui nuk ecte më haptas mes judenjve, por shkoi në një vend pranë shkretëtirës, në një qytet të quajtur Efraim dhe ndenji atje me dishepujt.

⁵⁵Po afrohej Pashka e judenjve dhe shumë njerëz nga i gjithë vendi shkuan në Jerusalem, përpara Pashkës, për ritin e pastrimit.

⁵⁶Ata e kërkonin Jezuin dhe kur ishin në tempull, pyesnin njëri-tjetrin: «Si mendoni? A do të vijë në festë? ».

⁵⁷Kryepriiftërinjtë dhe farisenjtë kishin dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku ndodhej Jezui, të lajmëronte, që ta kapnin.

Gjoni 12

Jezuin e lyejnë me mirrë

(Mt 26.6-13; Mk 14.3-9)

¹Gjashtë ditë përpara Pashkës, Jezui shkoi në Betani, ku jetonte Lazari, të cilin e kishte ngjallur prej të vdekurve.

²Atje i shtruan darkën. Marta u shërbente, ndërsa Lazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me Jezuin.

³Atëherë Maria mori rreth gjysmë litri mirrë prej nardi të kulluar, shumë të shtrenjtë dhe ia leu me të këmbët Jezuit. Pastaj ia fshiu ato me flokët e saj. Shtëpia u mbush me aromën e mirrës.

⁴Atëherë, Judë Iskarioti, njëri prej dishepujve, ai që do ta tradhtonte, tha:

⁵«Përse të mos shitej kjo mirrë për treqind denarë dhe t'u jepeshin të varfërve? ».

⁶Këtë e tha, jo se shqetësohej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës. Ai mbante qesen e parave dhe merrte prej saj çfarë hidhej në të.

⁷Por Jezui tha: «Lëre të qetë! Ajo e bëri këtë për ditën e varrimit tim!

⁸Të varfrit i keni gjithmonë me ju, ndërsa mua nuk më keni gjithmonë».

Komploti kundër Lazarit

⁹Një turmë e madhe judenjsh morën vesh se Jezui ndodhej atje dhe shkuan jo vetëm për të, por edhe që të shikonin Lazarin, që Jezui e kishte ngjallur prej të vdekurve.

¹⁰Kryepriфтërinjtë vendosën të vrasin edhe Lazarin,

¹¹sepse shumë nga judenjtë largoheshin prej tyre për shkakun e tij dhe besonin në Jezuin.

Hyrja ngadhënjimtare në Jerusalem

(Mt 21.1-11; Mk 11.1-11; Lk 19.28-40)

¹²Të nesërmen, turma e madhe që kishte ardhur në festë, kur dëgjoji se Jezui po vinte në Jerusalem,

¹³mori degë palmash dhe i doli para duke thirrur: «*Hosana! Bekuar qoftë ai që vjen në emër të Zotit, mbreti i Izraelit!*».

¹⁴Jezui gjeti një kërraç dhe hipi në të, siç është shkruar në Shkrimin e shenjtë:

¹⁵*Mos ki frikë, o bijë e Sionit! Ja, mbreti yt po vjen hipur mbi një kërraç!*

¹⁶Në fillim dishepujt nuk i kuptonin këto, po kur Jezui u ngrit në lavdi, u kujtuan se këto gjëra i kishin bërë për të, ashtu siç thoshte Shkrimi i shenjtë.

¹⁷Turma që kishte qenë me Jezuin, kur ai kishte thirrur Lazarin të dilte nga varri dhe e kishte ngjallur prej të vdekurve, dëshmonte për të.

¹⁸Prandaj turma i kishte dalë para, sepse kishin dëgjuar se kishte bërë këtë mrekulli.

¹⁹Atëherë farisenjtë i thanë njëri-tjetrit: «A e shihni se nuk keni ç'bëni? Ja, gjithë bota po shkon pas tij!».

Disa grekë kërkojnë Jezuin

²⁰Midis atyre që kishin shkuar në Jerusalem për të adhuruar gjatë festës ishin edhe disa grekë.

²¹Ata shkuan te Filipi që ishte nga Betsaida e Galilesë dhe iu lutën: «Zotëri, duam të takojmë Jezuin».

²²Filipi shkoi dhe i tha Andreas. Pastaj Andrea dhe Filipi shkuan dhe i thanë Jezuit.

²³Jezui u përgjigj: «Erdhi ora që të përlevdohet Biri i njeriut!

²⁴Me të vërtetë po ju them se nëse kokrra e grurit, që ka rënë në tokë, nuk vdes, mbetet e vetme, por nëse vdes, jep shumë fryt.

²⁵Kush e do jetën e vet, do ta humbasë atë dhe kush e urren jetën e vet në këtë botë, do ta ruajë për jetën e amshuar.

²⁶Nëse dikush më shërben mua, le të vijë pas meje dhe ku jam unë, atje do të jetë edhe shërbëtori im. Nëse dikush më shërben mua, Ati do ta nderojë. »

Biri i njeriut duhet të kryqëzohet

²⁷«Tani shpirti im është i tronditur, por çfarë të them? Të them: “Atë, shpëtomë nga kjo orë”? Por unë erdha pikërisht për këtë orë.

²⁸O Atë, përlevdoje emrin tënd! ». Atëherë erdhi një zë nga qielli: «E kam përlevduar dhe përsëri do ta përlevdoj».

²⁹Turma që rrinte dhe dëgjonte, tha: «Ishte një bubullimë». Të tjerë thanë: «I foli një engjell».

³⁰Jezui u përgjigj: «Ky zë nuk erdhi për mua, po për ju.

³¹Tani bëhet gjykimi i kësaj bote! Tani do të hidhet jashtë sundimtari i kësaj bote!

³²Kur unë të lartësohem nga toka, do t'i tërheq të gjithë pranë vetes».

³³Këtë e tha për të treguar me ç'vdekje do të vdiste.

³⁴Turma iu përgjigj: «Ne kemi dëgjuar nga ligji i Moisiut se Krishti mbetet përjetë. Si mund të thuash ti se Biri i njeriut duhet të lartësohet? Kush është ky Biri i njeriut? ».

³⁵Jezui u tha: «Edhe për pak kohë drita është me ju. Ecni sa keni dritë, që të mos ju zërë errësira. Kush ecën në errësirë nuk e di ku shkon.

³⁶Për sa kohë keni dritën, besoni në dritën, që të bëheni bij të dritës».

Mosbesimi i judenjve

Pasi tha këto, Jezui iku dhe u fsheh prej tyre.

³⁷Megjithëse kishte bërë kaq mrekulli para syve të tyre, ata nuk besonin në të,

³⁸që të përmbushej fjala e profetit Isaia që ka thënë: *Zot, kush i besoi lajmit tonë? Kujt iu zbulua fuqia e Zotit?*

³⁹Prandaj nuk mund të besonin, sepse Isaia ka thënë edhe:

⁴⁰*I verboi sytë e tyre dhe i ngurtësoi zemrat e tyre, që të mos shohin me sy, apo të kuptojnë me zemër që të mos kthehen tek unë për t'i shëruar.*

⁴¹Këto tha Isaia sepse e pa lavdinë e Jezuit dhe foli për të.

⁴²Megjithatë shumë nga krerët e judenjve besuan në Jezuin, por nuk e rrëfenin haptas, nga frika e farisenjve, që të mos përjashtoheshin nga sinagogat.

⁴³Ata donin më shumë lavdinë e njerëzve se lavdinë e Perëndisë.

Kush na gjykon?

⁴⁴Jezui tha me zë të lartë: «Kush beson në mua, nuk beson në mua, por në atë që më dërgoi.

⁴⁵Kush më sheh mua, sheh atë që më dërgoi.

⁴⁶Unë, drita, erdha në botë, që kushdo që beson në mua, të mos mbetet në errësi.

⁴⁷Nëse dikush dëgjon fjalët e mia, por nuk i zbaton, unë nuk e gjykoj sepse nuk kam ardhur për ta gjykuar botën, po për ta shpëtuar atë.

⁴⁸Atë që më hedh poshtë mua dhe nuk pranon fjalët e mia, ka kush e gjykon. Fjala që fola, ajo do ta gjykojë në ditën e fundit.

⁴⁹Sepse unë nuk fola nga vetja ime, por Ati që më dërgoi, ai më urdhëroi ç'të them e ç'të flas.

⁵⁰Unë e di se urdhërimi i tij është jetë e amshuar. Ato që them, unë i them siç m'i tha Ati».

Gjoni 13

Jezui u lan këmbët dishepujve

¹Ishte para festës së Pashkës. Jezui e dinte se kishte ardhur ora të shkonte nga kjo botë tek Ati. Ai i kishte dashur të vetët që ishin në botë dhe i kishte dashur deri në fund.

²Gjatë darkës djalli kishte futur tashmë tradhtinë në zemrën e Judës së Simon Iskariotit.

³Jezui e dinte se Ati i kishte dhënë gjithçka në dorë dhe se nga Perëndia kishte dalë e te Perëndia po kthehej.

⁴Atëherë u ngrit nga darka, hoqi mantelin, mori një peshqir dhe e lidhi në brez.

⁵Pastaj hodhi ujë në një enë dhe filloi t'ua lante këmbët dishepujve e t'ua fshinte me peshqirin që kishte lidhur në brez.

⁶Kur mbërriti te Simon Pjetri, ky i tha: «Zot, ti të më lash këmbët? ».

⁷Jezui iu përgjigj: «Tani ti nuk e kupton këtë që po bëj, por do ta kuptosh më vonë».

⁸Pjetri i tha: «Nuk do të m'i lash kurrë këmbët! ». Jezui u përgjigj: «Po nuk t'i lava, nuk ke pjesë me mua».

⁹Simon Pjetri i tha: «Zot, jo vetëm këmbët, por edhe duart, edhe kokën».

¹⁰Jezui i tha: «Kush është i larë, është krejt i pastër dhe nuk ka nevojë të lajë veçse këmbët. Ju jeni të pastër, por jo të gjithë».

¹¹Jezui e dinte kush do ta tradhtonte prandaj tha: «Ju nuk jeni të gjithë të pastër».

¹²Pasi u lau këmbët, Jezui veshi rrobat, u ul përsëri e u tha: «E kuptoni këtë që ju bëra?»

- 13**Ju më quani Mësues dhe Zot dhe mirë thoni, sepse jam.
- 14**Nëse unë pra, Zoti dhe Mësuesi, ju lava këmbët, edhe ju duhet t'ia lani këmbët njëri-tjetrit.
- 15**Ju dhashë shembullin që të bëni siç bëra unë.
- 16**Me të vërtetë po ju them se asnjë shërbëtor nuk është më i madh se i zoti dhe asnjë i dërguar nuk është më i madh se ai që e ka dërguar.
- 17**Nëse i keni kuptuar këto gjëra dhe nëse i zbatoni, do të jeni të lum.
- 18**Nuk po flas për të gjithë ju. Unë i njoh ata që kam zgjedhur, por duhet të përmbushet kjo pjesë e Shkrimit të shenjtë: *Ai që ha bukë me mua ka ngritur thembrën kundër meje.*
- 19**Po ju them që tani, përpara se të ndodhë, që kur të ketë ndodhur të besoni se unë jam.
- 20**Me të vërtetë po ju them se kush pranon atë që do të dërgoj unë, më pranon mua dhe kush më pranon mua, pranon atë që më dërgoi».

Jezui parathotë tradhtinë

(Mt 26.20-25; Mk 14.17-21; Lk 22.21-23)

- 21**Si tha këto, Jezui u trondit në shpirt dhe tha: «Me të vërtetë po ju them se njëri prej jush do të më tradhtojë».
- 22**Dishepujt filluan të shikonin njëri-tjetrin, sepse nuk e dinin për kë e kishte fjalën.
- 23**Njëri prej dishepujve të tij, ai që Jezui e donte, ishte mbështetur te kraharori i Jezuit.
- 24**Atëherë Simon Pjetri i bëri shenjë ta pyeste Jezuin për kë e kishte fjalën.
- 25**Ai u përkul mbi kraharorin e Jezuit dhe i tha: «Zot, kush është? ».
- 26**Jezui u përgjigj: «Është ai të cilit do t'i jap kafshatën që do të ngjyey». Pasi e ngjeu kafshatën, ia dha Judës së Simon Iskariotit.

²⁷Si mori kafshatën, tek ai hyri Satani. Atëherë Jezui i tha: «Ç’ke për të bërë, bëje shpejt! ».

²⁸Asnjë nga ata që ishin ulur nuk e kuptoi përse i tha ashtu.

²⁹Disa nga ata, meqenëse Juda mbante qesen e parave, kujtuan se Jezui i kishte thënë të shkonte e të blinte ç’nevojitej për festën apo ndonjë gjë për t’u dhënë të varfërve.

³⁰Juda mori kafshatën dhe doli menjëherë jashtë. Ishte natë.

Urdhërimi i ri

³¹Kur doli Juda, Jezui tha: «Tani u përlëvdua Biri i njeriut dhe Perëndia u përlëvdua në të.

³²Nëse Perëndia u përlëvdua në të, Perëndia do ta përlëvdojë në veten e tij dhe do ta përlëvdojë menjëherë.

³³Bijtë e mi, edhe pak kohë jam me ju. Do të më kërkoni, por tani po ju them atë që u thashë judenjve: “Atje ku po shkoj unë, ju nuk mund të vini”.

³⁴Po ju jap një urdhërim të ri: duajeni njëri-tjetrin sikurse ju kam dashur unë.

³⁵Të gjithë do t’ju njohin që jeni dishepujt e mi nëse keni dashuri për njëri-tjetrin».

Jezui parathotë mohimin e Pjetrit

(Mt 26.31-35; Mk 14.27-31; Lk 22.31-34)

³⁶Simon Pjetri i tha: «Zot, ku po shkon? ». Jezui u përgjigj: «Atje ku po shkoj unë tani ti nuk mund të më ndjekësh, por do të më ndjekësh më vonë».

³⁷Pjetri i tha: «Zot, përse nuk mund të të ndjek tani? Unë do të jepja edhe jetën për ty».

³⁸Jezui u përgjigj: «Ti do të japësh jetën për mua? Me të vërtetë po të them se gjeli nuk do të këndojë, para se të më mohosh tri herë. »

Gjoni 14

Jezui është udha për tek Ati

¹«Le të mos ju tronditet zemra! Besoni në Perëndinë, besoni edhe në mua!

²Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa, përndryshe nuk do t'ju thosha se po shkoj t'ju bëj gati vendin.

³Kur të shkoj dhe t'ju bëj gati vendin do të kthehem përsëri dhe do t'ju marr pranë vetes, që edhe ju të jeni atje ku jam unë.

⁴Ju e dini udhën për atje ku po shkoj unë».

⁵Thomai i tha: «Zot, ne nuk e dimë ku po shkon, si mund ta dimë udhën? ».

⁶Jezui i tha: «Unë jam udha, e vërteta dhe jeta. Askush nuk shkon tek Ati veçse nëpërmjet meje.

⁷Nëse më keni njohur mua do të njihni edhe Atin tim. Madje, që tani e njihni dhe e keni parë».

⁸Filipi i tha: «Zot, na trego Atin dhe kjo na mjafton».

⁹Jezui i tha: «Ka kaq kohë që jam me ju dhe nuk më ke njohur, Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin. Si mund të thuash: “Na trego Atin”?

¹⁰Nuk beson ti se unë jam në Atin dhe Ati është në mua? Fjalët që ju them nuk i them nga vetja, por Ati që banon në mua i bën këto vepra.

¹¹Më besoni, unë jam në Atin dhe Ati është në mua. Në mos, besoni për shkak të vetë veprave.

¹²Me të vërtetë po ju them se kush beson në mua do të bëjë edhe ai veprat që bëj unë, madje do të bëjë vepra edhe më të mëdha, sepse unë po shkoj tek Ati.

¹³Unë do të bëj çdo gjë që do të kërkoni në emrin tim, që Ati të përlevdohet në Birin.

¹⁴Çfarëdo që të më kërkoni në emrin tim, unë do ta bëj. »

Premtimi i Shpirtit të Shenjtë

¹⁵«Nëse më doni, do të zbatoni urdhërimet e mia.

¹⁶Unë do t'i kërkoj Atit t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që të jetë përherë me ju,

17 Shpirtin e së vërtetës, të cilin bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e shikon dhe nuk e njeh. Ju e njihni, sepse qëndron pranë jush dhe do të jetë në ju.

18 Nuk do t'ju lë jetimë. Do të vij te ju.

19 Edhe pak e bota nuk do të më shohë më, ndërsa ju do të më shihni. Ju do të jetoni sepse jetoj unë.

20 Atë ditë ju do të kuptoni se unë jam në Atin tim, ju në mua dhe unë në ju.

21 Kush i ka urdhërimet e mia dhe i zbaton ato, ai më do. Atë që më do mua, do ta dojë Ati im. Edhe unë do ta dua dhe do t'i shfaqem».

22 Juda, jo Iskarioti, i tha: «Zot, përse do të na shfaqesh neve e jo botës? »

23 Jezui i tha: «Kush më do mua do të zbatojë fjalën time. Ati im do ta dojë dhe unë e Ati do të vijmë dhe do të banojmë tek ai.

24 Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia. Fjala që dëgjoni nuk është e imja, por e Atit që më dërgoi.

25 Këto gjëra jua thashë sa jam ende me ju.

26 Ngushëlluesi, Shpirti i Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, ai do t'ju mësojë gjithçka dhe do t'ju kujtojë gjithçka që ju thashë.

27 Po ju lë paqen, po ju jap paqen time. Unë nuk jua jap paqen siç jua jep bota. Le të mos ju tronditet zemra, as të mos ju frikësohet!

28 Më dëgjuat kur ju thashë: “Po shkoj dhe do të vij përsëri te ju.” Po të më donit do të gëzoheshit që po shkoj tek Ati, sepse Ati është më i madh se unë.

29 Jua thashë që tani përpara se të ndodhë, që të besoni kur të ndodhë.

30 Nuk do të flas më gjatë me ju, sepse po vjen sundimtari i kësaj bote. Ai nuk ka asnjë pushtet mbi mua.

31 Por bota duhet ta dijë se unë e dua Atin dhe bëj atë që më urdhëroi Ati të bëj. Ngrihuni të ikim prej këtej! »

Gjoni 15

Jezui është hardhia e vërtetë

- ¹«Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari.
- ²Çdo shermend që është në mua dhe që nuk jep fryt, ai e këput, ndërsa çdo shermend që jep fryt ai e krasit dhe e pastron, që të japë më shumë fryt.
- ³Fjala që unë ju kam folur ju ka pastruar tashmë.
- ⁴Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju. Sikurse shermendi nuk mund të japë fryt vetvetiu, pa qëndruar në hardhinë, kështu as ju nuk do të mund të jepni fryt nëse nuk qëndroni në mua.
- ⁵Unë jam hardhia, ju jeni shermendet. Kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë.
- ⁶Nëse dikush nuk qëndron në mua do të hidhet jashtë si shermendi dhe do të thahet. Këta shermende do t'i mbledhin, do t'i hedhin në zjarr e do të digjen.
- ⁷Po të qëndroni në mua dhe fjalët e mia të qëndrojnë në ju, kërkon çfarë të doni dhe do t'ju jepet.
- ⁸Në këtë përlevdohet Ati im: që të jepni shumë fryt e të bëheni dishepujt e mi.
- ⁹Unë ju kam dashur, ashtu siç më ka dashur Ati mua. Qëndroni në dashurinë time!
- ¹⁰Po të zbatoni urdhërimet e mia do të qëndroni në dashurinë time, sikurse unë kam zbatuar urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e tij.
- ¹¹Këto jua thashë që gëzimi im të jetë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.
- ¹²Ky është urdhërimi im: duajeni njëri-tjetrin ashtu siç ju desha unë juve.
- ¹³Nuk ka dashuri më të madhe se të japësh jetën për miqtë.
- ¹⁴Ju jeni miqtë e mi nëse bëni ato që ju urdhëroj.
- ¹⁵Nuk ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di ç'bën i zoti. Por unë ju kam quajtur miq, sepse ju bëra të njohur gjithçka që dëgjova prej Atit tim.

¹⁶Nuk më zgjodhët ju mua, por unë ju zgjodha juve. Ju caktova të shkoni dhe të jepni fryt, që fryti juaj të mbetet dhe që Ati t'ju japë çfarëdo që t'i kërkoni në emrin tim.

¹⁷Këtë po ju urdhëroj: duajeni njëri-tjetrin. »

Bota e urren Jezuin dhe të tijët

¹⁸«Nëse bota ju urren, dijeni se më ka urryer mua para jush.

¹⁹Po të ishit prej kësaj bote, atëherë bota do t'ju donte si të vetët. Por, ngaqë ju kam zgjedhur nga bota dhe nuk jeni prej kësaj bote, prandaj dhe ju urren.

²⁰Kujtoni fjalët që ju thashë: shërbëtori nuk është më i madh se i zoti. Nëse më përndoqën mua do t'ju përndjekin edhe ju. Nëse kanë zbatuar fjalën time do të zbatojnë edhe tuajën.

²¹Por të gjitha këto do t'jua bëjnë për shkak të emrit tim, sepse nuk e njohin atë që më dërgoi.

²²Po të mos kisha ardhur e të mos u kisha folur, nuk do të kishin mëkat, por tani nuk kanë shfajësim për mëkatin e tyre.

²³Kush më urren mua, urren edhe Atin tim.

²⁴Po të mos kisha bërë mes tyre veprat që askush tjetër nuk i ka bërë, nuk do të kishin mëkat, por tani kanë parë dhe më kanë urryer edhe mua, edhe Atin tim.

²⁵Por kjo ndodhi që të përmbushet fjala e shkruar në ligjin e tyre: *Më urryen pa asnjë shkak.*

²⁶Kur të vijë Ngushëlluesi që unë do t'ju dërgoj prej Atit, Shpirti i së vërtetës, i cili del nga Ati, ai do të dëshmojë për mua.

²⁷Edhe ju do të dëshmoni, sepse keni qenë me mua që nga fillimi. »

Gjoni 16

¹«Jua thashë këto që të mos ju tronditet besimi.

²Do t'ju përjashtojnë nga sinagogat. Madje, po vjen ora kur kushdo që do t'ju vrasë do të mendojë se i shërben Perëndisë.

³Dhe do t'i bëjnë këto, sepse nuk kanë njohur as Atin, as mua.

⁴Por këto gjëra jua thashë që, kur të vijë koha, t'ju kujtohet që unë jua kam thënë. »

Vepra e Shpirtit të Shenjtë

«Nuk jua thashë këto që në fillim, meqenëse isha me ju.

⁵Por tani po shkoj tek ai që më dërgoi dhe asnjëri nga ju nuk po më pyet: “Ku po shkon? ”

⁶Madje, zemra juaj është mbushur me trishtim ngaqë ju thashë këto gjëra.

⁷Por unë po ju them të vërtetën: Është më mirë për ju që unë të shkoj, sepse po nuk shkova unë, Ngushëlluesi nuk do të vijë te ju, ndërsa po të shkoj, atëherë do t'ju dërgoj.

⁸Kur të vijë, ai do ta bindë botën se është fajtorë në lidhje me mëkatin, drejtësinë dhe gjykimin.

⁹Në lidhje me mëkatin, sepse nuk beson në mua.

¹⁰Në lidhje me drejtësinë, sepse unë po shkoj tek Ati dhe nuk do të më shihni më.

¹¹Në lidhje me gjykimin, sepse princi i kësaj bote është gjykuar.

¹²Kam edhe shumë gjëra të tjera për t'ju thënë, por tani nuk mund t'i mbani.

¹³Po kur të vijë Shpirti i së vërtetës, ai do t'ju drejtojë tek e gjithë e vërteta. Ai nuk do të flasë nga vetja, por do të flasë ato që do të dëgjojë dhe do t'ju njoftojë gjërat që do të ndodhin.

¹⁴Ai do të më përlëvdojë, sepse do të marrë nga gjërat e mia dhe do t'ju lajmërojë.

¹⁵Gjithçka që ka Ati është imja, prandaj ju thashë se do të marrë nga gjërat e mia dhe do t'ju lajmërojë. »

Trishtimi do të kthehet në gëzim

16«Edhe pak e nuk do të më shihni më. Edhe pak pastaj e do të më shihni sërish».

17Disa nga dishepujt i thanë njëri-tjetrit: «Ç'është kjo që na thotë: “Edhe pak e nuk do të më shihni më. Edhe pak pastaj e do të më shihni sërish” apo “Unë po shkoj tek Ati”? ».

18Ata thoshin: «Ç'është kjo “edhe pak” që thotë? Nuk po kuptojmë çfarë thotë! ».

19Jezui e kuptoi se donin ta pyesnin, ndaj u tha: «Po diskutoni me njëri-tjetrin sepse thashë: “Edhe pak e nuk do të më shihni më. Edhe pak pastaj e do të më shihni sërish”?»

20Me të vërtetë po ju them se do të qani dhe do të vajtoni, ndërsa bota do të gëzohet. Ju do të hidhëroheni, por hidhërimi juaj do të kthehet në gëzim.

21Kur gruaja është duke lindur, hidhërohet, se i erdhi ora e dhimbjeve, po kur lind foshnja, ajo e harron vuajtjen nga gëzimi se ka lindur një njeri në botë.

22Kështu dhe ju tani jeni të hidhëruar, po kur t'ju shoh përsëri, do t'ju gëzohet zemra dhe askush nuk do t'jua marrë gëzimin.

23Atë ditë nuk do të më pyesni për asgjë. Me të vërtetë po ju them se çdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, do t'jua japë.

24Deri tani nuk keni kërkuar asgjë në emrin tim. Kërkoni dhe do të merrni, që gëzimi juaj të jetë i plotë. »

Unë e kam mundur botën

25«Këto gjëra jua thashë me përngjasime, por po vjen koha kur nuk do t'ju flas më me përngjasime, por do t'ju flas hapur për Atin.

26Atë ditë do të kërkoni në emrin tim dhe nuk ju them se do t'i lutem Atit për ju.

²⁷Vetë Ati ju do, sepse më keni dashur mua dhe keni besuar se unë kam dalë prej Perëndisë.

²⁸Unë kam dalë prej Atit dhe kam ardhur në botë. Po e lë përsëri botën dhe po kthehem tek Ati».

²⁹Dishepujt i thanë: «Ja, tani ti po flet hapur dhe nuk po thua asgjë me përngjasime.

³⁰Tani e dimë se ti di gjithçka dhe nuk ke nevojë që ndokush të të pyesë. Prandaj besojmë se ke dalë prej Perëndisë».

³¹Jezui u përgjigj: «Tani besoni?

³²Ja ku po vjen ora dhe madje ka ardhur kur ju do të shpërndaheni secili në shtëpi të vet dhe do të më lini vetëm. Por unë nuk jam vetëm, sepse Ati është me mua.

³³Jua thashë këto që të keni paqe në mua. Në botë do të keni shtrëngime, por kini guxim! Unë e kam mundur botën! ».

Gjoni 17

Lutja e Jezuit

¹Si tha këto, Jezui ngriti sytë drejt qiellit e tha: «O Atë, erdhi ora. Përlëvdoje Birin tënd që edhe Biri të të përlëvdojë ty.

²Ti i ke dhënë pushtet mbi çdo njeri, në mënyrë që edhe ai t'u japë jetën e amshuar të gjithë atyre që ti ua ke dhënë.

³Kjo është jeta e amshuar: të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë dhe Jezu Krishtin që dërgove.

⁴Unë të kam përlëvduar mbi tokë duke kryer veprën që më dhe për të bërë.

⁵E tani, më përlëvdo ti, o Atë, në praninë tënde, me lavdinë që kisha pranë teje, përpara se të bëhej bota.

⁶Emrin tënd ua shfaqta njerëzve që ti më dhe nga kjo botë. Ishin të tutë, ti m'i ke dhënë dhe e kanë mbajtur fjalën tënde.

- ⁷Tani ata e dinë se gjithçka që më ke dhënë është prej teje,
- ⁸sepse fjalët që më dhe mua ua dhashë atyre. Ata i pranuan, kuptuan se unë kam dalë me të vërtetë prej teje dhe besuan se ti më dërgove.
- ⁹Unë po lutem për ata. Nuk po lutem për botën, po për ata që më ke dhënë, sepse janë të tutë.
- ¹⁰Gjithçka e imja është e jotja dhe gjithçka e jotja është e imja dhe në ta jam përlëvduar.
- ¹¹Unë nuk jam më në botë. Ata janë në botë, ndërsa unë po vij te ti. O Atë i shenjtë, ruaji në emrin tënd, në emrin që më dhe mua, që të jenë një, sikurse ne.
- ¹²Kur isha me ta, i ruaja në emrin tënd, në emrin që ti më dhe. I mbrojta dhe asnjë prej tyre nuk humbi, përveç birit të humbjes që të përmbushet Shkrimi i shenjtë.
- ¹³Tani po vij te ti dhe këto gjëra i them në botë, që ta kenë të plotë gëzimin tim në veten e tyre.
- ¹⁴Unë u dhashë atyre fjalën tënde dhe bota i urreu, sepse ata nuk janë nga bota sikurse dhe unë nuk jam nga bota.
- ¹⁵Nuk të kërkoj t'i heqësh nga bota, por t'i ruash nga i ligu.
- ¹⁶Ata nuk janë nga bota, sikurse dhe unë nuk jam nga bota.
- ¹⁷Shenjtëroji me të vërtetën; fjala jote është e vërteta.
- ¹⁸Sikurse ti më dërgove mua në botë, ashtu edhe unë i dërgova ata në botë.
- ¹⁹Unë e shenjtëroj veten time për ta, që edhe ata të jenë të shenjtëruar me të vërtetën.
- ²⁰Nuk të lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua nëpërmjet fjalës së tyre,
- ²¹kështu që të gjithë të jenë një. Sikurse ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty, edhe ata të jenë në ne, që të besojë bota se ti më ke dërguar.

²²Unë u dhashë atyre lavdinë që ti më dhe, që të jenë një sikurse edhe ne jemi një.

²³Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë plotësisht një, që bota të kuptojë se ti më dërgove dhe se i ke dashur ata ashtu siç më ke dashur edhe mua.

²⁴O Atë, dua që atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë, që të shohin lavdinë time, që ti ma ke dhënë, sepse më ke dashur përpara se të krijohej bota.

²⁵O Atë i drejtë, bota nuk të njohu, por unë të kam njohur dhe këta e dinë se ti më dërgove.

²⁶Ua kam bërë të njohur emrin tënd dhe do ta bëj të njohur, që dashuria me të cilën më ke dashur mua të jetë në ta, sikurse dhe unë jam në ta».

Gjoni 18

Jezui e tradhtojnë dhe e arrestojnë

(Mt 26.47-56; Mk 14.43-50; Lk 22.47-53)

¹Si tha këto, Jezui doli bashkë me dishepujt e shkoi përtej përroit të Kedronit. Atje ishte një kopsht ku ai hyri me dishepujt.

²Atë vend e njihte edhe Juda, ai që e tradhtoi, sepse Jezui mblidhej shpesh atje me dishepujt.

³Kështu, Juda shkoi te kopshti pasi kishte marrë me vete kohortën dhe disa roja nga kryepriiftërinjtë e farisenjtë me fenerë, pishtarë dhe armë në duar.

⁴Jezui, duke ditur gjithçka që do t'i ndodhte, u doli para dhe u tha: «Kë kërkoni?».

⁵Ata iu përgjigjën: «Jezuin e Nazaretit». Ai u tha: «Unë jam». Me ta ishte edhe Juda, ai që e tradhtoi.

⁶Kur Jezui u tha: «Unë jam», ata u zbrapsën dhe ranë përdhe.

⁷Atëherë Jezui i pyeti përsëri: «Kë kërkoni?». Ata i thanë: «Jezuin e Nazaretit».

⁸Jezui u përgjigj: «Ju thashë se unë jam. Nëse më kërkoni mua, lëroni këta të shkojnë».

⁹Kështu u vërtetua fjala që kishte thënë: «Nuk humba asnjë nga ata që më ke dhënë».

¹⁰Simon Pjetri kishte një shpatë. E nxori, i ra shërbëtorit të kryepriiftit dhe i preu veshin e djathtë. Shërbëtori quhej Malk.

¹¹Atëherë Jezui i tha Pjetrit: «Fute shpatën në mill! Të mos e pi kupën e vuajtjeve që më dha Ati? ».

Jezui para kryepriiftit

(Mt 26.57-58; Mk 14.53-54; Lk 22.54)

¹²Atëherë kohorta, komandanti i saj dhe rojat e judenjve e kapën Jezuin, e lidhën

¹³dhe e çuan së pari te Hanai, vjehri i Kajafës. Kajafa ishte kryepriifti i atij viti.

¹⁴Kishte qenë ky që i kishte këshilluar judenjtë se ishte më mirë që një njeri të vdiste për popullin.

Pjetri mohon Jezuin

(Mt 26.69-70; Mk 14.66-68; Lk 22.55-57)

¹⁵Jezuin e ndoqën Simon Pjetri dhe një dishepull tjetër. Dishepulli tjetër ishte një i njohur i kryepriiftit, prandaj hyri bashkë me Jezuin në oborrin e pallatit të kryepriiftit.

¹⁶Por Pjetri mbeti jashtë te porta. Atëherë dishepulli tjetër, i njohuri i kryepriiftit, doli jashtë t'i fliste shërbëtores që ruante derën dhe e futi Pjetrin brenda.

¹⁷Shërbëtorja që ruante derën i tha Pjetrit: «Mos je dhe ti një nga dishepujt e atij njeriu? ». Ai tha: «Nuk jam».

¹⁸Shërbëtorët dhe rojat bënë një zjarr me qymyr dhe qëndronin rreth tij e ngroheshin, sepse bënte ftohtë. Edhe Pjetri rrinte me ta e ngrohej.

Kryepriifti merr në pyetje Jezuin

(Mt 26.59-66; Mk 14.55-64; Lk 22.66-71)

¹⁹Atëherë kryepriifti e pyeti Jezuin për dishepujt dhe për mësimin e tij.

²⁰Jezui u përgjigj: «Unë i kam folur hapur botës. Gjithmonë kam mësuar njerëzit nëpër sinagoga dhe në tempull ku mblidhen gjithë judenjtë dhe nuk kam folur kurrë fshehtas.

²¹Përse më pyet mua? Pyet ata që kanë dëgjuar fjalët që kam folur. Ata e dinë çfarë kam thënë».

²²Kur Jezui tha këto fjalë, një nga rojat që ndodhej atje, i ra me shuplakë dhe i tha: «Kështu i përgjigjesh kryepriiftit? ».

²³Jezui u përgjigj: «Nëse fola keq, më thuaj ku qëndron e keqja; por nëse fola mirë, përse më godet? ».

²⁴Atëherë Hanai e dërgoi të lidhur te kryepriifti Kajafa.

Pjetri mohon përsëri Jezuin

(Mt 26.71-75; Mk 14.69-72; Lk 22.58-62)

²⁵Ndërsa Simon Pjetri rrinte e ngrohej, ata i thanë: «Mos je edhe ti një nga dishepujt e tij? ». Ai e mohoi dhe tha: «Nuk jam».

²⁶Një nga shërbëtorët e kryepriiftit, që ishte farefis i atij të cilit Pjetri i kishte prerë veshin, i tha: «A nuk të pashë në kopsht me të? ».

²⁷Pjetri e mohoi përsëri dhe atë çast këndoi gjeli.

Jezui para Pilatit

(Mt 27.1-2, 11-14; Mk 15.1-5; Lk 23.1-5)

²⁸Pastaj Jezuin e çuan nga Kajafa në pretorium. Ishte mëngjes herët dhe judenjtë nuk hynë në pretorium që të mos ndyheshin e që të mund të hanin Pashkën.

²⁹Atëherë Pilati doli përjashta dhe u tha: «Çfarë padie ngrini kundër këtij njeriu? ».

³⁰Ata iu përgjigjën: «Po të mos ishte keqbërës ky njeri, nuk do të ta dorëzonim ty».

³¹Pilati u tha: «Atëherë merreni ju dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj». Judenjtë i thanë: «Neve nuk na lejohet të vrasim njeri».

³²Kjo, që të vërtetohej fjala që kishte thënë Jezui kur kishte treguar se me ç'vdekje do të vdiste.

³³Pilati hyri përsëri në pretorium, e thirri Jezuin dhe i tha: «A je ti mbreti i judenjve?».

³⁴Jezui u përgjigj: «Këtë e thua nga vetja apo ta kanë thënë të tjerë?».

³⁵Pilati i tha: «Mos jam jude unë? Kombi yt dhe kryepriiftërinjtë të dorëzuan tek unë. Çfarë ke bërë?».

³⁶Jezui u përgjigj: «Mbretëria ime nuk është prej kësaj bote. Po të ishte mbretëria ime prej kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos bija në dorë të judenjve. Por mbretëria ime nuk është prej këtej».

³⁷Atëherë Pilati i tha: «Pra, ti qenke mbret?» Jezui u përgjigj: «Ti vetë po e thua se unë jam mbret. Unë prandaj kam lindur dhe kam ardhur në botë, që të dëshmoj të vërtetën. Kushdo që është prej së vërtetës e dëgjon zërin tim».

³⁸Pilati i tha: «Çfarë është e vërteta?».

Jezui dënohet me vdekje

(Mt 27.15-31; Mk 15.6-20; Lk 23.13-25)

Pasi tha këto fjale, Pilati doli përsëri dhe u tha judenjve: «Unë nuk gjej asnjë shkak për ta dënuar.

³⁹Ju keni zakonin t'ju liroj për Pashkë një të dënuar. A doni, pra, t'ju liroj mbretin e judenjve?».

⁴⁰Ata thirrën përsëri: «Jo këtë, por Barabën». Baraba ishte kusar.

Gjoni 19

¹Atëherë Pilati urdhëroi të merrej Jezui e të rrihej me fshikull.

²Ushtarët thurën një kurorë me gjemba dhe ia vunë në kokë. Pastaj e veshën me një mantel të purpurt,

³i afroheshin, e godisnin me shuplaka dhe i thoshin: «Të përshëndesim, o mbreti i judenjve! ».

⁴Pilati doli përsëri jashtë dhe u tha judenjve: «Ja, po jua sjell jashtë, që të shihni se nuk gjej tek ai asnjë arsye për ta dënuar».

⁵Jezui doli jashtë me kurorën e gjembave në kokë dhe i veshur me mantelin e purpurt. Pilati u tha: «Ja njeriu! ».

⁶Kur e panë, kryepriiftërinjtë dhe rojat thirrën: «Kryqëzoje! Kryqëzoje! ». Pilati u tha: «Merreni ju dhe kryqëzojeni, sepse unë nuk gjej tek ai asnjë arsye për ta dënuar».

⁷Judenjtë u përgjigjën: «Ne kemi një ligj dhe sipas tij ai duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të Perëndisë».

⁸Kur dëgjoi këto fjalë, Pilati u frikësua më shumë,

⁹hyri përsëri në pretorium dhe e pyeti Jezuin: «Nga je ti? ». Jezui nuk i dha asnjë përgjigje.

¹⁰Atëherë Pilati i tha: «Mua nuk më flet? A nuk e di ti se unë kam pushtet të të liroj dhe kam pushtet të të kryqëzoj? ».

¹¹Jezui u përgjigj: «Ti nuk do të kishe asnjë pushtet mbi mua, po të mos të të ishte dhënë nga lart. Prandaj ai që më dorëzoi te ti, ka mëkat edhe më të madh. »

¹²Që nga ai çast Pilati kërkonte ta lironte Jezuin, por judenjtë thërrisnin: «Po e lirove këtë, nuk je më mik i Cezarit. Kushdo që e bën veten mbret, i kundërvihet Cezarit! ».

¹³Pilati, kur dëgjoi këto fjalë, e solli Jezuin jashtë dhe u ul në fronin e gjykatësit, në vendin që quhej 'Rruga e Gurtë', në hebraisht 'Gabbatha'.

¹⁴Ishte e premtë, dita e përgatitjes së Pashkës, rreth orës dymbëdhjetë të drekës. Pilati u tha judenjve: «Ja mbreti juaj! ».

¹⁵Por ata thirrën: «Hiqe! Hiqe! Kryqëzoje! ». Pilati u tha: «Mbretin tuaj të kryqëzoj? ». Kryepriiftërinjtë iu përgjigjën: «Ne nuk kemi mbret tjetër, përveç Cezarit».

¹⁶Pastaj Pilati ua dorëzoi që të kryqëzohej.

Kryqëzimi i Jezuit

(Mt 27.32-44; Mk 15.21-32; Lk 23.26-43)

Kështu, ata e morën Jezuin.

¹⁷Duke mbajtur kryqin e vet, Jezui shkoi në vendin e quajtur 'Kafka', që në hebraisht quhet 'Golgota'.

¹⁸Atje e kryqëzuan bashkë me dy të tjerë, njërin nga njëra anë dhe tjetrin nga ana tjetër, ndërsa Jezuin në mes të tyre.

¹⁹Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri mbi kryq. Në të shkruhej: «Jezui i Nazaretit, mbreti i judenjve».

²⁰Shumë judenj e lexuan atë mbishkrim, sepse vendi ku ishte kryqëzuar Jezui ndodhej afër qytetit dhe mbishkrimi ishte shkruar në hebraisht, latinisht dhe greqisht.

²¹Atëherë kryepriiftërinjtë e judenjve i thanë Pilatit: «Mos shkruaj "Mbreti i judenjve", por shkruaj "Ky ka thënë: Jam mbreti i judenjve"».

²²Pilati u përgjigj: «Çfarë shkrova, shkrova».

²³Pasi e kryqëzuan Jezuin, ushtarët morën rrobat e tij dhe i ndanë në katër pjesë, nga një pjesë për secilin. Morën edhe tunikën, por ajo ishte i paqepur, një copë e gjitha e endur nga lart deri poshtë.

²⁴Atëherë ushtarët i thanë njëri-tjetrit: «Mos ta grisim, por të hedhim short për të parë kujt do t'i takojë». Kjo, që të përmbushej pjesa e Shkrimit të shenjtë që thotë: *I ndanë rrobat e mia mes tyre dhe hodhën short për mantelin tim.* Dhe ushtarët kështu bënë.

²⁵Pranë kryqit të Jezuit qëndronin nëna e tij, motra e nënës së tij, Maria e Klopës dhe Maria Magdalena.

²⁶Jezui, kur pa të ëmën dhe pranë saj dishepullin që donte, i tha asaj: «Grua, ja biri yt! ».

²⁷Pastaj i tha dishepullit: «Ja nëna jote! ». Që atëherë dishepulli e mori atë në shtëpinë e tij.

Vdekja e Jezuit

(Mt 27.45-56; Mk 15.33-41; Lk 23.44-49)

²⁸Pas këtyre gjërave, Jezui e dinte se tashmë gjithçka ishte kryer dhe, që të përmbushej Shkrimi i shenjtë, tha: «Kam etje! ».

²⁹Atje ndodhej një enë e mbushur me uthull. Atëherë ushtarët ngjyen një sfungjer në uthull, e vunë në një degë hisopi dhe ia afruan Jezuit te goja.

³⁰Pasi e provoi uthullën, Jezui tha: «U krye! ». Pastaj vari kokën e dha shpirt.

Jezuin e shpojnë me heshtë

³¹Ishte e premte dhe e shtuna e nesërme ishte ditë e veçantë. Judenjtë i kërkuan Pilatit t'u thyenin kërcinjtë të kryqëzuarve dhe t'i zbrisnin nga kryqi, që trupat të mos mbeteshin mbi kryq atë të shtunë.

³²Atëherë erdhën ushtarët dhe i thyen kërcinjtë të parit, pastaj edhe të dytit që ishte kryqëzuar me Jezuin.

³³Kur erdhën te Jezui dhe panë se tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë,

³⁴por njëri nga ushtarët i shpoi brinjën me heshtë dhe menjëherë doli gjak dhe ujë.

³⁵Këto gjëra i ka dëshmuar ai që i pa dhe dëshmia e tij është e vërtetë. Ai e di se thotë të vërtetën që edhe ju të besoni.

³⁶Këto gjëra ndodhën që të përmbushet ajo pjesë e Shkrimit të shenjtë që thotë: *Nuk do t'i thyhet asnjë eshtër*

³⁷si dhe pjesa tjetër që thotë: *Do të shikojnë atë që shpuan me heshtë.*

Varrimi i Jezuit

(Mt 27.57-61; Mk 15.42-47; Lk 23.50-56)

³⁸Pas këtyre, Jozefi nga Arimateja, që ishte fshehtas dishepull i Jezuit nga frika e judenjve, i kërkoi Pilatit të merrte trupin e Jezuit dhe Pilati e lejoi. Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin.

³⁹Erdhi edhe Nikodemi, ai që dikur kishte shkuar natën te Jezui, dhe solli rreth tridhjetë litra përzierje mirre dhe alojeje.

⁴⁰Ata e morën trupin e Jezuit, e mbështollën me pëlhura dhe e lyen me vajra erëmirë, siç e kanë zakon judenjtë kur varrosin dikë.

⁴¹Në vendin ku u kryqëzua Jezui ndodhej një kopsht dhe brenda në kopsht ishte një varr i ri në të cilin ende nuk kishin varrosur njeri.

⁴²Aty e varrosën Jezuin, meqenëse ishte e premtja para festës së judenjve dhe varri ishte afër.

Gjoni 20

Ngjallja e Jezuit

(Mt 28.1-10; Mk 16.1-8; Lk 24.1-12)

¹Të dielën, herët në mëngjes, ndërsa ishte ende errësirë, Maria Magdalena shkoi te varri dhe pa gurin të larguar nga hyrja.

²Atëherë ajo shkoi me vrap te Simon Pjetri dhe te dishepulli tjetër, ai të cilin Jezui e donte dhe u tha: «E kanë marrë Zotin nga varri dhe nuk e dimë ku e kanë vënë».

³Pjetri dhe dishepulli tjetër dolën jashtë dhe shkuan te varri.

⁴Vraponin që të dy, por dishepulli tjetër vrapoi më shpejt se Pjetri dhe mbërriti i pari te varri.

⁵U përkul dhe pa pëlhurat e lëna atje, por nuk hyri brenda.

⁶Ndërkohë mbërriti edhe Simon Pjetri që po vinte pas tij dhe hyri në varr. Aty pa të lëna pëlhurat

⁷si dhe rizën që kishte qenë mbi kokën e Jezuit. Kjo nuk ishte me pëlhurat, por ishte e mbështjellë veç në një vend tjetër.

⁸Atëherë hyri edhe dishepulli tjetër që kishte mbërritur i pari te varri. Ai pa dhe besoi.

⁹Ata nuk e kishin kuptuar ende Shkrimin e shenjtë që thoshte se Jezui duhej të ngjallej prej të vdekurve.

¹⁰Pastaj dishepujt u kthyen përsëri në shtëpi.

Jezui i shfaqet Maria Magdalenës

(Mk 16.9-11)

¹¹Maria qëndronte përjashta pranë varrit duke qarë. Ndërsa qante, u përkul drejt varrit

¹²dhe pa dy engjëj të veshur me të bardha që qëndronin atje ku kishte qenë shtrirë trupi i Jezuit, njëri te koka dhe tjetri te këmbët.

¹³Ata i thanë: «Grua, përse po qan? ». Ajo u tha: «E kanë marrë Zotin tim dhe nuk e di ku e kanë vënë».

¹⁴Si tha këto, ajo u kthye prapa dhe pa Jezuin që qëndronte në këmbë, por nuk e dinte se ishte ai.

¹⁵Jezui i tha: «Grua, përse po qan? Kë po kërkon? ». Ajo, duke kujtuar se ishte kopshtari, i tha: «Zotëri, nëse e ke marrë ti, më thuaj ku e vure dhe unë do ta marr».

¹⁶Jezui i tha: «Mari! ». Ajo u kthye dhe i tha në hebraisht: «Rabbuni! », që do të thotë mësues.

¹⁷Jezui i tha: «Mos më prek, se nuk jam ngjitur ende tek Ati. Por, shko te vëllezërit e mi dhe thuaju se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, Perëndia im dhe Perëndia juaj».

¹⁸Maria Magdalena shkoi dhe i lajmëroi dishepujt se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë asaj këto fjalë.

Jezui u shfaqet dishepujve

(Mt 28.16-20; Mk 16.14-18; Lk 24.36-49)

¹⁹Në mbrëmjen e po asaj dite, të dielën, ndërsa dyert e vendit ku rrinin dishepujt ishin të mbyllura nga frika e judenjve, erdhi Jezui, qëndroi në mes dhe u tha: «Paqja me ju! ».

²⁰Si tha këto fjalë, u tregoi duart dhe brinjën. Dishepujt u gëzuan kur panë Zotin.

²¹Pastaj Jezui u tha përsëri: «Paqja me ju! Sikurse Ati më dërgoi mua, ashtu edhe unë ju dërgoj ju».

²²Pasi tha këto, hukati mbi ta dhe u tha: «Merrni Shpirtin e Shenjtë!

²³Atyre që ua falni mëkatet, do t'u falen, atyre që nuk ua falni, nuk do t'u falen».

Jezui dhe Thomai

²⁴Por një nga të dymbëdhjetët, Thomai, që e quanin Binjak, nuk kishte qenë me ta kur erdhi Jezui.

²⁵Dishepujt e tjerë i thanë: «Kemi parë Zotin». Ndërsa ai u tha: «Po të mos shoh shenjat e gozhdëve në duart e tij, po të mos vë gishtin te shenjat e gozhdëve dhe po të mos vë dorën te brinja e tij, unë nuk do të besoj».

²⁶Pas tetë ditësh, dishepujt ishin përsëri brenda në dhomë dhe me ta ndodhej edhe Thomai. Atëherë erdhi Jezui, megjithëse dyert ishin mbyllur, qëndroi në mes dhe u tha: «Paqja me ju! ».

²⁷Pastaj i tha Thomait: «Vëre gishtin tënd këtu dhe shiko duart e mia, shtriye dorën dhe vëre te brinja ime. Dhe mos dysho, por beso! ».

²⁸Thomai u përgjigj: «Zoti im dhe Perëndia im! ».

²⁹Jezui i tha: «Besove sepse më pe. Lum ata që besojnë pa parë! ».

Qëllimi i këtij libri

³⁰Jezui bëri para dishepujve të tij edhe shumë mrekulli të tjera, që nuk janë shkruar në këtë libër.

³¹Këto u shkruan që ju të besoni se Jezui është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që duke besuar të keni jetën në emrin e tij.

Gjoni 21

Jezui u shfaqet shtatë dishepujve

- ¹Më pas Jezui iu shfaq përsëri dishepujve pranë Liqenit të Tiberiadës, dhe iu shfaq kështu:
- ²Simon Pjetri, Thomai, që e quanin Binjak, Natanaeli nga Kana e Galilesë, bijtë e Zebedeut dhe dy dishepuj të tjerë ishin bashkë.
- ³Simon Pjetri u tha: «Po shkoj të peshkoj». Ata i thanë: «Po vijmë edhe ne me ty». Shkuan dhe hipën në varkë, por atë natë nuk zunë asgjë.
- ⁴Kur kishte zbardhur tashmë, Jezui po qëndronte në breg, por dishepujt nuk e njohën që ishte ai.
- ⁵Atëherë Jezui u tha: «Djem, mos keni ndonjë gjë për të ngrënë? ». Ata iu përgjigjën: «Jo».
- ⁶Ai u tha: «Hidhni rrjetën në të djathtë të varkës dhe do të kapni peshq». E hodhën rrjetën dhe nuk mund ta tërhiqnin nga numri i madh i peshqve.
- ⁷Dishepulli që Jezui e donte i tha Pjetrit: «Është Zoti». Kur dëgjoji se ishte Zoti, Simon Pjetri veshi rrobat, sepse ishte i zhveshur, dhe u hodh në liqen.
- ⁸Erdhën edhe dishepujt e tjerë me varkë duke tërhequr rrjetën e peshqve. Ata ishin rreth njëqind metra larg nga bregu.
- ⁹Kur dolën në tokë, panë një zjarr me prush mbi të cilin ishte vënë peshk dhe bukë.
- ¹⁰Jezui u tha: «Sillni nga peshqit që sapo zutë! ».
- ¹¹Simon Pjetri hipi në varkë dhe nxori në tokë rrjetën të mbushur plot me njëqind e pesëdhjetë e tre peshq të mëdhenj. Megjithëse ishin aq shumë, rrjeta nuk u shqye.
- ¹²Jezui u tha: «Ejani të hani! ». Asnjë nga dishepujt nuk guxonte ta pyeste: «Kush je ti? », sepse e dinin që ishte Zoti.

¹³Atëherë Jezui u afrua, mori bukën dhe ua dha. Po kështu bëri edhe me peshkun.

¹⁴Kjo ishte tashmë hera e tretë që Jezui u ishte shfaqur dishepujve pasi ishte ngjallur prej të vdekurve.

Jezui dhe Pjetri

¹⁵Kur mbaruan së ngrëni, Jezui i tha Simon Pjetrit: «Simon i Gjonit, a më do më shumë se këta të tjerët? ». Pjetri i tha: «Po, Zot, ti e di se të dua». Jezui i tha: «Kulloti qengjat e mi! ».

¹⁶Jezui i tha përsëri për herë të dytë: «Simon i Gjonit, a më do? ». Pjetri iu përgjigj: «Po, Zot, ti e di se të dua». Jezui i tha: «Ruaji delet e mia! ».

¹⁷Jezui e pyeti për herë të tretë: «Simon i Gjonit, a më do? ». Pjetri u trishtua që e pyeti për herë të tretë «A më do? », prandaj i tha: «Zot, ti i di të gjitha. Ti e di se të dua». Jezui i tha: «Kulloti delet e mia!

¹⁸Me të vërtetë po të them se kur ishe i ri, ngjeshje rripin në brez dhe shkoje ku të doje, po kur të plakesh do të shtrish duart dhe dikush tjetër do të ta ngjeshë rripin dhe do të të çojë atje ku ti nuk do të doje».

¹⁹Këtë e tha për të treguar se me ç'vdekje do të përlehtënte Pjetri Perëndinë. Pastaj i tha: «Më ndiq! ».

Jezui dhe dishepulli i dashur

²⁰Pjetri u kthye dhe pa se po i ndiqte edhe dishepulli që Jezui e donte, ai që ishte mbështetur mbi kraharorin e Jezuit gjatë darkës dhe i kishte thënë: «Zot, kush është ai që po të tradhton? ».

²¹Pjetri kur e pa, i tha Jezuit: «Zot, po me të ç'do të bëhet? ».

²²Jezui i tha: «Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë, ty ç'të duhet? Ti më ndiq! ».

²³Atëherë midis vëllezërve u përhap fjala se ai dishepull nuk do të vdiste, por Jezui nuk kishte thënë se ai nuk do të vdiste, por «Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë, ty ç'të duhet? ».

²⁴Ky është dishepulli që dëshmon për këto gjëra dhe që i shkroi ato. Ne e dimë se dëshmia e tij është e vërtetë.

²⁵Ka edhe shumë gjëra të tjera që bëri Jezui, që po të shkruheshin një nga një, them se do të bëheshin aq libra sa as bota e tërë nuk do t'i nxinte.

Veprat

Veprat 1

Premtimi Shpirtit të Shenjtë

- ¹Në librin e parë, o Teofil, shkrova për gjithçka që Jezui bëri e u mësoi të tjerëve që nga fillimi
- ²e deri ditën kur u ngrit në qiell, pasi u kishte dhënë udhëzime nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë apostujve që kishte zgjedhur.
- ³Jezui, pas vuajtjeve dhe vdekjes, i paraqit atyre i gjallë për dyzet ditë me shumë prova bindëse dhe u foli për mbretërinë e Perëndisë.
- ⁴Kur po hante me ta, i urdhëroi: «Mos u largoni nga Jerusalemi, por prisni aty premtimin e Atit, që keni dëgjuar nga unë.
- ⁵Gjoni pagëzoi me ujë, ndërsa ju, pas pak ditësh, do të pagëzoheni me Shpirtin e Shenjtë».

Ngritja e Jezuit në qiell

- ⁶Ata që ishin mbledhur rreth Jezuit e pyetën: «Zot, a është kjo koha kur ti do të rivendosësh mbretërinë e Izraelit? ».
- ⁷Ai iu përgjigj: «Nuk ju takon juve të dini as kohën, as orën që ka caktuar Ati me autoritetin e vet,
- ⁸por kur të zbresë mbi ju Shpirti i Shenjtë do të merrni fuqi e do të jeni dëshmitarët e mi në Jerusalemi, në mbarë Judenë, në Samari e deri në skajet e dheut».
- ⁹Pasi tha këto gjëra, Jezui u ngrit lart në qiell, ndërsa ata po e shihnin dhe një re e mori lart e ata nuk e panë më.
- ¹⁰Ndërsa vazhdonin të shikonin drejt qiellit, andej nga ishte larguar Jezui, dy burra të veshur me të bardha qëndruan pranë tyre
- ¹¹e u thanë: «Burra galileas, pse rrini e shikoni drejt qiellit? Ky Jezu, që u largua prej jush e u ngrit në qiell, do të kthehet ashtu si e keni parë të shkojë në qiell».

Zëvendësuesi i Judës

¹²Pastaj apostujt u kthyen në Jerusalem nga mali që quhet i Ullinjve, që është afër Jerusalemit rreth një kilometër.

¹³Kur hynë në qytet, shkuan te dhoma e sipërme e shtëpisë ku rrinin. Ata ishin Pjetri e Gjoni, Jakobi e Andrea, Filipi e Thomai, Bartolomeu e Mateu, Jakobi i Alfeut, Simon zelltari e Juda i Jakobit.

¹⁴Këta të gjithë i ishin përkushtuar me një mendje të vetme lutjes, së bashku me disa gra, me Marinë, nënën e Jezuit e me vëllezërit e tij.

¹⁵Në ato ditë, në të njëjtin vend ku ishin mbledhur rreth njëqind e njëzet veta, u ngrit Pjetri mes vëllezërve e tha:

¹⁶«Vëllezër, duhej të përmbushej ajo pjesë e Shkrimit të shenjtë që Shpirti i Shenjtë e ka parathënë nëpërmjet Davidit për Judën, i cili u bë udhëheqësi i atyre që kapën Jezuin.

¹⁷Juda ishte njëri prej nesh dhe kishte marrë pjesë në shërbesën tonë.

¹⁸Ai bleu një arë me shpërblimin e mbrapshtisë së vet. Aty u përplas me kokë poshtë, iu çu barku e iu derdhën të gjitha zorrët.

¹⁹Të gjithë banorët e Jerusalemit e morën vesh këtë gjë, prandaj ara u quajt në gjuhën e tyre 'Hakeldama', që do të thotë Ara e Gjakut.

²⁰Dhe ja se çfarë shkruhet në librin e Psalmeve: *u shkretoftë shtëpia e tij e mos banoftë askush në të! dhe tjetërkush ia zëntë vendin!*

²¹Prandaj, njëri nga burrat që ka qenë me ne gjatë gjithë kohës kur Zoti Jezu shkante bashkë me ne nga një vend në tjetrin,

²²duke filluar që nga pagëzimi i Gjunit, deri ditën kur Jezui u largua prej nesh e u ngrit në qiell, duhet të bëhet dëshmitar i ngjalljes së tij bashkë me ne».

²³Atëherë paraqitën dy veta: Jozefin, që quhej Barsaba e që thirrej Just, dhe Matian.

²⁴Pastaj u lutën kështu: «Zot, ti i njeh zemrat e të gjithëve. Na trego cilin prej këtyre të dyve ke zgjedhur

²⁵për të zënë vendin e Judës në këtë shërbesë e për t'u bërë apostull, sepse Juda e la këtë shërbesë e shkoi udhës së vet».

²⁶Pastaj hodhën short e shorti i ra Matias, i cili u bashkua me të njëmbëdhjetë apostujt e tjerë.

Veprat 2

Ardhja e Shpirtit të Shenjtë

¹Kur erdhi dita e Rrëshajëve, ata ishin mbledhur të gjithë në të njëjtin vend.

²Papritur u dëgjua një ushtimë nga qielli, si të frynte erë e fortë dhe mbushi tërë shtëpinë ku po rrinin.

³Atëherë ata panë disa gjuhë si prej zjarri, të ndara nga njëra-tjetra, e mbi secilin prej tyre zbriste nga një gjuhë zjarri.

⁴Atëherë të gjithë u mbushën me Shpirtin e Shenjtë e filluan të flisnin gjuhë të tjera, sipas dhuntisë që u jepte Shpirti i Shenjtë për të folur.

⁵Në Jerusalem banonin disa judenj, njerëz të përkushtuar ndaj Perëndisë, që vinin nga të gjitha kombet e botës.

⁶Kur dëgjuan ushtimën u mblodhën turmë e mbetën të habitur, sepse i dëgjonin apostujt duke folur në gjuhën e gjithsecilit.

⁷Të mahnitur e të habitur thoshin: «A nuk janë galileas të gjithë këta që po flasin?

⁸Si, pra, po i dëgjojmë të flasin në gjuhën amtare të secilit prej nesh?

⁹Ne të gjithë, partë, medë, elamitë, banorë të Mesopotamisë, të Judesë, të Kapadokisë, të Pontit, të Azisë,

¹⁰të Frigjisë, të Pamfilisë, të Egjiptit, të krahinave të Libisë që i përkasin Kirenës, të ardhurit nga Roma,

¹¹Judenj e të kthyer në besimin e judenjve, kretas e arabë, po i dëgjojmë tek flasin në gjuhët tona amtare për veprat e mëdha të Perëndisë».

¹²Të gjithë ishin të mahnitur e të çuditur e i thoshin njëri-tjetrit: «Ç'do të thotë kjo gjë?».

¹³Por të tjerë talleshin e thoshin: «Këta janë të dehur me musht».

Fjala e Pjetrit

¹⁴Por Pjetri u ngrit bashkë me të njëmbëdhjetët dhe me zë të lartë u tha: «Burra judenj e të gjithë ju banorët e Jerusalemit, merreni vesh këtë gjë e dëgjojeni me kujdes fjalët e mia.

¹⁵Këta nuk janë të dehur, siç pandehni ju, se është vetëm ora nëntë e mëngjesit,

¹⁶por kjo është ajo gjë për të cilën ka folur profeti Joel:

¹⁷Në ditët e fundit, thotë Perëndia, do të ndodhë kështu: unë do të derdh Shpirtin tim te të gjithë njerëzit. Bijtë tuaj e bijat tuaja do të profetizojnë, të rinjtë tuaj do të shohin vegime e pleqve tuaj do t'u flas përmes ëndrrave.

¹⁸Edhe mbi shërbëtorët e shërbëtoret e mia do të derdh Shpirtin tim, në ato ditë, e ata do të profetizojnë.

¹⁹Do të shfaq gjëra të jashtëzakonshme lart në qiell e mrekulli poshtë në tokë, gjak, zjarr e shtëllunga tymi.

²⁰Dielli do të kthehet në errësirë e hëna në gjak para se të vijë dita madhështore dhe e lavdishme e Zotit.

²¹Atëherë kushdo që të thërrasë emrin e Zotit do të shpëtohet.

²²Burra izraelitë, dëgjojeni këto fjalë: Jezui i Nazaretit ishte njeriu për të cilin Perëndia dha dëshmi para jush me anë veprash të fuqishme, shenjash të mëdha dhe mrekullish që bëri mes jush nëpërmjet tij, siç e keni parë edhe vetë.

²³Këtë njeri, që ju është dorëzuar juve, sipas vullnetit të Perëndisë dhe planit që ai kishte vendosur më parë, ju vetë e vratë duke e kryqëzuar me duart e të mbrapshtëve.

²⁴Por Perëndia e ngjalli atë, duke e çliruar nga dhimbjet e vdekjes, se nuk ishte e mundur që vdekja ta mbante nën pushtetin e saj.

²⁵Davidi thotë për të: *Zotin e kisha gjithmonë para syve. Ai është në të djathtën time, që të mos lëkundem.*

²⁶Prandaj u gëzua zemra ime, gjuha ime u ngazëllye e trupi im do të prehet në shpresë,

²⁷se ti nuk do ta braktisësh në ferr shpirtin tim as nuk do të lejosh të Shenjtin tënd të shohë kalbjen.

²⁸Ti më ke treguar udhët e jetës e do të më mbushësh me gëzim në praninë tënde.

²⁹Vëllezër, më duhet t'ju flas haptas për patriarkun David, i cili vdiq, u varros dhe varri i tij gjendet këtu deri më sot.

³⁰Meqë ai ishte profet, e dinte se Perëndia i ishte betuar se do të vendoste mbi fronin e tij një pasardhës të vetin.

³¹Duke e parashikuar këtë gjë, ai tha për ngjalljen e Krishtit: ai nuk u braktis në ferr, dhe trupi i tij nuk e pa kalbjen.

³²Këtë Jezu, Perëndia e ngjalli dhe për këtë gjë ne të gjithë jemi dëshmitarë.

³³Ai është lartësuar në të djathtën e Perëndisë, ka marrë nga Ati Shpirtin e Shenjtë, që Perëndia na kishte premtuar dhe na e ka dhuruar ne, siç po e shihni dhe po e dëgjoni.

³⁴Megjithëse Davidi nuk është ngjitur në qiell, ai thotë: *I tha Zoti Zotit tim: ulu në të djathtën time*

³⁵derisa të t'i vë armiqtë e tu si shtrojë të këmbëve të tua.

³⁶Le ta dijë, pra, me siguri e tërë shtëpia e Izraelit, se atë Jezu që ju e kryqëzuat, Perëndia e bëri Zot e Krisht».

³⁷Atyre që i dëgjuan këto, iu trondit zemra dhe i thanë Pjetrit e apostujve të tjerë: «Ç'duhet të bëjmë, o vëllezër? ».

³⁸Pjetri u tha: «Pendohuni e pagëzohuni secili në emrin e Jezus Krishtit, që t'ju falen mëkatet. Kështu do të merrni dhuratën e Shpirtit të Shenjtë.

³⁹Se premtimi është për ju, për bijtë tuaj e për të gjithë ata që janë larg, për këdo që Zoti Perëndia ynë, e thërret te vetja».

⁴⁰Pjetri dëshmoi edhe me shumë fjalë të tjera dhe i porositi: «Shpëtoni veten nga kjo brezni e mbrapshtë».

⁴¹Ata që e pranuan fjalën e tij, u pagëzuan dhe atë ditë u shtuan rreth tre mijë veta.

⁴²Ata i ishin përkushtuar mësimet të apostujve, bashkësisë me njëri-tjetrin, thyerjes së bukës dhe lutjeve.

Jeta e kishës

⁴³Të gjithë i zuri frika, sepse apostujt bënë shumë mrekulli e shenja.

⁴⁴Të gjithë besimtarët ishin të bashkuar dhe kishin gjithçka të përbashkët.

⁴⁵Ata shisnin pasuritë dhe pronat e ua ndanin të gjithëve, sipas nevojës që kishte secili.

⁴⁶Çdo ditë, pasi rrinin bashkë në tempull, thyenin bukën në shtëpi dhe hanin ushqim me zemër të gëzuar e të çiltër.

⁴⁷Ata lavdëronin Perëndinë dhe populli i kishte për zemër. Zoti u shtonte atyre çdo ditë ata që shpëtoheshin.

Veprat 3

Shërimi i një të sëmuri

¹Pjetri e Gjoni po shkonin në tempull në kohën e lutjes, në orën tre pasdite.

²Çdo ditë njerëzit sillnin aty një burrë që ishte i çalë që nga lindja dhe e vendosnin te dera e tempullit, që quhet 'e Bukura', për të lypur lëmoshë nga njerëzit që hynin në tempull.

- ³Kur pa Pjetrin e Gjonin tek po hynin në tempull, ai u lypsi lëmoshë.
- ⁴Pjetri, së bashku me Gjonin, ia ngulën sytë dhe i thanë: «Na shiko! ».
- ⁵Ai i pa me vëmendje duke pritur të merrte ndonjë gjë prej tyre,
- ⁶por Pjetri i tha: «Unë nuk kam as argjend e as ar, por atë që kam po ta jap: në emër të Jezu Krishtit të Nazaretit, ngrihu dhe ec! ».
- ⁷Pastaj i kapi dorën e djathtë, e ngriti dhe menjëherë të çalit iu forcuan këmbët e kyçet.
- ⁸Ai brofi në këmbë dhe shkoi e hyri në tempull së bashku me ta, duke ecur, duke kërcyer e duke lavdëruar Perëndinë.
- ⁹I gjithë populli e pa duke ecur e duke lavdëruar Perëndinë.
- ¹⁰Ata e njohën se ishte ai që rrinte ulur te 'Dera e Bukur' e tempullit për të lypur lëmoshë dhe mbetën të habitur e të mahnitur nga ajo që i kishte ndodhur të çalit.

Fjala e Pjetrit në tempull

- ¹¹Meqë ai ishte kapur pas Pjetrit e Gjonit, i gjithë populli, i mrekulluar, u mblodh pranë tyre nën atë që quhet «Portiku i Solomonit».
- ¹²Kur i pa, Pjetri iu drejtua popullit kështu: «Burra izraelitë, pse çuditëni për këtë gjë? Pse na shihni sikur ta kishim bërë të ecte me fuqinë a me përkushtimin tonë ndaj Zotit?
- ¹³*Perëndia i Abrahamit, Perëndia i Isakut e Perëndia i Jakobit, Perëndia i etërve tanë,* e përlëvdoi Jezuin, Birin e vet, të cilin ju e dorëzuat dhe e mohuat para Pilatit, megjithëse ai kishte vendosur ta lironte.
- ¹⁴Ju mohuat të Shenjtin e të Drejtin dhe kërkuat të falej vrasësi.
- ¹⁵Ju vratë Jetëdhënësin, të cilin Perëndia e ngjalli prej të vdekurve e për këtë ne jemi dëshmitarë.

¹⁶Ju e njihni këtë të çalë që shihni. Ai besoi në emër të Jezuit dhe kjo e forcoi. Besimi që vjen prej Jezuit i dha atij këtë shërim të plotë para jush të gjithëve.

¹⁷E tani, vëllezër, e di se keni vepruar nga padija, sikurse bënë edhe krerët tuaj.

¹⁸Perëndia përmbushi kështu atë që kishte paralajmëruar ai vetë përmes gjithë profetëve, se Krishti do të vuante.

¹⁹Prandaj pendohuni e kthehuni që t'ju shlyhen mëkatet,

²⁰që të vijë koha kur Zoti do t'ju përtërijë me praninë e tij, duke ju dërguar Krishtin Jezu që e kishte caktuar për ju që më parë.

²¹Ai duhet të rrijë në qiell deri në kohën e ripërtëritjes së të gjitha gjërave, siç e ka lajmëruar Perëndia përmes profetëve të tij të shenjtë, që prej shumë kohësh.

²²Moisiu ka thënë: *Zoti, Perëndia juaj, do të nxjerrë prej jush, mes vëllezërve tuaj, një profet si unë. Dëgjojeni për gjithçka që do t'ju thotë!*

²³*Kushdo që nuk do ta dëgjojë atë profet, do të shfaroset nga populli.*

²⁴Dhe të gjithë profetët, të gjithë ata që kanë folur, që nga Samueli e deri te të tjerët pas tij, i kanë paralajmëruar këto ditë.

²⁵Ju jeni bijtë e profetëve dhe të besëlidhjes që Perëndia u ka dhënë etërve tuaj kur i tha Abrahamit: *Nëpërmjet pasardhësit tënd do të bekohen të gjithë popujt e tokës.*

²⁶Kur Perëndia e ngjalli Birin e vet, e dërgoi së pari te ju, që t'ju bekonte, duke larguar secilin prej jush nga ligësitë e veta».

Veprat 4

Pjetri e Gjoni para Sinedrit

¹Kur Pjetri e Gjoni po i flisnin popullit, priftërinjtë, kryeroja i tempullit e saducenjtë iu afruan atyre

- ²të zemëruar që këta po mësonin popullin e po shpallnin se të vdekurit do të ngjallen përmes Jezuit.
- ³Atëherë i kapën e i mbajtën në burg deri të nesërmen, meqë tashmë ishte mbrëmje.
- ⁴Shumë prej atyre që e kishin dëgjuar fjalën e Pjetrit, besuan dhe numri i burrave që besuan arriti në rreth pesë mijë.
- ⁵Të nesërmen krerët e judenjve, pleqtë dhe skribët, u mbledhën në Jerusalem
- ⁶me kryepriftin Hana, me Kajafën, Gjonin, Aleksandrin e të gjithë ata të familjes kryepriiftërore.
- ⁷Ndërsa Pjetri e Gjoni qëndronin në këmbë në mes tyre, ata i pyetën: «Me ç'fuqi apo në emër të kujt e bëtë këtë gjë? ».
- ⁸Atëherë Pjetri, i mbushur me Shpirtin e Shenjtë, u tha: «Krerë të popullit e pleq të Izraelit,
- ⁹ju po na merrni në pyetje sot për një vepër të mirë që i kemi bërë një të sëmuri dhe doni të dini sesi u shërua ky njeri.
- ¹⁰Dijeni, pra, të gjithë ju e mbarë populli i Izraelit se ky njeri që po qëndron para jush, është shëruar në emrin e Jezu Krishtit të Nazaretit, të cilin ju e kryqëzuat e Perëndia e ngjalli prej të vdekurve.
- ¹¹Jezui është *guri që ju ndërtuesit e hodhët tej e që u bë guri i qoshes.*
- ¹²Shpëtimi nuk vjen nga askush tjetër dhe njerëzve nuk u është dhënë asnjë emër tjetër nën qiell, përmes të cilit do të mund të shpëtoheshim».
- ¹³Kur panë guximin e Pjetrit e të Gjonit, e kur u kujtuan se këta ishin njerëz pa shkollë e të thjeshtë, ata u habitën, sepse i njihnin dhe e dinin se kishin qenë me Jezuin.
- ¹⁴Pastaj panë se njeriu që ishte shëruar po rrinte me ta, por nuk kishin çfarë të thoshin.

¹⁵Megjithatë, i urdhëruan të dilnin nga sinedri e filluan të këshilloheshin me njëri-tjetrin

¹⁶e të thoshin: «Ç'të bëjmë me këta njerëz? Të gjithë banorët e Jerusalemit e dinë mirë se përmes tyre është bërë një mrekulli që duket qartë dhe ne nuk mund ta mohojmë.

¹⁷Por, që kjo gjë të mos përhapet më shumë në popull, t'i kërcënojmë që të mos i flasin më njerëzve në emër të Jezuit».

¹⁸Atëherë i thirrën dhe i urdhëruan që të mos flisnin e të mos mësonin kurrsesi njerëzit në emër të Jezuit.

¹⁹Por Pjetri e Gjoni u përgjigjën: «Gjykojeni vetë nëse është e drejtë para Perëndisë t'ju dëgjojmë ju apo Perëndinë?

²⁰Ne nuk mund të rrimë pa folur për ato që kemi parë e dëgjuar».

²¹Ata, pasi nuk gjetën arsye për t'i dënuar, i kërcënuan dhe i lanë të lirë për shkak të popullit, sepse të gjithë e përlevdonin Perëndinë për atë që kishte ndodhur.

²²Njeriu që ishte shëruar përmes kësaj mrekullie ishte mbi dyzet vjeç.

Lutja e kishës

²³Pasi u lanë të lirë, Pjetri e Gjoni shkuan te të tjerët e u treguan gjithçka që u kishin thënë kryepriiftërinjtë e pleqtë.

²⁴Kur dëgjuan këtë gjë, ata iu lutën Perëndisë të gjithë bashkë dhe thanë: «O Zot, ti që ke bërë qiellin, tokën, detin e të gjitha gjërat që janë në to,

²⁵ti i ke thënë paraardhësit tonë Davidit, shërbëtorit tënd, përmes Shpirtit të Shenjtë: *Përse u zemëruan kombet pagane e popujt thurin plane të kota?*

²⁶*Mbretërit e tokës janë përgatitur e princat janë mbledhur së bashku kundër Zotit e kundër Krishtit të tij.*

²⁷Në këtë qytet, në të vërtetë, janë mbledhur së bashku Herodi e Ponc Pilati bashkë me kombet pagane dhe popullin e Izraelit kundër Jezuit, shërbëtorit tënd të shenjtë, të cilin ti e vajose si Krisht,

²⁸që të bënte ato që dora jote e vullneti yt kishte paracaktuar të ndodhnin.

²⁹E tani, o Zot, shikoji kërcënimet e tyre dhe bëj që shërbëtorët e tu ta flasin fjalën tënde me plot guxim.

³⁰Shtrije dorën tënde për të shëruar e bëj që të ndodhin mrekulli e shenja përmes emrit të Jezuit, shërbëtorit tënd të shenjtë».

³¹Kur u lutën ata, vendi ku ishin mbledhur së bashku u trondit. Atëherë u mbushën me Shpirtin e Shenjtë dhe shpallën me guxim fjalën e Perëndisë.

Besimtarët ndajnë të mirat mes tyre

³²Të gjithë ata që kishin besuar, ishin në një zemër e në një shpirt dhe askush nuk i quante të vetat gjërat që kishte, por gjithçka e kishin të përbashkët.

³³Apostujt dëshmonin me shumë fuqi për ngjalljen e Zotit Jezu dhe Perëndia u jepte shumë hir të gjithëve.

³⁴Mes tyre nuk kishte asnjë nevojtar, sepse ata që kishin toka apo shtëpi, i shisnin dhe fitimin e sillnin

³⁵dhe ua dorëzonin apostujve. Pastaj apostujt i jepnin secilit sipas nevojës.

³⁶Edhe Jozefi, një levit i lindur në Qipro, të cilit apostujt i kishin vënë emrin Barnabë, që do të thotë «bir i ngushëllimit»,

³⁷shiti një arë të vetën dhe paratë i solli e ua dorëzoi apostujve.

Veprat 5

Hanania e Sapphira

¹Një burrë që quhej Hanani, bashkë me gruan e tij Sapphirën, shiti një pronë.

²Një pjesë të fitimit e fshehu, me dijeninë e gruas, ndërsa pjesën tjetër ua dorëzoi apostujve.

³Atëherë Pjetri i tha: «Hanani, pse ta pushtoi zemrën Satani, që të gënjesh Shpirtin e Shenjtë e të fshehësh një pjesë të fitimit të tokës?

⁴Sa ishte e pashitur, a nuk ishte e jotja? Dhe kur e shite, a nuk e kishe ti në dorë të bëje ç'të doje me fitimin? Si vallë zuri vend në zemrën tënde ky veprim? Ti nuk ke gënjyer njerëzit, por ke gënjyer Perëndinë».

⁵Kur dëgjoji këto fjalë, Hanania u rrëzua e dha shpirt. Të gjithë ata që i dëgjuan këto, i zuri një frikë e madhe.

⁶Atëherë disa të rinj u ngritën, e mbështollën, e morën dhe e varrosën.

⁷Rreth tri orë më vonë hyri gruaja e Hananisë, e cila nuk dinte çfarë kishte ndodhur.

⁸Pjetri e pyeti: «Më thuaj, për kaq e shitët tokën? ». Ajo i tha: «Po, për kaq».

⁹Atëherë Pjetri i tha: «Pse u bëtë në një mendje për të vënë në provë Shpirtin e Zotit? Ja, janë te dera ata që varrosën burrin tënd dhe që do të të mbartin edhe ty që këtej».

¹⁰Dhe menjëherë ajo u rrëzua te këmbët e tij e dha shpirt. Kur të rinjtë hynë brenda, e gjetën të vdekur. Atëherë e morën edhe atë që andej dhe e varrosën pranë burrit të vet.

¹¹Të gjithë kishën e të gjithë ata që dëgjuan këto i zuri një frikë e madhe.

Apostujt shërojnë shumë veta

¹²Në popull bëheshin shumë mrekulli e shenja përmes duarve të apostujve. Të gjithë mblidheshin bashkë te Portiku i Solomonit.

¹³Askush prej të tjerëve nuk guxonte të bashkohej me ta, ndërsa populli i nderonte.

¹⁴Kështu numri i burrave dhe i grave që besonin në Zotin rritej gjithnjë e më shumë.

¹⁵Të sëmuret i nxirrnin nëpër sheshe e i vendosnin nëpër shtroja e vigje, që kur të kalonte Pjetri, të paktën hija e tij të binte mbi ndonjë prej tyre.

¹⁶Në Jerusalem u mbledh një numër i madh njerëzish nga qytetet përreth. Ata sollën të sëmuret e ata që mundoheshin nga shpirtrat e ndyrë dhe të gjithë u shëruan.

Apostujt përndiqen

¹⁷Atëherë kryepriifti e të gjithë ata që ishin me të, domethënë sekti i saducenjve, u mbushën me smirë

¹⁸dhe i kapën apostujt e i futën në burg.

¹⁹Por gjatë natës një engjëll i Zotit hapi dyert e burgut, i nxori prej andej e u tha:

²⁰«Shkoni, hyni në tempull e ia shpallni popullit të gjitha fjalët e kësaj jete të re».

²¹Kur dëgjuan këtë gjë, ata hynë në tempull në agim e filluan të mësonin njerëzit. Kur arriti kryepriifti dhe ata që ishin me të, mbledhi sinedrën e tërë pleqësinë e bijve të Izraelit dhe dërguan disa roja që të sillnin apostujt nga burgu.

²²Po kur rojat arritën në burg, nuk i gjetën apostujt atje. Atëherë u kthyen dhe njoftuan:

²³«Ne e gjetëm burgun të mbyllur e të siguruar mirë dhe rojat e tij duke qëndruar në këmbë te dyert. Po kur i hapëm dyert nuk gjetëm askënd brenda».

²⁴Kur kryeroja i tempullit dhe kryepriifti i dëgjuan këto fjalë, u hutuan prej tyre dhe vrisnin mendjen se çfarë po ndodhte.

²⁵Pastaj erdhi dikush e u tha: «Shikoni, njerëzit që kishit burgosur janë në tempull e po mësojnë popullin».

²⁶Atëherë kryeroja bashkë me rojat shkuan dhe i morën pa dhunë, nga frika se mos populli i vriste me gurë.

²⁷Ata i sollën apostujt para sinedrit dhe kryepriifti i pyeti:

²⁸«A nuk ju kemi urdhëruar që të mos u mësoni njerëzve për Jezuin? Ja, pra, ju e keni mbushur Jerusalemin me mësimin tuaj e doni të rëndojë mbi ne gjaku i këtij njeriu».

²⁹Pjetri e apostujt u përgjigjën: «Duhet t'i bindemi Perëndisë më shumë sesa njerëzve.

³⁰Perëndia i etërve tanë e ngjalli Jezuin, të cilin ju e vratë duke e varur në drurin e kryqit.

³¹Perëndia e lartësoi Jezuin në të djathtën e vet, si Prijës e Shpëtimtar, për t'i dhënë Izraelit pendimin dhe faljen e mëkateve.

³²Dhe ne jemi dëshmitarët e këtyre gjërave, bashkë me Shpirtin e Shenjtë, që Perëndia ua ka dhuruar atyre që i binden atij».

³³Kur dëgjuan këto fjalë, ata u zemëruan e donin t'i vrisnin.

³⁴Por një farise i sinedrit me emrin Gamaliel, një mësues i ligjit të Moisiut, që gëzonte respektin e të gjithë popullit, u ngrit dhe urdhëroi që t'i nxirrnin apostujt jashtë për pak kohë.

³⁵Pastaj u tha atyre: «Burra izraelitë, kini kujdes se çfarë keni ndër mend të bëni me këta njerëz.

³⁶Para pak kohësh na doli Teuda e na thoshte se ishte dikushi dhe rreth tij u mblodhën gati katërqind burra. Por ai u vra e të gjithë ata që i shkuan pas u shpërndanë e u zhdukën.

³⁷Pas tij, në kohën e regjistrimit të popullsisë, na doli Judë galileasi e njerëzit i shkuan pas. Edhe ai vdiq e të gjithë ata që i shkuan pas u shpërndanë.

³⁸Prandaj tani po ju them t'u rrini larg këtyre njerëzve dhe t'i lini të shkojnë, se nëse plani apo vepra e tyre është prej njerëzve, do të dështojë.

³⁹Por nëse është prej Perëndisë, nuk do të mund t'i shkatërroi ata. Për të mos thënë që do të bëheni edhe armiq të Perëndisë». Ata e dëgjuan Gamalielin

⁴⁰dhe si i thirrën apostujt, i rrahën, i urdhëruan të mos flisnin për Jezuin dhe pastaj i lanë të lirë.

⁴¹Atëherë apostujt dolën nga sinedri tërë gëzim, sepse Perëndia i kishte çmuar të denjë të poshtëroheshin për emrin e Jezuit.

⁴²Çdo ditë, edhe në tempull, edhe nëpër shtëpitë e njerëzve, u mësonin e u shpallnin pareshtur ungjillin e Krishtit Jezu.

Veprat 6

Zgjedhja e shtatë dhjakëve

¹Ato ditë, ndërsa po rritej numri i dishepujve, besimtarët greqishtfolës u ankuan ndaj besimtarëve hebraishtfolës, se vejushat e tyre po liheshin pas dore gjatë shpërndarjes së përditshme të ushqimit.

²Atëherë të dymbëdhjetët thirrën të gjithë bashkësinë e dishepujve dhe thanë: «Nuk është e drejtë të lëmë mënjanë fjalën e Perëndisë e të shërbejmë në tryezë.

³Prandaj, vëllezër, zgjidhni ndërmjet jush shtatë veta me emër të mirë, të mbushur me Shpirtin e Shenjtë e me urti, që t'i ngarkojmë me këtë detyrë.

⁴Ne, nga ana jonë, do t'i kushtohemi lutjes dhe predikimit të fjalës».

⁵Këto fjalë i pëlqyen tërë bashkësisë dhe zgjodhën Stefanin, njeri plot besim e i mbushur me Shpirtin e Shenjtë, Filipin, Prokorin, Nikanorin, Timonin, Parmenin dhe Nikollën nga Antiokia, që ishte kthyer në besimin e judenjve.

⁶Këta i sollën para apostujve, të cilët u lutën e vunë duart mbi ta.

⁷Kështu fjala e Perëndisë përhapej e numri i dishepujve në Jerusalem rritej shumë. Po ashtu edhe shumë priftërinj pranonin besimin.

Padija kundër Stefanit

- ⁸Stefani, njeri plot hir e fuqi, bënte mrekulli e shenja të mëdha në popull.
- ⁹Atëherë, disa nga sinagoga e të ashtuquajturve libertinë, bashkë me disa kireneas, me disa aleksandrinë dhe me disa judenj nga Kilikia e Azia, filluan të debatonin me Stefanin.
- ¹⁰Por ata nuk mundën t'i bënin ballë urtisë dhe Shpirtit të Shenjtë që i ndriçonte mendjen kur fliste.
- ¹¹Atëherë ata vunë disa njerëz të thoshin se e kishin dëgjuar duke thënë fjalë fyese kundër Moisiut e Perëndisë.
- ¹²Kështu, ata ngritën në këmbë popullin, pleqtë e skribët dhe iu afruan Stefanit, e kapën dhe e çuan para sinedrit.
- ¹³Aty sollën disa dëshmitarë të rremë, që thanë: «Ky njeri nuk ka reshtur së foluri kundër këtij vendi të shenjtë e kundër ligjit të Moisiut.
- ¹⁴Ne e kemi dëgjuar të thotë se ky Jezui i Nazaretit do ta shkatërrojë këtë vend e do t'i ndryshojë zakonet që na ka lënë Moisiu».
- ¹⁵Të gjithë ata që ishin ulur në sinedër e panë me vëmendje dhe panë se fytyra e tij ishte si fytyra e një engjëlli.

Veprat 7

Fjalimi i Stefanit

- ¹Atëherë kryepriifti e pyeti Stefanin: «A janë të vërteta këto gjëra? ».
- ²Stefani tha: «Vëllezër dhe etër, më dëgjoni. Perëndia i lavdisë iu shfaq atit tonë Abrahamit kur ky ishte në Mesopotami, para se të banonte në Haran,
- ³e i tha: *Dil nga toka jote e nga fisi yt dhe shko në tokën që unë do të të tregoj.*
- ⁴Atëherë ai doli nga toka e kaldenjve dhe banoi në Haran. Pasi i vdiq i ati, Perëndia e shpërnguli që andej dhe e solli në këtë tokë, ku tani banoni ju.
- ⁵Atje nuk i dha në trashëgimi asnjë këmbë tokë, por i premtoi se *do t'ia jepte në pronë atij e pasardhësve të tij,* edhe pse Abrahami nuk kishte ende fëmijë.

⁶Perëndia i tha se *pasardhësit e tij do të jetonin si të huaj në dhë të huaj, e atje do t'i skllavëronin e do t'i keqtrajtonin për katërqind vjet.*

⁷Por unë do ta gjykoj kombin të cilit ata do t'i shërbejnë, tha Perëndia, e pastaj ata do të dalin prej andej e do të më adhurojnë në këtë vend.

⁸Pastaj bëri me Abrahamin besëlidhjen e rrethprerjes. Kështu Abrahamit i lindi Isaku dhe e rrethpreu ditën e tetë. Isakut i lindi Jakobi e Jakobit dymbëdhjetë patriarkët.

⁹Patriarkët e kishin smirë Jozefin dhe e shitën në Egjipt, por Perëndia ishte me të.

¹⁰Ai e çliroi nga të gjitha vuajtjet dhe i dha hir e urti përballë faraonit, mbretit të Egjiptit, që e caktoi Jozefin epror të Egjiptit e të gjithë shtëpisë së vet.

¹¹Pastaj, në të gjithë Egjiptin e Kanaanin ra një zi buke. Mjerimi ishte aq i madh saqë etërit tanë nuk gjenin asgjë për të ngrënë.

¹²Po kur Jakobi dëgjoji se në Egjipt kishte grurë, dërgoi në fillim atje etërit tanë.

¹³Herën e dytë, Jozefi u dha të njohur vëllezërve të vet dhe kështu faraoni u njoh me familjen e Jozefit.

¹⁴Atëherë Jozefi dërgoi dikë që të thërriste atin e tij Jakobin e të gjithë farefisën, që ishin shtatëdhjetë e pesë veta.

¹⁵Kështu Jakobi shkoi në Egjipt. Ai dhe etërit tanë vdiqën,

¹⁶dhe trupat e tyre i sollën në Sikem, ku u varrosën në varrin që Abrahami ua kishte blerë me një shumë argjendi bijve të Hemorit në Sikem.

¹⁷Ndërsa po afrohej koha e përmbushjes së premtimit që Perëndia i kishte dhënë Abrahamit, populli ynë u rrit e u shumua në Egjipt,

¹⁸derisa në Egjipt u bë mbret dikush tjetër, që nuk e njihnte Jozefin.

- ¹⁹Ai u soll dinakërisht me kombin tonë e i detyroi etërit tanë t'i braktisnin fëmijët në mëshirë të fatit, që të mos mbeteshin gjallë.
- ²⁰Në këtë kohë u lind Moisiu, që ishte i bukur në sytë e Perëndisë. Ai u rrit në shtëpinë e të atit për tre muaj
- ²¹dhe kur e braktisën, e mori e bija e faraonit dhe e rriti si të ishte biri i saj.
- ²²Kështu Moisiu u edukua me tërë dijen e egjiptianëve dhe ishte i fuqishëm në fjalë e në vepra.
- ²³Kur mbushi dyzet vjeç, i lindi në zemër dëshira të shkonte të shihte vëllezërit e vet, bijtë e Izraelit.
- ²⁴Aty pa dikë të cilit po i bënin padrejtësi. Ai e mbrojti të shtypurin dhe mori shpëtim duke vrarë egjiptianin.
- ²⁵Moisiu mendonte se vëllezërit e vet do ta kuptonin se Perëndia po i shpëtonte me anë të tij, por ata nuk e kuptuan.
- ²⁶Të nesërmen shkoi te disa izraelitë që po grindeshin e u përpoq t'i pajtonte duke u thënë: “Burra, ju jeni vëllezër. Pse i bëni padrejtësi njëri-tjetrit?”.
- ²⁷Por ai që po i bënte padrejtësi tjetrit, e shtyu Moisiun e i tha: *Kush të caktoi ty prijës e gjykatës mbi ne?*
- ²⁸*A do të më vrasësh edhe mua, sikurse vrave dje egjiptianin?*
- ²⁹Kur dëgjoi këtë, Moisiu u largua e jetoj si i huaj në dheun e Madianit, ku i lindën dy bij.
- ³⁰Pasi kaluan dyzet vjet, *Moisiut iu shfaq një engjëll në shkretëtirën e Malit të Sinit, në flakën e një shkurreje që po digjej.*
- ³¹Kur e pa, Moisiu u çudit me këtë pamje. Ndërsa po afrohej për të parë më mirë, zëri i Zotit tha:
- ³²*Unë jam Perëndia i etërve të tu, Perëndia i Abrahamit, Isakut e Jakobit. Moisiu filloi të dridhej e nuk guxonte të shikonte.*

33Atëherë Zoti i tha: *Hiqi sandalet nga këmbët, sepse vendi ku po shkel, është tokë e shenjtë.*

34E kam parë mirë dhunën që i bëhet popullit tim në Egjipt, e kam dëgjuar rënkimin e tyre dhe kam zbritur për t'i çliruar. Tani eja të të dërgoj në Egjipt.

35Ky ishte i njëjti Moisi që ata nuk e kishin pranuar kur i thanë: *Kush të caktoi ty prijës e gjykatës?* Tani Perëndia e dërgoi atë si prijës dhe si shpengues përmes engjëllit që iu shfaq në shkurre.

36Ky i nxori nga Egjipti dhe bëri mrekulli e shenja në tokën e Egjiptit, në Detin e Kuq e në shkretëtirë për dyzet vjet.

37Moisiu është ai që u tha izraelitëve: *Perëndia do të nxjerrë nga vëllezërit tuaj një profet si unë.*

38Kur populli ishte mbledhur në shkretëtirë, i njëjti Moisi u bë ndërmjetësi mes engjëllit që i fliste në Malin e Sinait dhe etërve tanë. Ai i mori fjalët e jetës për të na i dhënë neve.

39Etërit tanë nuk deshën t'i bindeshin atij, madje iu shmangën e me zemrat e tyre u kthyen në Egjipt.

40Ata i thanë Aaronit: *Na bëj ca perëndi, që të na prijnë. Sa për këtë Moisiun që na nxori nga dheu i Egjiptit nuk dimë gjë se ç'u bë me të.*

41Po ato ditë ata bënë një viç si idhull, i kushtuan një fli e u kënaqën me veprat e duarve të tyre.

42Por Perëndia u largua prej tyre e i la të adhurojnë yjet e qiellit, siç është shkruar në librin e profetëve: *A më kushtove kafshë të therura e fljime dyzet vjet në shkretëtirë, o shtëpia e Izraelit?*

43Ju morët me vete tendën e Molokut dhe yllin e perëndisë suaj Refan, shëmbëllimet që i bëtë vetë për t'i adhuruar, prandaj do t'ju shpërngul përtej Babilonisë.

⁴⁴Në shkretëtirë etërit tanë kishin tendën e dëshmisë, sikurse Perëndia e kishte udhëzuar Moisiun kur i foli dhe e urdhëroi ta bënte sipas modelit që kishte parë.

⁴⁵Etërit tanë e morën në dorëzim tendën dhe bashkë me Jozueun e mbartën me vete kur pushtuan tokën e paganëve, të cilët Perëndia i dëboi para syve të etërve tanë. Tenda mbeti aty deri në kohën e Davidit,

⁴⁶i cili gjeti hir para Perëndisë dhe kërkoi që të gjente një vendbanim për Perëndinë e Jakobit.

⁴⁷Por ishte Solomoni ai që ia ndërtoi shtëpinë Perëndisë.

⁴⁸Megjithatë, më i larti Perëndi nuk banon në shtëpi të bëra nga duart e njerëzve, sikurse thotë profeti:

⁴⁹*Qielli është froni im, e toka është shtroja e këmbëve të mia. Çfarë shtëpie do të më ndërtoni, thotë Zoti, ose cili është vendi ku do të gjej pushim?*

⁵⁰*A nuk i ka bërë dora ime të gjitha këto gjëra?*

⁵¹Popull kryeneç, me zemër e veshë që nuk e dëgjojnë Perëndinë, edhe ju, sikurse etërit tuaj, vazhdoni t'i kundërvihen Shpirtit të Shenjtë.

⁵²Cilin prej profetëve nuk përndoqën etërit tuaj? Ata vranë paralajmëruesit e ardhjes së të Drejtit, ndërsa tani ju jeni bërë tradhtarët dhe vrasësit e tij.

⁵³Ju jeni ata që morën ligjin e Moisiut, sikurse urdhëruan engjëjt, por nuk e zbatuat».

Stefanin e vrasin me gurë

⁵⁴Kur dëgjuan këto gjëra, ata u zemëruan e kërcëlluan dhëmbët kundër Stefanit.

⁵⁵Por Stefani, i mbushur me Shpirtin e Shenjtë, ngriti sytë drejt qiellit e pa lavdinë e Perëndisë dhe Jezuin që qëndronte në të djathtën e Perëndisë.

⁵⁶Atëherë tha: «Ja, po shoh qiejt e hapur dhe Birin e njeriut duke qëndruar në të djathtën e Perëndisë! ».

⁵⁷Por ata mbyllën veshët dhe me një britmë të madhe u lëshuan kundër tij.

⁵⁸Pastaj e zvarritën jashtë qytetit dhe e goditën me gurë. Dëshmitarët i vendosën rrobat te këmbët e një të riu që quhej Saul.

⁵⁹Ndërsa këta e godisnin me gurë, Stefani lutej: «O Zot Jezu, pranoje shpirtin tim! ».

⁶⁰Pastaj ra në gjunjë dhe thirri me zë të lartë: «O Zot, mos ua ngarko atyre këtë mëkat». Pasi tha këto, vdiq.

Veprat 8

¹Sauli e miratoi vrasjen e Stefanit.

Sauli përndjek kishën

Atë ditë filloi një përndjekje e madhe ndaj kishës në Jerusalem. Përveç apostujve, të gjithë u shpërndanë nëpër fshatrat e Judesë e të Samarisë.

²Disa njerëz të përkushtuar ndaj Perëndisë e varrosën Stefanin dhe e vajtuan shumë.

³Ndërsa Sauli po e shkatërronte kishën duke hyrë shtëpi më shtëpi. Ai merrte zvarrë burra e gra dhe i fuste në burg.

⁴Mirëpo ata që ishin shpërndarë shkonin nga një vend në tjetrin, duke shpallur ungjillin.

⁵Filipi zbriti në qytetin e Samarisë e u predikoi atyre Krishtin.

⁶Turmat i dëgjonin me vëmendje fjalët e Filipit, sepse i dëgjonin dhe i shikonin mrekullitë që bënte.

⁷Shpirtrat e ndyrë dilnin me britma të mëdha prej shumë njerëzve që ishin të pushtuar prej tyre dhe shumë të paralizuar e të çalë u shëruan.

⁸Kështu, në atë qytet u gëzuan shumë.

⁹Në atë qytet jetonte prej kohësh një njeri me emrin Simon, i cili bënte magji e i mahniste njerëzit e Samarisë, e thoshte se ishte njeri i madh.

- ¹⁰Të gjithë e dëgjonin me vëmendje, që nga më të vegjlit deri te më të mëdhenjtë, e thoshin: «Ky njeri është fuqia e madhe e Perëndisë».
- ¹¹Dhe e dëgjonin me vëmendje, sepse i kishte mahnitur për një kohë të gjatë me magjitë e tij.
- ¹²Po kur i besuan Filipit, që po shpallte ungjillin e mbretërisë së Perëndisë dhe emrin e Jezu Krishtit, atëherë u pagëzuan burra e gra.
- ¹³Edhe vetë Simoni besoi. Pasi u pagëzua, qëndroi me Filipin e mahnitej kur shikonte mrekullitë e mëdha dhe veprat e fuqishme që ndodhnin.
- ¹⁴Kur apostujt në Jerusalem dëgjuan se Samaria e kishte pranuar fjalën e Perëndisë, dërguan atje Pjetrin e Gjonin.
- ¹⁵Këta shkuan dhe u lutën që ata të merrnin Shpirtin e Shenjtë,
- ¹⁶sepse asnjëri prej tyre nuk e kishte marrë ende Shpirtin e Shenjtë, por vetëm ishin pagëzuar në emrin e Zotit Jezu.
- ¹⁷Atëherë Pjetri e Gjoni vunë duart mbi ta dhe ata morën Shpirtin e Shenjtë.
- ¹⁸Kur pa Simoni se Shpirti i Shenjtë u dhurua përmes vënies së duarve të apostujve, u ofroi atyre para
- ¹⁹e u tha: «Ma jepni edhe mua këtë pushtet, që kur të vë duart mbi dikë, të marrë Shpirtin e Shenjtë».
- ²⁰Por Pjetri i tha: «U shkatërrroshin paratë e tua e ti bashkë me to, sepse mendove se mund të blesh me para dhuratën e Perëndisë!
- ²¹Ti nuk ke as pjesë e as short në këtë gjë, se nuk e ke zemrën të drejtë para Perëndisë.
- ²²Pendohu për këtë mbrapshti tënden e lutju Zotit, se ndoshta ta fal atë që kishe në zemër.
- ²³Në të vërtetë po shoh se je i mbushur me vrer dhe je peng i mëkatit».
- ²⁴Atëherë Simoni u përgjigj: «Lutjuni ju Zotit për mua, që të mos më ndodhë asgjë nga këto që thatë».

²⁵Pasi dëshmuar dhe predikuan fjalën e Zotit, Pjetri e Gjoni u kthyen në Jerusalem, duke u predikuar ungjillin shumë vendeve të Samarisë.

Filipi dhe eunuku etiopas

²⁶Një engjëll i Zotit i foli Filipit e i tha: «Ngrihu e shko drejt jugut, në rrugën që zbret nga Jerusalemi në Gazë». Ajo është një rrugë e shkretë.

²⁷Filipi u ngrit e shkoi. Ai pa një eunuk etiopas, zyrtar i lartë i Kandakës, mbretëreshës së etiopasve, kujdestar i tërë thesarit të saj. Ky kishte qenë në Jerusalem për të adhuruar

²⁸e tani po kthehej, i ulur në karrocën e vet, duke lexuar profetin Isaia.

²⁹Atëherë Shpirti i Shenjtë i tha Filipit: «Shko e hip në atë karrocë! ».

³⁰Filipi shkoi me vrap, e dëgjoi eunukun duke lexuar profetin Isaia e i tha: «A e kupton atë që po lexon? ».

³¹Ai i tha: «E si mund ta kuptoj po nuk më udhëzoi dikush? ». Pastaj e ftoi Filipin të hipte në karrocë e të ulej pranë tij.

³²Pjesa e Shkrimit të shenjtë që ai po lexonte ishte kjo: *E çuan si dele për t'u therur, si qengjin që shkon për t'u qethur pa bërë zë e ai nuk e hapi gojën.*

³³*E poshtëruan dhe ia mohuan drejtësinë. E kush mund të flasë për pasardhësit e tij? Sepse jetës së tij i dhanë fund mbi tokë.*

³⁴Eunuku e pyeti Filipin: «Të lutem, për kë e thotë këtë gjë profeti? Për veten e tij apo për ndonjë tjetër? ».

³⁵Atëherë Filipi filloi të fliste e duke u nisur nga kjo pjesë e Shkrimit të shenjtë, i shpalli ungjillin, Jezuin.

^{36.37}Ndërsa po ecnin udhës, arritën në një vend ku kishte ujë dhe eunuku tha: «Ja, këtu ka ujë. Çfarë më pengon të pagëzohem? ».

³⁸Ai urdhëroi të ndalej karroca. Filipi dhe eunuku shkuan tek uji dhe Filipi e pagëzoi.

³⁹Kur dolën nga uji, Shpirti i Zotit e rrëmbeu Filipin dhe eunuku nuk e pa më. Pastaj shkoi plot gëzim udhës së vet.

⁴⁰Filipi u gjend në Azot dhe, gjatë udhës, u predikonte ungjillin të gjitha qyteteve, derisa arriti në Cezare.

Veprat 9

Sauli bëhet i krishterë

(Vap 22.6-16; 26.12-18)

¹Sauli, që vazhdonte të kërcënonte deri edhe me vdekje dishepujt e Zotit, shkoi te kryepriifti

²dhe i kërkoi që ky t'i shkruante letra për sinagogat e Damaskut, me qëllim që po të gjente ndokënd që i përkiste Udhës së Zotit Jezui, burra a gra, t'i sillte të lidhur në Jerusalem.

³Ndërsa po udhëtonte e po i afrohej Damaskut, befasisht shndriti përreth tij një dritë prej qiellit.

⁴Ai u rrëzua dhe dëgjoi një zë që i tha: «Saul, Saul, përse më përndjek?».

⁵Sauli pyeti: «Kush je ti, o Zot?» Ai u përgjigj: «Unë jam Jezui, që ti po përndjek.

⁶Ngrihu e hyr në qytet dhe atje do të të thuhet çfarë duhet të bësh».

⁷Burrat që po udhëtonin me të, mbetën pa fjalë, sepse e dëgjuan zërin, por nuk panë askënd.

⁸Sauli u ngrit nga toka, por edhe pse i kishte sytë të hapur, nuk shihte. Atëherë e morën për dore dhe e çuan në Damask.

⁹Ai nuk shihte dhe as nuk hëngri e as nuk piu për tri ditë.

¹⁰Në Damask gjendej një dishepull me emrin Hanani. Zoti i tha atij në një vegim: «Hanani!» Ai u përgjigj: «Ja ku jam, o Zot».

¹¹Zoti i tha: «Ngrihu e shko te rruga që quhet 'e Drejtë' dhe kërko te shtëpia e Judës një njeri me emrin Saul, nga Tarsi. Ja, ai po lutet

¹²dhe ka parë në vegim një njeri me emrin Hanani duke hyrë në shtëpi e duke i vënë duart mbi të, që t'i kthehet shikimi».

¹³Por Hanania u përgjigj: «Zot, kam dëgjuar prej shumë vetave sesa të këqija u ka bërë besimtarëve të tu në Jerusalem ky njeri.

¹⁴Ndërsa këtu ka ardhur i autorizuar nga kryepiftërinjtë për t'u vënë prangat të gjithëve atyre që besojnë në ty».

¹⁵Por Zoti i tha: «Shko, se ai është mjeti që unë e kam zgjedhur për ta bërë të njohur emrin tim para kombeve pagane, para mbretërve dhe para bijve të Izraelit.

¹⁶Unë do t'i tregoj atij sesa shumë i duhet të vuajë për shkak të emrit tim».

¹⁷Atëherë Hanania shkoi në atë shtëpi, vuri duart mbi Saulin dhe i tha: «Vëlla Saul, Zoti Jezu që t'u shfaq rrugës duke ardhur këtu më ka dërguar që të shohësh përsëri e të mbushesh me Shpirtin e Shenjtë».

¹⁸Menjëherë diçka si luspa i ranë nga sytë dhe iu kthye shikimi. Pastaj u ngrit, u pagëzua

¹⁹dhe, pasi hëngri, iu kthye fuqia.

Sauli predikon në Damask

Sauli ndenji disa ditë me dishepujt në Damask

²⁰e menjëherë filloi të predikonte Jezuin nëpër sinagoga e të thoshte se Jezui është Biri i Perëndisë.

²¹Të gjithë ata që e dëgjonin, çuditëshin e thoshin: «Po a nuk është ky ai që në Jerusalem përndoqi me dhunë ata që besonin në Jezuin? A nuk erdhi këtu për t'u vënë prangat e për t'i çuar te kryepiftërinjtë? ».

²²Sauli forcohej gjithnjë e më shumë e i habiste judenjtë që jetonin në Damask, duke ua vërtetuar se Jezui është Krishti.

Sauli u ikën Judenjve

²³Pasi kaluan disa ditë, judenjtë i ngritën kurth për ta vvarë,

²⁴por Sauli e mori vesh kurthin e tyre. Natë e ditë ata i ruanin portat e qytetit që ta vrisnin Saulin.

²⁵Atëherë dishepujt e tij e morën natën, e nxorën nga e çara e një muri dhe e zbritën me një kosh.

Sauli në Jerusalem

²⁶Kur arriti në Jerusalem, ai u përpoq të bashkohej me dishepujt, por të gjithë kishin frikë prej tij, sepse nuk besonin që ai ishte dishepull.

²⁷Megjithatë, Barnaba e mori, e solli te apostujt dhe u tregoi sesi Sauli gjatë udhëtimit kishte parë Zotin, i cili i kishte folur, e sesi Sauli kishte predikuar me guxim në Damask në emrin e Jezuit.

²⁸Atëherë Sauli ndenji me apostujt dhe hynte e dilte nga Jerusalemi, duke predikuar me guxim në emër të Zotit.

²⁹Ai fliste e diskutonte me judenjtë greqishtfolës, por ata përpiqeshin ta vrisnin.

³⁰Kur vëllezërit e morën vesh këtë gjë, e çuan Saulin në Cezare dhe që andej e dërguan në Tars.

³¹Ndërkohë, në të gjithë Judenë, Galilenë e Samarinë, kisha kishte paqe dhe përparonte duke jetuar me druajtjen e Zotit e rritej me ngushëllimin e Shpirtit të Shenjtë.

Shërimi i Eneas

³²Ndërsa Pjetri po përshkonte gjithë krahinat përreth, shkoi edhe te besimtarët e krishterë që jetonin në Lidë.

³³Atje gjeti një njeri me emrin Enea, i cili kishte tetë vjet që dergjej në shtrat, i paralizuar.

³⁴Atëherë Pjetri i tha: «Enea, Jezu Krishti po të shëron. Ngrihu e rregulloje shtratin!». Ai u ngrit menjëherë.

³⁵Të gjithë banorët e Lidës e të Sharonit e panë këtë e u kthyen te Zoti.

Pjetri në Lidë e në Jopë

³⁶Në Jopë jetonte një grua besimtare me emrin Tabita, që e përkthyer do të thotë Gazelë Ajo bënte shumë vepra të mira e jepte shumë lëmoshë.

³⁷Ato ditë ajo u sëmur e vdiq. Pasi e lanë me ujë, e vendosën në dhomën e sipërme.

³⁸Lida ishte afër Jopës dhe dishepujt, kur dëgjuan se Pjetri ishte aty, dërguan tek ai dy burra me këtë lutje: «Eja te ne pa vonesë».

³⁹Atëherë Pjetri u ngrit e shkoi me ta. Kur arriti, e çuan te dhoma e sipërme. Të gjitha vejushat iu afruan duke qarë e duke i treguar tunikat e rrobat e tjera që kishte bërë Gazela kur kishte qenë gjallë.

⁴⁰Pjetri i nxori të gjithë përjashta dhe ra në gjunjë e u lut. Pastaj iu drejtua së vdekurës e tha: «Tabita, ngrihu! ». Atëherë ajo hapi sytë, pa Pjetrin dhe u ngrit ndenjurr.

⁴¹Pjetri i dha dorën dhe e ngriti në këmbë. Pastaj thirri vëllezërit e krishterë dhe vejushat dhe ua tregoi Tabitën gjallë.

⁴²E gjithë Jopa e mori vesh këtë gjë e shumë veta besuan në Zotin.

⁴³Ndërkohë Pjetri qëndroi në Jopë për pak kohë me një farë Simoni, që ishte lëkurëpunues.

Veprat 10

Pjetri e Korneli

¹Në Cezare jetonte një njeri me emrin Kornel. Ai ishte centurion i asaj që quhej kohorta italike.

²Korneli ishte i përkushtuar ndaj Perëndisë dhe e druante atë bashkë me të gjithë ata të shtëpisë së vet. Ai i jepte shumë lëmoshë popullit dhe i lutej Perëndisë.

³Një pasdite, rreth orës tre, ai pa qartë në një vegim një engjëll të Perëndisë që shkoi tek ai e i tha: «Kornel! ».

⁴Ai ia nguli sytë e i frikësuar i tha: «Çfarë ka o Zot? ». Engjëlli i tha: «Lutjet dhe lëmoshët e tua kanë arritur para Zotit dhe ai të ka kujtuar.

⁵Dërgo tani në Jopë ndonjë njeri te Simoni që quhet Pjetër.

⁶Ai po rri te Simon lëkurëpunuesi, që e ka shtëpinë afër detit».

⁷Kur u largua engjëlli që foli me të, Korneli thirri dy nga shërbëtorët e vet ndërsa nga radhët e atyre që i shërbenin thirri një ushtar që ishte i përkushtuar ndaj Perëndisë.

⁸Pasi u tregoi gjithçka, i dërgoi në Jopë.

⁹Të nesërmen, rreth mesditës, ndërsa ata po ecnin e po i afroreshin qytetit, Pjetri hipi në tarracë për t'u lutur.

¹⁰Atë e mori uria e donte të hante. Ndërsa po i përgatisnin ushqimin, pati një vegim.

¹¹Ai pa qiellin të hapur e diçka si një pëlhurë të madhe që zbriste e ulej në tokë e mbajtur në të katër cepat.

¹²Në pëlhurë gjendeshin të gjitha llojet e katërkëmbëshve, të zvarranikëve të tokës e të shpendëve të qiellit.

¹³Atëherë dëgjoji një zë që i tha: «Ngrihu, Pjetër. Ther e ha».

¹⁴Por Pjetri tha: «Kurrsesi, o Zot. Unë nuk kam ngrënë kurrë asgjë të papastër e të ndyrë».

¹⁵Zëri i tha përsëri për të dytën herë: «Mos e quaj të papastër atë që ka pastruar Perëndia! ».

¹⁶Kjo gjë u përsërit tri herë e ajo që kishte parë Pjetri u ngrit në qiell.

¹⁷Pjetri po përpiqej të kuptonte domethënien e vegimit që kishte parë teksa vinin njerëzit e Kornelit. Ata ishin te porta e po pyesnin për shtëpinë e Simonit.

¹⁸Pastaj thirrën e pyetën nëse rrinte aty Simoni që quhej Pjetër.

- ¹⁹Ndërkohë që Pjetri ende kishte në mendje vegimin, Shpirti i Shenjtë i tha: «Po të kërkojnë tre burra.
- ²⁰Tani ngrihu, zbrit poshtë e shko me ta pa ngurruar, se i kam dërguar unë».
- ²¹Pjetri zbriti te këta njerëz e tha: «Unë jam ai që po kërkon. Pse keni ardhur? ».
- ²²Ata i thanë: «Korneli, centurioni, është njeri i drejtë dhe e druan Perëndinë. Për të flet mirë tërë kombi i judenjve. Atë e udhëzoi një engjëll i shenjtë të të thërrasë në shtëpinë e tij dhe të dëgjojë çfarë ke për t'i thënë».
- ²³Atëherë Pjetri i ftoi të hyjnë e të rrinin në atë shtëpi. Të nesërmen ai u ngrit e shkoi me ta. Disa prej vëllezërve besimtarë nga Jopa shkuan me të.
- ²⁴Një ditë më pas arritën në Cezare. Korneli po i priste dhe kishte thirrur të afërmit e miqtë e ngushtë.
- ²⁵Kur hyri Pjetri, Korneli i doli para dhe i ra ndër këmbë për ta adhuruar.
- ²⁶Por Pjetri e ngriti e i tha: «Ngrihu! Edhe unë njeri jam».
- ²⁷Ndërsa po fliste me Kornelin, hyri brenda dhe gjeti shumë njerëz që ishin mbledhur atje.
- ²⁸Atëherë u tha: «Ju e dini se për një jude është e palejueshme të shoqërohet me një të huaj apo të hyjë në shtëpinë e tij, por Perëndia më ka treguar se nuk duhet të quaj më askënd të papastër apo të ndyrë.
- ²⁹Prandaj erdha pa kundërshtuar kur dërguat njerëz për të më thirrur. Tani, po ju pyes, pse më thirrët? ».
- ³⁰Korneli u përgjigj: «Para katër ditësh, pikërisht në këtë kohë, në orën tre, kur po lutesha në shtëpinë time, papritur qëndroi para meje një njeri i veshur me rroba të shndritshme.
- ³¹Ai më tha: “Kornel, Perëndia e ka dëgjuar lutjen tënde dhe i ka kujtuar lëmoshat e tua.

³²Prandaj, dërgo njerëz në Jopë e kërko Simonin, që quhet Pjetër. Ai po rri në shtëpinë e Simon lëkurëpunuesit, afër detit. ”

³³Atëherë unë menjëherë dërgova njerëz te ti, e ti bëre mirë që erdhe. Tani ne jemi të gjithë këtu para Perëndisë për të dëgjuar gjithçka që të ka urdhëruar Zoti të thuash».

Paganët dëgjojnë ungjillin

³⁴Atëherë Pjetri filloi t’u fliste: «Me të vërtetë po e kuptoj se Perëndia nuk mban anën e askujt.

³⁵Kushdo që e druan Perëndinë dhe bën atë që është e drejtë, nga çdo komb qoftë, gjen pëlqim te Perëndia.

³⁶Ju e njihni fjalën që i ka dërguar ai popullit të Izraelit, duke predikuar ungjillin e paqes përmes Jezu Krishtit. Ai është Zoti i të gjitha gjërave.

³⁷Ajo fjalë është përhapur nëpër Jude, duke filluar që nga Galileja, pas pagëzimit që predikoi Gjoni

³⁸dhe tregon se si Perëndia e vajosi Jezuin nga Nazareti me Shpirtin e Shenjtë e me fuqi, se si ai shkoi nga një vend në tjetrin duke bërë mirë e duke shëruar të gjithë ata që ishin nën pushtetin e djallit, sepse Perëndia ishte me të.

³⁹Ne jemi dëshmitarë të të gjitha gjërave që bëri ai në Jude e në Jerusalem. Ata e vranë, duke e varur në drurin e kryqit,

⁴⁰por ditën e tretë Perëndia e ngjalli dhe bëri që t’i shfaqej

⁴¹jo të gjithë popullit, por neve, që ishim të zgjedhur nga Perëndia si dëshmitarë dhe që hëngrëm e pimë me të pasi u ngjall prej të vdekurve.

⁴²Jezui na urdhëroi t’i predikojmë popullit e të dëshmojmë se Perëndia ka caktuar pikërisht atë si gjykatës të të gjallëve e të të vdekurve.

⁴³Të gjithë profetët dëshmojnë për të e thonë se kushdo që beson në të, merr faljen e mëkateve përmes emrit të tij».

Paganëve e jepet Shpirti i Shenjtë

⁴⁴Ndërsa Pjetri po fliste ende, Shpirti i Shenjtë zbriti mbi të gjithë ata që e dëgjonin.

⁴⁵Të krishterët e rrethprerë që kishin ardhur me Pjetrin u çuditën sesi dhurata e Shpirtit të Shenjtë iu dha edhe paganëve,

⁴⁶dhe i dëgjuan duke folur në gjuhë e duke madhëruar Perëndinë. Atëherë Pjetri tha:

⁴⁷«A mund t'ua ndalojë njeri ujin e pagëzimit këtyre njerëzve që morën Shpirtin e Shenjtë sikurse edhe ne? ».

⁴⁸Pastaj i urdhëroi të pagëzoheshin në emrin e Jezu Krishtit. Atëherë ata i kërkuan të rrinte për disa ditë.

Veprat 11

Pjetri flet para kishës në Jerusalem

¹Apostujt dhe vëllezërit që ishin në Jude dëgjuan se edhe paganët e kishin pranuar fjalën e Perëndisë.

²Kur Pjetri shkoi në Jerusalem, të krishterët e rrethprerë e sulmuan me fjalë

³dhe i thanë: «Ti hyre në shtëpinë e njerëzve të parrethprerë e hëngre me ta».

⁴Atëherë Pjetri u tregoi hollësisht çfarë i kishte ndodhur:

⁵«Isha në qytetin e Jopës dhe po lutesha kur, i rrëmbyer nga Shpirti i Shenjtë, pashë një vegim. Diçka si një pëlhurë e madhe po zbriste dhe, e mbajtur në të katër cepat, ulej nga qielli deri tek unë.

⁶Kur e vështrova nga afër, vura re e pashë katërkëmbësh të tokës, egërsira, rrëshqanorë dhe shpendë të qiellit.

⁷Atëherë dëgjova një zë që më tha: “Ngrihu, Pjetër. Ther e ha. ”

⁸Por unë thashë: “Kurrësesi, o Zot, sepse nuk kanë hyrë asnjëherë në gojën time gjëra të papastra e të ndyra. ”

⁹Pastaj zëri nga qielli më tha për të dytën herë: “Mos e quaj të papastër atë që ka pastruar Perëndia! ”

- ¹⁰Kjo gjë u përsërit tri herë, pastaj të gjitha u ngritën përsëri në qiell.
- ¹¹Pastaj menjëherë tre burra, që i kishin dërguar tek unë nga Cezarea, erdhën te shtëpia ku po rrinim ne.
- ¹²Shpirti i Shenjtë më tha të shkoja me ta pa ngurruar. Me mua erdhën edhe këta gjashtë vëllezër besimtarë dhe hymë në shtëpinë e atij njeriu.
- ¹³Ai na tha se kishte parë një engjëll që i ishte shfaqur në shtëpinë e tij dhe i kishte thënë: “Dërgo njerëz në Jopë të marrin Simonin që e thërrasin Pjetër.
- ¹⁴Ai do të të thotë fjalët me të cilat ti e shtëpia jote do të shpëtohen. ”
- ¹⁵Kur fillova të flisja, Shpirti i Shenjtë zbriti mbi ta sikurse kishte zbritur mbi ne në fillim.
- ¹⁶Atëherë m’u kujtua fjala e Zotit, që tha: “Gjoni pagëzon me ujë, ndërsa ju do të pagëzoheni me Shpirtin e Shenjtë. ”
- ¹⁷Nëse Perëndia u dha paganëve të njëjtën dhuratë që na ka dhënë neve kur besuam në Zotin Jezu Krisht, kush isha unë që të pengoja Perëndinë? ».
- ¹⁸Kur dëgjuan këto gjëra, ata u qetësuan dhe e përlëvduan Perëndisë duke thënë: «Atëherë Perëndia ua ka dhënë edhe paganëve pendimin që udhëheq drejt jetës».

Kisha në Antioki

- ¹⁹Ata që ishin shpërndarë për shkak të përndjekjes që nisi pas vdekjes së Stefanit, shkuan deri në Fenikë, në Qipro e Antioki, por ua shpallnin fjalën e Zotit vetëm judenjve dhe askujt tjetër.
- ²⁰Mes tyre ishin edhe disa burra nga Qipro dhe Kirena, të cilët, rrugës për në Antioki, ua shpallën ungjillin, Zotin Jezu, edhe judenjve greqishtfolës.
- ²¹Dora e Zotit ishte me ta dhe një numër i madh besuan e u kthyen te Zoti.
- ²²Lajmi për këtë gjë arriti në vesh të kishës në Jerusalem dhe ata dërguan Barnabën të shkonte deri në Antioki.

²³Kur ai arriti atje dhe pa hirin që Perëndia u kishte dhënë besimtarëve, u gëzua dhe i porositi të gjithë që t'i qëndronin besnikë Zotit, me gjithë zemër.

²⁴Barnaba ishte njeri i mirë, i mbushur me Shpirtin e Shenjtë e me besim. Kështu, një numër i madh njerëzish besoi në Zotin.

²⁵Pastaj Barnaba shkoi në Tars për të kërkuar Saulin.

²⁶Kur e gjeti, e solli në Antioki. Ata qëndruan aty një vit të tërë me kishën dhe mësuan shumë njerëz. Në Antioki dishepujt u quajtën të krishterë për herë të parë.

²⁷Në ato ditë, në Antioki erdhën disa profetë nga Jerusalemi.

²⁸Njëri prej tyre që quhej Hagab tregoi me anë të Shpirtit të Shenjtë se do të binte një zi e madhe buke në tërë botën, gjë që ndodhi në kohën kur perandor ishte Klaudi.

²⁹Atëherë dishepujt vendosën që secili prej tyre, sipas mundësive që kishte, të jepte diçka për të ndihmuar vëllezërit besimtarë që ishin në Jude.

³⁰Dhe ashtu bënë. Ndhimën ua dërguan pleqve të kishës me Barnabën dhe Saulin.

Veprat 12

Vrasja e Jakobit dhe burgimi i Pjetrit

¹Në atë kohë, mbreti Herod filloi të përndjekë disa nga besimtarët e kishave.

²Jakobin, vëllanë e Gjonit, ai e vrau me shpatë.

³Kur pa se kjo gjë u pëlqeu judenjve, urdhëroi të kapnin edhe Pjetrin. Ishin ditët e festës së Bukëve të Pambrujtura.

⁴Pasi e kapi, Herodi e futi në burg dhe ua dorëzoi katër grupeve me nga katër ushtarë që ta ruanin, me qëllim që pas Pashkës ta nxirrte para popullit.

⁵Kur Pjetri ishte në burg, kisha i lutej Perëndisë me gjithë zemër për të.

Çlirimi i Pjetrit nga burgu

⁶Natën, përpara se Herodi ta nxirrte Pjetrin para popullit, Pjetri, i lidhur me dy zinxhirë, po flinte mes dy ushtarëve, ndërsa rojat para derës ruanin burgun.

⁷Papritur u shfaq një engjëll i Zotit dhe qelinë e ndriçoi një dritë. Ai e preku Pjetrin në brinjë dhe i tha: «Ngrihu shpejt! ». Dhe menjëherë zinxhirët i ranë nga duart.

⁸Pastaj engjëlli i tha: «Vëre brezin e mbathi sandalet». Pjetri u bind. Pastaj i tha: «Mbështillu me mantel dhe më ndiq».

⁹Pjetri doli e shkoi pas tij pa e ditur nëse ajo që po i ndodhte me engjëllin ishte e vërtetë apo jo. Ai mendonte se po shihte një vegim.

¹⁰Kur kaluan rojën e parë e të dytë, arritën te dera e hekurt, që të çonte në qytet. Ajo u hap vetë. Ata dolën dhe ecën në një rrugë dhe engjëlli u largua nga ai menjëherë.

¹¹Atëherë Pjetri erdhi në vete e tha: «Tani e di me të vërtetë se Zoti dërgoi engjëllin e tij e më çliroi nga duart e Herodit e nga gjithçka që judenjtë kishin ndërmend të bënë me mua».

¹²Kur e kuptoi këtë gjë, shkoi në shtëpinë e Marisë, nënës së Gjonit, që e quanin edhe Mark. Aty ishin mbledhur shumë veta e po luteshin.

¹³Ai trokiti në derën e jashtme. Një shërbëtoreshë me emrin Rodë erdhi të hapte derën.

¹⁴Kur dëgjoi zërin e Pjetrit, ajo u gëzua aq shumë, sa që në vend që të hapte derën, shkoi me vrap brenda dhe lajmëroi se Pjetri ishte te dera.

¹⁵Ata i thanë: «Ti nuk je në vete». Por ajo nguli këmbë se ishte e vërtetë. Ata i thanë: «Është engjëlli i tij».

¹⁶Ndërsa Pjetri vazhdonte të trokiste. Kur e hapën derën, ata e panë dhe mbetën të mahnitur.

¹⁷Ai ua bëri me dorë që të mos flisnin dhe u tregoi se si Zoti e kishte nxjerrë nga burgu. Atëherë u tha: «Tregojani këtë Jakobit dhe vëllezërve». Pastaj doli dhe shkoi në një vend tjetër.

¹⁸Kur zbardhi dita, rojat i zuri paniku kur panë se Pjetri nuk ishte aty.

¹⁹Herodi e kërkoi, por nuk e gjeti. Atëherë i mori në pyetje rojat dhe urdhëroi që t'i vrisnin. Pastaj Herodi shkoi nga Judeja në Cezare dhe qëndroi aty.

Vdekja e Herodit

²⁰Herodi ishte shumë i zemëruar me banorët e Tirit e të Sidonit. Atëherë ata ranë në një mendje, shkuan tek ai dhe, pasi ia mbushën mendjen Blastit, nëpunësit të dhomës së mbretit, kërkuan paqe, sepse vendi i tyre i merrte ushqimet nga mbretëria e tij.

²¹Në ditën e caktuar Herodi u vesh me rrobat mbretërore, u ul në fron dhe mbajti një fjalim.

²²Populli brohoriste: «Ky është zë perëndie e jo njeriu».

²³E menjëherë një engjell i Zotit e goditi Herodin, meqë ai nuk i dha lavdi Perëndisë. Ai dha shpirt i brejtur nga krimbat.

²⁴Dhe fjala e Perëndisë përhapej gjithnjë e më shumë.

²⁵Barnaba e Sauli, pasi e përfunduan detyrën për t'u çuar ndihmën besimtarëve të Jerusalemit, u kthyen në Antioki dhe morën me vete Gjonin që quhej edhe Mark.

Veprat 13

Zgjedhja e Barnabës dhe Saulit

¹Në kishën e Antiokisë kishte profetë e mësues: Barnaba, Simeoni, që quhej Niger, Luci nga Kirena, Manaeni, shok fëmijërie i Herod tetrarkut dhe Sauli.

²Ndërsa po adhuronin Zotin e po agjëronin, Shpirti i Shenjtë tha: «M'i ndani mënjane Barnabën e Saulin për veprën për të cilën i kam thirrur».

³Pastaj, pasi agjëruan dhe u lutën, vunë duart mbi ta dhe i nisën.

Predikimi në Qipro

⁴Barnaba e Sauli, të dërguar nga Shpirti i Shenjtë, shkuan në Seleuki dhe prej aty lundruan për në Qipro.

⁵Kur arritën në Salaminë, e shpallën fjalën e Perëndisë nëpër sinagogat e judenjve. Kishin edhe Gjonin që i ndihmonte.

⁶Pasi përshkuan tërë ishullin deri në Pafos, takuan një farë magjistari, një profet të rremë jude me emrin Barjezu.

⁷Ai ishte mik i prokonsull Sergj Palit, një njeri i mençur, që i thirri Barnabën e Saulin dhe kërkoi të dëgjonte fjalën e Perëndisë.

⁸Por magjistari Elima, se kështu përkthehet emri i tij, iu kundërvu atyre dhe u mundua ta largonte prokonsullin nga besimi.

⁹Por Sauli, që quhej edhe Pal, i mbushur me Shpirtin e Shenjtë, ia nguli sytë

¹⁰dhe i tha: «Ti bir i djallit, armik i çdo drejtësie, plot me mashtrim e dinakëri, a nuk do të heqësh dorë nga shtrembërimi i udhëve të drejta të Zotit?

¹¹Por ja, dora e Zotit është kundër teje. Do të verbohesh e nuk do ta shohësh diellin për një farë kohe». Atë e rrethuan menjëherë mjegulla e errësira dhe filloi të sillej rreth e përçark duke kërkuar dikë që ta mbante për dore.

¹²Kur prokonsulli pa se çfarë kishte ndodhur, besoi dhe mbeti i habitur me mësimin e Zotit.

Pali e Barnaba në Antiokinë e Pisidisë

¹³Ata që ishin me Palin lundruan nga Pafosi dhe arritën në Pergë të Pamfilisë, ndërsa Gjoni u nda prej tyre dhe u kthye në Jerusalem.

¹⁴Ata nga Perga vazhduan rrugën e shkuan në Antioki të Pisidisë. Një të shtunë hynë në sinagogë e u ulën.

¹⁵Pas leximit të ligjit të Moisiut e të profetëve, krerët e sinagogës dërguan dikë që t'u thoshte: «Vëllezër, nëse keni ndonjë fjalë për të këshilluar popullin, thojeni».

¹⁶Atëherë Pali u ngrit, bëri shenjë me dorë e tha: «Burra izraelitë e ju që druani Perëndinë, dëgjoni:

¹⁷Perëndia i popullit të Izraelit zgjodhi etërit tanë dhe e bëri të madh popullin tonë kur ishte në Egjipt. Ai i nxori që andej me krahun e tij të fuqishëm

¹⁸dhe i duroi për rreth dyzet vjet në shkretëtirë.

¹⁹Pasi shkatërroi shtatë popuj në tokën e Kanaanit, ua dha atyre tokën si trashëgimi

²⁰për rreth katërqind e pesëdhjetë vjet. Pastaj u dha gjykatës deri në kohën e profetit Samuel.

²¹Pastaj ata kërkuan të kishin një mbret dhe Perëndia u dha Saulin, birin e Kishit, burrë nga fisi i Beniaminit, që mbretëroi për dyzet vjet.

²²Pasi e hoqi atë, u dha për mbret Davidin për të cilin dëshmoi: “*Gjeta Davidin, birin e Jeseut, njeri sipas zemrës sime. Ai do t'i plotësojë tërë dëshirat e mia.*”

²³Perëndia, sikurse kishte premtuar, i solli Izraelit nga pasardhësit e këtij njeriu një shpëtimtar, Jezuin.

²⁴Përpara se të vinte Jezui, Gjoni i kishte predikuar gjithë popullit të Izraelit të pendohej e të pagëzohej.

²⁵Kur ishte në fund të shtegtimit të tij, Gjoni tha: “Kush mendoni se jam unë? Unë nuk jam ai që prisni, por ai po vjen pas meje dhe unë nuk jam i denjë as t'ia zgjidh sandalet.”

²⁶Vëllezër, pasardhës të Abrahamit e ju të tjerë që druani Perëndinë, lajmi i këtij shpëtimi na është dërguar neve.

²⁷Banorët e Jerusalemit e krerët e tyre nuk e njohën Jezuin dhe as nuk i kuptuan fjalët e profetëve që lexohen çdo të shtunë. Ata i përmbushën fjalët e kësaj profecie duke e dënuar atë.

²⁸Edhe pse nuk gjetën shkak për ta dënuar me vdekje, i kërkuan Pilatit ta vriste.

²⁹Pasi përmbushën gjithçka që ishte shkruar për të, e zbritën nga druri i kryqit dhe e vunë në varr.

³⁰Por Perëndia e ngjalli prej të vdekurve

³¹e për shumë ditë Jezui iu shfaq atyre që shkuan me të nga Galileja në Jerusalem. Tani ata janë dëshmitarët e tij para popullit.

³²Ne po ju shpallim ungjillin, lajmin e mirë, se atë që u kishte premtuar etërve tanë,

³³Perëndia e përmbushi për ne që jemi bijtë e tyre me ngjalljen e Jezuit. Edhe në psalmin e dytë shkruhet: *Ti je Biri im, të kam lindur sot.*

³⁴Perëndia e ngjalli prej të vdekurve, që ai të mos kthehej më në kalbje dhe për këtë ka thënë: *Unë do t'ju jap juve premtimet e shenjta që i dhashë Davidit.*

³⁵Prandaj në një psalm tjetër ka thënë: *Nuk do të lejosh që i shenjtë yt të shohë kalbjen.*

³⁶Davidi, në kohën e tij, i shërbeu planit të Perëndisë dhe vdiq e u varros pranë etërve të vet dhe u kalb.

³⁷Por ai të cilin Perëndia e ngjalli, nuk u kalb.

³⁸Prandaj, dini mirë, o vëllezër, se përmes këtij njeriu juve ju shpallet falja e të gjitha mëkateve, prej të cilave nuk mund të bëheshit të drejtë sipas ligjit të Moisiut.

³⁹Përmes Jezuit bëhen të drejtë të gjithë ata që besojnë.

⁴⁰Ruhuni, pra, që të mos ju ndodhë juve ajo që thanë profetët:

⁴¹Shikoni o përbuzës, mrekullohuni e zhdukuni sepse unë do të bëj një vepër të tillë në ditët tuaja, vepër që nuk do ta besonit kurrë, edhe po t'ua thoshte dikush».

⁴²Kur Pali e Barnaba po dilnin, populli iu lut që t'u flisnin përsëri për këto gjëra të shtunën tjetër.

⁴³Kur u shpërndanë prej sinagogës, shumë nga judenjtë dhe nga ata që ishin kthyer në besimin e judenjve shkuan pas Palit e Barnabës, të cilët u folën e i porositën që të vazhdonin të qëndronin të fortë në hirin e Perëndisë.

⁴⁴Të shtunën tjetër u mbledh gati tërë qyteti për të dëgjuar fjalën e Zotit.

⁴⁵Po kur judenjtë i panë turmat, u mbushën me smirë dhe duke thënë fjalë fyese, kundërshtonin ato që thoshte Pali.

⁴⁶Atëherë Pali e Barnaba folën me guxim: «Ishte e nevojshme që fjala e Perëndisë t'ju shpallej juve më parë. Meqë ju po e hidhni poshtë atë dhe nuk e çmoni veten të denjë për jetën e amshuar, tani ne do t'u drejtohem kombeve pagane.

⁴⁷Në të vërtetë Zoti na ka urdhëruar kështu: *Të kam caktuar të jesh dritë për kombet që të çosh shpëtimin deri në skajet e dheut*».

⁴⁸Kur e dëgjuan këtë, paganët u gëzuan dhe përlëvduan fjalën e Zotit. Ata që ishin caktuar për jetën e amshuar, besuan në Jezuin.

⁴⁹Kështu fjala e Zotit përhapej në mbarë atë krahinë.

⁵⁰Por judenjtë nxitën gratë e shoqërisë së lartë, që ishin të përkushtuara ndaj Perëndisë, si dhe parinë e qytetit, dhe kurdisën një përndjekje kundër Palit e Barnabës e i dëbuan nga krahina e tyre.

⁵¹Atëherë ata shkundën pluhurin nga këmbët si shenjë kundër tyre dhe shkuan në Ikon.

⁵²Dishepujt ishin të mbushur plot me gëzim e me Shpirtin e Shenjtë.

Veprat 14

Pali e Barnaba në Ikon

¹Në Ikon, Pali e Barnaba hynë në sinagogën e judenjve dhe folën në një mënyrë të tillë sa që një numër i madh judenjsh dhe paganësh besuan në Jezuin.

²Por judenjtë që nuk besuan, i mbushën me ligësi shpirtrat e johebrenjve dhe i ngritën kundër vëllezërve besimtarë.

³Megjithatë Pali e Barnaba ndenjën aty për shumë kohë, duke folur me guxim për Zotin. Zoti u jepte atyre fuqinë që të bënin mrekulli e shenja, duke dëshmuar kështu se predikimi i tyre për hirin e tij ishte i vërtetë.

⁴Banorët e qytetit u përçanë. Disa ishin me judenjtë e disa me apostujt.

⁵Kur paganët dhe judenjtë, bashkë me krerët e tyre, bënë plan që t'i keqtrajtonin e t'i vrisnin me gurë,

⁶apostujt e morën vesh dhe shkuan në Listër e Derbë, qytete të Likaonisë, si edhe në fshatrat përreth.

⁷Aty vazhduan të shpallnin ungjillin.

Pali e Barnaba në Listër

⁸Në Listër gjetën një njeri me këmbë të paralizuara që në bark të nënës. Ai rrinte ulur dhe nuk kishte ecur kurrë.

⁹Pali e pa atë me vëmendje dhe, kur vuri re se ai besonte se do të shërohej,

¹⁰i tha me zë të lartë: «Ngrihu në këmbë!». Atëherë ai u ngrit në këmbë e filloi të ecte.

¹¹Kur panë se ç'bëri Pali, turmat bërtitën në likaonisht e thanë: «Perënditë kanë zbritur te ne në formë njeriu!».

¹²Ata e quajtën Barnabën Zeus, ndërsa Palin Hermes, sepse ishte ai që fliste më shumë.

¹³Prifti i Zeusit, tempulli i të cilit ishte jashtë qytetit, solli dema e kurora te dyert dhe së bashku me turmat donin t'u kushtonin flijime.

¹⁴Kur e dëgjuan këtë gjë dy apostujt, Barnaba e Pali, grisën rrobat dhe dolën me vrap te turmat duke bërtitur:

¹⁵«O burra, çfarë po bëni kështu? Ne jemi njerëz si ju. Ne ju sjellim ungjillin, që të ktheheni nga këto gjëra të kota te Perëndia i gjallë, që krijoi qiellin, tokën, detin e gjithçka gjendet në to.

¹⁶Në kohën e breznive të kaluara i ka lejuar të gjitha kombet të ndiqnin udhët e tyre.

¹⁷Megjithatë ai ka dhënë dëshmi për veten e tij, duke bërë vepra të mira. Ju ka dhënë shi nga qielli e stinë të begata, duke ju dhënë ushqim e duke i gëzuar zemrat tuaja».

¹⁸Edhe pas këtyre fjalëve i mbajtën me vështirësi turmat që të mos u kushtonin fljime.

¹⁹Por aty erdhën disa judenj nga Antiokia e Ikoni dhe i bënë turmat për vete. Atëherë e goditën Palin me gurë dhe e tërhoqën zvarrë jashtë qytetit, duke menduar se kishte vdekur.

²⁰Kur dishepujt u mblodhën përreth tij, ai u ngrit dhe hyri në qytet. Të nesërmen shkoi me Barnabën në Derbë.

Kthimi në Antiokinë e Sirisë

²¹Pasi e shpallën ungjillin në atë qytet dhe bënë shumë dishepuj, u kthyen në Listër, në Ikon e në Antioki.

²²Aty ua forcuan shpirtrat dishepujve dhe u dhanë zemër që të vazhdonin në besim, duke u thënë: «Duhet të kalojmë shumë mundime për të hyrë në mbretërinë e Perëndisë».

²³Në çdo kishë ata zgjodhën pleqtë drejtues dhe me agjërim e lutje ia paraqitën Zotit, në të cilin kishin besuar.

²⁴Pastaj kaluan nëpër Pisidi dhe arritën në Pamfili.

²⁵Atëherë e predikuan fjalën e Zotit në Pergë dhe shkuan në Atali.

²⁶Që aty lundruan për në Antioki, në qytetin ku Perëndia u kishte besuar hirin për veprën që kishin përfunduar.

²⁷Kur arritën, e mblodhën kishën, i treguan gjithçka që kishte bërë me ta Perëndia dhe sesi ai u kishte hapur derën e besimit kombeve pagane.

²⁸Pali dhe Barnaba ndenjën atje me dishepujt për shumë kohë.

Veprat 15

Këshilli i Jerusalemit

¹Disa veta erdhën nga Judeja dhe i mësonin vëllezërit besimtarë kështu: «Nëse nuk rrethpriteni sipas zakoneve të Moisiut, nuk mund të shpëtoheni».

²Atëherë pati një zënkë të fortë mes tyre dhe Palit e Barnabës, sepse nuk ishin në një mendje. Kështu u caktua që Pali, Barnaba dhe disa prej atyre që kishin ardhur nga Judeja, të shkonin në Jerusalem e të flisnin për këtë çështje me apostujt e me pleqtë e kishës.

³Kisha i përcolli dhe u dha çfarë u nevojitej për udhëtim. Kur kaluan nëpër Fenikë e Samari, kudo ku shkonin, tregonin për kthimin në besim të kombeve pagane. Të gjithë vëllezërit besimtarë u gëzuan shumë.

⁴Kur arritën në Jerusalem, kisha, apostujt dhe pleqtë i mirëpritën. Ata u treguan gjithçka që kishte bërë Perëndia përmes tyre.

⁵Atëherë disa nga ata që i përkisnin sektit të farisenjve e që kishin besuar në Jezuin, u ngritën e thanë: «Paganët e kthyer në besim duhet të rrethpriten dhe të urdhërohen të zbatojnë ligjin e Moisiut».

⁶Apostujt e pleqtë u mblodhën për ta shqyrtuar këtë çështje.

⁷Pas një diskutimi të gjatë, Pjetri u ngrit e u tha: «Vëllezër, ju e dini se para disa kohësh, mes nesh, Perëndia më zgjodhi mua që nëpërmjet meje kombet pagane të dëgjojnë fjalën e ungjillit e të besojnë.

⁸Perëndia që i njeh zemrat e njerëzve dëshmoi se i pranon ata duke u dhënë Shpirtin e Shenjtë, ashtu siç na e dha edhe neve.

⁹Ai i pastroi zemrat e paganëve me anë të besimit dhe kështu nuk bëri asnjë dallim ndërmjet nesh dhe atyre.

¹⁰Tani, pra, pse po e vini në provë Perëndinë duke u vënë dishepujve në qafë një zgjedhë që nuk e kanë mbartur dot as etërit tanë e as ne?

¹¹Përkundrazi, ne besojmë se do të shpëtohem përmes hirit të Zotit Jezu, sikurse do të shpëtohen edhe ata».

¹²Ata heshtën të gjithë dhe dëgjonin Barnabën e Palin, që tregonin për të gjitha mrekullitë e shenjat që Perëndia kishte bërë përmes tyre mes kombeve pagane.

¹³Pasi mbaruan së foluri këta, Jakobi tha: «Vëllezër, më dëgjoni.

¹⁴Simon Pjetri na tregoi sesi për herë të parë Perëndia u përkujdes për të bërë nga paganët një popull që t'i përkasë atij.

¹⁵Kjo përkon me fjalët e profetëve, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë:

¹⁶*Pas këtyre gjërave, unë do të kthehem e do ta ringre tendën e Davidit, që është rrëzuar. Do ta ringre nga rrënojat e saj e do ta lartësoj sërish,*

¹⁷*kështu që të gjithë njerëzit e tjerë të mund ta kërkojnë Zotin e po ashtu edhe të gjithë paganët që janë bërë populli im. Kështu thotë Zoti që i bën këto gjëra*

¹⁸të njohura që nga amshimi.

¹⁹Prandaj mendoj se nuk duhet t'u vëmë barrë paganëve që kthehen te Perëndia,

²⁰por duhet t'u shkruajmë që të heqin dorë nga mishi i ndotur që i është flijuar idhujve, nga kurvëria, nga ngrënia e kafshëve të mbytura e nga pirja e gjakut.

²¹Urdhërimet e Moisiut njihen mirë, sepse që nga kohët e shkuara, janë lexuar çdo të shtunë nga ata që i kanë predikuar në sinagogat e çdo qyteti».

Vendimi i këshillit

²²Atëherë apostujt dhe pleqtë, me pëlqimin e të gjithë kishës, menduan të zgjidhnin disa prej tyre për t'i dërguar në Antioki me Palin e Barnabën. Këta ishin Juda, që e quanin Barsabë, dhe Sila, njerëz me rëndësi ndër vëllezërit besimtarë.

²³Ata shkruan me dorën e tyre: «Vëllezërit apostuj dhe pleqtë e kishës, u shkruajnë vëllezërve besimtarë që vijnë nga kombet pagane e që janë në Antioki, në Siri e në Kiliki: përshëndetje!

²⁴Meqë kemi dëgjuar se disa që kanë dalë prej nesh, por që nuk janë dërguar nga ne, ju kanë trazuar me fjalë që pështjellojnë shpirtin,

²⁵kemi vendosur me një mendje që të zgjedhim disa njerëz e t'i dërgojmë te ju së bashku me fort të dashurit tanë Barnabën e Palin,

²⁶që kanë vënë jetën e tyre në rrezik për emrin e Zotit tonë Jezu Krisht.

²⁷Kemi dërguar Judën e Silën, që do t'ju tregojnë vetë me gojën e tyre këto gjëra.

²⁸Shpirti i Shenjtë dhe ne kemi menduar se nuk duhet t'ju ngarkojmë barrë të tjera përveç atyre që janë të nevojshme:

²⁹hiqni dorë nga flijimet që u kushtohen idhujve, nga pirja e gjakut, nga ngrënia e kafshëve të mbytura e nga kurvëria. Do të bëni mirë të ruheni nga këto gjëra. Ju priftë e mbara! ».

³⁰Atëherë ata u nisën e shkuan në Antioki, mblodhën popullin e u dorëzuan letrën.

³¹Kur e lexuan letrën, u gëzuan me këtë porosi që i ngushëlloi.

³²Juda e Sila, që ishin vetë profetë, folën shumë për t'u dhënë zemër vëllezërve e për t'i forcuar.

^{33.34}Pasi kaluan disa kohë aty, vëllezërit i nisën në paqe tek ata që i kishin dërguar.

³⁵Por Pali e Barnaba qëndruan në Antioki dhe me shumë të tjerë mësonin njerëzit dhe shpallnin ungjillin e fjalën e Zotit.

Pali e Barnaba ndahen

³⁶Pas disa ditësh Pali i tha Barnabës: «Të kthehemi e të takojmë vëllezërit besimtarë në të gjitha qytetet ku kemi predikuar fjalën e Zotit e të shohim si i kanë punët».

³⁷Barnaba donte që të merrnin edhe Gjonin që quhej Mark,

³⁸por Pali nguli këmbë që të mos e merrnin me vete atë që ishte ndarë prej tyre në Pamfili e nuk i kishte shoqëruar në veprën e tyre.

³⁹Ata u grindën kaq shumë, sa që u ndanë nga njëri-tjetri dhe Barnaba mori Markun e lundroi për në Qipro.

⁴⁰Pali zgjodhi Silën dhe u nis pasi vëllezërit ia besuan Palin hirit të Zotit.

⁴¹Ai shkoi nëpër Siri e Kiliki dhe i forconte kishat.

Veprat 16

Timoteu udhëton me Palin e Silën

¹Pali arriti në Derbë e pastaj edhe në Listër. Atje jetonte një dishepull me emrin Timote. Nëna e tij ishte judease që kishte besuar në Jezuin, ndërsa i ati ishte grek.

²Për të flisnin mirë vëllezërit besimtarë në Listër e në Ikon.

³Pali deshi që Timoteu ta shoqëronte, prandaj e mori me vete dhe e rrethpreu për shkak të judenjve që jetonin në ato vende, sepse të gjithë e dinin se i ati ishte grek.

⁴Ndërsa shkonin nga qyteti në qytet, i njoftonin njerëzit për vendimet që ishin marrë nga apostujt e pleqtë e kishës në Jerusalem dhe i porosisnin që t'i zbatonin.

⁵Kështu kishat forcoheshin në besim dhe rriteshin në numër çdo ditë.

Pali sheh në vegjim një njeri nga Maqedonia

⁶Ata kaluan nëpër krahinën e Frigjisë e të Galatisë, sepse Shpirti i Shenjtë ua kishte ndaluar ta predikonin fjalën e Perëndisë në Azi.

⁷Kur arritën afër Misisë, u munduan të shkonin në Bitini, por Shpirti i Jezuit nuk i lejoi,

⁸prandaj kaluan nëpër Misi e shkuan në Troadë.

⁹Gjatë natës Pali pa një vegim. Përpara i qëndronte një maqedonas, që i lutej e i thoshte: «Eja në Maqedoni e na ndihmo! ».

¹⁰Kur pa këtë vegim, menjëherë u përpoqëm të shkonim në Maqedoni, të bindur se Perëndia na kishte thirrur t'ua shpallnim ungjillin atyre.

Kthimi në besim i Lidias

¹¹Pastaj lundruam nga Troada drejt Samotrakës dhe të nesërmen për në Neapojë

¹²e që aty në Filipi, që është qyteti kryesor i asaj krahine të Maqedonisë dhe koloni romake. Ne u ndalëm në këtë qytet për disa ditë.

¹³Ditën e shtunë dolëm jashtë portës së qytetit përgjatë lumit, ku mendonim se ishte vendi i zakonshëm për lutje. Atëherë u ulëm dhe u folëm grave që ishin mbledhur aty.

¹⁴Një grua me emrin Lidia, që ishte kthyer në besimin e judenjve, po na dëgjonte. Ajo ishte nga qyteti i Tiatirës dhe tregtonte rroba të purpurta. Zoti ia hapi zemrën që të dëgjonte me vëmendje çfarë thoshte Pali.

¹⁵Kur u pagëzua bashkë me ata të shtëpisë së saj, ajo na u lut: «Nëse mendoni se jam besimtare në Zotin, ejani e rrini në shtëpinë time». Dhe na detyroi të pranojmë.

Burgimi në Filipi

¹⁶Një herë, kur po shkonim te vendi i lutjes, takuam një skllave që me anë të një shpirti të lig, parashikonte të ardhmen. Ajo u sillte shumë fitime zotërinjve të saj duke u treguar fatin njerëzve.

- ¹⁷Kur po na ndiqte ne dhe Palin, bërtiste: «Këta njerëz janë shërbëtorë të Perëndisë më të lartë dhe ju shpallin udhën e shpëtimit».
- ¹⁸Ajo e bëri këtë gjë për shumë ditë, por Pali, i mërzhitur nga kjo, iu kthye shpirtit të lig e i tha: «Në emër të Jezu Krishtit po të urdhëroj të dalësh prej saj». E shpirti i lig doli menjëherë.
- ¹⁹Kur zotërinjtë e saj e panë se humbën shpresën për të fituar, i kapën Palin e Silën dhe i tërhoqën zvarrë në shesh përpara parisë së qytetit.
- ²⁰Kur i sollën para gjykatësve, thanë: «Këta njerëz po na bëjnë rrëmujë në qytet. Janë judenj
- ²¹dhe po predikojnë zakone që ne romakëve nuk na lejohet t'i mbajmë e t'i zbatojmë».
- ²²Atëherë turma u ngrit kundër tyre dhe gjykatësit urdhëruan që t'u shqyenin rrobat e t'i rrihnin me shkopinj.
- ²³Si i rrahën mirë e mirë, i futën në burg dhe e urdhëruan rojën e burgut t'i ruante me kujdes.
- ²⁴Ai i futi në qelinë më të thellë, sikurse e kishin urdhëruar, dhe ua lidhi këmbët në një zgjedhë druri.
- ²⁵Rreth mesnatës Pali e Sila po luteshin e po i këndonin himne Perëndisë, ndërsa të burgosurit i dëgjonin.
- ²⁶Papritur ra një tërmet aq i fuqishëm, sa që u drodhën themelet e burgut. Të gjitha dyert u hapën menjëherë dhe të gjithëve iu zgjidhën prangat.
- ²⁷Kur roja i burgut u zgjua dhe pa dyert e burgut të hapura, nxori shpatën e deshi të vriste veten, sepse mendoi se të burgosurit kishin ikur.
- ²⁸Por Pali thirri me zë të lartë: «Mos i bëj keq vetes, se jemi të gjithë këtu».
- ²⁹Roja i burgut kërkoi dritë, hyri brenda me vrap duke u dridhur dhe ra përmbys para Palit e Silës.
- ³⁰Pastaj i nxori jashtë e tha: «Zotërinj, ç'duhet të bëj që të shpëtohem? ».

³¹Ata iu thanë: «Beso në Zotin Jezu e do të shpëtohesh ti dhe ata të shtëpisë sate».

³²Ata i predikuan fjalën e Zotit atij e të gjithëve atyre që ishin në shtëpinë e tij.

³³Po në atë orë të natës roja i mori dhe u lau plagët. Pastaj, pa u vonuar, u pagëzuan ai dhe tërë ata të shtëpisë së tij.

³⁴Ai i mori Palin e Silën në shtëpinë e tij, u shtroi për të ngrënë dhe u gëzua shumë, bashkë me ata të shtëpisë së vet që kishin besuar në Perëndinë.

³⁵Kur erdhi mëngjesi, gjykatësit dërguan rojat për t'i thënë: «Liroji ata njerëz».

³⁶Roja i burgut e lajmëroi Palin e i tha: «Gjykatësit kanë çuar fjalë t'ju lirojmë, prandaj dilni e shkoni në paqe».

³⁷Por Pali u përgjigj: «Ata na kanë rrahur para të gjithëve pa na dënuar me gjyq ne që jemi qytetarë romakë, e na kanë futur në burg. Tani dashkan të na nxjerrin nga burgu fshehurazi? Jo! Le të vijnë e të na nxjerrin ata vetë».

³⁸Rojat ua çuan këto fjalë gjykatësve, të cilët i zuri frika kur dëgjuan se ishin qytetarë romakë.

³⁹Atëherë erdhën e u kërkuan falje. Pastaj i nxorën nga burgu dhe u kërkuan që të largoheshin nga qyteti.

⁴⁰Pasi dolën nga burgu, Pali dhe Sila shkuan në shtëpinë e Lidias. Aty u dhanë zemër vëllezërve dhe u nisën.

Veprat 17

Trazirë në Selanik

¹Sila e Pali, pasi kaluan nëpër Amfipojë e Apoloni, arritën në Selanik, ku gjendej një sinagogë e judenjve.

²Pali hyri brenda, sikurse e kishte zakon, dhe për tri të shtuna duke u bazuar në Shkrimet e shenjta,

³u shpjegonte e u provonte se Krishti duhej të vuante e të ngjallej prej të vdekurve. Ai u tha: «Ky Krisht të cilin po jua shpall juve, është Jezui».

⁴Disa prej tyre u bindën dhe shkuan pas Palit e Silës, sikurse edhe shumë grekë që ishin kthyer në besimin e judenjve dhe disa gra nga shtresat e larta.

⁵Por judenjtë të nxitur nga smira, mblodhën disa njerëz të mbrapshtë nga ata që endeshin nëpër treg dhe pasi u bënë turmë, shkaktuan trazira në qytet. Ata sulmuan shtëpinë e Jasonit dhe po kërkonin të gjenin Palin e Silën për t'i nxjerrë para popullit.

⁶Pasi nuk i gjetën, e tërhoqën zvarrë Jasonin bashkë me disa vëllezër besimtarë dhe i nxorën para krerëve të qytetit duke bërë titull: «Ata që kanë bërë rrëmuje gjithë botën kanë ardhur edhe këtu

⁷e Jasoni i ka strehuar. Të gjithë këta veprojnë në kundërshtim me urdhrat e Cezarit e thonë se mbret na qenka tjetërkush, Jezui».

⁸Kështu, me këto fjalë, i acaruan turmën dhe krerët e qytetit që po dëgjonin.

⁹Krerët, pasi morën prej Jasonit e të tjerëve para si dorëzani, i lanë të shkonin.

Apostujt në Berea

¹⁰Atë natë vëllezërit besimtarë i nisën Palin e Silën në Berea. Kur arritën atje, shkuan në sinagogën e judenjve.

¹¹Këta judenj ishin më fisnikë se ata të Selanikut dhe e pranuan fjalën me gatishmëri të madhe. Çdo ditë shqyrtonin Shkrimin e Shenjtë për të parë nëse këto gjëra ishin kështu.

¹²Prandaj shumë prej tyre besuan bashkë me disa gra greke fisnike si dhe shumë burra.

¹³Po kur judenjtë e Selanikut morën vesh se Pali e kishte predikuar fjalën e Perëndisë edhe në Berea, erdhën deri aty që të nxisnin turmat e të bënin rrëmuje.

14Atëherë vëllezërit besimtarë e nisën Palin në drejtim të detit, ndërsa Sila e Timoteu mbetën aty.

15Ata që e shoqëruan Palin, e çuan deri në Athinë e pastaj u kthyen të porositur prej tij që Sila e Timoteu të shkonin tek ai sa më parë.

Pali në Athinë

16Ndërsa po i priste në Athinë, Pali u mërzit shumë kur pa se qyteti ishte plot me idhuj.

17Ai diskutonte në sinagogë me judenjta dhe me paganët e kthyer në besimin e judenjve, dhe çdo ditë fliste në sheshin e tregut me ata që ndodheshin aty.

18Disa filozofë epikurianë e stoikë po diskutonin me të. Disa thanë: «Çfarë po përpiqet të na thotë ky fjalaman?». Disa të tjerë thanë: «Duket se është lajmëtar hyjnisht të huaja». Këtë e thanë sepse ai po predikonte ungjillin e Jezuit dhe ngjalljen.

19Atëherë e morën, e çuan në Areopag dhe e pyetën: «A mund ta dimë çfarë është ky mësim i ri për të cilin po flet?»

20Na tingëllojnë si gjëra të çuditshme, prandaj dëshirojmë të dimë ç'kuptim kanë ato».

21Në të vërtetë, të gjithë athinasit e të huajtë që jetonin aty, nuk e kalonin kohën ndryshe veçse duke treguar apo duke dëgjuar ndonjë të re.

22Atëherë Pali u ngrit në mes të Areopagut e tha: «Athinas, unë po shoh se ju jeni njerëz shumë fetarë në gjithçka.

23Duke ecur nëpër qytet e duke parë me vëmendje vendet e shenjta ku ju adhuroni, gjeta edhe një altar me mbishkrimin: “Perëndisë së panjohur.” Atë që ju e adhuroni si të panjohur, unë po jua shpall.

24Perëndia që bëri botën dhe gjithçka që gjendet në të, ai që është Zoti i qiellit e i tokës, nuk banon në tempuj të ndërtuar me duart e njerëzve.

25Meqenëse ai vetë u jep njerëzve jetë, frymë dhe gjithçka, nuk pret që t'i shërbejnë njerëzit, a thua se ka nevojë për ndonjë gjë.

²⁶Prej një njeriu të vetëm Perëndia i bëri të gjitha kombet, që e mbushin tokën dhe u ka caktuar kohët dhe kufijtë e vendit ku duhet të banojnë.

²⁷Ai deshi që njerëzit ta kërkojnë dhe të përpiqen ta gjejnë duke kërkuar si në terr, ndonëse ai nuk është larg secilit prej nesh.

²⁸“Në të jetojmë, lëvizim e jemi, sikurse kanë thënë edhe disa nga poetët tuaj, se edhe ne jemi bijtë e tij. ”

²⁹E meqë jemi bijtë e Perëndisë, nuk duhet të mendojmë se hyjnia është e ngjashme me arin, argjendin apo gurin, të punuar nga mjeshtëria dhe aftësia e njerëzve.

³⁰Por Perëndia nuk i mori parasysh kohët e padijes njerëzore, veçse tani i urdhëron të gjithë njerëzit, kudo që janë, të pendohen,

³¹sepse e ka caktuar ditën kur do të gjykojë me drejtësi botën përmes njeriut që po ai e ka caktuar. Dhe këtë e ka provuar duke e ngjallur atë prej të vdekurve».

³²Kur dëgjuan për ngjalljen e të vdekurve, disa filluan të talleshin, ndërsa të tjerët thanë: «Për këtë do të të dëgjojmë një herë tjetër».

³³Atëherë Pali u largua prej tyre.

³⁴Por disa nga ata shkuan pas tij dhe besuan në Perëndinë. Ndër këta ishin Dionis Areopagiti, një grua me emrin Damara si edhe disa të tjerë.

Veprat 18

Pali në Korint

¹Pas këtyre gjërave, Pali u nis nga Athina e shkoi në Korint.

²Atje gjeti një jude me emrin Akuil, i lindur në Pont, që kishte ardhur kohët e fundit nga Italia me gruan e vet Priskilën, sepse perandori Klaud u kishte dhënë urdhër të gjithë judenjve të largoheshin nga Roma. Pali shkoi për t'i takuar

- ³dhe, meqë kishin të njëjtën mjeshtëri, ai ndenji dhe punoi bashkë me ta. Mjeshtëria e tyre ishte bërja e tendave.
- ⁴Çdo të shtunë Pali fliste në sinagogë dhe përpiquej të bindte judenjtë dhe grekët.
- ⁵Kur erdhën Sila e Timoteu nga Maqedonia, Pali po predikonte fjalën e Perëndisë, duke u dëshmuar judenjve se Jezui është Krishti.
- ⁶Por ata e kundërshtuan dhe e fyen. Atëherë Pali shkundi pluhurin e rrobave si shenjë kundër tyre dhe u tha: «Për humbjen tuaj jeni vetë fajtorë. Unë nuk kam faj dhe që tani e tutje do të shkoj t'u predikoj kombeve pagane».
- ⁷Pali doli nga sinagoga dhe shkoi në shtëpinë e një njeriu me emrin Tit Justi, një i kthyer në besimin jude, që e kishte shtëpinë afër sinagogës.
- ⁸Krispi, kreu i sinagogës, besoi në Zotin bashkë me të gjithë ata të shtëpisë së vet. Edhe shumë korintas që e dëgjuan Palin, besuan dhe u pagëzuan.
- ⁹Një natë Zoti i tha Palit në vegim: «Mos ki frikë, por fol e mos hesht,
- ¹⁰se unë jam me ty dhe askush nuk do të ngrejë dorë kundër teje për të të bërë keq. Shumë nga ata që jetojnë në këtë qytet më përkasin mua».
- ¹¹Pali ndenji aty një vit e gjashtë muaj dhe u mësonte atyre fjalën e Perëndisë.
- ¹²Në kohën kur Galioni ishte prokonsull i Akaisë, judenjtë u bashkuan kundër Palit, e çuan para gjykatësit
- ¹³dhe thanë: «Ky njeri po kërkon t'i bindë njerëzit ta adhurojnë Perëndinë në kundërshtim me ligjin e Moisiut».
- ¹⁴Sapo Pali deshi të fliste, Galioni u tha judenjve: «Po të bëhej fjalë për ndonjë krim apo faj të rëndë, o judenj, do të kisha arsye për ta pranuar ankesën tuaj.
- ¹⁵Por, meqë bëhet fjalë për diskutime lidhur me emra dhe me ligjin tuaj, shikojeni vetë këtë punë. Unë nuk dua të bëhem gjykatës për këto gjëra».

¹⁶Pastaj i largoi nga gjykata.

¹⁷Atëherë të gjithë kapën Sostenin, kreun e sinagogës, dhe e rrahën para gjykatës, ndërsa Galioni nuk donte t'ia dinte fare për këto gjëra.

Kthimi i Palit në Antioki

¹⁸Pali, pasi ndenji për një farë kohe në atë vend, u përshëndet me vëllezërit besimtarë dhe lundroi për në Siri, bashkë me Priskilën e Akuilin. Në Kenkrea ai preu flokët, sepse kishte bërë një betim.

¹⁹Kur arritën në Efes, i la ata aty, ndërsa vetë hyri në sinagogë dhe diskutoi me judenjtë.

²⁰Ata i kërkuan që të rrinte më gjatë, por Pali nuk pranoi.

²¹Megjithatë, kur po ndahej prej tyre, u tha: «Në dashtë Perëndia, do të kthehem përsëri te ju». Pastaj u largua nga Efesi me anije.

²²Kur arriti në Cezare, shkoi në Jerusalem, përshëndeti kishën dhe pastaj shkoi në Antioki.

²³Ndenji aty për një farë kohe dhe u nis e shkoi nga një vend në tjetrin nëpër krahinën e Galatisë e të Frigjisë, duke u dhënë zemër të gjithë dishepujve.

Shërbesa e Apolit

²⁴Në Efes kishte ardhur një jude me emrin Apol, i lindur në Aleksandri. Ai ishte gojëtar i mirë dhe i njihte mirë Shkrimet e shenjta.

²⁵Kishte mësuar për udhën e Zotit dhe me zell në shpirt, predikonte dhe i mësonte njerëzit me përpikëri për Jezuin, por njihte vetëm pagëzimin e Gjonit.

²⁶Ai filloi të fliste hapur në sinagogë, po kur Priskila dhe Akuili e dëgjuan, e morën mënjane dhe ia shtjelluan më saktë udhën e Perëndisë.

²⁷Meqë dëshironte të shkonte në Akai, besimtarët i dhanë zemër dhe u shkruan dishepujve që ta pranonin. Kur arriti atje, ai i ndihmoi me anë të hirit që i kishte dhënë Perëndia të gjithë ata që kishin besuar,

²⁸sepse i kundërshtonte me forcë judenjtë dhe u provonte hapur, përmes Shkrimeve të shenjta, se Jezui është Krishti.

Veprat 19

Pali në Efes

¹Ndërsa Apoli ishte në Korint, Pali kaloi nëpër krahinat malore dhe arriti në Efes. Atje gjeti disa dishepuj

²dhe u tha: «Kur besuat, a e morët Shpirtin e Shenjtë? ». Ata iu përgjigjën: «As që kemi dëgjuar se ka Shpirt të Shenjtë».

³Dhe Pali u tha: «Me çfarë jeni pagëzuar, atëherë? ». Ata i thanë: «Me pagëzimin e Gjonit».

⁴Pali u tha: «Gjoni pagëzoi ata që pendoheshin dhe u bëri thirrje njerëzve të besonin në atë që do të vinte pas tij, domethënë në Jezuin».

⁵Kur dëgjuan këtë gjë, ata u pagëzuan në emrin e Zotit Jezu.

⁶Atëherë Pali vendosi duart mbi ta dhe Shpirti i Shenjtë zbriti mbi ta e ata filluan të flasin në gjuhë të tjera e të profetizonin.

⁷Ata ishin gjithsej rreth dymbëdhjetë burra.

⁸Pali shkante në sinagogë dhe për tre muaj foli hapur e përpiquej t'i bindte për mbretërinë e Perëndisë.

⁹Disa njerëz kokëfortë nuk u bindën dhe filluan të flasin keq e ta shajnë Udhën e Zotit para popullit. Atëherë Pali u largua prej aty, mori me vete dishepujt dhe foli çdo ditë në shkollën e dikujt që quhej Tiran.

¹⁰Këtë gjë e bëri për dy vjet me radhë e kështu të gjithë banorët e Azisë, judenj e paganë, dëgjuan fjalën e Zotit.

Bijtë e Skevit

¹¹Perëndia bënte mrekulli të jashtëzakonshme me anë të duarve të Palit.

¹²Kur u çonin të sëmurëve shamitë apo rrobat që kishin prekur trupin e tij, ata shëroheshin nga sëmundjet dhe shpirtrat e këqij dilnin prej tyre.

¹³Atëherë disa judenj endacakë që dëbonin shpirtrat e këqij, u munduan të thërrisnin emrin e Jezuit mbi ata që kishin shpirtra të këqij, duke thënë: «Ju urdhëroj të dilni në emër të Jezuit që predikon Pali! ».

¹⁴Këtë gjë e bënë shtatë bijtë e një kryepriosti jude me emrin Skev,

¹⁵por shpirti i keq u përgjigj: «Unë e njoh Jezuin dhe Palin, po ju kush jeni? ».

¹⁶Atëherë njeriu me shpirtin e keq u sul mbi ta, i vuri poshtë e i rrahu aq keq, sa që ata ikën nga ajo shtëpi lakuriq e të plagosur.

¹⁷Kur të gjithë banorët e Efesit, judenjtë dhe paganët, e morën vesh këtë gjë, i zuri frika të gjithë dhe lavdëronin emrin e Zotit Jezu.

¹⁸Edhe shumë prej atyre që besuan, rrëfyn e treguan të këqijat që kishin bërë.

¹⁹Disa prej atyre që ishin marrë me magji, i sollën librat e tyre të magjisë dhe i dogjën para të gjithëve. Kur u llogarit vlera e atyre librave, doli se arrinte në pesëdhjetë mijë monedha argjendi.

²⁰Kështu fjala e Zotit përhapej dhe forcohej gjithnjë e më shumë me fuqinë e tij.

Kryengritja në Efes

²¹Si ndodhën këto gjëra, Pali vendosi që të shkonte në Jerusalem duke kaluar nëpër Maqedoni dhe nëpër Akai. Ai tha: «Pasi të kem shkuar atje, duhet të shoh edhe Romën».

²²Kështu dërgoi në Maqedoni dy ndihmësit e vet, Timoteun dhe Erastin, ndërsa vetë ndenji pak më gjatë në Azi.

²³Në atë kohë ndodhi një rrëmujë e madhe për shkak të Udhës së Zotit Jezu.

²⁴Në Efes, jetonte edhe një burrë me emrin Dhimitër. Ai ishte argjendar dhe punonte tempuj të vegjël argjendi të Artemisë, gjë që u sillte shumë punë zejtarëve.

- ²⁵Ai i mbledhi zejtarët bashkë me punëtorët që kishin të njëjtën mjeshtëri e u tha: «Burra, ju e dini mirë se mirëqenia jonë varet nga kjo mjeshtëri.
- ²⁶Tani, ju e shihni dhe e dëgjoni se ky Pali i ka bindur dhe ka bërë për vete një numër të madh njerëzish jo vetëm në Efes, por pothuaj në të gjithë Azinë, duke u thënë se perënditë e bëra me duart e njerëzve nuk janë perëndi.
- ²⁷Prandaj ka rrezik jo vetëm t'i bjerë vlera punës sonë, por që edhe të mos çmohet më tempulli i perëndeshës së madhe Artemisë dhe asaj t'i humbë madhështia që e ka shtyrë tërë Azinë e botën ta adhurojnë. »
- ²⁸Kur e dëgjuan këtë gjë, zejtarët u zemëruan e bërtitën: «E madhe është Artemisa e efesianëve! ».
- ²⁹Rrëmuja u përhap në gjithë qytetin. Turma u bashkua e shkoi me vrap te teatri, duke tërhequr zvarrë Gajin dhe Aristarkun që ishin maqedonas e që udhëtonin me Palin.
- ³⁰Pali donte të dilte para turmës, por dishepujt nuk e lanë.
- ³¹Edhe disa krerë të krahinës së Azisë, që ishin miq të tij, dërguan njerëz tek ai për t'i thënë që të mos shkonte te teatri për të dalë para turmës.
- ³²Atëherë u bë rrëmujë e madhe ndër të mbledhurit. Disa bërtisnin e thoshin një gjë e të tjerë një gjë tjetër, ndërsa shumica nuk e dinte pse ishin mbledhur.
- ³³Disa nga turma shtynë përpara njëfarë Aleksandri dhe judenjta e nxitën të fliste. Aleksandri bëri shenjë me dorë për qetësi dhe u mundua të fliste para popullit në mbrojtje të judenjve,
- ³⁴po kur e kuptuan se ishte jude, të gjithë së bashku bërtitën njëzëri për rreth dy orë: «E madhe është Artemisa e efesianëve! ».
- ³⁵Sekretari i qytetit, pasi e qetësoi turmën, tha: «Burra të Efesit, a ka njeri këtu që nuk e di se qyteti i efesianëve është mbrojtësi i tempullit të Artemisë së madhe dhe i shtatores së rënë nga lart?

³⁶Kjo gjë nuk mund të mohohet, prandaj qetësohuni dhe mos bëni gjëra të nxituara.

³⁷Keni sjellë këtu këta njerëz, që as kanë vjedhur tempullin e as kanë fyer perëndeshën tuaj.

³⁸Nëse Dhimitri dhe zejtarët e tjerë, që janë me të, kanë ndonjë gjë kundër ndokujt, gjykatat janë të hapura dhe kanë prokonsuj. Atje le t'i ngrenë paditë kundër njëri-tjetrit.

³⁹Nëse keni ndonjë çështje tjetër, ajo do të shqyrtohet sipas ligjit në mbledhjen e radhës.

⁴⁰⁻⁴¹Ndërsa sot rrezikojmë të paditemi për kryengritje, meqë nuk kemi asnjë arsye që na jep të drejtë për këtë grumbullim». Pasi tha këto, e shpërndau turmën.

Veprat 20

Pali në Maqedoni e Greqi

¹Kur mbaroi rrëmuja, Pali mblodhi dishepujt, u dha zemër, u përshëndet me ta dhe u nis për në Maqedoni.

²Ai kaloi nëpër ato krahina, u dha zemër besimtarëve me shumë fjalë e pastaj shkoi në Greqi.

³Atje qëndroi tre muaj. Kur po bëhej gati për të shkuar në Siri, judenjtë i ngritën një kurth, prandaj vendosi të kthehej duke kaluar nga Maqedonia.

⁴Me të ishin Sopatri, biri i Pirros nga Berea, Aristarku e Sekundi nga Selaniku, Gaji nga Derba, Timoteu si edhe Tikiku e Trofimi nga Azia.

⁵Ata shkuan përpara dhe na pritën në Troadë,

⁶ndërsa ne, pas ditëve të festës të Bukëve të Pambrujtura, lundruam nga Filipia e për pesë ditë i arritëm në Troadë, ku ndenjëm shtatë ditë.

Pali për herë të fundit në Troadë

⁷Të dielën ndërsa ishim mbledhur për thyerjen e bukës, Pali po u fliste atyre dhe, meqë do të nisej të nesërmen, e zgjati fjalimin deri në mesnatë.

⁸Dhoma e sipërme ku ishim mbledhur, ishte shumë e ndriçuar.

⁹Ndërsa Pali vazhdonte të fliste, një djalosh me emrin Eutik, ishte ulur në dritare, ku e zuri një gjumë i thellë. Ai ra nga kati i tretë dhe e gjetën të vdekur.

¹⁰Atëherë Pali zbriti poshtë, u përkul mbi djaloshin, e mori në krahë dhe tha: «Mos u shqetësoni, se nuk ka vdekur».

¹¹Pastaj u ngjit lart, theu bukën dhe hëngri prej saj. Dhe, pasi u foli deri në agim, u nis.

¹²Ata e çuan djaloshin shëndoshë e mirë në shtëpi dhe kjo i ngushëlloi shumë.

Udhëtimi nga Troada në Milet

¹³Ne u nisëm më përpara për të hipur në anije dhe lundruam për në Asos, ku duhej të merrnim Palin, sepse ai vetë kishte vendosur që të shkonte atje më këmbë.

¹⁴Kur u takuam në Asos, e morëm Palin me vete dhe shkuam në Mitilenë.

¹⁵Të nesërmen, lundruam prej aty dhe arritëm përballë Kiosit. Ditën tjetër arritëm në Samos dhe të nesërmen mbërritëm në Milet.

¹⁶Pali kishte vendosur ta shmangnim Efesin gjatë lundrimit, që të mos humbiste kohë në Azi. Kishte shumë dëshirë që, po të ishte e mundur, të ishte në Jerusalem ditën e Rrëshajëve.

Pali u flet pleqve të kishës së Efesit

¹⁷Nga Mileti Pali u çoi fjalë pleqve të kishës në Efes që ta takonin.

¹⁸Kur erdhën ata, Pali u tha: «Ju e dini sesi kam jetuar me ju gjatë gjithë kohës që nga dita e parë që shkela në Azi,

¹⁹duke i shërbyer Zotit me shumë përulësi e lot, nëpër sprovat që hoqa për shkak të sulmeve të judenjve.

- ²⁰Ju e dini që nuk ju kam fshehur asgjë, por ju kam predikuar dhe ju kam mësuar hapur e nëpër shtëpitë tuaja gjithçka që ishte e dobishme për ju.
- ²¹Unë u kam predikuar si judenjve, edhe paganëve që të pendohen para Perëndisë e të besojnë në Zotin tonë Jezu.
- ²²Dhe tani, i shtyrë nga Shpirti i Shenjtë, po shkoj në Jerusalem, pa e ditur se çfarë do të më ndodhë atje.
- ²³Shpirti i Shenjtë më ka dëshmuar në çdo qytet se më presin prangat dhe vuajtjet.
- ²⁴Megjithatë, për mua nuk ka rëndësi jeta ime, por rëndësi ka të përfundoj vrapimin që kam nisur dhe shërbesën që kam marrë nga Zoti Jezu për të dëshmuar ungjillin e hirit të Perëndisë.
- ²⁵Unë kam ardhur te ju dhe ju predikova për mbretërinë e Perëndisë, por tani unë e di se asnjëri prej jush nuk do të më shohë më.
- ²⁶Prandaj sot po ju them se unë nuk kam faj nëse ndonjëri nga ju humbet,
- ²⁷sepse unë nuk ju kam fshehur asgjë, por ju kam predikuar gjithçka në lidhje me vullnetin e Perëndisë për ju.
- ²⁸Ruajeni veten tuaj dhe tërë grigjën, mbi të cilën Shpirti i Shenjtë ju ka vënë mbikqyrës, që të kujdeseni për kishën e Perëndisë, të cilën ai e bleu me gjakun e vet.
- ²⁹E di se, pasi të jem larguar, do të hyjnë mes jush ujë grabitqarë, që nuk do ta kursejnë grigjën.
- ³⁰Madje edhe prej jush do të dalin njerëz që do t'ju mësojnë gjëra të gënjeshtërtë për t'i tërhequr dishepujt pas vetes.
- ³¹Prandaj, rrini zgjuar e kujtohuni se secilin e kam mësuar pa reshtur, me lot, ditë e natë, për tre vjet.

³²E tani po ju lë në dorë të Perëndisë dhe në fjalën e hirit të tij. Perëndia e ka fuqinë t’ju rrisë në besim dhe t’ju japë trashëgiminë bashkë me të gjithë të shenjtëruarit.

³³Unë nuk i kam kërkuar ndokujt as argjend, as ar e as rroba.

³⁴Ju e dini vetë se kam punuar me duart e mia për të mbajtur veten dhe ata që ishin me mua.

³⁵Me të gjitha këto që kam bërë, ju kam dhënë shembullin se edhe ju duhet të punoni kaq shumë për të ndihmuar ata që janë në nevojë, e të kujtoni fjalët e Zotit Jezu, i cili ka thënë: “Më i lum është ai që jep se ai që merr”».

³⁶Pasi tha këto fjalë, ai ra në gjunjë bashkë me të gjithë ata dhe u lut.

³⁷Të gjithë shpërthyen në lot. Ata e përqaftuan Palin dhe e puthën,

³⁸duke ndier dhimbje, sidomos për atë që kishte thënë se nuk do ta shihnin më. Pastaj e përcollën deri tek anija.

Veprat 21

Udhëtimi i Palit për në Jerusalem

¹Pasi u ndamë prej tyre, shkuam drejt e në Ko. Ditën tjetër në Rod e që aty në Patarë.

²Kur gjetëm një anije që shkonte në Fenikë, hipëm në të dhe u nisëm.

³Kaluam pranë Qipros, e lamë në të majtë, lundruam drejt Sirisë dhe u ndalëm në Tir, sepse anija duhej të shkarkonte mallin aty.

⁴Kërkuam dishepujt dhe ndenjëm aty shtatë ditë. Të frymëzuar nga Shpirti i Shenjtë, ata i thanë Palit të mos shkonte në Jerusalem.

⁵Si kaluan shtatë ditët, u nisëm dhe vazhduam udhëtimin. Dishepujt na shoqëruan deri jashtë qytetit të gjithë, bashkë me gratë e me fëmijët e tyre. Aty, në breg të detit, ramë në gjunjë, u lutëm

⁶dhe u përshëndetëm me njëri-tjetrin. Atëherë ne hipëm në anije, ndërsa ata u kthyen në shtëpi.

⁷Kur mbaruam lundrimin, u nisëm nga Tiri për në Ptolemaidë. Aty përshëndetëm vëllezërit besimtarë dhe ndenjëm një ditë me ta.

⁸Të nesërmen u nisëm e shkuam në Cezare. Hymë në shtëpinë e Filip ungjilltarit, që ishte njëri prej shtatë dhjakëve, dhe ndenjëm tek ai.

⁹Ai kishte katër vajza virgjëresha që profetizonin.

¹⁰Ne kishim disa ditë që rrinim aty, kur erdhi nga Judeja një profet me emrin Hagab.

¹¹Ai erdhi te ne, mori brezin e Palit, lidhi me të këmbët e duart dhe tha: «Ja seç thotë Shpirti i Shenjtë: Kështu do ta lidhin në Jerusalem judenjtë njeriun që mban këtë brez dhe do t'ua dorëzojnë paganëve».

¹²Kur dëgjuam këto fjalë, ne dhe vendasit iu lutëm Palit të mos shkonte në Jerusalem.

¹³Atëherë Pali tha: «Përse qani e ma copëtoni zemrën kështu? Unë jam gati jo vetëm të më lidhin, por edhe të vdes në Jerusalem për emrin e Zotit Jezu».

¹⁴Kur pamë se atij nuk i mbushej mendja, ne heshtëm e thamë: «U bëftë vullneti i Zotit! ».

¹⁵Pas atyre ditëve u bëmë gati për udhëtim dhe u nisëm për në Jerusalem.

¹⁶Me ne erdhën edhe disa prej dishepujve nga Cezareja dhe na çuan në shtëpinë e Mnason qipriotit, një dishepull i hershëm, dhe qëndruam tek ai.

Pali takon Jakobin në Jerusalem

¹⁷Kur arritëm në Jerusalem, vëllezërit besimtarë na pritën me gëzim.

¹⁸Të nesërmen Pali erdhi me ne te Jakobi. Aty kishin ardhur edhe të gjithë pleqtë e kishës.

¹⁹Si u përshëndet me ta, Pali u tregoi me hollësi gjithçka që kishte bërë Perëndia mes paganëve, me anë të shërbesës së tij.

²⁰Kur e dëgjuan, ata përlëvduan Perëndinë dhe i thanë Palit: «Vëlla, ti po e sheh se mijëra judenj kanë besuar në Krishtin dhe vazhdojnë ta zbatojnë me zell ligjin e Moisiut.

²¹Ata kanë marrë vesh se ti i mëson judenjtë që jetojnë mes paganëve që të largohen nga ligji i Moisiut dhe se u thua të mos i rrethpresin fëmijët e të mos i ndjekin traditat.

²²Si t'ia bëjmë? Të gjithë do të dëgjojnë se ke ardhur.

²³Bëj, pra, këtë që të themi: Këtu kemi katër burra që kanë bërë një betim.

²⁴Merri, kryej bashkë me ta ritin e pastrimit dhe paguaj për flijimet e tyre, që ata të mund të rruajnë kokën. Kështu të gjithë do ta marrin vesh se asgjë nga ato që kanë thënë për ty nuk është e vërtetë, por që edhe ti vetë e respekton ligjin e Moisiut.

²⁵Ndërsa për paganët që kanë besuar kemi dërguar një letër në të cilën kemi gjykuar se duhet të ruhen nga flijimet që u kushtohen idhujve, të mos pinë gjak, të mos hanë kafshë të mbytura e të ruhen nga kurvëria».

²⁶Atëherë Pali i mori këta burra dhe të nesërmen, pasi kreu ritin e pastrimit bashkë me ta, hyri në tempull për të bërë të ditur se ishin përmbushur ditët e pastrimit dhe kishte ardhur koha kur secili të kushtonte flijimin.

Palin e kapin në tempull

²⁷Kur po mbusheshin të shtatë ditët, judenjtë e Azisë, që e kishin parë Palin në tempull, ngritën në këmbë tërë turmën dhe e kapën.

²⁸Ata bërtisnin: «O burra izraelitë, na ndihmoni! Ky është ai që i mëson të gjithë kudo kundër popullit tonë, kundër ligjit të Moisiut dhe kundër këtij vendi. Përveç kësaj, ka sjellë paganë në tempull dhe kështu e ka përdhosur këtë vend të shenjtë».

²⁹Ata e kishin parë Palin më parë në qytet bashkë me Trofim efesianin dhe mendonin se Pali e kishte futur Trofinin në tempull.

³⁰Atëherë tërë qyteti u vu në lëvizje dhe njerëzit u mbledhën në rrugë. E kapën Palin, e zvarritën jashtë tempullit dhe menjëherë mbyllën dyert.

³¹Ndërsa po kërkonin ta vrisnin, komandantit të kohortës i shkoi lajmi se ishte bërë rrëmujë në tërë Jerusalemin.

³²Ai mori menjëherë disa ushtarë e centurionë dhe shkoi me nxitim drejt turmës. Kur pa turma komandantin e kohortës dhe ushtarët, pushuan së rrahuri Palin.

³³Atëherë u afrua komandanti, e kapi Palin dhe urdhëroi që ta lidhnin me dy vargonj hekuri. Pastaj filloi të hetonte se kush ishte Pali dhe çfarë kishte bërë.

³⁴Disa njerëz nga turma bërtisnin e thoshin një gjë, ndërsa të tjerë një gjë tjetër. Meqë nuk mundi të merrte vesh gjë me saktësi për shkak të rrëmujës, urdhëroi ta sillnin Palin në fortesë.

³⁵Kur arriti Pali te shkallët, turma ishte bërë aq e dhunshme, sa ushtarëve iu desh ta mbartnin.

³⁶Turma që po e ndiqte, bërtiste: «Me vdekje!».

Mbrojtja e Palit

³⁷Kur po e çonin në fortesë Palin, ai i tha komandantit të kohortës: «A më lejohet të të them diçka?». Komandanti i tha: «Di greqisht?»

³⁸Atëherë nuk qenke ti ai egjiptiani që nxiti një kryengritje para disa ditësh dhe u priu në shkretëtirë katërmijë vrasësve?».

³⁹Pali iu përgjigj: «Unë jam jude nga Tarsi i Kilikisë, qytetar i një qyteti të rëndësishëm. Të lutem, më lejo t'i flas popullit».

⁴⁰Pasi i dha leje komandanti, Pali qëndroi te shkallët dhe i bëri shenjë me dorë popullit për qetësi. Si u bë qetësi e madhe, foli në hebraisht e u tha:

Veprat 22

¹«Vëllezër dhe etër, dëgjoni mbrojtjen time».

²Kur dëgjuan se po u fliste hebraisht, u bë qetësi edhe më e madhe. Atëherë ai tha:

³«Unë jam jude. Kam lindur në Tars të Kilikisë dhe jam rritur këtu në Jerusalem. Kam pasur si mësues Gamalielin dhe jam edukuar pikë për pikë sipas ligjit të etërve tanë, me zell për Perëndinë, sikurse jeni të gjithë ju sot.

⁴Unë i kam përndjekur deri për vdekje ata që i përkasin Udhës së Zotit Jezu. Kam lidhur burra e gra dhe i kam futur në burg.

⁵Për mua mund të dëshmojnë kryeprieti dhe tërë pleqësia. Ata më dhanë edhe letra për vëllezërit judenj në Damask, që më ngarkonin për t'i lidhur ata që ishin atje e për t'i sjellë në Jerusalem që të ndëshkoheshin. »

Pali tregon sesi u bë i krishterë

(Vap 9.1-19; 26.12-18)

⁶«Kur isha rrugës për në Damask, teksa po i afrohesha qytetit, rreth mesditës, shndriti nga qielli një dritë e fortë rreth meje.

⁷Unë rashë përtokë dhe dëgjova një zë që më tha: “Saul, Saul, përse më përndjek? ”.

⁸Unë u përgjigja: “Kush je ti, o Zot? ”. Ai më tha: “Unë jam Jezui i Nazaretit, që ti po e përndjek. ”

⁹Ata që ishin me mua e panë dritën, por nuk e dëgjuan zërin e atij që po më fliste.

¹⁰Unë pyeta: “Zot, çfarë duhet të bëj? ”. Zoti më tha: “Ngrihu e shko në Damask. Atje do të të thonë gjithçka që të është caktuar të bësh. ”

¹¹Meqë nuk mund të shihja për shkak të shkëlqimit të asaj drite, ata që ishin me mua më morën për dore e më çuan në Damask.

¹²Një burrë me emrin Hanani, njeri i përkushtuar ndaj ligjit të Moisiut e për të cilin judenjtë që jetonin aty flisnin mirë,

¹³erdhi tek unë, qëndroi përbri meje e tha: “Vëlla Saul, shih përsëri. ” Në atë çast m'u hapën sytë dhe e pashë.

¹⁴Atëherë ai tha: “Perëndia i etërve tanë të ka zgjedhur që të njohësh vullnetin e tij, që të shohësh të Drejtin e të dëgjosh zërin e tij.

¹⁵Ti do të jesh dëshmitar i tij para të gjithë njerëzve, dëshmitar i asaj që ke parë e ke dëgjuar.

¹⁶Dhe tani ç’pret? Ngrihu, pagëzohu e pastrohu nga mëkatet duke thirrur emrin e Zotit”».

Pali çon ungjillin te paganët

¹⁷«Pasi u ktheva në Jerusalem, ndërsa po lutesha në tempull, pata një vegim

¹⁸dhe pashë Jezuin që më tha: “Nxito e largohu shpejt nga Jerusalemi, se ata nuk do ta pranojnë dëshminë tënde për mua. ”

¹⁹Dhe unë thashë: “Zot, ata e dinë se në çdo sinagogë unë kam futur në burg dhe kam rrahur ata që besuan në ty.

²⁰Edhe kur u derdh gjaku i dëshmorit tënd Stefanit, unë isha aty, e miratova vrasjen e tij dhe ruaja rrobat e atyre që po e vrisnin. ”

²¹Atëherë Zoti më tha: “Shko, se do të të dërgoj larg, te kombet pagane”».

Pali dhe komandanti i kohortës

²²Deri këtu turma e dëgjoji, por pastaj bërtitën me zë të lartë: «Zhdukeni nga dheu këtë njeri. Ai nuk e meriton të jetojë».

²³Turma bërtiste, hidhte rrobat lart e ngrinte pluhur në ajër.

²⁴Atëherë komandanti i kohortës urdhëroi ta çonin Palin në fortesë dhe u tha ta marrin në pyetje duke e fshikulluar, që të gjenin arsyen pse judenjtë bërtisnin kështu kundër tij.

²⁵Por, pasi e lidhën me rrobat e tij, Pali i tha centurionit që rrinte pranë: «A ju lejohet të fshikulloni një qytetar romak pa i bërë gjyqin? ».

²⁶Kur e dëgjoji këtë, centurioni shkoi te komandanti i kohortës dhe i tha: «Kujdes se çfarë po bën! Ky njeri është qytetar romak».

²⁷Komandanti erdhi dhe e pyeti Palin: «Më thuaj, a je romak? ». Pali i tha: «Po».

²⁸Komandanti u përgjigj: «Mua më ka kushtuar shumë para që ta merrja qytetarinë romake». Pali i tha: «Ndërsa unë kam lindur i tillë».

²⁹Ata që do ta merrnin në pyetje u larguan menjëherë prej tij. Edhe komandantit të kohortës i hyri frika kur mori vesh se Pali ishte qytetar romak, sepse e kishte lidhur.

Pali para Sinedrit

³⁰Ai donte të dinte me saktësi arsyen se përse po e padisnin judenjtë Palin, prandaj të nesërmen e liroi dhe urdhëroi kryepriiftërinjtë e mbarë sinedrin që të mblidheshin. Pastaj solli edhe Palin dhe e nxori para tyre.

Veprat 23

¹Pali vështroi nga sinedri dhe tha: «Vëllezër, deri më sot kam jetuar me ndërgjegje të pastër para Perëndisë».

²Atëherë kryepriifti Hanani i urdhëroi ata që ishin pranë Palit që ta godisnin Palin në gojë.

³Por Pali i tha: «Ty do të godasë Perëndia, o mur i zbardhur! Je ulur për të më gjykuar sipas ligjit të Moisiut dhe, duke shkelur këtë ligj, urdhëron që të më godasin».

⁴Ata që ishin aty thanë: «Ti po shan kryepriiftin e Perëndisë? ».

⁵Por Pali u përgjigj: «Vëllezër, nuk e dija se ishte kryepriift, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Mos fol keq për krerët e popullit tënd!* ».

⁶Meqenëse Pali e dinte se disa ishin saducenj e të tjerët farisenj, tha me zë të lartë në sinedër: «Vëllezër, unë jam farise, bir farisenjsh. Unë po gjykojem, sepse shpresoj në ngjalljen e të vdekurve».

⁷Sapo e tha këtë, farisenjtë dhe saducenjtë filluan të grinden mes tyre dhe sinedri u përça.

⁸Në të vërtetë saducenjtë thonë se nuk ka as ngjallje, as engjëj e as shpirtra të tjerë, ndërsa farisenjtë i pranojnë të gjitha këto.

⁹Atëherë u bë një zhurmë e madhe dhe disa skribë nga ana e farisenjve u ngritën e kundërshtuan me forcë: «Nuk gjejmë asgjë të keqe te ky njeri. Po sikur t'i ketë folur një shpirt apo një engjëll? ».

¹⁰Meqenëse ata po grindeshin gjithnjë e më shumë, komandanti i kohortës pati frikë se mos e copëtonin Palin. Prandaj i urdhëroi ushtarët që të shkonin e t'ua rrëmbenin Palin nga duart dhe ta sillnin në fortesë.

¹¹Një natë më pas Zoti iu shfaq Palit dhe i tha: «Ki guxim! Sikurse ke dëshmuar për mua në Jerusalem, kështu duhet të dëshmosh edhe në Romë».

Plani për vrasjen e Palit

¹²Në mëngjes judenjtë përgatitën një kurth dhe u betuan se nuk do të hanin e nuk do të pinin derisa ta vrisnin Palin.

¹³Ata që u bashkuan me këtë kurth ishin më shumë se dyzet veta.

¹⁴Shkuan te kryepriiftërinjtë e pleqtë dhe u thanë: «Ne jemi betuar me vendosmëri që të mos vëmë gjë në gojë derisa ta vrasim Palin.

¹⁵Prandaj tani ju dhe sinedri duhet të njoftoni komandantin e kohortës që ta sjellë te ju, duke u hequr sikur doni ta hetoni më me imtësi. Ndërsa ne jemi të gatshëm ta vrasim para se të arrijë këtu».

¹⁶Djali i motrës së Palit dëgjoji për këtë pritë. Ai shkoi te fortesa dhe e lajmëroi Palin.

¹⁷Pali thirri njërin nga centurionët dhe i tha: «Dërgoje këtë djalosh te komandanti i kohortës, sepse ka diçka për t'i thënë».

¹⁸Ai e mori, e çoi te komandanti dhe i tha: «Pali, i burgosuri, më thirri dhe më kërkoi që ta sjell te ti këtë djalosh, se ka diçka për të të thënë».

¹⁹Komandanti e mori për dore, shkoi mënjanë dhe e pyeti: «Çfarë ke për të më thënë? ».

²⁰Ai iu përgjigj: «Judenjtë janë bërë në një mendje që të të kërkojnë ta çosh Palin nesër në sinedër, gjoja për ta hetuar më imtësisht.

²¹Ti mos i dëgjo, sepse më shumë se dyzet burra prej tyre i kanë zënë pritë. Ata janë betuar se nuk do të hanë e as nuk do të pinë pa e vrarë atë. Tani ata janë gati dhe po presin vendimin tënd».

²²Atëherë komandanti i kohortës e nisi djaloshin dhe i tha: «Mos i trego askujt se më ke njoftuar! ».

Pali dërgohet te Feliksi

²³Atëherë ai thirri dy nga centurionët dhe u tha: «Përgatituni për t'u nisur rreth orës nëntë për në Cezare me dyqind ushtarë, shtatëdhjetë kalorës dhe dyqind shigjetarë.

²⁴Bëni gati një kalë edhe për Palin, që të shkojë shëndoshë e mirë te qeveritari Feliks! ».

²⁵Pastaj shkroi këtë letër:

²⁶«Klaud Lisia për madhërinë e tij qeveritarin Feliks, përshëndetje!

²⁷Ky njeri është kapur nga judenjtë që donin ta vrisnin, por pasi mësova se është qytetar romak, e shpëtova nga duart e tyre me anë të ushtarëve.

²⁸Unë doja të dija shkakun për të cilin e kishin paditur dhe prandaj e çova para sinedrit të tyre.

²⁹Aty mora vesh se e kishin paditur për disa çështje lidhur me ligjin e tyre, por nuk kishte bërë asgjë që të meritonte vdekjen ose prangat.

³⁰Kur më njoftuan se judenjtë i kishin ngritur një kurth, e dërgova menjëherë te ti dhe i urdhërova paditësit e tij që të flasin me ty për të».

³¹Atëherë ushtarët e morën Palin dhe, sipas urdhrit, e çuan gjatë natës në Antipatridë.

³²Të nesërmen i lanë kalorësit që të shkonin me të, ndërsa ata vetë u kthyen në fortesë.

- ³³Kalorësit arritën në Cezare, i dhanë letrën qeveritarit dhe i dorëzuan Palin.
- ³⁴Qeveritari e lexoi letrën, e pyeti Palin se cilës provincë i përkiste dhe, kur mori vesh se ishte nga Kilikia,
- ³⁵i tha: «Do të të dëgjoj kur të vijnë ata që të kanë paditur». Pastaj urdhëroi ta mbanin në mbikqyrje në pretoriumin e Herodit.

Veprat 24

Pali para Feliksit në Cezare

- ¹Pas pesë ditësh erdhi kryepriifti Hanani bashkë me disa pleq dhe me një gojëtar që quhej Tertul. Ata i shpjeguan qeveritarit çfarë kishin kundër Palit.
- ²Kur thirrën Palin, Tertuli filloi të parashtronte padinë kundër tij dhe tha: «I nderuar shkëlqesi Feliks, falë teje kemi gëzuar paqe për shumë kohë e falë përkujdesjes sate janë bërë ndryshime të mëdha për këtë popull.
- ³Ne ndiejmë mirënjohje të thellë për këtë gjë, gjithmonë e kudo.
- ⁴Por, pa dashur të të mërzis më shumë, të lutem që të kesh mirësinë të na dëgjosh shkurtimisht.
- ⁵Ne kemi parë se ky njeri nxit trazira dhe i shtyn të gjithë judenjtë nëpër botë për kryengritje. Ai është kryetari i sektit të nazaretasve.
- ⁶Madje, ai u mundua të përdhoste edhe tempullin, por ne e kapëm.
- ⁷⁻⁸Ti do ta gjykosh vetë dhe do të mund të mësosh prej tij gjithçka për të cilën po e padisim».
- ⁹Me këtë padi u bashkuan edhe judenjtë e tjerë dhe thanë se gjërat qëndronin ashtu.

Mbrojtja e Palit para Feliksit

- ¹⁰Kur qeveritari i bëri me shenjë të fliste, Pali u përgjigj: «Meqenëse e di se ke vite që je gjykatës i këtij populli, kam besim te ti për të bërë mbrojtjen time.

- 11**Ti mund ta vërtetosh se nuk ka më shumë se dymbëdhjetë ditë që kam shkuar në Jerusalem për të adhuruar në tempull.
- 12**Këta nuk më kanë gjetur duke biseduar me ndokënd në tempull apo duke nxitur ndonjë turmë as nëpër sinagoga, as në qytet.
- 13**Ata nuk mund ta vërtetojnë padinë ndaj meje.
- 14**Por po të dëshmoj se sipas Udhës së Zotit Jezu, të cilën ata e quajnë sekt, unë adhuroj Perëndinë e etërve tanë, duke besuar gjithçka që është shkruar në ligjin e Moisiut dhe në librat e profetëve.
- 15**Unë kam shpresë në Perëndinë, atë shpresë që edhe ata vetë e pranojnë, se të drejtët dhe të padrejtët do të ngjallen.
- 16**Prandaj përpiqem ta kem ndërgjegjen të panjollësuar para Perëndisë e para të gjithë njerëzve.
- 17**Tani, pas shumë vitesh, u ktheva në Jerusalem për t'i sjellë ndihma popullit tim e për t'i kushtuar flijime Perëndisë.
- 18**Kur po kryeja ritin e pastrimit, judenjtë më gjetën në tempull dhe aty nuk kishte as turma e as trazirë.
- 19**Aty gjendeshin disa judenj nga Azia dhe duhej të vinin ata te ti për të ngritur padi po të kishin ndonjë gjë kundër meje.
- 20**Megjithatë, le ta thonë këta vetë çfarë faji kanë gjetur tek unë kur dola për t'u gjykuar para sinedrit,
- 21**me përjashtim ndoshta të atyre fjalëve që thashë me zë të lartë para tyre: “Unë po gjykohe më sot nga ju, sepse shpresoj në ngjalljen e të vdekurve”».
- 22**Por Feliksi, që e njihte mirë Udhën e Zotit Jezu, u tha: «Do të vendos për çështjen tuaj kur të vijë Lisia, komandanti i kohortës», dhe kështu e shtyu gjyqin.

²³Pastaj e urdhëroi centurionin që ta ruante Palin, por t'i lejonte edhe një farë lirie e të mos pengonte asnjë nga miqtë e tij që të kujdesej për nevojat që kishte.

Pali në mbikqyrje

²⁴Pas disa ditësh, kur erdhi Feliksi me gruan e vet Drusilën, që ishte judease, thirri Palin dhe dëgjoi prej tij për besimin në Krishtin Jezu.

²⁵Kur Pali foli për drejtësinë, vetëpërmbytjen dhe gjykimin e ardhshëm, Feliksi u tremb e i tha: «Tani për tani mund të shkosh. Do të të thërras kur të kem kohë».

²⁶Ndërkohë shpresonte se Pali do t'i jepte para, prandaj e thërriste shpesh e fliste me të.

²⁷Si kaluan dy vjet, pas Feliksit erdhi Porc Festi dhe Feliksi, meqë donte t'u bënte një nder judenjve, e la Palin në burg.

Veprat 25

Pali kërkon të gjykohet prej Cezarit

¹Tri ditë pasi kishte arritur në provincë, Festi shkoi nga Cezarea në Jerusalem.

²Aty kryepriiftërinjtë dhe krerët e judenjve i paraqitën padinë kundër Palit. Ata iu lutën

³dhe i kërkuan si nder që ta dërgonte Palin në Jerusalem. Ndërkohë kishin përgatitur një pritë për ta vrarë rrugës.

⁴Festi u përgjigj se Pali ruhej në Cezare dhe se ai vetë do të shkonte së shpejti atje.

⁵Ai u tha: «Atëherë, krerët tuaj le të vijnë me mua dhe, nëse ai njeri ka bërë ndonjë faj, le të ngrenë padi kundër tij».

⁶Pasi ndenji mes tyre jo më shumë se tetë apo dhjetë ditë, Festi shkoi në Cezare. Të nesërmen u ul në fronin e gjykatësit dhe urdhëroi të sillnin Palin.

⁷Kur arriti Pali, atë e rrethuan judenjtë që kishin ardhur nga Jerusalemi dhe bënë shumë padi të rënda kundër tij, por që nuk mund t'i vërtetonin.

⁸Pali u mbrojt kështu: «Unë nuk kam bërë mëkat as kundër ligjit të judenjve, as kundër tempullit, as kundër Cezarit».

⁹Por Festi, meqë donte t'u bënte nder judenjve, e pyeti Palin: «A dëshiron të shkosh në Jerusalem dhe të gjykohesh atje para meje për këto padi? ».

¹⁰Pali i tha: «Unë jam para gjykatës së Cezarit dhe këtu duhet të gjykohem. Judenjve nuk u kam bërë asnjë padrejtësi dhe ti e di shumë mirë këtë».

¹¹Nëse jam në faj dhe nëse kam bërë diçka që meriton vdekjen, jam gati të vdes. Por, nëse nuk qëndron asnjë nga gjërat për të cilat më kanë paditur, askush nuk mund të më dorëzojë tek ata. Unë kërkoj që të gjykohem prej Cezarit».

¹²Atëherë Festi, pasi foli me këshillin e vet, iu përgjigj: «Kërkove të gjykohesh prej Cezarit, te Cezari do të shkosh».

Pali para mbretit Agripa

¹³Pasi kaluan disa ditë, mbreti Agripa e Bernika arritën në Cezare për të përshëndetur Festin.

¹⁴Meqë ata po rrinin aty disa ditë, Festi i paraqiti mbretit rastin e Palit dhe i tha: «Këtu është një njeri që e ka lënë Feliksi në burg».

¹⁵Kur isha në Jerusalem, kryepriiftërinjtë dhe pleqtë e judenjve më paraqitën paditë kundër tij dhe më kërkuan ta dënoj.

¹⁶Unë u thashë se nuk është zakon i romakëve që ta dënojnë dikë, nëse i padituri nuk takohet me paditësit ballë për ballë dhe nëse nuk i jepet mundësia të mbrohet kundër padisë».

¹⁷Ata që kishin ngritur padinë erdhën këtu bashkë me mua dhe unë, pa humbur kohë, u ula të nesërmen në fronin e gjykatësit dhe urdhërova që të ma sillnin atë njeri».

¹⁸Paditësit dolën para meje, por nuk ngritën kundër tij asnjë padi nga ato që prisja unë.

¹⁹Të dyja palët kundërshtonin njëra-tjetrën në lidhje me disa çështje të fesë së tyre dhe me një farë Jezui që ka vdekur, por që Pali thotë se është gjallë.

²⁰Meqë nuk dija si ta hetoja këtë çështje, e pyeta nëse dëshironte të shkonte në Jerusalem e të gjykohej atje për këto gjëra,

²¹por Pali kërkoi që të mbahej i burgosur, derisa çështja t'i kalonte për gjykim Lartmadhërisë së tij. Prandaj urdhërova që ta ruanin derisa të mund ta dërgoj te Cezari».

²²Agripa i tha Festit: «Dëshiroj ta dëgjoj edhe unë vetë këtë njeri». Festi i tha: «Nesër do ta dëgjosh».

²³Të nesërmen Agripa dhe Bernika erdhën me shumë madhështi. Ata hynë në sallë me komandantët e kohortave dhe me burrat e rëndësishëm të qytetit. Atëherë Festi dha urdhër që të sillnin Palin.

²⁴Festi tha: «O mbret Agripë dhe të gjithë ju që jeni këtu me ne, ky është njeriu për të cilin mbarë populli i Judesë më është drejtuar mua, edhe në Jerusalem, edhe këtu, me kërkesën që ky të mos jetojë më.

²⁵Por unë nuk gjeta tek ai asnjë faj që të meritojë vdekjen dhe meqenëse ai kërkoi të gjykohej para Lartmadhërisë së tij, vendosa që ta dërgoj atje.

²⁶Nuk kam asgjë të saktë që t'i shkruaj tim zoti për të. Për këtë arsye e solla para të gjithëve ju, veçanërisht para teje, o mbret Agripë, që, pasi ta kemi marrë në pyetje, të kem ç'ti shkruaj.

²⁷Sepse më duket e paarsyeshme të dërgoj një të burgosur pa shënuar edhe paditë që ngrihen kundër tij».

Veprat 26

Mbrojtja e Palit para Agripës

¹Agripa i tha Palit: «Ke leje të flasësh për veten». Atëherë Pali ngriti dorën dhe u mbrojt kështu:

²«E quaj veten të lumtur që po mbrohem sot para teje, o mbret Agripë, për të gjitha paditë që judenjtë kanë ngritur kundër meje,

³sepse ti i njeh mirë të gjitha zakonet dhe mosmarrëveshjet e judenjve. Prandaj, të lutem, më dëgjo me durim.

⁴Të gjithë judenjtë e dinë sesi kam jetuar që kur kam qenë i ri. Kam jetuar që nga fillimi mes popullit tim, në Jerusalem.

⁵Ata më njohin që prej shumë kohësh dhe mund të dëshmojnë se unë i përakisja sektit më të rreptë të fesë sonë dhe se kam jetuar si farise.

⁶Ndërsa tani qëndroj këtu për t'u gjykuar për shkak se shpresoj në premtimin që Perëndia u ka dhënë etërve tanë,

⁷të cilin dymbëdhjetë fiset tona shpresojnë ta arrijnë, duke adhuruar Perëndinë ditë e natë me përkushtim. Për këtë shpresë, o mbret, më kanë paditur judenjtë.

⁸Përse ju duket e pabesueshme që Perëndia të ngjallë të vdekurit?

⁹Edhe unë vetë kam menduar se duhej të bëja gjithçka që mundesha kundër emrit të Jezuit të Nazaretit

¹⁰dhe këtë gjë bëra në Jerusalem. Me autoritetin që mora nga kryepriiftërinjtë kam çuar në burg shumë nga besimtarët e krishterë dhe kam dhënë miratimin tim kur i dënonin me vdekje.

¹¹Shpeshherë, në të gjitha sinagogat, jam munduar që me anë të dhunës t'i detyroj të mohojnë besimin e tyre dhe zemërimi im kundër tyre ishte aq i madh, sa që i kam përndjekur edhe në qytetet e huaja. »

Pali tregon sesi u bë i krishterë

(Vap 9.1-19; 22.6-16)

¹²«Kështu, u nisa për në Damask me autoritetin dhe lejen e kryepriiftërinjve.

¹³Gjatë rrugës, aty nga mesdita, o mbret, pashë një dritë nga qielli që ishte më e shndritshme se dielli, që shndriti rreth meje dhe atyre që udhëtonin me mua.

¹⁴Ramë të gjithë përdhe dhe unë dëgjova një zë që më tha në hebraisht: “Saul, Saul, përse më përndjek? Do të lëndohesh duke hedhur shkelma kundër hostenit. ”

¹⁵Unë e pyeta: “Kush je ti, o Zot? ”. Zoti m’u përgjigj: “Unë jam Jezui që ti po përndjek,

¹⁶por ngrihu e qëndro në këmbë. T’u shfaqta që të të bëj shërbëtorin tim e që të dëshmosh ato që pe dhe ato që do të të tregoj.

¹⁷Unë do të të mbroj edhe nga populli yt, edhe nga kombet pagane, te të cilat po të dërgoj

¹⁸që t’u hapësh sytë, që të kthehen nga errësira në dritë dhe nga pushteti i Satanit te Perëndia. Kështu me anë të besimit në mua, do të marrin faljen e mëkateve dhe do të jenë mes atyre që i përkasin Perëndisë. ”»

Pali flet për predikimin e vet

¹⁹«Pas kësaj, o mbret Agripë, unë nuk mund të tregohesha i pabindur ndaj vegimit qiellor,

²⁰por fillova të predikoj së pari në Damask e në Jerusalem, dhe pastaj në mbarë krahinën e Judesë, si edhe te kombet pagane, se ata duhet të pendohen e të kthehen te Perëndia dhe se duhet të bëjnë vepra që tregojnë se janë penduar.

²¹Për këtë arsye judenjtë më kapën në tempull dhe u orvatën të më vrisnin.

²²Deri më sot më ka ndihmuar Perëndia dhe unë jam këtu për t’i dhënë dëshmi të madhit e të voglit. Unë nuk them asgjë tjetër, përveç atyre që thanë profetët dhe Moisiu se do të ndodhnin:

²³se Krishti do të vuante, do të ngjallej i pari prej të vdekurve e do t’u bënte të njohur dritën edhe popullit tonë, edhe kombeve pagane».

Pali i kërkon Agripës që të besojë

²⁴Ndërsa Pali po thoshte këto fjalë në mbrojtje të vetes, Festi tha me zë të lartë: «Ke lajthitur, Pal! Po çmendesh nga të mësuarit e tepërt».

²⁵Por Pali tha: «Nuk kam lajthitur, o i madhërishmi Fest, por po them fjalë të vërteta dhe të arsyeshme.

²⁶Mbreti i njeh mirë këto gjëra, prandaj unë flas hapur me të. Jam i sigurt se asnjë nga këto gjëra nuk është e panjohur për të, sepse këto nuk kanë ndodhur në fshehtësi.

²⁷O mbret Agripë, a u beson profetëve? Unë e di se ti u beson».

²⁸Agripa i tha Palit: «Për pak edhe po ma mbush mendjen të bëhem i krishterë».

²⁹Pali u përgjigj: «Unë i lutem Perëndisë që herët a vonë jo vetëm ti, por edhe që të gjithë ata që po më dëgjojnë sot të bëhen si unë, përveç këtyre prangave! ».

³⁰Atëherë mbreti, qeveritari, Bernika dhe të gjithë ata që ishin ulur me ta u ngritën

³¹dhe kur po dilnin, i thoshin njëri-tjetrit: «Ky njeri nuk ka bërë asgjë, që të meritojë vdekjen apo burgimin».

³²Agripa i tha Festit: «Po të mos kishte kërkuar të gjykohej prej Cezarit, ky njeri mund të ishte lënë i lirë».

Veprat 27

Pali udhëton për në Romë

¹Kur u vendos të lundronim për në Itali, Palin dhe disa të burgosur të tjerë i çuan te një njeri me emrin Jul, centurion i kohortës perandorake.

²Ne hipëm në një anije nga Adramiti, që do të kalonte nga portet përgjatë brigjeve të Azisë dhe u nisëm. Me ne ishte edhe Aristarku, një maqedonas nga Selaniku.

³Të nesërmen mbërritëm në Sidon. Juli u soll me dashamirësi me Palin dhe e lejoi të shkonte te miqtë e vet, që ata të kujdeseshin për të.

⁴Prej aty u nisëm e lundruam përgjatë Qipros, se e kishim erën kundër.

⁵Pasi kaluam detin gjatë brigjeve të Kilikisë dhe të Pamfilisë, arritëm në Mirë të Likisë.

⁶Aty centurioni gjeti një anije nga Aleksandria, që shkonte për në Itali dhe na hipi në atë anije.

⁷Për disa ditë lundruam ngadalë dhe me vështirësi arritëm përballë Knidit. Meqë kishim erën kundër, lundruam poshtë Kretës, përbri Salmonit.

⁸Lundruam me shumë vështirësi përgjatë bregut dhe arritëm në një vend që quhej 'Portet e Mira', pranë qytetit të Laseas.

⁹Kishte kaluar shumë kohë dhe lundrimi ishte bërë i rrezikshëm, sepse kishte kaluar edhe koha e agjërimit të vjeshtës. Atëherë Pali i këshilloi

¹⁰e u tha: «Burra, unë mendoj se lundrimi do të jetë i rrezikshëm e do të humbasim jo vetëm ngarkesën dhe anijen, por edhe jetët tona».

¹¹Por centurioni dëgjoi timonierin dhe të zotin e anijes dhe nuk ua vuri veshin fjalëve të Palit.

¹²Meqë ai port nuk ishte i përshtatshëm për të dimëruar, shumica ishte e mendimit të largoheshin prej aty dhe mundësisht të arrinin në Fenikë, ku do të kalonin dimrin. Ky ishte një port i Kretës që shihte nga jugperëndimi dhe veriperëndimi.

Stuhia në det

¹³Kur filloi të frynte një erë e lehtë, ata menduan se do t'ia arrinin qëllimit. Kështu ngritën spirancat dhe lundruan afër brigjeve të Kretës.

¹⁴Por nuk kaloi shumë kohë dhe mbi ishull filloi një erë e vrullshme verilindore që quhet Eurakilon.

¹⁵Ajo e rrëmbeu anijen dhe ishte e pamundur të lundronim kundër erës. Nuk kishim ç'të bënim dhe e lamë erën të na hidhte sa andej-këtej.

¹⁶Kur po kalonim poshtë një ishulli të vogël që quhet Kauda, me shumë vështirësi arritëm të kapnim varkën e shpëtimit.

¹⁷Pasi e ngritën lart varkën e shpëtimit, përdorën litarë për ta lidhur anijen e për ta bërë më të fortë. Nga frika se mos ngecnin në rërë pranë Sirtit, hodhën spirancën pluskuese dhe e lanë anijen ta merrte era.

¹⁸Meqenëse stuhia po na përplaste furishëm sa andej-këtej, të nesërmen hodhën në det ngarkesën,

¹⁹ndërsa ditën e tretë hodhën në det me duart e tyre gjithë pajisjet e anijes.

²⁰Për shumë ditë nuk pamë as diell, e as yje. Stuhia sa vinte e bëhej më e fortë dhe kështu na humbi çdo shpresë shpëtimi.

²¹Pasi nuk kishin ngrënë për shumë kohë, Pali u ngrit e tha: «Burra, duhej të më kishit dëgjuar dhe të mos ishim nisur nga Kreta. Kështu do ta kishim shmangur këtë rrezik e këtë dëm.

²²Tani ju këshilloj që të mos ju lëshojë zemra, sepse asnjëri prej jush nuk do ta humbë jetën, por anija do të shkatërrohet.

²³Mbrëmë m'u shfaq një engjëll i Perëndisë, të cilit i përkas dhe të cilin adhuroj

²⁴e më tha: “Mos ki frikë, o Pal! Ti duhet do të dalësh para Cezarit dhe prandaj Perëndia ua ka falur jetën të gjithëve atyre që po lundrojnë me ty.”

²⁵Kështu, merrni zemër, se unë kam besim në Perëndinë se do të bëhet ashtu siç më tha engjëlli.

²⁶Ne do të përfundojmë në një ishull».

²⁷Ishte nata e katërmbëdhjetë dhe, ndërsa po lundronim në Detin Mesdhe, rreth mesnatës detarët menduan se po i afroreshin tokës.

²⁸Atëherë lëshuan matësin e thellësisë dhe panë se thellësia ishte rreth tridhjetë e shtatë metra. Pak më vonë e matën përsëri thellësinë dhe ajo ishte njëzet e tetë metra.

²⁹Nga frika se mos përplaseshim me ndonjë shkëmb, hodhën katër spiranca nga kiçi dhe uronin që të zbardhte sa më shpejt.

³⁰Detarët donin ta braktisnin anijen dhe kishin ulur varkën e shpëtimit në det, gjoja për të vënë spirancat në bash.

³¹Pali i tha centurionit dhe ushtarëve: «Nëse këta njerëz nuk qëndrojnë në anije, ju nuk do të mund të shpëtoni».

³²Atëherë ushtarët i prenë litarët e varkës së shpëtimit dhe e lanë të binte në det.

³³Ndërsa prisnin që të zbardhte, Pali i nxiti të gjithë të hanin diçka dhe u tha: «Sot është dita e katërbëdhjetë që prisni të uritur e pa ngrënë asgjë.

³⁴Prandaj po ju këshilloj të hani diçka nëse doni të jetoni. Askush nga ju nuk do të humbë as edhe një fije floku».

³⁵Pasi tha këto, mori bukën, falënderoi Perëndinë para të gjithëve, e theu dhe filloi të hante.

³⁶Atëherë të gjithë morën zemër dhe hëngrën.

³⁷Të gjithë bashkë bëheshim dyqind e shtatëdhjetë e gjashtë veta.

³⁸Pasi u ngopën, e hodhën drithin në det dhe e lehtësuan anijen.

Anija mbytet

³⁹Kur zbardhi, panë tokë, por nuk e dinin ku ishin. Atëherë vunë re një gji me një breg ranor dhe aty donin ta nxirrnin anijen, po të mundnin.

⁴⁰Kështu shkëputën spirancat nga anija dhe i lanë të binin në det. Në të njëjtën kohë liruan litarët e timonëve. Pastaj ngritën velin ballor që ta kapte era dhe u drejtuan drejt bregut.

⁴¹Por hasën në një cekëtinë dhe anija ngeci në rërë. Bashi u ngul në rërë, ndërsa kiçi po copëtohej nga forca e dallgëve.

⁴²Ushtarët menduan t'i vrisnin të burgosurit, që asnjëri nga ata të mos ikte me not,

⁴³por centurioni, që donte të shpëtonte Palin, i ndaloi ta bënin këtë. Ata që mund të notonin, i urdhëroi të hidheshin nga anija e të shkonin drejt tokës,

⁴⁴ndërsa të tjerët të kapeshin pas ndonjë dërrase apo ndonjë cope të mbetur nga anija. Kështu të gjithë arritën shëndoshë e mirë në breg.

Veprat 28

Pali në Maltë

¹Pasi shpëtuam, morëm vesh se ishulli quhej Maltë.

²Vendasit treguan një dashmirësi të pazakontë ndaj nesh. Ata ndezën një zjarr e na mblodhën të gjithëve rreth tij, sepse kishte filluar të binte shi e bënte ftohtë.

³Pali kishte mbledhur një krah dru dhe po i vinte në zjarr kur iu lidh rreth dorës një nepërkë, që doli për shkak të të nxehtit.

⁴Kur e panë vendasit gjarprin që varej në dorën e tij, i thanë njëri-tjetrit: «Ky njeri duhet të jetë vrasës. Edhe pse i shpëtoi detit, drejtësia hyjnore nuk e lejoi të jetojë».

⁵Pali e shkundi gjarprin në zjarr e nuk pësoi asgjë të keqe.

⁶Ata po prisnin që të ënjtej, apo të binte i vdekur menjëherë, por, pasi pritën shumë dhe panë se nuk po i ndodhte asgjë e pazakontë, ndërruan mendje e filluan të thoshin se ai ishte perëndi.

⁷Afër atij vendi gjendeshin tokat e të parit të ishullit me emrin Publi. Ai na priti e na strehoi miqësisht për tri ditë.

⁸I ati i Publit ishte i sëmurë në shtrat me ethe e dizenteri. Pali iu afrua atij, u lut, shtriu duart mbi të dhe e shëroi.

⁹Pasi ndodhi kjo gjë, edhe të sëmurët e tjerë të ishullit erdhën te Pali dhe u shëruan.

¹⁰Ata na nderuan shumë dhe, kur po niveshim, na dhanë me vete gjithçka që na nevojitej.

Pali në Romë

¹¹Pas tre muajsh u nisëm me një anije të Aleksandrisë, që e kishte kaluar dimrin në ishull dhe që mbante emblemën e Dioskurëve.

¹²U ndalëm në Sirakuzë e ndenjëm aty tri ditë.

¹³Pastaj lundruam përgjatë bregut dhe mbërritëm në Regjio. Pas një dite filloi të frynte juga dhe për dy ditë arritëm në Pocuol.

¹⁴Aty gjetëm disa vëllezër besimtarë vendas, të cilët na u lutën të rrinim me ta shtatë ditë. Pastaj shkuam në Romë.

¹⁵Vëllezërit besimtarë që ishin atje, kur dëgjuan për ne, erdhën që nga Forumi i Apit e nga Tri Tavernat për të na takuar. Kur i pa, Pali falënderoi Perëndinë e mori zemër.

¹⁶Pasi mbërritën në Romë, Palin e lejuan të jetonte vetëm dhe i vunë një ushtar për ta ruajtur.

Pali predikon në Romë

¹⁷Pas tri ditësh, Pali thirri krerët e judenjve dhe kur u mbledhën, u tha: «Vëllezër, edhe pse nuk kam bërë asgjë kundër popullit tonë apo traditave të etërve tanë, më kapën në Jerusalem dhe më dorëzuan në duart e romakëve.

¹⁸Pasi më morën në pyetje, romakët deshën të më lironin, sepse nuk gjetën asnjë faj që të më dënonin me vdekje.

¹⁹Por judenjtë kundërshtuan dhe unë u detyrova të kërkoj që të gjykohem prej Cezarit. Këtë nuk e bëra për të ngritur ndonjë padi kundër popullit tim.

²⁰Prandaj edhe kam kërkuar t'ju takoj e të flas me ju, sepse unë jam nën këto pranga për shkak të atij tek i cili shpreson edhe Izraeli».

²¹Ata i thanë: «Nuk kemi marrë asnjë letër nga Judeja për ty dhe asnjë nga vëllezërit judenj që kanë ardhur këtu, nuk na ka treguar gjë e as ka folur keq për ty.

²²Megjithatë, ne duam të dëgjojmë nga ti çfarë mendon, sepse e dimë se kudo flitet kundër këtij sekti».

²³Ata caktuan një ditë për ta takuar dhe shumë veta shkuan atje ku banonte ai. Që nga mëngjesi deri në mbrëmje ai u shtjellonte dhe u predikonte për mbretërinë e Perëndisë dhe përpiqej t'i bindte për Jezuin, duke filluar që nga ligji i Moisiut e deri te librat e profetëve.

²⁴Disa u bindën prej gjërave që tha, ndërsa të tjerët nuk besuan.

²⁵Kështu ata nuk ranë në një mendje me njëri-tjetrin dhe kur po largoheshin, Pali u tha: «Mirë u foli Shpirti i Shenjtë, etërve tuaj me anë të profetit Isaia

²⁶kur tha: *Shko te ky popull e thuaji: kanë veshë për të dëgjuar, por nuk kuptojnë, kanë sy për të parë, por nuk shikojnë.*

²⁷*Zemra e këtij populli është bërë e pandjeshme dhe u janë rënduar veshët. I kanë mbyllur sytë që të mos shohin me sy, të mos dëgjojnë me veshë, të mos kuptojnë me zemër, që të mos kthehen tek unë për t'i shëruar.*

^{28.29}Dijeni, pra, se Perëndia ua dërgoi këtë shpëtim kombeve pagane. Ato do të dëgjojnë».

³⁰Pali qëndroi plot dy vjet në shtëpinë që kishte marrë me qira, ku edhe priste të gjithë ata që shkonin tek ai.

³¹Ai u predikonte mbretërinë e Perëndisë dhe i mësonte të vërtetën e Zotit Jezu Krisht gjithë guxim e pa ngurruar.

Romakëve

Romakëve 1

Përshëndetje

¹Unë, Pali, jam shërbëtor i Krishtit Jezu dhe Perëndia më ka thirrur për të qenë apostull e më ka ndarë veç për të predikuar ungjillin e Perëndisë.

²Ky ungjill, që Perëndia e premtoi që më parë përmes profetëve të tij në Shkrimet e shenjta,

³flet për Birin e tij, Zotin tonë Jezu Krisht. Për sa i takon natyrës njerëzore, ai është pasardhës i Davidit,

⁴ndërsa me fuqinë e Shpirtit që shenjtëron, ai u dëftua Bir i Perëndisë kur u ngjall prej të vdekurve.

⁵Përmes tij Perëndia na ka dhënë hirin për të qenë apostuj, që të çojmë gjithë kombet drejt bindjes ndaj ungjillit dhe besimit në Krishtin, për lavdi të emrit të tij.

⁶Ndër këto kombe bëni pjesë edhe ju, sepse u thirrët nga Jezu Krishti.

⁷Po ju shkruaj të gjithëve ju në Romë, që Perëndia ju do e ju ka thirrur për të qenë të shenjtë: Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë dhe nga Zoti Jezu Krisht!

⁸Së pari, e falënderoj Perëndinë tim përmes Jezu Krishtit për ju të gjithë, sepse besimi juaj po bëhet i njohur në tërë botën.

⁹Perëndia, të cilit i shërbej me gjithë shpirt në predikimin e ungjillit të Birit të tij, është dëshmitari im se ju kujtoj pa pushim

¹⁰në lutjet e mia, gjithmonë. I kërkoj Perëndisë, që, nëse është vullneti i tij, të mund të vij te ju më në fund.

¹¹Kam shumë dëshirë t'ju shoh për t'ju dhënë ndonjë dhunti shpirtërore që të forcoheni

¹²dhe kështu të ngushëllohem i së bashku përmes besimit të njëri-tjetrit, besimit tuaj dhe besimit tim.

¹³Dua ta dini, o vëllezër, se shumë herë kam pasur ndërmend të vij te ju, që vepra ime të kishte fryt edhe te ju si te kombet e tjera, por kam qenë i penguar deri tani.

¹⁴Unë e kam për detyrë t'ju predikoj ungjillin si grekëve të qytetëruar, ashtu edhe barbarëve të paqytetëruar, si të diturve, ashtu edhe të paditurve.

¹⁵Prandaj, për sa më takon mua, jam i gatshëm t'ju shpall ungjillin edhe juve që jeni në Romë.

Fuqia e ungjillit

¹⁶Unë nuk kam turp për ungjillin, sepse ai është fuqia e Perëndisë për shpëtimin e të gjithëve atyre që besojnë, për judeun së pari, si dhe për paganin.

¹⁷Në ungjill zbulohet se Perëndia i bën njerëzit të drejtë përmes besimit të plotë, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *I drejti do të jetojë prej besimit.*

Faji i njerëzimit

¹⁸Zemërimi i Perëndisë zbulohet nga qielli kundër çdo mosbesimi e padrejtësie të njerëzve, që me padrejtësi i zënë frymën së vërtetës.

¹⁹Perëndia është i zemëruar me ta për shkak se gjithçka që mund të njihet për të është e dukshme, sepse vetë Perëndia ua ka bërë të dukshme atyre.

²⁰Që nga krijimi i botës cilësitë e padukshme të Perëndisë, fuqia e tij e përjetshme dhe natyra e tij hyjnore kuptohen dhe duken qartë prej gjërave që ka bërë. Prandaj ata nuk mund të kenë asnjë shfajësim.

²¹Sepse, ndonëse e njohën Perëndinë, nuk e përlehtëuan dhe nuk e falënderuan si Perëndi, por u marrosën në arsyetimet e tyre dhe zemra e tyre e pandjeshme u errësua.

²²Duke e mbajtur veten për të ditur, u bënë të marrë

²³dhe e shndërruan lavdinë e Perëndisë së pavdekshëm në një shëmbëllim të ngjashëm me njeriun e vdekshëm, me shpendët, me katërkëmbëshat dhe me rrëshqanorët.

²⁴Prandaj Perëndia i dorëzoi ata në epshet e ndyra të zemrave të tyre, që të çnderojnë trupat e njëri-tjetrit.

²⁵Ata e shndërruan të vërtetën e Perëndisë në gënjeshtër, adhuruan dhe i shërbyen krijesës në vend të Krijuesit, që është i bekuar përjetë. Amen!

²⁶Prandaj Perëndia i dorëzoi ata në epshe të turpshme. Gratë e tyre i shndërruan marrëdhëniet e natyrshme në marrëdhënie kundër natyrës.

²⁷Po ashtu edhe burrat, duke lënë marrëdhëniet e natyrshme me gratë, u ndezën në epshin e tyre për njëri-tjetrin. Burra kryen vepra të pahijshme me burra, duke marrë mbi vete shpagimin e duhur për fajin e tyre.

²⁸Meqenëse ata nuk pranuan ta njihnin Perëndinë, ai i dorëzoi në një mendje të çoroditur për të bërë gjëra që nuk duhen bërë.

²⁹Ata janë plot me padrejtësi, keqdashje, lakmi, ligësi, plot smirë, vrasje, grindje, dredhi dhe poshtërsi. Ata janë përgojues,

³⁰shpifës, armiq të Perëndisë, të pacipë, fodullë, mburravecë, trillues ligësish, të pabindur ndaj prindërve,

³¹të pamend, të pabesë, pa dashuri dhe të pamëshirshëm.

³²Ata e njohin urdhërimin e Perëndisë, që thotë se kush bën gjëra të tilla, meriton të vdesë. Megjithatë, ata jo vetëm i bëjnë këto, por edhe miratojnë të tjerët që i bëjnë.

Romakëve 2

Gjykimi i drejtë i Perëndisë

¹Ti, o njeri, që gjykon të tjerët, kushdo qofsh, nuk ke asnjë shfajësim. Duke gjykuar tjetrin, dënon vetveten, sepse ti që gjykon, bën të njëjtat gjëra.

- ²Ne e dimë se gjykimi i Perëndisë për ata që bëjnë këto gjëra është sipas së vërtetës.
- ³A mendon se do t'i shpëtosh gjyqimit të Perëndisë, o njeri, që gjykon ata që bëjnë të njëjtat gjëra që i bën edhe ti?
- ⁴Apo i përçmon pasuritë e mirësisë, të durimit dhe zemërgjerësisë së Perëndisë pa e ditur se mirësia e tij të çon në pendim?
- ⁵Por me ashpërsinë tënde dhe me zemrën e papenduar po i përgatit vetes një zemërim të madh për ditën kur Perëndia do të zbulojë zemërimin dhe gjykimin e tij të drejtë.
- ⁶Perëndia do ta shpërblejë çdonjërin sipas veprave të veta.
- ⁷Atyre që me durim kërkojnë lavdi, nder e pavdekësi në vepra të mira, do t'u japë jetën e amshuar,
- ⁸ndërsa ata që janë kryeneçë e nuk i binden së vërtetës, por i binden padrejtësisë, i pret zemërimi dhe tërbimi i Perëndisë.
- ⁹Për çdo qenie njerëzore që bën ligësi do të ketë mundim e ankth, së pari për judeun, por edhe për paganin.
- ¹⁰Po për këdo që bën të mirën, do të ketë lavdi, nder e paqe, së pari për judeun, por edhe për paganin.
- ¹¹Sepse Perëndia nuk është i njëanshëm.
- ¹²Të gjithë ata që kanë mëkatuar pa e njohur ligjin e Moisiut, nuk do të ndëshkohen sipas këtij ligji, ndërsa të gjithë ata që kanë mëkatuar duke e njohur ligjin e Moisiut, do të gjykohen sipas tij.
- ¹³Të drejtë para Perëndisë nuk janë ata që e dëgjojnë ligjin e Moisiut, por ata që e zbatojnë atë.
- ¹⁴Kur kombet pagane që nuk e kanë ligjin e Moisiut, zbatojnë vetvetiu çfarë thotë ky ligj, megjithëse nuk e kanë ligjin e Moisiut, ato veprojnë si ta kishin atë brenda vetes së tyre.

¹⁵Me këtë ata tregojnë se urdhërimet e ligjit të Moisiut janë të shkruara në zemrat e tyre, gjë për të cilën dëshmon edhe ndërgjegjja e tyre, edhe mendimet e tyre të brendshme, që herë i akuzojnë për faj e herë i shfajsojnë.

¹⁶Kjo do të dalë në dritë ditën kur Perëndia do të gjykojë të fshehtat e njerëzve përmes Krishtit Jezu, siç e pohon ungjilli që predikoj unë.

Judenjtë dhe ligji i Moisiut

¹⁷Çfarë të themi për ty që e quan veten jude? Ti mbështetesh në ligjin e Moisiut dhe mburresh me Perëndinë,

¹⁸e njeh vullnetin e tij dhe ligji i Moisiut të ka mësuar të dallosh të mirën.

¹⁹Ti je i bindur se je udhëheqës i të verbërve dhe dritë për ata që janë në errësirë,

²⁰edukator i të panxënëve dhe mësues i të miturve në besim, sepse në ligjin e Moisiut ke dijen e plotë dhe gjithë të vërtetën.

²¹Ti, pra, që mëson të tjerët, nuk mëson dot veten? Ti që predikon se nuk duhet vjedhur, vjedh?

²²Ti që thua se nuk duhet bërë tradhti bashkëshortore, bën tradhti bashkëshortore? Ti që ke neveri idhujt, plaçkit tempuj?

²³Ti që mburresh me ligjin e Moisiut, çnderon Perëndinë duke e shkelur këtë ligj?

²⁴Sepse, siç thotë Shkrimi i shenjtë: *për shkakun tuaj emri i Perëndisë shahet ndër kombet pagane.*

²⁵Rrethprerja është e dobishme nëse ti zbaton ligjin e Moisiut; por nëse je shkelës i tij, rrethprerja jote nuk vlen.

²⁶Prandaj, nëse i parrethpreri respekton urdhërimet e ligjit të Moisiut, a nuk do t'ia njohë atij Perëndia parrethprerjen si rrethprerje?

²⁷Ai që është i parrethprerë, por e zbaton ligjin e Moisiut, do të të gjykoj ty, që, megjithëse je i rrethprerë dhe e ke të shkruar ligjin e Moisiut, je shkelës i këtij ligji.

²⁸Sepse jude i vërtetë nuk është ai që duket i tillë së jashtmi dhe rrethprerja nuk është diçka e jashtme apo trupore;

²⁹por jude i vërtetë është ai që është i tillë së brendshmi. Rrethprerja e vërtetë është ajo e zemrës, që bëhet me Shpirtin e Shenjtë e jo me shkronjën e ligjit të Moisiut. Lavdia e judeut të vërtetë nuk vjen nga njerëzit, por nga Perëndia.

Romakëve 3

¹Pra, cila është epërsia e judeut? Apo çfarë dobie ka rrethprerja?

²Ajo ka shumë dobi nga çdo pikëpamje. Së pari, sepse judenjve iu besuan fjalët e Perëndisë.

³E çfarë pra? Nëse disa prej tyre nuk i qëndruan besnik Perëndisë, mos vallë mosbesimi i tyre do të shfuqizonte besnikërinë e tij?

⁴Larg qoftë! Perëndia është i vërtetë në çdo gjë, megjithëse të gjithë njerëzit janë gënjeshtarë! Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Që ti të dalësh i drejtë në fjalët e tua dhe të triumfosh kur të gjykohesh.*

⁵Por, nëse padrejtësia jonë nxjerr në pah drejtësinë e Perëndisë, çfarë të themi atëherë? Po të arsyetoja si njeri, do të shtroja pyetjen: Mos vallë është i padrejtë Perëndia kur na ndëshkon?

⁶Larg qoftë! Përndryshe, si do ta gjykojë Perëndia botën?

⁷Nëse gënjeshtria ime nxjerr më në pah të vërtetën e Perëndisë dhe i jep më shumë lavdi atij, përse u dashka të gjykohem ende si mëkatar?

⁸Atëherë, përse të mos themi: «Le të bëjmë të keqen, që të vijë e mira! », siç na përflasin disa dhe na akuzojnë se paskemi thënë? Këta e meritojnë ndëshkimin.

Asnjë nuk është i drejtë

⁹Çfarë pra? A kemi epërsi ne judenjtë? Aspak! Sepse sapo e treguam se të gjithë, si judenjtë edhe paganët janë nën mëkat,

¹⁰sikurse thotë edhe Shkrimi i shenjtë: *Asnjëri nuk është i drejtë, as edhe një.*

¹¹Nuk gjendet asnjë që kupton. Nuk gjendet asnjë që kërkon Perëndinë.

¹²Të gjithë kanë dalë nga udha dhe janë rrënuar. Asnjëri nuk bën të mirën, as edhe një i vetëm.

¹³Gryka e tyre është varr i hapur. Me gjuhë kanë mashtruar. Nën buzë kanë helm nepërkash.

¹⁴Gojën e kanë plot me mallkime e hidhësi.

¹⁵Këmbët e tyre vrapojnë për të derdhur gjak.

¹⁶Në udhët e tyre ka rrënim e mjerim.

¹⁷Ata nuk e kanë njohur udhën e paqes

¹⁸dhe nuk e kanë parasysh frikën e Perëndisë.

¹⁹Ne e dimë se çfarëdo që thotë ligji i Moisiut, e thotë për ata që janë nën këtë ligj, kështu që çdo gojë të heshtë dhe gjithë bota të gjykohet prej Perëndisë.

²⁰Asnjëri nuk do të bëhet i drejtë para Perëndisë nga veprat që urdhëron ligji i Moisiut, sepse nëpërmjet këtij ligji vjen vetëm njohja e mëkatit.

I drejtë përmes besimit

²¹Por tani na është shfaqur se Perëndia na bën të drejtë pa ndërmjetësinë e ligjit të Moisiut, gjë që e kanë dëshmuar ligji i Moisiut e profetët.

²²Perëndia i bën të drejtë, përmes besimit në Jezu Krishtin, të gjithë ata që besojnë në të. Perëndia nuk bën dallim mes judenjve dhe paganëve,

²³sepse të gjithë kanë mëkatuar dhe nuk e kanë lavdinë e Perëndisë.

²⁴Ata u bënë të drejtë falas, me hirin e tij, përmes Krishtit Jezu, që i shpengoi nga mëkati.

²⁵Perëndia e kushtoi Jezuin si fli pajtimi, që përmes besimit në gjakun e tij të tregojë drejtësinë e tij për faljen e mëkateve të kryera më parë.

²⁶Në atë kohë Perëndia ishte i duruar me mëkatin, ndërsa në kohën e tanishme ai dëfton sesi i bën të drejtë njerëzit, duke dashur të tregojë se është vetë i drejtë dhe se bën të drejtë ata që besojnë në Jezuin.

²⁷Ku shkoi mburrja? Ajo mori fund. Prej cilit ligj? Atij të veprave? Jo prej tij, por nëpërmjet ligjit të besimit.

²⁸Ne, pra, mendojmë se njeriu bëhet i drejtë prej besimit, pa veprat që urdhëron ligji i Moisiut.

²⁹A është vallë Perëndia, Perëndi i judenjve? A nuk është ai edhe Perëndia i kombeve të tjera? Po, ai është edhe Perëndi i kombeve të tjera,

³⁰sepse ka vetëm një Perëndi. Ai do të bëjë të drejtë të rrethprerët prej besimit dhe të parrethprerët nëpërmjet besimit.

³¹Mos vallë nëpërmjet besimit shfuqizojmë ligjin e Moisiut? Larg qoftë! Përkundrazi, e vëmë në vendin e vet.

Romakëve 4

Shembulli i Abrahamit

¹Ç'të themi, pra, për Abrahamin, stërgjyshin tonë? Çfarë fitoi ai si njeri?

²Nëse Abrahami do të ishte bërë i drejtë falë veprave, atëherë ai do të kishte pse të mburrej, por jo para Perëndisë.

³Çfarë thotë Shkrimi i shenjtë? *Abrahami i besoi Perëndisë dhe për shkak të besimit Perëndia e bëri atë të drejtë.*

⁴Shpërblimi që i jepet punëtorit nuk është dhuratë, por është një detyrim ndaj tij.

⁵Ndërsa ai që nuk ka vepra, por i beson Perëndisë që bën të drejtë mëkatarin, për shkak të besimit, bëhet i drejtë.

⁶Po ashtu edhe Davidi e quan të lum njeriun që Perëndia e bën të drejtë pa vepra:

⁷Lum ata të cilëve u janë falur paudhësitë dhe u janë fshirë mëkatet!

⁸Lum njeriu të cilit Zoti nuk do t'ia llogarisë mëkatin!

⁹A vlen kjo lumni vetëm për të rrethprerët apo edhe për të parrethprerët? Ne sapo thamë: *Për shkak të besimit Perëndia e bëri të drejtë Abrahamin.*

¹⁰Po kur e bëri të drejtë? Kur ishte i rrethprerë apo kur ishte i parrethprerë? Jo kur ishte i rrethprerë, po kur ishte i parrethprerë.

¹¹Abrahami e mori shenjën e rrethprerjes si vulë që tregonte se ishte bërë i drejtë përmes besimit kur ishte ende i parrethprerë. Kështu, ai u bë ati i të gjithë atyre që besojnë në Perëndinë pa u rrethprerë, në mënyrë që Perëndia t'i bëjë të drejtë për shkak të besimit.

¹²Ai u bë edhe ati i atyre të rrethprerëve që nuk janë vetëm të rrethprerë, por që edhe ecin në gjurmët e besimit që kishte ati ynë, Abrahami, para se të rrethpritej.

Premtimi përmbushet përmes besimit

¹³Perëndia i premtoi Abrahamit dhe pasardhësve të tij se Abrahami do të trashëgonte botën jo përmes bindjes ndaj ligjit të Moisiut, por përmes besimit që e bëri atë të drejtë.

¹⁴Nëse ata që i binden ligjit të Moisiut do të bëheshin trashëgimtarë të premtimit, atëherë besimi do të ishte i kotë dhe premtimi nuk do të kishte më vlerë.

¹⁵Sepse ligji i Moisiut sjell zemërimin e Perëndisë, por ku nuk ka ligj, nuk ka as shkelje të ligjit.

¹⁶Prandaj, premtimi përmbushet prej besimit, që të jetë nga hiri i Perëndisë dhe të jetë i sigurt për të gjithë pasardhësit e Abrahamit, jo vetëm për ata që e zbatojnë ligjin e Moisiut, por edhe për ata që besojnë si Abrahami. Ai është ati i ne të gjithëve,

¹⁷sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Të kam bërë atë të shumë kombeve.* Ai është ati ynë para Perëndisë të cilit i besoi, Perëndisë që u jep jetë të vdekurve dhe që me anë të fjalës së tij krijoi gjithçka që nuk ekzistonte më parë.

¹⁸Kundër çdo shprese, Abrahami besoi me shpresë se do të bëhej *atë i shumë kombeve*, sipas asaj që ishte thënë: *Kështu do të jenë pasardhësit e tu.*

¹⁹Abrahamit nuk iu dobësua besimi edhe kur ishte rreth njëqind vjeç dhe kuptoi se trupi i tij dhe i Sarës ishin pothuaj të vdekur e kështu nuk mund të lindnin fëmijë.

²⁰Ai nuk e humbi besimin dhe nuk dyshoi në premtimin e Perëndisë, por u forcua prej besimit dhe i dha lavdi Perëndisë.

²¹Ai ishte plotësisht i bindur se Perëndia ishte në gjendje të bënte gjithçka kishte premtuar.

²²Prandaj, për shkak të besimit, *Perëndia e bëri të drejtë.*

²³Fjalët ‘u bë i drejtë’ nuk u shkruan vetëm për të,

²⁴por edhe për ne. Të drejtë do të na bëjë edhe ne që i besojmë atij që e ngjalli Zotin tonë Jezu prej të vdekurve.

²⁵Ai iu dorëzua vdekjes për shkak të paudhësive tona dhe u ngjall që ne të bëhemi të drejtë.

Romakëve 5

Të pajtuar me Perëndinë

¹Përderisa jemi bërë të drejtë prej besimit, kemi paqe me Perëndinë përmes Zotit tonë Jezu Krisht.

²Përmes tij kemi hyrë me besim në hirin e Perëndisë, hir në të cilin qëndrojmë dhe krenohemi me shpresën se do të marrim pjesë në lavdinë e Perëndisë.

³Dhe jo vetëm kaq, por ne krenohemi edhe kur kalojmë vuajtje, sepse e dimë se vuajtja sjell durimin,

⁴durimi sjell qëndresën në sprovë dhe sprovat sjellin shpresën.

⁵Shpresa nuk na turpëron, sepse dashuria e Perëndisë është derdhur në zemrat tona përmes Shpirtit të Shenjtë që na u dha.

⁶Kur ne ishim ende të dobët në besim, Krishti vdiq në kohën e caktuar për ata që jetonin pa besim në Perëndinë.

⁷Në të vërtetë, vështirë se dikush do të jepte jetën për një njeri të drejtë. Ndoshta për një njeri të mirë dikush edhe do të guxonte të vdiste.

⁸Kur ishim ende mëkatarë, Krishti vdiq për ne. Me këtë Perëndia e tregoi dashurinë e tij për ne.

⁹Për më tepër, ne që tashmë jemi bërë të drejtë prej gjakut të Krishtit, do të shpëtojmë përmes tij edhe nga zemërimi i Perëndisë.

¹⁰Nëse u pajtuam me Perëndinë përmes vdekjes së Birit të tij kur ende ishim armiq me të, aq më tepër do të shpëtohem prej jetës së Birit të tij tani që jemi pajtuar me të.

¹¹Dhe jo vetëm kaq, por ne edhe krenohemi me Perëndinë përmes Zotit tonë Jezu Krisht, nëpërmjet të cilit tashmë jemi pajtuar me të.

Adami dhe Krishti

¹²Mëkati hyri në botë nëpërmjet një njeriu e nëpërmjet mëkatit hyri vdekja. Kështu vdekja depërtoi te të gjithë njerëzit, sepse të gjithë mëkatuan.

¹³Në të vërtetë, mëkati ishte në botë edhe përpara se të jepej ligji i Moisiut, mirëpo mëkati nuk njihej si i tillë përderisa nuk kishte ligj.

¹⁴Megjithatë, që nga koha e Adamit e deri te Moisiu vdekja mbretëroi edhe mbi ata që nuk bënë të njëjtin mëkat si të Adamit, i cili shkeli urdhërimin e Perëndisë. Adami është shembulli i atij që do të vinte.

¹⁵Por dhurata e hirit të Perëndisë nuk mund të krahasohet me shkeljen e Adamit. Nëse prej shkeljes së një njeriu të vetëm vdiqën të gjithë, aq më shumë do të teprojnë për të gjithë hiri i Perëndisë dhe dhurata me anë të hirit e bërë nga një njeri i vetëm, Jezu Krishti.

¹⁶Dhurata e Perëndisë nuk është si e keqja që solli mëkati i një njeriu; sepse gjykimi që erdhi nga mëkati i një njeriu solli ndëshkim; ndërsa dhurata e hirit që na u dha pas shumë shkeljesh, na bëri të drejtë.

¹⁷Nëse vdekja mbretëroi përmes një njeriu të vetëm për shkak të shkeljes së tij, aq më tepër do të mbretërojnë në jetë ata që përmes një njeriu, Jezu Krishtit, marrin hirin e begatë dhe dhuratën e Perëndisë, që na bën të drejtë.

¹⁸Prandaj, sikurse përmes shkeljes së një njeriu të vetëm erdhi ndëshkimi për të gjithë njerëzit, ashtu edhe përmes veprës së drejtë të një njeriu Perëndia i bën të drejtë dhe u jep jetë të gjithë njerëzve.

¹⁹Sikurse përmes mosbindjes së një njeriu të vetëm të gjithë u bënë mëkatarë, ashtu edhe përmes bindjes së një njeriu të vetëm të gjithë do të bëhen të drejtë.

²⁰Po kur erdhi ligji i Moisiut, u pa sesa të shumta ishin shkeljet. Mirëpo, aty ku mëkati ishte i shumtë, edhe më i shumtë ishte hiri i Perëndisë.

²¹Kështu, sikurse mëkati mbretëroi me anë të vdekjes, ashtu do të mbretërojë edhe hiri, duke na bërë të drejtë për të na çuar në jetën e amshuar përmes Jezu Krishtit, Zotit tonë.

Romakëve 6

Jetojmë për Krishtin, jo për mëkatin

¹Çfarë të themi, pra? A do të vazhdojmë të jetojmë në mëkat, që Perëndia të na japë më shumë hir?

²Larg qoftë! Ne kemi vdekur për sa i përket mëkatit. E si mund të jetojmë ende në të?

³Apo nuk e dini se të gjithë ne që u pagëzuam për t'u bashkuar me Krishtin Jezu, u pagëzuam duke u bashkuar me vdekjen e tij?

⁴Prandaj ne jemi varrosur me të përmes pagëzimit për t'u bashkuar me të në vdekjen e tij, në mënyrë që sikurse Krishti u ngjall prej të vdekurve përmes lavdisë së Atit, ashtu edhe ne të mund të jetojmë një jetë të re.

⁵Pra, nëse jemi bashkuar me të në vdekjen e tij, do të bashkohemi me të edhe në ngjalljen e tij.

⁶Ne e dimë se njeriu i vjetër që ishte në ne u kryqëzua me Krishtin që të shkatërrohet natyra jonë mëkatore e të mos jemi më skllëvër të mëkatit.

⁷Kush ka vdekur, është çliruar nga mëkati.

⁸Nëse kemi vdekur me Krishtin, besojmë se do të jetojmë bashkë me të.

⁹Ne e dimë se Krishti u ngjall prej të vdekurve dhe nuk mund të vdesë më, sepse vdekja nuk ka më pushtet mbi të.

¹⁰Kur vdiq, Krishti vdiq një herë e përgjithmonë për sa i përket mëkatit, por tani që jeton, jeton për Perëndinë.

¹¹Kështu edhe ju duhet ta quani veten të vdekur për sa i përket mëkatit, por të gjallë për Perëndinë, me Krishtin Jezu.

¹²Prandaj mos lejoni të mbretërojë mëkati në trupin tuaj të vdekshëm që t'ju bëjë t'i bindeni dëshirave të tij.

¹³Mos i vini gjymtyrët tuaja në shërbim të mëkatit si mjete padrejtësie, por kushtojani veten Perëndisë, si njerëz që kanë kaluar nga vdekja në jetë. Përkundrazi, gjymtyrët tuaja i vini në shërbim të Perëndisë, si mjete drejtësie.

¹⁴Sepse mëkati nuk do të ketë më pushtet mbi ju, përderisa ju nuk jeni nën ligjin e Moisiut, por nën hirin e Perëndisë.

Shërbëtorë të drejtësisë

¹⁵Çfarë pra? A të mëkatojmë se nuk jemi nën ligjin e Moisiut, por nën hirin e Perëndisë? Larg qoftë!

¹⁶A nuk e dini se, duke u bërë skllëvër të dikujt dhe duke iu bindur atij, ju bëheni skllëvër të atij që i bindeni, qoftë të mëkatit që të çon në vdekje, qoftë të bindjes ndaj Perëndisë që të çon në një jetë të drejtë?

¹⁷Por i qofshim falë Perëndisë, sepse ju dikur ishit skllevër të mëkatit, ndërsa tani i jeni bindur me gjithë zemër mësimit që keni marrë.

¹⁸Ju u çliruat nga mëkati dhe u bëtë shërbëtorë të drejtësisë së Perëndisë.

¹⁹Po flas me shembuj njerëzorë, për shkak të natyrës suaj të dobët që nuk kupton. Sikurse dikur i vinit gjymtyrët tuaja në shërbim të ndyrësisë dhe të paudhësisë që të çojnë në një jetë pa ligjin e Perëndisë, kështu tani t'i vini gjymtyrët tuaja në shërbim të drejtësisë së Perëndisë, që të çon në një jetë të shenjtë.

²⁰Kur ishit skllevër të mëkatit, ju ishit të lirë për sa i përket drejtësisë së Perëndisë.

²¹Çfarë fituat, pra, nga gjërat që bënit në atë kohë e për të cilat tani keni turp? Fundi i këtyre gjërave është vdekja.

²²Por tani që jeni çliruar nga mëkati dhe jeni vënë në shërbim të Perëndisë, ju keni fituar udhëtimin drejt një jete të shenjtë, fundi i të cilit është jeta e amshuar.

²³Sepse paga e mëkatit është vdekja, por dhurata e hirit të Perëndisë është jeta e amshuar që kemi me Krishtin Jezu, Zotin tonë.

Romakëve 7

Krahasimi me martesën

¹O vëllezër, si njerëz që e njihni mirë ligjin e Moisiut, a nuk e dini se ky ligj sundon mbi njeriun për sa kohë ai jeton?

²Kështu, me këtë ligj gruaja e martuar është e lidhur me burrin për sa kohë që ky jeton; por nëse burri vdes, ligji i jep asaj lirinë nga burri.

³Por, nëse ajo bëhet gruaja e një burri tjetër kur e ka burrin ende gjallë, ajo do të quhet grua që ka bërë tradhti bashkëshortore. Nëse burri i saj vdes, ajo është e lirë nga ligji i Moisiut dhe po të martohet me një burrë tjetër, ajo nuk bën tradhti bashkëshortore.

⁴Në të njëjtën mënyrë, o vëllezërit e mi, edhe ju keni vdekur për sa i përket ligjit të Moisiut, meqenëse jeni bashkuar me trupin e Krishtit. Kështu, ju i përkisni një tjetri, atij që është ngjallur prej të vdekurve, me qëllim që të japim fryte për Perëndinë.

⁵Kur ne jetonim sipas natyrës sonë, dëshirat mëkatore, të nxitura përmes ligjit të Moisiut, vepronin në gjymtyrët tona dhe ne jepnim fryte që të çojnë në vdekje.

⁶Por tani jemi të lirë për sa i përket ligjit të Moisiut, sepse kemi vdekur ndaj atij që na mbante lidhur. Kështu, i shërbejmë Perëndisë jo sipas mënyrës së vjetër nën germën e ligjit të Moisiut, por sipas një jete të re në Shpirtin e Shenjtë.

Mëkati brenda nesh

⁷Ç'të themi, pra? A është ligji i Moisiut mëkat? Larg qoftë! Mirëpo nëse nuk do të ishte ky ligj, unë nuk do ta kisha njohur mëkatin. Unë nuk do ta kisha njohur lakminë nëse ligji i Moisiut nuk do të thoshte: *Mos lakmo!*

⁸Por duke marrë shkas prej urdhërimit, mëkati bëri që të lindin brenda meje gjithfarë lakmish. Pa ligj, mëkati është i vdekur.

⁹Dikur unë jetoja pa ligjin e Moisiut, po kur u dha urdhërimi i këtij ligji, mëkati mori jetë

¹⁰dhe unë vdiqa. Kështu urdhërimi që duhej të më çonte në jetë më çoi drejt vdekjes.

¹¹Sepse mëkati, duke marrë shkas prej urdhërimit, më mashtroi dhe përmes tij më vrau.

¹²Mirëpo ligji i Moisiut është i shenjtë dhe urdhërimi është i shenjtë, i drejtë dhe i mirë.

¹³Mos vallë e mira u bë shkak për vdekjen time? Larg qoftë! Vdekjen ma solli mëkati duke përdorur të mirën. Kështu, mëkati e tregoi qartë natyrën e tij të vërtetë dhe përmes urdhërimit u bë mëkat edhe më i rëndë.

¹⁴Ne e dimë se ligji i Moisiut është shpirtëror. Ndërsa unë kam natyrë njerëzore dhe jam i shitur si skllav te mëkati.

¹⁵Nuk di çfarë bëj, sepse nuk bëj atë që dua, por bëj atë që urrej.

¹⁶Nëse bëj atë që nuk dua, atëherë pranoj se ligji është i mirë.

¹⁷Tani nuk jam më unë që veproj kështu, por mëkati që banon brenda meje.

¹⁸Unë e di se e mira nuk banon brenda meje, domethënë në natyrën time. Unë dua të bëj të mirën, por nuk mundem.

¹⁹Sepse nuk bëj të mirën që dua, por bëj të keqen që nuk dua.

²⁰Por nëse bëj atë që nuk dua, nuk veproj më unë, por mëkati që banon në mua.

²¹Kështu kam zbuluar parimin sipas të cilit sa herë që dua të bëj të mirën, brenda meje gjej vetëm aftësinë për të bërë të keqen.

²²Në të vërtetë, thellë brenda meje unë gjej kënaqësi në ligjin e Perëndisë,

²³por shoh në gjymtyrët e mia një ligj tjetër, që lufton kundër ligjit të mendjes sime dhe më bën rob të ligjit të mëkatit, që gjendet në gjymtyrët e mia.

²⁴Sa njeri i mjerë që jam! Kush do të më çlirojë nga ky trup që po më tërheq drejt vdekjes?

²⁵I qofshim falë Perëndisë përmes Jezu Krishtit, Zotit tonë. Kështu pra, me mendje i shërbej ligjit të Perëndisë, por me trup i shërbej ligjit të mëkatit.

Romakëve 8

Jeta në Shpirtin e Shenjtë

¹Prandaj, tanimë nuk ka asnjë dënim për ata që i përkasin Krishtit Jezu,

²sepse ligji i Shpirtit të Shenjtë, që jep jetë përmes Krishtit Jezu, ju çliroi nga ligji i mëkatit dhe i vdekjes.

³Atë që nuk mund ta bënte ligji i Moisiut për shkak të dobësisë së natyrës njerëzore, e bëri Perëndia duke dërguar Birin e vet në përngjasim me natyrën

njerëzore mëkatore. Për sa i takon mëkatit, ai e ndëshkoi mëkatin në natyrën njerëzore

⁴në mënyrë që kërkesat e drejta të ligjit të Moisiut të përmbushen në ne që nuk jetojmë sipas natyrës njerëzore, por sipas Shpirtit të Shenjtë.

⁵Ata që jetojnë sipas natyrës njerëzore, e kanë mendjen te gjërat e natyrës njerëzore, por ata që jetojnë sipas Shpirtit të Shenjtë, e kanë mendjen te gjërat e Shpirtit të Shenjtë.

⁶Mendja te gjërat e natyrës njerëzore të çon në vdekje, ndërsa mendja te gjërat e Shpirtit të Shenjtë të çon në jetë dhe paqe.

⁷Prandaj mendja te gjërat e natyrës njerëzore është në armiqësi me Perëndinë, pasi nuk i nënshtrohet ligjit të Perëndisë dhe as nuk mundet.

⁸Ata që jetojnë sipas natyrës njerëzore, nuk mund t'i pëlqejnë Perëndisë.

⁹Ju nuk jetoni sipas natyrës njerëzore, por jetoni në Shpirtin e Shenjtë, përderisa Shpirti i Perëndisë banon në ju. Nëse ndonjë nuk e ka Shpirtin e Krishtit, ai nuk i përket Krishtit.

¹⁰Nëse Krishti është në ju, trupi juaj do të vdesë për shkak të mëkatit, por Shpirti i Shenjtë ju jep jetë, për shkak se Perëndia ju ka bërë të drejtë.

¹¹Nëse Shpirti i atij që e ngjalli Jezuin prej të vdekurve banon në ju, atëherë Perëndia që e ngjalli Krishtin prej të vdekurve, do t'u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë përmes Shpirtit të tij që banon në ju.

¹²Prandaj, o vëllezër, detyrimi që kemi nuk është kundrejt natyrës njerëzore për të jetuar sipas saj.

¹³Nëse jetoni sipas natyrës njerëzore, ju do të vdisni; por nëse me anë të Shpirtit të Shenjtë do t'i shkatërroni për vdekje veprat e natyrës njerëzore, ju do të jetoni.

¹⁴Ata që udhëhiqen prej Shpirtit të Perëndisë janë bij të Perëndisë.

¹⁵Sepse Shpirti që keni marrë, nuk është një shpirt që ju bën skllevër për të pasur sërish frikë, por keni marrë Shpirtin e Shenjtë, që ju bën bij të Perëndisë, nëpërmjet të cilit thërrasim: Abba, o Atë!

¹⁶Ky Shpirt i Shenjtë dëshmon me shpirtin tonë se jemi bij të Perëndisë.

¹⁷Nëse jemi bij, jemi edhe trashëgimtarë; trashëgimtarë të Perëndisë si dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit, sepse, nëse vuajmë bashkë me të, edhe do të përlëvdohemi bashkë me të.

Lavdia e ardhshme

¹⁸Unë mendoj se vuajtjet e kohës së tanishme as nuk ia vlen të krahasohen me lavdinë që do të na zbulohet në të ardhmen.

¹⁹Gjithçka e krijuar nga Perëndia pret me padurim që ai të shfaqë bijtë e tij.

²⁰Në të vërtetë, gjithçka e krijuar iu nënshtrua prishjes jo me vullnetin e vet, po për shkak të atij që e nënshtroi. Megjithatë ka shpresë

²¹se gjithçka e krijuar do të çlirohet nga robëria e kalbjes për të hyrë në lirinë e lavdisë së bijve të Perëndisë.

²²Ne e dimë se deri tani gjithçka e krijuar rënkon dhe vuan bashkë me ne si një grua në dhimbjet e lindjes;

²³dhe jo vetëm gjithçka e krijuar, por edhe vetë ne që i kemi marrë frytet e para të Shpirtit të Shenjtë rënkojmë përbrenda vetes, duke pritur me padurim birësimin dhe shpengimin e trupave tanë.

²⁴Sepse u shpëtua me anë të shpresës, por shpresa që shihet nuk është shpresë. Përse duhet ta shpresojë njeriu atë që sheh?

²⁵Por nëse shpresojmë atë që nuk e shohim, atëherë e presim me durim.

²⁶Po ashtu edhe Shpirti i Shenjtë na ndihmon, sepse jemi të dobët. Ne nuk dimë as për çfarë e as si duhet të lutemi, por vetë Shpirti i Shenjtë ndërmjetëson për ne me psherëtima të pashqiptueshme.

²⁷Perëndia që shqyrton zemrat e di se cili është vullneti i Shpirtit të Shenjtë, sepse ai ndërmjetëson për besimtarët e krishterë siç i pëlqen Perëndisë.

²⁸Ne e dimë se Perëndia bën që të gjitha gjërat të bashkëveprojnë për mirë për ata që e duan atë dhe që janë thirrur sipas qëllimit të tij.

²⁹Sepse Perëndia i njihte ata që më përpara dhe i paracaktoi për t'u bërë të ngjashëm me shëmbëllimin e Birit të tij, në mënyrë që Biri të jetë i parëlinduri mes shumë vëllezërve.

³⁰Ata që i paracaktoi, edhe i thirri; ata që i thirri, edhe i bëri të drejtë; ata që i bëri të drejtë, edhe i përlevdoi.

Dashuria e Perëndisë

³¹Ç'të themi, pra, për këto gjëra? Nëse Perëndia është me ne, kush mund të jetë kundër nesh? Ai që vërtetë nuk e kurseu Birin e vet,

³²por e dha për ne të gjithë, a nuk do të na dhurojë bashkë me të edhe çdo gjë tjetër?

³³Kush do t'i padisë të zgjedhurit e Perëndisë? Askush, sepse Perëndia është ai që i bën të drejtë.

³⁴Kush është ai që do t'i dënojë? Askush, sepse Krishti Jezu është ai që vdiq, e për më tepër është ai që u ngjall. Është ai që rri në të djathtë të Perëndisë dhe ndërmjetëson për ne.

³⁵Kush do të na ndajë nga dashuria e Krishtit? Mos vallë pikëllimi a hidhërimi, përndjekja a uria, të zhveshurit a rreziku apo shpata?

³⁶Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Për ty po vritemi gjithë ditën; po na trajtojnë si delet që i çojnë për t'u therur.*

³⁷Por në të gjitha këto gjëra ne dalim më shumë se fitimtarë me anë të atij që na deshi.

³⁸Unë jam i bindur se as vdekja, as jeta, as engjëjt, as sundimtarët, as gjërat e tashme, as ato që po vijnë, as pushtetet,

³⁹as forcat qiellore, as forcat e botës së nëndheshme, as ndonjë krijesë tjetër nuk do të mund të na ndajnë nga dashuria e Perëndisë, që u tregua përmes Krishtit Jezu, Zotit tonë.

Romakëve 9

Perëndia zgjedh Izraelin

¹Po ju them të vërtetën dhe kam Krishtin si dëshmitar se nuk gënjej. Për këtë dëshmon edhe ndërgjegjja ime e udhëhequr nga Shpirti i Shenjtë,

²se kam një pikëllim të madh dhe një dhimbje të pareshtur në zemër.

³Do të doja më mirë të isha unë i mallkuar nga Perëndia dhe i ndarë nga Krishti për hir të vëllezërve të mi bashkëkombës.

⁴Ata janë izraelitë dhe të birësuar nga Perëndia. Atyre u janë dhënë lavdia e Perëndisë, besëlidhjet, ligji i Moisiut, shërbesa e adhurimit të Perëndisë dhe premtimet e tij.

⁵Ata janë pasardhësit e patriarkëve dhe prej tyre, për sa i përket natyrës së tij njerëzore, rrjedh edhe Krishti, që është mbi të gjithë, Perëndi i bekuar në amshim. Amen!

⁶Fjala e Perëndisë nuk ka dështuar, sepse jo të gjithë ata që rrjedhin nga Izraeli janë izraelitë.

⁷As ata që rrjedhin nga fara e Abrahamit nuk janë të gjithë bijtë e tij, por *pasardhësit e tu do të rrjedhin nga fara e Isakut.*

⁸Kjo do të thotë se nuk janë bijtë nga gjaku ata që janë bij të Perëndisë, por janë bijtë e premtimit ata që njihen si pasardhës.

⁹Sepse kjo është fjala e premtimit: *Në kohën e duhur do të vij te ti dhe Sara do të bëhet me djalë.*

¹⁰Jo vetëm kaq, por edhe Rebeka mbeti shtatzënë nga po ky burrë, nga Isaku ati ynë.

¹¹Binjakët nuk kishin lindur ende dhe nuk kishin bërë ndonjë të mirë a të keqe kur Perëndia, për të treguar se qëllimi i tij mbështetet vetëm në zgjedhjen e tij,

¹²Jo te veprat e njeriut, por tek ai që e thërret, i tha Rebekës: *Më i madhi do t'i shërbejë më të voglit.*

¹³Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Jakobin e desha, por Esaun e urreva.*

¹⁴Ç'të themi pra? A është Perëndia i padrejtë? Larg qoftë!

¹⁵Sepse ai i thotë Moisiut: *Do të kem mëshirë për atë që dua të mëshiroj dhe do të kem dhembshuri për atë që dua të kem dhembshuri.*

¹⁶Pra, nuk varet as nga vullneti e as nga përpjekjet e njeriut, por nga Perëndia që ka mëshirë.

¹⁷Sepse në Shkrimin e shenjtë Perëndia i thotë faraonit: *Pikërisht për këtë gjë të kam lartësuar, që të shfaq fuqinë time në ty dhe që të shpallet emri im në të gjithë tokën.*

¹⁸Kështu pra, Perëndia ka mëshirë për atë që do dhe bën kokëfortë atë që do.

Zemërimi dhe mëshira e Perëndisë

¹⁹Por ti do të më thuash: «Pse atëherë Perëndia ende na fajëson? Kush mund t'i bëjë ballë vullnetit të tij? ».

²⁰Po kush je ti o njeri që t'i kundërpërgjigjesh Perëndisë? A mund t'i thotë krijesa Krijuesit: «Përse më ke bërë kështu? ».

²¹A nuk ka të drejtë poçari që të bëjë nga e njëjta masë argjile një enë të kushtueshme dhe një tjetër të zakonshme?

²²Megjithëse Perëndia donte të shfaqte zemërimin e tij dhe të bënte të njohur pushtetin e tij, ai u tregua shumë i duruar me enët që e meritonin zemërimin e tij dhe që ishin bërë për t'u shkatërruar.

²³Ai donte edhe t'u bënte të njohur pasuritë e lavdisë së tij atyre të cilëve u tregoi mëshirën e tij dhe që i parapërgatiti për lavdi.

²⁴Këta jemi ne që na thirri Perëndia, jo vetëm nga judenjtë, por edhe nga kombet.

²⁵Sikurse thotë te Hosea: *Atë që nuk ishte populli im, do ta quaj populli im; atë që nuk ishte e dashur, do ta quaj të dashur.*

²⁶Dhe në vendin ku u qe thënë: «Ju nuk jeni populli im», atje ata do të quhen bij të Perëndisë së gjallë.

²⁷Edhe Isaia thërret për Izraelin: *Sikur numri i bijve të Izraelit të jetë si rëra e detit, vetëm një pjesë e mbetur prej tyre do të shpëtohet.*

²⁸Sepse Zoti do ta përmbushë fjalën e tij me shpejtësi mbi tokë.

²⁹Dhe sikurse kishte parathënë Isaia: *Nëse Zoti i ushtrive nuk do të na linte pasardhës, do të ishim bërë si Sodoma dhe do të ngjanim si Gomorra.*

Izraeli dhe ungjilli

³⁰Ç'të themi pra? Kombet pagane që nuk kërkonin të bëheshin të drejtë nga Perëndia, u bënë të drejtë përmes besimit;

³¹ndërsa Izraeli që kërkonte një ligj për t'u bërë i drejtë, nuk e përmbushi ligjin e Moisiut.

³²Përse? Sepse donte të bëhej i drejtë jo përmes besimit, por përmes veprave të ligjit të Moisiut. Kështu u penguan te guri i pengesës.

³³Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Ja, po vë në Sion një gur pengese, një shkëmb që i rrëzon. Kushdo që beson në të, nuk do të turpërohet.*

Romakëve 10

¹O vëllezër, e dëshiroj me gjithë zemër shpëtimin e Izraelit dhe për këtë i lutem Perëndisë.

²Unë dëshmoj se ata kanë zell për Perëndinë, por zelli i tyre nuk mbështetet në njohurinë e vërtetë.

³Ata nuk donin të kuptonin se është vetëm Perëndia ai që i bën të drejtë njerëzit, por kërkuan të bëhen të drejtë me veprat e tyre. Kështu ata nuk iu nënshtruan Perëndisë që mund t'i bënte të drejtë.

⁴Krishti i jep fund ligjit të Moisiut me qëllim që të bëhet i drejtë kushdo që beson në të.

Shpëtimi për të gjithë

⁵Moisiu shkruan sesi njeriu mund të bëhet i drejtë përmes ligjit dhe thotë: *Njeriu që i zbaton urdhërimet e ligjit do të jetojë prej tyre.*

⁶Ndërsa për atë që bëhet i drejtë përmes besimit, Moisiu thotë kështu: *Mos thuaj në zemrën tënde: «Kush do të ngjitet në qiell?»*. Me këtë donte të thoshte se Krishti do të zbriste poshtë.

⁷As mos thuaj: *«Kush do të zbresë në ferr?»* Me këtë donte të thoshte se Krishti do të ngjallej prej të vdekurve.

⁸Por çfarë thotë, pra? *Fjala është pranë teje, në gojën dhe në zemrën tënde.* Kjo është fjala e besimit që ne predikojmë.

⁹Nëse rrëfen me gojë se Jezui është Zot dhe nëse beson me zemër se Perëndia e ngjalli atë prej të vdekurve, ti do të shpëtohesh.

¹⁰Sepse njeriu beson me zemër dhe Perëndia e bën të drejtë, rrëfen me gojë dhe Perëndia e shpëton.

¹¹Shkrimi i shenjtë thotë: *Kush beson në të, nuk do të turpërohet.*

¹²Sepse nuk ka dallim ndërmjet judeut e paganit: Zoti është i njëjtë për të gjithë dhe është zemërgjerë me të gjithë ata që e thërrasin emrin e tij.

¹³Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Kush thërret emrin e Zotit, do të shpëtohet.*

¹⁴Por si do ta thërrasin atë të cilit nuk i besuan? Dhe si mund t'i besojnë atij për të cilin nuk kanë dëgjuar? Dhe si do të dëgjojnë nëse nuk ka njeri që t'u predikojë?

¹⁵Dhe si mund të predikojnë nëse nuk i ka dërguar Zoti? Shkrimi i shenjtë thotë: *Sa të bukura janë këmbët e atyre që shpallin lajme të mira!*

¹⁶Por jo të gjithë iu bindën ungjillit. Isaia thotë: *O Zot, kush i besoi lajmit tonë?*

¹⁷Pra, besimi vjen nga dëgjimi dhe dëgjimi vjen përmes fjalës së Krishtit.

¹⁸Por unë pyes: Mos vallë nuk kanë dëgjuar ata? Patjetër që kanë dëgjuar: *Zëri i tyre u përhap në të gjithë tokën dhe fjalët e tyre deri në skajet e botës.*

¹⁹Përsëri pyes: Mos vallë nuk kuptoi Izraeli? Moisiu tha i pari: *Unë do t'ju bëj të keni zili një komb që nuk është fare komb; do t'ju bëj të zemëroheni me një komb të pamend.*

²⁰Isaia pati guximin të thotë: *Ata që nuk më kërkonin, më gjetën; iu shfaqta atyre që nuk më kërkonin.*

²¹Po për Izraelin ai thotë: *Gjithë ditën i shtriva dorën një populli të pabindur e kundërshtues.*

Romakëve 11

Izraeli nuk është hedhur poshtë

¹Prandaj pyes: Mos vallë Perëndia e ka hedhur poshtë popullin e vet? Larg qoftë! Unë vetë jam izraelit, nga pasardhësit e Abrahamit, prej fisit të Beniaminit.

²Perëndia nuk e ka hedhur poshtë popullin e vet, të cilin e zgjodhi që më parë. Apo nuk e dini çfarë thotë Shkrimi i shenjtë për Elian? Ai iu drejtua Perëndisë kundër Izraelit dhe i tha:

³«O Zot, *ata vranë profetët e tu dhe rrënuan altarët e tu. Vetëm unë kam mbetur, ata kërkojnë jetën time*».

⁴Por si u përgjigj Perëndia? «*Kam ruajtur për vete shtatë mijë burra që nuk i kanë rënë në gjunjë Baalit*».

⁵Kështu, edhe në kohën e tanishme ka mbetur një numër izraelitësh që Perëndia i ka zgjedhur me hirin e tij.

⁶Perëndia i zgjodhi ata me anë të hirit të tij dhe jo me anë të veprave të tyre, përndryshe hiri nuk do të ishte më hir.

⁷E çfarë ndodhi? Izraeli nuk e mori atë që kërkoi, por e morën vetëm ata që zgjodhi Perëndia, ndërsa pjesa tjetër u bë e paaftë për të kuptuar,

⁸sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Perëndia u dha atyre një shpirt plogështie, sy për të mos parë dhe veshë për të mos dëgjuar deri në ditët e sotme.*

⁹Dhe Davidi thotë: *Tryeza e tyre u bëftë kurth e lak, pengesë për rrëzimin dhe ndëshkimin e tyre!*

¹⁰*Sytë e tyre u errësoshin për të mos parë dhe kurrizi i tyre u kërrustë gjithmonë!*

Shpëtimi i kombeve pagane

¹¹Prandaj pyes: Mos vallë izraelitët u penguan që të shkatërroheshin përfundimisht? Larg qoftë! Por përmes rënies së tyre u erdhi shpëtimi kombeve pagane për të nxitur zilinë e izraelitëve.

¹²Nëse rënia e tyre u bë pasuri për botën dhe humbja e tyre u bë pasuri për kombet pagane, sa më e madhe do të jetë ajo kur gjithë Izraeli të kthehet te Perëndia!

¹³Tani po ju flas juve, kombeve pagane, sepse unë jam me të vërtetë apostull i kombeve pagane. Unë po e lavdëroj shërbesën time

¹⁴për të nxitur disi zilinë e popullit tim dhe për të shpëtuar disa prej tyre.

¹⁵Nëse hedhja e tyre poshtë solli pajtimin e botës me Perëndinë, a nuk do të jetë pranimi i tyre nga Perëndia si kthim nga vdekja në jetë?

¹⁶Nëse mielli është i shenjtë, edhe brumi është i shenjtë, nëse rrënjët janë të shenjta, edhe degët janë të shenjta.

¹⁷Disa nga degët u prenë dhe në vend të tyre u shartove ti që je filiz ulliri të egër dhe kështu ushqehesh nga të mirat e rrënjës së ullirit.

¹⁸Prandaj mos u mburr kundër degëve. Nëse mburresh, mos harro se nuk je ti që mban rrënjën, por është rrënja që të mban ty.

¹⁹Por ti do të thuash: «Degët u prenë që të shartohesha unë».

²⁰Mirë e the. Degët u prenë për shkak se nuk besuan, ndërsa ti qëndron sepse ke besuar. Mos u mburr, por druaju.

²¹Në qoftë se Perëndia nuk kurseu degët natyrore, ai nuk do të të kursejë as ty që u shartove.

²²Shih sesi e tregon Perëndia mirësinë dhe ashpërsinë e tij: ai është i ashpër me ata që ranë, por është i mirë me ty, nëse do të qëndrosh në mirësinë e tij. Përndryshe do të pritësh edhe ti.

²³Ndërsa ata, nëse nuk vazhdojnë të mos i besojnë Perëndisë, do të shartohen, sepse Perëndia ka fuqinë për t'i shartuar përsëri.

²⁴Në qoftë se ti je prerë prej një ulliri të egër nga natyra dhe përkundër natyrës u shartove në një ulli të butë, aq më tepër degët e ullirit të butë do të shartohen në trungun e vet!

Kthimi i Izraelit te Perëndia

²⁵O vëllezër, që të mos mbaheni për të mençur, dua që t'ju bëj të njohur këtë plan të fshehtë të Perëndisë: një pjesë e Izraelit do të vazhdojë në kokëfortësinë e tij, derisa të gjitha kombet e tjera të hyjnë në shpëtimin e Perëndisë.

²⁶Dhe kështu i gjithë Izraeli do të shpëtohet, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Çlirimtari do të vijë nga Sioni; dhe do ta zhdukë mosbesimin nga Jakobi.*

²⁷*Kjo është besëlidhja ime me ta, kur t'i fshij mëkatet e tyre.*

²⁸Meqenëse ata e kundërshtuan ungjillin, u bënë armiq të Perëndisë dhe kjo për të mirën tuaj, ndërsa, duke u zgjedhur nga Perëndia, janë të dashur për shkak të etërve.

²⁹Thirrja dhe dhuratat e Perëndisë janë të pakthyeshme.

30Ju dikur nuk i bindeshit Perëndisë, por tani keni marrë mëshirë për shkak të mosbindjes së tyre.

31Po ashtu edhe këta tani nuk i binden Perëndisë, që për shkak të mëshirës që u tregua për ju, të gjejnë edhe ata mëshirë.

32Perëndia i kyçi të gjithë në mosbindje, që të tregonte mëshirë për të gjithë.

33O thellësi e pasurive, e urtisë dhe e njohjes së Perëndisë! Sa të padepërtueshme janë gjykimet e tij dhe sa të pagjurmueshme janë udhët e tij!

34*Po kush e njohu mendjen e Zotit? Apo kush u bë këshilltar i tij?*

35*Kush i ka dhënë ndonjëherë ndonjë gjë Perëndisë, që të kërkojë shpërblim prej tij?*

36Sepse prej tij, përmes tij dhe për të janë të gjitha gjërat. Atij i qoftë lavdia në amshim! Amen!

Romakëve 12

1Prandaj, o vëllezër, po ju bëj thirrje që për hir të dhembshurisë së Perëndisë ta paraqitni veten si fli të gjallë, të shenjtë e të pëlqyeshme për Perëndinë. Ky është adhurimi i duhur.

2Mos u pajtoni me frymën e kësaj bote, por ndryshohuni duke përtërirë mendjen, që të dalloni se cili është vullneti i mirë, i pëlqyeshëm dhe i përsosur i Perëndisë.

3Përmes hirit që më është dhënë, po i them çdonjërit prej jush, të mos e mbajë veten më të madh sesa duhet, por të mendojë ashtu siç duhet, secili sipas masës së besimit që i ka dhënë Perëndia.

4Sikurse një trup ka shumë gjymtyrë por jo të gjitha gjymtyrët kanë të njëjtën detyrë,

5ashtu edhe ne, që jemi shumë, jemi një trup i vetëm të bashkuar me Krishtin, secili gjymtyrë e tjetrit.

⁶Ne kemi dhunti të ndryshme sipas hirit që na është dhënë. Kush ka dhuratën e profecisë, le të profetizojë sipas masës së besimit;

⁷kush ka dhuntinë e shërbimit, le të shërbejë; kush ka dhuntinë për të mësuar të tjerët, le t'i mësojë ata;

⁸kush ka dhuntinë për të këshilluar të tjerët, le t'i këshillojë ata; kush ndan të mirat e tij me të tjerët, le ta bëjë me thjeshtësi; kush drejton, le ta bëjë këtë me zell; kush bën vepra bamirësie, le t'i bëjë me gëzim.

Rregulla të jetës së krishterë

⁹Dashuria duhet të jetë e singertë. Urreni të keqen, kapuni fort tek e mira.

¹⁰Duajeni njëri-tjetrin si vëllezër. Nderojeni tjetrin më shumë se veten.

¹¹Mos t'ju mungojë zelli, por me zjarr në shpirt t'i shërbeni Zotit.

¹²Ngazëlloni në shpresë, duroni në vuajtje, këmbëngulni në lutje.

¹³Jepni për nevojat e besimtarëve të krishterë, jini mikpritës.

¹⁴Bekoni ata që ju përndjekin, bekoni dhe mos mallkoni.

¹⁵Gëzoni me ata që gëzojnë, vajtoni me ata që vajtojnë.

¹⁶Jini në një mendje me njëri-tjetrin; mos jini mendjemëdhenj, por përfillni të përulurit. Mos e mbani veten për të mençur.

¹⁷Mos ia ktheni askujt të keqen me të keqe. Kujdesuni që të bëni të mirën në sytë e të gjithë njerëzve.

¹⁸Nëse është e mundur, për aq sa varet prej jush, jetoni në paqe me të gjithë njerëzit.

¹⁹Fort të dashur! Mos kërkoni shpagim, por bëni vend për zemërimin e Perëndisë. Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Shpagimi më përket mua dhe unë jam ai që do të marrë shpagim, thotë Zoti.*

²⁰Por, nëse armiku yt ka uri, jepi të hajë; nëse ka etje, jepi të pijë. Duke bërë kështu do të grumbullosh thëngjij të ndezur mbi kokën e tij.

²¹Mos u mposhtni nga e keqja, por mposhteni të keqen me të mirën.

Romakëve 13

Bindja ndaj autoriteteve

¹Çdo njeri t'u nënshtrohet autoriteteve që ka mbi vete. Sepse nuk ka autoritet që nuk është nga Perëndia. Të gjitha autoritetet janë caktuar nga Perëndia.

²Pra, kush kundërshton autoritetin, i kundërvihet Perëndisë që e ka caktuar atë. Ata që e kundërshtojnë, i pret gjykimi i Perëndisë.

³Nuk ka pse ta ketë frikë eprorin ai që bën të mirën, por ai që bën të keqen. A dëshiron të mos kesh frikë nga autoriteti? Bëj të mirën dhe do të marrësh lavdërime prej tij.

⁴Sepse ai është shërbëtor i Perëndisë për të mirën. Por nëse ti bën të keqen, duhet të kesh frikë sepse ai nuk e mban më kot shpatën. Ai është shërbëtor i Perëndisë dhe hakmerret e ndëshkon keqbërësit.

⁵Kështu duhet të nënshtrohesh jo vetëm për shkak të ndëshkimit, por edhe për shkak të ndërgjegjes.

⁶Prandaj i paguani edhe taksat, sepse autoritetet që merren me këtë punë janë shërbëtorë të Perëndisë.

⁷Jepuni të gjithëve çfarë u takon: taksën atij që i takon taksa, taksën e doganës atij që i takon taksa e doganës, frikën atij që i takon t'i frikësoheni, nderimin atij që i takon nderimi.

Dashuria vëllazërore

⁸Mos i kini asnjë detyrim askujt, përveç detyrimit për të dashur njëri-tjetrin. Kush e do tjetrin, e ka përmbushur ligjin e Moisiut.

⁹Urdhërimet: *Mos bëj tradhti bashkëshortore, mos vrit, mos vidh, mos lakmo dhe urdhërimet e tjera përmblihen në këtë fjalë: Duaje tjetrin si veten.*

¹⁰Kush e do tjetrin, nuk i bën keq atij. Prandaj dashuria është përmbushja e ligjit të Moisiut.

Afrimi i ditës së Krishtit

¹¹Bëjeni këtë, sepse ju e dini se në ç'kohëra jetojmë. Tashmë ka ardhur ora për t'u zgjuar nga gjumi. Shpëtimi ynë është më afër tani sesa kur besuam.

¹²Nata kaloi, ndërsa dita po afron. Prandaj të hedhim tej veprat e errësirës dhe të ngjeshim armët e dritës.

¹³Të jetojmë me ndershmëri si ditën, jo në shturje e dehje, jo në kurvëri e fëlligështi, jo në grindje e smirë.

¹⁴Por vishuni me Zotin Jezu Krisht dhe mos u përpiqni të plotësoni epshet e natyrës njerëzore.

Romakëve 14

Mos gjyko tjetrin

¹Pranojeni atë që është i dobët në besim dhe mos e gjykoni për mendimet e tij.

²Dikush beson se mund të hajë çdo gjë, ndërsa dikush tjetër, që është i dobët në besim, ha vetëm perime.

³Ai që ha çdo gjë, të mos e përbuzë atë që nuk ha, dhe ai që nuk ha çdo gjë, të mos e gjykojë atë që ha, sepse Perëndia e ka pranuar edhe atë.

⁴Kush je ti që të gjykosh shërbëtorin e tjetrit? Vetëm i zoti mund të gjykojë nëse shërbëtori i tij qëndron i fortë në detyrë ose jo. Por ai do të qëndrojë i fortë, sepse Zoti ka pushtetin ta bëjë këtë.

⁵Dikush e vlerëson një ditë më shumë se një ditë tjetër, ndërsa dikush tjetër i vlerëson të gjitha ditët njëjloj. Secili të jetë plotësisht i bindur për atë që bën.

⁶Ai që e vlerëson një ditë si të veçantë, e vlerëson për Zotin. Ai që ha nga çdo gjë, ha për Zotin, sepse falënderon Perëndinë. Po ashtu edhe ai që nuk ha çdo gjë, nuk ha për Zotin dhe falënderon Perëndinë.

⁷Asnjëri nga ne nuk jeton për vete dhe nuk vdes për vete.

⁸Nëse jetojmë, jetojmë për Zotin dhe nëse vdesim, vdesim për Zotin. Prandaj, edhe nëse jetojmë, edhe nëse vdesim, ne i përkasim Zotit.

⁹Për këtë arsye Krishti vdiq dhe u ngjall, për të qenë Zot i të gjallëve dhe i të vdekurve.

¹⁰Pse e gjykon vëllanë tënd? Pse e përbuz vëllanë tënd? Ne të gjithë do të qëndrojmë para gjyqit të Perëndisë.

¹¹Shkrimi i shenjtë thotë: *Unë jetoj, thotë Zoti, çdo gju do të përkulet para meje dhe çdo gjuhë do të përlevdojë Perëndinë.*

¹²Kështu pra, çdonjëri prej nesh do të përgjigjet para Perëndisë për veten e vet.

Mos u bëj pengesë për vëllain besimtar

¹³Prandaj të mos gjykojmë më njëri-tjetrin, por më mirë të kemi kujdes për të mos i vënë vëllait gur pengese e as lak.

¹⁴Unë e di dhe jam i bindur prej Zotit Jezu se asgjë nuk është e papastër vetvetiu. Por nëse dikush e vlerëson diçka si të papastër, atëherë ajo është e papastër për të.

¹⁵Nëse vëllai yt lëndohet për shkak të ushqimit tënd, atëherë ti nuk po sillesh më me dashuri ndaj tij. Për shkak të ushqimit mos e çoj drejt humbjes vëllanë tënd, për të cilin vdiq Krishti.

¹⁶Mos bëni që të shahet ajo që është e mirë për ju.

¹⁷Sepse mbretëria e Perëndisë nuk është të ngrënët e të pirët, por drejtësi, paqe dhe gëzim në Shpirtin e Shenjtë.

¹⁸Kush i shërben kështu Krishtit, i pëlqen Perëndisë dhe miratohet prej njerëzve.

¹⁹Prandaj, të kërkojmë gjërat që sjellin paqen dhe rritjen shpirtërore të të gjithëve.

²⁰Mos e shkatërro veprën e Perëndisë për shkak të ushqimit. Të gjitha ushqimet janë të pastra, por bën keq ai që me ushqimin e tij bëhet gur pengese për tjetrin.

²¹Është mirë të mos hash mish, të mos pish verë e as të mos bësh ndonjë gjë tjetër që do të bëhej gur pengese për vëllanë tënd.

²²Besimin që ke, mbaje për vete para Perëndisë. Lum ai që nuk e dënon ndërgjegjja për ushqimet që zgjedh të hajë.

²³Por kush është me dy mendje për sa i përket ushqimit, e megjithatë ha, ai është i dënuar, sepse nuk vepron sipas asaj që beson. Gjithçka që nuk vjen prej besimit, është mëkat.

Romakëve 15

Kujdesu për tjetrin

¹Ne që jemi të fortë në besim, duhet të mbajmë dobësitë e atyre që janë të dobët në besim dhe të mos bëjmë atë që na pëlqen neve.

²Secili prej nesh të bëjë çfarë i pëlqen tjetrit, për të mirën e tij, që ai të rritet në besim.

³Sepse edhe Krishti nuk bëri çfarë i pëlqente atij, por sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Sharjet e atyre që të shanin ty, ranë mbi mua.*

⁴Gjithçka që u shkrua më parë në Shkrimin e shenjtë, u shkrua për mësimin tonë, që nëpërmjet durimit e ngushëllimit që na jep Shkrimi i shenjtë të kemi shpresë.

⁵Perëndia i durimit e i ngushëllimit dhëntë që ju të jeni në një mendje me njëri-tjetrin sipas Krishtit Jezu,

⁶në mënyrë që, së bashku me një zë, të përlevdoni Perëndinë dhe Atin e Zotit tonë Jezu Krisht.

Ungjilli si për judenjtë, edhe për kombet pagane

⁷Prandaj pranojeni njëri-tjetrin sikurse Krishti ju pranoi, që të përlevdohet Perëndia.

⁸Po ju them se Krishti u bë shërbëtor i të rrethprerëve për të përmbushur premtimet e dhëna etërve dhe për të treguar se Perëndia është i vërtetë.

⁹Ai erdhi edhe që kombet pagane të përlëvdojnë Perëndinë për mëshirën e tij, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Prandaj do të të përlëvdoj ndër kombe dhe do të lavdëroj emrin tënd.*

¹⁰Përsëri thotë: *Ngazëlloni, o kombe, me popullin e Perëndisë.*

¹¹Dhe sërish: *Lavdëroni Zotin të gjitha ju kombe dhe të gjithë popujt e lavdërofshin atë!*

¹²Isaia thotë edhe: *Do të vijë rrënja e Jeseut, ai që do të ngrihet për të sunduar kombet. Në të do të shpresojnë kombet.*

¹³Perëndia i shpresës ju mbushtë plot me gëzim e paqe në besimin tuaj, në mënyrë që me fuqinë e Shpirtit të Shenjtë të jeni plot me shpresë.

Detyra apostolike e Palit

¹⁴Sa për ju, vëllezërit e mi, jam i bindur se jeni plot me mirësi, plot me dije dhe të aftë për të këshilluar njëri-tjetrin.

¹⁵Në disa pjesë të letrës ju shkrova më me ashpërsi për t'ju kujtuar ato që tashmë ju i njihni. E bëra këtë me hirin që më ka dhënë Perëndia

¹⁶për të qenë shërbëtor i Krishtit Jezu për kombet pagane, për të shërbyer si prift për ungjillin e Perëndisë, në mënyrë që kombet të bëhen fli kushtimi që i pëlqen Perëndisë dhe që është e shenjtëruar prej Shpirtit të Shenjtë.

¹⁷Prandaj, falë Krishtit Jezu, unë krenohem me gjithçka që bëj për Perëndinë.

¹⁸Nuk do të guxoja të flisja për asgjë tjetër përveçse për ato që bëri Krishti përmes meje, që t'i sillte në bindje ndaj Perëndisë kombet pagane. Këtë e bëra me fjalë e me vepra,

¹⁹me fuqinë e mrekullive e të shenjave dhe me fuqinë e Shpirtit të Perëndisë. Kështu, e kam shpallur plotësisht ungjillin e Krishtit, nga Jerusalemi e përqark deri në Iliri.

²⁰Jam përpjekur të shpall ungjillin atje ku emri i Krishtit nuk njihej, në mënyrë që të mos ndërtoja mbi themelin e tjetërkujt,

²¹sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Do ta shohin ata të cilëve ai nuk u ishte shpallur dhe ata që nuk kishin dëgjuar, do të kuptojnë.*

Plani i Palit për të shkuar në Romë

²²Kjo më ka penguar shumë që të vij te ju.

²³Tani e kam mbaruar punën time në këto krahina. Ka shumë vite që dua të vij te ju

²⁴dhe shpresoj ta bëj këtë kur të udhëtoj për në Spanjë. Gjatë udhëtimit shpresoj t'ju shoh dhe shpresoj të më ndihmoni për të vazhduar udhëtimin pasi të jem kënaqur sadopak me ju.

²⁵Tani po shkoj në Jerusalem për t'u shërbyer besimtarëve të krishterë.

²⁶Besimtarët e Maqedonisë dhe të Akaisë dhanë me kënaqësi një dhuratë ndihme për të varfrit e besimtarëve të krishterë në Jerusalem.

²⁷Këtë e bënë me kënaqësi, sepse u detyrohen atyre. Nëse kombet pagane morën prej tyre bekime shpirtërore, atëherë duhet t'u shërbejnë atyre me të mirat tokësore.

²⁸Kur ta kem mbaruar këtë punë dhe t'ua kem dorëzuar zyrtarisht këtë ndihmë do të vij te ju rrugës për në Spanjë.

²⁹E di se kur të vij te ju do të vij plot me bekimin e Krishtit.

³⁰Ju lutem, o vëllezër, për hir të Zotit tonë Jezu Krisht dhe për hir të dashurisë së Shpirtit të Shenjtë, që bashkë me mua të këmbëngulni në lutje për mua te Perëndia.

³¹Lutuni që të shpëtoj nga të pafetë në Jude dhe që shërbesa ime në Jerusalem të jetë e pranueshme për besimtarët e krishterë

³²që, në dashtë Perëndia, të vij te ju me gëzim dhe të çlodhem bashkë me ju.

³³Perëndia i paqes qoftë me ju të gjithë! Amen!

Romakëve 16

Përshëndetje personale

- ¹Po ju lë në kujdesin tuaj motrën tonë Febën, që shërben në kishën e Kenkreas.
- ²Pranojeni në emër të Zotit, siç u ka hije besimtarëve të krishterë dhe qëndrojeni përkrah në çdo gjë që të ketë nevojë për ju, sepse ajo ka ndihmuar shumë veta dhe më ka ndihmuar edhe mua.
- ³Përshëndetni bashkëpunëtorët e mi në veprën e Krishtit Jezu, Priskën dhe Akuilin,
- ⁴që vunë kokën e tyre në rrezik për jetën time. Ata i falënderoj jo vetëm unë, por edhe të gjitha kishat e kombeve pagane.
- ⁵Përshëndetni edhe kishën që mbledhet në shtëpinë e tyre. Përshëndetni mikun tim të dashur Epenetin, që është fryti i parë për Krishtin në Azi.
- ⁶Përshëndetni Marinë që u mundua shumë për ju.
- ⁷Përshëndetni kushërinjtë e mi Andronikun dhe Junën, që kanë qenë në burg me mua dhe janë të shquar ndër apostujt. Në të vërtetë, ata kanë besuar në Krishtin përpara meje.
- ⁸Përshëndetni Ampliatin, mikun tim të dashur në Zotin.
- ⁹Përshëndetni bashkëpunëtorin tonë në veprën e Krishtit, Urbanin dhe mikun tim të dashur Stakun.
- ¹⁰Përshëndetni Apelin, që është i sprovuar për Krishtin. Përshëndetni ata të shtëpisë së Aristobulit.
- ¹¹Përshëndetni kushëririn tim Herodionin. Përshëndetni ata të shtëpisë së Narcisit, që besojnë në Zotin.
- ¹²Përshëndetni Trifenën dhe Trifozën, që mundohen për Zotin. Përshëndetni Persidën e dashur, që është munduar shumë për Zotin.
- ¹³Përshëndetni Rufin, të zgjedhurin nga Zoti dhe nënën e tij, që e kam si nënë edhe unë.

14Përshëndetni Asinkritin, Flegontin, Hermesin, Patrobin, Hermasin dhe vëllezërit që janë me ta.

15Përshëndetni Filologun dhe Julian, Nereun dhe motrën e tij, Olimpën dhe të gjithë besimtarët e krishterë që janë me ta.

16Përshëndetni njëri-tjetrin me puthjen e dashurisë vëllazërore. Të gjitha kishat e Krishtit ju përshëndesin.

17Po ju bëj thirrje, o vëllezër, të ruheni nga ata që shkaktojnë përçarje dhe bëhen pengesë, në kundërshtim me mësimin që keni marrë. Largohuni prej tyre.

18Njerëz të tillë nuk i shërbejnë Zotit tonë Krisht, por barkut të tyre. Përmes fjalëve të bukura dhe lajkave ata mashtrojnë zemrat e të paditurve.

19Ngazëlloj me ju pasi të gjithë kanë dëgjuar për bindjen tuaj ndaj Zotit. Dua që të jeni të urtë për të bërë të mirën, por të pastër përballë së keqes.

20Perëndia i paqes do ta shtypë së shpejti Satanin nën këmbët tuaja. Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju!

21Ju përshëndesin bashkëpunëtorët im Timoteu dhe kushërinjtë e mi Luci, Jasoni dhe Sosipatri.

22Ju përshëndes në emër të Zotit unë Terti që po shkruaj këtë letër.

23-24Ju përshëndet Gaji, mikpritësi im dhe i gjithë kishës. Ju përshëndet Erasti, thesarbajtësi i qytetit dhe vëlla Kuarti.

Përlëvdimi

25Qoftë i lavdëruar Perëndia që ka pushtetin t'ju forcojë në besim me ungjillin që predikoj unë për Jezu Krishtin, sipas zbulesës së planit të fshehtë të Perëndisë. Ky plan ka qenë ruajtur në heshtje që prej shumë shekujsh,

26ndërsa tani u shfaq dhe iu bë i njohur të gjitha kombeve përmes Shkrimeve profetike, sipas urdhërit të Perëndisë së amshuar për t'i bërë ato ti binden dhe t'i besojnë Perëndisë.

²⁷Të vetmit Perëndi të urtë i qoftë lavdia në amshim, përmes Jezu Krishtit!
Amen!

1 Korintasve

1 Korintasve 1

Përshëndetje dhe falënderime

¹Unë, Pali, i thirrur për të qenë apostull i Jezu Krishtit nëpërmjet vullnetit të Perëndisë dhe vëlla Sosteni,

²po i shkruajmë kishës së Perëndisë, që është në Korint, të shenjtëruarve përmes Jezu Krishtit, të thirrurve për të qenë të shenjtë, bashkë me të gjithë ata që në çdo vend thërrasin emrin e Zotit tonë Jezu Krisht, Zotit të tyre dhe Zotit tonë:

³Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht!

⁴E falënderoj Perëndinë tim gjithnjë për ju, që ju dha hirin e tij me anë të Jezu Krishtit.

⁵Jezu Krishti ju pasuroi në gjithçka, në çdo fjalë dhe në çdo dije.

⁶Kështu, dëshmia për Krishtin u përforcua aq shumë ndër ju,

⁷saqë nuk ju mungon asnjë dhunti, ndërkohë që prisni ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht.

⁸Ai do t'ju mbajë të fortë deri në fund, që të jeni të paqortueshëm në Ditën e Zotit tonë Jezu Krisht.

⁹Perëndia, që ju thirri në bashkësi me Birin e tij Jezu Krishtin, Zotin tonë, është besnik.

Përçarje në kishë

¹⁰Vëllezër, ju lutem në emër të Zotit tonë Jezu Krisht, të jeni të gjithë në një mendje për atë që thoni dhe të mos keni përçarje mes jush, por të jeni të bashkuar në mendime dhe arsyetime.

¹¹Sepse, vëllezërit e mi, disa nga njerëzit e Kloesë më njoftuan se mes jush ka grindje.

¹²Këtë e them sepse një prej jush thotë: «Unë jam i Palit», ndërsa tjetri thotë: «Unë jam i Apolit», ose «Unë jam i Kefës», ose «Unë jam i Krishtit».

¹³Pse, i ndarë qenka Krishti? A mos u kryqëzua Pali për ju, apo mos u pagëzuar në emër të Palit?

¹⁴Falënderoj Perëndinë, që, përveç Krispit dhe Gajit, nuk kam pagëzuar asnjë prej jush,

¹⁵që të mos thotë askush se u pagëzua në emrin tim.

¹⁶Po, kam pagëzuar edhe ata të shtëpisë së Stefanait, por nuk di të kem pagëzuar edhe ndonjë tjetër.

¹⁷Krishti nuk më ka dërguar të pagëzoj, por të shpall ungjillin, dhe jo me dituri fjalësh, që të mos humbasë fuqia e kryqit të tij.

Krishti është fuqia dhe urtia e Perëndisë

¹⁸Predikimi i kryqit është marrëzi për ata që shkojnë në humbje, po për ne të shpëtuarit është fuqia e Perëndisë.

¹⁹Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Urtinë e të urtëve do ta shkatërroj, ndërsa mençurinë e të mençurve do ta hedh tej.*

²⁰Ku është, pra, i urti? Ku është skribi? Ku është hulumtuesi i kësaj epoke? A nuk e bëri Perëndia marrëzi urtinë e kësaj bote?

²¹Meqenëse njerëzit nuk e njohën Perëndinë nëpërmjet urtisë, atëherë Perëndia, me urtinë e tij, parapëlqeu t'i shpëtojë ata që besojnë nëpërmjet marrëzisë së predikimit.

²²Judenjtë kërkojnë një mrekulli dhe grekët kërkojnë urti,

²³ndërsa ne predikojmë Krishtin të kryqëzuar, gjë që është fyese për judenjtë dhe marrëzi për grekët.

²⁴Po për ata që janë thirrur nga Perëndia, judenj apo paganë, Krishti është fuqia e Perëndisë dhe urtia e tij.

²⁵Marrëzja e Perëndisë është më e urtë se njerëzit dhe dobësia e tij është më e fortë se ata.

²⁶Vëllezër, shikoni kush jeni ju që u thirrët nga Perëndia! Ndër ju, nga ana njerëzore, nuk ka shumë të urtë, as shumë të fortë e as shumë fisnikë.

²⁷Por Perëndia zgjodhi të marrët sipas botës për të turpëruar të urtët, zgjodhi të dobëtit sipas botës për të turpëruar të fortët.

²⁸Ai zgjodhi gjërat jo të fisme dhe të përbuzura të botës, ato që nuk janë asgjë në sytë e saj, për të shkatërruar ato që sipas botës janë të rëndësishme.

²⁹Kështu, askush nuk mund të mburret para Perëndisë.

³⁰Por, ai bëri që ju të jeni të bashkuar me Jezu Krishtin, që u bë për ne urtia e Perëndisë. Krishti na bëri të drejtë, na shenjtëroi dhe na shpengoi,

³¹ashtu siç thotë Shkrimi i shenjtë: *Kush krenohet, le të krenohet për ato që ka bërë Zoti.*

1 Korintasve 2

Predikimi i Krishtit të kryqëzuar

¹Edhe unë, o vëllezër, kur erdha te ju për t'ju shpallur planin e fshehtë të Perëndisë, nuk erdha me fjalë të mëdha apo me urti të madhe.

²Sepse e gjykova të drejtë që të mos ju mësoja asgjë tjetër, përveç Jezu Krishtit dhe madje, Jezu Krishtit të kryqëzuar.

³Prandaj erdha te ju me dobësi, me frikë dhe me tmerr.

⁴Fjalët e mia dhe predikimi im nuk u mbështetën në fjalë bindëse plot urti, por në dëftimin e Shpirtit të Shenjtë dhe të fuqisë së Perëndisë,

⁵që besimi juaj të mos mbështetet në urtinë njerëzore, por në fuqinë e Perëndisë.

Zbulesa nga Shpirti i Shenjtë

⁶Megjithatë ne u flasim për urti besimtarëve që janë të pjekur shpirtërisht, por jo për urtinë e kësaj epoke e as për urtinë e prijësve të kësaj bote, që shkojnë drejt shkatërrimit.

⁷Ne flasim për urtinë e planit të Perëndisë, të fshehur për njerëzit, por që ai e kishte paracaktuar përpara kësaj jete, që ne të marrim pjesë në lavdinë e tij.

⁸Asnjë nga prijësit e kësaj bote nuk e ka njohur këtë urti, sepse po ta njihnin, nuk do ta kishin kryqëzuar Zotin e lavdisë.

⁹Por, siç thotë Shkrimi i shenjtë: *Ato gjëra që syri nuk i pa e veshi nuk i dëgjoi dhe që nuk hynë në zemrën e njeriut, Perëndia i ka përgatitur për ata që e duan.*

¹⁰Ndërsa neve Perëndia na i zbuloi nëpërmjet Shpirtit të Shenjtë, sepse Shpirti i Shenjtë shqyrton gjithçka, madje dhe vetë thellësitë e Perëndisë.

¹¹Kush i njeh të fshehtat e njeriut, përveç shpirtit të tij? Po kështu edhe të fshehtat e Perëndisë nuk i njeh askush, përveç Shpirtit të tij të Shenjtë.

¹²Ne nuk kemi marrë shpirtin e kësaj bote, por Shpirtin e Shenjtë që vjen nga Perëndia, që të njohim ato që na janë dhuruar prej tij.

¹³Këto që themi, nuk i kemi nga fjalë të mësuara me urti njerëzore, por nga fjalë të mësuara prej Shpirtit të Shenjtë, duke ua shtjelluar gjërat shpirtërore atyre që kanë marrë Shpirtin e Shenjtë.

¹⁴Njeriu që nuk e ka marrë Shpirtin e Shenjtë, nuk i pranon të vërtetat e Shpirtit të Perëndisë. I duken marrëzi dhe nuk mund t'i kuptojë, sepse ato duhet të gjykohen në mënyrë shpirtërore.

¹⁵Ndërsa njeriu që e ka marrë Shpirtin e Shenjtë, kupton gjithçka dhe askush nuk mund ta kuptojë gjykimin e tij,

¹⁶sepse, *kush i njohu mendimet e Zotit, që t'i japë mend atij? Por ne kemi mendjen e Krishtit.*

1 Korintasve 3

Bashkëpunëtorë të Perëndisë

- ¹Unë, o vëllezër, nuk munda të flas me ju si me njerëz që kanë Shpirtin e Perëndisë, por si me njerëz të kësaj bote, si me foshnja në besimin e Krishtit.
- ²Ju ushqeva me qumësht dhe jo me ushqim të fortë, sepse nuk mund ta përtypnit. Por edhe tani nuk mundni,
- ³sepse jeni ende njerëz të kësaj bote. Nëse keni smirë dhe grindje mes jush, a nuk tregoni se jeni të kësaj bote dhe jetoni si të gjithë njerëzit?
- ⁴Kur njëri thotë: «Unë jam i Palit» dhe tjetri: «Unë jam i Apolit», a nuk jeni si të gjithë njerëzit e tjerë?
- ⁵Kush është Apoli dhe kush është Pali? Janë vetëm shërbëtorë, nëpërmjet të cilëve besuat dhe që veprojnë, secili sipas fuqisë që i dha Zoti.
- ⁶Unë mbolla farën, Apoli e ujiti, por Perëndia e rriti.
- ⁷Kështu, nuk kanë rëndësi as ai që mbjell e as ai që ujit, por Perëndia që rrit.
- ⁸Ai që mbjell dhe ai që ujit, janë një, dhe secili do të marrë shpërblimin sipas mundit.
- ⁹Sepse ne jemi bashkëpunëtorë të Perëndisë, ndërsa ju jeni ara dhe ndërtesa e tij.
- ¹⁰Unë, sipas hirit që më dha Perëndia si arkitekt i ditur, vura themelin, por tjetërkush po ndërton mbi të. Secili të ketë kujdes sesi ndërton.
- ¹¹Askush nuk mund të vendosë një themel tjetër përveç këtij që kemi dhe që është Jezu Krishti.
- ¹²Disa ndërtojnë mbi këtë themel me ar, argjend apo gurë të çmuar dhe disa të tjerë ndërtojnë me dru, sanë apo kashtë,
- ¹³por vepra e secilit prej tyre do të dalë në dritë dhe vlerën e saj do ta tregojë dita e gjykimit. Ajo ditë do të vijë me zjarr dhe me këtë zjarr do të provohet vepra e kujt.
- ¹⁴Nëse vepra që ndërtoi dikush i qëndron zjarrit, ai do të marrë shpërblimin.

¹⁵Nëse vepra e dikujt digjet, ai do ta humbasë shpërblimin, por vetë do të shpëtojë si një njeri që kalon përmes zjarrit.

¹⁶A nuk e dini se jeni tempull i Perëndisë dhe se Shpirti i Perëndisë banon në ju?

¹⁷Nëse dikush rrënon tempullin e Perëndisë, Perëndia do ta rrënojë atë, sepse tempulli i Perëndisë është i shenjtë dhe ky tempull jeni ju.

¹⁸Mos mashtroni veten! Nëse ndonjë nga ju pandeh se është i urtë në këtë jetë, le të bëhet i marrë, që të mund të bëhet i urtë.

¹⁹Sepse urtia e kësaj bote është marrëzi para Perëndisë, siç thotë Shkrimi i shenjtë: *Ai i zë të urtët në dinakërinë e tyre.*

²⁰Dhe *Zoti i nje mendimet e të urtëve dhe e di se janë të kota.*

²¹Prandaj, asnjë të mos mburret me njerëzit, sepse gjithçka është juaja:

²²Pali, Apoli, Kefa, bota, jeta, vdekja, e tashmja dhe e ardhmja. Gjithçka është juaja,

²³ndërsa ju jeni të Krishtit dhe Krishti është i Perëndisë.

1 Korintasve 4

Shërbesa e apostujve

¹Kështu, gjithkush të na shohë si shërbëtorë të Krishtit dhe si kujdestarë të të fshehtave të Perëndisë.

²Ajo që kërkohet nga kujdestarët është të jenë besnikë.

³Sa për mua, nuk ka shumë rëndësi nëse gjykohem nga ju apo nga ndonjë gjyq njerëzor dhe, madje, as vetë unë nuk e gjykoj veten.

⁴Ndërgjegjja nuk më qorton për asgjë, por nuk është kjo që më bën të drejtë, sepse gjykatësi im është Zoti.

⁵Prandaj mos gjykoni para kohe, derisa të vijë Zoti që do të nxjerrë në dritë të fshehtat e errësirës dhe do të zbulojë dëshirat e zemrës. Atëherë gjithsecili do të marrë lëvdimin e vet nga Perëndia.

⁶O vëllezër, këto gjëra që ju thashë për veten dhe për Apolin jua dhashë si shembull, që të mësoni kuptimin e thënies «Sa është shkruar dhe jo më shumë» dhe që të mos krenoheni me njërin e të hidhni poshtë tjetrin.

⁷Çfarë të dallon nga të tjerët? A nuk t'i ka dhënë tjetërkush të gjitha ato që ke? Nëse i ke marrë nga Perëndia, përse mburresh si të mos i kishe marrë prej tij?

⁸Tani qenkeni ngopur! Tani qenkeni të pasur! Tani qenkeni bërë mbretër pa ne! Ah sikur të ishit bërë mbretër, që të mbretëronim edhe ne me ju.

⁹Unë mendoj se Perëndia na ka vënë ne apostujt në vendin e fundit, na ka bërë si të dënuar me vdekje, sepse jemi bërë gazi i botës, i engjëjve dhe i njerëzve.

¹⁰Kështu, për shkak të Krishtit ne jemi të marrë, ndërsa ju të mençur; ne jemi të dobët, ndërsa ju të fortë; ne jemi të poshtëruar, ndërsa ju të nderuar.

¹¹Sot e kësaj dite ne kemi uri, kemi etje, jemi të zhveshur, na rrahin me shuplaka, endemi pa shtëpi

¹²dhe lodhemi duke punuar me duart tona. Kur na fyejnë, bekojmë; kur na përndjekin, durojmë;

¹³kur na shajnë, përgjigjemi me mirësi. Jemi bërë si plehrat e botës dhe ende jemi si fundërrinat e njerëzve.

¹⁴Këto nuk jua shkruaj për t'ju turpëruar, po për t'ju këshilluar si bijtë e mi të dashur.

¹⁵Edhe sikur të kishit me mijëra mësues për besimin në Krishtin, nuk keni shumë etër, sepse jam unë ai që ju ktheva në besimin e Krishtit Jezu me anë të ungjillit.

¹⁶Prandaj ju kërktoj të ndiqni shembullin tim.

¹⁷Për këtë arsye ju dërgova Timoteun, që është biri im i dashur dhe besnik në veprën e Zotit. Ai do t'ju kujtojë parimet e mia për jetën me Krishtin Jezhu, ashtu siç ua mësoj unë njerëzve në çdo kishë.

¹⁸Disa nga ju filluan të krekosen duke menduar se nuk do të vij tek ju,

¹⁹por do të vij së shpejti, në dashtë Zoti, dhe ata që krekosen do t'i njoh nga çfarë janë të zotë të bëjnë e jo nga fjalët.

²⁰Mbretëria e Perëndisë nuk duket nga fjalët, por nga fuqia.

²¹Çfarë doni? Të vij te ju me thupër apo me dashuri dhe me shpirtbutësi?

1 Korintasve 5

Kundër kurvërisë

¹Kudo dëgjohet se ndër ju ka kurvëri, madje një kurvëri të tillë që nuk e gjen as ndër paganë. Njëri nga ju ka marrë gruan e të atit

²e ju më krekoseni. A nuk do të ishte më mirë të vajtonit, që të shporret nga ju ai që ka bërë një vepër të tillë?

³Megjithëse unë nuk jam aty me trup, jam aty me shpirt dhe tashmë e kam gjykuar atë që e ka bërë këtë gjë, si të isha aty.

⁴Kur të mblidheni në emër të Zotit tonë Jezhu do të jem edhe unë shpirtërisht me ju dhe atëherë me fuqinë e Zotit tonë Jezhu

⁵dorëzojani atë njeri Satanit për t'i shkatërruar trupin, që t'i shpëtojë shpirti Ditën e Zotit.

⁶Nuk është mirë të mburreni! A nuk e dini se pak tharm mbrun gjithë brumin?

⁷Pastrohuni nga tharmi i vjetër, që të bëheni brumë i ri, ashtu siç jeni pa tharm, sepse Krishti, Pashka jonë, është flijuar.

⁸Të mos kremtojmë me tharmin e vjetër, me tharmin e së keqes dhe të ligësisë, por me bukët e pambrujtura të pastërtisë dhe të së vërtetës.

⁹Në letër ju shkrova që të mos përziheni me kurvarë.

¹⁰Nuk bëhet fjalë për të gjithë kurvarët e kësaj bote, as për lakmitarët, zhvatësit apo idhujtarët, sepse do të duhej të iknit nga bota,

¹¹por tani po ju shkruaj që të mos përziheni me ndonjë që e quan veten besimtar, por është kurvar, lakmitar, idhujtar, shpifës, pijanec, apo zhvatës. Mos hani me të!

¹²Ç'punë kam unë të gjykoj ata që janë jashtë kishës? A nuk i gjykoni ju ata që janë brenda saj?

¹³Ata që janë jashtë kishës i gjykon Perëndia. *Zhdukeni ligësinë nga mesi juaj!*

1 Korintasve 6

Çështje gjyqësore mes besimtarëve

¹Kush nga ju, kur ka ndonjë mosmarrëveshje me një vëlla tjetër besimtar, guxon të kërkojë të gjykohet para të padrejtëve dhe jo para besimtarëve të krishterë?

²Apo nuk e dini se këta do të gjykojnë botën? Nëse ju do të gjykoni botën, a nuk mund të gjykoni gjëra më të vogla?

³A nuk e dini se ne do të gjykojmë engjëjt? Atëherë, si nuk mundemi të gjykojmë çështjet e jetës së përditshme?

⁴Nëse keni për të gjykuar çështje të tilla, ju shkoni e caktoni si gjykatës më të papërfillshmit e kishës?

⁵Le t'ju vijë turp për këtë që po them! Nuk paska asnjë të urtë ndër ju, që të mund të gjykojë një çështje mes vëllezërve besimtarë?

⁶Besimtari çon në gjyq besimtarin dhe madje para jobesimtarëve?

⁷Gjyqet që keni me njëri-tjetrin, dëshmojnë se keni dështuar. Përse nuk pranoni që më mirë t'ju bëjnë padrejtësi? Përse nuk pranoni që më mirë t'ju bëjnë dëm?

⁸Përkundrazi, ju vetë u bëni padrejtësi dhe u shkaktoni dëm të tjerëve, madje edhe vetë vëllezërve besimtarë.

⁹Apo nuk e dini se të padrejtët nuk do ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë? Mos u mashtroni! As kurvarët, as idhujtarët, as ata që bëjnë tradhti bashkëshortore, as të zhburrëruarit, as meshkujt që shkojnë me meshkuj,

¹⁰as vjedhësit, as lakmitarët, as pijanecët, as shpifësit, as zhvatësit nuk do ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.

¹¹Dhe të tillë ishit disa prej jush, por u latë, u shenjtëruat dhe u bëtë të drejtë në emër të Zotit Jezu Krisht dhe nëpërmjet Shpirtit të Perëndisë tonë.

Përlëvdoni Perëndinë me trupat tuaj

¹²Disa thonë: «Gjithçka më lejohet». Po, por jo gjithçka është e dobishme. Gjithçka më lejohet, por unë nuk do të sundothem nga asgjë.

¹³Thonë edhe: «Ushqimi është për barkun dhe barku për ushqimin». Por Perëndia do ta shkatërrojë edhe barkun, edhe ushqimin. Trupi nuk është për kurvëri, po për Zotin dhe Zoti për trupin.

¹⁴Perëndia do të na ngjallë edhe ne me fuqinë e tij, ashtu siç ngjalli Zotin.

¹⁵A nuk e dini se trupat tuaj janë gjymtyrë të Krishtit? T'i marr, pra, gjymtyrët e Krishtit e t'i bëj gjymtyrë të lavires? Larg qoftë!

¹⁶Apo nuk e dini se ai që bashkohet me një lavire bëhet një trup me të? Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Që të dy do të jenë një trup i vetëm.*

¹⁷Ai që bashkohet me Zotin, bëhet një shpirt me të.

¹⁸Largohuni nga kurvëria! Çdo mëkat tjetër që bën njeriu është jashtë trupit, ndërsa ai që kurvëron, mëkaton kundër vetë trupit të tij.

¹⁹Apo nuk e dini se trupi juaj është tempulli i Shpirtit të Shenjtë që është në ju dhe që jua dha Perëndia dhe se ju nuk i përkisni vetes tuaj?

²⁰Perëndia ju bleu me një çmim. Përlëvdojeni, pra, Perëndinë me trupin tuaj!

1 Korintasve 7

Çështje rreth martesës

- ¹Sa për ato që më shkruat, mirë është që njeriu të mos prekë grua.
- ²Po për të mos rënë në kurvëri, çdo burrë le të ketë gruan e vet dhe çdo grua të ketë burrin e vet.
- ³Burri le të përmbushë detyrimin e tij martesor ndaj gruas dhe po ashtu edhe gruaja ndaj burrit.
- ⁴Gruaja nuk e zotëron trupin e vet, por e zotëron burri i saj. Po ashtu edhe burri nuk e zotëron trupin e vet, por e zotëron gruaja e tij.
- ⁵Mos iu privoni njëri-tjetrit, përveçse kur keni vendosur që për pak kohë t'i përkushtoheni lutjes. Pastaj bashkohuni përsëri, që për shkak të mospërmbajtjes suaj të mos ju tundojë Satani.
- ⁶Këtë nuk ua them si urdhër, por si diçka që është e lejueshme.
- ⁷Unë do të doja që të gjithë njerëzit të ishin si unë, por secili ka dhuntinë e vet nga Perëndia, njëri kështu e tjetri ashtu.
- ⁸Të pamartuarve dhe vejushave u them se është mirë të qëndrojnë si unë.
- ⁹Por, nëse nuk përmbahen dot, le të martohen, sepse është më mirë të martohen se të digjen nga dëshirat.
- ¹⁰Të martuarve u urdhëroj, jo unë, por Zoti, që gruaja të mos ndahet nga burri.
- ¹¹Nëse ndahet, le të qëndrojë e pamartuar ose të pajtohet me burrin. Dhe burri të mos e lërë gruan.
- ¹²Ndërsa të tjerëve u them unë, jo Zoti, se nëse një vëlla besimtar ka për grua një jobesimtare dhe ajo pranon të jetojë me të, të mos e lërë.
- ¹³Dhe nëse një grua ka për burrë një jobesimtar dhe ai pranon të jetojë me të, të mos e lërë burrin.
- ¹⁴Sepse burri jobesimtar do të shenjtërohet nga gruaja dhe gruaja jobesimtare do të shenjtërohet nga burri besimtar. Përndryshe fëmijët tuaj do të ishin të papastër, por tani janë të shenjtë.

¹⁵Nëse jobesimtari dëshiron të ndahet, le të ndahet. Besimtari ose besimtarja nuk janë më të lidhur nga këto gjëra, sepse Perëndia ju ka thirrur në paqe.

¹⁶Nga e di ti, o grua? Ndoshta do ta shpëtosh burrin. Nga e di ti, o burrë? Ndoshta do ta shpëtosh gruan.

Të jetojmë sipas thirrjes së Zotit

¹⁷Sa për të tjerat, secili të jetojë ashtu siç i ka dhënë Zoti dhe ashtu siç ka qenë kur e thirri Perëndia. Kështu urdhëroj për të gjitha kishat.

¹⁸Nëse dikush u thirr kur ishte i rrethprerë, të mos mundohet ta ndreqë rrethprerjen. Nëse dikush u thirr kur ishte i parrethprerë, të mos rrethprietet.

¹⁹Rrethprerja dhe parrethprerja nuk janë asgjë, por ajo që ka rëndësi është zbatimi i urdhërimit të Perëndisë.

²⁰Secili të mbetet siç ishte kur e thirri Perëndia.

²¹Ishe skllav kur u thirre nga Perëndia? Mos u shqetëso për këtë, por nëse të jepet mundësia të fitosh lirinë, atëherë më mirë shfrytëzoje.

²²Ai që u thirr nga Zoti kur ishte skllav, mori lirinë prej tij. Po ashtu edhe ai që u thirr kur ishte i lirë, është skllav i Krishtit.

²³Perëndia ju bleu me një çmim. Mos u bëni skllavë të njerëzve!

²⁴Vëllezër, secili le të mbetet para Perëndisë ashtu siç ishte kur u thirr prej tij.

Të pamartuarit dhe vejushat

²⁵Për virgjëreshat nuk kam ndonjë urdhër nga Zoti, por po shpreh mendimin tim si njeri që, nga mëshira e Zotit, jam i besueshëm.

²⁶Mendoj se për shkak të vështirësive të tanishme mirë është që njeriu të qëndrojë ashtu siç është.

²⁷Je i martuar? Mos kërko të ndahesh! Je i pamartuar? Mos kërko grua!

²⁸Nëse martohesh, nuk mëkaton. Edhe një virgjëreshë nëse martohet, nuk mëkaton. Por ata që martohen hyjnë në mundime dhe unë dua t'ju kursej nga mundimet.

²⁹Këtë e them, o vëllezër, sepse koha që mbetet është aq e shkurtër, saqë edhe ata që kanë gra, duhet të jetojnë si të mos kishin;

³⁰ata që qajnë, si të mos qanin; ata që gëzohen, si të mos gëzoheshin; ata që blejnë, si të mos kishin asgjë;

³¹dhe ata që i gëzojnë të mirat e kësaj bote, si të mos i gëzonin, sepse trajta e kësaj bote po kalon.

³²Dua që të mos keni kokëçarje. I pamartuari shqetësohet për gjërat e Zotit dhe kërkon si t'i pëlqejë Zotit,

³³ndërsa i martuari shqetësohet për gjërat e botës dhe kërkon si t'i pëlqejë gruas

³⁴dhe është i ndarë më dysh. Po ashtu, si gruaja e pamartuar, edhe virgjëresha shqetësohen për gjërat e Zotit, që të jenë të shenjta në trup e në shpirt, ndërsa e martuara shqetësohet për gjërat e botës dhe kërkon si t'i pëlqejë burrit.

³⁵Edhe këto gjëra po jua them për të mirën tuaj dhe jo për t'ju vënë lakun në fyt, por që të jetoni sa më hijshëm dhe sa më të përkushtuar ndaj Zotit pa shqetësime.

³⁶Por, nëse dikush shikon se do të sillej në mënyrë të pahijshme ndaj të fejuarës së tij, sepse digjet nga dëshira dhe mendon se duhet të martohet, le të bëjë si të dojë, le të martohet, nuk mëkaton.

³⁷Ndërsa ai që është i palëkundur në zemër dhe ndjen se nuk ka nevojë, por i zotëron dëshirat dhe e ka vendosur me gjithë zemër që ta ruajë të fejuarën e vet, bën mirë.

³⁸Kështu, ai që martohet me të fejuarën e vet bën mirë; ai që nuk martohet bën edhe më mirë.

³⁹Gruaja është e lidhur me burrin e saj për sa kohë ai jeton. Nëse vdes burri, ajo është e lirë të martohet me kë të dojë, veçse martesë të bëhet në Zotin.

⁴⁰Ajo do të jetë më e lume nëse qëndron ashtu siç është. Ky është mendimi im dhe unë mendoj se e kam Shpirtin e Perëndisë.

1 Korintasve 8

Ushqimet flijuar idhujve

¹Lidhur me mishin që u flijohet idhujve, e dimë se të gjithë i kemi njohuritë e duhura. Por dija të rrit mendjen, ndërsa dashuria të rrit në besim.

²Ai që mendon se di diçka, ende nuk di ashtu siç duhet të dijë.

³Por ai që e do Perëndinë, njihet prej Perëndisë.

⁴Lidhur me ngrënien e mishit që u flijohet idhujve, e dimë se idhulli nuk është asgjë në botë dhe se ka vetëm një Perëndi.

⁵Edhe pse ka të ashtuquajtura perëndi në qiell apo në tokë, sikurse thuhet se ka shumë perëndi dhe shumë zota,

⁶për ne ka vetëm një Perëndi, Ati, nga i cili është krijuar gjithçka dhe të cilit i përkasim, dhe një Zot, Jezu Krishti, përmes të cilit u krijua gjithçka dhe përmes të cilit jetojmë edhe ne.

⁷Por jo të gjithë i kanë njohuritë e duhura. Disa që nuk i kanë hequr ende zakonet e idhujtarisë e hanë mishin që u flijohet idhujve si t'u përkiste idhujve. Kështu, ndërgjegjja e tyre e dobët përlyhet.

⁸Ushqimi nuk do të na çojë më pranë Perëndisë. Nuk humbasim asgjë nëse nuk hamë; dhe nuk fitojmë asgjë, nëse hamë.

⁹Por kini kujdes që liria juaj të mos bëhet pengesë për më të dobëtit në besim.

¹⁰Nëse ndonjë prej tyre të shikon ty që ke njohuri në një tryezë ku hahet mish që u është flijuar idhujve, a nuk do ta shtyjë atë ndërgjegjja e dobët që të shkojë e të hajë mishin që u flijohet idhujve?

¹¹Kështu, për shkak të dijës sate do të humbasë besimtari i dobët, vëllai, për të cilin vdiq Krishti.

¹²Pra, duke mëkatuar ndaj vëllezërve besimtarë dhe duke lënduar ndërgjegjen e tyre të dobët, mëkatoni ndaj Krishtit.

¹³Prandaj, nëse ushqimi im bëhet shkak që vëllai im besimtar të mëkatojë, unë nuk do të ha kurrë mish, që të mos e shtyj atë në mëkat.

1 Korintasve 9

Të drejtat e apostujve

¹A nuk jam i lirë unë? A nuk jam apostull? A nuk e kam parë unë Jezuin, Zotin tonë? A nuk jeni ju vepra ime në shërbim të Zotit?

²Nëse për të tjerë nuk jam apostull, për ju patjetër që jam, sepse vetë ju që besoni në Zotin jeni prova që vërteton se unë jam apostull.

³Mbrojtja ime përballë atyre që më gjykojnë, është kjo:

⁴A nuk kemi edhe ne të drejtë të hamë e të pimë?

⁵A nuk kemi edhe ne të drejtë të kemi një grua besimtare, siç kanë apostujt e tjerë, vëllezërit e Zotit dhe Kefa?

⁶Pse vetëm unë dhe Barnaba duhet të punojmë për të mbajtur veten?

⁷Kush shkon në luftë me shpenzimet e veta? Kush është ai që mbjell vreshtin dhe nuk shijon frytet e tij? Apo kush është ai bari që nuk shijon nga qumështi i tufës së tij?

⁸Mos po i them këto si njeri? A nuk thotë kështu edhe ligji i Moisiut?

⁹Në të shkruhet: *Mos ia lidh gojën kaut që shin.* Mos shqetësohet për qetë këtu Perëndia,

¹⁰apo flet për ne? Sigurisht që për ne është shkruar, sepse ai që lëron dhe ai që shin duhet ta bëjnë punën me shpresën se do të marrin pjesën e tyre.

¹¹Nëse ne mbollëm të mirat shpirtërore te ju, kaq gjë e madhe na qenka nëse korrim të mirat materiale nga ju?

12Nëse të tjerë e paskan këtë të drejtë, a nuk duhet ta kishim ne shumë më tepër? Por ne nuk e kemi përdorur këtë të drejtë. Përkundrazi, durojmë gjithçka që të mos bëhemi pengesë për ungjillin e Krishtit.

13A nuk e dini se ata që punojnë në tempull ushqehen nga të ardhurat e tempullit dhe se ata që shërbejnë në altar marrin pjesën e tyre nga ato që flijohen atje?

14Kështu edhe Zoti ka urdhëruar që ata që predikojnë ungjillin, të jetojnë nga predikimi i ungjillit.

15Por unë nuk kam përdorur asnjë nga këto të drejta. Këto nuk po jua shkruaj që të veproni kështu edhe me mua. Më mirë të vdes sesa të ma heqë ndokush këtë gjë për të cilën mburrem.

16Nuk mburrem që predikoj ungjillin, sepse këtë e kam për detyrë. Mjerë unë po nuk e predikova!

17Po ta kisha bërë me dëshirën time, do të merrja shpërblim, por përderisa e bëj pa dëshirën time, atëherë vetëm bëj detyrën që më ka ngarkuar Perëndia.

18Cili është shpërblimi im atëherë? Të predikoj ungjillin falas, pa i shpërdoruar të drejtat që më jep predikimi i tij.

19Megjithëse jam i lirë nga të gjithë, u bëra shërbëtor i të gjithëve, që të fitoj sa më shumë njerëz në besim.

20Mes judenjve u bëra jude, që t'i fitoja judenjtë. Mes atyre që ishin nën ligjin e Moisiut u bëra si njeri nën ligjin e Moisiut, pavarësisht se nuk jam, që të fitoja ata që ishin nën këtë ligj.

21Mes atyre që nuk e njihnin ligjin e Moisiut u bëra si njeri pa ligjin e Moisiut, edhe pse nuk jam pa ligjin e Perëndisë, por jam me ligjin e Krishtit, që të fitoja ata që ishin pa ligjin e Moisiut.

22Mes të dobtëve në besim u bëra i dobët, që të fitoja të dobët. U bëra gjithçka për të gjithë, që të shpëtoja disa prej tyre.

23Të gjitha këto i bëj për ungjillin, që të kem pjesë në të.

²⁴A nuk e dini se nga të gjithë ata që vrapojnë në arenë, vetëm njëri e fiton çmimin? Vraponi, pra, dhe ju që të fitoni çmimin.

²⁵Të gjithë ata që marrin pjesë në vrapim i nënshtrohen një disipline të rreptë, ata për të fituar një kurorë që prishet, ndërsa ne atë që nuk prishet.

²⁶Kështu vrapoj dhe unë tani, por jo pa synim të qartë, kështu luftoj me grushta, por jo sikur rrah erën.

²⁷E mundoj trupin dhe e nënshtroj, që të mos përjashtohem vetë, pasi t'u kem predikuar të tjerëve.

1 Korintasve 10

Qortime për idhujtari

¹Vëllezër, nuk dua të mos e dini se etërit tanë ishin nën mbrojtjen e resë dhe që të gjithë kaluan mes për mes detit.

²Të gjithë ata u bashkuan me Moisiun duke u pagëzuar në re dhe në det.

³Të gjithë hëngrën të njëjtin ushqim shpirtëror

⁴dhe pinë të njëjtën pije shpirtërore, sepse pinin nga shkëmbi shpirtëror që i shoqëronte. Ky shkëmb ishte Krishti.

⁵Por shumica e tyre nuk gjetën pëlqimin e Perëndisë dhe ranë të vdekur në shkretëtirë.

⁶Këto ngjarje u bënë shembull për ne, që të mos dëshirojmë edhe ne gjëra të këqija, siç dëshiruan ata.

⁷Mos u bëni idhujtarë si disa prej tyre, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Populli u ul për të ngrënë e për të pirë dhe pastaj u ngrit për të luajtur.*

⁸As të mos kurvërojmë si disa prej tyre, që ranë të vdekur njëzet e tre mijë veta në një ditë.

⁹As Krishtin të mos e vëmë në provë, siç bënë disa prej tyre, që vdiqën nga gjarpërinjtë.

- 10**As mos murmurisni, siç bënë disa prej tyre, që u vranë nga engjëlli shkatërrues.
- 11**Këto gjëra u ndodhën atyre si shembull dhe janë shkruar që të bëhen mësim për ne që jetojmë në fund të kohëve.
- 12**Kush mendon se qëndron i sigurt, kujdes se mos rrëzohet!
- 13**Sprovat që kishit deri tani kanë qenë brenda mundësive njerëzore. Perëndia është besnik dhe nuk do të lejojë të viheni në provë përtej mundësive tuaja, por bashkë me sprovat do t'ju japë edhe rrugëdaljen, që të mund t'i përballoni.
- 14**Prandaj, fort të dashurit e mi, largohuni nga idhujtaria!
- 15**Po flas me ju si me njerëz të arsyeshëm: gjykojini vetë këto që po them.
- 16**Kur pijmë nga kupa për të cilën bekojmë Perëndinë, a nuk marrim pjesë në gjakun e Krishtit? Kur hamë nga buka që thyejmë, a nuk marrim pjesë në trupin e Krishtit?
- 17**Ashtu si buka është një e vetme, ashtu edhe ne, edhe pse jemi shumë, bëhemi një trup i vetëm, sepse marrim pjesë në të vetmen bukë.
- 18**Shikoni popullin e Izraelit! A nuk marrin pjesë në altar ata që hanë flijimet që kushtohen mbi të?
- 19**A dua të them me këtë se mishi që u flijohet idhujve ka ndonjë vlerë, apo që idhujt janë ndonjë gjë?
- 20**Jo, por dua të them se ato ua flijojnë djajve e jo Perëndisë dhe unë nuk dua që të keni pjesë me djajtë.
- 21**Nuk mund të pini edhe nga kupa e Zotit edhe nga kupa e djajve; nuk mund të hani edhe nga tryeza e Zotit edhe nga tryeza e djajve.
- 22**Mos duam të nxisim xhelozinë e Zotit? Vallë, mos jemi më të fortë se ai?

Gjithçka për lavdi të Perëndisë

²³Disa thonë: «Gjithçka më lejohet». Po, por jo gjithçka është e dobishme. Gjithçka më lejohet, por jo gjithçka ndihmon për t'u rritur në besim.

²⁴Askush të mos kërkojë të mirën e vet, por të mirën e tjetrit.

²⁵Hani çdo gjë që shitet në thertore, pa e shqyrtuar atë dhe pa e rënduar ndërgjegjen tuaj,

²⁶sepse *toka dhe gjithçka që ndodhet në të janë të Zotit.*

²⁷Nëse ndonjë jobesimtar ju fton në shtëpi dhe pranoni të shkoni, hani gjithçka që ju vënë përpara, pa e shqyrtuar atë dhe pa e rënduar ndërgjegjen tuaj.

²⁸Por nëse dikush ju thotë: «Ky është mish që u është flijuar idhujve», mos hani për shkak të atij që jua tha këtë dhe për shkak të ndërgjegjes,

²⁹jo për ndërgjegjen tuaj, po për ndërgjegjen e tjetrit. Por, pse të kufizohet liria ime nga ndërgjegjja e tjetrit?

³⁰Nëse unë falënderoj Perëndinë për atë që ha, përse të shahem për shkak të ushqimit për të cilin kam falënderuar Perëndinë?

³¹Edhe kur hani, edhe kur pini, edhe kur bëni ndonjë gjë tjetër, bëjeni për lavdi të Perëndisë.

³²Por mos u bëni pengesë as për judenjtë, as për paganët e as për kishën e Perëndisë.

³³Bëni si unë që mundohem t'u pëlqej të gjithëve, pa kërkuar përfitimin tim, por dobinë e të gjithëve, që të shpëtohen.

1 Korintasve 11

¹Ndiqu shembullin tim, sikurse edhe unë ndjek shembullin e Krishtit.

Sjellja gjatë adhurimit

²Ju përgëzoj, se më kujtoni në çdo rast dhe i ruani traditat ashtu siç jua kam dhënë.

³Por dua ta dini se kreu i çdo burri është Krishti, kreu i gruas është burri dhe kreu i Krishtit është Perëndia.

⁴Çdo burrë që lutet apo profetizon me kokë mbuluar, turpëron kreun e tij, Krishtin.

⁵Çdo grua që lutet apo profetizon me kokë zbuluar, turpëron kreun e saj, burrin, sepse është njëlloj si të kishte rruar kokën.

⁶Nëse gruaja nuk mbulon kokën, atëherë le të qethet. Por, nëse për të është turp të qethet a të rruajë kokën, atëherë le ta mbulojë kokën.

⁷Burri nuk duhet ta mbulojë kokën, sepse është shëmbëllimi dhe lavdia e Perëndisë, ndërsa gruaja është lavdia e burrit.

⁸Nuk u krijua burri nga gruaja, por gruaja nga burri.

⁹Burri nuk u krijua për gruan, por gruaja për burrin.

¹⁰Prandaj, për shkak të engjëjve, gruaja duhet të mbajë mbi kokë një shenjë varësie.

¹¹Megjithatë në jetën tonë me Zotin as burri nuk është i pavarur nga gruaja dhe as gruaja nga burri.

¹²Sikurse gruaja u krijua nga burri, ashtu edhe burri lindet nëpërmjet gruas dhe gjithçka vjen nga Perëndia.

¹³Gjykoni vetë: A i ka hije gruas t'i lutet Perëndisë pa mbuluar kokën?

¹⁴A nuk na mëson vetë natyra se për burrin është çnderim nëse i mban flokët të gjatë,

¹⁵ndërsa për gruan është nder? Flokët i janë dhënë asaj si mbulesë.

¹⁶Por, nëse ndokush mendon ndryshe për këtë çështje, duhet ta dijë se një zakon të tillë nuk e kemi as ne, e as kishat e Perëndisë.

Parregullsi në Darkën e Zotit

¹⁷Megjithatë, për këto që do t'ju them tani, nuk mund t'ju përgëzoj. Kur ju mblidheni bashkë, kjo ju bën më shumë keq sesa mirë.

18Së pari, dëgjova se kur mblidheni së bashku në kishë, mes jush ka përçarje dhe pjesërisht e besoj.

19Njëmend që duhet të ketë edhe ndasi ndër ju, që të duken ata që janë besimtarë të sprovuar.

20Dëgjoj se kur mblidheni në një vend, nuk mblidheni për të ngrënë darkën e Zotit.

21Secili nga ju ha më përpara darkën që ka sjellë me vete dhe, kështu, dikush mbetet i uritur, ndërsa tjetri dehet.

22A nuk keni shtëpi për të ngrënë e për të pirë? Apo doni të përbuzni kishën e Perëndisë dhe të turpëroni ata që nuk kanë? Çfarë t'ju them? T'ju përgëzoj? Për këtë nuk ju përgëzoj.

Themelimi i Darkës së Zotit

(Mt 26.26-29; Mk 14.22-25; Lk 22.14-20)

23Ajo që mora prej Zotit dhe jua dhashë edhe juve është kjo: Zoti Jezu atë natë që po tradhtohej mori bukën,

24tha lutjen e falënderimit, e theu dhe tha: «Ky është trupi im për ju. Bëjeni këtë në përkujtimin tim».

25Po ashtu, pas darkës, mori edhe kupën dhe tha: «Kjo kupë është besëlidhja e re në gjakun tim. Sa herë që të pini prej saj, bëjeni këtë në përkujtimin tim».

26Sa herë që hani nga kjo bukë dhe pini nga kjo kupë, ju lajmëroni vdekjen e Zotit derisa të vijë ai.

Pjesëmarrja e padenjë në Darkën e Zotit

27Prandaj ai që ha bukën e Zotit, apo pi kupën e tij padenjësisht, është fajtor për trupin dhe për gjakun e Zotit.

28Kështu, secili të shqyrtojë më parë veten dhe pastaj të hajë nga buka dhe të pijë nga kupa.

29Kush ha dhe kush pi pa e dalluar trupin e Zotit, ha e pi dënimin e vet.

³⁰Për këtë arsye ka mes jush shumë të dobët, të sëmurë dhe mjaft kanë vdekur.

³¹Sepse po të shqyrtojmë veten, nuk do të dënohemi.

³²Kur na gjykon Zoti, na gjykon për të na ndrequr e jo për të na dënuar bashkë me botën.

³³Kështu, o vëllezër, kur të mblidheni për të ngrënë darkën e Zotit, prisni njëri-tjetrin.

³⁴Kush ka uri, le të hajë në shtëpi, që të mos mblidheni për të marrë gjykimin e Zotit. Të tjerat do t'i rregulloj kur të vij vetë.

1 Korintasve 12

Dhunitë shpirtërore

¹Vëllezër, lidhur me dhunitë e Shpirtit të Shenjtë, nuk dua të jeni të paditur.

²Ju e dini se, kur ishit paganë, të mashtruar, tërhiqeshit prej idhujve të pagojë.

³Prandaj dua ta dini se asnjë nuk mund të flasë i udhëhequr nga Shpirti i Perëndisë e të thotë: «Mallkuar qoftë Jezui!» dhe asnjë nuk mund të thotë: «Zoti Jezui» nëse nuk është i udhëhequr nga Shpirti i Shenjtë.

⁴Ka dhunti të ndryshme, por është i njëjti Shpirt i Shenjtë.

⁵Ka edhe shërbesa të ndryshme, por është i njëjti Zot.

⁶Ka edhe larmi veprash, por është i njëjti Perëndi që bën gjithçka në të gjithë.

⁷Secilit i shfaqet Shpirti i Shenjtë për të mirën e të gjithëve.

⁸Dikujt Shpirti i Shenjtë i jep dhuntinë për të folur me urti, një tjetri i njëjti Shpirt i Shenjtë i jep dhuntinë për të folur me dituri.

⁹Dikujt i njëjti Shpirt i jep besim, ndërsa një tjetri dhuntinë për të shëruar të tjerët,

¹⁰dikujt fuqinë për të bërë mrekulli, një tjetri për të profetizuar, një tjetri për të dalluar shpirtrat, një tjetri i jep larmi gjuhësh, ndërsa një tjetri shpjegimin e gjuhëve.

¹¹Të gjitha këto i bën i njëjti dhe i vetmi Shpirt i Shenjtë, duke i dhënë secilit dhunti të veçantë, sipas vullnetit të tij.

Një trup, shumë gjymtyrë

¹²Ashtu si trupi është një, por ka shumë gjymtyrë dhe të gjitha gjymtyrët e trupit, megjithëse janë shumë, përbëjnë një trup të vetëm, ashtu është edhe Krishti.

¹³Edhe ne, qofshim judenj apo paganë, sklevër apo të lirë, u pagëzuam me të njëjtin Shpirt të Shenjtë për t'u bërë një trup i vetëm dhe kemi pirë të gjithë nga i njëjti Shpirt i Shenjtë.

¹⁴Trupi nuk ka një gjymtyrë, por shumë.

¹⁵Nëse këmba do të thoshte: «Ngaqë nuk jam dorë, nuk i përkas trupit», mos për këtë nuk i përket trupit?

¹⁶E nëse veshi do të thoshte: «Ngaqë nuk jam sy, nuk i përkas trupit», mos për këtë nuk i përket trupit?

¹⁷Nëse i gjithë trupi do të ishte sy, ku do të ishte dëgjimi? Po të ishte i gjithi dëgjim, ku do të ishte nuhatja?

¹⁸Por Perëndia i vuri gjymtyrët në trup një nga një, ashtu siç deshi.

¹⁹Nëse të gjitha do të ishin një gjymtyrë e vetme, ku do të ishte trupi?

²⁰Por tani ka shumë gjymtyrë dhe një trup.

²¹Syri nuk mund t'i thotë dorës: «Nuk ta kam nevojën», e as koka nuk mund t'u thotë këmbëve: «Nuk jua kam nevojën».

²²Përkundrazi, ato gjymtyrë të trupit që duken më të papërfillshmet, janë më të nevojshmet.

²³Ne kujdesemi më shumë për gjymtyrët që i vlerësojmë më pak dhe përpiqemi t'i zbukurojmë sa më shumë gjymtyrët më të pahijshme,

²⁴gjë që nuk e kanë të nevojshme gjymtyrët e hijshme. Por Perëndia e ndërtoi trupin duke u dhënë më shumë nderim gjymtyrëve më të papërfillshme,

²⁵që të mos ketë përçarje në trup, por që gjymtyrët të kujdesen për njëra-tjetrën.

²⁶Nëse njëra gjymtyrë vuan, atëherë vuajnë të gjitha me të. Nëse njëra gjymtyrë nderohet, të gjitha gëzohen me të.

²⁷Ju jeni trupi i Krishtit dhe secili prej jush është gjymtyrë e tij.

²⁸Prandaj Perëndia i caktoi disa në kishë, së pari apostuj, së dyti profetë, së treti mësues, pastaj ata me dhuntitë për të bërë mrekulli, të shërimeve, të përkujdesjes, të drejtimit e të larmive të gjuhëve.

²⁹A mos janë të gjithë apostuj, apo mos janë të gjithë profetë? A mos janë të gjithë mësues, apo mos kanë të gjithë dhuntinë për të bërë mrekulli?

³⁰A mos kanë të gjithë dhuntinë e shërimeve, apo mos flasin të gjithë shumë gjuhë? A mos janë të gjithë shpjegues gjuhësh?

³¹Por kërkoni me zell dhuntitë më të larta.

Dashuria

Unë po ju tregoj udhën më të lartë.

1 Korintasve 13

¹Sikur të flisja gjuhët e njerëzve dhe të engjëjve, por të mos kisha dashuri do të isha si bronzi që kumbon, ose si cimballi që tingëllon.

²Edhe sikur të kisha dhuntinë e profecisë, të njihja të gjitha të fshehtat, të zotëroja të gjitha dijet, dhe të kisha gjithë besimin për të lëvizur malet prej vendit, por të mos kisha dashuri, nuk do të isha asgjë.

³Edhe sikur t'ua ndaja të varfërve gjithë pasurinë dhe ta jepja trupin të digjej, por të mos kisha dashuri, nuk do të më vlente asgjë.

⁴Dashuria është zemërgjerë, dashuria është e mirë, nuk ka smirë, nuk krekoset, nuk mburret,

⁵nuk sillet në mënyrë të pahijshme, nuk kërkon përfitim, nuk pezmatohet, nuk mendon të ligën,

⁶nuk gëzohet për padrejtësinë, por gëzohet me të vërtetën.

⁷Dashuria përballon gjithçka, beson gjithçka, shpreson gjithçka dhe duron gjithçka.

⁸Dashuria nuk shteron kurrë, ndërsa profecitë do të reshtin, gjuhët do të pushojnë dhe dijet do të marrin fund.

⁹Në të vërtetë, ne kemi dije deri diku dhe profetizojmë deri diku.

¹⁰Po kur të vijë përsosmëria, ajo që është e paplotë do të marrë fund.

¹¹Kur isha fëmijë, flisja si fëmijë, mendoja si fëmijë dhe arsyetoja si fëmijë; po kur u bëra burrë, i hodha tej gjërat fëminore.

¹²Tani shohim në mënyrë të errët si në pasqyrë, por një ditë do të shohim ballë për ballë. Tani njoh deri diku, por një ditë do të njoh plotësisht, ashtu siç më njeh Perëndia.

¹³Tani mbeten këto të tria: besimi, shpresa dhe dashuria, por më e madhja ndër to është dashuria.

1 Korintasve 14

Gjuhët dhe profecia

¹Kërkoni që të fitoni dashurinë dhe dëshironi me zell dhuntitë shpirtërore, sidomos atë të profecisë.

²Ai që flet gjuhë të panjohur, nuk flet me njerëzit, por me Perëndinë, sepse askush nuk e kupton. Me fuqinë e Shpirtit të Shenjtë ai thotë gjëra të fshehta,

³Ndërsa ai që profetizon, u flet njerëzve me fjalë që rrisin shpirtërisht, nxisin dhe ngushëllojnë.

⁴Ai që flet gjuhë të panjohur, ndihmon veten për t'u rritur në besim; ndërsa ai që profetizon, ndihmon kishën për t'u rritur në besim.

⁵Do të doja që të gjithë ju të flisnit gjuhë të panjohura, por më shumë do të doja të profetizonit. Ai që profetizon është më i madh se ai që flet gjuhë të panjohura, vetëm nëse ky e shpjegon gjuhën që flet, që kjo të shërbejë për rritjen shpirtërore të kishës.

⁶Nëse vij te ju, o vëllezër, duke folur në gjuhë të panjohura, çfarë dobie do të keni nëse nuk ju flas për ndonjë zbulesë, njohuri, profeci apo mësim?

⁷Nëse veglat muzikore që nuk kanë shpirt, qoftë fyelli, qoftë qestja, nuk japin tinguj të qartë, si do të dallohet melodia e fyellit nga e qestes?

⁸Nëse trumbeta nuk lëshon tingull të qartë, kush do të bëhej gati për betejë?

⁹Po ashtu edhe ju, nëse flisni fjalë të pakuptueshme, kush do t'i kuptonte fjalët tuaja? Ato do të ishin fjalë në erë!

¹⁰Në botë ka larmi gjuhësh, por asnjëra nuk është pa kuptim.

¹¹Nëse nuk e kuptoj gjuhën që më flasin, do të jem i huaj për atë që më flet, dhe ai do të jetë i huaj për mua.

¹²Kështu edhe ju, meqë dëshironi shumë të keni dhunti shpirtërore, kërkoni që t'i keni me tepri për rritjen shpirtërore të kishës.

¹³Prandaj, ai që flet gjuhë të panjohur, të lutet që të marrë edhe dhuntinë për ta shpjeguar.

¹⁴Nëse lutem në gjuhë të panjohur, shpirti im lutet, por mendja ime nuk bashkëvepron.

¹⁵Çfarë të bëj, atëherë? Do të lutem me shpirt, por do të lutem edhe me mendje. Do të këndoj himne me shpirt, por do të këndoj edhe me mendje.

16Sepse, nëse ti e bekon Perëndinë me shpirt, si do t'i përgjigjet 'Amen' falënderimit tënd dëgjuesi i thjeshtë i bashkësisë, përderisa nuk i kupton ato që thua?

17Ti mund të bësh një lutje të bukur falënderimi, por tjetri nuk rritet në besim.

18E falënderoj Perëndinë, sepse flas më shumë gjuhë të panjohura se të gjithë ju,

19por në kishë dua të them pesë fjalë që kuptohen, që të tjerët të mësojnë më mirë sesa dhjetë mijë fjalë në një gjuhë të panjohur.

20Vëllezër, mos u bëni si fëmijë nga mendja. Jini si foshnja para së keqes, por të pjekur nga mendja.

21Në ligjin e Moisiut është shkruar: *«Këtij populli do t'i flas me njerëz që flasin gjuhë të tjera dhe me gojën e të huajve, por as kështu nuk do të më dëgjojnë.»*, thotë Zoti.

22Prandaj gjuhët nuk janë shenjë për ata që besojnë, po për ata që nuk besojnë, ndërsa profecia nuk është për ata që nuk besojnë, po për ata që besojnë.

23Nëse mblidhet kisha në një vend dhe të gjithë flasin gjuhë të panjohura dhe po të hyjnë njerëz që nuk dinë ose që nuk besojnë, a nuk do të thonë se jeni marrosur?

24Por nëse të gjithë do të profetizojnë dhe aty hyn ndonjë që nuk beson apo nuk di, atëherë ai do të ndihet i qortuar dhe i dënuar nga ato që dëgjon.

25Të fshehtat e zemrës së tij do të shfaqen dhe duke rënë me fytyrë përdhe do të adhurojë Perëndinë dhe do të thotë: *«Perëndia është me të vërtetë mes jush»*.

Gjithçka të bëhet me rregull

26Çfarë duhet bërë atëherë, o vëllezër? Kur të mblidheni së bashku, dikush mund të këndojë një himn, dikush mund të japë një mësim, dikush mund të

ketë një zbulesë, dikush një gjuhë të panjohur dhe dikush një shpjegim të gjuhës. Të gjitha le të bëhen për rritjen shpirtërore të kishës.

²⁷Nëse dikush dëshiron të flasë në gjuhë të panjohur, le të flasin dy ose e shumta tre veta, njëri pas tjetrit dhe njëri të shpjegojë.

²⁸Po të mos ketë ndonjë që mund të shpjegojë, atëherë ai që flet në gjuhë të panjohur të heshtë në kishë dhe të flasë me veten dhe me Perëndinë.

²⁹Nga profetët të flasin dy ose tre, ndërsa të tjerët të gjykojnë ato që thuhën.

³⁰Por nëse ndonjëri nga ata që rrinë ulur ka ndonjë zbulesë, atëherë ai që është duke folur, le të heshtë.

³¹Një nga një të gjithë mund të profetizoni, që të mësojnë dhe të marrin zemër të gjithë.

³²Profetët duhet ta zotërojnë mirë dhuntinë që u është dhënë,

³³sepse Perëndia nuk është Perëndi trazirash, por paqeje. Ashtu siç ndodh në të gjitha kishat e besimtarëve të krishterë,

³⁴gratë le të heshtin në kishë. Atyre nuk u lejohet të flasin, por duhet të nënshtrohen, siç thotë ligji i Moisiut.

³⁵Nëse duan të mësojnë ndonjë gjë, le të pyesin burrat e tyre në shtëpi, sepse është turp për gruan të flasë në kishë.

³⁶A thua doli nga ju fjala e Perëndisë, apo mbërriti vetëm te ju?

³⁷Nëse ndokush mendon se është profet apo njeri shpirtëror, ai duhet ta kuptojë se këto që ju shkruaj janë urdhërime të Zotit.

³⁸Kush nuk i pranon, të mos pranohet.

³⁹Kështu, vëllezërit e mi, kërkoni më shumë të profetizoni, por mos ndaloni të flitet në gjuhë të panjohura.

⁴⁰Gjithçka të bëhet siç ka hije dhe me rregull.

1 Korintasve 15

Ngjallja e Krishtit

¹Vëllezër, dua t'ju kujtoj ungjillin që ju kam predikuar, të cilin e keni pranuar dhe në të cilin qëndroni.

²Nëpërmjet tij shpëtoheni, nëse e ruani siç jua kam predikuar, përndryshe keni besuar kot.

³Para së gjithash ju kam shpallur të vërtetën që m'u dha edhe mua, se Krishti, sipas Shkrimeve të shenjta, vdiq për mëkatet tona,

⁴u varros dhe u ngjall ditën e tretë, po sipas Shkrimeve të shenjta.

⁵Ai iu shfaq Kefës dhe pastaj të dymbëdhjetë apostujve.

⁶Pastaj iu shfaq njëherësh mbi pesëqind vëllezërve besimtarë, nga të cilët disa kanë vdekur, por shumica jeton ende.

⁷Më pas iu shfaq Jakobit, e pastaj të gjithë apostujve.

⁸Në fund, m'u shfaq edhe mua, dështakut.

⁹Unë jam më i vogli i apostujve dhe nuk jam i denjë as të quhem apostull, sepse e kam pëndjekur kishën e Perëndisë,

¹⁰por me hirin e Perëndisë jam ai që jam, dhe hiri i tij për mua nuk ka shkuar kot. Unë jam munduar më shumë se të gjithë ata, jo unë vetë, por hiri i Perëndisë bashkë me mua.

¹¹Edhe unë, edhe ata, këtë kemi predikuar dhe këtë keni besuar edhe ju.

Ngjallja e të vdekurve

¹²Nëse predikojmë se Krishti u ngjall prej të vdekurve, si mund të thonë disa prej jush se të vdekurit nuk do të ngjallen?

¹³Nëse të vdekurit nuk do të ngjallen, atëherë nuk është ngjallur as Krishti.

¹⁴Nëse Krishti nuk është ngjallur, atëherë edhe predikimi ynë është i kotë, edhe besimi juaj është i kotë.

¹⁵Kështu, qenkemi dëshmitarë të rremë të Perëndisë, sepse dëshmojmë kundër tij dhe themi se ka ngjallur Krishtin, të cilin nuk e paska ngjallur, po të jetë se të vdekurit nuk u ngjallkan.

- ¹⁶Nëse nuk ngjallen të vdekurit, atëherë nuk është ngjallur as Krishti.
- ¹⁷Nëse Krishti nuk është ngjallur, atëherë besimi juaj është i kotë dhe ju jeni ende në mëkatet tuaja.
- ¹⁸Atëherë kanë humbur edhe ata që kanë vdekur e kanë besuar në Krishtin.
- ¹⁹Nëse shpresojmë në Krishtin vetëm për këtë jetë, atëherë jemi njerëzit më të mjerë.
- ²⁰Por tani Krishti është ngjallur prej të vdeurve dhe u bë risia e ngjalljes së të vdeurve.
- ²¹Ashtu siç erdhi vdekja nëpërmjet një njeriu, ashtu erdhi edhe ngjallja e të vdeurve nëpërmjet një njeriu.
- ²²Ashtu siç vdesin të gjithë njerëzit për shkak të lidhjes me Adamin, ashtu do të marrin jetë të gjithë për shkak të lidhjes me Krishtin.
- ²³Secili sipas radhës: në fillim Krishti dhe pastaj, kur ai të kthehet, të gjithë ata që janë të tijet.
- ²⁴Pastaj do të vijë fundi, kur Krishti t'ia dorëzojë mbretërinë Perëndisë dhe Atit, pasi të ketë shkatërruar çdo sundim, pushtet dhe fuqi shpirtërore.
- ²⁵Ai duhet të mbretërojë derisa t'i nënshtrojë nën këmbë të gjithë armiqtë.
- ²⁶Armiku i fundit që do të shkatërrohet do të jetë vdekja.
- ²⁷Shkrimi i shenjtë thotë: *Gjithçka e nënshtroi nën këmbët e tij.* Kur Shkrimi i shenjtë thotë: «iu nënshtroi gjithçka», do të thotë gjithçka, përveç Perëndisë që bëri që Krishtit t'i nënshtrohet gjithçka.
- ²⁸Kur gjithçka t'i jetë nënshtuar Krishtit, atëherë edhe vetë Biri do t'i nënshtrohet Perëndisë që bëri t'i nënshtrohet atij gjithçka, që Perëndia të jetë gjithçka në të gjithë.
- ²⁹Nëse nuk është kështu, përse disa pagëzohen për të vdekurit? Nëse qenka e vërtetë se të vdekurit nuk do të ngjallen, atëherë përse pagëzohen disa për ta?

³⁰Përse e vëmë edhe ne veten në rrezik në çdo çast?

³¹Unë ndeshem me vdekjen çdo ditë, o vëllezër, dhe këtë e them nga krenaria që kam për ju, falë Krishtit Jezu, Zotit tonë.

³²Nëse në Efes qenkam ndeshur me bishat për arsye njerëzore, ç'dobi më solli kjo? Nëse të vdekurit nuk ngjallen, atëherë: *Le të hamë e le të pimë, sepse nesër do të vdesim.*

³³Mos u mashtroni: shoqëritë e këqija prishin zakonet e mira.

³⁴Ejani në vete dhe mos mëkatoni, sepse disa prej jush nuk e njohin Perëndinë dhe këtë e them për turpin tuaj.

Trupi në ngjallje

³⁵Dikush do të thotë: «Si do të ngjallen të vdekurit? Çfarë trupi do të kenë? ».

³⁶O i marrë! Fara që mbjell në arë, nuk merr jetë po nuk vdiq më parë.

³⁷Ti nuk mbjell trupin që do të ketë bima në të ardhmen, por një kokërr të zhveshur gruri ose të ndonjë fare tjetër.

³⁸Pastaj trupin ia jep Perëndia, ashtu siç dëshiron, dhe çdo farë ka trupin e vet.

³⁹Jo çdo trup është i njëjtë me një trup tjetër. Tjetër është trupi i njeriut, tjetër trupi i kafshëve, tjetër trupi i shpendëve dhe tjetër ai i peshqve.

⁴⁰Ka trupa qiellorë, ashtu siç ka edhe trupa tokësorë. Tjetër është shkëlqimi i trupave qiellorë dhe tjetër shkëlqimi i trupave tokësorë.

⁴¹Tjetër është shkëlqimi i diellit, tjetër shkëlqimi i hënës dhe tjetër shkëlqimi i yjeve, sepse ylli nga ylli ndryshon në shkëlqim.

⁴²Kështu ndodh edhe me ngjalljen e të vdekurve: trupi mbillet në kalbje dhe ngjallet në moskalbje,

⁴³mbillet në çnderim dhe ngjallet në lavdi, mbillet në dobësi dhe ngjallet në fuqi,

⁴⁴mbillet trup tokësor dhe ngjallet trup shpirtëror. Ashtu siç ka trup tokësor, ka edhe trup shpirtëror.

⁴⁵Prandaj Shkrimi i shenjtë thotë: *Njeriu i parë, Adami, u bë qenie tokësore, ndërsa Adami i fundit, Krishti, u bë Shpirti që jep jetë.*

⁴⁶Nuk ishte njeriu shpirtëror i pari, por ai tokësor. Njeriu shpirtëror erdhi më pas.

⁴⁷Njeriu i parë u bë nga dheu dhe është lëndor, ndërsa njeriu i dytë erdhi nga qielli.

⁴⁸Ashtu siç është njeriu i bërë nga dheu, ashtu janë edhe lëndorët, dhe, ashtu siç është njeriu që erdhi nga qielli, ashtu janë edhe qiellorët.

⁴⁹Ashtu siç jemi në përngjasim me njeriun lëndor, do të jemi edhe në përngjasim me njeriun qiellor.

⁵⁰Ja se ç'dua të them, o vëllezër: njerëzit prej mishi dhe prej gjaku nuk mund ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë e as kalbja nuk mund të trashëgojë moskalbjen.

⁵¹Po ju them një të fshehtë: nuk do të vdesim të gjithë, por të gjithë do të shndërrohemi.

⁵²Në çast, sa hap e mbyll sytë, kur të bjerë trumbeta e fundit, të vdekurit do të ngjallen në moskalbje, ndërsa ne do të shndërrohemi.

⁵³Sepse ky trup i kalbshëm duhet të veshë moskalbjen dhe ky trup i vdekshëm duhet të veshë pavdekësinë.

⁵⁴Kur ky trup i kalbshëm të ketë veshur moskalbjen dhe ky trup i vdekshëm të ketë veshur pavdekësinë, atëherë do të shkojë në vend fjala e Shkrimit të shenjtë: *Vdekja u përpi nga fitorja.*

⁵⁵*O vdekje, ku është fitorja jote? O vdekje, ku është thumbi yt?*

⁵⁶Thumbi i vdekjes është mëkati, ndërsa fuqia e mëkatit është ligji i Moisiut.

⁵⁷Por le të falënderojmë Perëndinë që na dha fitoren nëpërmjet Zotit tonë, Jezu Krishtit.

⁵⁸Kështu, o vëllezër të dashur, qëndroni të fortë e të palëkundur dhe përparoni vazhdimisht në veprën e Zotit, duke e ditur se mundi juaj për Zotin nuk do të shkojë dëm.

1 Korintasve 16

Ndihma për besimtarët

¹Lidhur me mbledhjen e ndihmave për besimtarët e krishterë, veproni edhe ju ashtu siç i urdhërova kishat e Galatisë.

²Çdo të dielë secili të vërë mënjanë aq sa ka mundur të kursejë, që të mos bëhet mbledhja e ndihmave kur të vij unë.

³Kur të vij do të dërgoj me letër shoqëruese ata që keni miratuar për të çuar dhuratën tuaj në Jerusalem.

⁴Po të jetë e udhës që të shkoj edhe unë, atëherë le të vijnë me mua.

Plane për udhëtim

⁵Te ju do të vij pasi të kem kaluar nga Maqedonia, sepse dua të kaloj nga Maqedonia.

⁶Ka mundësi të qëndroj te ju, ose edhe të kaloj dimrin, që të më ndihmoni për të shkuar atje ku duhet të shkoj.

⁷Nuk dua t'ju shoh kalimthi, por shpresoj të rri ca kohë me ju, në e lejoftë Zoti.

⁸Në Efes do të qëndroj deri për Rrëshajët,

⁹sepse m'u dha një mundësi e madhe për të vepruar, megjithëse kundështarët janë të shumtë.

¹⁰Po të vijë Timoteu, kujdesuni që të rrijë te ju pa frikë, sepse edhe ai bën veprën e Zotit sikurse dhe unë.

11Mos ta përçmojë askush, por ndihmojeni të niset prej jush në paqe, që të vijë tek unë, sepse bashkë me vëllezërit besimtarë e presim të vijë.

12Lidhur me vëlla Apolin, iu luta shumë që të vijë te ju bashkë me vëllezërit besimtarë, por nuk donte kurrsesi të vinte tani, kështu që do të vijë kur të mundet.

Porositë e fundit dhe përshëndetja

13Rrini zgjuar, qëndroni të fortë në besim, bëhuni burra, jini të fortë!

14Bëni gjithçka me dashuri!

15Ju e njihni shtëpinë e Stefanait dhe e dini se është i pari që besoi në Akai dhe se iu kushtua shërbesës për besimtarët e krishterë. Ju lutem, o vëllezër,

16t'u bindeni njerëzve të tillë dhe të gjithë atyre që bashkëpunojnë dhe që mundohen.

17Jam gëzuar shumë për ardhjen e Stefanait, Fortunatit dhe Akaikut, sepse ata plotësuan mungesën tuaj.

18Ata qetësuan shpirtin tim dhe tuajin, prandaj nderojini të tillë njerëz!

19Ju përshëndesin kishat e Azisë. Ju përshëndesin shumë, në emër të Zotit, Akuili dhe Priska, bashkë me kishën që mbledhet në shtëpinë e tyre.

20Ju përshëndesin të gjithë vëllezërit besimtarë. Përshëndetni njëri-tjetrin me puthjen e dashurisë vëllazërore.

21Përshëndetjen e kam shkruar vetë unë, Pali, me dorën time.

22Kush nuk do Zotin, mallkuar qoftë. Marana-tha!

23Hiri i Zotit Jezu qoftë me ju!

24Dashuria ime qoftë me ju të gjithë në emër të Krishtit Jezu që na bashkon!

2 Korintasve

2 Korintasve 1

Përshëndetje

¹Unë, Pali, apostull i Krishtit Jezu përmes vullnetit të Perëndisë, dhe vëllai ynë Timoteu, po i shkruajmë kishës së Perëndisë që është në Korint dhe gjithë besimtarëve të krishterë që janë në mbarë Akainë:

²Hiri dhe paqja e Perëndisë, Atit tonë, dhe e Zotit Jezu Krisht qofshin me ju!

Pali falënderon Perëndinë

³Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë, Jezu Krishtit, Ati i mëshirës dhe Perëndia i çdo ngushëllimi!

⁴Ai na ngushëllon në të gjitha vuajtjet tona, që edhe ne të mund të ngushëllojmë ata që vuajnë, me ngushëllimin me të cilin na ngushëlloi Perëndia.

⁵Sikurse janë të shumta vuajtjet e Krishtit për ne, edhe ngushëllimi ynë është i plotë përmes Jezu Krishtit.

⁶Kur vuajmë, kjo ndodh për ngushëllimin dhe shpëtimin tuaj. Kur Perëndia na ngushëllon, kjo ndodh për ngushëllimin tuaj që ju forcon për të mbartur me durim të njëjtat vuajtje që po kalojmë edhe ne.

⁷Shpresa jonë për ju është e palëkundshme, sepse e dimë se, sikurse merrni pjesë në vuajtjet tona, merrni pjesë edhe në ngushëllimin tonë.

⁸Vëllezër, nuk duam që të mos jeni në dijeni për vuajtjet që kaluam në Azi, se aty gjendja jonë u rëndua përtej fuqive tona dhe aq shumë, sa që e kishim humbur edhe shpresën për të jetuar.

⁹Menduam se ishim dënuar me vdekje dhe kjo që të mos shpresonim te vetja, por te Perëndia, që ngjall të vdekurit.

¹⁰Ai që na shpëtoi nga rreziku i vdekjes, do të vazhdojë të na shpëtojë. Tek ai shpresojmë se do të na shpëtojë,

11por edhe ju do të na ndihmoni me anë të lutjeve tuaja e kështu shumë vetë do të falënderojnë Perëndinë për ne.

Pali vonohet për në Korint

12Ne krenohemi e për këtë dëshmon edhe ndërgegjja jonë, se kemi jetuar në botë, e veçanërisht mes jush, me thjeshtësi dhe me sinqeritetin që vjen nga Perëndia, të udhëhequr nga hiri i tij e jo nga urtia njerëzore.

13Nuk po ju shkruajmë gjë tjetër, përveç asaj që lexoni e kuptoni. Unë shpresoj se deri në fund do ta kuptoni plotësisht,

14sikurse deri diku na keni kuptuar edhe ne, se në Ditën e Zotit Jezu ne do të krenohemi me ju dhe ju do të krenoheni me ne.

15Me këtë bindje desha të vija së pari te ju, që të gëzoheshit dyfish.

16Doja të kaloja nga ju për të shkuar në Maqedoni dhe nga Maqedonia të kthehesha përsëri te ju, që të më përcillnit për në Jude.

17Kur vendosa të bëja kështu, mos vallë po veproja me mendjehetësi? Mos vallë i marr vendimet sipas gjykimeve njerëzore, që të them 'po' dhe 'jo' njëherësh?

18Perëndia dëshmon se fjala jonë për ju nuk ka qenë 'po' dhe 'jo' njëherësh,

19se Biri i Perëndisë, Jezu Krishti, që e shpallëm mes jush unë, Silvani dhe Timoteu, nuk ishte 'po' edhe 'jo' njëherësh. Përkundrazi ai u bë 'po'-ja e Perëndisë.

20Përmes Jezuit merr 'po' çdo premtim i Perëndisë, prandaj përmes tij ne lavdërojmë Perëndinë duke i thënë 'amen'.

21Është vetë Perëndia ai që na forcon bashkë me ju në jetën me Krishtin, ai që na vajos,

22dhe ai që na ka vulosur duke vënë Shpirtin e tij në zemrat tona si kapar.

23Po për këtë thërras Perëndinë si dëshmitar për shpirtin tim: unë nuk u ktheva në Korint, sepse nuk doja t'ju bëhesha barrë.

²⁴Nuk duam të sillemi si zota të besimit tuaj, por si bashkëpunëtorë të gëzimit tuaj, meqenëse qëndroni të fortë në besim.

2 Korintasve 2

¹Kështu vendosa të mos kthehem te ju, që të mos trishtoheni përsëri.

²Nëse unë ju trishtoj, nga kush pres të marr gëzim, nga ata që kam trishtuar?

³Ju shkrova kështu me qëllim që, kur të vija, të mos trishtohesha nga ata që duhej të më gëzonin. Unë jam i bindur se, kur gëzohem unë, gëzoheni edhe ju të gjithë.

⁴Ju shkrova me pikëllim të madh, me ankth në zemër e me lotë jo për t'ju trishtuar, por që të njihni dashurinë e madhe që kam për ju.

Falja e fajtorit

⁵Nëse dikush ka trishtuar dikë, nuk më ka trishtuar mua, por deri diku, pa e tepruar, të gjithë ju.

⁶Këtij njeriu i mjafton dënimi që mori nga shumica,

⁷prandaj ju, përkundrazi, duhet ta falni e ta ngushëlloni, që të mos e pushtojë një trishtim më i madh.

⁸Kështu, ju porosis që të tregoni dashuri ndaj tij.

⁹Prandaj ju shkrova, që t'ju vija në provë dhe të shihja a bindeni në gjithçka.

¹⁰Atij që do t'i falni ndonjë faj, ia fal edhe unë. Prandaj edhe unë, kur kam falur ndonjë faj, nëse më është dashur të fal, këtë e kam bërë për ju para Krishtit,

¹¹që të mos dalë i fituar Satani. Ne i njohim mirë synimet e tij.

Shqetësimi i Palit në Troadë

¹²Kur arrita në Troadë për të shpallur ungjillin e Krishtit, megjithëse Zoti më hapi një derë për të predikuar,

¹³nuk kisha prehje në shpirt, se nuk gjeta aty Titin, vëllanë tim. Atëherë u ndava prej tyre dhe shkova në Maqedoni.

¹⁴Por i qofsha falë Perëndisë që na bën gjithmonë ngadhënjimtarë përmes Krishtit dhe që, përmes nesh, përhap njohjen e Krishtit si aromë të këndshme në çdo vend.

¹⁵Ne jemi aroma e këndshme e Krishtit, që i kushtohet Perëndisë dhe përhapet ndër ata që shpëtohen dhe ndër ata që shkojnë në humbje.

¹⁶Për këta të fundit është aromë vdekjeje dhe çon në vdekje, ndërsa për të tjerët është aromë jete dhe çon në jetë. Kush është i aftë ta përmbushë këtë detyrë?

¹⁷Ne nuk jemi si shumë të tjerë që bëjnë tregti me fjalën e Perëndisë, por flasim me sinqeritet para Perëndisë, si të dërguar prej tij përmes Krishtit.

2 Korintasve 3

Shërbëtorë të Besëlidhjes së Re

¹A mos po fillojmë përsëri t'i rrisim vlerën vetes? Apo mos kemi nevojë edhe ne si disa për letra porosie për ju a prej jush?

²Letra jonë jeni ju, e shkruar në zemrat tona, që të gjithë njerëzit ta njohin e ta lexojnë.

³Ju e tregoni se jeni letër e Krishtit, e hartuar prej nesh, jo e shkruar me bojë, por me shpirtin e Perëndisë së gjallë, jo në rrasa guri, por në rrasat e zemrave njerëzore.

⁴Ky është besimi që ne kemi në Perëndinë, përmes Krishtit.

⁵Ne nuk e mbajmë veten të aftë që të mendojmë se vjen ndonjë gjë prej nesh. Aftësia jonë vjen prej Perëndisë,

⁶që na bëri të aftë të jemi shërbëtorë të besëlidhjes së re, jo të germës, por të Shpirtit. Sepse germa vret, por Shpirti jep jetë.

⁷Nëse besëlidhja e Moisiut, që ishte e gdhendur me germa në gur dhe çonte në vdekje, ishte aq e lavdishme saqë bijtë e Izraelit nuk mund ta shikonin dot Moisiun, për shkak të lavdisë së përkohshme të fytyrës së tij,

⁸sa më e lavdishme do të jetë besëlidhja e Shpirtit të Shenjtë?

⁹Nëse vepra e besëlidhjes që sjell dënimin ishte e rrethuar me lavdi, aq më shumë do të jetë e lavdishme vepra e besëlidhjes që na bën të drejtë.

¹⁰Në të vërtetë ajo që ishte e lavdishme dikur, e humbi lavdinë për shkak të lavdisë së tanishme që është më e madhe.

¹¹Nëse ajo që ishte e përkohshme ishte e lavdishme, atëherë ajo që mbetet përgjithmonë do të jetë shumë më e lavdishme.

¹²Meqenëse kemi një shpresë të tillë, mund të flasim hapur,

¹³jo si Moisiu që vuri një vel në fytyrë, me qëllim që bijtë e Izraelit të mos e shihnin fundin e lavdisë që po perëndonte.

¹⁴Por mendjet e tyre u errësuan. Edhe sot e kësaj dite ata e kanë atë vel kur lexojnë besëlidhjen e vjetër dhe nuk e heqin, sepse ai hiqet vetëm nëpërmjet Krishtit.

¹⁵Madje, dhe deri më sot, kur lexohet Moisiu, një vel ndehet në zemrat e tyre.

¹⁶Megjithatë, kur dikush kthehet drejt Zotit, bie veli.

¹⁷Mirëpo Zoti është Shpirti dhe ku është Shpirti i Zotit, atje është liria.

¹⁸Prandaj të gjithë ne që e shohim lavdinë e Zotit si në pasqyrë, pa pasur vel në fytyrë, shndërrohemi në shëmbëllimin e tij nga lavdia në lavdi. Dhe kjo vjen nga Zoti, që është Shpirti.

2 Korintasve 4

Thesari në enë balte

¹Prandaj nuk ligështohemi, sepse Perëndia na e dha këtë shërbesë prej mëshirës së tij.

²Ne i kemi mohuar gjërat e fshehta dhe të turpshme. Nuk jetojmë me dinakëri dhe nuk e shtrembërojmë fjalën e Perëndisë. Përkundrazi, ne e shfaqim të vërtetën dhe kështu e dorëzojmë veten para gjykimit të njerëzve dhe para Perëndisë.

³Edhe po të jetë i mbuluar ungjilli ynë, është i mbuluar për ata që shkojnë në humbje.

⁴Atyre që nuk besojnë, ua ka verbuar mendjen perëndia i kësaj bote, i cili nuk i lejon të shohin dritën e ungjillit të lavdisë së Krishtit që është shëmbëllim i Perëndisë.

⁵Në të vërtetë, ne nuk predikojmë veten tonë, por Jezu Krishtin Zot, dhe e quajmë veten shërbëtorët tuaj për hir të Jezuit.

⁶Sepse Perëndia ka thënë: «Le të ndriçojë drita në errësirë! ». Ai i ka ndriçuar zemrat tona për të na dhënë dritë, që të njohim lavdinë e Perëndisë në fytyrën e Jezuit Krishtit.

⁷Por ne i mbajmë këto thesare brenda vetes si në enë balte, që të duket qartë se kjo fuqi madhështore vjen prej Perëndisë e jo prej nesh.

⁸Megjithëse na mendojnë nga çdo anë, nuk ligështohemi. Jemi të pështjelluar, por nuk dëshpërohemi.

⁹Na përndjekin, por Perëndia nuk na braktis. Na kanë hedhur tej, por nuk kemi marrë fund.

¹⁰Ne mbartim gjithmonë në trupin tonë vdekjen e Jezuit, që edhe jeta e tij të bëhet e dukshme në trupin tonë.

¹¹Ne vërtetë jemi gjallë, por në çdo çast i dorëzohemi vdekjes për hir të Jezuit, që edhe jeta e tij të bëhet e dukshme në trupin tonë të vdekshëm.

¹²Kështu, ne na kërcënon vdekja, ndërsa ju fitoni jetën.

¹³Por ne kemi të njëjtin shpirt të besimit, sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Besova, prandaj fola*. Edhe ne besojmë, prandaj flasim,

¹⁴sepse e dimë se ai që e ngjalli Zotin Jezu, do të na ngjallë edhe ne me Jezuin e bashkë me ju do të na paraqesë para vetes.

¹⁵Gjithçka bëhet për ju, në mënyrë që sa më shumë njerëz të pranojnë hirin e Perëndisë dhe ta falënderojnë gjithnjë e më shumë atë e t'i japin lavdi.

Jetojmë përmes besimit

¹⁶Prandaj nuk ligështohemi. Megjithëse së jashtmi shkojmë drejt kalbjes, nga brenda ripërtërihemi dita-ditës.

¹⁷Ky pikëllim i lehtë që po kalojmë tani po na përgatit për një lavdi të pashoqe, të begatë e të amshuar.

¹⁸Ne nuk jemi përqendruar tek gjërat që duken, por tek ato që nuk duken, sepse gjërat e dukshme janë të përkohshme, ndërsa të padukshmet janë të amshuara.

2 Korintasve 5

¹Ne e dimë se tenda në të cilën banojmë, domethënë trupi ynë tokësor, do të shkatërrohet, por ne kemi në qiej një tjetër banesë të amshuar, të ndërtuar nga Perëndia e jo nga duar njerëzore.

²Në këtë banesë njerëzore ne rënkojmë ndërsa presim me padurim të veshim banesën tonë qiellore.

³Kur të kemi zhveshur banesën tokësore, nuk do të jemi lakuriq.

⁴Ndërsa jemi ende në këtë tendë, rënkojmë nën peshën e saj, jo se duam të zhvishemi prej saj, por se duam të veshim banesën e re, në mënyrë që ajo që është e vdekshme, të përpihet nga jeta.

⁵Ai që na ka përgatitur për këtë gjë, është Perëndia. Ai na ka dhënë Shpirtin e Shenjtë si kapar.

⁶Ne kemi marrë zemër dhe e dimë se, për sa kohë banojmë në këtë trup, banojmë larg nga Zoti,

⁷sepse jetojmë përmes besimit dhe jo përmes asaj që shohim.

⁸Ne kemi shpresë dhe dëshirojmë më shumë të largohemi nga ky trup për të banuar pranë Zotit.

⁹Por, mbi të gjitha ne duam t'i pëlqejmë Perëndisë, qoftë duke qëndruar në këtë banesë, qoftë duke e lënë atë.

¹⁰Të gjithë ne duhet të dalim para Krishtit për t'u gjykuar prej tij, në mënyrë që secili të marrë shpërblimin sipas veprave që ka bërë gjatë jetës së vet, qofshin këto të mira apo të këqija.

Shërbesa e pajtimit

¹¹Prandaj ne që e njohim frikën ndaj Zotit, përpiqemi të bindim të tjerët. Perëndia na njeh mirë, por shpresoj që thellë në ndërgjegjet tuaja edhe ju të na njihni mirë.

¹²Nuk duam të lavdërohem edhe një herë para jush, por po ju japim rastin të krenoheni me ne, që të mund t'u përgjigjeni atyre që mburren me pamjen e jashtme e jo me çfarë kanë në zemër.

¹³Nëse sillemi si të marrë, këtë e bëjmë për Perëndinë dhe nëse sillemi me urti, këtë e bëjmë për ju.

¹⁴Dashuria e Krishtit na jep zemër, sepse jemi të bindur se njëri ka vdekur për të gjithë dhe si pasojë të gjithë kanë vdekur.

¹⁵Krishti vdiq për të gjithë, në mënyrë që ata që jetojnë, të mos jetojnë më për veten e tyre, por të jetojnë për atë që vdiq e u ngjall për ta.

¹⁶Prandaj ne nuk shohim më askënd vetëm në mënyrë njerëzore. Edhe pse dikur e njihnim Krishtin në këtë mënyrë, tani nuk e njohim më ashtu.

¹⁷Kështu, kush bashkohet me Krishtin, bëhet një krijesë e re. Gjërat e vjetra shkuan dhe, ja, u bënë të reja.

¹⁸E gjithë kjo vjen prej Perëndisë, i cili na pajtoi me veten e tij përmes Krishtit dhe na ngarkoi me shërbesën për të pajtuar njerëzit me të.

¹⁹Perëndia e pajtoi botën me veten e tij përmes Krishtit duke mos ua marrë parasysh njerëzve paudhësitë dhe duke na besuar predikimin e pajtimit.

²⁰Kështu ne jemi përfaqësues të Krishtit, dhe, kur ju flasim ne, është si t'ju fliste Perëndia. Ju përgjrohemi që për hir të Krishtit të pajtoheni me Perëndinë.

²¹Atë që nuk njihnte mëkat, Perëndia e ngarkoi me mëkatet tona, në mënyrë që përmes tij Perëndia të na bëjë të drejtë.

2 Korintasve 6

¹Ne jemi bashkëpunëtorë të tij, prandaj ju porosisim që të mos shkojë kot hiri i Perëndisë që keni marrë.

²Ai thotë: *Të dëgjova në kohën e volitshme dhe të ndihmova në ditën e shpëtimit.* Ja, tani është koha e volitshme; ja, tani është dita e shpëtimit!

³Ne nuk vëmë pengesa në udhën e askujt, që të mos e njollosim shërbesën tonë;

⁴përkundrazi, ne tregojmë se në çdo rrethanë jemi shërbëtorë të Perëndisë kur durojmë shumë mundime, kur jemi të pikëlluar, në nevojë, në vështirësi,

⁵kur na rrahin, kur na burgosin, kur ngrihen kundër nesh, kur na mundojnë, kur jemi pa gjumë, kur agjërojmë,

⁶me pastërtinë tonë shpirtërore, me dijen tonë, me zemërgjerësinë, me mirësinë, me Shpirtin e Shenjtë, me dashurinë e sinqertë,

⁷me predikimin e së vërtetës dhe me fuqinë e Perëndisë. Në të djathë e në të majtë mbajmë armët e drejtësisë

⁸edhe kur na nderojnë, edhe kur na përçmojnë; edhe kur na shajnë, edhe kur na lavdërojnë. Na mbajnë për gënjeshtarë, por ne themi të vërtetën;

⁹na trajtojnë si të panjohur, por në të vërtetë të gjithë na njohin mirë; na shohin si të ishim duke vdekur, por ja ku jemi gjallë; na ndëshkojnë, por nuk na vrasin dot;

¹⁰na brengosin, por ne kemi gjithmonë gëzim; jemi të varfër, por bëjmë të pasur shumë veta; nuk kemi asgjë, por në të vërtetë kemi gjithçka.

¹¹Ne kemi folur hapur me ju, o korintas, dhe zemra jonë është e hapur për ju.

¹²Ne nuk e mbyllëm zemrën tonë për ju, por ju e mbyllët zemrën tuaj ndaj nesh.

¹³Po ju drejtohem si bijve të mi: Veproni edhe ju si ne dhe hapini zemrat tuaja për ne!

Tempulli i Perëndisë së gjallë

¹⁴Mos u vini nën të njëjtën zgjedhë me jobesimtarët. Çfarë kanë të përbashkët të drejtët me të paudhët? Çfarë ka të përbashkët drita me errësirën?

¹⁵Ku takohen Krishti dhe Beliari? Ose, çfarë mund të ndajnë me njëri-tjetrin një besimtar dhe një jobesimtar?

¹⁶Ç'ka të përbashkët tempulli i Perëndisë me idhujt? Ne jemi tempull i Perëndisë së gjallë, sikurse tha Perëndia: *Do të banoj mes tyre e do të jetoj me ta. Unë do të jem Perëndia i tyre e ata do të jenë populli im.*

¹⁷Prandaj dilni prej tyre e ndahuni, thotë Zoti. *Mos prekni asgjë të ndyrë, e atëherë do t'ju pranoj.*

¹⁸Unë do të jem Ati juaj e ju do të jeni bijtë e mi e bijat e mia, thotë Zoti i gjithëpushtetshëm.

2 Korintasve 7

¹Fort të dashur, meqë kemi marrë këto premtime, le të pastrohemi nga çdo ndyrësi e trupit dhe e shpirtit dhe ta përfundojmë shenjtërimin tonë duke iu druajtur Perëndisë.

Pali gëzohet për pendimin e kishës

²Bëni vend për ne në zemrat tuaja. Ne nuk i kemi bërë padrejtësi askujt, nuk kemi dëmtuar askënd dhe nuk kemi shfrytëzuar askënd.

³Këtë gjë nuk e them për t'ju dënuar, sepse, siç ju kam thënë edhe më parë, ju jeni në zemrat tona dhe ne jemi të bashkuar me ju si në vdekje, ashtu edhe në jetë.

⁴Unë flas hapur me ju dhe krenohem shumë me ju. Megjithëse kam shumë mundime, gjej shumë ngushëllim dhe mbushem plot me gëzim.

⁵Edhe kur shkuam në Maqedoni, nuk gjetëm prehje, hasëm vështirësi nga të gjitha anët, luftë jashtë e frikë përbrenda.

⁶Por Perëndia që i ngushëllon të përlulurit, na ngushëlloi me ardhjen e Titit,

⁷dhe jo vetëm me ardhjen e tij, por edhe me ngushëllimin që kishte marrë prej jush. Ai na tregoi për mallin, për lotët dhe për dashurinë tuaj të zjarrtë për mua, prandaj u gëzova edhe më shumë.

⁸Edhe nëse ju kam trishtuar me këtë letër, tani nuk më vjen keq. Megjithëse në fillim më erdhi keq, sepse ajo letër ju trishtoi për ca kohë,

⁹tani gëzohem jo se u trishtuat, por sepse ky trishtim, që e kaluat sipas vullnetit të Perëndisë, ju çoi në pendim. Kështu, ne nuk ju bëmë asnjë dëm.

¹⁰Trishtimi që kalojmë sipas vullnetit të Perëndisë të çon në pendimin që sjell shpëtim, për të cilin njeriu nuk ndërron mendje. Përkundrazi, trishtimi që vjen nga shqetësimet e kësaj bote, të çon në vdekje.

¹¹Shikoni çfarë përkushtimi solli te ju, trishtimi sipas vullnetit të Perëndisë! Ju solli dëshirën për të mbrojtur besimin tuaj, zemërimin ndaj së keqes, druajtjen, mallin për mua, zellin dhe gatishmërinë për të ndëshkuar të keqen! E keni dëshmuar në të gjitha mënyrat se jeni të pastër në këto gjëra.

¹²Edhe pse ju shkrova, nuk ju shkrova që të ndëshkoj atë që bëri padrejtësi e as për t'i dalë në mbrojtje atij që iu bë padrejtësi, por që të duket qartë mes jush përkushtimi që keni ndaj nesh, para Perëndisë.

¹³Kjo gjë na ngushëllon. Përveç ngushëllimit që na dhatë, u gëzuam edhe më shumë me gëzimin e Titit, sepse të gjithë ju ia qetësuat shpirtin.

¹⁴Unë u krenova me ju para Titit dhe nuk kam mbetur i zhgënjyer për këtë, por, ashtu siç është e vërtetë gjithçka që ju kemi thënë, ashtu doli e vërtetë para Titit edhe krenaria që kemi për ju.

¹⁵Atij i bëhet zemra mal kur i kujtohet bindja e të gjithëve ju dhe kur i kujtohet sesi e pritët me druajtje e drithërim.

¹⁶Jam i gëzuar, sepse mund të mbështetem te ju për gjithçka.

2 Korintasve 8

Zemërgjerësia

¹Vëllezër, dëshirojmë t'ju tregojmë për hirin e Perëndisë, që u është dhuruar kishave të Maqedonisë.

²Në provën e vështirë të vuajtjeve, gëzimi i tyre qe kaq i madh, saqë u bënë shumë zemërgjerë, edhe pse ishin të varfër.

³Unë dëshmoj se ata dhanë me dëshirë, sipas mundësive, madje përtej mundësive të tyre.

⁴Ata na u lutën me këmbëngulje t'u jepnim nderin për të marrë pjesë në dërgimin e ndihmave në dobi të besimtarëve të krishterë.

⁵Ata jo vetëm dhuruan më shumë sesa shpresonim, por ia kushtuan veten së pari Zotit dhe pastaj neve, sipas vullnetit të Perëndisë.

⁶Kështu, ne i kërkuam Titit që, ashtu siç e kishte filluar tashmë, t'ju ndihmonte të çonit deri në fund veprën e ndihmës për besimtarët e krishterë.

⁷Tani që jeni të begatë në gjithçka: në besim, në fjalë, në dije e në përkushtim të plotë, dhe tani që gëzoni dashurinë tonë, dëshirojmë të jeni të begatë edhe në këtë vepër ndihme për besimtarët e krishterë.

⁸Këtë nuk po e them si urdhër, por, duke ju treguar përkushtimin e të tjerëve, po vë në provë sinqeritetin e dashurisë suaj.

⁹Ju e njihni hirin e Zotit tonë Jezu Krisht, i cili edhe pse ishte i pasur, u bë i varfër për ju, që të bëheshit të pasur me varfërinë e tij.

¹⁰Për këtë gjë po ju jap një mendim: është në dobinë tuaj që atë që filluat të bëni vitin e shkuar, jo vetëm ta bëni, por edhe të dëshironi ta bëni.

¹¹Tani çojeni deri në fund atë që keni filluar të bëni. Ashtu siç patët dëshirën për ta filluar, ashtu edhe përfundojeni, sipas mundësive që keni.

¹²Sepse, aty ku ka vullnet të mirë, Perëndia pranon sipas asaj që njeriu ka dhe jo sipas asaj që njeriu nuk ka.

¹³Këtë nuk e them që të tjerët të lehtësohen e ju të futeni në vështirësi, por e them për hir të barazisë.

¹⁴Tani ju keni mjaftueshëm dhe mund të ndihmoni ata që janë në nevojë, kështu që edhe ata t'ju ndihmojnë kur të kenë mjaftueshëm e kur ju të jeni në nevojë, që të ketë barazi,

¹⁵siç thotë Shkrimi i shenjtë: *Asgjë nuk i teproi atij që kishte shumë dhe asgjë nuk i mungoi atij që kishte pak.*

Titi dhe bashkëpunëtorët e tij

¹⁶Lavdi i qoftë Perëndisë që të njëjtin përkushtim që kam unë për ju, e vuri edhe në zemrën e Titit.

¹⁷Ai jo vetëm që e pranoi kërkesën tonë, por, duke qenë edhe më i përkushtuar, vendosi vetë të vijë te ju.

¹⁸Bashkë me të po dërgojmë edhe vëllanë që e lavdërojnë të gjitha kishat për shërbimin që i ka bërë ungjillit.

¹⁹Përveç kësaj, ai është caktuar nga kishat që të na shoqërojë për ta çuar deri në fund veprën e ndihmës suaj për lavdinë e Zotit dhe për të treguar vullnetin tonë të mirë,

²⁰duke shmangur kështu çdo fajësim që mund të na bëhej në lidhje me administrimin e kësaj dhurate të madhe,

²¹sepse dëshirojmë të bëjmë çfarë është e drejtë jo vetëm në sytë e Zotit, por edhe në sytë e njerëzve.

²²Bashkë me ta po ju dërgojmë edhe vëllanë tonë, të cilin e kemi vënë në provë shpesh dhe e kemi parë se është i përkushtuar në shumë gjëra, por që tani është më i përkushtuar se kurrë për shkak të besimit të madh që ka te ju.

²³Për sa i përket Titit, ai është shoku dhe bashkëpunëtori im për ju. Për sa u përket vëllezërve tanë, ata janë apostujt e kishave dhe lavdia e Krishtit.

²⁴Për këtë arsye tregojuni atyre hapur para kishave provën e dashurisë suaj dhe të arsyes që kemi për t'u krenuar me ju.

2 Korintasve 9

Lidhur me mbledhjen e ndihmave

¹Është e tepërt t'ju shkruaj për shërbesën e ndihmës për besimtarët e krishterë,

²sepse e njoh vullnetin tuaj të mirë, për të cilin krenohem para maqedonasve duke thënë: «Akaia u bë gati që vitin e shkuar». Zelli juaj ka vënë në lëvizje shumicën e tyre.

³Megjithatë po ju dërgoj vëllezërit që të vërtetohet se në këtë rast mburrja jonë me ju nuk ka qenë e kotë dhe që ju të jeni gati, sikurse kam thënë se jeni.

⁴Përndryshe, nëse vijnë me mua disa maqedonas dhe shohin se nuk jeni gati, ne do të dilnim të turpëruar që u krenuam me ju, për të mos thënë pastaj sesa të turpëruar do të dilnit ju.

⁵Prandaj m'u duk e nevojshme t'u kërkoja vëllezërve që të vinin më parë te ju për të bërë gati dhuratën që keni premtuar, në mënyrë që ajo të jetë gati si dhuratë zemërgjerësie e jo kopracie.

⁶Sepse, kush mbjell me kursim, do të korrë pak dhe kush mbjell me zemërgjerësi, do të korrë me begati.

⁷Secili nga ju le të japë sa t'i dojë zemra, jo me keqardhje e as me detyrim, sepse Perëndia e do atë që jep me gëzim.

⁸Perëndia mund t'ju japë me begati çdo të mirë, në mënyrë që gjithmonë të keni mjaftueshëm prej çdo gjëje dhe kështu të mund të jepni për çdo vepër të mirë.

⁹Sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Ai shpërndan me zemërgjerësi, u jep të varfërve dhe drejtësia e tij qëndron në amshim.*

¹⁰Ai që i jep farën mbjellësit dhe bukën për të ngrënë, do t'ju japë edhe juve farën për ta mbjellë dhe do ta shumojë. Ai do t'i shumojë frytet e drejtësisë suaj.

¹¹Ju do të pasuroheni në gjithçka, që të mund të jeni zemërgjerë, dhe shumë veta do të falënderojnë Perëndinë përmes nesh.

¹²Kjo shërbesë ndihme jo vetëm që plotëson nevojat e besimtarëve të krishterë, por bën edhe që të burojnë shumë falënderime për Perëndinë.

¹³Kur të shohin shërbesën tuaj të ndihmës, ata do të përlevdojnë Perëndinë për bindjen tuaj ndaj ungjillit të Krishtit dhe për zemërgjerësinë që tregoni ndaj tyre dhe ndaj gjithë të tjerëve.

¹⁴Dhe ata do të luten për ju e do të tregojnë shumë dashuri ndaj jush për shkak të hirit të pashoq që ju dha Perëndia.

¹⁵Lavdi i qoftë Perëndisë për dhuratën e tij të patregueshme!

2 Korintasve 10

Pali mbron shërbesën e tij

¹Vetë unë, Pali, që qenkam i përulur kur gjendem përballë jush, por i guximshëm kur jam larg jush, ju bëj thirrje me butësinë dhe mirësinë e Krishtit

²dhe ju kërktoj që kur të vij te ju, të mos më duhet të tregohem i guximshëm, kur të kundërshtoj me vendosmëri ata që mendojnë se ne veprojmë sipas natyrës njerëzore.

³Megjithëse jemi njerëz, ne nuk luftojmë për gjërat njerëzore,

- ⁴sepse armët e luftës sonë nuk janë njerëzore, por kanë fuqinë e Perëndisë, me të cilën mund të shkatërrojmë fortesat. Ne shembim çdo arsytim
- ⁵dhe çdo pengesë që ngrihet kundër njohjes së Perëndisë, dhe çdo mendim e nënshtrojmë për t'iu bindur Krishtit.
- ⁶Kur të jetë përsosur bindja juaj, ne do të jemi gati të ndëshkojmë çdo mosbindje.
- ⁷Shikojini gjërat siç janë. Nëse dikush është i bindur se është i Krishtit, le ta mendojë edhe një herë këtë gjë, sepse sikurse ai është i Krishtit, ashtu jemi edhe ne.
- ⁸Edhe pse krenohem shumë me autoritetin që Zoti na e dha për t'ju ndihmuar të rriteni në besim e jo për t'ju shkatërruar, nuk ka pse të më vijë turp.
- ⁹Nuk dua të jap përshtypjen se kërkoj t'ju tremb me letrat e mia.
- ¹⁰Disa thonë: «Letrat e tij janë të ashpra e të forta, ndërsa kur është i pranishëm vetë, është i dobët dhe fjalët e tij lënë për të dëshiruar».
- ¹¹Ai që mendon kështu, ta dijë mirë se, edhe kur të vijmë atje, do të jemi po ata që kemi shkruar këtë letër kur ishim larg jush.
- ¹²Ne nuk guxojmë të renditemi apo të krahasohemi me ata që lavdërojnë veten. Por ata janë të marrë kur marrin veten e tyre si masë për t'u krahasuar me njëri-tjetrin.
- ¹³Ndërsa ne nuk do të krenohemi tej mase, por do të krenohemi brenda fushës së veprimit që na ka caktuar Perëndia e që na ka sjellë deri te ju.
- ¹⁴Nuk do të krenoheshim kaq shumë, po të mos kishim ardhur te ju. Por ne kemi ardhur të parët për t'ju predikuar ungjillin e Krishtit.
- ¹⁵Ne nuk krenohemi tej mase me mundin e të tjerëve, por shpresojmë se, duke u rritur besimi juaj, do të zgjerohet shumë edhe fusha jonë e veprimit,
- ¹⁶që të mund ta shpallim ungjillin edhe më tej, pa u krenuar me punën e bërë në fushën e veprimit të dikujt tjetër.

¹⁷Kush krenohet, le të krenohet me ato që ka bërë Zoti.

¹⁸Në të vërtetë, i sprovuar është ai që e lavdëron Zoti dhe jo ai që lavdëron veten.

2 Korintasve 11

Pali dhe apostujt e rremë

¹Ah sikur ta duronit pak marrëzi nga ana ime. Më duroni, pra!

²Ndiej për ju një lakmi që vjen prej Perëndisë. Ju fejova me një burrë të vetëm dhe ju paraqita te Krishti si një virgjëreshë të pastër.

³Por kam frikë se, sikurse e mashtroi gjarpri Evën me dinakërinë e tij, edhe mendimet tuaja do të shmangen nga përkushtimi i çiltër dhe i pastër ndaj Krishtit.

⁴Në të vërtetë, nëse vjen dikush dhe ju predikon një tjetër Jezu nga ai që ju predikuam ne, nëse merrni një tjetër shpirt nga ai që morët apo një ungjill të ndryshëm nga ai që pranuat, ju e duroni me dëshirë.

⁵Unë mendoj se nuk jam aspak më i vogël se këta kryeapostuj.

⁶Edhe po të isha më i dobët në gojëtar, nuk jam në dije dhe këtë gjë jua kemi bërë të ditur në çdo mënyrë e në gjithçka.

⁷A mos bëra mëkat se përula veten që të lartësoheshit ju duke ju predikuar falas ungjillin e Perëndisë?

⁸Kam marrë nga kishat e tjera çfarë më duhej për të jetuar dhe u kam hyrë në pjesë për t'ju shërbyer juve.

⁹Kur isha te ju e kur isha në nevojë, nuk iu bëra barrë askujt, sepse m'i plotësuan nevojat vëllezërit nga Maqedonia. Kështu jam ruajtur e do të ruhem që të mos ju bëhem barrë.

¹⁰Për të vërtetën e Krishtit që është në mua, mburrja ime nuk do të heshtë në krahinën e Akaisë.

¹¹E pse? Se nuk ju dua? Perëndia e di se ju dua.

¹²Atë që po bëj do të vazhdoj ta bëj, që t'ua heq mundësinë atyre që e dëshirojnë një mundësi për t'u njohur si të barabartë me ne në gjërat për të cilat mburren.

¹³Këta janë apostuj të rremë, punëtorë mashtrues, që hiqen si apostuj të Krishtit.

¹⁴E mos u çuditni! Edhe Satani hiqet si engjëll drite.

¹⁵Prandaj nuk është gjë e madhe nëse edhe shërbëtorët e tij hiqen si shërbëtorë të drejtësisë. Siç kanë veprat, ashtu edhe do të përfundojnë.

Vuajtjet e Palit si apostull

¹⁶Po e përsëris: të mos mendojë askush se jam i marrë! Por, nëse mendoni kështu, atëherë më pranoni si të marrë, që të krenohem pak edhe unë.

¹⁷Atë që po them tani nuk po e them sipas Zotit, por si të isha një i marrë që mendon se mund të krenohet.

¹⁸Meqenëse shumë veta krenohen me gjëra njerëzore, atëherë do të krenohem edhe unë,

¹⁹sepse ju që jeni të ditur, i duroni lehtësisht të marrët.

²⁰Nëse dikush ju trajton si skllevër, ju shfrytëzon, ju plaçkit, ju përçmon, ju qëllon në fytyrë, ju e duroni.

²¹Më vjen turp të them se kemi qenë tepër të dobët, por, nëse dikush merr guximin të krenohet me ndonjë gjë - po flas si të isha i marrë - atëherë do të guxoja edhe unë.

²²A janë ata hebrenj? Edhe unë jam. Janë izraelitë? Edhe unë jam. Janë pasardhës të Abrahamit? Edhe unë jam.

²³Janë shërbëtorë të Krishtit? Po flas si të isha i çmendur: unë jam edhe më shumë. Kam kaluar më shumë mundime se ata, më kanë burgosur më shumë se ata, kam vuajtur fshikullima të panumërta e shpesh kam qenë në rrezik për vdekje.

- ²⁴Judenjtë më rrahën pesë herë me nga tridhjetë e nëntë fshikuj.
- ²⁵Tri herë më kanë rrahur me shkop. Një herë më kanë goditur me gurë, tri herë më është mbytur anija e për një natë e një ditë jam endur nëpër det.
- ²⁶Kam udhëtuar shumë në këmbë, kam përjetuar rreziqe nga lumenjtë, rreziqe nga kusarët, rreziqe nga bashkëkombësit, rreziqe nga paganët, rreziqe në qytet, rreziqe në shkretëtirë, rreziqe në det dhe rreziqe nga vëllezërit e rremë.
- ²⁷Kam kaluar mundime e vështirësi, shumë netë pa gjumë, i uritur e i etur, shpesh pa ushqim, në të ftohtë e i zhveshur.
- ²⁸Përveç këtyre më mundonte çdo ditë përkujdesja për të gjitha kishat.
- ²⁹Nëse dikush është i dobët, atëherë edhe unë bëhem i dobët. Nëse dikush bie në mëkat, atëherë vuaj edhe unë me të.
- ³⁰Nëse duhet të krenohem, krenohem me dobësitë e mia.
- ³¹Perëndia dhe Ati i Zotit Jezu, që është i bekuar në amshim, e di se nuk gënjej.
- ³²Kur isha në Damask, qeveritari i mbretit Aret, vuri roja në gjithë qytetin e Damaskut për të më kapur,
- ³³por më zbritën me një kosh nga një dritare në mur dhe u ika nga duart.

2 Korintasve 12

Vegimet dhe zbulesat e Palit

- ¹Megjithëse nuk është mirë të krenohem, duhet ta bëj dhe prandaj do t'ju flas për vegimet dhe zbulesat që më ka dhënë Zoti.
- ²Njoh një njeri, që beson në Krishtin, i cili para katërmëdhjetë vjetësh u mor në qiellin e tretë, nuk e di nëse me trup apo pa trup, Perëndia e di.
- ³Di edhe se ky njeri, nuk e di nëse me trup apo pa trup, Perëndia e di,
- ⁴u mor në parajsë dhe dëgjoji fjalë të patregueshme dhe që nuk mund t'i thotë asnjeri.

⁵Me këtë njeri do të krenohem e jo me veten time. Unë do të krenohem vetëm me dobësitë e mia.

⁶Edhe po të dëshiroja të krenohesha, nuk do të isha i marrë, sepse do të thosha të vërtetën. Por nuk po e bëj këtë, që askush të mos më vlerësojë më tepër nga ç'dukem e nga ç'them,

⁷edhe pse zbulesat janë të jashtëzakonshme. Prandaj, që të mos mbahem me të madh, m'u dha një gjemb në trup, një engjëll i Satanit, që të më torturonte për të mos m'u rritur mendja.

⁸Tri herë iu luta Zotit që të më çlironte nga kjo torturë,

⁹por ai m'u përgjigj: «Hiri im të mjafton, sepse fuqia ime tregohet e plotë në dobësinë tënde». Prandaj do të krenohem edhe më shumë me dobësitë e mia, që të banojë tek unë fuqia e Krishtit.

¹⁰Prandaj gëzohem edhe kur jam i dobët, edhe kur më shajnë, edhe kur jam në nevojë, edhe kur më përndjekin, edhe kur jam në vështirësi për shkak të Krishtit. Në të vërtetë, kur jam i dobët, atëherë jam i fortë.

Shqetësimet e Palit për kishën në Korint

¹¹U bëra i marrë, por më detyruat ju. Ju duhej të më kishit lavdëruar, se, edhe pse nuk jam asgjë, nuk jam aspak më i vogël se ata që e mbajnë veten mbi apostujt.

¹²Unë jam apostull i vërtetë dhe këtë e tregojnë mrekullitë, shenjat dhe veprat e fuqishme që kam kryer para jush me shumë durim.

¹³Në çfarë gjëje paskeni mbetur prapa kishave të tjera? Mos ndoshta ngaqë unë nuk u bëra barrë për ju? Falmani këtë padrejtësi.

¹⁴Ja, jam gati të vij te ju për të tretën herë e nuk do t'ju bëhem barrë, sepse nuk kërkoj gjërat tuaja, por ju kërkoj ju. Nuk janë fëmijët ata që duhet të mbledhin thesar për prindërit, por prindërit për fëmijët.

¹⁵Me gëzim të madh do të shpenzoj e do të shpenzohem krejtësisht për ju. Megjithëse unë ju dua më shumë, ju më doni më pak.

¹⁶Unë nuk ju jam bërë barrë, por e zëmë se unë paskam qenë dinak e ju paskam mashtruar me dredhi.

¹⁷A mos ju kam shfrytëzuar me anë të atyre që kam dërguar te ju?

¹⁸Iu luta Titit që të vinte dhe dërgova me të edhe vëllanë që ju e njihni. Titi nuk ju ka shfrytëzuar, apo jo? A nuk jemi sjellë edhe ne në të njëjtën frymë? A nuk kemi ecur në të njëjtat gjurmë?

¹⁹A mos keni menduar deri tani se po përpiqemi të mbrojmë veten para jush? Ne flasim para Perëndisë, të mbështetur në Krishtin dhe gjithçka që bëjmë, fort të dashur, është për rritjen tuaj shpirtërore.

²⁰Kam frikë se, kur të vij, nuk do t'ju gjej siç dëshiroj dhe nuk do të më gjeni siç dëshironi. Kam frikë se mes jush do të gjej grindje, smirë, zemërimë, rivalitete, thashetheme, murmuritje, mendjemadhësi dhe rrëmuje.

²¹Kam frikë se kur të vij përsëri, Perëndia im do të më përulë para jush e se do të mbaj zi për shumë veta që kanë mëkatuar dikur e nuk janë penduar për ndyrësinë, kurvërinë dhe fëlligështinë e tyre.

2 Korintasve 13

Porositë dhe përshëndetjet e Palit

¹Është hera e tretë që do të vij te ju dhe sikurse thotë Shkrimi i shenjtë: *Çdo padi duhet të jetë e mbështetur në fjalën e dy apo tre dëshmitarëve.*

²Ata që kanë mëkatuar dikur dhe të gjithë të tjerët i kisha paralajmëruar kur isha me ju për herë të dytë dhe po i paralajmëroj edhe tani që nuk jam aty, se nëse vij përsëri nuk do të tregohem i butë me askënd.

³Me sa duket ju kërkoni një provë që Krishti flet përmes meje. Dijeni, pra, se Krishti nuk u tregua i dobët mes jush, por i fuqishëm.

⁴Vërtet ai u kryqëzua për shkak të dobësisë, por jeton prej fuqisë së Perëndisë. Ne jemi të dobët bashkë me të, por prej fuqisë së Perëndisë do të jetojmë bashkë me të, mes jush.

⁵Shqyrtojeni veten për të parë nëse po jetoni me besim. Vëreni veten në provë. A nuk e kuptoni se në ju jeton Jezus Krishti? Nëse nuk e kuptoni këtë, atëherë nuk e keni kaluar provën.

⁶Shpresoj se do ta merrni vesh se ne e kemi kaluar provën.

⁷Megjithatë ne i lutemi Perëndisë që të mos bëni asnjë të keqe, jo që të duket se ne e kaluam provën, por që ju të bëni çfarë është e drejtë, edhe pse mund të duket se ne dështuam.

⁸Ne nuk mund të bëjmë asgjë kundër së vërtetës, por vetëm për të vërtetën.

⁹Ne gëzohemi kur ne jemi të dobët e ju jeni të fortë dhe lutemi që ju të përsoseni.

¹⁰Këto gjëra po i shkruaj ndërsa jam larg, që, kur të vij, të mos më duhet të jem i rreptë dhe pushtetin që më ka dhënë Zoti ta përdor për të ndërtuar e jo për të shkatërruar.

¹¹Së fundi, vëllezër, gëzohuni, ndrequni, ngushëlloni njëri-tjetrin, jini të një mendjeje, jetoni në paqe dhe Perëndia i dashurisë e i paqes qoftë me ju.

¹²Përsëritet njëri-tjetrin me puthjen e dashurisë vëllazërore. Ju përsëritet të gjithë besimtarët e krishterë.

¹³Hiri i Zotit tonë Jezus Krishtit, dashuria e Perëndisë dhe bashkësia me Shpirtin e Shenjtë qofshin me ju të gjithë!

Galatasve

Galatasve 1

Përshëndetje

¹Unë, Pali, që nuk u bëra apostull prej njerëzve e as me anë të ndonjë njeriu, por nëpërmjet Jezu Krishtit dhe Perëndisë Atë, që e ngjalli atë prej të vdekurve,

²së bashku me të gjithë vëllezërit që janë me mua, po u shkruaj kishave të Galatisë:

³Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë dhe nga Zoti Jezu Krisht!

⁴Ai e flijoi veten e tij për mëkatet tona, që të na çlironte nga kjo botë e ligë, sipas vullnetit të Perëndisë dhe Atit tonë.

⁵Atij i qoftë lavdia në shekuj të shekujve! Amen!

Nuk ka ungjill tjetër

⁶Habitem sa shpejt po largoheni nga Perëndia që ju thirri në hirin e Krishtit e po shkoni drejt një ungjilli tjetër.

⁷Ungjill tjetër nuk ka, por janë vetëm disa njerëz që po ju turbullojnë dhe që duan të shtrembërojnë ungjillin e Krishtit.

⁸Por edhe sikur dikush nga ne ose një engjëll nga qielli do t'ju predikonte një ungjill të ndryshëm nga ai që ju kemi predikuar, qoftë mallkuar.

⁹Atë që ju kemi thënë më parë, tani po jua them sërish: Nëse dikush ju predikon një ungjill të ndryshëm nga ai që keni pranuar, qoftë mallkuar.

¹⁰A mos po kërkoj të marr pëlqimin e njerëzve a të Perëndisë? Apo po kërkoj t'u pëlqej njerëzve? Po të kërkoja t'u pëlqej njerëzve, nuk do të isha shërbëtor i Krishtit.

Pali thirret apostull

¹¹Po ju vë në dijeni, o vëllezër, se ungjilli që ju predikova nuk vjen nga njerëzit.

¹²Unë as nuk e mora, as nuk e mësova nga ndonjë njeri, por nëpërmjet zbulesës së Jezu Krishtit.

¹³Ju keni dëgjuar për sjelljen time të dikurshme kur ndiqja fenë judaike; se me sa zell e përndiqja kishën e Perëndisë dhe përpiqesha ta shkatërroja.

¹⁴Në fenë judaike unë ua kalova shumë bashkëmoshatarëve të kombit tim dhe isha jashtëzakonisht i zellshëm ndaj traditave të etërve të mi.

¹⁵Po kur Perëndisë, që më ndau veç që në barkun e nënës dhe më thirri nëpërmjet hirit të tij, i pëlqeu

¹⁶të më zbulojë Birin e vet për ta predikuar ndër kombet pagane, unë menjëherë, pa u këshilluar me asnjeri

¹⁷dhe pa shkuar në Jerusalem tek ata që ishin apostuj para meje, shkova në Arabi dhe u ktheva përsëri në Damask.

¹⁸Vetëm tre vjet më vonë shkova në Jerusalem për të takuar Pjetrin dhe qëndrova me të pesëmbëdhjetë ditë.

¹⁹Por nuk pashë asnjë nga apostujt e tjerë përveç Jakobit, vëllait të Zotit.

²⁰Ja, këto gjëra i shkruaj para Perëndisë e nuk gënjej.

²¹Pastaj shkova në krahinat e Sirisë dhe Kilikisë.

²²Ndërkohë kishat e Judesë që besojnë në Krishtin, nuk më njihnin personalisht.

²³Ata vetëm kishin dëgjuar: «Ai që më parë na përndiqte, tani predikon besimin që përpiqej ta shkatërronte dikur».

²⁴Dhe përlëvdonin Perëndinë për mua.

Galatasve 2

Pali pranohet nga apostujt e tjerë

¹Pas katërmëdhjetë vjetësh shkova sërish në Jerusalem me Barnabën dhe mora me vete edhe Titin.

²Shkova se kështu më tregoi Perëndia në një zbulësë. Atje u shtjellova atyre ungjillin që predikoj ndër kombet pagane, veçanërisht atyre që ishin më të rëndësishëm, që të mos shkojë kot munda që kam bërë e po bëj për ju.

³Edhe Titi që ishte me mua, megjithëse është grek, nuk u detyrua që të rrethprietet,

⁴pavarësisht vëllezërve të rremë e tinëzarë, të cilët kishin hyrë vjedhurazi për të përgjuar lirinë tonë që kemi përmes Krishtit Jezu dhe për të na robëruar.

⁵Ne nuk iu nënshtruam këtyre as edhe për një çast, me qëllim që e vërteta e ungjillit të mbetet me ju.

⁶Dhe ata që e mbanin veten si më të rëndësishëm - për mua nuk ka rëndësi çfarë ishin ata, se Perëndia nuk gjykon sipas pamjes së jashtme - këta pra, nuk i shtuan asgjë ungjillit tim.

⁷Përkundrazi, ata e kishin parë se ungjilli për të parrethprerët më është besuar mua, sikurse Pjetrit i është besuar ungjilli për të rrethprerët.

⁸Ai që e bëri Pjetrin apostull për të rrethprerët, më bëri edhe mua apostull për kombet pagane.

⁹Ata e njihnin edhe hirin që më ishte dhënë. Jakobi, Pjetri dhe Gjoni, që njiheshin si shtylla të besimit, na shtrinë dorën e djathtë si shenjë vëllazërie mua dhe Barnabës, që ne të shkonim ndër kombet pagane, ndërsa ata ndër të rrethprerët.

¹⁰Veçse na kërkuan të kujtoheshim për të varfrit e tyre, gjë që e kam bërë me këmbëngulje.

Pali qorton Pjetrin në Antioki

¹¹Po kur erdhi Pjetri në Antioki, unë e kundërshtova haptas, sepse ishte për t'u qortuar.

¹²Përpara se të vinin disa njerëz nga ana e Jakobit, Pjetri hante bashkë me besimtarë me prejardhje pagane. Po kur erdhën ata, ai u tërhoq dhe u nda veçmas prej frikës nga të krishterët e rrethprerë.

¹³Edhe judenjtë e tjerë shtireshin bashkë me të, aq sa dhe Barnaba u gënjye nga hipokrizia e tyre.

¹⁴Po kur pashë se ata nuk jetonin drejt sipas së vërtetës së ungjillit, i thashë Pjetrit para të gjithëve: «Në qoftë se ti, që je jude, sillesh si pagan dhe jo si jude, si mund t'i detyrosh besimtarët me prejardhje pagane të sillen si judenj? ».

Shpëtimi përmes besimit

¹⁵Ne vetë, që jemi lindur judenj dhe nuk jemi nga kombet mëkatore,

¹⁶e dimë se njeriu nuk bëhet i drejtë nga veprat që kërkon ligji i Moisiut, por vetëm përmes besimit në Jezu Krishtin. Prandaj edhe besuam në Krishtin Jezu, në mënyrë që të bëhemi të drejtë nga besimi në Krishtin dhe jo nga veprat që kërkon ligji i Moisiut, sepse askush nuk do të bëhet i drejtë nga veprat që kërkon ky ligj.

¹⁷Por nëse ne që kërkojmë të bëhemi të drejtë përmes Krishtit, del se jemi mëkatarë si të tjerët, mos vallë Krishti i shërbyeka mëkatit? Larg qoftë!

¹⁸Sepse po të ndërtoja sërish këto gjëra që i rrëzoja, unë do të isha bërë vetë shkelës i ligjit të Moisiut.

¹⁹Prandaj, përmes ligjit të Moisiut jam i vdekur para këtij ligji, që të jetoj për Perëndinë. Unë jam kryqëzuar me Krishtin;

²⁰nuk jetoj më unë, por Krishti jeton në mua. Këtë jetë që tani jetoj në trup njerëzor, e jetoj me besim në Birin e Perëndisë, i cili më deshi dhe dha veten për mua.

²¹Unë nuk e mohoj hirin e Perëndisë, pasi, nëse njeriu u bëka i drejtë përmes ligjit të Moisiut, atëherë Krishti paska vdekur më kot.

Galatasve 3

Ligji apo besimi

¹O galatas të marrë! Kush jua mori mendtë, si me magji, juve para syve të të cilëve Jezu Krishti u përshkrua i kryqëzuar?

- ²Vetëm këtë dua të marr vesh prej jush: Shpirtin e Shenjtë e morët falë veprave që kërkon ligji i Moisiut, apo falë dëgjesës së besimit?
- ³Kaq të marrë qenkeni? Pasi filluat të jetoni në Shpirtin e Shenjtë, tani doni të përfundoni në një jetë sipas njerëzve?
- ⁴Më kot i përjetuat gjithë këto gjëra? A thua vërtet më kot?
- ⁵Ai, pra, që ju jep Shpirtin e Shenjtë dhe vepron me fuqi ndër ju, falë veprave që kërkon ligji i Moisiut i bën këto, apo falë dëgjesës së besimit?
- ⁶Kështu Abrahami *i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi.*
- ⁷Dijeni, pra, se ata që besojnë janë bijtë e Abrahamit.
- ⁸Prandaj Shkrimi i shenjtë, duke paraparë se Perëndia do t'i bënte të drejtë kombet pagane përmes besimit, i dha Abrahamit që përpara lajmin e mirë: *Gjithë kombet do të bekohen në ty.*
- ⁹Kështu, ata që besojnë janë të bekuar bashkë me besimtarin Abraham.
- ¹⁰Ata që mbështeten në veprat që kërkon ligji i Moisiut janë nën mallkim, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Qoftë mallkuar kushdo që nuk vazhdon të bëjë gjithçka që është shkruar në librin e Ligjit.*
- ¹¹Është e qartë që askush nuk bëhet i drejtë para Perëndisë me anë të ligjit të Moisiut, sepse *i drejti do të jetojë prej besimit.*
- ¹²Ligji i Moisiut nuk lidhet me besimin, por *kush i zbaton urdhërimet e tij do të jetojë prej tyre.*
- ¹³Krishti na shpengoi nga mallkimi i ligjit të Moisiut duke u bërë vetë mallkim për ne, sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *I mallkuar është cilido që varet në dru.*
- ¹⁴Kështu që bekimi i Abrahamit t'u vijë kombeve pagane me anë të Krishtit Jezu dhe premtimin e Shpirtit të Shenjtë ta marrim përmes besimit.

Ligji dhe premtimi

¹⁵O vëllezër, po ju flas si njeri. Asnjëri nuk e hedh poshtë e as nuk i shton gjë një testamenti njerëzor pasi ky të jetë vulosur.

¹⁶Tani, premtimet iu bënë Abrahamit dhe pasardhësit të tij. Shkrimi i shenjtë nuk thotë: «*Edhe pasardhësve*» si për shumë të tillë, po për një të vetëm: «*Dhe pasardhësit tënd*», që është Krishti.

¹⁷Ja çfarë po them: ligji i Moisiut, që erdhi katërqind e tridhjetë vjet më vonë, nuk e zhvleftëson besëlidhjen e bërë më parë nga Perëndia e as premtimin.

¹⁸Pra, në qoftë se trashëgimia do të ishte prej ligjit të Moisiut, atëherë nuk do të ishte më nga premtimi. Por Perëndia ia dhuroi atë Abrahamit me anë të premtimit.

¹⁹Atëherë, pse u dha ligji i Moisiut? Ai u shtua për shkak të paudhësive, derisa të vinte pasardhësi të cilit iu bë premtimi. Ligji i Moisiut u shpall prej engjëjve nëpërmjet një ndërmjetësi.

²⁰Por nuk mund të ketë ndërmjetës për një palë të vetme dhe Perëndia është një i vetëm.

Sklevërit dhe bijtë

²¹A është, pra, ligji i Moisiut kundër premtimeve të Perëndisë? Larg qoftë! Se, po të ishte dhënë një ligj që do të mund të jepte jetë, atëherë njeriu do të bëhej me të vërtetë i drejtë nga ligji i Moisiut.

²²Por Shkrimi i shenjtë thotë që gjithçka është nën fuqinë e mëkatit, në mënyrë që premtimi i Perëndisë me anë të besimit në Jezu Krishtin t'u jepet atyre që besojnë.

²³Para se të vinte besimi, ne mbaheshim të burgosur nën fuqinë e ligjit të Moisiut, në pritje të besimit që Perëndia do të zbulonte.

²⁴Kështu ligji i Moisiut u bë kujdestari ynë deri në ardhjen e Krishtit, që të bëhemi të drejtë nga besimi.

²⁵Por, pasi erdhi besimi, ne nuk jemi më nën kujdestari.

²⁶Ju të gjithë jeni bij të Perëndisë përmes besimit në Krishtin Jezu.

²⁷Të gjithë ju që u pagëzuat për t'u bashkuar me Krishtin, u veshët me Krishtin.

²⁸Nuk ka më jude a grek, nuk ka më skllav a të lirë, nuk ka më mashkull a femër, sepse ju të gjithë jeni një të bashkuar me Krishtin Jezu.

²⁹Në qoftë se jeni të Krishtit, atëherë jeni pasardhës të Abrahamit, trashëgimtarë sipas premtimit të Perëndisë.

Galatasve 4

¹Po ju them se, për aq kohë sa trashëgimtari është i mitur, nuk dallohet fare nga skllavi, ndonëse është pronari i gjithçkaje.

²Ai është nën kujdestarë e administratorë deri në kohën e caktuar nga i ati.

³Po ashtu edhe ne, kur ishim të mitur, kemi qenë skllavër të fuqive shpirtërore të botës.

⁴Po kur erdhi koha e caktuar, Perëndia dërgoi Birin e tij. Ai u lind nga një grua dhe iu nënshtrua ligjit të Moisiut

⁵për të shpenguar ata që ishin nën atë ligj dhe që ne të birësohemi nga Perëndia.

⁶Duke qenë se jeni bij të tij, Perëndia dërgoi në zemrat tona Shpirtin e Birit të tij që thërret: «Abba, o Atë! ».

⁷Prandaj ti nuk je më skllav, por bir; e nëse je bir, je edhe trashëgimtar përmes Perëndisë.

Pali shqetësohet për galatasit

⁸Por dikur, kur nuk e njihnit Perëndinë, ishit skllavër të idhujve, që prej natyre nuk janë perëndi.

⁹Ndërsa tani që e keni njohur Perëndinë, ose më mirë të them u njohët prej Perëndisë, si ktheheni përsëri te këto fuqi shpirtërore të dobëta e mjerane për t'u bërë sërish skllavër të tyre?

- 10**Ju i kremtoni me kujdes disa ditë të veçanta, muaj, stinë dhe vite.
- 11**Kam frikë se u mundova më kot për ju.
- 12**Po ju lutem, o vëllezër, bëhuni si unë, sepse edhe unë jam si ju. Ju nuk më bëtë asgjë të keqe.
- 13**Ju e dini se herën e parë që ju predikova ungjillin isha sëmurë.
- 14**Megjithëse sëmundja ime ishte një sprovë për ju, ju nuk më përbuzët, as nuk më patët neveri, por më pranuat si engjëllin e Perëndisë, si Krishtin Jezu.
- 15**Ku shkoi gëzimi juaj? Unë dëshmoj se po të kishte qenë e mundshme, ju do t'i kishit nxjerrë edhe sytë tuaj për të m'i dhënë mua.
- 16**A thua u bëra armiku juaj pse po ju them të vërtetën?
- 17**Ata tregohen të zellshëm me ju, por jo për mirë. Përkundrazi, dëshirojnë t'ju shkëpusin, që pastaj t'u shërbeni me zell atyre.
- 18**Mirë është që të jeni gjithmonë të zellshëm për të mirën, e jo vetëm kur unë jam me ju.
- 19**Bijtë e mi, unë po kaloj për ju të njëjtat dhimbje si të një gruaje gjatë lindjes, derisa Krishti të formohet në ju.
- 20**Do të doja të isha pranë jush tani dhe të ndryshoja tonin e zërit, sepse nuk di ç'të bëj më me ju.

Alegoria me Hagarën dhe Sarën

- 21**Më thoni ju që dëshironi të jeni nën ligjin e Moisiut, a nuk e dëgjoni ç'thotë ky ligj?
- 22**Shkrimi i shenjtë thotë se Abrahami pati dy bij: një prej skllaves e një prej së lirës.
- 23**Biri i skllaves u lind përmes vullnetit njerëzor, ndërsa biri i së lirës përmes premtimit të Perëndisë.

²⁴Këto gjëra kanë kuptim alegorik. Dy gratë janë dy besëlidhje. Njëra është Hagara që përfaqëson besëlidhjen e Malit të Sinait dhe lind fëmijë për skllavëri.

²⁵Mali i Sinait, që përfaqëson Hagara, është në Arabi dhe përkon me Jerusalemin e sotëm, që është në skllavëri bashkë me bijtë e vet.

²⁶Ndërsa gruaja e lirë përfaqëson Jerusalemin qiellor, që është nëna jonë.

²⁷Shkrimi i shenjtë thotë: *Ngazëllohu ti shterpë, ti që nuk lind, kërce dhe bërtit nga gëzimi ti që nuk i ndjen dhimbjet e lindjes, sepse bijtë e së braktisurës do të jenë më të shumtë se të asaj që ka burrë.*

²⁸Ju vëllezër jeni bij të premtimit të Perëndisë, sikurse Isaku.

²⁹Edhe tani ndodh ashtu si atëherë kur ai që u lind përmes vullnetit njerëzor, përdoqi atë që kishte lindur përmes Shpirtit të Shenjtë.

³⁰Por çfarë thotë Shkrimi i shenjtë? *Dëboje skllaven me birin e saj, pasi biri i skllaves nuk mund të jetë trashëgimtar bashkë me të birin e së lirës.*

³¹Kështu pra, vëllezër, ne nuk jemi bijtë e skllaves, por bijtë e së lirës.

Galatasve 5

¹Krishti na çliroi që të jemi të lirë. Prandaj qëndroni fort dhe mos iu nënshtroni përsëri zgjedhës së skllavërisë.

Liria e krishterë

²Ja, unë Pali po ju them: në qoftë se rrethpriteni, Krishti nuk do t'ju vlejë aspak.

³Përsëri dëshmoj se çdo njeri që rrethpritet është i detyruar të zbatojë tërë ligjin e Moisiut.

⁴Ju që doni të bëheni të drejtë me anë të ligjit të Moisiut jeni ndarë nga Krishti dhe jeni larguar nga hiri i Perëndisë.

⁵Sepse në Shpirtin e Shenjtë, me anë të besimit, ne presim me shpresë që Perëndia të na bëjë të drejtë.

⁶Për atë që është i bashkuar me Krishtin Jezu nuk ka vlerë as rrethprerja, as parrethprerja, por besimi që vepron përmes dashurisë.

⁷Ju po vraponit mirë. Kush ju pengoi të mos i bindeni të vërtetës?

⁸Ato që ju kanë thënë për t'ju mbushur mendjen, nuk vijnë prej Perëndisë që ju thirri.

⁹Pak tharm duhet që të vijë tërë brumi.

¹⁰Zoti më jep bindjen se ju nuk do të mendoni ndryshe. Por ai që ju turbullon, kushdo qoftë, do të marrë ndëshkimin.

¹¹Nëse unë, vëllezër, predikoj ende rrethprerjen, përse jam ende i përndjekur? Atëherë kryqi i Krishtit nuk do të ishte më shkak për skandal.

¹²U tredhshin e u gjymtofshin ata që po ju trazojnë.

¹³Vëllezër, ju jeni thirrur për të jetuar të lirë. Veçse kjo liri të mos bëhet shkak që të jetoni sipas dëshirave të trupit, por t'i shërbeni njëri-tjetrit me dashuri.

¹⁴Sepse i gjithë ligji i Moisiut është përmbledhur në këtë urdhër të vetëm: *Duaje tjetrin si veten.*

¹⁵Por në qoftë se kafshoni dhe përpini njëri-tjetrin, ruajuni se mos shfarosni njëri-tjetrin.

Fryti i Shpirtit të Shenjtë dhe veprat njerëzore

¹⁶Prandaj ju them: jetoni në Shpirtin e Shenjtë dhe kështu nuk do të ndiqni dëshirat tuaja mëkatore.

¹⁷Sepse dëshirat mëkatore janë kundër Shpirtit të Shenjtë dhe Shpirti i Shenjtë është kundër dëshirave mëkatore. Këta janë në kundërshtim njëri me tjetrin dhe kështu ju nuk bëni atë që dëshironi.

¹⁸Në qoftë se udhëhiqeni prej Shpirtit të Shenjtë, nuk jeni nën ligjin e Moisiut.

- ¹⁹Veprat e dëshirave mëkatore janë të njohura: kurvëria, ndyrësia, fëlligështia,
- ²⁰idhujtaria, magjia, armiqësitë, grindja, xhelozia, meritë, ambiciet, ndasitë, përçarjet,
- ²¹zilitë, dehjet, darkat e shfrenuara dhe të tjera si këto. Po ju paralajmëroj, ashtu siç ju kam thënë edhe më parë, se ata që i bëjnë këto nuk do ta trashëgojnë mbretërinë e Perëndisë.
- ²²Por fryti i Shpirtit të Shenjtë është dashuria, gëzimi, paqja, durimi, dashamirësia, mirësia, besimi,
- ²³zemërbutësia dhe vetëpërmbytja. Kundër këtyre nuk ka ligj.
- ²⁴Ata që janë të Krishtit Jezu e kanë kryqëzuar natyrën e tyre mëkatore bashkë me pasionet e dëshirat e veta.
- ²⁵Në qoftë se jetojmë në Shpirtin e Shenjtë atëherë edhe le të udhëhiqemi prej tij.
- ²⁶Të mos krekosemi duke provokuar dhe duke pasur zili njëri-tjetrit.

Galatasve 6

Mbani barrët e njëri-tjetrit

- ¹Vëllezër në qoftë se ndokush kapet në faj, ju që keni Shpirtin e Shenjtë ndreqeni atë me shpirtbutësi, por ruhuni se mos tundoheni edhe ju vetë.
- ²Mbani barrët e njëri-tjetrit dhe kështu do të përmbushni ligjin e Krishtit.
- ³Sepse, në qoftë se ndonjëri mendon se është dikush, duke mos qenë askush, ai mashtron veten.
- ⁴Secili të shqyrtojë veprat e veta dhe pastaj të krenohet vetëm me veten e jo me dikë tjetër.
- ⁵Sepse çdonjëri do të mbajë barrën e vet.
- ⁶Kush mëson fjalën e Perëndisë, le të ndajë me mësuesin e vet të gjitha të mirat e tij.

⁷Mos t'ju gënjejë mendja: Perëndia nuk vihet në lojë. Ç'të mbjellë njeriu, atë edhe do të korrë.

⁸Kush mbjell sipas dëshirave të tij mëkatore, prej tyre do të korrë shkatërrimin, ndërsa kush mbjell sipas Shpirtit të Shenjtë, do të korrë prej tij jetën e amshuar.

⁹Le të mos lodhemi duke bërë të mirën, sepse, po të mos dorëzohemi, do të kemi edhe të korra në kohën e duhur.

¹⁰Prandaj, sa të kemi kohë, të punojmë për të mirën e të gjithë njerëzve, sidomos të vëllezërve në besim.

Paralajmërimi i fundit dhe bekimi

¹¹Shikoni me ç'germa të mëdha ju shkrova me dorën time.

¹²Ata që ju detyrojnë të rrethpiteni vetëm që të mos përndiqen për kryqin e Krishtit, duan të bëjnë figurë të mirë para njerëzve.

¹³Madje as vetë ata që rrethpiten nuk e zbatojnë ligjin e Moisiut, por ata duan që ju të rrethpiteni që të mburren me këtë gjë.

¹⁴Sa për mua, unë nuk dua të krenohem me asgjë tjetër, përveçse me kryqin e Zotit tonë Jezu Krisht, përmes të cilit jam i vdekur në kryq për sa i përket botës dhe bota për sa më përket mua.

¹⁵Sepse nuk vlejné gjë as rrethprerja, as parrethprerja, por vlen vetëm krijesa e re.

¹⁶Të gjithë ata që do të ndjekin këtë rregull, paçin paqe e mëshirë, ata dhe Izraeli i Perëndisë.

¹⁷Që tani e tutje asnjëri të mos m'i shtojë mundimet, sepse unë mbart shenjat e plagëve të Jezuit në trupin tim.

¹⁸Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me shpirtin tuaj, o vëllezër! Amen!

Efesianëve

Efesianëve 1

Përshëndetje

¹Unë Pali, apostull i Krishtit Jezu, përmes vullnetit të Perëndisë po ju shkruaj vëllezërve të krishterë që janë në Efes dhe që besojnë në Krishtin Jezu:

²Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë dhe nga Zoti Jezu Krisht!

Bekimet shpirtërore

³Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht! Ai na ka bekuar përmes Krishtit duke na dhënë çdo bekim shpirtëror dhe qiellor.

⁴Perëndia na zgjodhi përpara themelimit të botës, përmes Krishtit, që të jemi të shenjtë dhe të patëmetë para tij. Në dashurinë e tij,

⁵Perëndia na paracaktoi për të na birësuar përmes Jezu Krishtit, me pëlqimin e vullnetin e tij,

⁶që ne ta përlëvdojmë për hirin e tij të lavdishëm, që na e dhuroi përmes Birit të tij të dashur.

⁷Perëndia na shpengoi përmes gjakut të Birit të tij dhe na i fali paudhësitë përmes hirit të tij të begatë.

⁸Këtë hir ai na e dha me tepri, bashkë me çdo urti e mençuri.

⁹Ai na bëri të njohur planin e fshehtë të vullnetit të vet, që me pëlqimin e tij kishte vendosur që më parë ta kryente përmes Krishtit.

¹⁰Këtë plan ai do ta përmbushte në kohën e caktuar, për t'i vënë të gjitha gjërat nën autoritetin e Krishtit, si ato që janë në qiej, ashtu edhe ato që janë në tokë.

¹¹Të bashkuar me Krishtin, ne u zgjodhëm edhe për t'u bërë trashëgimtarë të Perëndisë, sepse ishim paracaktuar sipas vendimit të tij. Ai të gjitha gjërat i bën sipas qëllimit të vullnetit të vet,

¹²në mënyrë që ne që kemi shpresuar në Krishtin, të jemi ata që do të përlevdojmë lavdinë e tij.

¹³Kur u bashkuat me Krishtin, ju dëgjuat edhe fjalën e së vërtetës, ungjillin e shpëtimit tuaj. Ju besuat në të dhe Perëndia ju vulosi me Shpirtin e Shenjtë që kishte premtuar.

¹⁴Ky Shpirt, është kapari i trashëgimisë sonë, për shpengimin e atyre që i përkasin Perëndisë, në mënyrë që të përlevdojmë lavdinë e tij.

Lutja e Palit

¹⁵Prandaj edhe unë, që kur dëgjova për besimin tuaj në Zotin Jezu dhe për dashurinë që keni për të gjithë besimtarët e krishterë,

¹⁶nuk pushoj së falënderuari Perëndinë për ju, duke ju përmendur në lutjet e mia.

¹⁷Perëndia i Zotit tonë Jezu Krisht, Ati i lavdisë, ju dhëntë Shpirtin e urtisë, që do t'ju zbulojë si ta njihni plotësisht atë.

¹⁸Ai ju ndriçoftë sytë e zemrave tuaja, që të njihni se cila është shpresa për të cilën ju thirri, sesa e pasur dhe e lavdishme është trashëgimia e tij për besimtarët e krishterë

¹⁹dhe sesa madhështore dhe e pashoqe është fuqia e tij ndaj nesh që besojmë në të. Kjo fuqi është e njëjta forcë vepruese e pushtetit të Perëndisë,

²⁰me të cilën ai ngjalli Krishtin prej të vdekurve dhe e uli në të djathtë të fronit të tij në qiej,

²¹duke e vënë përmbi çdo sundim e autoritet, përmbi çdo fuqi e zotërim dhe mbi çdo emër që përmendet jo vetëm në këtë epokë, por edhe në atë të ardhme.

²²Perëndia e nënshtroi gjithçka nën këmbët e Krishtit dhe e bëri atë kreun e kishës, përmbi çdo gjë.

²³Kisha është trupi i Krishtit, është plotësia e atij që me praninë e tij bën gjithçka të plotë.

Efesianëve 2

Nga vdekja në jetë

- ¹Edhe ju ishit të vdekur për shkak të paudhësive dhe mëkateve tuaja,
- ²në të cilat jetonit dikur sipas mënyrës së kësaj bote, duke iu nënshtruar prijësit që sundon mes qiellit e tokës, shpirtit që tani vepron te bijtë e mosbindjes.
- ³Edhe ne dikur jetonim si ata, jepeshim pas epsheve të trupit, bënim çfarë dëshironte trupi e mendja jonë dhe natyra jonë mëkatore na kishte bërë bij të zemërimit njëlloj si të tjerët.
- ⁴Por Perëndia, që është i pasur në mëshirë, për shkak të dashurisë së tij të madhe me të cilën na deshi,
- ⁵na dha jetë bashkë me Krishtin, ndonëse ishim të vdekur në paudhësitë tona. Ju jeni shpëtuar me anë të hirit.
- ⁶Perëndia na ngjalli me Jezu Krishtin dhe na uli bashkë me të në vendet qiellore.
- ⁷Kështu, nga mirësia që tregoi për ne përmes Krishtit Jezu, ai shpalosi për epokat e ardhshme pasurinë e pamasë të hirit të tij.
- ⁸Në të vërtetë, ju jeni shpëtuar me anë të hirit, përmes besimit dhe kjo nuk vjen prej jush, por është dhuratë nga Perëndia.
- ⁹Ju nuk u shpëtuat prej veprave tuaja, kështu që askush të mos mburret.
- ¹⁰Ne jemi vepër e Perëndisë, të krijuar përmes Krishtit Jezu për të bërë vepra të mira, të cilat Perëndia i parapërgatiti që ne t'i vëmë në jetë.

Të bashkuar me Krishtin

- ¹¹Prandaj kujtohuni se ju dikur keni qenë paganë që në lindje dhe jeni quajtur të parrethprerë nga judenjtë që quhen të rrethprerë. Ata janë rrethprerë nga dora e njeriut.

¹²Në atë kohë, ju ishit pa Krishtin, nuk i përkisnit popullit të Izraelit, ishit të huaj për besëlidhjet e premtimit dhe nuk kishit shpresë e as Perëndi në këtë botë.

¹³Por tani përmes Krishtit Jezu, ju që dikur ishit larg nga Perëndia, iu afruat atij me anë të gjakut të Krishtit.

¹⁴Krishti është paqja jonë, është ai që nga paganët dhe nga hebrenjtë bëri një popull të vetëm dhe që me vdekjen e tij shembi murin që i ndante dhe që i bënte armiq.

¹⁵Ai e shfuqizoi ligjin e urdhërimeve dhe të rregullave, që t'i bashkonte me veten paganët dhe hebrenjtë e t'i bënte një njeri të ri, duke sjellë kështu paqen mes tyre.

¹⁶Pasi shkatërroi armiqtë mes tyre me anë të kryqit të tij, Krishti i bashkoi ata në një trup të vetëm dhe i pajtoi me Perëndinë.

¹⁷Ai erdhi dhe u predikoi ungjillin e paqes si juve që ishit larg nga Perëndia, ashtu edhe atyre që ishin afër tij.

¹⁸Sepse, përmes Krishtit, si ju paganët, ashtu edhe ne hebrenjtë, mund të shkojmë tek Ati, me anë të të vetmit Shpirt të Shenjtë.

¹⁹Prandaj ju nuk jeni më të huaj e bujtës, por jeni bashkëqytetarë me besimtarët e krishterë dhe pjesëtarë të familjes së Perëndisë.

²⁰Ju jeni pjesë e ndërtesës që ka si themel apostujt e profetët dhe si gur të qoshes vetë Krishtin Jezu.

²¹Në të e gjithë ndërtesa lidhet mirë dhe rritet për t'u bërë një tempull i shenjtë për Zotin.

²²Përmes tij edhe ju bashkë me të tjerët po ndërtoheni për t'u bërë ndërtesa ku Perëndia banon përmes Shpirtit të Shenjtë.

Efesianëve 3

Shërbesa e Palit ndaj kombeve pagane

- ¹Për këtë arsye unë, Pali, i burgosuri i Krishtit Jezu për ju paganët, i lutem Perëndisë.
- ²Me siguri ju keni dëgjuar për hirin që më ka dhënë Perëndia për t'ju shërbyer juve
- ³dhe për planin e tij të fshehtë që ma ka bërë të njohur me anë të një zbuluese. Për këtë ju kam shkruar shkurtimisht edhe më parë.
- ⁴Kur t'i lexoni ato që ju shkrova do të mund të kuptoni sesa thellë e njoh të fshehtën për Krishtin,
- ⁵që nuk iu bë e njohur njerëzve të breznive të shkuara. Por tani Perëndia përmes Shpirtit të Shenjtë, ia zbuloi këtë mister apostujve dhe profetëve të tij të shenjtë.
- ⁶Sipas këtij misteri, kombet pagane përmes ungjillit, do të bëhen bashkëtrashëgimtarë me hebrenjtë, gjymtyrë të një trupi dhe bashkëpjesëtarë të premtimit të Perëndisë përmes Krishtit Jezu.
- ⁷Unë u bëra shërbëtor i këtij ungjilli falë hirit që m'u dhurua nga Perëndia dhe që m'u dha falë veprimit të fuqisë së tij.
- ⁸Mua, më të voglit nga të gjithë besimtarët e krishterë, m'u dha ky hir për t'u predikuar kombeve pagane pasuritë e pahulumtueshme të Krishtit
- ⁹dhe për të nxjerrë në dritë sesi Perëndia që krijoi gjithçka do të vinte në jetë planin e tij, që e kishte mbajtur të fshehur prej shekujsh.
- ¹⁰Kështu tani, nëpërmjet kishës, sundimtarëve dhe autoriteteve në vendet qiellore u bëhet e njohur urtia e shumëfishtë e Perëndisë.
- ¹¹Këtë Perëndia e bëri sipas qëllimit të tij të amshuar, që ai e përmbushi përmes Krishtit Jezu, Zotit tonë.
- ¹²Të bashkuar me Krishtin dhe përmes besimit në të, mund t'i afrohemi Perëndisë me liri dhe siguri të plotë.

¹³Prandaj ju lutem që të mos dëshpëroheni prej vuajtjeve që po kaloj për ju, përkundrazi ta keni për nder.

Njohja e dashurisë së Krishtit

¹⁴Prandaj unë bie në gjunjë para Atit,

¹⁵prej të cilit merr jetë çdo krijesë në qiej e në tokë.

¹⁶Perëndia ju dhëntë, sipas pasurive të lavdisë së tij dhe përmes Shpirtit të Shenjtë, ju bëftë më të fortë shpirtërisht.

¹⁷Krishti banoftë në zemrat tuaja përmes besimit, në mënyrë që të rrënjosur dhe të themeluar në dashuri,

¹⁸të mund të kuptoni bashkë me të gjithë besimtarët e krishterë se cila është gjerësia, gjatësia, lartësia dhe thellësia

¹⁹e dashurisë së Krishtit. Lutem që të njihni dashurinë e Krishtit e cila tejkalon çdo dije, që të mbusheni me gjithë plotësinë e Perëndisë.

²⁰Perëndisë, që mund të bëjë shumë më tepër sesa gjithçka që i kërkojmë ose mendojmë, falë fuqisë që vepron në ne,

²¹atij i qoftë lavdia përmes kishës dhe përmes Krishtit Jezu për të gjitha breznitë në shekuj të shekujve! Amen!

Efesianëve 4

Uniteti i trupit

¹Unë, pra, i burgosuri për Zotin, ju lutem të bëni një jetë të denjë për Perëndinë që ju thirri,

²një jetë me shumë përrulësi e zemërbutësi, me durim, duke e pranuar njëri-tjetrin me dashuri,

³duke u përpjekur të ruani unitetin që vjen nga Shpirti i Shenjtë, përmes paqes që ju lidh me njëri-tjetrin.

⁴Ka vetëm një trup dhe vetëm një Shpirt të Shenjtë, sikurse dhe ka vetëm një shpresë në të cilën ju thirri Perëndia.

- ⁵Ka vetëm një Zot, një besim, një pagëzim,
- ⁶një Perëndi dhe Atë i të gjithëve, që është mbi të gjithë, që vepron përmes të gjithëve dhe që banon në të gjithë.
- ⁷Kështu, secilit nga ne iu dha hiri në atë masë që Krishti desh të na dhurojë.
- ⁸Prandaj Shkrimi i shenjtë thotë: *Kur u ngrit në lartësi, të robëruarit i bëri robër të tij dhe njerëzve u dha dhunti.*
- ⁹Fjalët ‘u ngrit’, a nuk do të thonë se ai kishte zbritur më parë në pjesët më të ulëta të tokës?
- ¹⁰Ai që zbriti është po ai që edhe u ngrit përmbi gjithë qiejt, që të përmbushë gjithçka.
- ¹¹Disa ai i bëri apostuj, disa i bëri profetë, disa i bëri ungjilltarë, disa i bëri barinj e mësues,
- ¹²që të përgatisë besimtarët e krishterë për të kryer veprën e shërbimit ndaj të tjerëve, për rritjen në besim të trupit të Krishtit,
- ¹³derisa të arrijmë të gjithë në unitetin e besimit dhe në njohjen e Birit të Perëndisë. Kështu do të bëhemi njerëz të përsosur, sipas masës së përsosmërisë së Krishtit,
- ¹⁴që të mos jemi më foshnja, të hedhur andej-këtej dhe që i vërtit era e çdo mësimi njerëzor, e që e lënë veten të mashtrohen nga dinakëria e dredhia e njerëzve.
- ¹⁵Por, duke dëshmuar të vërtetën me dashuri, le të rritemi plotësisht drejt atij që është kreu, Krishtit.
- ¹⁶Ai bashkon e lidh gjithë trupin nëpërmjet nyjeve dhe çdo gjymtyrë, sipas funksionit, ndihmon në rritjen e trupit dhe në forcimin e tij në dashuri.

Jeta e vjetër dhe jeta e re

- ¹⁷Prandaj, në emër të Zotit, po ju them e po ju përbetohem: mos jetoni më ashtu siç jetojnë kombet pagane, që mendojnë kotësira.

¹⁸Ata e kanë mendjen të errësuar dhe janë larguar nga jeta e Perëndisë, për shkak të padijes që kanë dhe për shkak të ngurtësimit të zemrave të tyre.

¹⁹Ata janë bërë të pandjeshëm, e kanë lëshuar veten në fëlligështi dhe me lakmi të pangopur kryejnë vepra të ndyra.

²⁰Por ju nuk e keni njohur kështu Krishtin.

²¹Sigurisht ju e keni dëgjuar Jezuin dhe jeni mësuar prej tij, sipas së vërtetës që gjendet në të.

²²Hidhni tej mënyrën e mëparshme të të jetuarit dhe njeriun e vjetër që shkatërrohet nga epshet mashtruese.

²³Përtërihuni në shpirtin dhe në mendjen tuaj

²⁴dhe vishni njeriun e ri, që Perëndia e krijoi për të jetuar në drejtësinë dhe në shenjtërinë që vijnë nga e vërteta e tij.

Rregulla për jetën e re

²⁵Prandaj, hidhni tej gënjeshttrat dhe *çdonjëri t'i thotë të vërtetën tjetrit*, sepse jemi gjymtyrë të njëri-tjetrit.

²⁶*Zemërohuni por mos mëkatoni.* Perëndimi i diellit të mos ju gjejë të zemëruar.

²⁷Mos i bëni vend djallit.

²⁸Kush vidhte, le të mos vjedhë më, por, përkundrazi, të punojë ndershmërisht me duart e veta, që të ketë për t'i dhënë atij që ka nevojë.

²⁹Le të mos dalë asnjë fjalë e ndyrë nga goja juaj, por vetëm fjalë të dobishme, që ndihmojnë rritjen në besim, sipas nevojës, e që të jenë të dobishme për ata që i dëgjojnë.

³⁰Mos e brengosni Shpirtin e Shenjtë të Perëndisë, me të cilin ai ju vulosi për ditën e shpengimit.

³¹Hiqni nga vetja çdo lloj hidhëtie, zemërimi, tërbimi, bërtitjeje e fyerjeje si dhe çdo ligësi.

³²Përkundrazi, jini të mirë dhe të dhembshur me njëri-tjetrin, duke e falur njëri-tjetrin, sikurse ju ka falur edhe Perëndia përmes Krishtit.

Efesianëve 5

¹Kështu pra, ndiqni shembullin e Perëndisë, sepse jeni bijtë e tij të dashur.

²Jetoni me dashuri, sikurse edhe Krishti na deshi dhe e dha veten për ne, si kushtim e fli erëmirë për Perëndinë.

³Por kurvëria e çdo ndyrësi ose lakmi as të mos përmenden ndër ju, sepse kështu u ka hije besimtarëve të krishterë.

⁴As nuk duhet të thoni fjalë të ndyta, të marra e të pështira, që nuk ju kanë hije, por, përkundrazi, thoni fjalë që falënderojnë Perëndinë.

⁵Ta dini mirë: asnjë kurvar, asnjë i fëlligësht e asnjë lakmitar, gjëra të cilat janë idhujtari, nuk do të ketë trashëgim në mbretërinë e Krishtit dhe të Perëndisë.

Jetoni si bij të dritës

⁶Askush të mos ju mashtrojë me fjalë të zbrazëta, sepse për shkak të këtyre gjërave vjen zemërimi i Perëndisë mbi bijtë e mosbindjes.

⁷Prandaj mos kini asgjë të përbashkët me ta.

⁸Dikur ishit në errësirë, ndërsa tani që besoni në Zotin jeni në dritë. Jetoni, pra, si bij të dritës,

⁹sepse fryti i dritës është mirësia, drejtësia dhe e vërteta.

¹⁰Përpiquni të kuptoni se çfarë është e pëlqyeshme për Zotin.

¹¹Mos merrni pjesë në veprat e pafrytshme të errësirës, por, përkundrazi, paditini.

¹²Gjërat që ata bëjnë në fshehtësi është turp edhe të zihen në gojë,

¹³po kur ato të dalin në dritë, bëhen të dukshme.

¹⁴Çdo gjë që bëhet e dukshme, bëhet dritë. Prandaj thuhet: Zgjohu, o ti që fle! Ngrihu prej të vdekurve dhe Krishti do të shndritë mbi ty.

¹⁵Prandaj kini kujdes si jetoni. Mos jetoni si të marrë, por jetoni si të mençur.

¹⁶Përdoreni mirë kohën, sepse po jetojmë ditë të këqija.

¹⁷Mos u bëni të marrë, por kuptoni se cili është vullneti i Zotit.

¹⁸Mos u dehni me verë, në të cilën gjendet shthurja, por mbushuni me Shpirtin e Shenjtë,

¹⁹duke kënduar mes jush psalme, himne dhe këngë shpirtërore, duke kënduar e duke lavdëruar Zotin me zemrën tuaj,

²⁰duke e falënderuar Perëndinë Atë gjithmonë e për gjithçka, në emër të Zotit tonë Jezu Krishtit.

Bashkëshortet dhe bashkëshortët

²¹Nënshtrojuni njëri-tjetrit, për shkak të druajtjes që keni ndaj Krishtit.

²²Gratë t'u nënshtrohen burrave të tyre sikurse Zotit,

²³sepse burri është kreu i gruas, sikurse edhe Krishti është kreu i kishës dhe është shpëtimtar i trupit, domethënë i kishës.

²⁴Por, sikurse kisha i nënshtrohet Krishtit, po ashtu edhe gratë t'u nënshtrohen burrave të tyre në gjithçka.

²⁵Burrat t'i duan gratë, sikurse edhe Krishti e deshi kishën dhe e dha veten për të,

²⁶me qëllim që ta shenjtërojë duke e pastruar me larjen e ujit dhe me anë të fjalës,

²⁷që ta paraqesë kishën të lavdishme para vetes, pa njolla a rrudha a ndonjë gjë të tillë, por të shenjtë dhe të patëmetë.

²⁸Kështu edhe burrat duhet t'i duan gratë e veta, ashtu siç duan trupat e tyre. Kush e do gruan e vet, do veten.

²⁹Askush nuk e ka urryer ndonjëherë trupin e vet, por e ushqen dhe kujdeset për të, ashtu siç kujdeset edhe Krishti për kishën,

³⁰sepse ne jemi gjymtyrë të trupit të tij.

³¹Shkrimi i shenjtë thotë: *Për këtë arsye njeriu do të lërë babanë e nënën e tij dhe do të bashkohet me gruan e tij dhe të dy do të jenë një trup i vetëm.*

³²Kjo e fshehtë është e madhe. Por këtë po e them në lidhje me Krishtin dhe kishën.

³³Megjithatë edhe secili prej jush le ta dojë gruan e vet siç do veten. Po ashtu edhe gruaja ta nderojë burrin e saj.

Efesianëve 6

Fëmijët dhe prindërit

¹Ju fëmijë, bindjuni prindërve tuaj për hir të Zotit, sepse kjo është e drejtë.

²Ndero *babënë tënd dhe nënën tënde*, ky është urdhërimi i parë që shoqërohet me premtim:

³*që të jesh mirë dhe të jetosh gjatë mbi dhë.*

⁴Dhe ju, etër, mos i zemëroni fëmijët tuaj, por rritini me disiplinën dhe me këshillat që vijnë nga Zoti.

Skllëvërit dhe zotërinjtë

⁵Ju shërbëtorë, bindjuni zotërinjve tuaj tokësorë me nderim e frikë dhe me zemër të sinqertë, sikurse Krishtit,

⁶jo sa për sy e faqe, si ata që duan t'u pëlqejnë njerëzve, por si shërbëtorë të Krishtit, që bëjnë vullnetin e Perëndisë me gjithë shpirt.

⁷Shërbeni me dashamirësi si t'i shërbenit Zotit dhe njerëzve,

⁸duke e ditur se ai që bën mirë, qoftë skllav a i lirë, do të marrë shpërblimin prej Zotit.

⁹Edhe ju, zotërinj, silluni po ashtu me ta dhe hiqni dorë nga kërcënimet, duke e ditur se edhe ju, edhe skllëvërit tuaj, keni të njëjtin Zot i cili nuk mban anën e askujt.

Lufta kundër së keqes

- ¹⁰Së fundi, forcohuni nga Zoti dhe nga fuqia e pushtetit të tij.
- ¹¹Ngjishni gjithë armët e Perëndisë, që të mund të qëndroni të fortë kundër dredhive të djallit.
- ¹²Sepse ne nuk luftojmë kundër njerëzve prej mishi e gjaku, por kundër autoriteteve, kundër pushteteve, kundër sunduesve të kësaj bote të errët, kundër shpirtave të këqij në vendet qiellore.
- ¹³Prandaj merrni gjithë armët e Perëndisë, që të mund t'i bëni ballë ditës së ligë dhe të qëndroni të fortë pasi të keni luftuar deri në fund.
- ¹⁴Qëndroni, pra, të fortë, me ijët ngjeshur me të vërtetën dhe vishni drejtësinë si parzmore.
- ¹⁵Mbathni këmbët me gatishmërinë për të predikuar ungjillin e paqes.
- ¹⁶Mbani gjithmonë në dorë besimin si mburojë, me të cilin do të mund të shuani të gjitha shigjetat e zjarra të të ligut.
- ¹⁷Mbani shpëtimin si përkrenare dhe shpatën e Shpirtit të Shenjtë, që është fjala e Perëndisë.
- ¹⁸Lutuni në çdo kohë dhe ia drejtoni kërkesat tuaja Perëndisë, të udhëhequr nga Shpirti i Shenjtë. Prandaj rrini zgjuar dhe këmbëngulni në lutjet tuaja për të gjithë besimtarët e krishterë.
- ¹⁹Lutuni edhe për mua, që Perëndia të më japë fjalët e duhura kur të hap gojën për të predikuar me guxim të fshehtë e ungjillit.
- ²⁰Unë jam i dërguar për të predikuar këtë ungjill edhe tani që jam i lidhur në pranga. Lutuni që ta shpall atë me guximin e duhur.

Përshëndetjet e fundit

- ²¹Tikiku, vëllai ynë i dashur e shërbëtori besnik në veprën e Zotit, do t'ju tregojë gjithçka për mua, që ta merrni vesh se si jam dhe çfarë po bëj.
- ²²Po e dërgoj te ju, që të dini se si jemi dhe që t'u japë ngushëllim zemrave tuaja.

²³Perëndia Atë dhe Zoti Jezu Krisht u dhënçin të gjithë vëllezërve paqe, dashuri dhe besim.

²⁴Hiri qoftë me të gjithë ata që e duan Zotin tonë Jezu Krisht me dashuri të pavdekshme.

Filipianëve

Filipianëve 1

Përshëndetje

¹Pali dhe Timoteu, shërbëtorë të Krishtit Jezu, po ju shkruajmë të gjithë besimtarëve në Krishtin Jezu, peshkopëve e dhjakëve që janë në Filipi:

²Paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë dhe nga Zoti Jezu Krisht!

Lutja e Palit për filipianët

³E falënderoj Perëndinë tim sa herë ju kujtoj.

⁴Në çdo lutje që bëj gjithmonë lutem me gëzim për ju të gjithë,

⁵për pjesëmarrjen tuaj në dobi të ungjillit nga dita e parë deri tani.

⁶Jam i sigurt se ai që nisi një vepër të mirë mes jush, do ta përfundojë deri në ditën kur do të vijë Krishti Jezu.

⁷Është e drejtë që unë të mendoj kështu për ju të gjithë, sepse ju kam në zemër. Ju të gjithë merrni pjesë në hirin që m'u dha mua për të mbrojtur dhe për të dëshmuar ungjillin, si tani që jam në pranga ashtu edhe atëherë kur isha i lirë.

⁸Kam Perëndinë për dëshmitar sesi digjem nga malli për ju të gjithë me dhembshurinë e Krishtit Jezu.

⁹Unë lutem që dashuria juaj të rritet gjithnjë e më shumë e të pasurohet me dije dhe me aftësi për të kuptuar,

¹⁰që të jeni në gjendje të dalloni më të mirën dhe të jeni të dëlirë e të pafajshëm ditën e ardhjes së Krishtit,

¹¹të mbushur plot me frytet e drejtësisë që vijnë prej Jezu Krishtit, për lavdinë dhe lavdërimin e Perëndisë.

Krishti është jeta ime

¹²Tani, o vëllezër, dëshiroj ta dini se ajo që më ka ndodhur mua, ka ndihmuar më shumë në përparimin e ungjillit.

- ¹³Kështu, mbarë pretoriumi dhe gjithë të tjerët e kanë kuptuar qartë se unë jam në pranga për Krishtin.
- ¹⁴Pjesa më e madhe e vëllezërve besimtarë morën zemër në Zotin nga prangat e mia dhe e shpallën fjalën e Perëndisë më me guxim e pa frikë.
- ¹⁵Është e vërtetë që disa e predikojnë Krishtin edhe nga smira e rivaliteti ndaj meje, por disa të tjerë e predikojnë nga vullneti i mirë.
- ¹⁶Këta e shpallin Krishtin nga dashuria, sepse e dinë se jam ngarkuar nga Perëndia për të mbrojtjur ungjillin,
- ¹⁷ndërsa ata të tjerët e predikojnë Krishtin nga rivaliteti, pa sinqeritet, duke menduar se kështu i shtojnë më tepër vuajtje prangosjes sime.
- ¹⁸Ç'rëndësi ka? Sido që të jetë, me hipokrizi a me sinqeritet, Krishti predikohet e për këtë gëzohem. Dhe përsëri do të gëzohem,
- ¹⁹sepse e di se përmes lutjeve tuaja dhe me ndihmën e Shpirtit të Shenjtë të Jezu Krishtit kjo gjë do të sjellë shpëtimin tim.
- ²⁰Këtë pres me padurim dhe shpresoj që të mos turpërohem në asgjë, por me shumë guxim, si gjithmonë edhe tani, e madhëroj Krishtin në trupin tim, qoftë përmes jetës, qoftë përmes vdekjes.
- ²¹Sa për mua jeta është Krishti dhe vdekja është fitim.
- ²²Por, nëse jeta ime në këtë botë jep fryte të dobishme, atëherë nuk di ç'të zgjedh.
- ²³Jam ndërdyshas: nga njëra anë dua të largohem nga kjo botë e të jem me Krishtin, sepse kjo është gjëja më e mirë;
- ²⁴nga ana tjetër, nëse qëndroj në këtë botë, kjo është më e nevojshme për ju.
- ²⁵Për këtë jam i bindur dhe e di se do të qëndroj në këtë botë e do të vazhdoj të jem me ju të gjithë, që t'ju ndihmoj të përparoni dhe të gjeni gëzimin që sjell besimi.

²⁶Kështu prania ime mes jush do t'ju bëjë edhe më krenarë për besimin në Krishtin Jezu.

²⁷Por ju, jetoni në mënyrë të denjë për ungjillin e Krishtit, që edhe nëse vij e ju shoh, edhe nëse jam larg jush e dëgjoj për ju, të dëgjoj se qëndroni të fortë në një shpirt dhe se luftoni së bashku me një mendje, për besimin e ungjillit.

²⁸Mos u frikësoni aspak nga kundërshtarët. Kjo gjë tregon se ata po shkojnë drejt humbjes, ndërsa ju drejt shpëtimit që vjen prej Perëndisë.

²⁹Juve ju është dhënë hiri t'i shërbeni Krishtit, jo vetëm që të besoni në të, por edhe që të vuani për të,

³⁰sepse ju po bëni të njëjtën betejë, që më keni parë edhe mua duke bërë e për të cilën po dëgjoni se e bëj edhe tani.

Filipianëve 2

Përvulësia dhe Krishti

¹Nëse Krishti është shtysa e jetës suaj, nëse dashuria ju ngushëllon, nëse keni bashkësi me Shpirtin e Shenjtë, nëse tregoni dashuri dhe mëshirë për njëri-tjetrin,

²atëherë bëjeni të plotë gëzimin tim, duke qenë të një mendjeje, duke pasur të njëjtën dashuri dhe duke pasur një shpirt e një mendje.

³Mos bëni asgjë për rivalitet a për lavdi të kotë, por me përvulësi çmojeni tjetrin më shumë se veten.

⁴Mos kërkoni vetëm të mirën tuaj, por edhe të mirën e të tjerëve.

⁵Kini ndër ju po atë mendje që kishte edhe Krishti Jezu,

⁶i cili, megjithëse kishte natyrë hyjnore, të qenit i barabartë me Perëndinë nuk e pa si diçka pas së cilës të mbahej fort,

⁷por e zbrazti veten duke marrë natyrë shërbëtori e u bë i ngjashëm me njerëzit. Kur u shfaq si njeri,

⁸ai e përuli veten e u bë i bindur deri në vdekje, madje me vdekje në kryq.

⁹Prandaj edhe Perëndia e lartësoi mbi gjithçka tjetër e i dha emrin që është mbi çdo emër,

¹⁰që në emrin e Jezuit të bien në gjuhë të gjitha qeniet që janë në qiell, mbi tokë e nëntokë

¹¹dhe çdo gjuhë të dëshmojë se Jezu Krishti është Zot, që të përlevdohet Perëndia Atë.

Ju ndriçoni si yjet në qiell

¹²Prandaj, fort të dashur, ashtu siç jeni bindur gjithmonë, jo vetëm kur isha mes jush, por shumë më tepër tani që jam larg, punoni për shpëtimin tuaj me frikë e me dridhje,

¹³sepse është vetë Perëndia ai që ju jep vullnetin dhe forcën për të vepruar, ashtu siç i pëlqen atij.

¹⁴Bëni gjithçka pa murmuritur e pa u ankuar,

¹⁵që të jeni të paqortueshëm e të panjollë, bij të Perëndisë, të patëmetë në mes të një breznie të shthurur e të çoroditur. Mes kësaj breznie ju ndriçoni si yjet në qiell,

¹⁶duke e mbajtur lart fjalën e jetës, që unë të kem me se të krenohem ditën e ardhjes së Krishtit, se nuk vrapova e as nuk u mundova më kot.

¹⁷Edhe nëse gjaku im do të derdhej si flijim mbi flinë kushtuese të besimit tuaj ndaj Perëndisë, do të gëzohem e do të ngazëllez bashkë me të gjithë ju.

¹⁸Po ashtu edhe ju gëzohuni e ngazëllohuni bashkë me mua.

Timoteu dhe Epafroditi

¹⁹Shpresoj se me ndihmën e Zotit Jezu do t'ju dërgoj së shpejti Timoteun, që të marr edhe unë zemër kur të kem lajme prej jush.

²⁰Përveç tij, nuk kam asnjë tjetër që jetë në një mendje me mua dhe që të kujdeset sinqerisht për mirëqenien tuaj.

- ²¹Sepse të gjithë shohin interesin e vet dhe jo atë të Jezu Krishtit.
- ²²Ju e dini sesa i sprovuar është treguar Timoteu. Ai ka shërbyer bashkë me mua për përhapjen e ungjillit dhe më ka ndihmuar si biri ndihmon të atin.
- ²³Kështu, shpresoj t'ju dërgoj sapo të shoh si do të shkojnë punët me mua.
- ²⁴Por jam i bindur se Zoti do të më ndihmojë, që edhe unë vetë të vij së shpejti.
- ²⁵M'u duk e nevojshme t'ju dërgoj Epafroditin, vëllanë, bashkëpunëtorin e bashkëlufëtarin tim, që e kishit dërguar për të më shërbyer mua.
- ²⁶Ai kishte shumë mall për ju të gjithë dhe u shqetësua kur mori vesh se ju kishit dëgjuar për sëmundjen e tij.
- ²⁷Është e vërtetë që ai u sëmur për vdekje, por Perëndia pati mëshirë për të dhe jo vetëm për të, por edhe për mua, që të mos hidhërohesha edhe më shumë.
- ²⁸Prandaj e dërgova me ngut që ju të gëzoheni kur ta shihni përsëri dhe unë të jem më pak i brengosur.
- ²⁹Priteni me gëzim, si vëlla në Zotin dhe nderojini njerëzit që janë si ai,
- ³⁰sepse për veprën e Krishtit ai për pak sa s'vdiq dhe vuri në rrezik jetën e vet për të plotësuar ndihmën që ju nuk mund të ma jepnit.

Filipianëve 3

Drejtësia e vërtetë

- ¹Së fundi, vëllezërit e mi, gëzohuni në Zotin. Unë nuk lodhem duke ju shkruar të njëjtat gjëra, por këtë e bëj sepse është e dobishme për ju.
- ²Ruhuni nga punëtorët e këqij të ungjillit, ruhuni nga ata qen! Ruhuni nga ata që ju shtyjnë të gjymtoheni me anë të rrethprerjes!
- ³Sepse rrethprerja jemi ne, ne që i shërbejmë Perëndisë përmes Shpirtit të tij, që krenohemi falë Krishtit Jezu dhe që nuk i zëmë besë natyrës njerëzore,

⁴megjithëse unë kam përse t'i zë besë edhe natyrës njerëzore. Nëse ndonjëri mendon se ka arsye t'i zërë besë natyrës njerëzore, unë kam edhe më shumë:

⁵u rrethpreva të tetën ditë, jam nga populli i Izraelit, nga fisi i Beniaminit, hebre e bir hebreu dhe e zbatoja ligjin e Mosiut si farise.

⁶Kam qenë aq i zellshëm saqë edhe e kam përndjekur kishën dhe kam qenë i paqortueshëm sepse bëja një jetë të drejtë sipas ligjit të Moisiut.

⁷Por këto gjëra që dikur kishin vlerë për mua, tani i quaj humbje për shkak të Krishtit.

⁸E me të vërtetë unë i shoh të gjitha si humbje, përballë epërsisë që vjen nga njohja e Krishtit Jezu, Zotit tim. Për shkak të tij unë i humba të gjitha këto dhe i shoh si plehra, në mënyrë që të fitoj Krishtin

⁹dhe të jem me të, duke mos u bërë i drejtë përmes ligjit të Moisiut, por përmes besimit në Krishtin, domethënë të bëhem i drejtë nga Perëndia përmes besimit.

¹⁰Unë dua të njoh Krishtin dhe fuqinë e ngjalljes së tij, të marr pjesë në vuajtjet e tij dhe të bashkohem me të në vdekjen e tij,

¹¹me shpresën që të arrij të ngjallej prej të vdekurve.

Drejt synimit

¹²Nuk them se ia kam arritur fundit e as se jam bërë i përsosur, por ende vrapoj për të fituar çmimin, për të cilin edhe Krishti më fitoi mua.

¹³Vëllezër, unë nuk mendoj për veten time se ia kam arritur, por di të them se i kam harruar ato që kam lënë pas dhe se po rend drejt atyre që kam përpara,

¹⁴drejt synimit për të fituar çmimin e thirrjes qiellore të Perëndisë, përmes Krishtit Jezu.

¹⁵Kështu le të mendojmë të gjithë ne që jemi të përsosur në besim. Nëse ju mendoni ndryshe për ndonjë gjë, Perëndia do t'ju ndriçojë mendjen edhe për këtë gjë.

- ¹⁶Pavarësisht se ku kemi arritur, le të vazhdojmë të ndjekim të njëjtën udhë.
- ¹⁷Vëllezër, ndiqni shembullin tim dhe shikoni ata që jetojnë sipas shembullit tonë.
- ¹⁸Siç ju kam thënë shpesh e po jua them edhe tani me lot ndër sy, se ka shumë nga ata që jetojnë si armiq të kryqit të Krishtit.
- ¹⁹Fundi i tyre është shkatërrimi, perëndia i tyre është barku, ata mburren me gjëra për të cilat duhet të turpëroheshin. Ata e kanë mendjen në gjërat e kësaj bote,
- ²⁰ndërsa ne e kemi qytetarinë në qiej, prej nga presim Shpëtimtarin, Zotin Jezu Krisht.
- ²¹Ai do ta shndërrojë trupin tonë të mjerë duke e bërë të ngjashëm me trupin e tij të lavdishëm, me anë të fuqisë dhe pushtetit që ka për të nënshtuar gjithçka nën sundimin e vet.

Filipianëve 4

- ¹Prandaj, o vëllezërit e mi të dashur, që ju kujtoj me mall dhe që jeni gëzimi dhe kurora ime, qëndroni të fortë në Zotin, o fort të dashur.

Porosi të ndryshme

- ²I bëj thirrje Evodisë dhe Sintikës të jenë të një mendje me njëra-tjetrën sipas vullnetit të Zotit.
- ³Të lutem edhe ty, o miku im i vërtetë, t'i ndihmosh ato, se kanë luftuar krah meje për ungjillin së bashku me Klementin dhe bashkëpunëtorët e mi të tjerë, emrat e të cilëve janë në librin e jetës.
- ⁴Gëzohuni gjithnjë në Zotin. Përsëri po ju them: gëzohuni!
- ⁵Zemërbutësia juaj le t'u bëhet e njohur të gjithë njerëzve. Zoti është afër.
- ⁶Mos u shqetësoni për asgjë, po për çdo gjë drejtojani kërkesat tuaja. Perëndisë me lutje, me përgjërime dhe me falënderime.

⁷Paqja e Perëndisë, që shkon përtej zgjuarsisë së mendjes njerëzore, do të ruajë zemrat dhe mendimet tuaja, që të jenë pranë Krishtit Jezu.

⁸Së fundi, vëllezër, kini në mendje të gjitha ato që janë të vërteta, të gjitha ato që janë të ndershme, të gjitha ato që janë të drejta, të gjitha ato që janë të dëlira, të gjitha ato që janë të dashura, të gjitha ato që kanë emër të mirë, të gjitha ato që janë të virtytshme dhe të gjitha ato që janë të denja për t'u lavdëruar.

⁹Bëni të gjitha ato që keni mësuar e keni marrë prej meje dhe që keni dëgjuar e keni parë në mua. Perëndia i paqes do të jetë me ju.

Mirënjohje për dhuratën

¹⁰U gëzova shumë në Zotin që tani më në fund e rigjallëruat përkujdesjen tuaj për mua. Në të vërtetë ju e kishit në mendje, por nuk ju ishte dhënë rasti ta tregonit.

¹¹Nuk e them këtë se jam në nevojë, sepse unë kam mësuar të jem i kënaqur në çdo rrethanë.

¹²Unë e di çfarë do të thotë të jesh në nevojë dhe e di çfarë do të thotë të kesh me tepri. Në çdo rrethanë e në çdo gjë jam mësuar edhe të jem i ngopur, edhe të kem uri; edhe të kem me tepri, edhe të jem në nevojë.

¹³Unë mund të bëj gjithçka përmes Krishtit që më forcon.

¹⁴Megjithatë, ju bëtë mirë që m'u gjendët pranë në vështirësitë e mia.

¹⁵Ju, o filipianë, e dini se kur fillova të predikoj ungjillin, pasi u largova nga Maqedonia, asnjë kishë, përveç jush, nuk më ndihmoi ekonomikisht.

¹⁶Në të vërtetë edhe kur gjendesha në Selanik, jo një por dy herë, ju më dërguat ndihmë kur isha në nevojë.

¹⁷Unë nuk po kërkoj dhuratë nga ju, por po kërkoj të shoh frytet e zemërgjerësisë suaj, që janë për dobinë tuaj.

¹⁸Unë kam gjithçka dhe më tepron. Kam gjithë të mirat, pasi mora nga Epafroditi çfarë më kishit dërguar ju, një aromë erëmirë, një fli e pranueshme, e pëlqyeshme për Perëndinë.

¹⁹Perëndia im do të plotësojë përmes Krishtit Jezu çdo nevojë tuajën, sipas pasurive të tij të lavdishme.

²⁰Perëndisë dhe Atit tonë i qoftë lavdia në shekuj të shekujve! Amen!

Përshtëndetjet e fundit

²¹Përshtëndetni të gjithë besimtarët në emër të Krishtit Jezu. Vëllezërit që janë me mua ju përshtëndesin.

²²Ju përshtëndesin të gjithë besimtarët e krishterë, sidomos ata të shtëpisë së Cezarit.

²³Hiri i Zotit Jezu Krisht qoftë me shpirtin tuaj.

Kolosianëve

Kolosianëve 1

Përshëndetje

¹Unë Pali, apostull i Krishtit Jezu nga vullneti i Perëndisë, dhe vëlla Timoteu,

²po ju shkruajmë besimtarëve dhe vëllezërve që besojnë në Krishtin dhe që janë në Kolos: Paçi hir dhe paqe nga Perëndia, Ati ynë!

Pali falënderon Perëndinë për kolosianët

³E falënderojmë Perëndinë, Atin e Zotit tonë Jezu Krisht, sa herë që lutemi për ju,

⁴sepse kemi dëgjuar për besimin tuaj në Krishtin Jezu dhe për dashurinë që keni për të gjithë besimtarët e krishterë.

⁵Këtë besim dhe këtë dashuri e keni për shkak të shpresës që ju pret në qiej, për të cilën keni dëgjuar gjatë predikimit për të vërtetën e ungjillit.

⁶Ky ungjill arriti te ju dhe po jep fryt e po përparon në mbarë botën, sikurse ndër ju, që nga dita kur e dëgjuat dhe njohët me të vërtetë hirin e Perëndisë.

⁷Këtë ungjill jua mësoi Epafrai, bashkëpunëtori ynë i dashur, që është shërbëtor besnik i Krishtit për ju.

⁸Ai na foli për dashurinë që ju ka dhënë Shpirti i Shenjtë.

Krishti dhe vepra e tij

⁹Prandaj edhe ne, që nga dita kur e morën vesh këtë gjë, nuk pushojmë së luturi për ju dhe i kërkojmë Perëndisë t'ju japë urtinë dhe mençurinë shpirtërore që ta njihni plotësisht vullnetin e tij.

¹⁰Kështu do të mund të bëni një jetë të denjë për Zotin dhe ashtu si i pëlqen atij, duke dhënë fryt në çdo vepër të mirë dhe duke shtuar njohuritë për Perëndinë.

¹¹Ju do të forcoheni me fuqinë që vjen nga pushteti i lavdishëm i Perëndisë, që të përballoni gjithçka me durim dhe që me gëzim

¹²të falënderoni Atin që ju bëri të denjë të keni pjesën tuaj në trashëgiminë e besimtarëve të krishterë, në mbretërinë e dritës.

¹³Ai na nxori nga pushteti i errësirës dhe na futi në mbretërinë e Birit të tij të dashur,

¹⁴në të cilin kemi shpengimin, faljen e mëkateve.

¹⁵Biri është shëmbëllimi i Perëndisë së padukshëm, i lindur përpara çdo krijese.

¹⁶Sepse nga ai u krijua gjithçka në qiej dhe në tokë, të dukshmet dhe të padukshmet, fronet, zotërimet, sunduesit dhe pushtetet. Gjithçka u krijua përmes tij dhe për të.

¹⁷Ai është përpara çdo gjëje dhe gjithçka e krijuar qëndron në të.

¹⁸Ai është kreu i trupit, domethënë i kishës, fillimi i jetës së re dhe i pari që u ngjall prej të vdekurve, në mënyrë që ai të jetë i pari në gjithçka.

¹⁹Sepse Perëndisë i pëlqeu që në Birin të banojë e gjithë plotësia e vetë Perëndisë

²⁰dhe të pajtojë me veten e tij, nëpërmjet Birit, gjithçka mbi tokë a në qiej, duke vendosur paqen me anë të gjakut që Biri derdhi në kryq.

²¹Edhe ju dikur ishit të huaj për Perëndinë dhe armiq të tij për shkak të mendimeve dhe veprave tuaja të liga.

²²Por tani Biri ju pajtoi me Perëndinë me anë të vdekjes në trupin e tij njerëzor, që t'ju paraqesë para tij të shenjtë, të patëmetë dhe të paqortueshëm.

²³Por duhet të qëndroni të fortë në besim, të qëndrueshëm dhe të palëkundur në shpresën që jep ungjilli që dëgjuat. Ky ungjill i është predikuar gjithë krijesës nën qiell dhe unë, Pali, jam bërë shërbëtor i tij.

Pali i shërben kishës

²⁴Tani, gëzohem që vuaj për ju dhe që po plotësoj në trupin tim njerëzor atë që u mungon vuajtjeve të Krishtit për trupin e tij, domethënë për kishën.

²⁵Kësaj kishe i shërbej edhe unë sipas detyrës që më ngarkoi Perëndia për ju, që t'ju predikoj të plotë fjalën e tij.

²⁶Kjo fjalë është plani i Perëndisë, që ka qenë i fshehur gjatë shekujve për të gjitha breznitë, por që tani iu shfaq besimtarëve të krishterë.

²⁷Perëndia donte t'u bënte të njohur atyre pasurinë e lavdisë së këtij plani të fshehtë për të gjitha kombet. Ky plan i fshehtë është Krishti në ju, i cili është shpresa juaj për lavdinë që do të vijë.

²⁸Këtë Krisht predikojmë edhe ne, duke e këshilluar dhe duke e mësuar çdo njeri me gjithë urtinë që kemi, me qëllim që të gjithë njerëzit t'i paraqesim të përsosur përmes Krishtit para Perëndisë.

²⁹Prandaj unë mundohem dhe luftoj me ndihmën e fuqisë së Krishtit që vepron fuqishëm brenda meje.

Kolosianëve 2

¹Dua t'ju bëj të njohur luftën e madhe që bëj për ju, për ata të Laodicesë dhe për të gjithë ata që nuk më kanë njohur personalisht.

²Unë luftoj që zemrat e tyre të gjejnë ngushëllim, që ata të jetojnë të bashkuar me dashuri dhe të pasuruar me sigurinë që jep dija e plotë. Kështu ata mund të njohin të fshehtë të Perëndisë, Krishtin.

³Në këtë mister gjenden të fshehura të gjitha thesaret e urtisë dhe të dijes.

⁴Këtë jua them që të mos ju gënjejë askush me fjalë joshëse.

⁵Edhe pse fizikisht nuk jam aty, shpirtërisht jam me ju dhe gëzohem kur shikoj rregullin dhe qëndrueshmërinë e besimit tuaj në Krishtin.

Plotësia e jetës

⁶Kështu, përderisa e keni pranuar Jezu Krishtin si Zot, jetoni të bashkuar me të.

- ⁷Tek ai t'i keni rrënjët dhe mbi atë ta ndërtoni jetën tuaj. Bëhuni më të qëndrueshëm në besim, ashtu siç ju kanë mësuar, dhe jini plot mirënjohje.
- ⁸Kujdes se mos ju gënjen ndokush me fjalë filozofike, mashtruese e të kota, fjalë që vijnë nga tradita njerëzore, nga fuqitë shpirtërore të kësaj bote dhe jo nga Krishti.
- ⁹Në të vërtetë, gjithë plotësia e natyrës hyjnore banon trupërisht në Krishtin
- ¹⁰dhe të bashkuar me Krishtin edhe ju e keni këtë plotësi. Ai është mbi çdo autoritet dhe pushtet.
- ¹¹Të bashkuar me Krishtin, ju keni rrethprerjen e vërtetë, jo rrethprerjen e bërë nga duar njerëzore, por rrethprerjen që vjen nga Krishti dhe që është zhveshja e trupit të mëkatit.
- ¹²Ju u varrosët me Krishtin gjatë pagëzimit, por edhe u ngjallët bashkë me të nëpërmjet besimit të fuqia e Perëndisë që e ngjalli Krishtin prej të vdekurve.
- ¹³Ju ishit të vdekur për shkak të paudhësive tuaja dhe të idhujtarisë suaj, por Perëndia ju dha jetë dhe jua fali paudhësitë.
- ¹⁴Ai e fshiu dhe e zhduku dorëshkrimin që na padiste dhe që ishte kundër nesh për shkak të urdhërimeve të tij, duke e mbërthyer në kryq.
- ¹⁵Kështu Perëndia i çarmatosi autoritetet dhe pushtetet djallëzore dhe i turpëroi botërisht kur ngadhënjeu kryqi.
- ¹⁶Mos lejoni t'ju gjykojë askush për çështje ushqimesh a pijesh, për çështje festash, hënash të reja apo të shtunash.
- ¹⁷Këto nuk janë veçse hije të gjërave që duhej të vinin, domethënë të pranisë së vërtetë të Krishtit.
- ¹⁸Mos lejoni që t'ju gjykojë ndonjëri që hiqet si më i lartë për shkak të vegimeve që ka parë, apo që këmbëngul në përlulësi të jashtme dhe në adhurime engjëjsh, sepse ky njeri krekoset më kot për shkak të mendjes së tij të dobët njerëzore.

¹⁹Ai njeri nuk ka lidhje me kreun e trupit, Krishtin, nga i cili ushqehet i gjithë trupi dhe mbahet i lidhur me anë të nyjave dhe të kyçeve, duke u rritur sipas vullnetit të Perëndisë.

Jeta e re me Krishtin

²⁰Përderisa vdiqët bashkë me Krishtin dhe u çliruat nga fuqitë shpirtërore që sundojnë këtë botë, përse jetoni si t'i përkisnit botës? Përse u nënshtroheni rregullave, si:

²¹«Mos e merr këtë! », «Mos e shijo atë! », apo «Mos e prek këtë! »?

²²Këto janë gjëra që janë caktuar për t'u kalbur pasi të përdoren, janë rregulla dhe mësimet njerëzish.

²³Sigurisht, ato duken sikur kanë urti, sepse vishen me fetari sipas dëshirës së njerëzve, me përulësi dhe me një trajtim të ashpër të trupit, por në të vërtetë nuk kanë asnjë vlerë, përveçse kënaqin dëshirat e natyrës sonë njerëzore.

Kolosianëve 3

¹Përderisa u ngjallët bashkë me Krishtin, kërkoni gjërat që janë lart në qiej, atje ku ai rri ulur në të djathtën e Perëndisë.

²Mendoni për gjërat që janë lart në qiej dhe jo për ato që janë këtu poshtë në tokë.

³Sepse ju keni vdekur dhe jeta juaj qëndron e fshehur me Krishtin te Perëndia.

⁴Kur të shfaqet Krishti, jeta juaj, atëherë do të shfaqeni edhe ju bashkë me të në lavdi.

⁵Bëjini të vdesin gjërat tuaja tokësore: kurvërinë, ndyrësinë, ephset, dëshirat e këqija dhe lakminë, që është idhujtari.

⁶Për shkak të këtyre gjërave do të vijë zemërimi i Perëndisë mbi bijtë e mosbindjes.

⁷Dikur edhe ju ecnit kësaj udhe, kur jetonit me këto gjëra.

⁸Por tani, hidhini tej të gjitha: zemërimin, mërinë, ligësinë, sharjet dhe fjalët e ndyra që nxirrni nga goja.

⁹Mos gënjeni njëri-tjetrin, sepse e keni zhveshur njeriun e vjetër, bashkë me sjelljet e tij,

¹⁰dhe keni veshur njeriun e ri, që përtërihet vazhdimisht, sipas shëmbëllimit të Perëndisë që e krijoi, që ta njihni plotësisht Perëndinë.

¹¹Prandaj, nuk ka më paganë dhe judenj, të rrethprerë dhe të parrethprerë, barbarë, skitas, shërbëtorë dhe të lirë, por Krishti është gjithçka dhe është në gjithçka.

¹²Perëndia ju ka thirrur, ju ka bërë të shenjtë dhe ju ka dashur, prandaj, vishuni me dhembshuri, me mirësi, me përvullësi, me zemërbutësi dhe me zemërgjerësi.

¹³Durojeni dhe faleni njëri-tjetrin sa herë që dikush të ketë ankesë kundër ndonjë tjetri. Falni ashtu si edhe Zoti ju ka falur.

¹⁴Mbi të gjitha, kini dashuri, sepse dashuria do t'ju bashkojë në mënyrë të përsosur.

¹⁵Paqja e Krishtit, në të cilën Perëndia ju ka thirrur të jeni të bashkuar si një trup i vetëm, mbretëroftë në zemrat tuaja! Jini mirënjohës!

¹⁶Fjala e Krishtit banoftë në ju me gjithë begatinë e saj! Mësoni dhe këshilloni njëri-tjetrin me urti! Këndojini me gjithë zemër Perëndisë psalme, himne dhe këngë shpirtërore!

¹⁷Gjithçka që thoni dhe gjithçka që bëni, ta bëni në emër të Zotit Jezu, duke falënderuar nëpërmjet tij Perëndinë Atë.

Detyrimet shoqërore

¹⁸Ju gra, nënshtrojeni burrave, siç ka hije në sytë e Zotit.

¹⁹Ju burra, duajini gratë tuaja dhe mos jini të ashpër me to.

²⁰Ju bij, bindjuni prindërve në gjithçka, sepse kjo gjë i pëlqen Zotit.

²¹Ju etër, mos i zemëroni bijtë tuaj, që të mos i lëshojë zemra.

²²Ju skllëvër, bindjuni në gjithçka zotërinjve tuaj tokësorë, jo sa për sy e faqe për t'u pëlqyer njerëzve, por me thjeshtësi zemre dhe duke iu druajtur Zotit.

²³Gjithçka që bëni, bëjeni me shpirt si ta bënit për Zotin e jo vetëm për njerëzit,

²⁴sepse ju e dini se prej tij do të merrni si shpërblim trashëgimin e mbretërisë së tij. Në të vërtetë ju i shërbeni Zotit Krisht.

²⁵Ai që bën padrejtësi do të shpaguehet për padrejtësinë që bëri. Perëndia nuk bën dallime mes njerëzve.

Kolosianëve 4

¹Ju zotërinj, jepuni skllëvërve atë që u takon me të drejtë, duke e ditur se edhe ju e keni një Zot në qiell.

Porosi

²Këmbëngulni dhe rrini zgjuar në lutje, duke falënderuar Perëndinë.

³Lutuni edhe për ne, që Perëndia të na japë mundësi të tjera për të predikuar të fshehtën për Krishtin, për të cilin jam në burg.

⁴Lutuni që predikimi im të jetë ashtu siç duhet.

⁵Silluni me urti ndaj atyre që nuk besojnë në Krishtin, duke përdorur mirë çdo mundësi që ju jepet.

⁶Fjalët tuaja të jenë gjithnjë të hijshme dhe të urta, që të dini si t'i përgjigjeni gjithkujt.

Përshëndetjet e fundit

⁷Tikiku, vëllai ynë i dashur dhe ndihmësi besnik, që i shërben Zotit bashkë me mua, do t'ju tregojë gjithçka për mua.

- ⁸Unë e dërgova te ju për të parë gjendjen tuaj dhe për t'ju ngushëlluar zemrat.
- ⁹Po e dërgoj bashkë me Onesimin, vëllain tonë besnik dhe të dashur, që është një nga ju. Ata do t'ju tregojnë gjithçka që ndodh këtu.
- ¹⁰Ju përshëndet Aristarku, që është i burgosur bashkë me mua dhe Marku, nipi i Barnabës, për të cilin ju kemi porositur që ta prisni mirë kur të vijë te ju.
- ¹¹Ju përshëndet edhe Jezui, që e thërrasin Just. Këta janë të vetmit nga të krishterët e rrethprerë që bashkëpunojnë me mua për përhapjen e mbretërisë së Perëndisë dhe që më janë bërë ngushëllim.
- ¹²Ju përshëndet Epafrai, që është një nga ju dhe që është shërbëtor i Krishtit Jezu. Ai lutet gjithnjë për ju që të qëndroni të përsosur dhe të kryeni plotësisht vullnetin e Perëndisë.
- ¹³Unë ju siguroj se ai mundohet shumë për ju dhe për ata në Laodice dhe në Hierapojë.
- ¹⁴Ju përshëndesin Luka, mjeku i dashur, dhe Dema.
- ¹⁵Përshëndetni vëllezërit besimtarë në Laodice, Nimfain dhe kishën që mbledhet në shtëpinë e tij.
- ¹⁶Kur ta keni lexuar këtë letër, dërgojuani edhe atyre të kishës në Laodice që ta lexojnë. Po ashtu edhe ju merreni dhe lexoni letrën që kam dërguar në Laodice.
- ¹⁷I thoni Arkipit: «Kujdes dhe kryeje mirë shërbesën që more nga Zoti».
- ¹⁸Përshëndetjen e kam shkruar vetë unë, Pali, me dorën time. Kujtoni prangat e mia. Hiri qoftë me ju!

1 Selanikasve

1 Selanikasve 1

Përshëndetje

¹Pali, Silvani dhe Timoteu, i shkruajmë kishës së selanikasve, që i përket Perëndisë Atë dhe Zotit Jezu Krisht: Paçi hir dhe paqe!

Besimi dhe shembulli i selanikasve

²E falënderojmë gjithmonë Perëndinë për ju të gjithë dhe ju përmendim pa pushim në lutjet tona.

³Ne kujtojmë para Perëndisë dhe Atit tonë besimin tuaj të gjallë, dashurinë tuaj vepruese dhe shpresën tuaj të palëkundur, që e keni në Zotin tonë Jezu Krisht.

⁴O vëllezër, ne e dimë se Perëndia ju do dhe se ju ka zgjedhur,

⁵sepse ungjilli që ju predikuam nuk erdhi te ju vetëm me fjalë, por edhe me fuqi, edhe me anë të Shpirtit të Shenjtë, edhe me sigurinë e plotë se ai është i vërtetë. Ju e dini se kur ishim mes jush, çdo gjë që bëmë, e bëmë për të mirën tuaj.

⁶Ju ndoqët shembullin tonë e të Zotit dhe megjithëse vuajtët shumë, i pranuat fjalët e ungjillit me gëzimin që vjen nga Shpirti i Shenjtë.

⁷Kështu, ju u bëtë shembull për të gjithë besimtarët në Maqedoni dhe në Akai.

⁸Fjala e Zotit jehoi prej jush jo vetëm në Maqedoni dhe në Akai, por edhe në çdo vend ku u përhap besimi juaj në Perëndinë. Kështu, ne nuk kemi nevojë të themi ndonjë gjë.

⁹Të gjithë besimtarët e atyre vendeve tregojnë sesi na pritët kur erdhëm te ju dhe sesi ju hoqët dorë prej idhujve dhe u kthyet për të adhuruar Perëndinë e gjallë dhe të vërtetë.

¹⁰Tani ju prisni Birin e tij, Jezuin, të vijë prej qiejve, të cilin ai e ngjalli prej të vdekurve dhe që na shpëton nga zemërimi që po vjen.

1 Selanikasve 2

Veprimtaria e Palit në Selanik

- ¹Ju e dini, o vëllezër, se ne nuk erdhëm kot te ju.
- ²Siç e dini, përpara se të vinim te ju, na keqtrajtuam dhe na poshtëruam në Filipi, por Perëndia na dha guximin për t'ju predikuar ungjillin e tij mes shumë përpjekjesh të mundimshme.
- ³Sepse predikimi ynë nuk mbështetej në mashtrime, në ndyrësi dhe në dredhi,
- ⁴por e predikojmë ungjillin ashtu siç na e besoi Perëndia, pasi dolëm të sprovuar prej tij. Ne nuk predikojmë që t'u pëlqejmë njerëzve, por që t'i pëlqejmë Perëndisë, i cili njihet zemrat tona.
- ⁵Sikurse e dini, ne kurrë nuk kemi përdorur fjalë lajkatese e as nuk kemi pasur qëllimin për të përfituar, dhe dëshmitar kemi Perëndinë.
- ⁶Ne nuk kemi kërkuar lavdi prej njerëzve, as prej jush e as prej të tjerëve.
- ⁷Si apostuj të Krishtit mund t'ju bëheshim barrë, por, përkundrazi, ne u treguam të dhembshur me ju si nëna që kujdeset me ngrohtësi për fëmijët e vet.
- ⁸Ne kishim një dashuri kaq të madhe për ju, sa që ishim të gatshëm jo vetëm t'ju predikonim ungjillin e Perëndisë, por të jepnim edhe jetën tonë për ju. Kaq shumë ju kishim për zemër!
- ⁹Ju e mbani mend, o vëllezër, sesa shumë u munduam dhe sa shumë u lodhëm duke punuar natë e ditë, që të mos i bëheshim barrë asnjërit prej jush ndërsa ju predikonim ungjillin e Perëndisë.
- ¹⁰Ju edhe Perëndia jeni dëshmitarë se sjellja jonë kundrejt jush, besimtarëve, ishte e shenjtë, e drejtë dhe e paqortueshme.
- ¹¹Ju e dini se jemi sjellë me çdonjërin prej jush si një baba me bijtë e vet.

¹²Ju kemi këshilluar, ju kemi dhënë zemër dhe ju jemi përgjyruar që të bëni një jetë të denjë për Perëndinë, i cili ju thirri në mbretërinë dhe lavdinë e vet.

¹³Prandaj edhe ne e falënderojmë Perëndinë pa pushim se kur e dëgjuat prej nesh fjalën e Perëndisë, e pranuat jo si fjalë njerëzish, por ashtu siç është në të vërtetë, fjalë Perëndie, që vepron në ju që besoni.

¹⁴Ju, vëllezër, ndoqët shembullin e kishave të Perëndisë që janë në Jude dhe që besojnë në Krishtin Jezhu, sepse edhe ju keni vuajtur të njëjtat gjëra nga bashkëkombësit tuaj, sikurse vuajtën edhe ata nga judenjtë,

¹⁵të cilët vranë Zotin Jezhu e profetët dhe na përndoqën edhe ne. Ata nuk e kanë pëlqimin e Perëndisë dhe janë kundër të gjithë njerëzve,

¹⁶duke na penguar t'u predikojmë kombeve pagane, që këto të shpëtohen. Kështu ata e mbushin vazhdimisht kupën e mëkateve të tyre, por më në fund erdhi mbi ta zemërimi i Perëndisë.

Dëshira e Palit për t'u takuar përsëri me kishën

¹⁷Por ne, vëllezër, kemi qenë larg jush për një kohë të shkurtër, larg syve por jo larg zemrës dhe nga malli që kishim u përpoqëm edhe më shumë për t'ju parë përsëri.

¹⁸Prandaj deshëm shumë të vinim te ju, madje unë Pali u përpoqa një ose dy herë, por na pengoi Satani.

¹⁹Kush tjetër veç jush do të jetë shpresa jonë, gëzimi ynë, kurora apo krenaria jonë para Zotit Jezhu Krisht kur ai të vijë?

²⁰Po, ju jeni lavdia jonë dhe gëzimi ynë.

1 Selanikasve 3

¹Ne nuk po duronim dot më, prandaj vendosëm të qëndronim vetë në Athinë

²dhe te ju të dërgonim Timoteun, vëllanë tonë, që i shërben Perëndisë bashkë me ne për predikimin e ungjillit të Krishtit, që t'ju forcojë dhe t'ju këshillojë për besimin tuaj,

³që asnjëri të mos lëkundet nga vuajtjet që po kaloni. Ju vetë e dini se këto gjëra na presin.

⁴Kur ishim me ju, ne ju paralajmëruam se do të përndiqeshim, dhe siç e dini kjo ndodhi.

⁵Prandaj edhe unë nuk durova dot më dhe e dërgova Timoteun, që të marr vesh për besimin tuaj, se mos tunduesi ju kishte tunduar dhe mundi ynë kishte shkuar dëm.

⁶Por Timoteu është kthyer tashmë prej jush dhe ka sjellë lajme të mira për besimin dhe për dashurinë tuaj, dhe se ju ruani kujtime të mira për ne dhe keni mall të na shihni, sikurse kemi edhe ne mall t'ju shohim.

⁷Prandaj, o vëllezër, mes gjithë mundimeve dhe vuajtjeve që po kalojmë, gjetëm ngushëllim falë besimit tuaj.

⁸Sepse tani që morëm vesh se ju qëndroni të fortë në Zotin, ne jetojmë me të vërtetë.

⁹Me çfarë fjalësh mund ta falënderojmë Perëndinë pas gjithë atij gëzimi që na dhatë para tij?

¹⁰Ne i lutemi me gjithë zemër Perëndisë, natë e ditë, që t'ju shohim nga afër dhe të plotësojmë ato që ende i mungojnë besimit tuaj.

¹¹Vetë Perëndia, Ati ynë dhe Zoti ynë Jezu na drejtofshin udhën për te ju!

¹²Zoti e shtoftë dhe bëftë që të teprojë dashuria juaj për njëri-tjetrin dhe për të gjithë, ashtu siç është edhe dashuria jonë për ju!

¹³Ai i forcoftë zemrat tuaja, që ju të jeni të shenjtë dhe të paqortueshëm para Perëndisë dhe Atit tonë kur Zoti ynë Jezu të vijë bashkë me të gjithë besimtarët e tij! Amen!

1 Selanikasve 4

Jeta që i pëlqen Perëndisë

¹Së fundi, o vëllezër, ju mësuat prej nesh sesi duhet të jetoni ashtu siç i pëlqen Perëndisë. Ju lutemi dhe ju bëjmë thirrje në emër të Zotit Jezu, që të vazhdoni të jetoni kështu, madje të përparoni edhe më shumë.

²Ju i dini udhëzimet që ju dhamë nga ana e Zotit Jezu.

³Vullneti i Perëndisë është që ju të bëni një jetë të shenjtë, të hiqni dorë nga kurvëria,

⁴që çdonjëri prej jush të dijë ta mbajë të shenjtë dhe me nder trupin e vet,

⁵dhe të mos ia nënshtrojë atë pasioneve të epshit siç bëjnë kombet pagane që nuk e njohin Perëndinë.

⁶Askush të mos e mashtrrojë e as të mos i bëjë keq vëllait të vet në këto gjëra, sepse për të gjitha këto do të hakmerret Zoti, gjë që jua kemi thënë dhe jua kemi dëshmuar edhe më parë.

⁷Sepse Perëndia nuk na thirri në ndyrësi, por në shenjtërim.

⁸Prandaj kush hedh poshtë këto udhëzime, nuk hedh poshtë një njeri, por hedh poshtë Perëndinë që ju ka dhënë Shpirtin e tij të Shenjtë.

⁹Sa për dashurinë vëllazërore, nuk keni nevojë që t'ju shkruaj, sepse vetë Perëndia ju ka mësuar ta doni njëri-tjetrin.

¹⁰Është e vërtetë që ju e bëni këtë për të gjithë vëllezërit që janë në gjithë Maqedoninë, por ne ju bëjmë thirrje o vëllezër, të përparoni edhe më shumë në këtë gjë.

¹¹Përpiquni të jetoni në paqe, të shikoni punët tuaja dhe ta fitoni jetesën nga duart tuaja, siç ju kemi udhëzuar edhe më parë.

¹²Kështu do të jetoni me nder në sy të atyre që janë jashtë kishës dhe nuk do t'ia keni nevojën askujt.

Ardhja e Zotit

¹³O vëllezër, ne nuk duam që të mos e dini se çfarë do të bëhet me ata që kanë vdekur, që të mos hidhëroheni edhe ju si ata që nuk kanë shpresë.

¹⁴Nëse besojmë se Jezui vdiq dhe u ngjall, po kështu edhe Perëndia do t'i ngjallë bashkë me të ata që vdiqën dhe që kishin besuar në të.

¹⁵Këtë po jua themi me fjalët e Zotit: ne të gjallët, që do të jemi ende gjallë kur të vijë Zoti, nuk do ta takojmë Zotin përpara atyre që kanë vdekur,

¹⁶sepse vetë Zoti, me një kushtrim, me zë kryeengjëlli dhe me trumbetën e Perëndisë, do të zbresë nga qielli dhe të vdekurit që kishin besuar në Krishtin do të ngjallen të parët.

¹⁷Pastaj, ne që do të kemi mbetur ende gjallë, do të rrëmbelemi bashkë me ata në re për ta takuar Zotin lart; dhe kështu do të jemi gjithmonë bashkë me Zotin.

¹⁸Prandaj ngushëllojeni njëri-tjetrin me këto fjalë.

1 Selanikasve 5

¹O vëllezër, sa për kohën dhe për orën se kur do të ndodhin këto gjëra, nuk keni nevojë t'ju shkruaj,

²pasi ju vetë e dini mirë se Dita e Zotit do të vijë siç vjen vjedhësi natën.

³Kur t'ju thonë: «kemi paqe dhe siguri», atëherë mbi ta do të bjerë papritur shkatërrimi. Ata nuk do t'i shpëtojnë dot dhe do të vuajnë si gruaja në dhimbjet e lindjes.

⁴Por ju, o vëllezër, nuk jeni në errësirë që ajo ditë t'ju zërë në befasi si vjedhësi;

⁵ju të gjithë jeni bij të dritës dhe bij të ditës. Ne nuk jemi as të natës, as të errësirës.

⁶Prandaj të mos flemë si të tjerët, por të vigjilojmë dhe të jemi të kthjellët.

⁷Sepse ata që flenë, flenë natën dhe ata që dehen, dehen natën.

⁸Por ne, meqenëse jemi të ditës, le të jemi të kthjellët, duke veshur besimin dhe dashurinë si parzmore dhe shpresën e shpëtimit si përkrenare.

⁹Perëndia nuk na caktoi që të vuajmë zemërimin e madh, por na caktoi që të marrim shpëtimin përmes Zotit tonë Jezu Krisht,

¹⁰i cili vdiq për ne. Kështu, kur të vijë ai, edhe nëse vigjilohmë, edhe nëse jemi duke fjetur, do të jetojmë bashkë me të.

¹¹Prandaj ngushëlloni dhe ndihmoni njëri-tjetrin për t'u rritur në besim, sikurse edhe po bëni.

Porositë dhe përshëndetjet e fundit

¹²Tani, o vëllezër, ju lutemi t'i vlerësoni ata që Zoti i ka ngarkuar për të qenë drejtuesit tuaj, që ju shërbejnë me mund dhe që ju këshillojnë.

¹³Çmójini dhe nderojini me dashuri për punën që bëjnë. Jetoni në paqe mes jush.

¹⁴O vëllezër, ju bëjmë thirrje t'i qortoni ata që nuk jetojnë siç duhet, t'i ngushëlloni zemërlëshuarit, t'i ndihmoni të dobëtit në besim dhe të jeni të duruar me të gjithë.

¹⁵Kini mendjen se mos ndokush ia kthen dikujt të keqen me të keqe. Gjithmonë kërkoni të mirën për njëri-tjetrin dhe për të gjithë.

¹⁶Gëzohuni gjithmonë.

¹⁷Lutuni pa pushim.

¹⁸Falënderoni për çdo gjë, sepse ky është vullneti i Perëndisë për ju përmes Krishtit Jezu.

¹⁹Mos e shuani flakën e Shpirtit të Shenjtë.

²⁰Mos i përbuzni profecitë.

²¹Shqyrtoni çdo gjë, mbani atë që është e mirë.

²²Hiqni dorë nga çdo lloj ligësie.

²³Vetë Perëndia i paqes ju shenjtëroftë plotësisht dhe gjithë qenià juaj, shpirt, mendje e trup qoftë e paqortueshme kur të vijë Zoti ynë Jezu Krisht.

²⁴Perëndia që ju thirri është besnik dhe do ta bëjë atë që ka thënë.

²⁵Vëllezër, lutuni edhe për ne.

²⁶Përshëndetni të gjithë vëllezërit me puthjen e dashurisë vëllazërore.

²⁷Ju përbetohem në emër të Zotit që kjo letër t'u lexohet të gjithë vëllezërve.

²⁸Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju!

2 Selanikasve

2 Selanikasve 1

Përshëndetje

¹Pali, Silvani dhe Timoteu, po i shkruajmë kishës së selanikasve që i përket Perëndisë, Atit tonë dhe Zotit Jezu Krisht:

²Paçi hir e paqe nga Perëndia, Ati ynë dhe nga Zoti Jezu Krisht!

Gjykimi kur të vijë Krishti

³Ne duhet ta falënderojmë gjithnjë Perëndinë për ju, o vëllezër, dhe kjo është e drejtë, sepse besimi juaj po rritet shumë dhe dashuria e secilit prej jush për njëri-tjetrin po shtohet.

⁴Prandaj ne vetë krenohemi me ju para kishave të Perëndisë për durimin tuaj dhe për besimin që keni në tërë përndjekjet e vuajtjet që po kaloni.

⁵Kjo tregon se Perëndia gjykon me drejtësi dhe do t'ju bëjë të denjë për mbretërinë e tij, për shkak të së cilës po vuani.

⁶Perëndia do të bëjë atë që është e drejtë dhe do t'u japë mundime atyre që po ju mendojnë,

⁷ndërsa ju do t'ju çlirojë nga mundimet që po kaloni, ashtu si do të na çlirojë edhe ne kur të vijë Zoti Jezu nga qielli bashkë me engjëjt e tij të fuqishëm.

⁸Ai do të vijë me zjarr flakërues për të marrë shpagim nga ata që nuk e njohin Perëndinë dhe që nuk i binden ungjillit të Zotit tonë Jezu.

⁹Këta do të ndëshkohen me shkatërrimin e amshuar, të ndarë nga prania e Zotit dhe nga lavdia e fuqisë së tij.

¹⁰Atë ditë ai do të vijë për t'u përlëvdur bashkë me besimtarët e vet dhe për t'u admiruar bashkë me të gjithë ata që i kanë besuar, sepse ju i besuat predikimit tonë.

¹¹Ne lutemi gjithnjë për ju, që Perëndia t'ju bëjë të denjë për të përmbushur thirrjen e tij dhe që me fuqinë e tij të arrini çdo qëllim të mirë e të përsosni çdo vepër të besimit tuaj.

¹²Kështu, emri i Zotit tonë Jezu do të përlëvdohet prej jush dhe ju do të përlëvdoheni prej tij, sipas hirit të Perëndisë tonë dhe të Zotit Jezu Krisht.

2 Selanikasve 2

Kthimi i Zotit

¹Vëllezër, në lidhje me ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht kur ne do të takohemi me të, ju lutemi

²mos lejoni që t'jua marrin lehtësisht mendjen e t'ju turbullojnë me ndonjë vegim gjoja prej Shpirtit të Shenjtë, me ndonjë fjalë apo me ndonjë letër të dërguar gjoja nga ne, e t'ju thonë se paska ardhur Dita e Zotit.

³Askush të mos ju mashtrojë në asnjë mënyrë, sepse ajo ditë nuk do të vijë pa ardhur më parë koha e mohimit të besimit dhe pa u shfaqur njeriu i paudhë, biri i humbjes.

⁴Ai do të kundërshtojë dhe do të ngrejë krye ndaj gjithçkaje që quhet Perëndi apo që ka lidhje me adhurimin e Perëndisë. Këtë do ta bëjë që të ulet vetë në tempullin e Perëndisë duke u vetëshpallur perëndi.

⁵A nuk e mbani mend se këto gjëra jua kam thënë kur isha ende me ju?

⁶Tashmë ju e dini se çfarë e pengon atë që të shfaqet kur të vijë koha.

⁷Fuqia e fshehtë e paudhësisë është tashmë në veprim, por që ajo të shfaqet plotësisht, duhet të largohet ai që e ndalon.

⁸Dhe atëherë do të shfaqet ky i paudhë, të cilin Zoti Jezu do ta shkatërrojë me hukatjen e tij dhe do ta zhbëjë me shkëlqimin e ardhjes së tij.

⁹I paudhi do të vijë me fuqinë e Satanit dhe do të bëjë gjithfarë shenjash e mrekullish të fuqishme e të rreme.

¹⁰Ai do të mashtrojë me padrejtësi të gjithë ata që shkojnë drejt humbjes, sepse ata nuk e deshën të vërtetën që do t'i kishte shpëtuar.

¹¹Prandaj Perëndia do t'u dërgojë atyre një forcë mashtruese, që ata t'i besojnë gënjeshtërs

¹²dhe që të gjykohen të gjithë ata që nuk i besuan së vërtetës, por pëlqyen padrejtësinë.

Të zgjedhur për shpëtim

¹³Ne duhet ta falënderojmë Perëndinë gjithmonë për ju, o vëllezër të dashur nga Zoti, sepse Perëndia ju zgjodhi për të qenë të parët që do të shpëtonit përmes Shpirtit të Shenjtë që ju shenjtëron dhe përmes besimit tek e vërteta.

¹⁴Ai ju thirri përmes ungjillit tonë, që të merrni lavdinë e Zotit tonë Jezu Krisht.

¹⁵Kështu pra, o vëllezër, qëndroni të fortë dhe ruani traditat që ju mësuam, qoftë përmes predikimit, qoftë përmes letrës sonë.

¹⁶Vetë Zoti ynë Jezu Krisht dhe Perëndia Ati ynë, i cili na deshi dhe na dha ngushëllim të amshuar dhe shpresën e mirë me anë të hirit,

¹⁷i ngushëlloftë zemrat tuaja dhe i forcoftë për çdo vepër e për çdo fjalë të mirë!

2 Selanikasve 3

Lutuni për ne

¹Së fundi, o vëllezër, lutuni për ne, që fjala e Zotit të përhapet e të përlevdohet ashtu siç ndodhi edhe mes jush.

²Lutuni edhe që të shpëtojmë nga njerëzit e mbrapshtë e të ligj, sepse jo të gjithë besojnë në Perëndinë.

³Por Zoti është besnik dhe do t'ju forcojë e do t'ju ruajë nga i ligu.

⁴Zoti na bën të kemi besim se ju po i bëni dhe do të vazhdoni t'i bëni gjërat për të cilat ju kemi porositur.

⁵Zoti i drejtoftë zemrat tuaja në dashurinë e Perëndisë e në durimin e Krishtit.

Paralajmërim kundër përtacisë

⁶Po ju porosisim, o vëllezër, në emrin e Zotit Jezu Krisht, të largoheni nga çdo vëlla që jeton në përtaci dhe jo sipas traditës që morët prej nesh.

⁷Edhe ju e dini sesi duhet ta ndiqni shembullin tonë, sepse ne nuk jetuam në përtaci kur ishim mes jush

⁸e as nuk kemi ngrënë falas nga ndonjëri prej jush, por jemi lodhur e munduar duke punuar ditë e natë për të mos iu bërë barrë ndokujt.

⁹Ne e kemi autoritetin për ta bërë këtë, por vepruam kështu që të jemi shembull për ju.

¹⁰Edhe kur ishim me ju, ju porositëm se ai që nuk dëshiron të punojë, as të mos hajë.

¹¹Po dëgjojmë se disa nga ju jetojnë në përtaci, nuk bëjnë asnjë punë dhe merren me gjëra të kota.

¹²Këta i porosisim dhe i lusim në emër të Zotit Jezu Krisht që t'i shtrohen punës për të nxjerrë bukën e gojës.

¹³Ju, o vëllezër, mos u lodhni së bëri të mirën.

¹⁴Në qoftë se ndokush nuk i bindet fjalëve që po ju shkruajmë në këtë letër, shënojeni këtë njeri e mos u shoqëroni me të në mënyrë që ai të turpërohet.

¹⁵Megjithatë, mos e shihni si armik, por qortojeni si vëlla.

Bekimi

¹⁶Vetë Zoti i paqes ju dhëntë paqen gjithnjë e në çdo mënyrë. Zoti qoftë me ju të gjithë!

¹⁷Përshëndetjen e kam shkruar vetë unë, Pali. Kjo është shenja ime në çdo letër. Kështu shkruaj unë.

¹⁸Hiri i Zotit tonë Jezu Krisht qoftë me ju të gjithë!

1 Timoteut

1 Timoteut 1

Përshëndetje

¹Unë Pali, apostull i Krishtit Jezu, sipas urdhërit të Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, dhe Krishtit Jezu, shpresës sonë,

²po të shkruaj ty Timote, birit të vërtetë në besim: Hiri, mëshira dhe paqja nga Perëndia Atë dhe nga Jezu Krishti, Zoti ynë, qofshin me ty!

Paralajmërim kundër mësimit të rremë

³Ashtu si të porosita kur u nisa për në Maqedoni, qëndro në Efes dhe urdhëroi disa të mos u mësojnë besimtarëve një mësim tjetër

⁴dhe të mos merren me mite dhe gjenealogji pafund, të cilat shkaktojnë grindje dhe nuk i shërbejnë planit shpëtimtar të Perëndisë, që e njohim përmes besimit.

⁵Synimi i këtij urdhri është dashuria që vjen nga një zemër e dëlirë, nga një ndërgjegje e pastër dhe nga një besim pa hipokrizi.

⁶Disa, duke shmangur këto gjëra, janë kthyer te bisedat pa kuptim.

⁷Ata duan të jenë mësues të ligjit të Moisiut, pa kuptuar as ato që thonë, as ato që pohojnë me kaq siguri.

⁸Ne e dimë se ligji i Moisiut është i mirë, në qoftë se njeriu e përdor si duhet.

⁹Po ashtu e dimë se ligji i Moisiut nuk u dha për të drejtin, po për shkelësit dhe të pabindurit, për të ligjtë dhe mëkatarët, për të pafetë dhe profanët, për ata që vrasin babë e nënë, për vrasësit,

¹⁰për kurvarët, për meshkujt që shkojnë me meshkuj, për pengmarrësit, për gënjeshtarët, për ata që bëjnë be të rreme dhe çfarëdo gjëje tjetër që kundërshton mësimin e shëndoshë.

¹¹Ky mësim është sipas ungjillit të lavdisë së të lumit Perëndi, ungjill që m'u besua mua.

Mirënjohje për mëshirën

¹²I jam mirënjohës Krishtit Jezu, Zotit tonë, që më dha fuqi, sepse më çmoi besnik dhe më vuri në shërbim të tij,

¹³ndonëse më përpara e kisha fyer, përndjekur dhe sharë. Por ai më mëshiroi sepse veprova nga padija, kur isha larg besimit të vërtetë.

¹⁴Hiri i Zotit tonë m'u dha me tepricë bashkë me besimin dhe dashurinë që vijnë përmes Krishtit Jezu.

¹⁵Kjo fjalë është e besueshme dhe e denjë për t'u pranuar plotësisht: Krishti Jezu erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët, ndër të cilët unë jam i pari.

¹⁶Por prandaj u mëshirova, që Jezu Krishti të shfaqë në mua së pari tërë durimin, si shembull për ata që do të besojnë në të për jetën e amshuar.

¹⁷Prandaj Mbretit të amshuar, të pavdekshmit, të padukshmit, të vetmit Perëndi, i qoftë nder dhe lavdi në shekuj të shekujve! Amen!

¹⁸Këtë detyrë po ta besoj ty, o biri im Timote, sipas profecive që janë thënë për ty. Ti, i mbështetur në to, lufto luftën e mirë!

¹⁹Ruaje besimin dhe ndërgjegjen e pastër, që disa e hodhën tej dhe e mbytën kështu anijen e besimit.

²⁰Ndër këta janë Himeneu dhe Aleksandri, të cilët ia dorëzova Satanit, me qëllim që të mësojnë të mos fyejnë Perëndinë.

1 Timoteut 2

Mësime për lutjen

¹Para së gjithash, të bëj thirrje që të bëhen përgjërime, lutje, ndërmjetësime dhe falënderime për të gjithë njerëzit,

²për mbretërit dhe për të gjithë ata që kanë pushtet, që të mund të bëjmë një jetë me paqe e qetësi, plot përkushtim ndaj Perëndisë dhe dinjitet.

³Kjo gjë është e mirë dhe e pranueshme para Perëndisë, Shpëtimtarit tonë.

⁴Ai dëshiron që të gjithë njerëzit të shpëtohen dhe të arrijnë ta njohin të vërtetën plotësisht,

⁵sepse një është Perëndia dhe një është ndërmjetësi mes Perëndisë dhe njerëzve: njeriu Jezu Krisht.

⁶Ai e dha veten si shpengim për të gjithë dhe këtë dëshmi e dha në kohën e duhur.

⁷Për këtë unë u caktova predikues dhe apostull, për t'u mësuar paganëve besimin dhe të vërtetën. Po them të vërtetën, nuk gënjej.

⁸Prandaj dëshiroj që burrat në çdo vend të lutën duke ngritur lart duar të shenjta, pa mëri e pa grindje.

⁹Po ashtu gratë të vishen me rroba të hijshme, me thjeshtësi e dinjitet, jo me gërsheta e ar, as me margaritarë e rroba të kushtueshme,

¹⁰por me vepra të mira, siç u ka hije grave që i druhen Perëndisë.

¹¹Gruaja le të mësojë në heshtje dhe me nënshtrim të plotë.

¹²Nuk e lejoj gruan të mësojë të tjerët dhe as të ushtrojë autoritet mbi burrin, por të rrijë urtë.

¹³Sepse Adami u krijua i pari, pastaj Eva.

¹⁴Nuk ishte Adami ai që u mashtrua, por gruaja u mashtrua dhe shkeli urdhërin e Perëndisë.

¹⁵Gruaja do të shpëtohet përmes lindjes së fëmijëve, nëse qëndron në besim, në dashuri dhe në shenjtëri me dinjitet.

1 Timoteut 3

Cilësitë e peshkopëve

¹Kjo fjalë është e besueshme: nëse dikush kërkon të bëhet peshkop, dëshiron një punë të mirë.

²Peshkopi duhet të jetë i patëmetë, burrë i një gruaje, i përmbajtur, i arsyeshëm, i sjellshëm, mikpritës, mësues i zoti,

³jo pijanec, jo i dhunshëm, por i durueshëm, jo grindavec, jo lakmitar parash.

⁴Ai duhet ta drejtojë mirë shtëpinë e vet dhe t'i ketë fëmijët të bindur e shumë të sjellshëm.

⁵Nëse dikush nuk di se si të drejtojë shtëpinë e vet, si do të kujdeset për kishën e Perëndisë?

⁶Peshkopi të mos jetë i ri në besim, që të mos i rritet mendja dhe të bjerë në të njëjtin dënim me djallin.

⁷Ai duhet të gëzojë edhe respektin e atyre që janë jashtë kishës, që të mos përgojohet e të bjerë në kurthin e djallit.

Cilësitë e dhjakëve

⁸Po ashtu edhe dhjakët duhet të jenë të denjë, jo me dy fytyra, jo të dhënë pas verës së tepërt, as lakmitarë fitimesh të pandershme.

⁹Ata duhet ta mbajnë me ndërgjegje të pastër të fshehtën e besimit.

¹⁰Këta le të vihen më parë në provë, pastaj nëse janë të paqortueshëm, le të shërbejnë.

¹¹Po ashtu gratë e tyre të jenë me dinjitet, të mos shpifin, të jenë të përmbajtura dhe besnike në gjithçka.

¹²Dhjakët të jenë bashkëshortë të një gruaje, t'i drejtojnë mirë fëmijët dhe shtëpitë e tyre.

¹³Sepse ata që e kryejnë mirë shërbesën fitojnë një emër të mirë për veten dhe shumë guxim në besimin që është në Krishtin Jezu.

E fshehta e besimit tonë

¹⁴Këto gjëra po t'i shkruaj me shpresë se do të vij te ti së shpejti,

¹⁵por në qoftë se vonohem, të dish se si duhet të sillet njeriu në shtëpinë e Perëndisë, që është kisha e Perëndisë së gjallë, kolona dhe themeli i së vërtetës.

¹⁶Padyshim, e madhe është e fshehta e besimit: Perëndia u shfaq me trup njerëzor, u shpall i drejtë nga Shpirti i Shenjtë, u pa nga engjëjt, u predikua mes kombeve pagane, u besua në botë, u ngrit në lavdi.

1 Timoteut 4

Parashikohet mohimi i besimit

¹Shpirti i Shenjtë e thotë qartë se në kohët e fundit disa do të largohen nga besimi, duke dëgjuar shpirtrat e rreme dhe mësimet e djajve.

²Ata do të mashtrohen nga njerëz hipokritë e gënjeshtarë, ndërgjegjja e të cilëve është damkosur.

³Ata ndalojnë martesën dhe urdhërojnë të mos hani nga ushqimet që Perëndia i krijoi. Ai i krijoi këto ushqime që, ata që besojnë dhe e njohin të vërtetën, t'i hanë duke e falënderuar.

⁴Çdo gjë që Perëndia krijoi është e mirë dhe asgjë nuk është për t'u hedhur nëse merret duke e falënderuar atë,

⁵sepse është shenjtëruar nga fjala e Perëndisë dhe nga lutja.

Shërbëtori i mirë i Jezu Krishtit

⁶Nëse ua mëson këto gjëra vëllezërve, do të jesh një shërbëtor i mirë i Krishtit Jezu, i ushqyer me fjalët e besimit dhe të mësimet të mirë që ke ndjekur.

⁷Shmangu, pra, nga përrallat e marra dhe profane të plakave dhe ushtroje veten në përkushtimin ndaj Perëndisë,

⁸sepse ushtrimi i trupit nuk është shumë i dobishëm, por përkushtimi ndaj Perëndisë është i dobishëm për gjithçka. Ky përkushtim mbart premtimin e kësaj jete dhe të jetës së ardhshme.

⁹Kjo fjalë është e besueshme dhe e denjë të pranohet plotësisht.

¹⁰Për këtë, pra, po mundohemi dhe po luftojmë, sepse kemi shpresë në Perëndinë e gjallë, që është Shpëtimtari i të gjithë njerëzve, sidomos i besimtarëve.

¹¹Këto gjëra t'ua urdhërosh dhe t'ua mësosh të tjerëve.

¹²Askush të mos e përbuzë moshën tënde të re, por bëhu shembull për besimtarët me fjalë, në sjellje, në dashuri, në besim dhe në dëlirësi.

¹³Kushtojtu leximit të fjalës para bashkësisë, këshillimit dhe mësimdhënies derisa të vij unë.

¹⁴Mos e lër pas dore dhuntinë që ke, e cila t'u dha përmes profecisë dhe vënies së duarve nga pleqtë e kishës.

¹⁵Mbaj mend këto gjëra dhe kushtojtu atyre, që përparimi yt të jetë i dukshëm për të gjithë.

¹⁶Kujdesu për veten dhe për mësimin, këmbëngul në këto gjëra, pasi duke vepruar kështu, do të shpëtosh veten dhe ata që të dëgjojnë.

1 Timoteut 5

Detyrat ndaj të tjerëve

¹Të moshuarin mos e qorto ashpër, por këshilloje si atë, të rinjtë si vëllezër,

²të moshuarat si nëna, të rejat si motra, me shumë dëlirësi.

³Ndero vejushat që janë vërtet të veja.

⁴Por nëse një vejushë ka fëmijë ose nipër, këta le të mësojnë, së pari, të tregojnë përkujdesje për njerëzit e shtëpisë së tyre dhe t'ua shpërblejnë prindërve të tyre, sepse këtë gjë pëlqen Perëndia.

⁵Por ajo që është vërtet vejushë dhe ka mbetur e vetme, e ka shpresën në Perëndinë dhe vazhdon në përgjërime dhe lutje natë e ditë.

⁶Ndërsa ajo që jeton në shturje është e vdekur edhe pse rron.

⁷Porositi kështu vejushat, që ato të jenë të paqortueshme.

⁸Por kush nuk kujdeset për të afërmit e sidomos për ata të shtëpisë së vet, ky e ka mohuar besimin dhe është më i keq se një i pafe.

⁹Vejusha të regjistrohet në listën e vejushave kur të jetë jo më pak se gjashtëdhjetë vjeçe dhe të ketë qenë gruaja e një burri të vetëm.

¹⁰Ajo duhet të njihet për vepra të mira: që i ka edukuar mirë fëmijët, ka qenë mikpritëse, u ka larë këmbët besimtarëve të krishterë, i ka ndihmuar nevojtarët, i është kushtuar çdo vepre të mirë.

- ¹¹Por mos prano vejusha më të reja, sepse kur dëshirojnë të martohen përsëri, largohen nga Krishti,
- ¹²duke marrë gjykimin për shkak se e lanë mënjanë besimin e parë.
- ¹³Në të njëjtën kohë mësohen të jenë përtace duke shkuar shtëpi më shtëpi, dhe jo vetëm përtace, por flasin gjëra që nuk duhet, duke shpifur e duke u marrë me llafe.
- ¹⁴Prandaj dua që vejushat e reja të martohen, të lindin fëmijë, të bëhen zonja shtëpie, të mos i japin kundërshtarit asnjë shkak për të na përfolur,
- ¹⁵pasi disa tashmë e lanë udhën e drejtë dhe ndoqën Satanin.
- ¹⁶Nëse ndonjë besimtare ka ndonjë vejushë në shtëpi, le t'a ndihmojë atë dhe të mos i bëhet barrë kishës, kështu që kisha të ndihmojë ato që janë vërtet vejusha.
- ¹⁷Pleqtë që drejtojnë mirë bashkësinë, le të shpërblehen dyfish, sidomos ata që mundohen në predikim e në mësimdhënie.
- ¹⁸Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Kaut që shin, mos i vër kapistër, dhe: «Punëtori e meriton pagën e vet».*
- ¹⁹Kundër plakut të kishës mos prano padi, veçse kur vijnë dy ose tre dëshmitarë.
- ²⁰Ata që mëkatojnë, qortoji para të gjithëve, që të kenë frikë edhe të tjerët.
- ²¹Të përbetohem para Perëndisë dhe Krishtit Jezu dhe engjëjve të zgjedhur, që t'i zbatosh këto gjëra pa paragjykim dhe të mos bësh asgjë me anësi.
- ²²Mos u nxito që me anë të vënies së duarve t'i japësh përgjegjësi dikujt, e as mos u bëj pjesëtar në mëkatet e të tjerëve. Ruaje veten të dëlirë!
- ²³Mos pi më vetëm ujë, por pi pak verë për shkak të stomakut dhe të sëmundjeve të tua të shpeshta.
- ²⁴Disa njerëzve u duken qartë mëkatet, edhe përpara se të gjykohen, ndërsa disa të tjerëve u dalin sheshit më pas.

²⁵Po ashtu edhe veprat e mira duken qartë, ndërsa ato që nuk duken qartë, nuk mund rrinë të fshehura përgjithnjë.

1 Timoteut 6

¹Të gjithë ata që janë nën zgjedhën e skllavërisë le të tregojnë nderim për zotërinjtë e tyre, që të mos shahen emri i Perëndisë dhe mësimi ynë.

²Ata që i kanë besimtarë zotërinjtë e tyre le të mos i shpërfillin, sepse janë vëllezër. Përkundrazi, t'u shërbejnë edhe më mirë, sepse u shërbejnë vëllezërve besimtarë e të dashur.

Mësimi i rremë dhe pasuria e vërtetë

Këto gjëra mësoju dhe këshilloju të tjerëve.

³Kush u mëson njerëzve një mësim tjetër dhe nuk ndjek fjalët e vërteta të Zotit tonë Jezu Krisht dhe mësimet e besimit tonë,

⁴ai është mburravec dhe nuk di asgjë. Atij i janë bërë sëmundje debatet e kapja pas fjalëve. Nga këto vijnë smira, grindjet, fyerjet, dyshimet e liga,

⁵zënkat pafund të njerëzve me mendje të shturur, të privuar nga e vërteta dhe që e shohin besimin në Perëndinë si mjet përfitimi.

⁶Besimi në Perëndinë është pasuri e madhe për atë që kënaqet me aq sa ka,

⁷sepse asgjë nuk kemi sjellë në këtë botë dhe asgjë nuk mund të marrim prej saj.

⁸Nëse kemi ushqim e veshmbathje, le të mjaftohemi me kaq.

⁹Ata që dëshirojnë të pasurohen, bien në tundim, në kurthin e djallit dhe në shumë dëshira të marra e të dëmshme, që i fundosin njerëzit në rrënim e shkatërrim.

¹⁰Lakmia për para është rrënja e gjithë të këqijave. Duke rendur pas parasë, disa u larguan nga besimi dhe i shkaktuan vetes shumë dhimbje.

Lufta e mirë e besimit

11Por ti, o njeri i Perëndisë, largohu nga këto gjëra. Përkundrazi kërko drejtësinë, jetën e përkushtuar ndaj Perëndisë, besimin, dashurinë, durimin dhe zemërbutësinë.

12Lufto luftën e mirë të besimit dhe rrok jetën e amshuar, për të cilën të thirri Perëndia e për të cilën ke dhënë dëshminë e mirë të besimit para shumë dëshmitarëve.

13Të bëj thirrje para Perëndisë, që i jep jetë gjithçkaje dhe para Krishtit Jezu, që dha dëshminë e mirë në kohën e Ponc Pilatit,

14që ti ta zbatosh këtë urdhërim të panjollë dhe të paqortueshëm deri në ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht.

15Kur të vijë koha, ardhjen e tij do ta tregojë Perëndia, i lumi, i vetmi sundues, mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve.

16Vetëm ai është i pavdekshëm dhe banon në dritën që asnjëri nuk i afrohet dot. Atë nuk e ka parë asnjë njeri dhe as nuk mund ta shohë. Atij i qoftë nderi dhe fuqia e amshuar! Amen!

17Pasanikët e kohës së tanishme urdhëroji të mos u rritet mendja, as të mos e mbajnë shpresën në pasigurinë e pasurisë, por në Perëndinë që na jep gjithçka me zemërgjerësi për të mirën tonë.

18Urdhëroji të bëjnë të mirën, të jenë të pasur në vepra të mira, të jenë zemërgjerë dhe të gatshëm për të dhënë.

19Kështu ata do të grumbullojnë për vete një thesar e do të vënë themel të mirë për të ardhmen, që të marrin jetën e vërtetë.

20O Timote, ruaje atë që të është besuar! Largohu nga fjalët e zbrazëta, që janë kundër besimit, si dhe nga kundërthëniet e së ashtuquajturës dituri,

21të cilën disa e pranuan dhe humbën besimin. Hiri qoftë me ju!

2 Timoteut

2 Timoteut 1

Përshëndetje

¹Unë Pali, që përmes vullnetit të Perëndisë jam apostull i Krishtit Jezu për të predikuar jetën e premtuar, që është në Krishtin Jezu,

²po i shkruaj Timoteut, birit tim të dashur: Hiri, mëshira dhe paqja nga Perëndia Atë dhe nga Krishti Jezu, Zoti ynë, qofshin me ty!

Besnikëria ndaj ungjillit

³Falënderoj Perëndinë që e adhuroj me ndërgjegje të pastër si të parët e mi ndërsa të kujtoj ty pa pushim në lutjet e mia natë e ditë.

⁴Kur kujtoj lotët e tu, kam shumë dëshirë të të shoh, që të mbushem me gëzim.

⁵Më kujtohet besimi yt i singertë, që përpara teje e kishte Loida, gjyshja jote, dhe Eunika, nëna jote. Jam i bindur se këtë besim e ke edhe ti.

⁶Për këtë arsye po të kujtoj ta mbash gjallë dhuntinë që Perëndia të dha përmes vënies së duarve të mia.

⁷Perëndia nuk na dha shpirtin e frikës, por të fuqisë, të dashurisë dhe të maturisë.

⁸Prandaj mos ki turp as nga dëshmia e Zotit tonë, as nga unë, i burgosuri i tij, por vuaj bashkë me mua për ungjillin, i mbështetur në fuqinë e Perëndisë.

⁹Perëndia na shpëtoi dhe na thirri me një thirrje të shenjtë, jo sipas veprave tona, por sipas qëllimit të tij dhe hirit që na u dha përmes Krishtit Jezu përpara fillimit të kohëve.

¹⁰Ky hir u bë i dukshëm tani përmes ardhjes së Shpëtimtarit tonë, Krishtit Jezu, i cili e shfuqizoi vdekjen dhe nxori në dritë jetën dhe pavdekësinë përmes ungjillit.

¹¹Për këtë ungjill unë u caktova predikues, apostull dhe mësues.

¹²Për këtë arsye po vuaj gjithë këto gjëra. Por nuk kam turp, sepse e di kujt i kam besuar dhe jam i bindur se ai është i aftë ta ruajë thesarin që më ka besuar, deri në atë ditë.

¹³Ndiqe shembullin e mësimit të drejtë, që dëgjove prej meje, me besimin dhe me dashurinë që vijnë përmes Krishtit Jezu.

¹⁴Ruaje thesarin e mirë me ndihmën e Shpirtit të Shenjtë, që banon në ne.

¹⁵Ti e di se të gjithë ata që janë në Azi më braktisën, ndër ta edhe Figeli dhe Hermogjeni.

¹⁶Zoti tregoftë mëshirë për shtëpinë e Onesiforit, sepse shpesh më ngushëlloi dhe nuk pati turp nga prangat e mia.

¹⁷Madje, kur erdhi në Romë, më kërkoi me ngulm dhe më gjeti.

¹⁸Dhëntë Zoti që ai të gjejë mëshirë prej Zotit atë ditë. Ti e di shumë mirë sesa më shërbeu ai në Efes.

2 Timoteut 2

Një ushtar i mirë i Krishtit Jezu

¹Ti, biri im, forcohu nga hiri që vjen përmes Krishtit Jezu.

²Ato që dëgjove prej meje para shumë dëshmitarëve besojua njerëzve besnikë, të cilët do të jenë të zotët të mësojnë edhe të tjerët.

³Bashkohu në vuajtje si ushtar i mirë i Krishtit Jezu.

⁴Asnjë ushtar që është nën armë, nuk ngatërrohet me punët e jetës së përditshme, sepse do që t'i pëlqejë eprorit që e thirri ushtar.

⁵Po ashtu, kush futet në garë, nuk kurorëzohet po të mos ketë luajtur sipas rregullave.

⁶Bujku që mundohet duhet të marrë i pari pjesën e fryteve.

⁷Mendo për këto që po të them, sepse Zoti do të të ndihmojë të kuptosh gjithçka.

⁸Kujto Jezu Krishtin, të ngjallur prej të vdekurve, pasardhës i Davidit, sipas ungjillit tim,

⁹për të cilin unë po vuaj deri në pranga si keqbërës. Por fjala e Perëndisë nuk lidhet me pranga.

¹⁰Prandaj unë i duroj të gjitha për hir të të zgjedhurve, që edhe ata të marrin shpëtimin përmes Krishtit Jezu bashkë me lavdinë e amshuar.

¹¹Kjo fjalë është e besueshme: Nëse kemi vdekur me Krishtin, edhe do të jetojmë me të;

¹²nëse durojmë, edhe do të mbretërojmë me të; nëse do ta mohojmë, edhe ai do të na mohojë.

¹³Nëse jemi mosbesues, ai mbetet besnik, pasi ai nuk mund të mohojë veten.

Një punëtor i miratuar

¹⁴Këto gjëra t'ua kujtosh të gjithëve, duke iu përбетuar para Perëndisë të mos grinden me fjalë që nuk sjellin asnjë dobi, por çojnë në shkatërrim ata që i dëgjojnë.

¹⁵Mundohu të dalësh i sprovuar para Perëndisë, si punëtor që nuk ka pse të turpërohet, që e shpjegon drejt fjalën e së vërtetës.

¹⁶Shmangu nga fjalët e zbrazëta që janë kundër besimit, sepse ato do të shtojnë mosbesimin e njerëzve

¹⁷dhe fjalët e tyre do të përhapen si gangrenë. Ndër ta janë Himeneu e Fileti,

¹⁸që dolën nga udha e së vërtetës, duke thënë se ngjallja tashmë ka ndodhur dhe kështu po përmbysin besimin e disave.

¹⁹Megjithatë, themelet e forta që vuri Perëndia qëndrojnë të patundura dhe mbajnë këtë mbishkrim: *Zoti i njehtë vetë* dhe «Le të largohet nga paudhësia kushdo që thërret emrin e Zotit».

²⁰Në një shtëpi të madhe nuk ka vetëm enë prej ari e argjendi, por edhe prej druri e balte; disa për nderim dhe të tjerat për përçmim.

²¹Prandaj, kush e pastron veten nga këto gjëra, do të jetë enë për nderim, e shenjtëruar, e dobishme për të zotin dhe e përgatitur për çdo vepër të mirë.

²²Braktisi epshet rinore dhe rend pas drejtësisë, besimit, dashurisë dhe paqes, bashkë me ata që i thërrasin Zotit me zemër të pastër.

²³Shmang edhe debatet e marra e pa kuptim, duke e ditur se sjellin grindje.

²⁴Shërbëtori i Zotit nuk duhet të grindet, por duhet të jetë i butë me të gjithë, mësues i zoti, që duron të keqen,

²⁵që i udhëzon me butësi kundërshtarët, me shpresën se Perëndia do t'i bëjë të pendohen për të njohur të vërtetën.

²⁶Kështu ata mund të vijnë në vete e të dalin nga kurthi i djallit, i cili i mban robër të vullnetit të tij.

2 Timoteut 3

Njerëzit në ditët e fundit

¹Duhet ta dish se në ditët e fundit do të vijnë kohë të vështira.

²Njerëzit do të jenë egoistë, lakmitarë parash, mburravecë dhe mendjemëdhenj. Ata do të fyejnë Perëndinë dhe nuk do t'u binden prindërve. Do të jenë mosmirënjohës, të pafe,

³pa dashuri njerëzore, zemërakë, shpifës, të papërmbytur, shtazarakë, që nuk e duan mirësinë,

⁴tradhtarë, kokëkrisur dhe fodullë. Ata do të jepen më shumë pas kënaqësive sesa do të duan Perëndinë;

⁵do të jenë të përkushtuar ndaj tij në dukje, por në të vërtetë do ta kenë mohuar fuqinë e besimit. Largohu edhe nga këta.

⁶Sepse disa prej këtyre përvidhen në shtëpitë e grave mendjelehta e mëkatare dhe i bëjnë për vete. Këto gra sundohen nga dëshira të ndryshme

⁷dhe megjithëse përpiqen gjithnjë të mësojnë, nuk arrijnë asnjëherë të njohin plotësisht të vërtetën.

⁸Ashtu si Janesi dhe Jambresi kundërshtuan Moisiun, po kështu edhe këta njerëz i kundërvihen së vërtetës, sepse janë mendjeprishur dhe mospërfillës ndaj besimit.

⁹Këta nuk do të shkojnë shumë larg, sepse marrëzia e tyre do të duket sheshit para të gjithëve, ashtu sikurse ndodhi edhe me Janesin e Jambresin.

Porosia e fundit për Timoteun

¹⁰Përkundrazi, ti Timote, ke ndjekur nga afër mësimin tim, sjelljen, qëllimin, besimin, durimin, dashurinë, qëndresën,

¹¹përndjekjet dhe vuajtjet që pësova në Antioki, në Ikon dhe në Listra. Durova shumë përndjekje, por Zoti më shpëtoi nga të gjitha.

¹²Në të vërtetë, të gjithë ata që duan të bëjnë një jetë të përkushtuar ndaj Krishtit Jezu, do të përndiqen.

¹³Ndërsa njerëzit e ligj dhe mashtrues do të bëhen edhe më keq, duke mashtruar dhe duke u mashtruar.

¹⁴Por ti vazhdo të qëndrosh në ato që mësove dhe për të cilat u binde plotësisht, sepse ti e di prej kujt i mësove.

¹⁵Që nga fëmijëria ti i ke njohur Shkrimet e shenjta, të cilat mund të të japin urtinë që të çon drejt shpëtimit përmes besimit në Krishtin Jezu.

¹⁶I gjithë Shkrimi i shenjtë është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, për qortim, për ndreqje dhe për edukim në drejtësi,

¹⁷që njeriu i Perëndisë të jetë i përgatitur plotësisht dhe i aftë për çdo vepër të mirë.

2 Timoteut 4

¹Po të përбетoj para Perëndisë dhe Krishtit Jezu, që do të gjykojë të gjallët e të vdekurit kur të vijë dhe të mbretërojë:

²prediko fjalën e Perëndisë me këmbëngulje dhe në çdo kohë, korrigjo, qorto dhe këshillo duke i mësuar të tjerët me shumë durim.

³Sepse do të vijë koha kur njerëzit nuk do ta durojnë mësimin e shëndoshë, por sipas dëshirave të tyre do të mbledhin rreth vetes mësues që iu gudulisin veshët.

⁴Ata nuk do t'ia vënë veshin së vërtetës dhe do t'u kthehen përrallave.

⁵Por ti ji me mendje të kthjellët për çdo gjë, duro vuajtjen, kryeje punën e ungjilltarit dhe përmbushe shërbesën tënde.

⁶Ndërsa unë tashmë po derdhem si pija që i kushtohet Perëndisë për flijim dhe koha e lamtumirës sime erdhi.

⁷Luftën e mirë e luftova, garën e përfundova dhe besimin e ruajta.

⁸Pas kësaj më pret kurora e drejtësisë, që Zoti, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë dhe jo vetëm mua, por edhe të gjithëve atyre që kanë pritur me dashuri ardhjen e tij.

Porosi vetjake

⁹Nxito të vish sa më parë tek unë,

¹⁰sepse Dema, duke dashur këtë botë, më braktisi dhe iku në Selanik. Kreski shkoi në Galati, ndërsa Titi në Dalmaci.

¹¹Vetëm Luka është me mua. Merre edhe Markun me vete, sepse ai është i dobishëm për shërbesën time.

¹²Tikikun e dërgova në Efes.

¹³Kur të vish, më sill mantelin që i lashë Karpit në Troadë dhe librat, sidomos pergamenat.

¹⁴Aleksandri, bakërpunuesi, më bëri shumë të këqija; Zoti do t'ia shpërblejë sipas veprave të tij.

¹⁵Ruaju edhe ti prej tij, sepse ai i kundërshtoi fort fjalët tona.

¹⁶Në mbrojtjen time të parë asnjëri nuk më përkrahu, por të gjithë më braktisën. Kjo mos iu numëroftë për faj!

¹⁷Por Zoti qëndroi me mua dhe më forcoi, që përmes meje predikimi të kryhej plotësisht dhe të dëgjonin të gjitha kombet pagane. Kështu u shpëtova nga goja e luanit.

¹⁸Zoti do të më çlirojë nga çdo vepër e ligë dhe do të më shpëtojë për të më çuar në mbretërinë e tij qiellore. Lavdi atij në shekuj të shekujve! Amen!

Përshëndetjet e fundit

¹⁹Të fala Priskës e Akuilit dhe atyre të shtëpisë së Onesiforit.

²⁰Erasti mbeti në Korint, ndërsa Trofimin e lashë të sëmurë në Milet.

²¹Nxito të vish përpara dimrit. Të bëjnë të fala Eubuli, Pudi, Lini, Klaudia dhe të gjithë vëllezërit.

²²Zoti qoftë me shpirtin tënd! Hiri qoftë me ju!

Titit

Titit 1

Përshëndetje

¹Unë, Pali, jam shërbëtor i Perëndisë dhe apostull i Jezu Krishtit, për t'u predikuar besimin të zgjedhurve të Perëndisë dhe për t'u bërë të njohur të vërtetën e besimit tonë,

²që të kenë shpresën e jetës së amshuar. Perëndia që nuk gënjen, e premtoi këtë jetë që përpara fillimit të kohëve

³dhe në kohën e duhur e bëri të njohur me fjalën e tij në predikimin që m'u besua sipas urdhërit të Perëndisë, Shpëtimtarit tonë.

⁴Po të shkruaj ty, o Tit, që je për mua bir i vërtetë në besimin tonë të përbashkët: Hiri dhe paqja nga Perëndia atë dhe nga Krishti Jezu, Shpëtimtari ynë, qofshin me ty!

Puna e Titit në Kretë

⁵Arsyeja pse të lashë në Kretë është që të rregullosh gjërat e papërfunduara dhe të caktosh pleq nëpër kisha në çdo qytet, ashtu siç të urdhërova.

⁶Plaku i kishës duhet të jetë i paqortueshëm, bashkëshort i një gruaje, t'i ketë fëmijët besimtarë, që nuk përfliten për shturje a për mosbindje.

⁷Peshkopi, si kujdestar i shtëpisë së Perëndisë, duhet të jetë i paqortueshëm, jo arrogant, as gjaknxehtë, as i dhënë pas verës, as i dhunshëm, as lakmitar përfitimesh të pandershme.

⁸Por ai duhet të jetë mikpritës, dashamirës, i urtë, i drejtë, i shenjtë dhe i matur.

⁹Ai duhet t'i qëndrojë besnik fjalës së besueshme të mësimit që mori, që të jetë i aftë të këshillojë të tjerët me mësimin e shëndoshë dhe të bindë ata që e kundërshtojnë.

¹⁰Në të vërtetë ka shumë të pabindur, dërdëllitës e mashtrues, veçanërisht mes të krishterëve të rrethprerë.

¹¹Atyre u duhet mbyllur goja, sepse për të përfituar në mënyrë të pandershme po shkatërrojnë familje të tëra, duke u mësuar njerëzve gjëra që nuk duhen.

¹²Njëri nga ata, njëri nga profetët e tyre, ka thënë: «Kretasit janë gjithnjë gënjeshtarë, shtazarakë të ligj dhe grykës përtacë».

¹³Kjo dëshmi është e vërtetë. Prandaj qortoji rreptë që të jenë të shëndetshëm në besim,

¹⁴pa përfillur përrallat e judenjve dhe urdhërimet e njerëzve që shtrembërojnë të vërtetën.

¹⁵Të gjitha gjërat janë të pastra për të pastrit, po për të ndoturit dhe të pafetë asgjë nuk është e pastër. Atyre u është ndotur edhe mendja, edhe ndërgjegjja.

¹⁶Pohojnë se e njohin Perëndinë, por me veprat e tyre e mohojnë duke qenë të neveritshëm, të pabindur dhe të paaftë për ndonjë vepër të mirë.

Titit 2

Mësimi i shëndoshë

¹Por ti mësoju të tjerëve ato që përkojnë me mësimin e shëndoshë.

²Të moshuarit të jenë me mendje të kthjellët, të respektueshëm, të urtë, të fortë në besim, dashuri dhe durim.

³Po ashtu, edhe të moshuarat të kenë një sjellje prej besimtareje, të mos jenë shpifëse e të mos bëhen skllave të verës së tepërt. Ato t'u mësojnë të rejave të mirën,

⁴duke i këshilluar me urti që të duan burrat dhe fëmijët e tyre,

⁵të jenë të urta, të dëlira, të zellshme në punët e shtëpisë, të mira, të nënshtruara ndaj burrave të tyre, që të mos shahet fjala e Perëndisë.

⁶Po kështu këshillo të rinjtë të jenë të matur

⁷për çdo gjë. Tregojë veten shembull të veprave të mira. Kur u mëson të tjerëve besimin, të jesh i sinqertë dhe me dinjitet.

⁸Përdor fjalët e duhura e që nuk kanë të sharë, që kundërshtari të turpërohet e të mos ketë asgjë të keqe për të thënë kundër nesh.

⁹Skllëvërit t'u nënshtrohen zotërinjve të tyre në gjithçka, të përpiqen t'u pëlqejnë atyre, të mos ua kthejnë fjalën

¹⁰dhe të mos i vjedhin, por të tregohen tërësisht të mirëbesueshëm, që mësimi i Perëndisë, Shpëtimtarit tonë të zbukurohet në çdo gjë.

¹¹Hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq të gjithë njerëzve.

¹²Ky hir na mëson që të mohojmë jetën e mbrapshtë dhe dëshirat e liga të botës, të jetojmë me maturi, me drejtësi dhe të jemi të përkushtuar ndaj Perëndisë në këtë jetë,

¹³duke pritur shpresën e lume dhe ardhjen e lavdisë së Perëndisë madhështor dhe Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht.

¹⁴Ai e dha veten për ne, që të na shpengojë nga çdo paudhësi dhe të na bëjë një popull të pastër për veten e tij dhe të zellshëm për vepra të mira.

¹⁵Këto gjëra thuaju të tjerëve dhe këshillo e qorto me autoritet të plotë. Mos lejo njeri të të përçmojë.

Titit 3

Vazhdo veprat e mira

¹Kujtoju besimtarëve t'u nënshtrohen pushtetarëve dhe autoriteteve, të jenë të bindur, të jenë të gatshëm për çdo vepër të mirë,

²të mos fyejnë askënd, të jenë të paqtë, të durueshëm dhe të tregojnë butësi me të gjithë njerëzit.

³Dikur edhe ne ishim të marrë, të pabindur, të mashtruar, skllëvër të dëshirave dhe të epsheve të ndryshme. Ne jetonim në ligësi dhe në smirë, të urryer dhe duke urryer njëri-tjetrin.

⁴Po kur u shfaq për njerëzit mirësia dhe dashuria e Perëndisë, Shpëtimtarit tonë,

⁵ai na shpëtoi, jo për shkak të ndonjë vepre drejtësie që bëmë ne, po për shkak të mëshirës së tij, përmes larjes së rilindjes dhe ripërtëritjes që Shpirti i Shenjtë kryen në ne.

⁶Këtë Shpirt të Shenjtë ai e derdhi mbi ne pa u kursyer, përmes Jezu Krishtit, Shpëtimtarit tonë,

⁷që ne, duke u bërë të drejtë prej hirit të tij, të bëhemi trashëgimtarë të jetës së amshuar, që është shpresa jonë.

⁸Kjo fjalë është e besueshme. Unë dua që këto gjëra t'i pohosh me siguri, me qëllim që ata që i kanë besuar Perëndisë të përkushtohen për të kryer vepra të mira. Këto gjëra janë të mira dhe të dobishme për njerëzit.

⁹Por ti shmangu nga debatet e marra, gjenealogjitë, grindjet e zënkat për ligjin e Moisiut, pasi ato janë të padobishme dhe të kota.

¹⁰Shmangu edhe nga përçarësit, pasi t'i kesh qortuar një ose dy herë.

¹¹Ti e di se njerëz të tillë janë çoroditur dhe mëkatojnë duke dënuar veten.

Porosi dhe përshëndetje vetjake

¹²Kur të dërgoj te ti Artemain ose Tikikun, nxito të vish tek unë në Nikopojë, sepse kam vendosur ta kaloj dimrin aty.

¹³Kujdesu për udhëtimin e Zenës, juristit, dhe Apolonit, që të mos u mungojë asgjë.

¹⁴Edhe tanët le të mësojnë t'u kushtohen veprave të mira, që të mund të përballojnë nevojat e ngutshme e që jeta e tyre të jetë e frytshme.

¹⁵Të përshëndesin të gjithë ata që janë me mua. Përshëndeti vëllezërit besimtarë që na duan. Hiri qoftë me ju të gjithë!

Filemonit

Filemonit 1

Përshëndetje

¹Unë, Pali, i burgosur i Krishtit Jezu dhe vëlla Timoteu, po i shkruajmë Filemonit të dashur dhe bashkëpunëtorit tonë,

²Apfisë, motrës sonë, Arkipit, bashkëluftëtarit tonë dhe kishës që mblidhet në shtëpinë tënde:

³Hiri dhe paqja nga Perëndia, Ati ynë, dhe nga Zoti Jezu Krisht, qofshin me ju.

Dashuria dhe besimi i Filemonit

⁴E falënderoj Perëndinë tim gjithmonë kur të kujtoj në lutjet e mia,

⁵sepse po dëgjoj për dashurinë tënde për të gjithë besimtarët e krishterë dhe për besimin që ke në Zotin Jezu Krisht.

⁶I lutem Perëndisë që besimi që na bashkon të jetë i gjallë në ty, për të njohur çdo gjë të mirë që kemi e që na çon drejt Krishtit.

⁷Dashuria jote, o vëlla, më ka gëzuar shumë dhe më ka ngushëlluar, sepse zemrat e besimtarëve të krishterë janë përtërirë përmes teje.

Pali përgjërohet për Onesimin

⁸Prandaj, edhe pse për shkak të Krishtit kam liri të plotë të të urdhëroj ç'duhet të bësh,

⁹parapëlqej të të kërkoj diçka në emër të dashurisë. Unë Pali, i plakur, por tani edhe i burgosur për Krishtin Jezu,

¹⁰të lutem për Onesimin, birin tim në Jezu Krishtin, që e ktheva në besimin tonë kur isha në pranga.

¹¹Onesimi, që dikur ishte i padobishëm për ty, tani është i dobishëm edhe për ty, edhe për mua.

¹²Dhe ja ku po ta kthej atë që është vetë zemra ime.

¹³Unë doja ta mbaja atë pranë vetes, që të më shërbente në vendin tënd ndërsa jam në pranga për shkak të ungjillit.

¹⁴Por nuk desha të bëja asgjë pa dijeninë tënde, që vepra jote e mirë të mos bëhet si me detyrim, por të jetë e vullnetshme.

¹⁵Ai ndoshta u nda nga ti për pak kohë, që ta kesh atë përjetësisht,

¹⁶jo më si skllav, por më tepër se skllav: ta kesh si vëlla të dashur. Ai është shumë i dashur për mua, por aq më tepër duhet të jetë për ty, qoftë si njeri, qoftë si vëlla në Zotin.

¹⁷Prandaj, nëse më ke mik, pranoje atë siç do të më prisje mua.

¹⁸Nëse të ka bërë ndonjë dëm, apo nëse të detyrohet për ndonjë gjë, m'i ngarko mua.

¹⁹Unë, Pali, të shkrova me dorën time se do të ta shlyej unë vetë detyrimin; për të mos thënë se ti më detyrohesh vetë jetën tënde.

²⁰Po vëlla, për hir të Zotit, ma bëj këtë nder! Ma përtëri zemrën për hir të Krishtit!

²¹Të shkrova se kam besim se do të më dëgjosh dhe e di se do të bësh edhe më shumë se këto që po të them.

²²Në të njëjtën kohë përgatit edhe një dhomë për mua, pasi shpresoj se përmes lutjeve tuaja do të kthehem te ju.

Përshëndetjet e fundit

²³Të përshëndet Epafrai, i burgosur bashkë me mua për Krishtin Jezu.

²⁴Të përshëndesin edhe Marku, Aristarku, Dema dhe Luka, bashkëpunëtorët e mi.

²⁵Hiri i Zotit Jezu Krisht qoftë me shpirtin tuaj!

Hebrenjve

Hebrenjve 1

Perëndia ka folur nëpërmjet Birit

¹Në të shkuarën, Perëndia u ka folur etërve tanë shpeshherë dhe në mënyra të ndryshme nëpërmjet profetëve,

²ndërsa këto kohët e fundit na foli nëpërmjet Birit. Nëpërmjet tij Perëndia ka krijuar gjithësinë dhe atë e ka caktuar trashëgimtar të gjithçkaje.

³Biri është shkëlqimi i lavdisë së Perëndisë, shprehja e plotë e qenies së tij dhe ai që mban gjithçka me fuqinë e fjalës së tij. Pasi na pastroi nga mëkatet, ai u ul në qiell në të djathtë të Perëndisë së madhërishëm.

⁴Ai u bë më i madh se engjëjt, aq sa ç'ishte më madhështor emri që trashëgoi nga Perëndia.

Biri më lart se engjëjt

⁵Dhe vërtet, Perëndia nuk i ka thënë kurrë ndonjë engjëlli: *Ti je Biri im, të kam lindur sot. As nuk ka thënë për ndonjërin: Unë do t'i jem Atë dhe ai do të më jetë Bir.*

⁶Kur Perëndia do të dërgonte në botë Birin e tij të parë lindur, tha: *Le ta adhurojnë të gjithë engjëjt e Perëndisë.*

⁷Ndërsa për engjëjt tha: *Perëndia i bën engjëjt e tij si era dhe shërbyesit e tij si flaka e zjarrit.*

⁸Për Birin ka thënë: *Froni yt, o Perëndi, mbetet në shekuj të shekujve dhe skeptri i drejtësisë është skeptri i mbretërisë sate.*

⁹E ke dashur drejtësinë dhe e ke urryer paudhësinë. Prandaj Perëndia yt, o Perëndi, të vajosi mes shokëve të tu, me anë të vajit të gëzimit.

¹⁰Ka thënë edhe: *Ti, o Zot, në fillim e themelove tokën dhe vepër e duarve të tua janë qiejt.*

¹¹Ata do të zhduken, ndërsa ti do të mbetesh. Të gjithë do të vjetërohen si rrobë.

¹²Do t'i mbështjellësh si mantel dhe do t'i ndërrosh si rrobë, ndërsa ti do të mbetesh po ai dhe vitet e tua nuk do të perëndojnë.

¹³Perëndia nuk i tha kurrë ndonjë engjëlli: Ulu në të djathtën time, derisa t'i vë armiqtë e tu si shtrojë të këmbëve të tua.

¹⁴A nuk janë, pra, të gjithë engjëjt shpirta shërbestarë, që Perëndia i ka dërguar për t'u shërbyer atyre që do të trashëgojnë shpëtimin?

Hebrenjve 2

Shpëtimi i madh

¹Prandaj duhet të tregojmë më shumë kujdes për gjërat që kemi dëgjuar, që të mos dalim nga udha.

²Nëse fjala që u tha nëpërmjet engjëjve, u vërtetua dhe çdo shkelje e mosbindje ndaj saj mori ndëshkimin e drejtë,

³si do të shpëtojmë po të lëmë pas dore një shpëtim kaq të madh? Këtë shpëtim në fillim e shpalli Zoti dhe më pas na e vërtetuan ata që e dëgjuan.

⁴Për të dëshmoi edhe vetë Perëndia me anë mrekullish e shenjash dhe me dhuratat e Shpirtit të Shenjtë, të ndara sipas vullnetit të tij.

Prijësi drejt shpëtimit

⁵Perëndia nuk e vuri nën pushtetin e engjëjve botën e ardhshme për të cilën po flasim.

⁶Diku dëshmohet: *Ç'është njeriu që të kujtohesh për të? Ç'është biri i njeriut që të kujdesesh për të?*

⁷Për pak kohë e bëre më të vogël se engjëjt dhe e kurorëzove me lavdi e me nder.

⁸Gjithçka e nënshtrove nën këmbët e tij. Kur i nënshtroi gjithçka, nuk la asgjë pa i nënshtuar. Por tani ne ende nuk e shohim, që gjithçka i është nënshtuar atij.

⁹Jezuin, që për pak kohë u bë më i vogël se engjëjt, tani e shohim të kurorëzuar me lavdi e me nder për shkak të vdekjes së tij. Kështu, me hirin e Perëndisë, ai provoi vdekjen për të gjithë njerëzit.

¹⁰Perëndia, për të cilin dhe nëpërmjet të cilit u krijuan të gjitha gjërat, çoi shumë bij drejt lavdisë. Ai, pra, duhej ta bënte të përsosur kreun e shpëtimit të tyre nëpërmjet vuajtjeve.

¹¹Meqenëse ai që shenjtëron dhe ata që shenjtërohen janë nga i njëjti Atë, Jezuit nuk i vjen turp t'i quajë vëllezër

¹²kur thotë: *Emrin tënd do t'ua tregoj vëllezërve të mi dhe do të thur himne për ty në mes të kishës.*

¹³Thotë edhe: *Unë do të kem besim tek ai, si dhe: Ja unë dhe bijtë që më dha Perëndia.*

¹⁴Meqenëse bijtë janë njerëz prej gjaku dhe mishi, atëherë Jezui mori të njëjtën natyrë njerëzore si ata, që nëpërmjet vdekjes të shkatërronte atë që kishte pushtetin e vdekjes, domethënë djallin,

¹⁵dhe të çlironte të gjithë ata që, nga frika e vdekjes, i ishin nënshtruar për gjithë jetën skllavërisë.

¹⁶Duket qartë se ai nuk u vjen në ndihmë engjëjve, por pasardhësve të Abrahamit.

¹⁷Prandaj, ai duhej t'u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të bëhej i mëshirshëm dhe kryepriest besnik në shërbim të Perëndisë dhe kështu të shlyente mëkatet e popullit.

¹⁸Meqenëse edhe ai vetë vuajti e u tundua, mund të ndihmojë edhe ata që tundohen.

Hebrenjve 3

Jezui është më i madh se Moisiu

¹Prandaj, o vëllezër të shenjtë, pjesëtarë të thirrjes qiellore, vështroni me kujdes Jezuin, të dërguarin e Perëndisë dhe kryepriestin e besimit që shpallim.

²Ai ishte besnik ndaj atij që e bëri kryepriфт, ashtu siç ishte edhe Moisiu në tërë shtëpinë e Perëndisë.

³Por Jezui u çmua i denjë për lavdi më të madhe se Moisiu, sepse ai që ndërton shtëpinë nderohet më shumë se shtëpia vetë.

⁴Çdo shtëpi ndërtohet nga dikush, ndërsa ai që ka ndërtuar gjithçka është Perëndia.

⁵Moisiu ishte besnik në tërë shtëpinë e Perëndisë, por si shërbëtor dhe për të dëshmuar gjithçka që do t'i thoshte Perëndia.

⁶Ndërsa Krishti ishte si biri në shtëpinë e vet, shtëpi e cila jemi ne, nëse ruajmë guximin dhe shpresën me të cilën mburremi.

Prehje për popullin e Perëndisë

⁷Sikurse thotë Shpirti i Shenjtë: *Sot, nëse e dëgjoni zërin e tij,*

⁸*mos i ngurtësoni zemrat tuaja si në ditën e rebelimit gjatë tundimit në shkretëtirë,*

⁹*ku etërit tuaj më tunduan dhe më vunë në provë, ndonëse i kishin parë veprat e mia*

¹⁰*për dyzet vjet. Prandaj unë u zemërova me atë brezni dhe thashë: Gjithmonë mashtrohet zemra e tyre dhe ata nuk i njohën udhët e mia.*

¹¹*Dhe kështu në zemërimin tim u betova: Nuk do të hyjnë kurrë në prehjen time.*

¹²Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjëri prej jush ka zemër të ligë e mosbesuese dhe kështu largohet nga Perëndia i gjallë.

¹³Por nxisni njëri-tjetrin çdo ditë për sa kohë të jetë 'sot', që të mos ngurtësohet ndonjë prej jush nga mashtrimi i mëkatit.

¹⁴Ne bëhemi pjesëtarë të Krishtit vetëm nëse e ruajmë të sigurt deri në fund besimin dhe bindjen e fillimit.

¹⁵Thuhet qartë: *Sot, nëse e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja si në ditën e rebelimit gjatë provës në shkretëtirë.*

¹⁶Kush ishin ata që dëgjuan dhe u rebeluan? A nuk ishin të gjithë ata që dolën nga Egjipti me Moisiun?

¹⁷Kush ishin ata me të cilët u zemërua për dyzet vjet? A nuk ishin ata që mëkatuan dhe lanë kockat nëpër shkretëtirë?

¹⁸Për cilët u betua se nuk do të hyjnë në prehjen e tij? A nuk u betua për ata që nuk u bindën?

¹⁹Ne shohim se ata nuk mundën të hynin për shkak të mosbesimit.

Hebrenjve 4

¹Përderisa premtimi për të hyrë në prehjen e Perëndisë vazhdon të jetë i vlefshëm, le të kemi frikë se mos ndonjëri nga ju mbetet jashtë.

²Edhe ne e kemi dëgjuar ungjillin, sikurse edhe ata që ishin në shkretëtirë, por atyre nuk u vlejti fjala që dëgjuan, pasi nuk e dëgjuan me besim.

³Ne që besuam do të hyjmë në prehjen e Perëndisë, për të cilën ai ka thënë: *Dhe kështu në zemërimin tim u betova: nuk do të hyjnë kurrë në prehjen time. Ai e tha këtë, ndonëse veprat e tij kishin mbaruar që me krijimin e botës.*

⁴Ndërsa për ditën e shtatë ka thënë diku: *Perëndia pushoi ditën e shtatë, pasi i mbaroi të gjitha veprat e tij.*

⁵Po për të njëjtën gjë shton: *Nuk do të hyjnë kurrë në prehjen time.*

⁶Ata që e dëgjuan në fillim ungjillin nuk hynë në prehjen e Perëndisë për shkak të mosbindjes. Por, meqenëse mbeten edhe të tjerë për të hyrë në të,

⁷Perëndia caktoi përsëri një ditë të quajtur 'sot', kur thotë pas kaq kohe nëpërmjet Davidit: *Sot, nëse e dëgjoni zërin e tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja.*

⁸Pra, nëse Jozueu do ta kishte çuar popullin në prehje, atëherë Perëndia nuk do të fliste më për një ditë tjetër.

⁹Kështu, për popullin e Perëndisë është ende e mundshme një ditë prehjeje si e shtuna e prehjes së Perëndisë.

¹⁰Ai që hyn në prehjen e Perëndisë do të pushojë së bëri veprat e veta, ashtu siç bëri edhe Perëndia.

¹¹Le të përpiqemi, pra, të hyjmë në këtë prehje, që të mos bjerë ndokush në të njëjtin shembull të mosbindjes.

¹²Fjala e Perëndisë është e gjallë dhe vepruese. Ajo është më e mprehtë se çdo shpatë me dy tehe dhe depërton deri në ndarjen e frymës së jetës nga shpirti, të kockës nga palca. Ajo shqyrton mendimet dhe qëllimet e zemrës.

¹³Nuk ka asnjë krijesë që të jetë e fshehur para Perëndisë, por të gjitha janë të zhveshura dhe të zbuluara në sytë e atij të cilit do t'i japim llogari.

Jezui është kryepriifti i madh

¹⁴Le ta mbajmë, pra, fort besimin që shpallim, sepse kemi një kryepriift të madh që shkoi deri në qiejt, Jezuin, Birin e Perëndisë.

¹⁵Ne nuk kemi një kryepriift që nuk mund të vuajë me ne për dobësitë tona. Përkundrazi, ai u tundua në gjithçka ashtu si ne, por nuk mëkatoi.

¹⁶Le t'i afrohemi, pra, me guxim fronit të hirit, që të marrim mëshirë e të gjejmë hir për ndihmë në kohë nevoje.

Hebrenjve 5

¹Çdo kryepriift merret nga njerëzit dhe caktohet t'i shërbejë Perëndisë në dobi të njerëzve. Ai kushton dhurata dhe fli për mëkatet.

²Ai është në gjendje të ndiejë dhembshuri për të paditurit dhe të mashtruarit, sepse edhe ai është njeri i dobët.

³Prandaj, atij i duhet të kushtojë fli jo vetëm për mëkatet e popullit, por edhe për të vetat.

⁴Askush nuk e merr vetë këtë nder, por e merr kur thirret nga Perëndia, sikurse Aaroni.

⁵Kështu edhe Krishti nuk e mori vetë nderin për t'u bërë kryepriift, por ia dha Perëndia kur i tha: *Ti je Biri im, të kam lindur sot.*

⁶Po ashtu thotë: *Ti do të jesh prift përjetë sipas urdhrit të Melkisedekut.*

⁷Gjatë jetës së tij njerëzore, Jezui iu lut dhe iu përgjërua me klithma të forta dhe me lot atij që mund ta shpëtonte nga vdekja. Dhe Perëndia e dëgjoji për shkak të nënshtrimit të tij.

⁸Ndonëse ishte Biri i Perëndisë, ai mësoi bindjen nga gjithë ato që pësoi.

⁹Pasi u bë i përsosur, ai u bë shkaktari i shpëtimit të amshuar për të gjithë ata që i binden.

¹⁰Perëndia e shpalli atë kryepriest sipas urdhrit të Melkisedekut.

Paralajmërim kundër largimit nga besimi

¹¹Lidhur me këtë, kemi shumë gjëra për t'ju thënë, por është vështirë t'ju shpjegojmë, sepse keni filluar të kuptoni me vështirësi.

¹²Për nga koha që ka kaluar, duhej të ishit tashmë mësues, ndërsa ju ende keni nevojë t'ju mësojnë njohuritë fillestare të fjalëve të Perëndisë. Keni arritur deri aty, sa keni nevojë për qumësht e jo për ushqim të fortë.

¹³Kush ushqehet me qumësht, është ende foshnjë dhe nuk ka përvojë për të dalluar të drejtën.

¹⁴Ndërsa ushqimi i fortë është për të rriturit, për ata që nëpërmjet përvojës i kanë stërvitur shqisat për të dalluar të mirën nga e keqja.

Hebrenjve 6

¹Prandaj, duke lënë mënjanë njohuritë fillestare për Krishtin, le të shkojmë drejt përsosjes. Le të mos merremi më me gjërat fillestare: me pendimin për veprat e vdekura, me besimin në Perëndinë,

²mësimin për pagëzimin, vënien e duarve, ngjalljen e të vdekurve dhe gjykimin e përjetshëm.

³Edhe këtë do ta bëjmë, në e lejoftë Perëndia.

⁴Është e pamundur për ata që u ndriçuan një herë, që shijuan dhuratën qiellore, që morën Shpirtin e Shenjtë,

- ⁵që shijuan bukurinë e fjalës së Perëndisë dhe mrekullitë e jetës së ardhshme
- ⁶dhe që pastaj ranë, të rilindin me anë të pendimit, kur ata vetë e kryqëzojnë përsëri Birin e Perëndisë dhe e poshtërojnë botërisht.
- ⁷Kur toka pi shiun që bie shpesh mbi të dhe prodhon bimë të dobishme për ata që e punojnë, ajo merr bekim nga Perëndia.
- ⁸Ndërsa, kur prodhon ferra e murriza, është e padobishme dhe po i afrohet mallkimi. Fundi i saj do të jetë djegia në zjarr.
- ⁹Por, ndonëse flasim kështu, o fort të dashur, jemi të bindur se ju keni gjëra më të mira, që mbartin shpëtim.
- ¹⁰Perëndia nuk është i padrejtë që të harrojë veprën tuaj dhe dashurinë që keni treguar në emër të tij me shërbimin që u keni bërë dhe vazhdoni t'u bëni besimtarëve të krishterë.
- ¹¹Dëshirojmë që secili prej jush të tregojë po atë zell deri në fund, që të përmbushet shpresa juaj.
- ¹²Mos u bëni përtacë, por ndiqni shembullin e atyre që, nëpërmjet besimit dhe durimit, trashëguan premtimin e Perëndisë.

Premtimi i sigurt i Perëndisë

- ¹³Kur Perëndia i bëri premtimin Abrahamit, ngaqë nuk kishte ndonjë më të madh për t'u betuar, *u betua për veten e tij*
- ¹⁴dhe tha: *Të premtoj se do të të bekoj dhe do të të jap shumë pasardhës.*
- ¹⁵Kështu, Abrahami priti me durim dhe fitoi premtimin.
- ¹⁶Njerëzit betohen për dikë që është më i madh se ata dhe betimi është siguria që japin për të mbyllur çdo mosmarrëveshje.
- ¹⁷Kështu edhe Perëndia përdori betimin, duke dashur t'i sigurojë edhe më shumë trashëgimtarët e premtimit për palëkundshmërinë e vendimit të tij.

¹⁸Pra, ka dy gjëra të pandryshueshme, për të cilat është e pamundur që Perëndia të gënjejë. Nëpërmjet tyre, ne që kemi kërkuar strehë tek ai, marrim guxim të madh për t'u mbështetur në shpresën që kemi përpara.

¹⁹Kjo shpresë është për ne spiranca e jetës. Ajo është e sigurt dhe e patundur dhe na çon deri në pjesën e brendshme të altarit, pas velit.

²⁰Atje ka hyrë përpara nesh dhe për ne Jezui, që u bë kryepriфт në amshim sipas urdhrit të Melkisedekut.

Hebrenjve 7

Urdhri priftëror i Melkisedekut

¹Ky Melkisedeku, ishte mbret i Salemit dhe priфт i më të lartit Perëndi. Kur Abrahami po kthehej nga beteja, ku shfarosi mbretërit, Melkisedeku e takoi dhe e bekoi.

²Abrahami i dha atijnjë të dhjetën e gjithçkaje. Emri Melkisedek do të thotë së pari 'mbret i drejtësisë'. Ai ishte edhe mbret i Salemit, që do të thotë 'mbret i paqes'.

³Nuk ia njohim as të atin, as nënën dhe as paraardhësit. Nuk dimë gjë as për lindjen dhe as për vdekjen e tij. I ngjashëm me Birin e Perëndisë, ai mbetet priфт në amshim.

⁴Pa mendohuni sa i madh ishte ky njeri, të cilit patriarku Abraham i dha të dhjetën e gjithçkaje që kishte plaçkitur.

⁵Ata që e kanë marrë priftërinë si pasardhës të Levit, kanë urdhër që, sipas ligjit të Moisiut, të marrin të dhjetën e gjithçkaje nga populli, domethënë nga vëllezërit e tyre, pavarësisht se edhe ata kanë dalë prej farës së Abrahamit.

⁶Melkisedeku, ndonëse nuk rridhte nga fisi i Levit, mori të dhjetën nga Abrahami dhe bekoi atë që kishte marrë premtimin e Perëndisë.

⁷Dhe pa dyshim, më i vogli bekohet nga më i madhi.

- ⁸Levitët që marrin të dhjetën janë njerëz të vdekshëm, ndërsa për Melkisedekun dëshmohet se jeton.
- ⁹Mund të thoshim se edhe Levi, i cili merr të dhjetën nga të tjerët, nëpërmjet Abrahamit i dha Melkisedekut të dhjetën,
- ¹⁰sepse ai ishte ende në trupin e atit të tij Abrahamit kur ky u takua me Melkisedekun.
- ¹¹Nëse do të arrinim në përsosje nëpërmjet priftërisë levitike, të cilën populli e kishte marrë nga ligji i Moisiut, ç'nevojë kishte të dilte një priftëri tjetër sipas urdhërit të Melkisedekut dhe jo sipas urdhërit të Aaronit?
- ¹²Kur ndryshohet priftëria, domosdo bëhet edhe ndryshimi i ligjit.
- ¹³Zoti ynë, për të cilin bëhet fjalë, i përkiste një fisi tjetër, nga i cili askush nuk i kishte shërbyer ndonjëherë altarit.
- ¹⁴Dihet se ai ishte nga fisi i Judës, fis për të cilin Moisiu nuk tha asgjë kur foli për priftërinë.
- ¹⁵Kjo bëhet edhe më e qartë kur del një prift tjetër i ngjashëm me Melkisedekun,
- ¹⁶i cili nuk u bë prift sipas rregullave njerëzore, por sipas fuqisë së jetës që s'ka fund.
- ¹⁷Sepse Shkrimi i shenjtë dëshmon: *Ti do të jesh prift përjetë sipas urdhrit të Melkisedekut.*
- ¹⁸Urdhërimi i mëparshëm bie poshtë, ngaqë ishte i dobët e i padobishëm.
- ¹⁹Ligji i Moisiut nuk bëri të përsosur askënd, por na dha një shpresë më të madhe, me të cilën i afrohem Perëndisë.
- ²⁰Jezui nuk u bë prift pa betim, ndërsa të tjerët u bënë pa betim.
- ²¹Jezui u bë prift me betimin e Perëndisë që i tha: *Zoti u betua dhe nuk do të pendohet. Ti je prift në amshim.*
- ²²Prandaj Jezui u bë dorëzani i një besëlidhjeje më të mirë.

²³Priftërinjtë e tjerë ishin të shumtë, pasi nuk i lejonte vdekja të mbeteshin priftërinj përjetë,

²⁴ndërsa Jezui, ngaqë jeton në amshim, ka priftëri të patjetërsueshme.

²⁵Prandaj ai mund t'i shpëtojë plotësisht ata që i afrohen Perëndisë nëpërmjet tij, sepse ai jeton përjetësisht për të ndërmjetësuar për ta.

²⁶I tillë kryeprift na duhej: i shenjtë, i pafajshëm, i panjollosur, i ndarë veç nga mëkatarët dhe i ngritur më lart se qiejt.

²⁷Ai nuk ka nevojë çdo ditë për flijime si kryepriftërinjtë e tjerë, të cilët ofrojnë në fillim flijim për mëkatet e veta dhe pastaj për ato të popullit. Këtë ai e bëri njëherë e përgjithmonë kur ofroi veten si flijim.

²⁸Ligji i Mosiut vendos si kryepriftërinj njerëz me dobësi, ndërsa fjala e betimit, që vjen pas këtij ligji, vendos Birin, i cili është i përsosur në amshim.

Hebrenjve 8

Kryeprifti i besëlidhjes më të mirë

¹Kryesorja e gjërave që po themi është kjo: Kemi një kryeprift të tillë, i cili u ul në të djathtë të fronit të Perëndisë së madhërishëm në qiej.

²Ai shërben në shenjtërore dhe në tendën e vërtetë, të cilën e ngriti Zoti e jo njeriu.

³Çdo kryeprift caktohet për të kushtuar dhurata e flijime. Kështu ishte e nevojshme që edhe kryeprifti ynë të kishte diçka për të kushtuar.

⁴Po të ishte Krishti mbi tokë, nuk do të kishte qenë e nevojshme të ishte prift, sepse në tokë ka priftërinj që i kushtojnë dhurata Perëndisë sipas ligjit të Moisiut.

⁵Këta priftërinj shërbejnë sipas shembullit dhe hijes së adhurimit qiellor, ashtu siç i tha Perëndia Moisiut kur mendonte të ngrinte tendën: *Tani, bëj gjithçka sipas modelit që t'u tregua në mal.*

⁶Ndërsa tani Krishtit iu dha një shërbesë më e shquar, sepse ai është ndërmjetësi i një besëlidhjeje më të mirë, themeluar në premtime më të mira.

⁷Nëse besëlidhja e parë do të ishte pa të metë, atëherë nuk do të ishte nevoja të zëvendësohej me një të dytë.

⁸Por Perëndia e qortoi popullin e vet e i tha: *Ja ku po vijne ditët, thotë Zoti, kur do të bëj një besëlidhje të re me shtëpinë e Izraelit dhe me shtëpinë e Judës.*

⁹Ajo nuk do të jetë si besëlidhja që bëra me etërit e tyre, ditën kur i mora për dore për t'i nxjerrë nga Egjipti. Ata nuk i qëndruan besnikë besëlidhjes sime, prandaj unë i braktisa - thotë Zoti.

¹⁰Besëlidhja që do të lidh me shtëpinë e Izraelit pas atyre ditëve - thotë Zoti - është kjo: *Unë do t'i shtie ligjet e mia në mendjen e tyre dhe do t'i shkruaj në zemrat e tyre. Unë do të jem Perëndia i tyre dhe ata do të jenë populli im.*

¹¹Askush nuk do të mësojë më tjetrin dhe askush nuk do t'i thotë më vëllait të vet: «Njih Zotin!», sepse do të më njohin të gjithë, që nga i vogli e deri tek i madhi.

¹²Unë do të jem i mëshirshëm për paudhësitë e tyre dhe mëkatet e tyre nuk do t'i kujtoj më.

¹³Kur Perëndia tha 'besëlidhja e re', e vjetëroi të parën. Ajo që vjetërohet dhe plaket është afër zhdukjes.

Hebrenjve 9

Shenjtërorja tokësore dhe shenjtërorja qiellore

¹Sigurisht që edhe besëlidhja e parë kishte rregulla adhurimi dhe një shenjtërore tokësore.

²U ndërtua një tendë e parë, në të cilën ndodhej shandani, tryeza dhe bukët që i kushtoheshin Perëndisë. Kjo tendë quhej 'Shenjtërorja'.

³Pas velit të dytë ishte tenda që quhej 'Shenjtërorja e Shenjtëroreve'.

⁴Atje ndodhej altari i artë, ku digjej temjani dhe gjendej arka e besëlidhjes, mbuluar nga të gjitha anët me ar. Brenda arkës ndodhej qypi i artë, që mbante manën, shkopi i Aaronit që kishte lulëzuar dhe rrasat e besëlidhjes.

⁵Sipër arkës ndodheshin kerubinët e lavdisë, që mbulonin pajtimoren, për të cilët nuk është nevoja të flasim me hollësi tani.

⁶Këto ishin ndërtuar në mënyrë të tillë që në tendën e parë të hynin gjithnjë priftërinjtë për të bërë shërbesat e adhurimit.

⁷Ndërsa në tendën e dytë hynte vetëm kryepriifti një herë në vit dhe jo pa gjak kafshësh, të cilin ia kushtonte Perëndisë për mëkatet e veta dhe për mëkatet e popullit, të bëra nga padija.

⁸Me këtë gjë Shpirti i Shenjtë tregon se udha për te Shenjtërorja e Shenjtërore nuk do të zbulohet për sa kohë do të ishte tenda e parë.

⁹Tenda e parë është një shëmbëlltyrë për kohën e tanishme dhe tregon se dhuratat dhe flijimet nuk mund ta bëjnë të përsosur ndërgjegjen e atij që i kushton,

¹⁰pasi ka të bëjë vetëm me ushqime, me pije dhe me larje të ndryshme, me rregulla për trupin, të cilat vlejné derisa t'u vijë koha për t'u ndrequr.

¹¹Krishti erdhi si kryepriift i të mirave, që tashmë kanë ardhur. Tenda ku shërben ai është më e madhe dhe më e përsosur. Ajo nuk është bërë nga duar njerëzore, domethënë nuk i përket këtij krijimi.

¹²Kur Krishti hyri njëherë e përgjithmonë në Shenjtëroren e Shenjtërore, nuk kushtoi gjak cjepësh e viçash, por gjakun e vet, duke na sjellë shpengimin e amshuar.

¹³Sepse, nëse gjaku i cjepve dhe i viçave, si dhe hiri i mëshqerrës që spërkatet mbi të papastrit, i pastron ata nga ndyrësia trupore,

¹⁴aq më tepër do ta bëjë këtë gjë gjaku i Krishtit, i cili nëpërmjet Shpirtit të Amshuar e kushtoi veten para Perëndisë si flijim të pastër. Ai na pastron ndërgjegjen nga veprat e vdekura që t'i shërbejnë Perëndisë së gjallë.

¹⁵Kështu Krishti është ndërmjetësi i besëlidhjes së re, sipas së cilës të gjithë ata që janë thirrur për të marrë pjesë në trashëgimin e amshuar, do të marrin shpërblimin që u ishte premtuar, për shkak se Krishti vdiq për shkeljet që ishin bërë në besëlidhjen e parë.

¹⁶Atje ku ka ndonjë testament, duhet medoemos të vërtetohet edhe vdekja e atij që e la testamentin.

¹⁷Sepse testamenti është i vlefshëm vetëm pas vdekjes dhe nuk ka kurrfarë fuqie për sa kohë jeton ai që e lë.

¹⁸Prandaj edhe besëlidhja e parë nuk ishte themeluar pa gjak.

¹⁹Kur i shpalli gjithë popullit urdhërimet e Ligjit, Moisiu mori gjak viçash e cjepësh dhe e përzjeu me ujë. Pastaj mori lesh të kuq dhe hisop dhe me to spërkati librin dhe gjithë popullin

²⁰duke thënë: *Ky është gjaku i besëlidhjes që Perëndia urdhëroi për ju.*

²¹Po ashtu ai spërkati me gjak tendën dhe të gjitha enët e shërbesës së adhurimit.

²²Sipas ligjit të Moisiut, pothuajse gjithçka pastrohet me gjak dhe pa u derdhur gjak, nuk ka ndjesë mëkatesh.

Flijimi i Krishtit shlyen mëkatin

²³Ishte e nevojshme që edhe format e gjërave qiellore të pastroheshin në të njëjtën mënyrë. Por ato kanë nevojë për flijime më të mira se këto.

²⁴Krishti nuk hyri në një shenjtërore të bërë nga duar njerëzish, që është vetëm shëmbëllesë e shenjtërores së vërtetë, por drejt e në qiell, që të dalë para Perëndisë për ne.

²⁵Krishti nuk do ta flijojë shumë herë veten, siç bënte kryepriifti kur hynte në Shenjtëroren e Shenjtëroreve çdo vit me gjak kafshësh,

²⁶sepse do të duhej të vuante shumë herë që nga krijimi i botës. Përkundrazi, tani, ai u shfaq vetëm një herë në fund të kohëve për ta shkatërruar mëkatin nëpërmjet flijimit të vetes.

²⁷Sikurse njerëzit një herë vdesin dhe pastaj vjen gjykimi,

²⁸ashtu edhe Krishti, pasi u flijua një herë për të marrë mbi vete mëkatet e shumë njerëzve, do të shfaqet për herë të dytë, jo për të shlyer mëkate, po për të shpëtuar ata që e presin.

Hebrenjve 10

¹Meqenëse ligji i Moisiut përmban vetëm hijen e të mirave të ardhshme dhe jo pamjen e tyre të vërtetë, ai nuk mund t'i përsosë kurrë ata që vazhdimisht vijnë të kushtojnë të njëjtat flijime vit për vit.

²Përndryshe do të kishin reshtur së kushtuari flijime, pasi ata që adhuronin Perëndinë, si të ishin pastruar një herë, nuk do të ishin më të vetëdijshëm për mëkatet e tyre.

³Por ato flijime iu kujtonin mëkatet çdo vit,

⁴sepse gjaku i viçave dhe i cjepeve nuk mund t'i shlyejë mëkatet.

⁵Kur erdhi Krishti në botë, tha: *Flijime dhe dhurata nuk deshe, por më bëre gati një trup.*

⁶Shkrumbimet e kafshëve dhe flijimet për mëkatet nuk të pëlqyen.

⁷Atëherë thashë: *Ja ku po vij, o Perëndi, për të bërë vullnetin tënd, sikurse është shkruar për mua në krye të librit.*

⁸Më lart ai tha se nuk i pëlqejnë flijimet dhe dhuratat, si dhe shkrumbimet e kafshëve dhe flijimet për mëkatin, megjithëse ato kushtoheshin sipas ligjit të Moisiut.

⁹Pastaj shtoi: *Ja ku po vij për të bërë vullnetin tënd!* Kështu ai hedh poshtë flijimet e para për të caktuar flijimin e dytë.

¹⁰Nga ky vullnet u shenjtëruam nëpërmjet flijimit që bëri Jezu Krishti një herë e përgjithmonë.

11Të gjithë priftërinjtë rrinin çdo ditë në këmbë për të shërbyer dhe për të kushtuar shumë herë të njëjtat flijime, të cilat nuk mund t'i shlyejnë kurrë mëkatet.

12Ndërsa Krishti kushtoi vetëm një flijim për mëkatet një herë e përgjithmonë dhe pastaj u ul në të djathtë të Perëndisë.

13Tani, atje ai pret që armiqtë e tij të bëhen shtrojë e këmbëve të tij.

14Kështu, me një kushtim të vetëm, Krishti i bëri të përsosur përgjithmonë të shenjtëruarit.

15Edhe Shpirti i Shenjtë na dëshmon kur thotë:

16*Besëlidhja që do të lidh me ta pas atyre ditëve - thotë Zoti - është kjo: Unë do t'i shtie ligjet e mia në mendjen e tyre dhe do t'i shkruaj në zemrat e tyre.*

17*Mëkatet e tyre dhe paudhësitë e tyre nuk do t'i kujtoj më.*

18Ku ka ndjesë të mëkateve, nuk është nevoja më për flijime.

Thirrje dhe paralajmërime

19Vëllezër, gjaku i Jezuit na jep guxim për të hyrë në shenjtërore

20me anë të udhës së re e të gjallë që na hapi Krishti me anë të velit, që është trupi i tij.

21Ai është prift i madh në krye të shtëpisë së Perëndisë.

22Le të hyjmë, pra, atje me zemër të çiltër dhe me besim të sigurt, me zemër të pastruar nga ndërgjegjja e keqe dhe me trup të larë me ujë të pastër.

23Le ta mbajmë të patundur pohimin e shpresës, sepse ai që na premtoi është besnik.

24Le të kujdesemi për njëri-tjetrin, duke e nxitur për dashuri dhe për vepra të mira,

25pa hequr dorë nga të mbledhurit së bashku, siç e kanë bërë zakon disa. Përkundrazi, le të nxisim njëri-tjetrin më shumë tani që shihni se po afron Dita e Zotit.

- ²⁶Nëse vazhdojmë të mëkatojmë me dashje, pasi kemi marrë njohuritë e së vërtetës, atëherë nuk ka më asnjë flijim për mëkatet.
- ²⁷Përkundrazi, na pret gjykimi i tmerrshëm dhe zjarri i ndezur, që përpin kundërshtarët.
- ²⁸Nëse dikush shkel ligjin e Moisiut, vritet pa mëshirë me dëshminë e dy a tre dëshmitarëve.
- ²⁹A e merrni me mend se ç'dënim më të madh do të meritojë ai që ka shkelur me këmbë Birin e Perëndisë, që e ka parë si të pavlerë gjakun e besëlidhjes, me të cilin u shenjtërua dhe që ka sharë Shpirtin e hirit?
- ³⁰Sepse ne e njohim atë që ka thënë: «*Shpagimi më përket mua dhe unë jam ai që do të marrë shpagim*». Si dhe: «*Zoti gjykon popullin e tij*».
- ³¹Është gjë e tmerrshme të biesh në duart e Perëndisë së gjallë.
- ³²Sillini ndër mend ditët e shkuara! Atëherë, pasi u ndriçuat, ju duruat me shumë mundime një luftë të madhe,
- ³³herë të përqeshur dhe të munduar botërisht, herë duke marrë pjesë në vuajtjet e atyre që trajtoheshin kështu.
- ³⁴Ju keni vuajtur bashkë me të burgosurit dhe kur ju kanë rrëmbyer pasuritë, keni duruar me gëzim, sepse e keni ditur se keni një pasuri më të madhe dhe të qëndrueshme.
- ³⁵Mos e humbisni, pra, guximin tuaj! Ai ka shpërblim të madh.
- ³⁶Keni nevojë për durim që të bëni vullnetin e Perëndisë dhe të fitoni premtimin.
- ³⁷Sepse *edhe pak kohë, vetëm pak, edhe do të vijë ai që duhet të vijë dhe nuk do të vonohet*.
- ³⁸I drejti im do të jetojë prej besimit, por nëse zbrapset, shpirti im nuk do të kënaqet me të.

³⁹Ne nuk jemi nga ata që zbrapsen dhe humbasin, por nga ata që besojnë dhe shpëtojnë shpirtin.

Hebrenjve 11

Besimi

¹Besimi është siguria për gjërat që shpresohen dhe njohja e gjërave që nuk shihen.

²Nëpërmjet tij të parët tanë morën dëshminë e mirë.

³Me anë të besimit, kuptojmë se gjithësia u krijua me fjalën e Perëndisë, në mënyrë të tillë që gjërat që shohim u bënë nga ato që nuk i shohim.

⁴Me anë të besimit, Abeli i kushtoi Perëndisë flijim më të mirë se Kaini. Falë besimit, ai mori dëshminë se ishte i drejtë kur Perëndia pranoi dhuratat dhe ndonëse ka vdekur, ai vazhdon të na flasë.

⁵Me anë të besimit, Enoku u mor lart nga Perëndia pa parë vdekje me sy dhe *nuk u gjet më mbi tokë, sepse e kishte marrë lart Perëndia*. Dëshmohet se, para se të merrej lart, *ai i kishte pëlqyer Perëndisë*.

⁶Pa besim është e pamundur t'i pëlqejë njeri Perëndisë, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se ka Perëndi dhe se Perëndia i shpërblen ata që e kërkojnë.

⁷Me anë të besimit, Noeu, kur u njoftua nga Perëndia për ato gjëra që nuk shiheshin ende, u bind dhe ndërtoi arkën për të shpëtuar ata të shtëpisë së tij. Nëpërmjet besimit, Noeu gjykoji botën dhe për shkak të besimit Perëndia e bëri trashëgimtar të drejtësisë.

⁸Me anë të besimit, Abrahami, kur e thirri Perëndia, u bind për të shkuar në vendin që do të merrte si trashëgim dhe u nis pa ditur ku po shkonte.

⁹Me anë të besimit, ai banoi në tokën e premtuar si në dhë të huaj, duke jetuar në tenda bashkë me Isakun dhe Jakobin, bashkëtrashëgimtarë të të njëjtit premtim.

- ¹⁰Sepse ai priste qytetin me themele të forta, arkitekt dhe ndërtues i të cilit do të ishte Perëndia.
- ¹¹Me anë të besimit të Abrahamit, edhe Sara shterpë arriti të mbesë shtatzënë, ndonëse i kishte kaluar mosha, sepse Abrahami e dinte se ai që i kishte premtuar ishte besnik.
- ¹²Kështu, prej një njeriu të vetëm, edhe ky gati në të vdekur, lindën pasardhës të shumtë sa yjet e qiellit dhe sa rëra e panumërueshme e bregut të detit.
- ¹³Këta të gjithë vdiqën me besim, por pa i marrë premtimet e bëra. Ata vetëm i panë nga larg dhe i përshëndetën, duke pranuar se janë të huaj dhe kalimtarë mbi tokë.
- ¹⁴Ata që i thonë këto gjëra, tregojnë se kërkojnë atdhe.
- ¹⁵Po ta kishin mendjen tek atdheu që kishin lënë do të kishin gjetur kohë për t'u kthyer përsëri atje.
- ¹⁶Por tani ata dëshirojnë një atdhe më të mirë, domethënë një atdhe qiellor. Prandaj Perëndisë nuk i vjen turp të quhet Perëndia i tyre, sepse u kishte bërë gati një qytet.
- ¹⁷Me anë të besimit, Abrahami, kur u vu në provë, kushtoi si flijim Isakun. Ai që kishte marrë premtimet, kushtoi birin e tij të vetëm,
- ¹⁸ndonëse Perëndia i kishte thënë: *Nga Isaku do të rrjedhin pasardhësit e tu.*
- ¹⁹Abrahami mendonte se Perëndia mund ta ngjallte prej të vdekurve dhe e mori, në një farë mënyre, Isakun prej të vdekurve.
- ²⁰Me anë të besimit, Isaku bekoi Jakobin dhe Esaun për gjërat e ardhshme.
- ²¹Me anë të besimit, Jakobi, kur po vdiste, bekoi secilin nga bijtë e Jozefit dhe *adhuroi Perëndinë, duke u mbështetur te shkopi i tij.*
- ²²Me anë të besimit, Jozefi, duke vdekur, përmendi daljen e bijve të Izraelit nga Egjipti dhe i porositi për eshtrat e tij.

- ²³Me anë të besimit, prindërit e Moisiut e fshehën atë për tre muaj pas lindjes, sepse e panë se fëmija ishte i bukur dhe nuk u frikësuan nga urdhri i mbretit.
- ²⁴Me anë të besimit, Moisiu, kur u rrit, nuk pranoi të quhet bir i së bijës së faraonit.
- ²⁵Ai zgjodhi që më mirë të vuante me popullin e Perëndisë, sesa të shijonte përkohësisht jetën në mëkat.
- ²⁶Ai e çmoi përcëimin e ngjashëm me përcëimin që do të pësonte Krishti, si pasuri më të madhe se thesaret e Egjiptit, sepse i kishte drejtuar sytë nga shpërblimi.
- ²⁷Me anë të besimit, Moisiu e la Egjiptin pa pasur frikë nga zemërimi i mbretit, sepse qëndroi i palëkundur duke parë të padukshmin.
- ²⁸Me anë të besimit, ai kremtoi Pashkën dhe bëri spërkatjen me gjak, me qëllim që engjëlli shfarosës të mos i vriste fëmijët e parëlindur të Izraelit.
- ²⁹Me anë të besimit, izraelitët kaluan Detin e Kuq si të ecnin në tokë të thatë, ndërsa kur e provuan egjiptianët, u mbytën.
- ³⁰Me anë të besimit, muret e Jerikosë ranë, pasi izraelitët u sollën rrotull tyre për shtatë ditë.
- ³¹Me anë të besimit, lavirja Rahabë nuk vdiq bashkë me të pabindurit, pasi ajo i kishte pritur zbuluesit paqësisht.
- ³²Ç'të them më? Nuk do të më mjaftonte koha t'ju tregoj për Gideonin, për Barakun, Samsonin, Jeftin, Davidin, Samuelin dhe profetët,
- ³³të cilët me anë të besimit mposhtën mbretër, vunë drejtësinë, fituan premtimet, ua zunë grykën luanëve,
- ³⁴shuan fuqinë e zjarrit, shpëtuan nga tehu i shpatës, nga të dobët u bënë të fortë, u bënë të fuqishëm në luftë, thyen ushtritë e huaja.

³⁵Me anë të besimit disa gra morën përsëri të vdekurit e tyre përmes ngjalljes, ndërsa të tjerë nuk e pranuan lirimin, por vuajtën tortura, që të fitonin një ngjallje më të mirë.

³⁶Të tjerë hoqën poshtërime e fshikullima, madje edhe pranga e burgime.

³⁷U vranë me gurë, u prenë me sharrë, u vranë nga tehu i shpatës dhe u endën veshur me lëkura delesh, me lëkura dhish, në skamje, në hidhërime dhe në keqtrajtme.

³⁸Bota nuk ishte e denjë për ta, prandaj ata endeshin nëpër shkretëtira, nëpër male, nëpër shpella dhe nëpër vrimat e dheut.

³⁹Të gjithë këta, megjithëse e morën dëshminë e mirë me anë të besimit nuk e fituan premtimin e Perëndisë.

⁴⁰Sepse Perëndia kishte parashikuar diçka më të mirë për ne, që ata të mos arrinin në përsosje pa ne.

Hebrenjve 12

Disiplina e Zotit

¹Prandaj edhe ne që jemi të rrethuar nga një re kaq e madhe dëshmitarësh, le të hedhim tej çdo barrë si dhe mëkatit që na josh lehtësisht dhe le të ecim përpara me durim në betejën që na pret.

²Le t'i mbajmë sytë te Jezui, që është kreu i besimit tonë dhe ai që e bën atë të përsosur. Ai, për gëzimin që e priste, duroi kryqin duke përcëmuar turpin dhe u ul në të djathtë të fronit të Perëndisë.

³Mendoni, pra, atë që duroi një armiqësi të tillë kundër vetes nga ana e mëkatarëve, që të mos ligështoheni dhe t'ju lëshojë zemra.

⁴Sepse ju ende nuk keni arritur deri atje sa të derdhni gjakun në luftën kundër mëkatit.

⁵Ju keni harruar këshillën që Perëndia jua tha si bijve të vet: *Biri im, mos e përçmo qortimin e Zotit dhe mos të të lëshojë zemra kur ai të qorton,*

⁶sepse Zoti e qorton atë që e do dhe fshikullon atë që pranon si bir.

⁷Durojeni qortimin, sepse Perëndia po sillet me ju si bij. A ka ndonjë bir që nuk qortohet nga i ati?

⁸Nëse nuk do të qortoheni siç qortohen gjithë të tjerët, atëherë nuk jeni bij të vërtetë, por jeni fëmijë të paligjshëm.

⁹Pastaj, nëse nderojmë etërit tanë tokësorë kur ata na qortojnë, a nuk duhet t'i nënshtrohemi më tepër Atit të shpirtrave dhe të fitojmë jetën?

¹⁰Etërit tokësorë na qortuan për pak kohë, ashtu siç e menduan, ndërsa Perëndia na qorton për të mirën tonë që ne të marrim pjesë në shenjtërinë e tij.

¹¹Qortimet aty për aty duket se sjellin trishtim dhe jo gëzim, por më vonë, ata që janë ushtruar me qortimin do të shijojnë fryte paqtimi dhe drejtësie.

¹²Prandaj forconi duart e lodhura dhe gjunjët e këputur!

¹³Rrafshoni shtigje të drejta për këmbët tuaja, që këmba e çalë të mos ndrydhet, por të shërohet.

Paralajmërim kundër mohimit të hirit të Perëndisë

¹⁴Kërkoni paqen me të gjithë dhe shenjtërimin, pa të cilin askush nuk do ta shohë Zotin.

¹⁵Kujdes se mos mbetet ndonjë pa hirin e Perëndisë, se mos mbin ndonjë rrënjë e hidhur, që turbullon e ndyn shumë njerëz.

¹⁶Të mos bëhet askush kurvar a çnderues gjërash të shenjta si Esau, i cili për një të ngrënë shiti të drejtat që gëzonte si fëmijë i parë.

¹⁷E dini se më pas, kur donte të trashëgonte bekimin, ai nuk u pranua, ndonëse e kërkoi me lot, pasi nuk kishte më vend për pendim.

¹⁸Nuk i jeni afruar Malit të Sinait që mund të preket me dorë dhe që digjet me zjarr, as errësirës, as territ, as stuhisë,

¹⁹as tingullit të trumbetës dhe as oshëtimës së fjalëve, të cilën ata që e dëgjuan, u lutën të mos u thuhej më asnjë fjalë tjetër.

²⁰Ata nuk mund ta duronin urdhërin: *Edhe nëse një shtazë e prek malin, të vritet me gurë.*

²¹Aq e frikshme ishte pamja, sa Moisiu tha: *Kam frikë dhe po dridhem.*

²²Ju i jeni afruar Malit të Sionit dhe qytetit të Perëndisë së gjallë, Jerusalemit qiellor, mijëra engjëjve,

²³bashkësisë së fëmijëve të parëlindur të Perëndisë, emrat e të cilëve janë shkruar në qiell. Ju i jeni afruar Perëndisë, gjykatësit të të gjithëve dhe shpirttrave të të vdekurve, që kanë arritur përsosjen.

²⁴I jeni afruar Jezuit, ndërmjetësit të besëlidhjes së re dhe gjakut të tij të spërkatjes, që flet më mirë së gjaku i Abelit.

²⁵Kini kujdes se mos nuk ia vini veshin atij që ju flet! Sepse nëse nuk i shpëtuan ndëshkimit ata që nuk e dëgjuan atë që u fliste mbi tokë, shumë më tepër nuk do t'i shpëtojmë ne, nëse mohojmë atë që na flet nga qielli.

²⁶Zëri i tij atëherë e tronditi tokën, ndërsa tani premton: *Edhe një herë do ta trondit nga themelet, jo vetëm tokën, por edhe qiellin.*

²⁷Fjala 'edhe një herë' tregon se gjërat e krijuara do të tronditen e do të zhvendosen, në mënyrë që të mbeten gjërat që nuk mund të tronditen.

²⁸Le të jemi mirënjohës, meqenëse kemi një mbretëri që nuk mund të tronditet. Le të jemi mirënjohës dhe le ta adhurojmë Perëndinë në mënyrë të pëlqyeshme me nderim e me druajtje,

²⁹se Perëndia ynë është zjarr që përpin.

Hebrenjve 13

Jeta që i pëlqen Perëndisë

¹Dashuria vëllazërore le të mbetet!

- ²Mikpritjen mos e harroni, sepse nëpërmjet saj, disa, pa e ditur, pritën engjëj në shtëpi.
- ³Kujtoni të burgosurit, si të ishit edhe ju të burgosur me ta. Kujtoni edhe ata që keqtrajtohen, sepse edhe ju jeni njerëz me trup si ata.
- ⁴Martesa le të jetë e ndershme për të gjithë dhe shtrati martesor i papërlyer, sepse kurvarët dhe ata që bëjnë tradhti bashkëshortore do t'i gjykojë Perëndia.
- ⁵Sjellja juaj të mos ndikohet nga lakmia për para. Le t'ju mjaftojnë ato që keni, se Perëndia ka thënë: *Nuk do të të lë vetëm e as nuk do të të braktis.*
- ⁶Kështu mund të themi me guxim: *Zoti është ndihma ime dhe nuk do të kem frikë. Ç'mund të më bëjë njeriu?*
- ⁷Kujtoni krerët tuaj, që ju shpallën fjalën e Perëndisë. Shikoni si e jetuan jetën dhe ndiqni shembullin e besimit të tyre.
- ⁸Jezu Krishti është gjithnjë i njëjti, dje, sot dhe në amshim.
- ⁹Mos rendni pas mësimëve të ndryshme dhe të huaja, sepse është mirë që zemra të forcohet me hir e jo me të ngrëna. Ata që vepruan kështu nuk patën asnjë dobi.
- ¹⁰Ne kemi një altar, nga i cili nuk kanë të drejtë të hanë ata që e adhurojnë Perëndinë në tendë.
- ¹¹Kryepriifti çon në shenjtërore gjak kafshësh, të cilin e kushton për mëkatet, ndërsa vetë kafshët digjen jashtë vendbanimit.
- ¹²Prandaj edhe Jezui vuajti jashtë portës së qytetit, që ta shenjtëronte popullin nëpërmjet gjakut të tij.
- ¹³Kështu, le të dalim edhe ne jashtë vendbanimit dhe të shkojmë drej tij, duke duruar të njëjtin poshtërim.
- ¹⁴Sepse nuk e kemi këtu qytetin e përhershëm, por kërkojmë atë që ka për të ardhur.

¹⁵Nëpërmjet Jezuit, le t'i kushtojmë gjithnjë Perëndisë flijim lavdërimi, domethënë frytin e buzëve që rrëfejnë emrin e tij.

¹⁶Mos harroni të bëni bamirësi dhe të ndani me të tjerët ato që keni, sepse të tilla flijime i pëlqejnë Perëndisë.

¹⁷Bindjuni krerëve tuaj edhe nënshtrojuni atyre, pasi ata rrinë zgjuar për shpirtrat tuaj, meqenëse do të japin llogari para Perëndisë. Kështu, ata do ta bëjnë këtë gjë me gëzim dhe jo duke u ankuar, sepse kjo nuk do t'ju sillte dobi.

¹⁸Lutuni për ne! Ne jemi të bindur se e kemi ndërgjegjen e pastër, sepse në çdo gjë dëshirojmë të sillemi mirë.

¹⁹Po ju kërkoj në veçanti të luteni që të kthehem sa më shpejt te ju.

Bekimet dhe përshëndetjet e fundit

²⁰Perëndia i paqes, ai që ngjalli prej të vdekurve bariun e madh të deleve, Zotin tonë Jezuin, me gjakun e të cilit siguroi besëlidhjen e amshuar,

²¹ju bëftë të aftë për çdo vepër të mirë, që të kryeni vullnetin e tij! Ai bëftë ndër ne çdo gjë që i pëlqen të bëhet, nëpërmjet Jezu Krishtit, të cilit i përket lavdia në shekuj të shekujve! Amen!

²²Ju lutem vëllezër, dëgjojini me kujdes këto fjalë ngushëllimi, sepse ju shkrova shkurt.

²³E morët vesh që vëllai ynë Timoteu u lirua nga burgu. Nëse ai mbërrin së shpejti këtu, do të vij t'ju shoh bashkë me të.

²⁴Përshëndetni të gjithë krerët tuaj dhe të gjithë besimtarët e krishterë. Ju përshëndesin vëllezërit nga Italia.

²⁵Hiri i Perëndisë qoftë me të gjithë ju!

Jakobi

Jakobi 1

Përshëndetje

¹Unë Jakobi, shërbëtor i Perëndisë dhe i Zotit Jezu Krisht, përshëndes dymbëdhjetë fiset e shpërndara nëpër botë.

Besimi dhe urtia

²Vëllezërit e mi, gëzohuni kur ndeshni tundime të ndryshme,

³sepse ju e dini se sprova e besimit tuaj sjell durimin.

⁴Kini durim deri në fund, që të jeni të përsosur, të plotë dhe pa asnjë të metë.

⁵Nëse dikujt nga ju i mungon urtia, le të kërkojë nga Perëndia dhe ai do t'i japë, sepse Perëndia u jep të gjithëve me zemërgjerësi dhe pa përçmim,

⁶por le të kërkojë me besim dhe pa dyshuar. Kush dyshon, i ngjan valës së detit, që e ngre era dhe pastaj e përplas.

⁷Ky njeri të mos pandehë se do të marrë ndonjë gjë nga Zoti,

⁸sepse është njeri me dy mendje dhe i paqëndrueshëm në gjithçka që bën.

Varfëria dhe pasuria

⁹Vëllai i varfër le të krenohet, se do ta lartësojë Perëndia,

¹⁰ndërsa vëllai i pasur se do ta përulë. I pasuri do të shkojë si lulja e barit.

¹¹Dielli lind dhe nxehtësia e tij e than barin. Lulja e barit vyshket dhe bukuria i zhduket. Kështu do të vyshket edhe i pasuri në gjërat që bën.

Sprova dhe tundime

¹²Lum ai njeri që duron tundimet, sepse, pasi të ketë kaluar sprovën, do të marrë kurorën e jetës, të cilën Perëndia ua premtoi atyre që e duan.

¹³Askush, kur tundohet, të mos thotë: «Jam tunduar nga Perëndia». Perëndia nuk tundohet nga e keqja dhe nuk tundon askënd.

¹⁴Secili tundohet nga lakmia e vet, që e josh dhe e mashtron.

- ¹⁵Kur lakmia mbarset, pjell mëkatin, ndërsa mëkati që kryhet sjell vdekjen.
- ¹⁶Vëllezërit e mi të dashur, mos u mashtroni!
- ¹⁷Çdo e mirë që na është dhënë dhe çdo dhuratë e përsosur vjen nga lart dhe zbrit nga Ati i dritave qiellore. Perëndia nuk ndryshon dhe nuk lëshon hije.
- ¹⁸Prej vullnetit të tij na dha jetë me anë të fjalës të së vërtetës, që ne të jemi fryti i parë i krijesave të tij.

Dëgjimi dhe zbatimi i fjalës

- ¹⁹Vëllezërit e mi të dashur, dini se çdo njeri duhet të jetë i gatshëm për të dëgjuar, i ngadaltë për të folur dhe i ngadaltë në zemërim.
- ²⁰Zemërimi i njeriut nuk kryen drejtësinë e Perëndisë.
- ²¹Prandaj hidhni tej çdo ndyrësi dhe çdo ligësi tjetër dhe me përvullësi pranoni fjalën që Perëndia ka mbjellë ndër ju, fjalë e cila mund t'ju shpëtojë shpirtrat.
- ²²Bëhuni zbatues të fjalës dhe jo vetëm dëgjues, që gënjejnë veten.
- ²³Sepse nëse dikush është vetëm dëgjues i fjalës dhe jo zbatues i saj, ai i ngjan një njeriu që e shikon fytyrën e tij të vërtetë në pasqyrë,
- ²⁴por pasi shihet, ikën e menjëherë harron se si ishte.
- ²⁵Ndërsa ai që e shikon me kujdes ligjin e përsosur të lirisë dhe ngulmon në të, ai që nuk mbetet vetëm një dëgjues që harron, por zbatues i tij, do të jetë i lum në gjithçka që bën.
- ²⁶Kush mendon se është fetar dhe nuk i vë fre gjuhës, mashtron veten dhe feja e tij është e kotë.
- ²⁷Feja e pastër dhe e panjollë para Perëndisë dhe Atit është kjo: përkujdesja për jetimet dhe vejushat që janë në vështirësi dhe ruajtja e vetes të pastër nga bota.

Jakobi 2

Dallimet ndërmjet njerëzve

- ¹Vëllezërit e mi, mos e përzieni besimin e Zotit tonë të lavdisë, Jezu Krishtit, me dallimet ndërmjet njerëzve.
- ²E zëmë se kur mblidheni së bashku, vjen dikush që ka unazë ari dhe rroba të shtrenjta, si edhe një i varfër me rroba të vjetra.
- ³Nëse tregoni kujdes të veçantë për atë që ka veshur rrobat e shtrenjta dhe i thoni: «Ti ulu këtu në vendin e mirë! », ndërsa të varfrit i thoni: «Ti rri në këmbë atje ose ulu këtu te këmbët e mia! »,
- ⁴a nuk keni bërë kështu dallime ndërmjet jush, duke u bërë gjykatës me mendime të liga?
- ⁵Dëgjoni, vëllezërit e mi të dashur! A nuk i zgjodhi Perëndia të varfrit e botës për t'i bërë të pasur në besim dhe trashëgimtarë të mbretërisë që ua premtoi atyre që e duan?
- ⁶Ndërsa ju nuk e nderuat të varfrin. A nuk janë të pasurit ata që ju sundojnë dhe ju heqin zvarrë nëpër gjyqe?
- ⁷A nuk janë ata që përdhosin emrin e mirë me të cilin jeni quajtur?
- ⁸Nëse zbatoni ligjin e mbretërisë së Perëndisë, siç thuhet në Shkrimin e shenjtë: *Duaje tjetrin si veten!* , atëherë veproni mirë.
- ⁹Por nëse bëni dallime, bëni mëkat dhe ligji i Moisiut ju dënon si shkelës.
- ¹⁰Kush e zbaton të gjithë ligjin e Moisiut, por e shkel në një pikë, bëhet fajtor ndaj të gjithë ligjit.
- ¹¹Sepse ai që tha: «*Mos bëj tradhti bashkëshortore!* », tha edhe: «*Mos vrit!* ». Nëse nuk bën tradhti bashkëshortore por vret, atëherë ke shkelur ligjin e Moisiut.
- ¹²Prandaj flisni dhe veproni si njerëz që do të gjykohen me ligjin e lirisë.
- ¹³Gjykimi do të jetë i pamëshirshëm me atë që nuk ka treguar mëshirë, ndërsa mëshira ngadhënjën mbi gjykimin.

Besimi dhe veprat

¹⁴Ç'dobi ka, vëllezërit e mi, nëse dikush thotë se ka besim, por nuk ka vepra? A mund ta shpëtojë atë besimi?

¹⁵Nëse ndonjë vëlla besimtar ose ndonjë motër besimtare nuk ka rroba për të veshur dhe u mungon ushqimi i përditshëm,

¹⁶dhe ndonjë nga ju u thotë: «Shkoni në paqe, ngrohuni dhe ngopuni! », por nuk u jep atyre gjërat e nevojshme për trupin, ç'dobi ka kjo?

¹⁷Kështu, pra, edhe besimi pa vepra është i vdekur në vetvete.

¹⁸Por, dikush do të thotë: «Ti ke besimin, ndërsa unë kam veprat». Unë i them: «Më trego si mund ta kesh besimin pa vepra dhe unë do të të tregoj besimin nga veprat e mia».

¹⁹Ti beson se ka vetëm një Perëndi? Mirë bën. Edhe djajtë e besojnë dhe dridhen.

²⁰A do ta kuptosh, o njeri i kotë, se besimi pa vepra është i padobishëm?

²¹A nuk u bë i drejtë nga veprat ati ynë Abrahami kur kushtoi birin e tij, Isakun, mbi altar?

²²A e shikon se besimi bashkëveproi me veprat e tij dhe u përsos nëpërmjet tyre?

²³Kështu u përmbush Shkrimi i Shenjtë që thotë: *Abrahami i besoi Perëndisë dhe kjo iu numërua për drejtësi. Ai u quajt mik i Perëndisë.*

²⁴Pra, e shihni se njeriu bëhet i drejtë nga veprat e jo vetëm nga besimi.

²⁵Po ashtu edhe lavirja Rahabë. A nuk u bë e drejtë edhe ajo nga veprat kur priti të dërguarit dhe i përcolli nga një rrugë tjetër?

²⁶Sikurse trupi është i vdekur pa shpirtin, ashtu edhe besimi është i vdekur pa veprat.

Jakobi 3

Gjuha

¹Vëllezërit e mi, mos u bëni shumë prej jush mësues, sepse e dini se do të gjykohemi më ashpër,

²duke qenë se gabojmë në shumë gjëra. Nëse dikush nuk gabon me fjalë, atëherë ai është njeri i përsosur dhe i aftë për të sunduar gjithë trupin e tij.

³Ja, kuajve ua vëmë frerët në gojë, që të na binden dhe t'u drejtojmë të gjithë trupin.

⁴Shikoni edhe anijet! Megjithëse janë aq të mëdha dhe shtyhen nga erëra të forta, drejtohen nga një timon i vogël atje ku dëshiron timonieri.

⁵Kështu edhe gjuha është gjymtyrë e vogël, por mund të mburret për gjëra të mëdha. Ja ç'pyll të madh mund të djegë një zjarr i vogël!

⁶Gjuha është zjarr dhe botë padrejtësie. Ajo është vendosur midis gjymtyrëve tona dhe ndyn gjithë trupin. Ajo e bën shkrumb gjithë rrjedhën e jetës sonë dhe ndizet prej ferrit.

⁷Çdo lloj egërsire e shpendi, zvarraniku e kafshe deti zbutet. Dhe njeriu i ka zbutur.

⁸Por gjuhën nuk ka mundur ta zbusë asnjëri. Ajo është një e keqe e papërmbajtshme dhe plot me helm vdekjeprurës.

⁹Me atë bekojmë Zotin dhe Atin dhe po me atë mallkojmë njerëzit që janë krijuar sipas përngjasimit të Perëndisë.

¹⁰Nga e njëjta gojë del bekimi dhe mallkimi. Vëllezërit e mi, nuk duhet të ndodhë kështu.

¹¹A mund të dalë nga i njëjti burim ujë i ëmbël dhe i hidhur?

¹²O vëllezërit e mi, a mund të prodhojë fiku ullinj apo hardhia fiq? Kështu, as burimi i kripur nuk mund të nxjerrë ujë të ëmbël.

Urtia që vjen nga lart

¹³Cili nga ju është i urtë e i mençur? Ai le ta tregojë këtë me sjelljen e tij të mirë dhe me veprat e bëra me butësi e urti.

¹⁴Nëse keni në zemër smirë të hidhur dhe shpirtin e grindjes, mos u mburrni dhe mos gënjeni kundër së vërtetës.

¹⁵Kjo lloj urtie nuk vjen nga lart, por është tokësore, shqisore e djallëzore.

¹⁶Atje ku ka smirë e grindje, ka trazirë dhe gjithfarë gjërash të liga.

¹⁷Ndërsa urtia që vjen nga lart së pari është e pastër, pastaj paqësore, e butë, e bindur, plot me mëshirë dhe me fryte të mira, e paanshme dhe jo hipokrite.

¹⁸Fryti i drejtësisë mbillet paqësisht nga ata që bëjnë paqen.

Jakobi 4

Miqësia me botën

¹Nga vijnë luftërat dhe grindjet mes jush? A nuk vijnë nga epshet që luftojnë në gjymtyrët tuaja?

²Ju lakmoni, por nuk keni. Pastaj vrisni dhe keni smirë, por gjë nuk fitoni. Grindeni dhe luftoni, por nuk keni, sepse nuk kërkon nga Perëndia.

³Kërkoni dhe nuk merrni, sepse kërkon me qëllim të keq, që t'i përdorni për epshet tuaja.

⁴O njerëz të pafe! A nuk e dini se miqësia me botën është armiqësi me Perëndinë? Ai që dëshiron të jetë mik me botën, bëhet armik me Perëndinë.

⁵Mos vallë pandehni se Shkrimi i shenjtë thotë më kot se shpirti i vendosur nga Perëndia brenda nesh, priret drejt smirës?

⁶Por, Perëndia na jep edhe më shumë hir, prandaj thuhet: *Perëndia u kundërvihet krenarëve, ndërsa të përulurve u jep hir.*

⁷Nënshtrojuni Perëndisë, ndërsa djallin kundërshtojeni dhe ai do të largohet nga ju.

⁸Afrojuni Perëndisë dhe ai do t'ju afrohet. Pastroni duart, o mëkatarë, dhe pastroni zemrat, o njerëz me dy mendje!

⁹Pikëllohuni, vajtoni dhe qani! E qeshura juaj të kthehet në vajtim dhe gëzimi në trishtim.

¹⁰Përruluni para Zotit dhe ai do t'ju lartësojë.

Mos gjykoni

¹¹Mos flisni keq për njëri-tjetrin, o vëllezër! Ai që flet keq për vëllain apo e gjykon atë, flet keq për ligjin e Mosiut dhe e gjykon atë ligj. Nëse gjykon ligjin e Mosiut, nuk je zbatues i këtij ligji, por gjykues i tij.

¹²Vetëm njëri është ligjvënësi dhe gjykuesi, ai që mund të shpëtojë apo të çojë në humbje. Po ti, kush je që gjykon tjetrin?

Kujdes nga krenaria

¹³Dhe tani më dëgjoni ju që thoni: «Sot ose nesër do të shkojmë në atë qytet, do të rrimë atje një vit, do të bëjmë tregti dhe do të fitojmë».

¹⁴Ju nuk e dini si do të jetë e nesërmja dhe se çfarë është jeta juaj. Ajo është si avulli që duket për pak kohë dhe pastaj zhduket.

¹⁵Në vend që të thoni: «Në dashtë Zoti dhe në qofshim gjallë, do të bëjmë këtë apo atë gjë»,

¹⁶ju mburreni me krenari. Çdo mburrje e tillë është e ligë.

¹⁷Ai që di të bëjë të mirën dhe nuk e bën, bën mëkat.

Jakobi 5

Qortime për të pasurit

¹Dhe tani, ju o të pasur! Qani e vajtoni për mundimet që ju presin.

²Pasuria juaj u kalb dhe rrobat tuaja i brejti tenja.

³Ari dhe argjendi juaj u ndryshkën. Ndryshku i tyre do të jetë dëshmi kundër jush dhe do të përpijë trupat tuaj si zjarri. Ju u pasuruat në ditët e fundit.

⁴Ja, paga që u keni ngrënë punëtorëve që korrën arat tuaja po këlthet dhe klithmat e korrësve arritën në vesh të Zotit të ushtrive qiellore.

⁵Këtu në tokë jetuat në qejfe dhe bëtë shpenzime të kota. U majmët si kafshët për therje,

⁶dënuat e vratë të drejtin dhe ai nuk ju kundërshtoi.

Durimi dhe lutja

⁷Vëllezër, bëni durim derisa të vijë Zoti. Edhe bujku e pret me durim frytin e çmuar të tokës derisa të bien shirat e vjeshtës dhe të pranverës.

⁸Kini edhe ju durim dhe forcojini zemrat, se dita e ardhjes së Zotit është afër.

⁹Vëllezër, mos u ankoni për njëri-tjetrin, që të mos gjykoheni. Ja, gjykatësi është te dera!

¹⁰Shembull të vuajtjes dhe të durimit kini profetët, që folën në emër të Zotit.

¹¹Ne i quajmë të lumë ata që duruan. Ju keni dëgjuar për durimin e Jobit dhe e patë çfarë fundi i ruajti Zoti, sepse Zoti është mëshirëplotë dhe i dhembshur.

¹²Para së gjithash, vëllezërit e mi, mos bëni be: as për qiellin, as për tokën dhe as ndonjë betim tjetër. Le të jetë po-ja juaj po dhe jo-ja juaj jo, që të mos gjykoheni nga Perëndia.

¹³A vuan ndonjë prej jush? Le të lutet! A është ndonjë i gëzuar? Le të këndojë psalme!

¹⁴A është ndonjë nga ju i sëmurë? Le të thërrasë pleqtë e kishës që të luten për të dhe ta lyejnë me vaj në emër të Zotit.

¹⁵Lutja me besim do ta shërojë atë që lëngon dhe Zoti do ta mëkëmbë. Nëse ka bërë mëkate, ato do t'i falen.

¹⁶Rrëfejani mëkatet njëri-tjetrit dhe lutuni për njëri-tjetrin, që të shëroheni. Lutja e të drejtit ka fuqi të madhe!

¹⁷Elia ishte njeri si ne. Ai u lut me gjithë shpirt që të mos binte shi dhe nuk ra shi mbi tokë për tre vjet e gjashtë muaj.

¹⁸Pastaj u lut përsëri dhe qielli dha shi e toka dha frytet e saj.

19Vëllezërit e mi, nëse ndonjë prej jush largohet nga e vërteta dhe një tjetër e kthen përsëri në besim

20duhet ta dini se ai që kthen një mëkatar nga udha e mashtrimit, ia shpëton shpirtin nga vdekja dhe atij vetë do t'i falen shumë mëkate.

1 Pjetrit

1 Pjetrit 1

Përshëndetje

¹Unë, Pjetri, apostull i Jezu Krishtit, po ju shkruaj juve që jetoni në dhë të huaj, të shpërndarë nëpër Pont, Galati, Kapadoki, Azi dhe Bitini, që jeni zgjedhur

²sipas qëllimit të Perëndisë dhe jeni shenjtëruar nga Shpirti i Shenjtë për t'iu bindur Jezu Krishtit dhe për t'u pastruar me gjakun e tij: Hiri dhe paqja u shtoftë ndër ju!

Shpresa e gjallë

³Bekuar qoftë Perëndia dhe Ati i Zotit tonë Jezu Krisht, që na rilindi nga mëshira e tij e madhe, nëpërmjet ngjalljes së Jezu Krishtit prej të vdekurve, që të kemi shpresën e gjallë dhe

⁴trashëgimin e paprishshëm, të panjollë dhe të pavyskur, që është ruajtur në qiej për ju.

⁵Ju jeni ruajtur nga fuqia e Perëndisë, nëpërmjet besimit, për shpëtimin që është gati të zbulohet në kohët e fundit.

⁶Gëzohuni për këtë, edhe nëse do të duhet të hidhëroheni për pak kohë nga tundime të ndryshme.

⁷Kështu sprovë e besimit tuaj, që është më i çmueshëm se ari që priset, ndonëse provohet me zjarr, të jetë për lëvdimin, lavdinë dhe nderin tuaj kur të shfaqet Jezu Krishti.

⁸Ju e doni atë, megjithëse nuk e keni parë dhe besoni në të, megjithëse tani nuk e shihni. Prandaj ju gëzoni me një hare të papërmbajtshme, që nuk mund të shprehet me fjalë,

⁹sepse po fitoni qëllimin e besimit, shpëtimin e shpirtave.

¹⁰Këtë shpëtim kërkuan profetët dhe për të kanë hulumtuar. Ata profetizuan për hirin që ju është dhënë juve

¹¹dhe u përpoqën të gjenin kohën dhe rrethanat që Shpirti i Krishtit brenda tyre u paralajmëronte për vuajtjet e Krishtit dhe për lavdinë që do të vinte më pas.

¹²Profetëve iu zbulua se ato që thoshin nuk ishin për ata vetë, po për ju. Pikërisht këto gjëra ju i keni dëgjuar tashmë nëpërmjet atyre që ju shpallën ungjillin në Shpirtin e Shenjtë të dërguar prej qiellit. Këto do të donin t'i shihnin edhe engjëjt.

Thirrje për një jetë të shenjtë

¹³Prandaj, bëhuni gati shpirtërisht, rrini zgjuar dhe shpresoni plotësisht në hirin që do t'ju jepet kur të shfaqet Jezu Krishti.

¹⁴Si bij të bindur, mos jetoni sipas dëshirave të mëparshme, që i kishit kur ishit në padije.

¹⁵Përkundrazi, gjithë sjellja juaj të jetë e shenjtë, sikurse është i shenjtë edhe ai që ju thirri.

¹⁶Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Jini të shenjtë, se unë jam i shenjtë.*

¹⁷Nëse e quani Atë Perëndinë që gjykon gjithsecilin sipas veprave, pa mbajtur anë, atëherë kalojeni shtegtimin tuaj mbi tokë me druajtje ndaj Perëndisë.

¹⁸Ju e dini se nuk u shpenguat nga jeta e kotë që trashëguat prej etërve tuaj me gjëra që prishen, siç janë argjendi apo ari,

¹⁹por me gjakun e çmuar të Krishtit, Qengjit të patëmetë dhe të panjollë.

²⁰Flijimi i Krishtit ishte caktuar nga Perëndia që përpara se të krijohet bota, po për ju u shfaq në këto kohët e fundit.

²¹Nëpërmjet tij ju besoni në Perëndinë që e ngjalli atë prej të vdekurve dhe i dha lavdi. Kështu, besimi dhe shpresa juaj janë në Perëndinë.

²²Tani që ju i keni pastruar shpirtrat duke iu bindur së vërtetës dhe i keni dashur sinqerisht vëllezërit, ta doni njëri-tjetrin me gjithë shpirt e me zemër të pastër!

²³Ju nuk keni rilindur nga fara që prishet, por nga fara që nuk prishet, nga fjala e Perëndisë së gjallë dhe të amshuar.

²⁴Sepse thuhet: *Çdo njeri është si bari dhe gjithë lavdia e tij është si lulja e barit. Bari u tha dhe lulja u vyshk,*

²⁵ndërsa *fjala e Zotit mbetet në amshim. Kjo fjalë është ungjilli që ju është shpallur juve.*

1 Pjetrit 2

Guri i gjallë dhe populli i shenjtë

¹Hidhni tej çdo lloj ligësie dhe çdo lloj mashtrimi, hipokrizie, smire apo përgojimi!

²Dëshironi qumështin e pastër shpirtëror si foshnja të sapolindura, që të rriteni drejt shpëtimit.

³Ju e keni shijuar se Zoti është i mirë.

⁴Afrohuni tek ai që është guri i gjallë, i cili u hodh poshtë nga njerëzit, por u zgjodh dhe u çmua nga Perëndia.

⁵Edhe ju si gurë të gjallë ndërtoni shtëpinë shpirtërore, ku do të shërbeni si priftëri e shenjtë duke kushtuar flijime shpirtërore që i pëlqejnë Perëndisë nëpërmjet Jezu Krishtit.

⁶Sepse Shkrimi i shenjtë thotë: *Unë zgjodha një gur të çmuar dhe e vura në Sion si gurin e qoshes. Kush beson në të nuk do të turpërohet.*

⁷Për ju që besoni, ky gur është i çmueshëm, ndërsa për ata që nuk besojnë, guri që ndërtohet e hodhën tej u bë guri i qoshes,

⁸guri që i pengon dhe shkëmbi që i rrëzon. Ata që pengohen nuk i binden fjalës dhe për këtë janë caktuar.

⁹Ndërsa ju jeni *fis i zgjedhur, priftëri mbretërore, komb i shenjtë, popull që Perëndia zgjodhi për të shpallur veprat e tij madhështore. Ai ju thirri nga errësira në dritën e tij të mrekullueshme.*

10Ju që dikur nuk ishit popull, tani jeni populli i Perëndisë. Ju që ishit të përjashtuar nga mëshira, tani u mëshiruat.

Jetoni si shërbëtorë të Perëndisë

11Fort të dashur, meqenëse jeni shtegtarë dhe të përkohshëm, ju lutem të hiqni dorë nga kënaqësitë trupore, që luftojnë kundër shpirtit.

12Sjellja juaj ndër paganët të jetë e mirë. Kështu, edhe nëse ata ju përflasin si keqbërës, kur të shohin veprat tuaja të mira do të përlevdojnë Perëndinë në ditën e ardhjes së tij.

13Nënshtrojuni çdo pushteti njerëzor për hir të Zotit, qoftë mbretit, si sundimtarit më të lartë,

14qoftë qeveritarëve, si të dërguar nga Perëndia për të ndëshkuar keqbërësit dhe për të lavdëruar ata që bëjnë të mirën.

15Vullneti i Perëndisë është që duke bërë të mirën, t'ia mbyllni gojën paditurisë së njerëzve të pamend.

16Silluni si njerëz të lirë dhe mos e përdorni lirinë si mbulesë të veprave të këqija, por jetoni si shërbëtorë të Perëndisë.

17Nderojini të gjithë, duajini vëllezërit në besim, druani Perëndinë, nderoni mbretin.

Shembulli i vuajtjes së Krishtit

18Ju, shërbëtorë, nënshtrojuni plot druajtje zotërinjve tuaj, jo vetëm atyre që janë të mirë dhe zemërbutë, por edhe të mbrapshtëve.

19Sepse është hir për njeriun që duron mundimet kur vuan padrejtësisht, për shkak se e ka ndërgjegjen sipas Perëndisë.

20Çfarë vlere ka nëse duroni mundimet kur keni bërë faj? Por nëse duroni vuajtjet kur keni bërë të mirën, kjo është hir para Perëndisë.

21Për këtë jeni thirrur, sepse edhe Krishti vuajti për ju. Ai ju la shembullin, që të ndiqni edhe ju gjurmët e tij.

22*Ai nuk bëri asnjë mëkat dhe në gojën e tij nuk u gjet asnjë mashtrim.*

²³Kur poshtërohej, ai nuk poshtëronte dhe kur vuante, nuk kërcënonte, por ia la veten në dorë Perëndisë që gjykon me drejtësi.

²⁴Ai i mori mëkatet tona në trupin e vet mbi kryq, që ne të vdesim ndaj mëkatit dhe të jetojmë me drejtësi. Ju u shëruat nga plagët e tij.

²⁵Ju ishit si dele të humbura, por tani u kthyet te bariu dhe ruajtësi i shpirtrave tuaj.

1 Pjetrit 3

Bashkëshortet dhe bashkëshortët

¹Edhe ju, gra, nënshtrojuni burrave tuaj! Kështu, edhe nëse disa nuk i binden fjalës së Perëndisë do të fitohen nga sjellja e grave të tyre pa ndihmën e fjalëve,

²kur të shohin sjelljen tuaj të pastër dhe me respekt.

³Stolia juaj të mos jetë nga ana e jashtme: flokët gërsheta, stolisja me ar apo veshja e rrobave të shtrenjta,

⁴por të jetë njeriu i brendshëm me zemër të pastër dhe me shpirt të butë e të qetë. Këto nuk prishen dhe janë shumë të çmueshme në sytë e Perëndisë.

⁵Sepse kështu stoliseshin dikur edhe gratë e shenjta që shpresonin në Perëndinë. Iu nënshtroheshin burrave,

⁶sikurse edhe Sara i bindej Abrahamit dhe e quante 'imzot'. Edhe ju jeni bija të saj, nëse bëni të mirën dhe nuk keni frikë nga asgjë.

⁷Po ashtu edhe ju, burra, jetoni me gratë tuaja, duke pasur parasysh se ato janë më të dobëta. Nderojini, sepse edhe ato do të trashëgojnë bashkë me ju hirin e jetës, në mënyrë që asgjë të mos pengojë lutjet tuaja.

Vuajtja për hir të drejtësisë

⁸Së fundi, jini të gjithë të një mendjeje, të dhembshur, plot dashuri vëllazërore, të mëshirshëm dhe të përuhur.

⁹Mos e ktheni të keqen me të keqe dhe as poshtërimin me poshtërim! Përkundrazi, bekoni, sepse u thirrët pikërisht për të trashëguar bekimin.

¹⁰Shkrimi i shenjtë thotë: *Kush e do jetën dhe dëshiron të shohë ditë të mira, le ta ruajë gjuhën nga e keqja dhe buzët e tij të mos thonë gënjeshtër.*

¹¹Le të largohet nga e keqja dhe le të bëjë të mirën. Le të kërkojë paqen dhe le të rendë pas saj.

¹²Sepse sytë e Zotit janë mbi të drejtët dhe veshët e tij dëgjojnë lutjet e tyre, por ai u kundërvihet atyre që bëjnë keq.

¹³E kush do t'ju bëjë keq nëse jepeni me zell pas së mirës?

¹⁴Por edhe nëse vuani për hir të drejtësisë, lum ju! Mos kini frikë nga kërcënimet e tyre dhe mos u tronditni.

¹⁵Nderoni në zemrat tuaja Zotin Krisht dhe jini gjithmonë gati për t'ju përgjigjur atyre që kërkojnë arsyen e shpresës që është në ju.

¹⁶Por bëjeni këtë me butësi, me druajtje ndaj Perëndisë dhe me ndërgjegje të pastër, në mënyrë që ata që flasin keq për jetën tuaj si besimtarë në Krishtin, të turpërohen për shpifjet.

¹⁷Është më mirë të vuani duke bërë të mirën, nëse ky është vullneti i Perëndisë, sesa duke bërë të keqen.

¹⁸Sepse edhe Krishti vuajti një herë e përgjithmonë për mëkatet tona, ai, i drejti për të padrejtët, për t'ju çuar te Perëndia. Ai vdiq me trup, por Shpirti i Shenjtë e ngjalli.

¹⁹Me anë të Shpirtit, ai shkoi dhe u predikoi edhe shpitrave që ishin në burg,

²⁰të cilët nuk iu bindën Perëndisë kur ai i priste me durim gjatë ditëve kur Noeu ndërtonte arkën. Në të hynë pak njerëz, vetëm tetë shpirta, që shpëtuan nëpërmjet ujit.

²¹Ky ujë është shëmbëllesa e sotme e pagëzimit që ju shpëton. Nuk ka të bëjë me pastrimin e papastërtive të trupit, por është një premtim që i bëhet me ndërgjegje të pastër Perëndisë. Pagëzimi ju shpëton nëpërmjet ngjalljes së Jezu Krishtit,

²²i cili u ngjit në qiell dhe rri në të djathtë të Perëndisë, ku sundon mbi engjëjt, pushtetet dhe fuqitë qiellore.

1 Pjetrit 4

Kujdestarë të mirë të hirit të Perëndisë

¹Meqenëse Krishti vuajti në trup, atëherë duhet që edhe ju të armatoseni me të njëjtën mendësi, sepse ai që vuan në trup pushon së mëkatuari.

²Që tani e tutje ta jetoni atë që ju ka mbetur nga jeta në trup jo sipas kënaqësive njerëzore, por sipas vullnetit të Perëndisë.

³Mjaft kohë keni humbur duke jetuar sipas dëshirave të paganëve, duke jetuar në fëlligështi, në kënaqësi, në dehje, në darka të shfrenuara, në të pira dhe në idhujtari të neveritshme.

⁴Tani atyre u duket çudi që ju nuk rendni më me ta në të njëjtin lumë poshtërsish dhe prandaj ju fyejnë.

⁵Ata do t'i japin llogari atij që është gati për të gjykuar të gjallët dhe të vdekurit.

⁶Për këtë arsye ungjilli iu shpall edhe të vdekurve, që të gjykohen sipas njerëzve në trup dhe të jetojnë sipas Perëndisë në shpirt.

⁷Fundi i të gjitha gjërave është afër! Bëhuni të urtë dhe rrini zgjuar për lutje.

⁸Para së gjithash, të keni dashuri të madhe për njëri-tjetrin, sepse dashuria mbulon shumë mëkate.

⁹Jini mikpritës për njëri-tjetrin pa murmuritur.

¹⁰Secili prej jush, si kujdestar i mirë i dhuntive të ndryshme të Perëndisë, ta përdorë dhuntinë e tij për t'u shërbyer të tjerëve.

11Kush predikon, le të predikojë fjalët e Perëndisë dhe kush shërben, le të shërbejë sipas fuqisë që i jep Perëndia, që Perëndia të përlevdohet në gjithçka nëpërmjet Jezu Krishtit, të cilit i përket lavdia dhe pushteti në shekuj të shekujve! Amen!

Vuajtja e të krishterëve

12Fort të dashur, mos u çuditni për sprovën e zjarrit nëpër të cilën po kaloni për t'u provuar, si të ishte diçka e jashtëzakonshme.

13Por gëzohuni që jeni pjesëtarë të vuajtjeve të Krishtit, që edhe kur të shfaqet lavdia e tij, të gëzoheni dhe të ngazëlloheni.

14Lum ju nëse ju tallin për shkak të emrit të Krishtit, sepse Shpirti i lavdisë dhe i Perëndisë prehet mbi ju.

15Askush nga ju të mos vuajë si vrasës, vjedhës, keqbërës apo pse përzihet në punët e të tjerëve.

16Nëse vuan si i krishterë, të mos ketë turp, por të përlevdojë Perëndinë për këtë emër.

17Erdhi koha që të fillojë gjykimi nga shtëpia e Perëndisë. Nëse fillon së pari me ne, si do të jetë fundi i atyre që nuk iu bindën ungjillit të Perëndisë?

18*Nëse i drejti shpëton me vështirësi, ç'do të ndodhë me të pafeun dhe mëkatarin?*

19Ata që vuajnë sipas vullnetit të Perëndisë, le të bëjnë të mirën dhe le t'ia besojnë plotësisht shpirtin Krijuesit besnik.

1 Pjetrit 5

Kujdesi për grigjën e Perëndisë

1U lutem pleqve tuaj, unë që jam plak bashkë me ta, si dëshmitar i vuajtjeve të Krishtit dhe pjesëtar i lavdisë që do të shfaqet:

2ruajeni grigjën e Perëndisë që ju është besuar dhe mbikqyreni jo me detyrim, por vullnetarisht sipas dëshirës së Perëndisë, as për përfitim, por me dëshirë.

³Mos u sillni si sundues mbi ata që ju janë besuar, por bëhuni shembull për grigjën

⁴dhe kur të shfaqet Kryebariu do të merrni kurorën e lavdisë që nuk vyshket.

⁵Po ashtu edhe ju të rinj nënshtrojuni të moshuarve. Të gjithë bashkë shërbejini njëri-tjetrit me përulësi, sepse *Perëndia u kundërvihet kryelartëve, ndërsa të përulurve u jep hir.*

⁶Përuluni nën dorën e fuqishme të Perëndisë, që ai t'ju lartësojë në kohën e duhur.

⁷Gjithë shqetësimet tuaja lëroni në dorë të tij dhe ai do të kujdeset për ju.

⁸Kini kujdes e rrini zgjuar! Kundërshtari juaj, djalli, sillet rrotull si luan i egërsuar duke kërkuar kë të përpijë.

⁹Kundërshtojeni duke qëndruar të fortë në besim. Duhet ta dini se të njëjtat vuajtje i heqin të gjithë vëllezërit tuaj nëpër botë.

¹⁰Perëndia i çdo hiri, që ju thirri për lavdinë e tij të amshuar përmes Krishtit Jezu, pasi të vuani për pak kohë, do t'ju përsosë, do t'ju forcojë, do t'ju mbështesë dhe do t'ju vendosë mbi themele të forta.

¹¹Atij i qoftë pushteti në shekuj të shekujve! Amen!

Përshtetjet e fundit

¹²Nëpërmjet Silvanit, të cilin e çmoj si vëllain tuaj besnik, ju shkrova shkurt për t'ju dëshmuar se ky është hiri i vërtetë i Perëndisë. Ju bëj thirrje të qëndroni në këtë hir!

¹³Ju përshtet kisha e Babilonisë, e zgjedhur si ju, dhe Marku, biri im.

¹⁴Përshtetni njëri-tjetrin me puthjen e dashurisë vëllazërore. Paqja qoftë me të gjithë ju që i përkisni Krishtit!

2 Pjetrit

2 Pjetrit 1

Përshëndetje

¹Unë, Simon Pjetri, shërbëtor dhe apostull i Jezu Krishtit, po ju shkruaj juve që nga drejtësia e Perëndisë tonë dhe e Shpëtimtarit Jezu Krisht keni marrë të njëjtin besim me ne:

²Hiri dhe paqja u shtofshin mbi ju me njohjen e Perëndisë dhe të Zotit tonë Jezu!

Thirrja dhe zgjedhja e krishterë

³Fuqia e tij hyjnore na dhuroi gjithçka që na nevojitet për jetën e përkushtuar ndaj Perëndisë, nëpërmjet njohjes së atij që na thirri në lavdinë dhe fuqinë e tij.

⁴Me to na u dhuruan premtimet shumë të mëdha e të çmueshme, që nëpërmjet tyre të bëheni pjesëtarë të natyrës hyjnore, duke shpëtuar nga prishja që sjellin kënaqësitë e botës.

⁵Prandaj bëni çdo përpjekje për t'i shtuar besimit tuaj virtytin, virtytit diturinë,

⁶diturisë vetëkontrollin, vetëkontrollit durimin, durimit përkushtimin ndaj Perëndisë,

⁷përkushtimit ndaj Perëndisë dashurinë vëllazërore dhe dashurisë vëllazërore dashurinë.

⁸Sepse nëse i keni të gjitha këto me shumicë, ato nuk do t'ju lejojnë të bëheni përtacë dhe të pafryt në njohjen e Zotit tonë Jezu Krisht.

⁹Kush nuk i ka këto, është i verbër e dritëshkurtër dhe ka harruar se është pastruar nga mëkatet e tij të vjetra.

¹⁰Prandaj, vëllezër, përpiquni ta forconi sa më shumë thirrjen dhe zgjedhjen tuaj nga Perëndia, sepse po t'i bëni këto gjëra, nuk do të bini kurrë.

11Kështu do t'ju hapet plotësisht hyrja për në mbretërinë e amshuar të Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht.

12Për këtë arsye do të vazhdoj t'jua kujtoj përherë këto gjëra, edhe pse i dini dhe jeni të palëkundur në këtë të vërtetë.

13Mendoj se është e drejtë t'ju mbaj zgjuar duke jua kujtuar ato për sa të jem në këtë jetë.

14Unë e di se do ta lë shpejt këtë trup, sikurse ma ka shfaqur Zoti ynë Jezu Krisht.

15Prandaj do të përpiqem që të mund t'i kujtoni të gjitha këto gjëra edhe pas largimit tim.

Lavdia e Krishtit dhe fjala profetike

16Ne nuk përdorëm përralla të thurura me mjeshtëri për t'ju shpallur fuqinë dhe ardhjen e Zotit tonë Jezu Krisht. Ne e kemi parë me sytë tanë madhësinë e tij.

17Ai mori nder e lavdi nga Perëndia Atë kur nga lavdia madhështore erdhi zëri që tha: «Ky është Biri im i dashur, me të cilin jam i kënaqur».

18Këtë zë që vinte nga qielli e dëgjua kur ishim me të në malin e shenjtë.

19Kështu jemi më të sigurt për fjalën profetike, të cilën bëni mirë ta keni si një pishtar që ndriçon në një vend të errët, derisa të agojë dita dhe ylli i mëngjesit të lindë në zemrat tuaja.

20Duhet të dini së pari se asnjë profeci e Shkrimit të shenjtë nuk shpjegohet sipas mendjes së gjithsecilit,

21pasi asnjë profeci nuk ka ardhur nga vullneti i njeriut, por njerëz të frymëzuar nga Shpirti i Shenjtë folën nga ana e Perëndisë.

2 Pjetrit 2

Profetët dhe mësuesit e rremë

(Jud 4-13)

¹Në popull ka pasur edhe profetë të rremë, ashtu si edhe mes jush do të ketë mësues të rremë. Ata do të fusin fshehurazi herezi që çojnë në shkatërrim dhe do të mohojnë edhe Zotin që i shpagoi nga mëkati. Kështu do të tërheqin mbi vete një shkatërrim të shpejtë.

²Shumë njerëz do të ndjekin fëlligështitë e tyre dhe për shkak të tyre udha e së vërtetës do të shahet.

³Nga lakmia për para, ata do t'ju mashtrojnë me fjalë të sajua. Por gjykimi i tyre, i vendosur që moti, nuk do të vonojë dhe shkatërrimi i tyre nuk do të dremisë.

⁴Perëndia nuk kurseu as engjëjt që mëkatuan, por i hodhi në humnerat e ferrit, ku ruhen të lidhur me pranga në errësirë për ditën e gjykimit.

⁵Ai nuk kurseu as botën e lashtë, po kur solli përmytjen mbi botën e të pafeve, shpëtoi vetëm Noeun, vetë i tetë, predikuesin e drejtësisë.

⁶Dënoi me shkatërrim edhe qytetet e Sodomës dhe Gomorrës, duke i bërë hi dhe i bëri shembull për ata që në të ardhmen do të jetonin pa besim.

⁷Por shpëtoi Lotin e drejtë, i cili vuante nga sjellja e fëlligësht e të pafeve.

⁸Ky i drejtë jetonte mes tyre dhe shpirti i tij i drejtë mudohej dita-ditës kur shikonte me sy dhe dëgjonte me veshë veprat e tyre të paudha.

⁹Zoti di t'i shpëtojë nga tundimi ata që i janë përkushtuar atij dhe di t'i ruajë të padrejtët që të ndëshkohen ditën e gjykimit,

¹⁰sidomos ata që shkojnë pas lakmive të epsheve trupore dhe përbuzin pushtetin e Perëndisë. Ata janë të paturpshëm, arrogantë dhe njerëz që nuk kanë frikë të fyejnë fuqitë e lavdishme qiellore,

¹¹ndërsa engjëjt, që janë më të mëdhenj për nga forca dhe pushteti nuk sjellin para Zotit gjykime fyese kundër tyre.

¹²Por ata janë pa mend, si kafshët që lindin për t'u kapur e për t'u therur. Ata flasin keq për gjërat që nuk i dinë dhe do të shkatërrohen po ashtu si kafshët;

¹³do të marrin shpagimin e padrejtësisë. Ata e kanë për kënaqësi kur e kalojnë ditën në shturje. Është njollë e turp që ata të marrin pjesë në darkat tuaja kur vazhdojnë ende të kënaqen në mashtrimet e tyre.

¹⁴Sytë i kanë plot dëshirë për të bërë tradhti bashkëshortore dhe nuk pushojnë së mëkatuari. Mashtrojnë shpirtrat e paqëndrueshëm, zemrën e kanë të stërvitur për lakmi dhe janë bij mallkimi.

¹⁵Ata e lanë udhën e drejtë dhe u mashtruan e shkuan pas udhës së Balaamit, birit të Bosorit, që donte të fitonte duke bërë padrejtësi.

¹⁶Por ai u ndëshkua për paudhësinë e tij, sepse kafsha pa gojë foli si njeri dhe e pengoi marrëzinë e profetit.

¹⁷Këta janë burime pa ujë dhe re që shtyhen nga era, për të cilët është ruajtur terri i errësirës.

¹⁸Me fjalë të fryra e të kota bëjnë për vete me anë të kënaqësive trupore dhe me anë të fëlligështive ata që sapo kishin shpëtuar prej atyre që jetojnë në mashtrim.

¹⁹U premtojnë liri kur ata vetë janë skllëvër të prishjes, sepse njeriu bëhet skllav i atij që e mposht.

²⁰Nëse ata që u larguan nga ndyrësitë e botës nëpërmjet njohjes së Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht ngatërrohen përsëri me këto gjëra dhe mposhten nga ato, atëherë gjendja e tyre e fundit bëhet më e keqe se e para.

²¹Do të ishte më mirë për ta të mos e kishin njohur udhën e drejtësisë, sesa pasi e njohën, ta braktisin urdhërimin e shenjtë që iu dha.

²²Këtu ndodh si te ajo fjala e urtë dhe e vërtetë: «*Qeni u kthye në të vjellat e veta*». dhe «*Dosa e larë u kthye të zhgërryhet sërish në llucë*».

2 Pjetrit 3

Premtimi i ardhjes së Zotit

¹Fort të dashur, kjo është tashmë letra e dytë që po ju shkruaj. Në të dyja po përpiqem t'ju zgjoj kujtesën, që me mendje të kthjellët

- ²të kujtoni fjalët që janë thënë më përpara nga profetët e shenjtë dhe urdhërimin e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë, që ju shpallën apostujt.
- ³Së pari, duhet të dini se në ditët e fundit do të vijnë përqeshës, që jetojnë sipas dëshirave të tyre. Ata do t'ju përqeshin
- ⁴dhe do t'ju thonë: «Ku është premtimi i ardhjes së Zotit? Të parët tanë vdiqën, por gjithçka mbeti si në fillim të krijimit».
- ⁵Ata harrojnë me dashje se qiejt, kohë më parë, u bënë me fjalën e Perëndisë. Po ashtu edhe toka, që u bë nga uji dhe nëpërmjet ujit.
- ⁶Po me ujë u shkatërrua bota e atëhershme, kur u bë përmytja.
- ⁷Ky qiell dhe kjo tokë ruhen nga e njëjta fjalë, për t'u shkatërruar me zjarr kur të vijë dita e gjykimit dhe e shkatërrimit të të pafeve.
- ⁸Edhe këtë gjë mos e harroni, fort të dashur, se për Zotin një ditë është si një mijë vjet dhe një mijë vjet janë si një ditë.
- ⁹Zoti nuk e vonon premtimin, siç mendojnë disa, por është i duruar me ju, sepse nuk dëshiron që ndokush të humbasë, por dëshiron që të gjithë të kthehen në pendim.
- ¹⁰Dita e Zotit do të vijë si vjedhësi. Atë ditë qiejt do të zhduken me krisma, elementet e natyrës do të shkrihen nga nxehtësia dhe toka e gjithçka që ajo mban do të digjen.
- ¹¹Nëse gjithçka do të tretet në këtë mënyrë, atëherë e kuptoni se duhet të keni një sjellje të shenjtë dhe të jeni të përkushtuar ndaj Perëndisë,
- ¹²duke pritur e duke u përpjekur ta afroni ardhjen e ditës së Perëndisë, në të cilën qiejtë do të treten me zjarr dhe elementet e natyrës do të shkrihen nga nxehtësia.
- ¹³Sipas premtimit të tij, ne presim qiej të rinj dhe tokë të re, ku banon drejtësia.

¹⁴Prandaj, fort të dashur, duke pritur këto, përpiquni të jeni para tij të panjollë, të patëmetë dhe në paqe.

¹⁵Durimin e Zotit çmojeni si mundësi për shpëtim, sikurse ju shkroi edhe vëllai ynë i dashur, Pali, sipas urtisë që i dha Perëndia.

¹⁶Në të gjitha letrat e tij ai shkruan për këto gjëra. Por në to ka disa pjesë të vështira për t'u kuptuar, që të paditurit e të paqëndrueshmit i shtrembërojnë. Ata bëjnë ashtu edhe me pjesë të tjera të Shkrimit të shenjtë, duke shkaktuar kështu humbjen e vetes së tyre.

¹⁷Ndërsa ju, fort të dashur, meqenëse i dini këto gjëra që më përpara, ruhuni që të mos bini në mashtrimin e të pabesëve dhe të humbisni sigurinë e besimit tuaj.

¹⁸Vazhdoni të përparoni në hirin dhe në njohjen e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë Jezu Krisht! Atij i qoftë lavdia, tani e përherë, deri në ditën e amshimit! Amen!

1 Gjonit

1 Gjonit 1

Fjala e jetës

¹Po ju shkruajmë për Fjalën e jetës që ishte nga fillimi, që e dëgjuam dhe e pamë me sytë tanë, që e soditëm dhe e prekëm me duart tona.

²Jeta u shfaq dhe ne e pamë. Prandaj dëshmojmë dhe ju shpallim jetën e amshuar, që ishte me Atin dhe na u shfaq neve.

³Po ju shpallim atë që pamë dhe dëgjuam, që edhe ju të keni bashkësi me ne, sepse bashkësia jonë është me Atin dhe me Birin e tij, Jezu Krishtin.

⁴Këto gjëra po i shkruajmë që gëzimi ynë të jetë i plotë.

Perëndia është dritë

⁵Ky është lajmi që dëgjuam prej tij dhe po jua njoftojmë juve: Perëndia është dritë dhe në të nuk ka kurrfarë errësire.

⁶Po të themi se kemi bashkësi me Perëndinë, por jetojmë në errësirë, gënjejmë dhe nuk veprojmë sipas së vërtetës.

⁷Por po të jetojmë në dritë, sikurse ai është në dritë, kemi bashkësi me njëritjetrin dhe gjaku i Jezuit, Birit të tij, na pastron nga çdo mëkat.

⁸Po të themi se nuk kemi mëkat, mashtrojmë veten dhe e vërteta nuk është në ne.

⁹Po të rrëfejme mëkatet tona, Perëndia që është besnik dhe i drejtë do të na i falë mëkatet dhe do të na pastrojë nga çdo padrejtësi.

¹⁰Po të themi se nuk kemi mëkatuar, e bëjmë Perëndinë gënjeshtar dhe fjala e tij nuk është në ne.

1 Gjonit 2

Krishti, mbrojtësi ynë

¹Bijtë e mi, këto gjëra jua shkruaj që të mos mëkatoni. Por edhe nëse dikush mëkaton, mbrojtës tek Ati kemi Jezu Krishtin, të drejtin.

²Ai u flijua për mëkatet tona, dhe jo vetëm për mëkatet tona, por edhe për mëkatet e gjithë botës.

³Nëse zbatojmë urdhërimet e tij, atëherë e dimë se e kemi njohur atë.

⁴Ai që thotë: «Unë e kam njohur Perëndinë», por nuk zbaton urdhërimet e tij, është gënjeshtar dhe e vërteta nuk është në të.

⁵Por tek ai që e zbaton fjalën e tij, dashuria e Perëndisë është me të vërtetë e përsosur. Kështu mund ta dimë se jemi në Perëndinë.

⁶Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë në të njëjtën udhë nëpër të cilën eci Jezu Krishti.

Urdhërimi i ri

⁷Fort të dashur, nuk po ju shkruaj një urdhërim të ri, por një urdhërim të vjetër, të cilin e kishit që nga fillimi. Urdhërimi i vjetër është fjala që dëgjuat.

⁸Megjithatë, po ju shkruaj një urdhërim të ri, që është i vërtetë për Krishtin dhe për ju, se errësira po shkon dhe tashmë po ndrin drita e vërtetë.

⁹Ai që thotë se është në dritë, por urren vëllanë e vet, ai është ende në errësirë.

¹⁰Ai që do vëllanë e vet, qëndron në dritë dhe në të nuk ka asnjë shkak që pengon të tjerët në besim.

¹¹Por ai që urren vëllanë e vet, është në errësirë. Ai ecën në errësirë dhe nuk sheh ku shkon, sepse errësira ia ka verbuar sytë.

¹²Po ju shkruaj, o bij, se mëkatet tuaja u falën me anë të emrit të tij.

¹³Po ju shkruaj, o etër, se e keni njohur atë që është që nga fillimi. Po ju shkruaj, o të rinj, se e keni mundur të ligun.

¹⁴Ju shkrova, o bij, se e keni njohur Atin. Ju shkrova, o etër, se e keni njohur atë që është që nga fillimi. Ju shkrova, o të rinj, se jeni të fortë; fjala e Perëndisë banon në ju dhe e keni mundur të ligun.

¹⁵Mos e doni botën dhe as gjërat e saj. Nëse dikush e do botën, dashuria e Atit nuk është në të.

¹⁶Gjithçka që është në botë, epsheet trupore, lakmia e syve dhe mburrja për gjërat e kësaj jete, nuk janë nga Ati, por nga bota.

¹⁷Bota me gjithë kënaqësitë e saj shkojnë, por ai që bën vullnetin e Perëndisë mbetet në amshim.

Antikrishti

¹⁸Bijtë e mi, po vjen ora e fundit! Siç keni dëgjuar, antikrishti po vjen. Tani ka shumë antikrishtë dhe nga kjo e dimë se po vjen ora e fundit.

¹⁹Nga ne dolën, por nuk ishin nga tanët. Po të ishin nga tanët, do të kishin qëndruar me ne, por ikën prej nesh që të duket qartë se të gjithë ata nuk janë nga tanët.

²⁰Ju jeni vajosur nga Shpirti i Shenjtë, prandaj të gjithë e dini të vërtetën.

²¹Nuk ju shkrova ngaqë nuk e njihni të vërtetën, por sepse e njihni dhe e dini se asnjë gënjeshtër nuk vjen nga e vërteta.

²²Kush është gënjeshtari, pra? A nuk është ai që mohon se Jezui është Krishti? Ai është antikrishti, ai që mohon Atin dhe Birin.

²³Ai që mohon Birin, nuk e ka as Atin. Ai që e rrëfen Birin, e ka edhe Atin.

²⁴Le të qëndrojmë në ju çfarë dëgjuat që nga fillimi. Po të qëndrojmë në ju çfarë dëgjuat që nga fillimi, atëherë edhe ju do të qëndroni në Birin dhe në Atin.

²⁵Dhe ky është premtimi që na ka bërë ai: jeta e amshuar.

²⁶Këto gjëra jua shkrova për shkak të atyre që kërkojnë t'ju mashtrojnë.

²⁷Sa për ju, vajosja që morët prej Krishtit qëndron në ju dhe nuk ka nevojë t'ju mësojë kush. Vajosja i tij ju mëson për gjithçka. Krishti është i vërtetë dhe nuk është i gënjeshtërt. Prandaj qëndroni në të ashtu siç ju mësoi.

Bij të Perëndisë

²⁸Dhe tani, bijtë e mi, qëndroni në të, që kur ai të shfaqet në ardhjen e tij, të kemi siguri të plotë dhe të mos turpërohemi para tij.

²⁹Përderisa e dini që Krishti është i drejtë atëherë duhet të dini edhe se kushdo që vepron me drejtësi ka lindur prej tij.

1 Gjonit 3

¹Shikoni ç'dashuri të madhe na ka dhënë Ati: të quhemi bij të Perëndisë. Dhe me të vërtetë jemi, prandaj bota nuk na njeh sepse nuk e ka njohur as atë.

²Fort të dashur, tani jemi bij të Perëndisë dhe nuk na është shfaqur ende se çfarë do të jemi, por dimë që kur të shfaqet Krishti, do të jemi të ngjashëm me të, sepse do ta shohim ashtu siç është.

³Dhe kush ka këtë shpresë tek ai, bëhet i pastër, sikurse është i pastër ai.

⁴Kush bën mëkat, shkel ligjin e Moisiut, sepse mëkati është shkelja e këtij ligji.

⁵Ju e dini se Jezu Krishti u shfaq për të marrë mbi vete mëkatet dhe në të nuk ka mëkat.

⁶Kush qëndron në të, nuk mëkaton. Kush mëkaton, nuk e ka parë dhe nuk e ka njohur atë.

⁷Bijtë e mi, të mos ju mashtrojë askush! Ai që bën drejtësinë është i drejtë, sikurse është i drejtë Jezu Krishti.

⁸Ai që bën mëkat është nga djalli, sepse djalli mëkatoi që nga fillimi. Prandaj u shfaq Biri i Perëndisë: për të shkatërruar veprat e djallit.

⁹Kush ka lindur nga Perëndia, nuk bën mëkat, sepse fara e jetës së Perëndisë qëndron në të dhe nuk mund të mëkatojë, meqenëse ka lindur nga Perëndia.

¹⁰Ja nga dallohen qartë bijtë e Perëndisë nga bijtë e djallit: kush nuk bën atë që është e drejtë dhe nuk do vëllanë e vet, nuk është nga Perëndia.

Duajeni njëri-tjetrin

- 11**Kjo është porosia që keni dëgjuar që nga fillimi: ta duam njëri-tjetrin,
- 12**jo si Kaini, që ishte nga i ligu dhe vrau vëllanë e vet. Dhe përse e vrau? Ngaqë veprat e tij ishin të liga, ndërsa veprat e vëllait të tij ishin të drejta.
- 13**Mos u habitni, vëllezër, nëse bota ju urren!
- 14**Ne e dimë se kemi kaluar nga vdekja në jetë, sepse i duam vëllezërit. Ai që nuk ka dashuri mbetet në vdekje.
- 15**Kush urren vëllanë është njeri-vrasës dhe ju e dini se asnjë njeri-vrasës nuk ka jetë të amshuar.
- 16**Ja si e njohëm dashurinë: Jezu Krishti dha jetën e tij për ne, prandaj edhe ne duhet të japim jetën për vëllezërit tanë.
- 17**Nëse dikush që ka të mirat e kësaj bote shikon vëllanë e vet në nevojë, por e ngurtëson zemrën ndaj tij, si mund të qëndrojë në të dashuria e Perëndisë?
- 18**Bijtë e mi, të mos duam me fjalë a me gojë, por me vepra dhe me të vërtetë.

Siguri para Perëndisë

- 19**Ja si do ta dimë se jemi nga e vërteta dhe zemra jonë do të ketë siguri para Perëndisë:
- 20**edhe nëse zemra na padit, Perëndia është më i madh se zemra jonë dhe njeh gjithçka.
- 21**Fort të dashur, nëse zemra jonë nuk na dënon, kemi siguri para Perëndisë
- 22**dhe do të marrim prej tij ç'të kërkojmë, sepse zbatojmë urdhërimet e tij dhe bëjmë gjërat që i pëlqejnë atij.
- 23**Urdhërimi i tij është t'i besojmë emrit të Birit të tij Jezu Krisht dhe të duam njëri-tjetrin siç na urdhëroi ai.
- 24**Ai që zbaton urdhërimet e tij qëndron në Perëndinë dhe Perëndia në të. Nga kjo gjë ne dimë se Perëndia qëndron në ne: nga Shpirti i Shenjtë që na dha.

1 Gjonit 4

Shpirti i Perëndisë dhe shpirti i antikrishtit

¹Fort të dashur, mos i besoni çdo shpirti, por vëroni në provë shpirtrat për të parë nëse janë nga Perëndia ose jo, sepse në botë kanë dalë shumë profetë të rremë.

²Shpirtin e Perëndisë do ta njihni nga kjo gjë: çdo shpirt që rrëfen se Jezu Krishti ka ardhur me trup njerëzor, është nga Perëndia.

³Çdo shpirt që nuk e rrëfen Jezuin, nuk është nga Perëndia. Ky është shpirti i antikrishtit, për të cilin keni dëgjuar se po vjen dhe, madje, tashmë ai është në botë.

⁴Por ju, bijtë e mi, jeni nga Perëndia dhe i keni mundur ata, sepse Shpirti që është në ju është më i madh se ai që është në botë.

⁵Ata janë nga bota, prandaj flasin me gjuhën e botës dhe bota i dëgjon.

⁶Ndërsa ne jemi nga Perëndia. Ai që njeh Perëndinë, na dëgjon. Ai që nuk është nga Perëndia, nuk na dëgjon. Nga kjo gjë do ta dallojmë Shpirtin e së vërtetës nga shpirti i mashtrimit.

Perëndia është dashuri

⁷Fort të dashur, le ta duam njëri-tjetrin, sepse dashuria është nga Perëndia. Kush ka dashuri, ka lindur nga Perëndia dhe e njeh Perëndinë.

⁸Ai që nuk ka dashuri, nuk e ka njohur Perëndinë, sepse Perëndia është dashuri.

⁹Ja si është shfaqur dashuria e Perëndisë në ne: Ai dërgoi në botë Birin e tij të vetëmlindur që ne të jetojmë nëpërmjet tij.

¹⁰Këtu qëndron dashuria: nuk e deshëm ne Perëndinë, por na deshi ai dhe dërgoi Birin e tij si flijim për të shlyer mëkatet tona.

¹¹Fort të dashur, meqenëse Perëndia na deshi në këtë mënyrë, atëherë edhe ne duhet ta duam njëri-tjetrin.

¹²Askush nuk e ka parë ndonjëherë Perëndinë. Po ta duam njëri-tjetrin, Perëndia qëndron në ne dhe dashuria e tij është e përsosur në ne.

¹³Ja si e dimë se ne qëndrojmë në të dhe ai qëndron në ne: ai na ka dhënë nga Shpirti i tij.

¹⁴Ne kemi parë dhe dëshmojmë se Ati e dërgoi Birin e tij si shpëtimtarin e botës.

¹⁵Nëse dikush rrëfen se Jezui është Biri i Perëndisë, Perëndia qëndron në të dhe ai në Perëndinë.

¹⁶Ne e kemi njohur dhe i kemi besuar dashurisë që Perëndia ka për ne. Perëndia është dashuri. Ai që qëndron në dashuri, qëndron në Perëndinë dhe Perëndia qëndron në të.

¹⁷Dashuria është e përsosur në ne kur nuk kemi frikë për ditën e gjykimit, sepse në këtë botë ne jetojmë sikurse ai.

¹⁸Në dashuri nuk ka frikë, madje, dashuria e përsosur e dëbon frikën. Frika ka të bëjë me ndëshkimin dhe ai që ka frikë, nuk është i përsosur në dashuri.

¹⁹Ne kemi dashuri, sepse Perëndia na deshi i pari.

²⁰Po të thotë ndonjë: «Unë e dua Perëndinë», por urren vëllanë e vet, ai është gënjeshtar. Në fakt kush nuk do vëllanë të cilin e sheh, nuk mund të dojë as Perëndinë, të cilin nuk e ka parë.

²¹Këtë urdhërim kemi prej tij: kush e do Perëndinë, të dojë edhe vëllanë e vet.

1 Gjonit 5

Besimi është fitorja mbi botën

¹Kush beson se Jezui është Krishti, ka lindur prej Perëndisë dhe kush e do babanë, do edhe fëmijët e tij.

²Ja si e dimë se i duam bijtë e Perëndisë: kur duam Perëndinë dhe zbatojmë urdhërimet e tij.

³Dashuria e Perëndisë është të zbatojmë urdhërimet e tij dhe urdhërimet e tij nuk janë të rënda,

⁴sepse kush ka lindur prej Perëndisë e mund botën dhe fitorja që mundi botën është besimi ynë.

⁵Kush e mund botën? Vetëm ai që beson se Jezui është Biri i Perëndisë.

Dëshmia për Birin

⁶Jezu Krishti është ai që erdhi nëpërmjet ujit të pagëzimit të tij dhe nëpërmjet gjakut të vdekjes së tij në kryq, jo vetëm me ujë, por me ujë e me gjak. Ai që dëshmon është Shpirti i Shenjtë dhe ai është e vërteta.

⁷Tre janë ata që dëshmojnë:

⁸Shpirti i Shenjtë, uji e gjaku, dhe që të tre japin të njëjtën dëshmi.

⁹Ne pranojmë dëshminë e njerëzve, por dëshmia e Perëndisë është më e madhe dhe ajo është dëshmia që dha për Birin e tij.

¹⁰Ai që beson në Birin e Perëndisë e ka këtë dëshmi. Ai që nuk beson në Perëndinë, e ka bërë atë gënjeshtar, pasi nuk i ka besuar dëshmisë që Perëndia dha për Birin e vet.

¹¹Dhe dëshmia është kjo: Perëndia na dha jetën e amshuar dhe kjo jetë është në Birin e tij.

¹²Ai që ka Birin, ka jetën. Ai që nuk e ka Birin e Perëndisë, nuk e ka as jetën.

Jeta e amshuar

¹³Këto gjëra jua shkrova juve që besoni në emrin e Birit të Perëndisë, në mënyrë që ta dini se keni jetën e amshuar.

¹⁴Kjo është siguria që kemi para Perëndisë: nëse i kërkojmë diçka sipas vullnetit të tij, ai na dëgjon.

¹⁵Meqenëse e dimë se ai i dëgjon kërkesat tona, atëherë e dimë edhe se do të na plotësohen.

¹⁶Nëse dikush shikon vëllanë e vet të bëjë mëkat që nuk të çon në vdekje, le t'i lutet Perëndisë dhe ai do t'i japë jetë. Këtë e them për ata që nuk bëjnë mëkate që të çojnë në vdekje. Ka edhe mëkat që të çon në vdekje, por nuk ju them të luteni për këtë mëkat.

¹⁷Çdo padrejtësi është mëkat, por ka edhe mëkate që nuk të çojnë në vdekje.

¹⁸E dimë se kush ka lindur nga Perëndia nuk mëkaton sepse atë e ruan Biri i Perëndisë dhe i ligu nuk mund ta prekë.

¹⁹Ne e dimë se jemi prej Perëndisë dhe se e gjithë bota dergjet nën pushtetin e të ligut.

²⁰Dimë edhe se Biri i Perëndisë erdhi e na dha dijen për të njohur Perëndinë e vërtetë. Ne jemi të bashkuar me Perëndinë e vërtetë përmes Birit të tij Jezu Krisht. Ky është Perëndia i vërtetë dhe jeta e amshuar.

²¹Bijtë e mi, ruani veten nga idhujt.

2 Gjonit

2 Gjonit 1

Përshëndetje

¹Unë, plaku, po i shkruaj zonjës së zgjedhur dhe bijve të saj, që i dua me të vërtetë dhe jo vetëm unë, por edhe të gjithë ata që kanë njohur të vërtetën.

²Ju duam për hir të së vërtetës që qëndron në ne dhe që do të jetë me ne në amshim.

³Hiri, mëshira e paqja, që vijnë prej Perëndisë Atë dhe prej Jezu Krishtit, Birit të tij, qofshin me ne, në të vërtetë dhe në dashuri.

E vërteta dhe dashuria

⁴U gëzova pa masë që gjeta disa nga bijtë e tu duke jetuar në të vërtetën sipas urdhërimit që morëm nga Ati.

⁵Dhe tani të lutem ty, o zonjë, jo sikur po të shkruaj një urdhërim të ri, por urdhërimin që kishim që nga fillimi: ta duam njëri-tjetrin.

⁶Kjo është dashuria: të jetojmë sipas urdhërimeve të tij. Sikurse e keni dëgjuar që nga fillimi, urdhërimi është ky: jetoni në dashuri.

⁷Në botë kanë dalë shumë mashtrues, që nuk rrëfejnë se Jezu Krishti erdhi me trup njerëzor. Kush thotë kështu, është mashtruesi dhe antikrishti.

⁸Kini kujdes veten tuaj, që të mos humbisni frytin e punës sonë, por të merrni shpërblimin e plotë.

⁹Kush del nga mësimi i Krishtit dhe nuk qëndron në të, nuk ka Perëndi. Ai që qëndron në mësimin e Krishtit, ka edhe Atin, edhe Birin.

¹⁰Nëse dikush vjen te ju dhe nuk sjell këtë mësim, mos e pranoni në shtëpi dhe mos e përshëndetni.

¹¹Kush e përshëndet atë, bëhet pjestar në veprat e tij të liga.

Përshëndetjet e fundit

¹²Megjithëse kisha shumë gjëra për t'ju shkruar, nuk doja ta bëja me letër dhe bojë, por shpresoj të vij te ju dhe t'ju flas gojarisht, në mënyrë që gëzimi ynë të jetë i plotë.

¹³Të përshëndesin bijtë e motrës sate të zgjedhur.

3 Gjonit

3 Gjonit 1

Përshëndetje

- ¹Unë, plaku, po i shkruaj Gajit të dashur, që e dua me të vërtetë.
- ²Fort i dashur, uroj që gjithçka të shkojë mirë dhe të gëzosh shëndet, sikurse je mirë shpirtërisht.
- ³U gëzova pa masë kur erdhën disa vëllezër e dëshmuan për besnikërinë tënde ndaj së vërtetës dhe sesi jeton ti në të.
- ⁴Nuk kam gëzim më të madh sesa kur dëgjoj që bijtë e mi jetojnë në të vërtetën.

Bashkëpunimi dhe kundërshtimi

- ⁵Fort i dashur, ti vepron si besimtar i vërtetë në gjithçka që bën për vëllezërit, madje edhe për të huajt.
- ⁶Ata dëshmuan para kishës për dashurinë tënde. Do të bëje mirë t'i ndihmoje ta vazhdojnë udhëtimin në mënyrë të denjë për Perëndinë.
- ⁷Ata kanë dalë për t'i shërbyer emrit të Krishtit, duke mos pranuar asgjë nga paganët.
- ⁸Ndërsa ne e kemi për detyrë të përkrahim njerëz të tillë, që të bëhemi kështu bashkëpunëtorë të së vërtetës.
- ⁹I shkrova një letër kishës, por Diotrefi, të cilit i pëlqen të jetë i pari i tyre, nuk na pranoi.
- ¹⁰Prandaj, kur të vij, do t'ia kujtoj veprat që bën dhe fjalët e këqija që thotë për ne. Si të mos mjaftohet me kaq, ai jo vetëm që vetë nuk i pranon vëllezërit, por pengon edhe ata që duan t'i pranojnë dhe madje i përjashton nga kisha.
- ¹¹Fort i dashur, mos ndiq të keqen, por të mirën. Kush bën të mirën, është nga Perëndia. Kush bën të keqen, nuk e ka parë Perëndinë.

¹²Për Dhimitrin dëshmojnë mirë të gjithë, madje edhe vetë e vërteta. Dëshmojmë edhe ne për të dhe ti e di se dëshmia jonë është e vërtetë.

Përshtëndetjet e fundit

¹³Kam shumë gjëra për të të shkruar, por nuk dua t'i shkruaj me bojë e penë.

¹⁴Shpresoj të të shoh së shpejti dhe të flasim gojarisht.

¹⁵Paqja qoftë me ty! Të përshtëndesin miqtë. Përshtëndeti miqtë një nga një.

Juda

Juda 1

Përshëndetje

¹Unë Juda, shërbëtor i Jezu Krishtit dhe vëlla i Jakobit, po ju shkruaj juve, të thirrurve në besim, të dashur nga Perëndia Atë dhe të mbrojtur nga Jezu Krishti:

²Mëshira, paqja dhe dashuria u shtoftë ndër ju!

Gjykimi i mësuesve të rremë

(2Pjt 2.1-17)

³Fort të dashurit e mi, kisha një dëshirë të madhe t'ju shkruaj për shpëtimin tonë të përbashkët. Tani është e nevojshme t'ju shkruaj e t'ju nxis të luftoni për besimin që Perëndia ua dha besimtarëve të krishterë njëherë e përgjithmonë.

⁴Mes jush kanë hyrë fshehurazi disa njerëz që janë caktuar që moti për këtë dënim. Ata janë të pafe, që e kthejnë hirin e Perëndisë në fëlligështi dhe mohojnë Jezu Krishtin, të vetmin sundues dhe Zot tonin.

⁵Ndonëse i dini të gjitha, dua t'ju kujtoj se Zoti, si e shpëtoi popullin e tij njëherë e përgjithmonë nga toka e Egjiptit, më pas shkatërroi ata që nuk besonin.

⁶Engjëjt që nuk e ruajtën gjendjen e parë dhe lanë banesën e tyre i ka ruajtur në errësirë me pranga të përjetshme për gjykimin e ditës së madhe.

⁷Kujtoni Sodomën e Gomorrën dhe qytetet përreth, që u dhanë pas kurvërisë dhe epsheve të tjera. Ato mbeten shembull i atyre që gjykohen në zjarr të amshuar.

⁸Po ashtu edhe këta ëndërrues ndotin trupin, përbuzin pushtetin e Perëndisë dhe fyejnë qeniet e lavdishme qiellore.

⁹Kur debatonte me djallin për trupin e Moisiut, kryeengjëlli Mikael nuk guxoi të shprehte ndonjë gjykim fyes kundër tij, por i tha vetëm: «Zoti të gjykoftë! ».

¹⁰Ndërsa këta flasin keq për gjëra që nuk i dinë dhe si shtazë pa mend shkatërrojnë veten në gjërat që i njohin prej natyre.

¹¹Mjerë ata, se kanë marrë udhën e Kainit dhe nga etja për fitim janë dhënë pas mashtrimit të Balaamit dhe u shkatërrouan sepse ngritën krye si Koreu!

¹²Këta njerëz janë njolla në darkat tuaja të dashurisë vëllazërore, që hanë e pinë pa pikë turpi dhe kujdesen vetëm për veten e tyre. Janë si re pa ujë që i vërdallos era, si drurë vjeshte pa fruta, dy herë të thara dhe të shkulura nga rrënjët,

¹³si dallgë deti të tërbuara që shkumëzojnë turpëritë e tyre dhe si yje të shkëputura e endacake, për të cilat është ruajtur terri i errësirës së amshuar.

¹⁴Për këta ka profetizuar edhe Enoku, i shtati pas Adamit, dhe ka thënë: «Ja ku erdhi Zoti me dhjetëra mijëra engjëj,

¹⁵për t'i gjykuar të gjithë dhe për të ndëshkuar të gjithë të pafetë për të gjitha veprat e liga që kanë bërë dhe për të gjitha fjalët fyese që thanë mëkatarët e pafe kundër tij».

¹⁶Këta janë njerëz që murmurisin dhe ankohen për gjithçka. Ata jetojnë sipas dëshirave të tyre, goja e tyre flet fjalë krenarie dhe njerëzve u thurin lajka për përfitim.

Paralajmërimet dhe këshilla

¹⁷Ndërsa ju fort të dashur, kujtoni fjalët që ju kanë thënë më parë apostujt e Zotit tonë Jezu Krisht:

¹⁸«Në kohët e fundit do të ketë përqeshës që do të jetojnë sipas dëshirave të tyre të shthurura».

¹⁹Këta janë ata që shkaktojnë përçarje, janë njerëz shqisorë dhe nuk e kanë Shpirtin e Perëndisë.

²⁰Ndërsa ju, fort të dashurit e mi, ndërtojeni veten me besimin tuaj shumë të shenjtë dhe lutuni me fuqinë e Shpirtit të Shenjtë.

²¹Qëndroni në dashurinë e Perëndisë, duke pritur mëshirën e Zotit tonë Jezu Krisht për jetën e amshuar.

²²Kini mëshirë për ata që janë me dy mendje.

²³Disa shpëtojini, duke i rrëmbyer prej zjarrit; të tjerët t'i mëshironi me druajtje, duke urryer edhe rrobën e tyre të ndotur nga epshet e trupit.

Bekimi

²⁴Atij që mund t'ju ruajë për të mos rënë në mëkat dhe që mund t'ju paraqesë pa të meta e plot gëzim para lavdisë së tij,

²⁵të vetmit Perëndi, Shpëtimtarit tonë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë, atij i qofshin lavdia, madhështia, fuqia dhe pushteti që përpara shekujve, tani dhe për të gjithë shekujt! Amen!

Zbulesa

Zbulesa 1

Hyrja

¹Kjo është zbulesa e Jezu Krishtit, që Perëndia ia dha për t'u treguar shërbëtorëve të tij ato që duhet të ndodhin së shpejti. Jezui ia bëri të njohura shërbëtorit të tij Gjon duke i dërguar engjëllin e tij.

²Gjoni dëshmoi gjithçka që pa: fjalën e Perëndisë dhe dëshminë e Jezu Krishtit.

³Lum ai që i lexon dhe lum ata që i dëgjojnë fjalët e kësaj profecie e i zbatojnë ato që janë shkruar në të, sepse koha e përmbushjes së tyre po afron.

Përshëndetje

⁴Gjoni u shkruan shtatë kishave që ndodhen në Azi: qoftë me ju hiri dhe paqja nga Perëndia, që është, që ishte dhe që po vjen; nga shtatë shpirtrat që janë para fronit të tij

⁵dhe nga Jezu Krishti, dëshmitari, besniku, i pari i ngjallur prej të vdekurve dhe prijësi i mbretërve të tokës. Ai na deshi, na çliroi nga mëkatet tona me gjakun e tij

⁶dhe na bëri mbretëri priftërinjsh të Perëndisë dhe Atit. Atij i qoftë lavdia dhe pushteti në shekuj të shekujve! Amen!

⁷Ja, ai vjen me retë! Të gjithë do ta shohin, edhe ata që e shpuan me heshtë. Gjithë fiset e dheut do të vajtojnë për të. Po, amen!

⁸«Unë jam Alfa dhe Omega. » - thotë Zoti Perëndi, i gjithëpushtetshmi, ai që është, që ishte dhe që po vjen.

Jezu Krishti i shfaqet Gjonit

⁹Unë Gjoni, vëllai juaj, që në Jezuin ndaj me ju pikëllimin, pritjen e mbretërisë dhe qëndresën, isha në ishullin që quhet Patmos për shkak të fjalës së Perëndisë dhe të dëshmisë për Jezu Krishtin.

¹⁰Ditën e Zotit, i rrëmbyer nga Shpirti i Shenjtë, dëgjova pas meje një zë të fortë si trumbetë,

¹¹që tha: «Atë që shikon, shkruaje në një libër dhe dërgojua shtatë kishave: në Efes, në Smirnë, në Pergam, në Tiatirë, në Sardë, në Filadelfi dhe në Laodice».

¹²U ktheva për të parë zërin që po më fliste. Atëherë pashë shtatë shandanë të artë

¹³dhe në mes të shandanëve pashë dikë që ngjante me bir njeriu, të veshur me rrobë të gjatë dhe me brez të artë rreth kraharorit.

¹⁴Koka dhe flokët e tij ishin të bardhë pors i leshi i bardhë dhe si dëbora, ndërsa sytë e tij si flakë zjarri.

¹⁵Këmbët e tij ngjanin me bronz të kulluar të pastruar në furrë, ndërsa zëri i tij si ushëtima e ujërave të detit.

¹⁶Në dorën e djathtë mbante shtatë yje, ndërsa nga goja i dilte një shpatë e mprehtë me dy tehe. Fytyra e tij ishte si dielli kur ndriçon me gjithë forcën e tij.

¹⁷Kur e pashë, rashë si i vdekur para këmbëve të tij. Ai vuri dorën e djathtë mbi mua e më tha: «Mos ki frikë! Unë jam i pari dhe i fundit.

¹⁸Unë jam ai që jeton. Isha i vdekur por ja ku jam i gjallë në shekuj të shekujve. Unë kam çelësat e vdekjes dhe të ferrit.

¹⁹Shkruaj, pra, gjërat që pe: ato që po ndodhin dhe ato që do të ndodhin më vonë.

²⁰Ja e fshehta e shtatë yjeve që pe në dorën time të djathtë dhe e shtatë shandanëve të artë: shtatë yjet janë engjëjt e shtatë kishave, ndërsa shtatë shandanët janë shtatë kishat. »

Zbulesa 2

Lajmi për kishën e Efesit

¹«Engjëllit të kishës në Efes shkruaji: Kështu thotë ai që mban shtatë yjet në dorën e tij të djathtë, ai që ecën mes shtatë shandanëve të artë:

²I njoh veprat e tua, mundimin dhe durimin tënd. Di edhe se nuk i duron të këqijtë dhe i vure në provë ata që e quajnë veten apostuj, por që në të vërtetë nuk janë dhe që të dolën gënjeshtarë.

³Ke bërë durim, ke vuajtur për emrin tim dhe nuk je lodhur.

⁴Por, kam diçka kundër teje. Dashurinë tënde të parë e harrove.

⁵Kujtohu, pra, sa poshtë ke rënë, pendohu dhe bëj veprat e para. Nëse nuk pendohesh, do të vij dhe do ta heq shandanin tënd nga vendi.

⁶Por ti ke këtë të mirë, se i urren veprat e nikolaitëve, që edhe unë i urrej.

⁷Kush ka veshë, le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë: atij që fiton, do t'i jap të hajë nga pema e jetës, që është në parajsën e Perëndisë. »

Lajmi për kishën e Smirnës

⁸«Engjëllit të kishës në Smirnë shkruaji: Kështu thotë i pari dhe i fundit, që vdiq, por u kthye në jetë:

⁹E njoh pikëllimin dhe varfërinë tënde, por je i pasur. I di edhe fyerjet që thonë kundër teje ata që hiqen se janë judenj e që në të vërtetë nuk janë, por janë sinagogë e Satanit.

¹⁰Mos ki frikë nga ato që do të vuash! Ja, djalli do të hedhë disa prej jush në burg, që të viheni në provë dhe për dhjetë ditë do të keni pikëllim. Qëndro besnik deri në vdekje dhe do të të jap kurorën e jetës.

¹¹Kush ka veshë, le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë: ai që fiton nuk do të preket nga vdekja e dytë. »

Lajmi për kishën e Pergamit

¹²«Engjëllit të kishës në Pergam shkruaji: Kështu thotë ai që ka shpatën e mprehtë me dy tehe:

¹³E di ku banon, atje ku është froni i Satanit. E ke ruajtur emrin tim dhe nuk e ke mohuar besimin në mua edhe gjatë ditëve të Antipës dëshmitarit tim besnik, që u vra mes jush atje ku banon Satani.

¹⁴Por kam disa gjëra kundër teje. Ke aty disa që ndjekin mësimin e Balaamit, që e mësonte Balakun t'i shtynte në mëkat bijtë e Izraelit, t'i bënte të hanin flijime idhujsh dhe të jepeshin pas kurvërisë.

¹⁵Ke edhe nga ata që ndjekin mësimin e nikolaitëve.

¹⁶Pendohu, pra! Përndryshe do të vij së shpejti dhe do t'i luftoj me shpatën e gojës time.

¹⁷Kush ka veshë le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë: atij që fiton do t'i jap nga mana e fshehur. Do t'i jap edhe një gur të bardhë, ku do të jetë shkruar një emër i ri që askush nuk e di, përveç atij që e merr. »

Lajmi për kishën e Tiatirës

¹⁸«Engjëllit të kishës në Tiatirë shkruajti: Kështu thotë Biri i Perëndisë, ai që i ka sytë si flakë zjarri dhe këmbët e të cilit ngjajnë me bronz të kulluar:

¹⁹I njoh veprat e tua, dashurinë, besimin, shërbimin dhe durimin tënd. Di edhe që veprat e tua të fundit janë më të shumta se të parat.

²⁰Por kam diçka kundër teje. Ti lejon Jezabelën, një grua që e quan veten profeteshë, të mësojë dhe të mashtrojë shërbëtorët e mi, duke i shtyrë të jepen pas kurvërisë dhe të hanë flijime idhujsh.

²¹I dhashë kohë të pendohet, por ajo nuk dëshiron të heqë dorë nga kurvëria e saj.

²²Ja, unë do ta bëj të zërë shtratin dhe ata që bëjnë tradhti bashkëshortore me të do të kenë vuajtje të mëdha nëse nuk pendohen për ato që bëjnë.

²³Bijtë e saj do t'i ndëshkoj me vdekje dhe le ta marrin vesh të gjitha kishat se unë jam ai që shqyrton mendimet dhe dëshirat. Secilit prej jush do t'i jap sipas veprave të tij.

²⁴Ju të tjerëve në Tiatirë, që nuk i ndiqni mësimet e saj dhe nuk i njihni ato që i quajnë ‘thellësitë e Satanit’, nuk do t’ju vë barrë tjetër,

²⁵por mbani fort ato që keni, derisa të kthehem unë.

²⁶Atij që fiton dhe bën deri në fund veprat e mia, do t’i jap pushtet mbi kombet,

²⁷të cilat ai do t’i udhëheqë me skeptër të hekurt dhe do t’i thyejë si enë balte,

²⁸ashtu siç e mora edhe unë pushtetin nga Ati im. Atij do t’i jap edhe yllin e mëngjesit.

²⁹Kush ka veshë le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë. »

Zbulesa 3

Lajmi për kishën e Sardës

¹«Engjëllit të kishës në Sardë shkruaji: Kështu thotë ai që ka shtatë shpirtrat e Perëndisë dhe shtatë yjet: I njoh veprat e tua. Thuhet se jeton, por je i vdekur.

²Rri zgjuar dhe jepu forcë të tjerëve, atyre që janë në prag të vdekjes, se veprat e tua para Perëndisë nuk i gjeta të përsosura.

³Kujto çfarë ke marrë dhe ke dëgjuar! Zbatoji dhe pendohu! Po të mos zgjohesh do të vij si vjedhës dhe nuk do ta dish orën kur kam për të ardhur kundër teje.

⁴Por ka disa nga ju në Sardë që nuk i keni përlyer rrobat. Ju do të jetoni me mua veshur me të bardha, sepse jeni të denjë.

⁵Ai që fiton do të vishet me rroba të bardha. Emrin e tij nuk do ta fshij nga libri i jetës, por do ta rrëfej para Atit tim dhe para engjëjve të tij.

⁶Kush ka veshë, le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë. »

Lajmi për kishën e Filadelfisë

⁷«Engjëllit të kishës në Filadelfi shkruaji: Kështu thotë i Shenjti, i Vërteti, ai që ka çelësin e Davidit, ai që hap e askush nuk mund të mbyllë, ai që mbyll e askush nuk mund të hapë:

⁸I njoh veprat e tua. E di që nuk ke shumë fuqi, megjithatë e ke zbatuar fjalën time dhe nuk e ke mohuar emrin tim. Ja tek kam vënë para teje një derë të hapur, që askush nuk mund ta mbyllë.

⁹Ja se ç'do t'u bëj atyre nga sinagoga e Satanit që thonë se janë judenj, por nuk janë dhe gënjejnë. Do t'i bëj të vijnë e të bien në gjunjë para këmbëve të tua, që ta marrin vesh se unë të kam dashur.

¹⁰Ti e ke zbatuar fjalën time dhe ke bërë durim, prandaj edhe unë do të të ruaj nga sprova e ardhshme që do të vijë mbi gjithë botën për të sprovuar banorët e tokës.

¹¹Po vij shpejt. Mbaj fort ato që ke, që askush mos të ta rrëmbejë kurorën.

¹²Atë që fiton, do ta bëj kolonë në tempullin e Perëndisë tim dhe ai nuk do të dalë kurrë jashtë tij. Në të do të shkruaj emrin e Perëndisë tim dhe emrin e qytetit të Perëndisë tim, të Jerusalemit të ri, që zbret prej qiellit nga Perëndia im. Do të shkruaj edhe emrin tim të ri.

¹³Kush ka veshë, le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë. »

Lajmi për kishën e Laodicesë

¹⁴«Engjëllit të kishës në Laodice shkruaji: Kështu thotë Amen-i, dëshmitari besnik dhe i vërtetë, burimi i çdo gjëje të krijuar nga Perëndia:

¹⁵I njoh veprat e tua. Nuk je as i ftohtë, as i nxehtë. Sa mirë do të ishte të ishe i ftohtë ose i nxehtë!

¹⁶Por meqenëse je kështu i vakët, as i nxehtë, as i ftohtë, do të të vjell nga goja.

¹⁷Ti thua: “Jam i pasur dhe kam vënë pasuri të madhe. Nuk kam nevojë për asgjë. ” Por ti nuk e di që je i mjerë dhe i gjorë, i varfër, i verbër dhe i zhveshur.

¹⁸Të këshilloj të blesh nga unë ar të pastruar në zjarr, që të pasurohesh, si dhe rroba të bardha që të mbulohesh dhe të mos duket turpi i lakuriqësisë sate. Lyej edhe sytë me kolir që të shohësh.

¹⁹Unë i qortoj dhe i ndëshkoj ata që dua. Ji, pra, i zellshëm dhe pendohu!

²⁰Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas. Nëse dikush ma dëgjon zërin dhe ma hap derën, unë do të hyj dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua.

²¹Atë që fiton do ta vë të ulet me mua në fronin tim, ashtu siç fitova unë dhe u ula me Atin tim në fronin e tij.

²²Kush ka veshë le të dëgjojë çfarë u thotë kishave Shpirti i Shenjtë».

Zbulesa 4

Adhurimi qiellor

¹Pastaj pashë një derë të hapur në qiell dhe zëri që kisha dëgjuar më parë të më fliste si trumbetë më tha: «Ngjitu këtu lart! Do të të tregoj ato që duhet të ndodhin më pas».

²U rrëmbeva menjëherë nga Shpirti i Shenjtë. Atje në qiell ndodhej një fron dhe mbi fron rrinte ulur dikush

³që i ngjante nga pamja një guri diaspri dhe sardi. Fronin e rrethonte një ylber që ngjante nga pamja me gur smeraldi.

⁴Rreth e qark fronit kishte njëzet e katër frone. Mbi këto frone rrinin ulur njëzet e katër pleq veshur me të bardha dhe me kurora të arta në kokë.

⁵Nga froni dilnin vetëtima, zëra e bubullima. Para tij digjeshin shtatë shandanë të ndezur, që janë shtatë shpirtrat e Perëndisë.

⁶Para fronit ishte diçka si det i qelqtë, që ngjante si kristal. Në qendër, rreth e rrotull fronit ndodheshin katër gjallesa plot me sy para dhe prapa.

⁷Gjallesa e parë ngjante me një luan, e dyta me një viç, e treta e kishte fytyrën si fytyrë njeriu, ndërsa e katërta ngjante me një shqiponjë në fluturim.

⁸Secila prej të katër gjallesave kishte nga gjashtë krahë. Përreth dhe nga brenda ishin plot me sy dhe nuk pushonin as ditën e as natën së thëni: «I shenjtë, i shenjtë, i shenjtë është Zoti, Perëndia i gjithëpushtetshëm, ai që ishte, që është dhe që po vjen».

⁹Ndërkohë që gjallesat lëvdonin, nderonin e falënderonin atë që rrinte ulur mbi fron, atë që jeton në shekuj të shekujve,

¹⁰të njëzet e katër pleqtë binin përmbys para atij që rrinte ulur mbi fron dhe adhuronin atë që jeton në shekuj të shekujve, hidhnin kurorat e tyre para fronit dhe thoshin:

¹¹«I denjë je ti, Zoti dhe Perëndia ynë, të marrësh lavdinë, nderimin e fuqinë, sepse ti ke krijuar gjithçka dhe me vullnetin tënd u bë e u krijua gjithçka».

Zbulesa 5

Libri dhe Qengji

¹Në të djathtë të atij që rrinte ulur në fron pashë një libër të shkruar në të dyja anët, të vulosur me shtatë vula.

²Pashë edhe një engjëll të fuqishëm që shpallte me zë të lartë: «Kush është i denjë të thyejë shtatë vulat dhe të hapë librin? ».

³Por, askush, as në qiell, as mbi tokë, as nën tokë, nuk mund ta hapte librin e ta shihte atë.

⁴Atëherë unë fillova të qaj shumë, ngaqë nuk u gjet askush i denjë për ta hapur librin dhe për ta parë atë.

⁵Një nga pleqtë më tha: «Mos qaj! Ja! Luani nga fisi i Judës, rrënja e Davidit, ngadhënjeu dhe mund t'i thyejë të shtatë vulat dhe të hapë librin».

⁶Pastaj, pashë një qengj që qëndronte në mes të fronit, të katër gjallesave dhe pleqve. Ai dukej si i therur dhe kishte shtatë brirë e shtatë sy, që janë shtatë shpirtrat e Perëndisë, të dërguara në të gjithë dheun.

⁷Ai shkoi e mori librin nga dora e djathtë e atij që rrinte ulur në fron.

⁸Kur Qengji mori librin, katër gjallesat dhe njëzet e katër pleqtë ranë përmbys para tij. Secili kishte nga një harpë dhe kupa të arta të mbushura me temjan, që janë lutjet e besimtarëve të krishterë.

⁹Ata këndonin një këngë të re dhe thoshin: «I denjë je për të marrë librin dhe për të thyer vulat e tij, sepse u there dhe me gjakun tënd ke blerë për Perëndinë njerëz nga çdo fis, gjuhë, popull dhe komb.

¹⁰I bëre mbretër dhe priftërinj për Perëndinë tonë dhe ata do të mbretërojnë mbi dhë».

¹¹Pastaj pashë përsëri dhe dëgjova zërin e shumë engjëjve që kishin rrethuar fronin, gjallesat dhe pleqtë. Numri i tyre ishte me mijëra, me dhjetëra mijëra.

¹²Ata thoshin me zë të lartë: «I denjë është Qengji i therur për të marrë pushtetin, pasurinë, urtinë, fuqinë, nderin, lavdinë dhe bekimin».

¹³Pastaj dëgjova çdo krijesë në qiell, mbi tokë, nën tokë, në det, gjithë krijesat e gjithësisë që thoshin: «Atij që rri ulur në fron dhe qengjit u qoftë bekimi, nderi, lavdia dhe pushteti në shekuj të shekujve».

¹⁴Katër gjallesat thanë: «Amen! » ndërsa pleqtë ranë përmbys dhe adhuruan.

Zbulesa 6

Vulat

¹Pastaj e pashë Qengjin që theu një nga shtatë vulat dhe dëgjova një nga katër gjallesat që më tha me një zë që gjëmonte: «Eja! ».

²Pashë një kalë të bardhë dhe kalorësin që mbante një hark. Atij iu dha një kurorë. Ai u nis si fitimtar dhe për të fituar.

³Kur Qengji theu vulën e dytë, dëgjova zërin e gjallesës së dytë që më tha: «Eja! ».

⁴Pastaj doli një kalë tjetër, një kalë i kuq, dhe kalorësit iu dha pushteti të hiqte paqen nga toka, që njerëzit të vrisnin njëri-tjetrin. Atij iu dha një shpatë e madhe.

- ⁵Kur theu vulën e tretë, dëgjova zërin e gjallesës së tretë që më tha: «Eja! ». Pashë një kalë të zi dhe kalorësin që mbante një peshore në dorë.
- ⁶Dëgjova edhe një si zë që dilte nga mesi i katër gjallesave që tha: «Një kilogram grurë për një denar dhe tre kilogramë elb për një denar. Vajin dhe verën mos i prek! ».
- ⁷Kur theu vulën e katërt, dëgjova zërin e gjallesës së katërt që më tha: «Eja! ».
- ⁸Pashë një kalë të zbehtë dhe kalorësin që e kishte emrin Vdekja. Pas tij vinte ferri. Atyre iu ishte dhënë pushteti për të vrarë një të katërtën e tokës me shpatë, me zi buke, me epidemi dhe me bishat e tokës.
- ⁹Kur theu vulën e pestë, pashë nën altar shpirtrat e atyre që ishin vrarë për fjalën e Perëndisë dhe për dëshminë që kishin dhënë.
- ¹⁰Ata thirrën me zë të lartë: «Deri kur, o Sundues i shenjtë dhe i vërtetë, do të presësh për të gjykuar dhe për të marrë shpazim për gjakun tonë nga ata që banojnë mbi tokë? ».
- ¹¹Secilit prej tyre iu dha nga një rrobë e bardhë dhe iu tha të presin edhe pak kohë, derisa të plotësohej numri i bashkëshërbëtorëve dhe i vëllezërve që do të vriteshin si ata.
- ¹²Kur pashë Qengjin të thyejë vulën e gjashtë, ra një tërmet i madh. Dielli u errësua si rrobë vajtimi dhe hëna u bë e tëra si gjak.
- ¹³Yjet e qiellit ranë në tokë, ashtu si bien kokrrat e papjekura nga fiku kur e tund era e fortë.
- ¹⁴Qielli u zhduk si një pergamenë që mblidhet, ndërsa malet dhe ishujt lëvizën nga vendi.
- ¹⁵Mbretërit e tokës, të mëdhenjtë, prijësit e ushtrisë, të pasurit, të fortët, të gjithë, skllëvër dhe të lirë, u fshehën nëpër shpella e nëpër shkëmbinj të maleve

¹⁶dhe u thoshin maleve dhe shkëmbinjve: «Bini mbi ne dhe na fshihni nga sytë e atij që rri ulur në fron dhe nga zemërimi i Qengjit,

¹⁷sepse erdhi dita e madhe e zemërimit të tyre; e kush mund t'i bëjë ballë asaj? ».

Zbulesa 7

Njëqind e dyzet e katër mijë izraelitët e vulosur

¹Pastaj pashë katër engjëj që qëndronin në katër cepat e tokës. Ata mbanin katër erërat e tokës, në mënyrë që të mos frynte erë mbi tokë, mbi det apo mbi ndonjë pemë.

²Pashë edhe një engjëll tjetër, që ngjitej andej nga lind dielli dhe kishte vulën e Perëndisë së gjallë. Ai thirri me zë të fortë katër engjëjt, të cilëve u ishte dhënë pushteti të dëmtojnë tokën dhe detin

³dhe u tha: «Mos e dëmtoni as tokën, as detin dhe as pemët, derisa të vulosim në ballë shërbëtorët e Perëndisë tonë».

⁴Dëgjova numrin e atyre që ishin vulosur: njëqind e dyzet e katër mijë të vulosur nga gjithë fiset e bijve të Izraelit.

⁵Dymbëdhjetë mijë të vulosur nga fisi i Judës, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Rubenit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Gadit,

⁶dymbëdhjetë mijë nga fisi i Asherit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Neftalimit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Manaseut,

⁷dymbëdhjetë mijë nga fisi i Simeonit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Levit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Isaharit,

⁸dymbëdhjetë mijë nga fisi i Zabulonit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Jozefit, dymbëdhjetë mijë nga fisi i Beniaminit.

Shumë njerëz nga çdo komb

⁹Pastaj pashë një turmë të madhe nga çdo komb, fis, popull dhe gjuhë, që askush nuk mund ta numëronte. Turma qëndronte para fronit dhe para Qengjit veshur në të bardha dhe me palma në duar.

¹⁰Njerëzit e turmës thërrisnin me zë të lartë: «Shpëtimi vjen nga Perëndia ynë që rri ulur në fron dhe nga Qengji».

¹¹Të gjithë engjëjt qëndronin përreth fronit, pleqve dhe katër gjallesave. Pastaj ranë përmbys para fronit me fytyrë përdhe dhe adhuruan Perëndinë

¹²kështu: «Amen! Bekimi, lavdia, urtia, falënderimi, nderi, fuqia dhe pushteti janë të Perëndisë tonë në shekuj të shekujve. Amen! ».

¹³Atëherë një nga pleqtë më pyeti: «Kush janë këta të veshur me rroba të bardha? Nga kanë ardhur? ».

¹⁴Unë iu përgjigja: «Imzot, ti e di». Ai më tha: «Këta janë ata që kanë ardhur nga përndjekja e madhe. Ata i kanë larë rrobat dhe i kanë zbardhur ato me gjakun e Qengjit.

¹⁵Prandaj qëndrojnë para fronit të Perëndisë dhe i shërbejnë ditë e natë në tempullin e tij. Ai që rri në fron do të banojë përherë mes tyre.

¹⁶Nuk do të kenë më as uri, as etje dhe as dielli e as i nxehti nuk do t'i djegë më.

¹⁷Qengji që rri në mes të fronit do të jetë bariu i tyre dhe do t'i drejtojë për te burimet e ujërave të jetës dhe Perëndia do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre».

Zbulesa 8

Vula e shtatë dhe temjanica e artë

¹Kur Qengji theu vulën e shtatë, në qiell u bë heshtje për rreth gjysmë ore.

²Pastaj pashë shtatë engjëjt që qëndronin para Perëndisë. Atyre iu dhanë shtatë trumbeta.

³Erdhi edhe një engjëll tjetër dhe qëndroi para altarit duke mbajtur një temjanicë të artë. Atij iu dha shumë temjan, që ta kushtonte bashkë me lutjet e gjithë besimtarëve të krishterë mbi altarin e artë që ndodhet përballë fronit.

⁴Nga dora e engjëllit u ngjit drejt Perëndisë tymi i temjanit bashkë me lutjet e besimtarëve të krishterë.

⁵Pastaj engjëlli mori temjanicën, e mbushi me zjarr nga altari dhe e hodhi mbi tokë. Atëherë shpërthyen bubullima, zëra, vetëtima dhe tërmete.

Trumbetat

⁶Shtatë engjëjt, që mbanin shtatë trumbetat, i bënë gati për t'u rënë.

⁷I ra trumbetës engjëlli i parë. Atëherë shpërtheu breshër e zjarr përzier me gjak dhe u lëshua mbi tokë. Një e treta e tokës u dogj bashkë me një të tretën e pemëve dhe me gjithë barin e gjelbër.

⁸I ra trumbetës engjëlli i dytë. Atëherë diçka si shkëmb i madh që digjej zjarr u lëshua në det. Një e treta e detit u bë gjak,

⁹një e treta e gjallesave të detit ngordhi dhe një e treta e anijeve u shkatërrua.

¹⁰I ra trumbetës engjëlli i tretë. Atëherë një yll i madh që digjej si pishtar, ra nga qielli mbi një të tretën e lumenjve dhe mbi burimet e ujërave.

¹¹Emri i yllit ishte Pelin. Një e treta e ujërave u bë e hidhur si pelini dhe shumë njerëz vdiqën nga ujërat e hidhur.

¹²I ra trumbetës engjëlli i katërt. Atëherë u godit një e treta e diellit, një e treta e hënës dhe një e treta e yjeve, që të errësohej një e treta e tyre. Kështu dita humbi një të tretën e ndriçimit, po ashtu edhe nata.

¹³Pastaj pashë dhe dëgjova një shqiponjë që fluturonte në mes të qiellit duke thirrur me zë të lartë: «Mjerë! Mjerë! Mjerë banorët e tokës, kur të dëgjojnë tingullin e trumbetave të tjera, të cilave do t'u bien tre engjëjt! ».

Zbulesa 9

¹I ra trumbetës engjëlli i pestë. Atëherë pashë një yll që kishte rënë nga qielli në tokë. Atij iu dha çelësi i pusit të humnerës.

²Ai hapi pusin e humnerës dhe prej tij doli tym si tymi i një furre të madhe. Dielli dhe ajri u errësuan nga tymi i pusit.

- ³Nga tymi dolën karkaleca mbi tokë dhe atyre iu dha e njëjta fuqi si fuqia e akrepave.
- ⁴Atyre iu tha të mos dëmtonin bimët, as barin dhe as pemët e tokës, por vetëm njerëzit që nuk e kanë vulën e Perëndisë në ballë.
- ⁵Dhe iu dha urdhër të mos i vrasin njerëzit, por t'i mundojnë për pesë muaj. Dhimbja që i mundonte ishte si dhimbja e pickimit të akrepit.
- ⁶Gjatë atyre ditëve njerëzit do ta kërkojnë vdekjen dhe nuk do ta gjejnë. Do të duan të vdesin, por vdekja do të largohet prej tyre.
- ⁷Nga pamja karkalecat ngjanin me kuaj të bërë gati për luftë dhe në kokë mbanin diçka si kurora të arta. Fytyrat i kishin si fytyra njerëzish.
- ⁸Flokët i kishin si flokë grash, ndërsa dhëmbët si dhëmbë luanësh.
- ⁹Në kraharor kishin diçka si parzmore hekuri, ndërsa zhurma që bënin krahët e tyre ngjante me zhurmën e shumë qerreve me kuaj, që vrapojnë për luftë.
- ¹⁰Kishin bishta me thumba si të akrepave dhe gjithë fuqia e tyre për të lënduar njerëzit për pesë muaj qëndronte te bishtat.
- ¹¹Për mbret kishin engjëllin e humnerës, i cili në hebraisht quhet Abadon, ndërsa në greqisht e ka emrin Apolion.
- ¹²Njëri mjerim shkoi. Ja tek po vijnë edhe dy mjerime të tjera pas tij.
- ¹³I ra trumbetës engjëlli i gjashtë. Atëherë dëgjova një zë që dilte nga të katër qoshet e altarit të artë, që ndodhet para Perëndisë.
- ¹⁴Zëri i tha engjëllit të gjashtë, që kishte trumbetën: «Zgjidhi katër engjëjt, që janë lidhur te lumi i madh i Eufratit! ».
- ¹⁵Të katër engjëjt, që ishin bërë gati për atë orë, për atë ditë, për atë muaj dhe për atë vit, u zgjidhën për të vrarë një të tretën e njerëzve.
- ¹⁶Dëgjova numrin e ushtarëve të kalorësisë. Ishte dyqind milionë.

¹⁷Kuajt dhe kalorësit që pashë në vegim kishin parzmore të kuqe si zjarri, të kaltra si hiacinti dhe të verdha si squfuri. Kokat e kuajve ishin si koka luanësh, ndërsa nga goja e tyre dilte zjarr, tym dhe squfur.

¹⁸Nga këto tri plagë, nga zjarri, tymi dhe squfuri që dilte nga goja e kuajve, vdiq një e treta e njerëzve.

¹⁹Sepse fuqia e kuajve qëndronte te goja dhe te bishti i tyre. Bishtat e tyre ngjanin si gjarpërinj, që me kokën e tyre u sillnin dëm njerëzve.

²⁰Pjesa tjetër e njerëzve, ata që nuk vdiqën nga këto plagë, nuk u penduan për veprat që kishin bërë, por vazhdonin të adhuronin djajtë dhe idhujt prej ari, argjendi, bronzi, guri apo druri, të cilët nuk mund të shohin, as të dëgjojnë, as të ecin.

²¹Nuk u penduan as për vrasjet e tyre, as për magjitë e tyre, as për kurvërinë e tyre dhe as për vjedhjet e tyre.

Zbulesa 10

Engjëlli dhe libri i vogël

¹Pastaj pashë një engjell tjetër të fortë që zbriste prej qiellit. Ai ishte i mbështjellë me re dhe në kokë kishte një ylber. Fytyra e tij ishte si dielli, ndërsa këmbët i kishte si kolona zjarri.

²Ai mbante në dorë një libër të vogël të hapur. Këmbën e djathtë e vuri mbi det, të majtën mbi tokë

³dhe thirri me zë të fortë siç ulërin luani. Kur thirri engjëlli, gjëmuan edhe shtatë bubullimat.

⁴Kur gjëmuan shtatë bubullimat, doja të shkruaja, por dëgjova një zë nga qielli që më tha: «Mbaji të fshehta ato që thanë shtatë bubullimat dhe mos i shkruaj».

⁵Engjëlli që pashë të qëndronte mbi det dhe mbi tokë ngriti dorën e djathtë drejt qiellit

⁶dhe u betua për atë që jeton në shekuj të shekujve, atë që bëri qiellin, tokën, detin dhe sa janë në to. Ai tha: «Nuk do të vonojnë

⁷ditët kur engjëlli i shtatë do t'i bjerë trumbetës dhe atëherë do të përmbushet plani i fshehtë i Perëndisë sipas ungjillit që u dha profetëve, shërbëtorëve të tij».

⁸Zëri që dëgjova prej qiellit më foli përsëri dhe më tha: «Shko dhe merr librin e hapur nga dora e engjëllit që qëndron mbi det dhe mbi tokë! ».

⁹Shkova tek engjëlli dhe i thashë të më jepte librin e vogël. Ai më tha: «Merre dhe gëlltite! Do të ta hidhërojë barkun, por në gojën tënde do të jetë i ëmbël si mjalti».

¹⁰E mora librin e vogël nga dora e engjëllit dhe e gëlltita. Ishte i ëmbël si mjalti në gojën time, po kur e hëngra, m'u hidhërua barku.

¹¹Atëherë më thanë: «Duhet të profetizosh përsëri në shumë popuj, kombe, gjuhë dhe mbretër».

Zbulesa 11

Dy dëshmitarët

¹Pastaj më dhanë një shkop matës, që ngjante me një skeptër dhe më thanë: «Ngrihu dhe mat tempullin e Perëndisë e altarin dhe numëro ata që adhurojnë atje.

²Oborrin e jashtëm të tempullit lëre mënjanë e mos e mat, sepse u është dhënë paganëve, që do ta shkelin qytetin e shenjtë për dyzet e dy muaj.

³Gjatë atyre njëmijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditëve do të dërgoj dy dëshmitarët e mi të veshur me rroba zie për të profetizuar.

⁴Këta janë dy ullinjtë dhe dy shandanët që qëndrojnë para Zotit të tokës.

⁵Nëse dikush dëshiron t'u bëjë keq, nga goja e tyre do të dalë zjarr që do t'i përpijë armiqtë e tyre. Kështu do të vritet ai që dëshiron t'u bëjë keq.

⁶Ata kanë pushtet për të mbyllur qiellin, që të mos bjerë asnjë pikë shi gjatë ditëve kur ata do të profetizojnë. Kanë edhe pushtet t'i kthejnë ujërat në gjak dhe ta godasin tokën me epidemi sa herë të duan.

⁷Kur të kenë mbaruar së dëshmuari, bisha që ngjitet prej humnerës do të bëjë luftë me ta, do t'i mundë e do t'i vrasë.

⁸Kufomat e tyre do të dergjen në sheshin e qytetit të madh, i cili në mënyrë simbolike quhet Sodomë dhe Egjipt, qyteti ku u kryqëzua Zoti i tyre.

⁹Njerëzit nga të gjithë popujt, fiset, gjuhët dhe kombet do t'i shohin kufomat e tyre për tri ditë e gjysmë dhe nuk do të lejojnë t'i varrosin.

¹⁰Banorët e tokës do të gëzohen për ta, do të festojnë dhe do t'i dërgojnë dhurata njëri-tjetrit, sepse dy profetët i kishin munduar.

¹¹Por, pas tri ditë e gjysmë shpirti i jetës erdhi nga Perëndia dhe hyri tek ata. Dy dëshmitarët u ngritën në këmbë dhe ata që i shikonin i zuri një frikë e madhe.

¹²Atëherë dëgjuan një zë të fortë nga qielli, që u tha: “Ngjituni këtu lart! ”. Ata u ngjitën në qiell mbi një re dhe armiqtë e tyre i panë.

¹³Në atë çast ra një tërmet i madh dhe u shkatërrua një e dhjeta e qytetit. Nga tërmeti u vranë shtatë mijë njerëz, ndërsa të tjerëve u hyri frika dhe i dhanë lavdi Perëndisë së qiellit».

¹⁴Mjerimi i dytë shkoi. Ja ku po vjen me shpejtësi mjerimi i tretë.

Trumbeta e shtatë

¹⁵I ra trumbetës engjëlli i shtatë. Atëherë në qiell u dëgjuan zëra të lartë që thoshin: «Mbretërimi i botës i përket Zotit tonë dhe Krishtit të tij dhe ai do të mbretërojë në shekuj të shekujve».

¹⁶Njëzet e katër pleqtë që qëndronin të ulur nëpër frone para Perëndisë ranë me fytyrë përdhe dhe adhuruan Perëndinë

¹⁷kështu: «Të falënderojmë, o Zot, Perëndi i gjithëpushtetshëm, që je dhe që ishe, sepse e more në dorë fuqinë tënde të madhe dhe mbretëron.

¹⁸Paganët u zemëruan, por ja ku erdhi zemërimi yt! Erdhi koha për të gjykuar të vdekurit, për t'u dhënë shpërblimin shërbëtorëve të tu, profetëve, besimtarëve të krishterë, atyre që e druajnë emrin tënd, të vegjëlve dhe të mëdhenjve dhe për të shkatërruar ata që shkatërrojnë tokën».

¹⁹Pastaj u hap tempulli i Perëndisë në qiell dhe atje u duk arka e besëlidhjes së tij. Atëherë shpërthyen vetëtima, zëra, bubullima, tërmet dhe një breshër i fortë.

Zbulesa 12

Gruaja dhe dragoi

¹Pastaj në qiell u shfaq një shenjë e madhe. Ishte një grua e veshur me diell, e cila nën këmbë kishte hënën, ndërsa mbi kokë mbante një kurorë me dymbëdhjetë yje.

²Ngaqë ishte shtatzënë, gruaja bërtiste nga dhembjet dhe mundimet e lindjes.

³Në qiell u shfaq edhe një shenjë tjetër. Ishte një dragua i madh i kuq, që kishte shtatë kokë e dhjetë brirë dhe mbi kokë shtatë kurora të vogla.

⁴Bishti i tij tërhoqi një të tretën e yjeve të qiellit dhe e hodhi mbi tokë. Dragoi qëndroi para gruas që ishte gati për të lindur, që të gëlltiste foshnjën e saj sapo të lindte.

⁵Gruaja lindi djalë. Ai do të sundonte kombet me skeptër të hekurt. Atëherë foshnja u rrëmbye dhe u dërgua pranë Perëndisë dhe fronit të tij.

⁶Pastaj gruaja iku në shkretëtirë. Atje kishte një vend që ia kishte bërë gati Perëndia. Në atë vend do ta ushqenin për njëmijë e dyqind e gjashtëdhjetë ditë.

⁷Atëherë në qiell u bë luftë. Mikaeli dhe engjëjt e tij luftuan kundër dragoit. Dragoi luftoi bashkë me gjithë engjëjt e tij,

⁸por nuk fitoi dhe për ta nuk kishte më vend në qiell.

⁹Dragoi i madh, gjarpëri i lashtë, që quhet Djall dhe Satan, mashtruesi i gjithë botës, u hodh në tokë e bashkë me të edhe engjëjt e tij.

¹⁰Atëherë dëgjova një zë të fortë në qiell që tha: «Tani erdhi shpëtimi, fuqia dhe mbretëria e Perëndisë tonë dhe pushteti i Krishtit të tij. Paditësi i vëllezërve tanë, ai që i padit para Perëndisë tonë ditë e natë, u hodh poshtë.

¹¹Ata e mundën me gjakun e Qengjit dhe me fjalën e dëshmisë së tyre dhe ishin gati të jepnin jetën e të vdisnin.

¹²Prandaj, gëzohuni, o qiej dhe ju që banoni atje! Mjerë ju, o tokë e det, se djalli zbriti te ju shumë i zemëruar, duke e ditur se i ka mbetur pak kohë».

¹³Kur dragoi pa se u hodh në tokë, filloi të ndjekë gruan që kishte lindur foshnjën.

¹⁴Gruas iu dhanë dy krahët e një shqiponje të madhe, që të fluturonte për në vendin e saj në shkretëtirë, ku do të ushqehet për tri vjet e gjysmë larg gjarpërit.

¹⁵Atëherë gjarpëri nxori nga goja ujë si një lumë pas gruas, që atë ta rrëmbente rrjedha.

¹⁶Por gruan e ndihmoi toka, e cila hapi gojën dhe përpiu lumin që kishte nxjerrë dragoi nga goja.

¹⁷Dragoi u zemërua me gruan dhe shkoi për të luftuar me pasardhësit e tjerë të saj, me ata që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe dëshmojnë për Jezuin.

¹⁸Ai mbeti mbi rërën e detit.

Zbulesa 13

Dy bishat

¹Pastaj pashë një bishë që doli nga deti. Bisha kishte dhjetë brirë dhe shtatë kokë. Mbi brirë kishte dhjetë kurora të vogla, ndërsa mbi koka kishte emra fyes.

²Bisha që pashë ngjante me një leopard. Këmbët i kishte si të ariut, ndërsa gojën si të luanit. Dragoi i dha bishës fuqinë, fronin dhe pushtetin e tij të madh.

³Njëra nga kokat e saj dukej si e plagosur për vdekje, por plaga vdekjeprurëse u shërua. Atëherë të gjithë njerëzit e tokës u mrekulluan pas bishës

⁴dhe adhuruan dragoin që i kishte dhënë pushtetin bishës. Adhuruan edhe bishën e thanë: «Kush i ngjan bishës? Kush mund të luftojë kundër saj? ».

⁵Bishës iu dha një gojë për të thënë fjalë të mëdha fyese dhe ky pushtet iu dha për dyzet e dy muaj.

⁶Atëherë ajo hapi gojën për të fyer Perëndinë, emrin e tij, banesën e tij, si dhe të gjithë ata që banojnë në qiell.

⁷Asaj iu dha pushteti të luftojë kundër besimtarëve të krishterë dhe t'i mundë ata. Iu dha pushteti edhe mbi çdo fis, popull, gjuhë e komb.

⁸Bishën do ta adhurojnë të gjithë banorët e tokës, të cilët që nga krijimi i botës nuk e kanë emrin të shkruar në librin e jetës që i përket Qengjit të therur.

⁹Kush ka veshë le të dëgjojë:

¹⁰Kush është për t'u zënë rob, rob do të zihet. Kush është për t'u vrrarë me shpatë, nga shpata do të vritet. Këtu do të duket durimi dhe besimi i besimtarëve të krishterë.

¹¹Pastaj pashë një bishë tjetër që doli nga toka. Bisha kishte dy brirë si brirë qengji dhe fliste si dragua.

¹²Ajo ushtronte gjithë pushtetin e bishës së parë para syve të saj dhe detyronte tokën me gjithë banorët e saj të adhuronin bishën e parë, së cilës i qe shëruar plaga vdekjeprurëse.

¹³Bisha tjetër bënte mrekulli të mëdha, sa edhe zjarrin e bënte të zbriste nga qielli në tokë në prani të njerëzve.

¹⁴Ajo mashtronte banorët e tokës me mrekullitë për të cilat i ishte dhënë pushteti të bënte para syve të bishës së parë. Ajo u tha banorëve të tokës t'i bënin një shëmbëlltyrë bishës që jetonte ende, megjithëse ishte e plagosur nga shpata.

¹⁵Asaj iu dha fuqi për t'i dhënë shpirt shëmbëlltyrës së bishës, që shëmbëlltyra të fliste dhe t'i bënte të vriteshin të gjithë ata që nuk e adhuronin.

¹⁶Bisha i detyroi të gjithë, të mëdhenj e të vegjël, të pasur e të varfër, të lirë e skllevër, të merrnin një damkë në dorën e djathtë dhe në ballë.

¹⁷Askush nuk mund të blinte apo të shiste pa pasur damkën me emrin e bishës apo me numrin e emrit të saj.

¹⁸Këtu duhet urti! Kush ka mend, le ta përlogarisë numrin e bishës, sepse ai është numër njeriu. Numri i saj është gjashtëqind e gjashtëdhjetë e gjashtë.

Zbulesa 14

Kënga e njëqind e dyzet e katër mijë të shpërblyerve

¹Pastaj pashë Qengjin që qëndronte mbi Malin e Sionit. Bashkë me të ishin edhe njëqind e dyzet e katër mijë njerëz, që kishin të shkruar në ballë emrin e tij dhe emrin e Atit të tij.

²Atëherë dëgjova një zë nga qielli, që ngjante si ushtima e detrave dhe si gjëmimi i një bubullime të madhe. Zëri që dëgjova ishte si tingulli që lëshon harpa kur i bien harpistët.

³Para fronit dhe para katër gjallesave e pleqve këndonin një këngë të re. Askush nuk mund ta mësonte këngën, përveç njëqind e dyzet e katër mijë të shpërblyerve nga toka.

⁴Këta janë ata që nuk u përlyen me gra, por mbetën të virgjër. Janë ata që shkojnë pas Qengjit, kudo ku ai shkon. Ata u shpërblyen prej njerëzve për të qenë frytet e para për Perëndinë dhe Qengjin.

⁵Nga goja e tyre nuk ka dalë asnjë gënjeshtër, sepse janë të paqortueshëm.

Lajmi i tre engjëjve

⁶Pastaj pashë një engjëll tjetër, që fluturonte në mes të qiellit dhe që kishte një ungjill të amshuar për t'u shpallur banorëve të tokës nga çdo komb, fis, gjuhë e popull.

⁷Ai tha me zë të lartë: «Druajeni Perëndinë dhe jepini lavdi, se erdhi ora e gjykimit të tij. Adhurojeni atë që bëri qiellin e tokën, detin e burimet e ujërave! ».

⁸Një engjëll tjetër erdhi pas të parit dhe tha: «Ra, ra Babilonia e madhe, ajo që dehu gjithë kombet me verën e zemërimit të kurvërisë së saj».

⁹Një engjëll i tretë erdhi pas tyre dhe tha me zë të lartë: «Kush adhuron bishën dhe shëmbëlltyrën e saj dhe merr damkën në ballë e në dorë,

¹⁰do të pijë nga vera e zemërimit të Perëndisë, që është e papërzier në kupën e zemërimit të tij. Ai do të mundohet me zjarr e sqfur para engjëjve të shenjtë dhe para Qengjit.

¹¹Tymi i mundimit të tyre do të ngrihet në shekuj të shekujve dhe ata që adhurojnë bishën e shëmbëlltyrën e saj dhe kanë marrë damkën e emrit të saj, nuk do të gjejnë prehje as ditë, as natë.

¹²Këtu do të duket durimi i besimtarëve të krishterë, i atyre që zbatojnë urdhërimet e Perëndisë dhe ruajnë besimin e Jezuit».

¹³Atëherë dëgjova një zë nga qielli që më tha: «Shkruaj: Lum ata që do të vdesin të bashkuar me Zotin që tani e tutje». «Po, thotë Shpirti i Shenjtë. Ata do të prehen nga mundimet, sepse veprat e tyre do t'i shoqërojnë pas. »

Korrja e tokës

¹⁴Pastaj pashë një re të bardhë, mbi të cilën ishte ulur dikush që ngjante si njeri. Në kokë kishte një kurorë të artë, ndërsa në dorë një drapër të mprehtë.

¹⁵Nga tempulli doli një engjëll tjetër, që i thirri me zë të lartë atij që rrinte ulur mbi re: «Merre drapërin e korr, se erdhi koha e korrjes dhe të korrat e tokës janë pjekur».

¹⁶Atëherë ai që rrinte ulur mbi fron e hodhi drapërin në tokë dhe toka u korr.

¹⁷Nga tempulli që ishte në qiell doli edhe një engjëll tjetër. Edhe ai mbante një drapër të mprehtë.

¹⁸Një engjëll tjetër doli nga altari. Ai kishte pushtet mbi zjarrin dhe i thirri me zë të lartë atij që kishte drapërin e mprehtë: «Merre drapërin tënd të mprehtë dhe vil bistakët e vreshtit të tokës, se u poq rrushi».

¹⁹Engjëlli e hodhi drapërin në tokë, voli vreshtin e tokës dhe rrushin e hodhi në vozën e madhe të zemërimit të Perëndisë.

²⁰Rrushi i vozës u shtrydh jashtë qytetit dhe prej saj doli gjak që arrinte deri te frerët e kuajve dhe u përhap deri në rreth treqind kilometra larg.

Zbulesa 15

Engjëjt me plagët e fundit

¹Pastaj pashë në qiell një shenjë të madhe e të mahnitshme, shtatë engjëj që kishin shtatë plagët e fundit. Me to përfundoi zemërimi i Perëndisë.

²Pashë edhe diçka si det të qelqtë përzier me zjarr, si edhe ata që kishin mundur bishën, shëmbëlltyrën e saj dhe numrin e emrit të saj. Ata qëndronin mbi detin e qelqtë me harpat e Perëndisë në duar

³dhe këndonin këngën e Moisiut, shërbëtorit të Perëndisë dhe këngën e Qengjit: «Të mëdha e të mrekullueshme janë veprat e tua, o Zot, Perëndi i gjithëpushtetshëm! Të drejta e të vërteta udhët e tua, o mbret i kombeve!

⁴Kush nuk do të të druajë ty o Zot dhe kush nuk do ta përlevdojë emrin tënd? Vetëm ti je i shenjtë dhe gjithë kombet do të vijnë e do të të adhurojnë, sepse u shfaqën të gjitha veprat e tua të drejta».

⁵Pastaj pashë se u hap tempulli i tendës së dëshmisë në qiell.

⁶Nga tempulli dolën shtatë engjëjt që kishin shtatë plagët. Ata ishin veshur me pëlhura të pastra dhe të shndritshme, ndërsa kraharorët i kishin ngjeshur me breza të artë.

⁷Njëra nga katër gjallesat u dha shtatë engjëjve shtatë kupa të arta, të mbushura me zemërimin e Perëndisë që jeton në shekuj të shekujve.

⁸Tempulli u mbush me tymin e lavdisë e të fuqisë së Perëndisë dhe askush nuk mund të hynte në tempull, derisa të mbaronin të shtatë plagët e shtatë engjëjve.

Zbulesa 16

Kupat e zemërimit të Perëndisë

¹Pastaj nga tempulli dëgjova një zë të lartë që u tha shtatë engjëjve: «Shkoni dhe derdhni në tokë shtatë kupat e zemërimit të Perëndisë».

²Engjëlli i parë shkoi dhe derdhi kupën e tij në tokë. Atëherë një plagë e keqe dhe e dhimbshme i zuri njerëzit që kishin damkën e bishës dhe ata që adhuronin shëmbëlltyrën e saj.

³Engjëlli i dytë e derdhi kupën e tij në det dhe uji i detit u bë gjak si gjaku i të vdekurit dhe të gjitha gjallesat e detit ngordhën.

⁴Engjëlli i tretë e derdhi kupën e tij në lumenjtë e në burimet e ujërave dhe ato u bënë gjak.

⁵Pastaj dëgjova engjëllin e ujërave që tha: «I drejtë je ti, o i shenjtë, që je dhe që ishe, sepse gjykove drejt.

⁶Ata derdhën gjak të krishterësh e profetësh dhe ti gjak u dhe për të pirë, se e meritonin».

⁷Pastaj dëgjova një zë nga altari që tha: «Po, o Zot, Perëndi i gjithëpushtetshëm, të vërteta e të drejta janë gjykimet e tua».

⁸Engjëlli i katërt e derdhi kupën e tij mbi diell, të cilit iu dha pushtet të djegë njerëzit me zjarr.

- ⁹Njerëzit u dogjën nga nxehtësia e madhe dhe fyen emrin e Perëndisë që ka pushtetin mbi këto plagë, por nuk u penduan për t'i dhënë lavdi atij.
- ¹⁰Engjëlli i pestë e derdhi kupën e tij mbi fronin e bishës. Atëherë mbretëria e saj u mbulua nga errësira dhe njerëzit kafshonin gjuhën nga dhembja.
- ¹¹Ata fyen Perëndinë e qiellit për dhembjet e plagët, por nuk u penduan për veprat e tyre.
- ¹²Engjëlli i gjashtë e derdhi kupën e tij mbi lumin e madh të Eufratit. Ujërat e lumit u thanë për të përgatitur udhën për mbretërit që vijnë nga lindja e diellit.
- ¹³Pastaj nga goja e dragoit, nga goja e bishës dhe nga goja e profetit të rremë pashë të dilnin tre shpirtra të këqij, që ngjanin me bretkosa.
- ¹⁴Ata janë shpirtra djajsh, që bëjnë mrekulli dhe janë nisur për të mbledhur mbretërit e gjithë botës për betejën e ditës së madhe të Perëndisë së gjithëpushtetshëm.
- ¹⁵«Ja ku po vij si vjedhës! Lum ai që rri zgjuar e i ruan rrobat, që të mos ecë i zhveshur e të turpërohet në sytë e të gjithëve».
- ¹⁶Shpirtrat i mblodhën njerëzit në vendin që hebraisht quhet 'Armagedon'.
- ¹⁷Engjëlli i shtatë e derdhi kupën e tij në ajër. Nga froni i tempullit doli një zë i lartë që tha: «U krye! ».
- ¹⁸Atëherë shpërthyen vetëtima, zëra, bubullima dhe ra një tërmet i madh. Një tërmet i tillë nuk kishte rënë kurrë mbi tokë që nga krijimi i njeriut. Kaq i fortë qe tërmeti!
- ¹⁹Qyteti i madh u nda në tri pjesë, ndërsa qytetet e paganëve ranë. Perëndisë iu kujtua Babilonia e madhe dhe i dha asaj kupën e verës së zemërimit të tij të tmerrshëm.
- ²⁰Ishujt lëvizën nga vendi, ndërsa malet nuk u panë më.

²¹Nga qielli filluan të binin mbi njerëzit kokrra të mëdha breshëri të fortë që peshonin secila rreth dyzet kilogramë. Njerëzit fyen Perëndinë për plagën e breshërit, sepse ajo plagë ishte shumë e rëndë.

Zbulesa 17

Lavirja e madhe dhe bisha

¹Pastaj, njëri nga shtatë engjëjt që mbanin shtatë kupat erdhi e më tha: «Eja të të tregoj gjykimin e lavires së madhe, që shtrihet përgjatë ujërave të shumtë.

²Me të kurvëruan mbretërit e tokës dhe nga vera e kurvërisë së saj u dehën banorët e tokës».

³Dhe më çoi në shkretëtirë, rrëmbyer nga Shpirti i Shenjtë. Atje pashë një grua që rrinte ulur mbi një bishë të kuqe plot me emra fytes. Bisha kishte shtatë kokë e dhjetë brirë.

⁴Gruaja ishte veshur me të purpurta e të kuqe, e zbukuruar me ar, gurë të çmuar e margaritarë. Në dorë mbante një kupë të artë mbushur me fëlliqësitë dhe ndyrësitë e kurvërisë së saj.

⁵Mbi ballë kishte të shkruar një emër me kuptim të fshehtë 'Babilonia e madhe, nëna e lavireve dhe e fëlliqësive të dheut'.

⁶Pastaj pashë gruan që ishte dehur me gjakun e besimtarëve dhe dëshmorëve të Jezuit. Kur e pashë, shtanga nga habia e madhe.

⁷Atëherë engjëlli më tha: «Përse habitesh? Unë do të të tregoj të fshehtën e gruas dhe të bishës me shtatë kokë e dhjetë brirë, që e mban gruan.

⁸Bisha që pe jetonte, por nuk jeton më. Ajo do të dalë nga humnera dhe do të shkojë drejt shkatërrimit. Banorët e tokës, që nuk e kanë të shkruar emrin në librin e jetës që nga krijimi i botës, do të mrekullohen duke parë bishën që jetonte dhe nuk jeton më, por që do të vijë përsëri.

⁹Këtu duhet mendje e urtë! Shtatë kokët janë shtatë kodra mbi të cilat rri ulur gruaja. Janë edhe shtatë mbretërit.

¹⁰Pesë prej tyre ranë. Njëri është këtu, ndërsa tjetri nuk ka ardhur ende, po kur të vijë, duhet të qëndrojë për pak kohë.

¹¹Bisha që jetonte dhe nuk jeton më, është mbreti i tetë, por është edhe një nga të shtatët dhe shkon drejt shkatërrimit.

¹²Dhjetë brirët që pe janë dhjetë mbretër, që nuk kanë filluar ende të mbretërojnë. Ata do ta marrin pushtetin si mbretër vetëm për një orë bashkë me bishën.

¹³Ata do të jenë në një mendje: Fuqinë dhe pushtetin e tyre do t'ia japin bishës.

¹⁴Ata do të luftojnë me Qengjin, por Qengji do t'i mposhtë, sepse është Zoti i zotërve dhe Mbreti i mbretërve. Me të do të fitojnë edhe ata që janë të thirrur, të zgjedhur dhe besimtarë».

¹⁵Pastaj më tha: «Ujërat që pe, ku rri ulur lavirja, janë popuj, turma, kombe dhe gjuhë.

¹⁶Dhjetë brirët që pe dhe bisha do ta urrejnë laviren dhe do ta shkretojnë, do ta zhveshin, do t'ia hanë mishin me dhëmbë dhe do ta djegin në zjarr.

¹⁷Sepse Perëndia u dha në zemër të vepronin sipas mendimit të tij, të ishin në një mendje dhe t'ia jepnin mbretërinë e tyre bishës, derisa të plotësoheshin fjalët e Perëndisë.

¹⁸Gruaja që pe është qyteti i madh, që sundon mbi mbretërit e tokës».

Zbulesa 18

Rënia e Babilonisë

¹Pastaj pashë një engjell tjetër që po zbriste nga qielli. Ai kishte pushtet të madh dhe toka u ndriçua nga lavdia e tij.

²Atëherë engjëlli thirri me zë të lartë: «Ra, ra Babilonia e madhe! Ra dhe u bë banesë djajsh dhe strofull e çdo shpirti të ndyrë, shpendi të papastër dhe bishe të fëlliqur e të urreyer.

³Me verën e zemërimit të kurvërisë së saj u dehën gjithë kombet. Mbretërit e tokës bënë kurvëri me të, ndërsa tregtarët e tokës u pasuruan me luksin e saj të shfrenuar».

⁴Pastaj dëgjova një zë tjetër nga qielli që tha: «Populli im, dilni prej saj, që të mos bëheni pjesëtarë të mëkateve të saj dhe të mos merrni plagë nga plagët e saj.

⁵Sepse, mëkatet e saj arritën deri në qiell dhe Perëndia i kujtoi padrejtësitë e saj.

⁶Silluni me të siç u soll ajo me ju, shpërblejani dyfish veprat, ndërsa kupën që ju dha të pini, mbushjani dy herë më shumë.

⁷Jepini asaj po aq mundim e vajtim, sa i dha lavdi e luks vetes, ajo që vazhdon të thotë në zemrën e vet: “Unë rri ulur si mbretëreshë, nuk jam vejushë dhe nuk kam për të parë kurrë vajtim me sy.”

⁸Prandaj në një ditë të vetme do të mblidhen plagët e saj: vdekja, vajtimi dhe zia e bukës. Ajo do të digjet e tëra në zjarr, sepse Zoti Perëndi që e gjykon është i fuqishëm.

⁹Mbretërit e tokës, që bënë kurvëri me të dhe dëfryen me luksin e saj, do ta qajnë e do të vajtojnë kur të shohin tymin e flakëve të saj.

¹⁰Ata do t’i qëndrojnë larg nga frika e vuajtjeve të saj dhe do të thonë: “Mjerë! Mjerë ti, o qytet i madh, o qytet i fortë, Babiloni, se brenda një ore të erdhi ndëshkimi!”

¹¹Tregtarët e tokës do të qajnë e do të vajtojnë për të, sepse askush nuk ua blen më mallin,

¹²mall prej ari e argjendi, gurë të çmuar e margaritarë, pëlhura liri e purpuri, mëndafshi e të kuqe, si dhe gjithfarë drurësh erëmirë e gjithfarë sendesh fildishi e druri shumë të çmuar, bronzi, hekuri e mermeri,

¹³kanellë e parfume, temjane, mirrë e livandë, verë e vaj, majë mielli e grurë, gjedhë e dhen, kuaj e qerre, trupa e shpirtra njerëzish.

¹⁴Ata do t'i thonë: “Gjithë të mirat që dëshironte shpirti yt ikën, gjithë pasuritë e lukset morën fund dhe nuk do t'i gjesh më.”

¹⁵Tregtarët që u pasuruan prej saj do të qëndrojnë larg nga frika e vuajtjeve të saj, do të qajnë e do të vajtojnë

¹⁶duke thënë: “Mjerë! Mjerë ti, o qytet i madh, veshur me li të purpurt e të kuq dhe zbukuruar me ar, gurë të çmuar e margaritarë,

¹⁷sepse gjithë kjo pasuri u shkretua për një orë!”. Të gjithë kapitenët e anijeve dhe udhëtarët, detarët dhe ata që punonin në lundrim qëndronin larg

¹⁸e thërrisnin duke parë tymin e flakëve të saj: “Cili qytet ngjan me qytetin e madh?”.

¹⁹Hidhnin dhë mbi kokë e thërrisnin, duke qarë e duke vajtuar: “Mjerë! Mjerë qyteti i madh, me pasurinë e të cilit u pasuruan të gjithë ata që kishin anije në det! Mjerë, sepse u shkretua për një orë.”

²⁰Gëzohu për shkatërrimin e saj, o qiell! Gëzohuni edhe ju besimtarë të Krishtit, apostuj e profetë, se Perëndia e gjykoi për të keqen që ju bëri».

²¹Pastaj një engjëll i fuqishëm ngriti një gur të madh sa një gur mulliri, e hodhi në det dhe tha: «Po kaq furishëm do të hidhet tej edhe Babilonia, qyteti i madh, dhe nuk do të gjendet kurrë më.

²²Tingulli i harpave dhe i muzikantëve, fyelltarëve e trumbetarëve, nuk do të dëgjohet më te ti. Asnjë mjeshtër, i çfarëdo mjeshtërie nuk do të gjendet më aty dhe zhurma e mullirit nuk do të dëgjohet më kurrë.

²³Drita e pishtarit nuk do të ndriçojë më dhe nuk do të dëgjohet më as zë dhëndri dhe as zë nuseje. Tregtarët e tu ishin të mëdhenjtë e tokës dhe me magjinë tënde u mashtruan të gjitha kombet.

²⁴Në ty u gjet gjak profetësh, e besimtarësh të Krishtit dhe gjaku i të gjithë atyre që u vranë mbi tokë».

Zbulesa 19

¹Pastaj dëgjova në qiell një si zë të lartë turme të madhe, që tha: «Aleluja! Shpëtimi, lavdia e fuqia i përkasin Perëndisë tonë,

²sepse gjykimet e tij janë të vërteta e të drejta. Ai e gjykoi laviren e madhe, që e çoi tokën në shthurje me kurvërinë e saj dhe mori shpëtim për gjakun e shërbëtorëve të tij të vrarë nga duart e saj».

³Pastaj thanë përsëri: «Aleluja! Tymi i shkumbimit të saj ngjitet lart në shekuj të shekujve».

⁴Atëherë të njëzet e katër pleqtë e të katër gjallesat ranë përmbys dhe adhuruan Perëndinë që rri ulur në fron duke thënë: «Amen! Aleluja! ».

Gostia e dasmës së Qengjit

⁵Pastaj nga fronti doli një zë që tha: «Lëvdoni Perëndinë tonë të gjithë ju shërbëtorët e tij dhe ju që e druani, të mëdhenj e të vegjël».

⁶Dëgjova edhe një si zë turme të madhe, posi ushtimë detrash e bubullimash të forta që tha: «Aleluja! Mbretëroi Zoti, Perëndia ynë i gjithëpushtetshëm.

⁷Le të gëzohemi e të ngazëllehemi, le t'i japim lavdi atij, sepse erdhi dasma e Qengjit dhe nusja është bërë gati».

⁸Asaj i dhanë për të veshur një rrobë të ndritshme prej liri të pastër. Kjo rrobë përfaqëson veprat e drejta të besimtarëve të Krishtit.

⁹Pastaj engjëlli më tha: «Shkruaj! Lum ata që janë ftuar në darkën e dasmës së Qengjit». Dhe shtoi: «Këto janë fjalët e vërteta të Perëndisë».

¹⁰Unë rashë përmbys para këmbëve të tij për ta adhuruar, ndërsa ai më tha: «Mos! Unë jam shërbëtor si ti dhe si vëllezërit e tu që ruajnë dëshminë e Jezuit. Adhuro Perëndinë! ». Dhe dëshmia e Jezuit është shpirti i profecisë.

Kalorësi me kalin e bardhë

¹¹Pastaj pashë qiellin të hapur dhe një kalë të bardhë. Kalorësi quhej 'Besimtar dhe i Vërtetë'. Ai gjykon e lufton me drejtësi.

¹²Sytë e tij ishin si flakë zjarri, ndërsa mbi kokë mbante shumë kurora të vogla. Ai kishte të shkruar një emër që nuk e dinte askush përveç tij.

¹³Ishte i veshur me rroba të ngjyera në gjak dhe mbante emrin 'Fjala e Perëndisë'.

¹⁴Pas tij vinin ushtritë e qiellit, hipur mbi kuaj të bardhë dhe veshur me rroba të ndritshme prej liri të pastër.

¹⁵Nga goja e tij dilte një shpatë e mprehtë, me të cilën do të mposhtë kombet. Ai do t'i sundojë me skeptër të hekurt dhe do ta shtrydhë rrushin në vozën e verës së zemërimit të tmerrshëm të Perëndisë së gjithëpushtetshëm.

¹⁶Mbi rrobë dhe mbi kofshë kishte të shkruar emrin: 'Mbreti i mbretërve dhe Zoti i zotërve'.

¹⁷Pastaj pashë një engjëll që qëndronte në diell. Ai u foli me zë të fortë të gjithë shpendëve që fluturonin në mes të qiellit: «Ejani e mblidhuni në darkën e madhe të Perëndisë,

¹⁸që të hani mish mbretërisht, prijësish ushtarakë e të fortësh, mish kuajsh e kalorësish, mishin e të gjithë njerëzve, të lirë e skllevër, të vegjël e të mëdhenj».

¹⁹Atëherë pashë bishën dhe mbretërit e tokës me ushtritë e tyre, që ishin mbledhur për të luftuar kundër atij që rrinte mbi kalë dhe ushtrisë së tij.

²⁰Bisha u kap dhe bashkë me të edhe profeti i rremë, që në prani të saj bënte mrekulli, me të cilat mashtronte ata që kishin marrë damkën e bishës dhe që kishin adhuruar shëmbëlltyrën e saj. Pastaj, që të dy u hodhën të gjallë në liqenin e zjarrtë që digjet me squfur.

²¹Të tjerët u vranë nga shpata që dilte nga goja e kalorësit dhe të gjithë shpendët u ngopën me mishin e tyre.

Zbulesa 20

Njëmijë vjetët

¹Pastaj pashë një engjëll që zbriste nga qielli. Ai kishte çelësin e humnerës dhe në dorë mbante një zinxhir të madh.

²Ai e kapi dragoin, gjarpërin e lashtë, që është Djalli dhe Satani dhe e lidhi për një mijë vjet.

³E hodhi në humnerë, e mbylli dhe e vulosi, që të mos mashtronte më kombet, derisa të mbusheshin një mijë vjet. Më pas duhej të zgjidhej edhe për pak kohë.

⁴Pastaj pashë disa frone. Atyre që u ulën mbi to iu dha pushteti të gjykojnë. Pashë edhe shpirtrat e atyre që ishin therur për dëshminë e Jezuit dhe për fjalën e Perëndisë, që nuk e kishin adhuruar bishën e as shëmbëlltyrën e saj dhe nuk e kishin marrë damkën në ballë e në dorë. Ata u kthyen në jetë dhe mbretëruan me Krishtin për një mijë vjet.

⁵Të vdekurit e tjerë nuk u kthyen në jetë, derisa u mbushën një mijë vjet. Kjo është ngjallja e parë.

⁶I lum dhe i shenjtë është ai që merr pjesë në ngjalljen e parë. Mbi ta nuk do të ketë pushtet vdekja e dytë, por do të jenë priftërinj të Perëndisë e të Krishtit dhe do të mbretërojnë me të për një mijë vjet.

Mposhtja e Satanit

⁷Kur të mbushen të një mijë vjetët, Satani do të zgjidhet nga burgu

⁸dhe do të dalë të mashtrojë kombet në të katër qoshet e tokës, Gogun e Magogun, që t'i mbledhë për luftë. Numri i tyre do të jetë sa rëra e detit.

⁹Ata u përhapën anekënd tokës dhe rrethuan fushimin e besimtarëve të Krishtit dhe qytetin e dashur, por nga qielli zbriti flakë dhe i përpiu.

¹⁰Atëherë djallin që i kishte mashtruar, e hodhën në liqenin e zjarhtë të sqfurit, ku ishin edhe bisha me profetin e rremë. Atje do të mundohen ditë e natë në shekuj të shekujve.

Gjykimi te froni i madh

¹¹Pastaj pashë një fron të madh të bardhë dhe atë që rrinte ulur në të, para syve të të cilit ishin zhdukur toka dhe qielli e nuk shiheshin më.

¹²Pashë edhe të vdekurit, të mëdhenj e të vegjël, që qëndronin para fronit. Atëherë u hapën librat. U hap edhe një libër tjetër, libri i jetës. Të vdekurit u gjykuan sipas veprave të tyre, që ishin shkruar në libra.

¹³Deti i ktheu të vdekurit që mbante. Po ashtu edhe vdekja e ferri i kthyen të vdekurit që kishin. Secili u gjykua sipas veprave.

¹⁴Pastaj vdekja e ferri u hodhën në liqenin e zjarrit. Liqeni i zjarrit është vdekja e dytë.

¹⁵Kush nuk u gjet i shkruar në librin e jetës, u hodh në liqenin e zjarrit.

Zbulesa 21

Qielli i ri dhe toka e re

¹Pastaj pashë një qiell të ri dhe një tokë të re. Qielli i parë dhe toka e parë ishin zhdukur dhe as deti nuk ishte më.

²Pashë edhe qytetin e shenjtë, Jerusalemin e ri, që zbriste nga qielli prej Perëndisë, si një nuse e zbukuruar për dhëndrin e saj.

³Atëherë dëgjova një zë të lartë nga froni që tha: «Ja banesa e Perëndisë me njerëzit! Ai do të banojë me ta dhe ata do të jenë populli i tij. Vetë Perëndia do të jetë me ta dhe ai do të jetë Perëndia i tyre.

⁴Ai do të fshijë çdo lot nga sytë e tyre dhe nuk do të ketë më as vdekje, as zi, as vajtim, as dhimbje, sepse bota e mëparshme mori fund».

⁵Ai që rrinte ulur në fron tha: «Ja, unë i bëj të reja të gjitha gjërat! ». Pastaj më tha: «Shkruaj, sepse këto fjalë janë të besueshme dhe të vërteta! ».

⁶Dhe shtoi: «U kryen! Unë jam Alfa e Omega, fillimi e mbarimi. Atij që ka etje, do t'i jap të pijë falas nga burimi i ujit të jetës.

⁷Ai që fiton, do t'i trashëgojë këto. Unë do të jem Perëndia i tij dhe ai do të jetë biri im.

⁸Ndërsa frikacakët, të pafetë, ndyrësirat, vrasësit, kurvarët, magjistarët, idhujtarët dhe të gjithë gënjeshtarët do ta kenë vendin në liqenin që digjet me zjarr dhe me squfur». Kjo është vdekja e dytë.

Jerusalemi i ri

⁹Pastaj erdhi një nga shtatë engjëjt, që kishin shtatë kupat e mbushura me shtatë plagët e fundit dhe më tha: «Eja të të tregoj nusen, gruan e Qengjit! ».

¹⁰Atëherë u rrëmbeva nga Shpirti i Shenjtë dhe engjëlli më çoi në majën e një mali të madh e të lartë. Atje më tregoi qytetin e shenjtë, Jerusalemin, që zbriste nga qielli prej Perëndisë.

¹¹Qyteti kishte lavdinë e Perëndisë dhe shkëlqente si gur i çmuar, si gur diaspri kristalor.

¹²Ai kishte një mur të madh e të lartë me dymbëdhjetë porta dhe mbi to qëndronin dymbëdhjetë engjëj. Mbi porta ishin shkruar emrat e dymbëdhjetë fiseve të Izraelit.

¹³Tri porta ishin nga lindja, tri nga veriu, tri nga jugu e tri nga perëndimi.

¹⁴Muri i qytetit kishte dymbëdhjetë themele, mbi të cilat ishin shkruar dymbëdhjetë emrat e dymbëdhjetë apostujve të Qengjit.

¹⁵Ai që fliste me mua kishte një shkop të artë matës për të matur qytetin, portat dhe murin e tij.

¹⁶Qyteti shtrihej në formë katrore dhe e kishte gjatësinë sa gjerësia. Engjëlli e mati qytetin me matës dhe ishte dymijë e katërqind kilometra i gjatë. Gjatësia, gjerësia dhe lartësia ishin të barabarta.

¹⁷Mati edhe murin që ishte gjashtëdhjetë e gjashtë metra. Engjëlli përdori të njëjtën masë që përdor njeriu.

¹⁸Veshja e murit ishte prej diaspri, ndërsa qyteti vetë ishte prej ari të kulluar, të pastër si qelqi.

¹⁹Themelet e murit të qytetit ishin zbukuruar me të gjithë gurët e çmuar. Themeli i parë ishte prej diaspri, i dyti prej safiri, i treti prej kalcedoni, i katërti prej smeraldi,

²⁰i pesti prej sardoniku, i gjashti prej sardi, i shtati prej krizoliti, i teti prej berili, i nënti prej topazi, i dhjeti prej krisopazi, i njëmbëdhjeti prej hiacinti dhe i dymbëdhjeti prej ametisti.

²¹Dymbëdhjetë portat kishin dymbëdhjetë margaritarë. Secila portë ishte bërë nga i njëjti margaritar, ndërsa sheshi i qytetit ishte prej ari të kulluar si qelq i tejdukshëm.

²²Tempull nuk pashë në qytet, sepse tempulli i tij është Zoti Perëndi i gjithëpushtetshëm dhe Qengji.

²³Qyteti nuk ka nevojë as për diell e as për hënë që të ndriçohet, sepse atë e ndriçon lavdia e Perëndisë dhe pishtari i tij është Qengji.

²⁴Kombet do të ecin me dritën e tij dhe mbretërit e tokës do të sjellin aty lavdinë e tyre.

²⁵Ditën portat nuk do të mbyllen kurrë dhe atje nuk do të ketë natë.

²⁶Atje do të sjellin lavdinë dhe nderin e kombeve.

²⁷Në të nuk do të hyjë asgjë e papastër dhe askush që bën gjëra të pështira a të gënjeshtërtë, por vetëm ata që janë shkruar në librin e jetës, libër që i përket Qengjit.

Zbulesa 22

¹Pastaj më tregoi lumin e ujit të jetës, që shkëlqente si kristal dhe buronte nga froni i Perëndisë dhe i Qengjit.

²Në mes të sheshit të qytetit, në të dyja anët e lumit ishte pema e jetës, që jep dymbëdhjetë fryte, nga një në çdo muaj, ndërsa gjethet e saj shërbejnë për shërimin e kombeve.

³Nuk do të ketë më asnjë mallkim, por atje do të jetë froni i Perëndisë dhe i Qengjit dhe shërbëtorët e tij do ta adhurojnë.

⁴Do të shohin fytyrën e Perëndisë dhe emrin e tij do ta kenë të shkruar në ballë.

⁵Nuk do të ketë më natë dhe nuk do të kenë nevojë as për dritën e pishtarit e as për dritën e diellit, sepse do t'i ndriçojë Zoti Perëndi dhe do të mbretërojnë në shekuj të shekujve.

Ardhja e Krishtit

⁶Pastaj engjëlli më tha: «Këto fjalë janë të besueshme dhe të vërteta. Zoti Perëndi, frymëzuesi i profetëve, dërgoi engjëllin e vet t'u tregojë shërbëtorëve të tij gjërat që duhet të ndodhin së shpejti.

⁷«Ja ku po vij shpejt! » - thotë Jezui. Lum ai që zbaton fjalët profetike të këtij libri! ».

⁸Unë, Gjoni, i pashë dhe i dëgjova këto gjëra. Kur mbarova së dëgjuari e së pari, rashë përmbys para këmbëve të engjëllit që m'i tregoi, për ta adhuruar atë.

⁹Por ai më tha: «Mos! Unë jam shërbëtor si ti, si vëllezërit e tu profetë dhe si ata që zbatojnë fjalët e këtij libri. Adhuro Perëndinë! ».

¹⁰Pastaj më tha: «Mos i mbaj të fshehta fjalët profetike të këtij libri, sepse koha e tyre është afër.

¹¹I padrejti le të vazhdojë të jetë i padrejtë dhe i ndoturi le të vazhdojë të jetë i ndotur. I drejti le të vazhdojë të jetë i drejtë dhe i shenjtë le të vazhdojë të shenjtërohet. »

¹²«Ja ku po vij shpejt! » - thotë Jezui. «Me vete kam shpërblimin që do t'i jap secilit sipas veprave të tij.

¹³Unë jam Alfa e Omega, i pari e i fundit, fillimi e mbarimi.

¹⁴Lum ata që i lajnë rrobat e veta me gjakun e Qengjit, se do të kenë të drejtë të hanë nga pema e jetës dhe të hyjnë në qytet nga portat.

¹⁵Jashtë janë qentë, magjistarët, kurvarët, vrasësit, idhujtarët dhe të gjithë ata që e duan dhe e vënë në zbatim gënjeshtren.

¹⁶Unë, Jezui, ju kam dërguar engjëllin tim për t'ju dëshmuar këto gjëra nëpër kisha. Unë jam rrënja dhe fisi i Davidit, jam ylli i shndritshëm i mëngjesit».

¹⁷Shpirti i Shenjtë dhe nusja thonë: «Eja! ». Edhe kush dëgjon, le të thotë: «Eja! ». Kush ka etje, le të vijë. Kush dëshiron, le të marrë falas ujin e jetës.

¹⁸Unë, Gjoni, po u them të gjithë atyre që dëgjojnë fjalët profetike të këtij libri, se kush u shton ndonjë gjë atyre, edhe Perëndia do t'i shtojë atij plagët që shkruhen në këtë libër.

¹⁹Atij që heq ndonjë gjë nga fjalët profetike të këtij libri, Perëndia do t'ia heqë pjesën nga pema e jetës dhe nga qyteti i shenjtë, që përshkruhen në këtë libër.

²⁰Ai që i dëshmon këto, thotë: «Po, po vij shpejt». Amen! Eja Zoti Jezu!

²¹Hiri i Zotit Jezu qoftë me të gjithë!

Esclarecimento

Trata-se de iniciativa particular, com os seguintes objetivos: (i) colaborar para divulgação dos diversos textos bíblicos disponíveis, e, (ii) facilitar o acesso a esses textos, inclusive por meio de download.

Todo esforço em tornar a Palavra de Deus acessível a todos, em quaisquer localidades e falantes das mais diversas línguas, precisa ser um objetivo de todos os que são guiados pelo Espírito Santo. Ele inspirou o profeta Jeremias a dizer “não ensinará jamais cada um ao seu próximo, nem cada um ao seu irmão, dizendo: Conhece ao SENHOR, porque todos me conhecerão, desde o menor até ao maior deles, diz o SENHOR” (Jer. 31:34).

Jesus, também, falou assim: “e será pregado este evangelho do reino por todo o mundo, para testemunho a todas as nações” (Mat. 24:14).

Muitas organizações foram constituídas com o propósito de fazer a Bíblia disponível nas diversas línguas. Não é uma tarefa simples. Anos de trabalho, dedicação e entrega são necessários para esta tão extraordinária missão.

O texto deste trabalho está disponível na internet, em páginas eletrônicas de organizações que produzem ou divulgam bíblias, sem acréscimos de notas ou comentários. Assim, reconhecendo e respeitando os direitos que possuem sobre seus trabalhos, incumbe a todos os que amam a Palavra de Deus, o esforço em contribuir para amplificar sua divulgação.

Se possível, faça download do texto, para que sejamos, também, guardiões da Bíblia, e, com isso, preservando-a para as futuras gerações.

Divulga a Palavra de Deus, ela mostra o Caminho e permite a todos, que se conheça Sua vontade, em todos os lugares e épocas.

Marcel da Glória Pereira
2021, Vitória/ES - Brasil